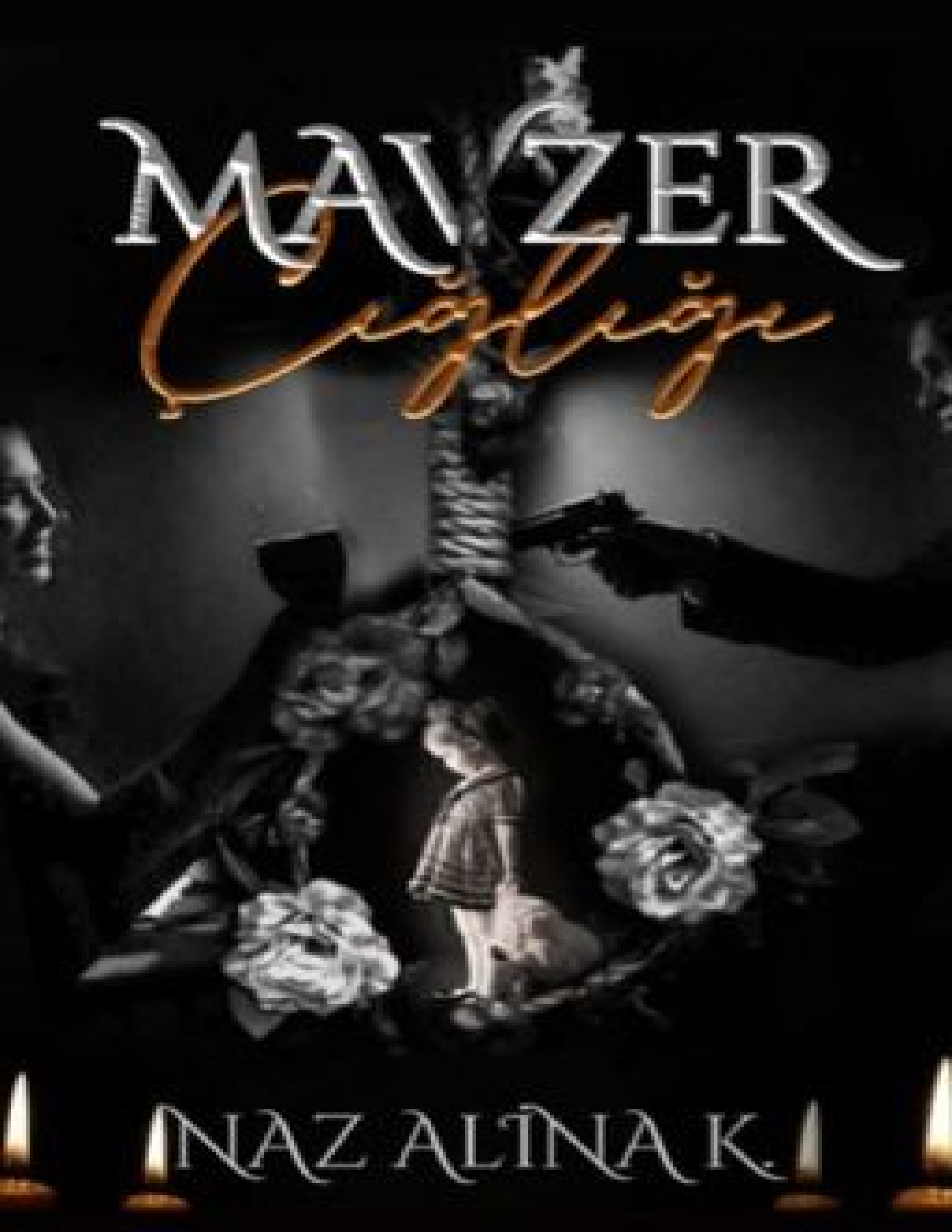
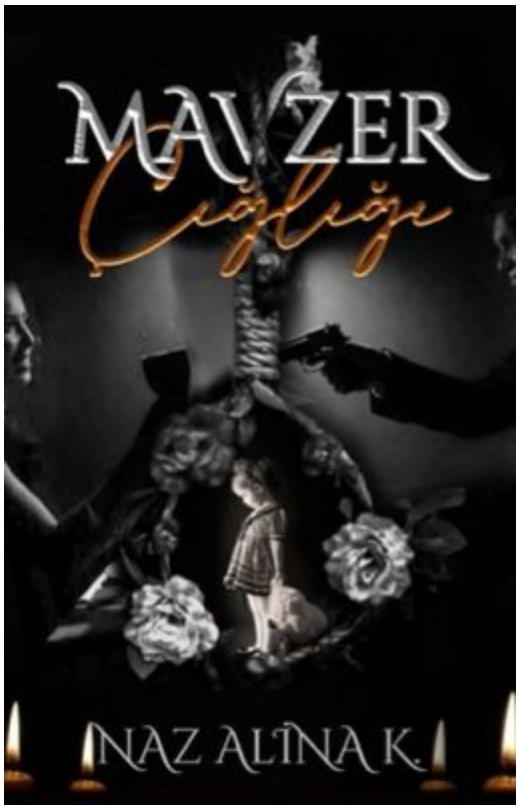
MAYZER

Cenneğim

NAZ ALİNA K.

MAVZER
Çağrısı
NAZ ALİNA K.

Mavzer Çığlığı

Naz Alina K.

Published: 2024

Bolum 1

Oy ve yorumlarınızı bekliyorum.
Keyifli okumalar
•İnstagram: nazalina.k• *Bölümlerle ilgili alıntıları okumak, bölüm tarihlerini öğrenmek, karakterlerin parodi hesaplarını görmek ve benimle iletişimde olmak için takip edebilirsniz.♡*

!! !! ***UYARI:*** Bu kurgu zaman zaman sağlıksız ilişkiler, kendine zarar verme, (iki cinsiyete de yönelik)şiddet, herkese hitap etmeyecek cinsel eylemler içerir.

Giriş bölümü olarak düşünebilirsiniz ballarım, olayların akışı açısından.
Hikaye hakkında ön fikir edinmenizi ve karakterleri tanımanızı sağlar. İkinci bölümden itibaren balıklama dalacağız olaylara..

〰

Bir mumu erittim önce. Sonra bir fitil aldım elime. Erittiğim mumu döktüm, bekledim. Sabırla bekledim.
Kendi yaptığım mumdan ışık bekledim.
Yandı.
Mum devrildi. Alev perdelere sıçardı.
Sıçrayan alevler beni de yaktı.

Ben yaktım.
Beni sadece ben yaktım.

Günümüzden 3 YIL ÖNCESİ

Nefes aldım.

Belki de son kalan elli tanesinden biriydi.

17 yaşındaydım ve bunca yıldır aldığım nefeslerin üzerine hiç bu kadar düşünmemiş, bu kadar anlam yüklememiştim.

Ben bugün kimsenin değişmeyeceğini kabullenmiştim. Ben bugün insanların sadece iki türü olduğuna emin olmuştum.

Ölenler ve öldürenler.

Bu pis dünyada ya ölürdünüz, ya da öldürür. Bir cenaze kaldıracak ölümlerden bahsetmiyordum elbette. Onlar da çoktu gerçi ya, neyse..

Ben birinin ruhunu öldürmekten bahsediyordum. Ben birinin kalbini durdurmaktan değil dondurmaktan bahsediyordum.

İki sonuçtan birine hizmet etmek için geldiğim bu dünyada ölen olacağım gerçeğinin sarsıcı etkisini hâlâ üzerimde taşıyordum.

Öldürecek kadar karartamamıştım kalbimi. Öldürülemeyecek kadar da koruyamamıştım.

Bu zamana dek hiç güçsüz olduğumu düşünmemiştim oysa ki..

Öyle olduğum gerçeğiyle bir Kasım gecesi, saat gece yarısından biraz sonra, bir uçurum kenarında yüzleşiyordum.

Ben Elfida Alaner, henüz 17 yaşında hayatla girdiğim savaşta pes ediyordum.

Garip olduğunu söyledikleri gözlerim, derinliğini ölçemediğim karanlık dalgalardayken bu kez öncekilerden kararlıydım.

İlk intihar girişimim değildi. Fakat sondu.

Üzerime rastgele geçirdiğim, siyah yünden örme hırkam dizlerimin altına kadar uzanıyor ve rüzgarın etkisiyle çıplak bacaklarıma çarpıp duruyordu. İçimde ince bir şortlu pijama takımı vardı ve kumral, karışmış saçlarım yüzümü dövüyordu.

Tüm şehir ayaklarımın altına serilmişken, sık sık kafa dinlemek için kaçtığım tepeye bugün kafamı patlatmak için gelmiş olmamın ironikliğini düşünüyordum.

Bomboş baktım karanlık gök yüzünün altında parlayan sahtekâr ışıklara, görkemli binalara, bu tepeye kadar yükselen çok derinden uğultusu duyulan müzik seslerine..

5 Kasım 2019. Ölüm çok yakınımda.

Doğup büyüdüğüm, tüm anılarıma acı katan İstanbul'a veda ediyordum bugün.

Dudaklarımda minik bir tebessüm belirdi.

Bir adım daha yaklaştım uçurumun kenarına. Küçücük bir mesafe kalmıştı. Çok küçük..

Birkaç gün sonra, cesedimin bulunup bulunamaycağını kestiremediğim mezarımın başında, bunca yıl varlığım çok bir şey ifade etmiş gibi yokluğuma ağlayacak insanların iki yüzlülüğünü düşünmek sadece dakikalar sonra ölü olacağımı bilmeme rağmen bile beni sinir ediyordu.

En acı verici ölüm türleri boğulmak ve yanmak derlerdi.

Belki de bunu yapmak için farklı bir yol tercih etmeliydim.

Annem gibi mesela.

Boynuma bir ip mi geçirmeliydim?

Önümdeki uçurumda dolaştırdım boş bakışlarımı. Çok geçti artık.

Sonsuzluğa biraz daha yaklaştım. Kollarımı iki yanıma açarken rüzgârın beni kucakladığını hissediyordum. Kafamı geriye yatırdım ve yıldızlara baktım.

"Sen bu koca yerde bana küçücük bir yer ayıramadın ya Dünya.." diye mırıldandım ağzımın içinden, çok sessizce.

Şu an acı çekmiyordum.

Şu an üzgün bile değildim.

Sadece yorgundum ve ucu boşluğa çıkan bir kapıyı ardımdan çarpıp çıkıyordum. Pes eden birinin umursamazlığı vardı üzerimde.

Varlığım bana veya kime ne katmıştı da yokluğum bir şey götürecekti?

Basit düşünüyordum. Ölmek için yaşamıyor muyduk sonuçta?

Kaderle birazcık oynuyorsam ne vardı yani?

Sadece 17 yıl. Sadece 6025 günde usanmıştım buradan. 6025 gün yetmişti sabrımın taşmasına.

Gözlerimi kapatırken hafifçe gülümsedim. 6025 gündür bulamadığım huzuru, ölümün tam kıyısında bulmam belki de akıl sağlımı çoktan kaybettiğimi gösterirdi. Farklı bir şey vardı sanki.. Beni sarmalayan bir yoğunluk, bir his.

Bir dakika boyunca öylece bekledikten sonra bu işi daha fazla dramatize etmemeye karar vererek gözlerimi açtım ve son kararlı adımımı atmak için sağ bacağımı havaya kaldırmaya yeltendim.

Az kalsın bunu yapmama gerek kalmadan aşağı yuvarlanmama neden olan bir şey duyana kadar da oldukça iyi gidiyordum aslında.

Ağzımdan irkilmeyle beraber bir şaşkınlık nidası çıkarken hızla arkamı döndüm.

"Bir şeyi yapmak için bir dakikadan fazla düşünüyorsan ya yeterince istemiyorsundur, ya da yeterince cesaretin yoktur." dedi tok bir erkek sesi, oldukça kontrollü ve sakin bir tondan.

Gözlerim hızla etrafı tararken karanlığın altında çok da seçilmeyen bir silüetle buluştuğunda "Sen kimsin?" diye sordum hızla. Kalp atışlarımım ritmi değişmişti.

Ne zamandır tam arkamda biri vardı, hiçbir şey söylemeden beni izliyordu ve ben neden bunu fark dahi edememiştim?

"Belki de Azrail'im ve bir an önce işimi kolaylaştırmanı bekliyorum." dedi tonlamasını bozmadan. Bir şekilde dalga geçtiği belliydi ancak sesinin ciddiyeti hiç de espri yaparmış gibi değildi. Görebildiğim kadarıyla siyahlara bürünmüştü. Yaklaşık on adım uzağımdaki ağaca sırtını yaslamış ve yerde, bir bacağını dizinden bükerek rahatça oturan bir adam vardı. "Sahi, ne kadar daha beklemem gerekir tahminen? Sıkmaya başlıyor da."

Hadi ama?

Karşısında biri intihar ediyordu ve tepkisi bu muydu? İkna edici birkaç cümle söylemek, hayatın olmayan güzelleriklerini göstermeye çalışmak da mı yoktu?

Ona boş bir bakış attığımda ifademi seçip seçemediğini bilmiyordum. Ben de onu sadece bir silüet olarak görebiliyordum. Karanlık sebebiyle yüz hatlarını seçemiyordum.

"Ne zamandır orada oturuyorsun sen? diye sordum tersçe.

"Bir süredir." diyerek çok tatmin edici bir cevap verdi. Ardından elini 'buyur' dercesine kaldırarak "Keyfini bozma ve yokmuşum gibi davran lütfen." dedi düz, çok inceden alayın kokusunun sindiği tonlamasıyla.

Birkaç saniye gerçekten şaşkınca ona baktıktan hemen sonra sertçe arkamı döndüm ve bakışlarım yeniden o sonsuz manzarayla buluştu. Hayatımın son dakikalarını rastgele bir adama sinir olarak harcayamayacaktım.

"İşine karışmak gibi olmasın ama cesedinin bulunmasını istemiyorsan buranın çok da doğru bir tercih olacağını söyleyemem." Düşünür gibi birkaç saniye bekledi. "Belki de Tahoe nehrini tercih etmeliydin. Bu suda vücudundaki bakterilerin oluşturduğu gaz sayesinde yüzeye çıkarsın, ancak o nehir bakterileri donduracak kadar soğuktur."

Başımı omzumun üzerinden geriye çevirirken hala aynı konumunda oturduğunu görmek sinirlerimi iyice yerinden oynatıyordu. Beni bunu yapmamam için ikna etmeye çalışması gerekiyordu. Bunu daha iyi yapabilmem için tavsiye vermesi değil!

"Sesini kesecek misin?" diye sordum hafiften sert bir tonda.

Tam bir kez daha konuşmayacağını düşünüyordum ki "Sahi, kaç yaşındasın sen?" diye sordu umursamazca. "15 var mısın?"

15 mi?

Ses sonu ve seçebildiğim silüetinden yola çıktığımda aramızda 4-5 yaş olduğunu tahmin edebiliyordum. Yani 22'li yaşlarında olmalıydı.

"17." diye yanıtladım onu, neden cevap verdiğimi bile bilmeden.

Burnundan bir ses çıkartarak güler gibi verdi nefesini. "17 yaşında bir ergenin intihar etmek için nasıl bir sebebi var çok merak ediyorum. İstediğin kıyafeti mi almadılar?" diye sordu yine dalga geçer gibi değil ancak dalga geçer gibi. "Annen sana bağırdı mı veya baban harçlığını mı kesti?"

Acı bir tebessümün yarasıyla kıvrıldı dudağımın bir kenarı.

Beni açıkça alaya alması onu da kendimle beraber bu uçurumdan aşağı çekme isteğimi tetiklerken sessiz kalmayı seçtim. Ona cevap vermek bana ne katacaktı ki?

Bunca yıl insanlara laf anlatmaya çalışmak bana ne katmıştı?

"Pekâla." dedi cevap vermememe üzerine, sakince. "Susuyorum. Nasıl olsa birazdan tuzlu su, solunum yollarından akciğerlerine kadar giderek oksijenin kanına geçmesini önleyecek ve 5-6 dakika içerisinde seni

öldürecek. Altı dakikada hayatın gözünün önünden geçecek ve ciğerlerinin patladığını hissederken hayatın yaşamaya değer yönlerinin de olduğunu fark ederek pişman olacaksın. Ancak her şey için çok geç olacak ve ben seni kurtarmak için peşinden atlamayacağım küçük kız."

Bahsettiği sahne gözümün önünde canlanarak vücudumu kısa bir titremeye esir ederken gerçekten de onu anlamlandıramamıştım. Böylesine umursamaz ve patavatsız olması normal miydi?

Karşısında biri ölüyordu!

Evet Elfida. Biri ölüyor ve ölen kişi sensin! Buna rağmen aynı türden bir rahatlığın ve pişkinliğin kollarındasın.

Belki de ilk intihar girişimim olmadığındandı bilmiyorum, ancak hiç korkmuyordum.

"Kes artık." diye homurdandım.

Beş saniye boyunca ağzını açmamasıyla rahatlamış mıydım, hayatımı kurtarılmaya layık bulmamış olması karşısında biraz hayal kırıklığına mı uğramıştım bilmiyordum ama üzerinde fazla durmadan ileriye doğru bir adım attım. Ayağımı bastığım yerdeki birkaç küçük taş aşağı yuvarlanarak benden önce intihar etti.

Gözlerimi kapatırsam daha kolay olacaktı.

Kapattım.

Hayır. Açmalıydım.

Yaşamın son saniyeleriydi bunlar. Görmeye değerdi.

Derin bir soluk doldurdum ciğerlerime. Hemen sonra bu nefesin suyun altında beni daha fazla diri tutacağını düşünerek çoğunu geri bıraktım.

İşte bu kadar.

Yavaşça boşluğa düş şimdi.

Bedenimi tamamen serbest bıraktım.

Aniden sıcak bir soluğu ensemde hissettiğimde bir çift güçlü elin beni kollarımdan yakalayarak uçuruma doğru itmesi bir olurken ağzımdan kaçan güçlü çığlık ve bir yerlere tutunma isteğiyle ellerimi adamın ellerinden birinin üzerine kapattım hızlıca.

Gözlerimi acıyacak kadar sıkı kapatmışken saçlarımın denize doğru sarktığını ve bedenimin adamın tutuşunu biraz gevşetmesiyşe aşağı yuvarlanacak bir pozisyonda olduğumu hissedebiliyordum.

Gülüşü andıran soğuk bir ses döküldü dudaklarından.

Gözlerimi yavaşça aralarken karşılaştığım sert yüz hatlarıyla kısa bir an duraksadım. Şoktan mı bilmiyorum, adamın eline sardığım ellerim buz

kesmişti.

Beni aşağıya atacaktı.

Az kalsın beni uçurumdan aşağıya yuvarlayacaktı.

"Ne halt yediğini sanıyorsun sen?" diye bağırdım kontrolsüzce. Neredeyse titreyecektim. "Beni aşağı atacaktın!"

"Amacın da bu değil miydi zaten?" diye sordu düzce. Hâlâ elleri kollarımı sıkıca kavramış, bedenimi geriye yatırmış hâlde duruyordu. "Ayrıca 'atacaktın' değil. Hâlâ atabilirim. Bir hamleme bakar."

Ne tepki vereceğimi bilemiyordum. Şu anda bir tepki vermeye kalksam bunu nasıl yapabileceğimi de bilmiyordum.

"Hadi ama." dedi açıklamasını yapamayacağım bir tınıda. "Bunu yapamacağını buraya oturduğum dakikadan itibaren biliyordum."

"Beni aşağıya savurmadan hemen önce yapıyordum farkındaysan." diye yanıtladım onu tersçe, inadını yaptığım konumun hayatım olması gerçeğini göz ardı ederek.

Kavisli kaşlarından tekini kaldırdı. Söylemiş miydim bilmiyordum ama çok güzel bir yüzü vardı.

Biraz korkunç belki, keskin hatları, soğuk bakışları, soğukkanlı tavrı.. Masum bir güzellikten çok öteydi ama güzeldi.

Gözleriyle ellerinden birine resmen sarıldığım elini işaret etti. "Ölümden böylesine korkan biri kendisini öldürebileceğine nasıl inanabiliyor merak ediyorum?"

Ona tutunduğum ellerimi biraz gevşettim fakat her nedense tamamen bırakamadım.

"Korksam burada olmazdım."

"Attığın çığlığı duyduktan sonra sözlerinin bir anlam ifade etmediğini söylemek isterim."

"Gelip de beni birden aşağı ittiğinde ne yapmamı bekliyorsun, mankafa?" diyerek tersledim onu. Bu adam nereden çıkmıştı sahi?
Tüm planlarımı bozmuştu.

Gülmedi fakat alayla baktı yüzüme. Küçümser gibi belki de.

"Seni, ölümün kurtuluş olacağını düşündüğün kadar canının yandığı bu bu dünyadan, cezalandırılmak için oluşturulan cehenneme kaçmanın daha iyi bir fikir olduğuna inanmaya iten şey ne tam olarak?"

Sessiz kalmayı seçtim kahverenginin açık bir tonu olduğunu tahmin ettiğim gözlerine bakarken. Gecenin bir yarısı olduğu için yakınımda da olsa yine de tam anlamıyla göremiyordum onu.

"Sahiden cehenneminin buradan çok daha kolay olacağına mı inanıyorsun aptal küçük kız?"

Sözlerinin bir an için kulağıma doğru gelmesini göz ardı ederek "Belki cennete gideceğim?" dedim sorarcasına, küçük bir umut kırıntısını sesime misafir ederek.

Bu kez gerçekten güldü. "İntihar edenler cennete gidemez küçük hanım."

Şehrin ışıkları benim arkamda kaldığı için yüzümü ve gözlerimi seçemediğini biliyordum.

"Bırak beni." diye kımıldadım güçlü elleri arasında. "Ve git buradan."

"Pekâlâ bırakıyorum." dedi beni geriye doğru yatırdığı boşlukta aniden düşermiş gibi hissetmeme sebep olacak şekilde biraz daha aşağı sarkıtarak ikinci kez bağırmama sebep olmadan hemen önce.

Verdiğim tepkiyle küfretmemek için kendimi sıkarken onu doğruluyor olmak istemiyordum.

Bana bir kez daha alayla baktı.

Bakışlarını birkaç saniye boyunca yüzümde tuttu fakat dümdüzdü. Ne bir panik, ne en ufak bir endişe, ne biraz olsun ciddiye alma belirtisi.. Hiç biri yoktu.

"Benden bu kadar." dedi beni kendisine doğru çekip yere sağlam bastığımdan emin olarak kollarımı bırakmadan hemen önce. "Ölmemen için sana yalvarmayacağım. Kararını kendin vereceksin."

"Gerçekten," diye mırıldandım onu inceleyerek, merakla. "Karşında ölmek isteyen biri varken tek söyleyeceğin bu mu?" Umursamazlığı ve soğukkanlılığı beni hayrete düşürmüştü. "Kararını kendin vereceksin." diye taklit ettim onu, sesimi kalınlaştırarak.

Boyu benden epeyce uzundu. Başını eğerek "Eğer seni ölmemen için ikna etmeye çalışmamı bekliyorsan, bunu istemiyorsundur." dedi. "Gerçekten salak olduğunu düşünmeye başlıyorum." Kaşlarım çatılırken "Veya yalnız." dedi fısıltıyla.

"Ne?"

"Biri sana kollarını açsa buradan koşarak geri geri kaçacak gibisin. Biri biraz dil dökse ona hemen kanacak birinin aptallığını görüyorum sende. Ama kimse kollarını açmamış sana, kimse dil dökmemiş, kimse hiçbir şeyin canından değerli olduğunu söylememiş. Öyle değil mi? Sen de çareyi ölüm sanmışssın. "

Sözleri üzerine kalbimi eşeleyen keskin bıçağın acısını fiziksel olarak hissederken tepkisiz kalmaya çabaladım.

"Ne yazık ki yanlış kişiyle karşılaştın ve saydığım şeylerin hiçbirini sana ben vermeyeceğim. Sana 'ölme' bile demeyeceğim. Burada durup, kendini atmaman için ellerini tutmayacağım."

İçinde biraz olsun merhamet barındıran biri böylesine soğuk durabilir miydi?

Bir adım geri giderek aramıza bir mesafe koyarken gideceğini anlamıştım.

"Tek söyleyeceğim şey, seni buna kim inandırdı bilmiyorum ama ölmek istemediğini biliyorum küçük kız." Birkaç saniye boyunca sustu. "17 yaşındayken her şey fazla ciddidir. Eğer yaşamayı seçersen, bundan en fazla birkaç yıl sonra bana dua edeceksin."

Sadece bir saniye boyunca yüzüme baktı ve hemen ardından arkasını döndü. Tereddütsüz adımları teklemeden uçurumdan ve görüş açımdan uzaklaşırken öylece, amaçsızca dikiliyordum.

Bir kez olsun arkasını kontrol etmeden karanlığın içinde kayboldu.

Gitti.

Bense kaldım.

Birkaç dakika öncesine kadar çok kararlıydım.

Şimdi ne değişmişti?

Neydi kararlılığımı zedeleyen?

İsmini bile bilmediğim bir adam mı?

Bir kez bile 'yapma' demeye yeltenmeden, bir canı ne kadar az umursayabilirse o kadar az umursayıp ardına bile bakmadan giden bir adamın iki cümlesi mi?

Beni taşımaktan yorulan bacaklarımı serbest bırarak yere çöktüğümde artık soğuğu hissetmemeye başlamıştım.

Dizlerimi büktüm ve kollarımı bacaklarıma sararak denize odaklandım.

Dakikalarca sessizce oturdum orada. Gözümden tek bir damla yaş düşmedi, bir kez olsun hıçkırmadım. Histeri krizlerine girmedim.

Bunları yapmayalı, *yapamayalı* on yıl oluyordu.

Düşündüm, düşündüm, düşündüm..

Annemi, babamı, hayatı.. Her gözümü kırptığımda farklı bir sahne canlandı gözkapaklarımın ardında.

Dalgaları dinledim.

Düşünmek beni ölüme itiyordu.

Tuz kokusu ciğerlerimi doldururken duyulan bir fren sesi dikkatimi dağıtarak bakışlarımı kaç dakikadır odaklandığımı bilmediğim yerden

çekmemi sağladığında bu kulak tırmalayıcı ses irkilmeme neden olmuştu.

Sarı otomobilin farları karanlığa alışan gözlerimi alırken bunun bir taksi olduğunu fark etmem fazla uzun sürmemişti. Kaşlarım çatılırken şoförün camı indirerek bana seslendiğini duydum. "Taksiyi siz çağırmışsınız."

Adama anlamsız bir bakış atmama engel olamadım.

Elbette ben çağırmamıştım fakat kimin gönderdiğini tahmin etmek zor olmasa gerekti.

Sadece iki saniye boyunca tepkisizce oturmaya devam ettikten hemen sonra başımı usulca salladım ve kendimi atmak maksadıyla gelip de bir şekilde başında amaçsızca oturduğum uçurum kenarından kalkarak adımlarımı tersi yönüne çevirdim.

Kararımı zaten vermiştim.

Yürürken hiçbir şey hissetmiyordum.

Taksiye binmeden hemen önce başımı çevirip de uzaklaştığım yere bakarken tanımadığım bir adamın hiçbir çaba sarf etmeden kurduğu birkaç cümlesiyle yaşamaya devam edebilecek kadar yalnız olduğum gerçeği yüzüme bir tokat gibi vurduğunda bunun babamınkilerden çok daha sert olduğuyla yüzleştim.

'Biri sana kollarını açsa buradan koşarak geri geri kaçacak gibisin.'

-
-
-

(3 yıl sonra) GÜNÜMÜZ

İsmim *Elfida*.

Elfida Alaner.

Anlamı; gözden çıkarılmış, ölüme yakın kadın demek.

Ölüme ne kadar yakındım bilmiyordum fakat gözden çıkarılmış olduğum gerçeğini çok uzun seneler önce kabullenmiştim.

Artık pek umursadığım söylenemezdi.

Gerçi hiçbir zaman umursadığım söylenemezdi ya, neyse..

Dudağımın kenarından sızan kanın metalik kokusu burnuma dolarken yumruğumu birkaç saat sonrasında moraracağından adım kadar emin olduğum karnıma bastırdım ve derin bir nefes aldım. Adrenalin acıyı bastırıyordu.

Etrafta çağlayan uğultu başımı ağrıtmaya başlamıştı. Yine de, hissetmeyecek kadar alışmıştım artık buna.

Ani bir güçle dizlerimden bükerek savurduğum tekmem rakibimin göğüs kafesiyle, onu kafesin tellerine yapıştıracak bir şiddetle buluşurken ağzınan dökülen inleme salondaki seslere karışarak yok olmuştu bile.

Gözlerim rakibimden bir saniye olsun ayrılmazken atağa geçmesinin fazla uzun sürmeyeceğini, yediği darbeyi çabucak atlatacak kadar profesyonel olduğunu biliyordum.

Ve yanılmadım.

Saçları sıkı bir örgüyle bağlanmış, benimkinin bir benzeri kin dolu bakışlara sahip kadın sırtını tellerden ayırarak tabiri caizse üzerime atlarken üst bedenimi son anda yana doğru eğerek, yüzüme gelecek darbeyi belki de saliselerle engellemiştim. Eğildiğim yerden kalkarken geriye doğru savurduğum dirsek darbesi hedeflediğim yere ulaşmıştı fakat hesaplamadığım şey sıkı at kuyruğumu kavrayan en az benimki kadar güçlü parmaklardı. Kadının ağzından dökülen hırıltılı nefeslerle eş zamanlı olarak başım büyük bir şiddetle rakibimin diziyle buluşurken kafamı çekmeye çalışsam da nafileydi.

Gözümün altında oluşacak morluğu tahmin edebiliyordum.

Saç köklerimdeki acıyı umursamadan kafamı sertçe çekerek kollarımı dizlerinin arkasına sardığım rakibimi yere devirirken avantajlı konuma geçmiştim bile.

Şiddetli savurmamın etkisiyle sırtı yerle buluşan kadının yüzüne acımasız bir yumruk geçirken altımda debelenmesi pek de etkili olmuyordu. Karnına

oturarak yerden kalkmasını engellerken kızardığını ve yer yer kanadığını bildiğim dizlerim vücudunun iki yanından geçerek zemine değiyordu.

Bana vurmak amacıyla kaldırdığı elini kavrayarak başının üzerine geri büktüğüm rakibim kafasını zeminden kaldırmaya çalışırken ringin dışından gelen sesler yükselmişti.

"On!" diyerek saymaya başladı kalabalık.

Kolunu daha sert büktüm.

"Dokuz."

Kadının öfkeli yüzü acı dolu bir hâl almaya başlarken ben galibiyetimi çoktan ilan etmiştim bile.

Çeneme yediğim darbe onun beni üzerinden itmesi için yeterli olmazken bacak kaslarımı sıkarak altımda hareket etmesine engel olmaya çalıştım.

Çenem sızlıyordu.

"Sıfır!"

Ringin dört bir yanını saran telleri açarak maçı sonlandıran adam bir kolumu kavrayarak havaya kaldırırken kalabalık delicesine haykırıyordu. Kimi seviniyor kimi de yanlış tarafa bahis yatırmanın öfkesini taşıyordu.

"Kazanan Alaner!"

Ağzımın içinde biriken kanları kenara tükürürken gevşettiğim bacaklarımla kadını abluka altına almayı bırakarak ayağa kalktım.

Son *bir*.

Vücudumda acıdan çok daha kuvvetli hislerin gezindiğini hissettim.

Çok az kalmıştı. Çok az..

Sonunda.

Yerdeki vücudunu serbest bırakan kadına yükseksen kısa bir bakış attım.

Pert olmuştu.

Pert olmuştum.

Güçlü bir rakipti.

Elime sarılı siyah bandın boş bıraktığı, soyulan yerlerden kanlar sızan elimi kalkması için kadına uzattığımda elime kısa bir bakış attı ve fazla uzatmadan benden destek alarak ayağa kalktı.

Bir şey söylemeden elini bıraktığımda "Tebrikler." dedi pek de neşeli olmayan bir tonlamayla. Ağzının içinde gevelemişti.

Hafifçe salladığım başımla beraber arkamı dönerken kalabalığın arasından kendini kaybeden birkaç sarhoşun tezahüratları git gide daha da sinir bozucu olmaya başlıyordu.

Telleri açılan kafesten aşağı atlarken sol dizim şiddetli bir ağrıyla sızlasa da bunu göz ardı ederek soyunma odası olduğunu bildiğim yere çıkan koridora doğru yürümeye başladım. Bir ara yüzünü gördüğüm Tufan elindeki ıslatılmış havluyla yanımda biterken "Tebrikler." dedi, onu duyabilmem için yükselttiği sesiyle.

Başımı salladım.

Bana uzattığı havluyu alarak dudağımdaki kanı sildikten hemen sonra öylesine bir tavırla boynuma attığımda bana yandan bir bakış attı. "Çita var sırada." Sesindeki tereddüt somuta yakındı. "İmkansız."

Son kelimesini kulak ardı etmeyi seçerek "Maçı ayarla." demekle yetindim. Önüme çıkan birkaç bedeni ittirirken kimse bunu sorgulamıyordu bile.

Ona bakmasam bile Tufan'ın dehşetle açılan gözlerinin farkındaydım. "Sakinleş biraz Elfida." dedi neredeyse azarlarcasına. "Kurşun'un karşısına çıkacağım diye öldüreceksin kendini."

İşime gelmeyen sözlerini takmadım.

"Sus ve işini yap."

Bir yandan yürümeye devam ederken gözlerim üçüncü -az önce dövüştüğüm- ringin üst kısmında kalan locayla buluştuğunda orada gördüğüm hareketlenme alışıldık değildi. Kaşlarım havalanırken meraklı olmasa da sorgular bir tavırla "Kurt mu gelmiş?" diye sordum hâlâ az önceki konu üzerine tartışmaya hazır olan Tufan'a. "Perşembe gecesi hem de?"

Onu umursamamalarıma alışan adam locaya kısa bir bakış attı. "On dakika oluyor geleli."

"Hayret." diye mırıldandım ağzımın içinden. "Fatih'te olması gerekiyordu, toplantısı var." Bunu Tufan'a bilgi vermek amacıyla söylememiştim. Anlık olarak sesli düşünmüştüm sadece.

Tufan'ın bıkkın bakışları profilimde dolaştı. Başını onaylamazca iki yana sallarken "Sen hastasın." diyerek beklendik o cümlesini kurdu.

Bu hareketim sırtımdaki kasların kasılarak acımasına sebep olsa da omuz silkmekle yetindim.

Soyunma odalarının olduğu koridora yaklaşırken boynumdan indirdiğim havluyu Tufan'ın göğsüne bastırdım. Bu bana eşlik etmeyi bırakacağı yere geldiğimizi gösteriyordu. "Maçı ayarla Tufan." Gözlerim, gözlerinin içine itiraz kabul etmez bir kararlılıkla bakıyordu. Ölü olduğunu söylerdi bakışlarımın. "Ucunda ölmek de olsa, öldürmek de olsa ona ulaşacağım."

Hoşnutsuzluğunu dibine kadar hissettiğim Tufan'ı geride bırakarak soyunma odasına girip kapıyı ardımdan kilitlerken bedenim zonkluyordu.

Sıcak bir duşa ihtiyacım vardı. Açılan yaralarımı sızlatacak ama bana iyi gelecek bir duş..

Üzerimdeki kıyafetlerden kurtulurken terli bedenimi duşakabine attım. Suyu neredeyse haşlak dereceye getirdikten hemen sonra gözlerimi kapatarak ellerimi soğuk fayansa yasladım ve suyun tenimi yakarak ilerlemesine izin verdim.

Damlacıklar alnımdan yanağım boyu akıyor, en son çenemde tutunamayarak yere düşüyordu.

Tek bir basamak kalmıştı.

Aşılması gereken tek bir engel vardı şimdi önümde.

Çita.

Neye mi ulaşmaya çalışıyordum?

O'na.

Kurşun Alpugan'a.

Son iki buçuk yılımı adadığım adama.

Buz gibi bir Kasım gecesi görmüştüm ilk kez onu. Hayatımı değiştirdiğini farkında bile olmayan adamın karşısına çıkabilmek içindi tüm bu uğraşım.

Çıkacaktım.

Mavzer' deniyordu bu yasadışı dövüşlerin yapıldığı mekana. Üst kısmı her ne kadar sadece lüks bir barmış gibi görünse de alt katta dönenler farklıydı. Fazla şaşırtıcı olmayacak şekilde sahibinin Kurşun Alpugan olduğu bu mekan sıradan yasadışı dövüşlerin yapıldığı bir çöplük değildi. İçeri girebilen isimler vardı. Dövüşmek için veya izlemek için. Yolu düşenin girebildiği, hatta herkesin bildiği bir yer bile değildi.

Kurşun Alpugan'ın standartları vardı. Herkesle dövüşmezdi. Onun karşısına çıkmaya layık bulduğu kişiler sadece son aşamayı görebilenler olurdu. Yapılan öldüresiye maçlar sonucunda onun karşısına kadar gidebilen kişinin kadın veya erkek olması fark etmiyordu. Burada bulunanlar zaten öylesine kişiler değildi. Kaldı ki buraya girenler bunu göze alıyordu. Kurşun'un karşısına çıkmış olanlar ise öncesinde birçok karşı cinsle dövüşmüş ve kazanmış kişiler oluyordu zaten. Dolayısıyla, Kurşun karşısına kadar gelen bir kadına, cinsiyeti yüzünden tolerans tanımazdı. Buradaki hiç kimse tanımazdı. Elinin bir hareketiyle boynumu kırmaktan çekinmeyecek biriydi.

Kurşun'u yere serebilen olmamıştı bu zamana kadar. Ona kadar gidebilen bile sınırlı sayıdaydı.

Ona karşı kazanınca ne mi olacaktı?

Bilmiyordum.

Boş egoyu sevmezdim. 'Tabii ki de kazanacağım' demiyordum. Sadece kazanmak için tüm gücümü kullanacaktım. Asıl olay onu geçmek olmamıştı benim için hiçbir zaman. Ben sadece onun karşısına çıkmak istiyordum. Ama şöyle bir durum vardı ki, karşısına geçtiğimi kazanmadan oradan ayrılmamak gibi bir huyum vardı.

Önümde bir tek Çita vardı. Adını burada duyurmuş, epey güçlü bir dövüşçüydü. Fazla iri yapılı olmamasıyla başta sizi şüpheye düşürebilecek o adamın ne kadar güçlü olduğunu biliyordum. İki maçını izleme fırsatı bulmuştum. Yine de, korktuğumu söyleyemezdim. Onu kazanacaktım. Kazanmalıydım.

Suya aldırmadan gözlerimi açtığımda kirpiklerime tutunan su damlaları görüşümü bulandırdı.

Bedenim deli gibi sızlıyordu. Şu anda ağrılarım çok fazla olmasa da saatler ilerledikçe artacağını biliyordum.

Eve gitmeli, iki ağrı kesici yutup uyuymalıydım. Hava henüz kararmamıştı. Bu da birkaç saatliğine de olsa uykuya dalabileceğim demekti.

Kendimi haşladığım duşakabinden resmen derim sıcaktan pembeleşmiş olarak çıkarken aynayla kesişen gözlerim yer yer çizik ve kızarıklıkların olduğu yüzümle buluştu. Boş bakan gözlerimle karşılaştım.

Değişik gözlerim vardı.

Heterekromi deniyordu buna. Bir çeşit mutasyon türüydü.

Sağ gözüm yeşilimsi bir renkken, sol gözümün bir yarısı kahverengiydi, diğer yarısı ise sağ gözümle aynı tondan yeşildi.

İlkokulda bu konuyla ingili canım yakıldığı için sızlandığım zamanlardan, sadece göz rengim için canımın yakılmasını dileyeceğim zamanlara geçtiğim andan itibaren umurumda olmamaya başlamıştı.

Çantamdaki kıyafetlerimi giyinerek soyunma odasından çıktığımda ıslak saçlarım dalgalar haline sırtıma dökülüyordu. Yüzümde süzülen bir damlayı silerek, kalabalıktan sıyrıldım ve Mavzer'in değişik tasarımlı koridorlarından geçerek otopark çıkışı olduğunu bildiğim kapıya doğru ilerlemeye başladım.

Kurşun burada değildi.

Biliyordum.

Her attığı adımını.

Akşamları yemeğini yediği yerleri, sipariş verdiği şeyleri, gününü nerede geçirdiğini, koşusunun kaç dakika sürdüğünü, anternmanlarını ne zaman yaptığını, şirkete girip çıktığı saatleri, kardeşlerinin problemleriyle uğraştığı günleri, geceleri otelinde, odasında misafir ettiği kadınları..

Tam iki buçuk yıldır, Kurşun Alpugan'ın hayatının içindeydim. Değildim, ama öyleydim.

Elbette bunun sağlıklı bir davranış olmadığını kendim de farkındaydım. Sadece.. kimin umurundaydı işte.

İnsanların tepkisi beklenmedik değildi.

Hastasın sen Elfida.

Kafayı yemişsin, aş artık.

Senin yüzünü bile hatırlamaz.

Bırak şu çocukça takıntını.

Fazla film izlemişsin, böyle şeyler sadece kurgulada olur. Burası gerçek hayat, şekerim!

Psikolog işi ne oldu Elfida? Seansları aksatmadan gittiğine emin misin?

Emin ol bir gün gerçekten birisni sevip geriye döndüğünde bunlara sadece güleceksin.

Birkaç insanın sözleri kafamın içinde sırasıyla kendini hatırlatırken göz devirme isteğiyle dolup taştım.

Ona aşık olduğum falan yoktu.

Gerçekten.

Ben.. bilmiyorum, sadece onu istiyordum. Ondan ne istediğimi de bilmiyordum.

Yatağına girerdim.

Bunu istemiyordum.

Hayatına girmek mi istiyordum? Beraber uyuduğu kadın olmak mı? Sorunlarını paylaştığı, elini tuttuğu sevgilisi olmak mı?

Hiç biri.

Ben sadece onu istiyordum.

Yakınında olmak.

Ne kadar süre, ne sebeple.. Umurumda değildi.

Kurşun Alpugan'ın hayatına bir yerden dahil olmak ve bir şekilde orada kalmak.

Bir kez bana baksın istiyordum.

Gözlerini üç yıl sonra, bir kez olsun aydınlıkta görebilmek.. Zamanında korkuyla tutunduğum ellerine sakince dokunabilmek.. Beni bir uçurumdan aşağı sarkıtmak için değil de, öylesine, içinden geldiği için kavrasın istiyordum.

Yaşıyordum. Yaşıyorsam bana 'yaşa' dememiş olmasına, bunun için uğraşmaya bile çalışmamasına, ne olduğunu merak edip arkasına bile bakmadan gitmesine rağmen o uçurum kenarında benimle konuştuğu için yaşıyordum.

Belki hatırlamıyordu bile ama 17 yaşında bir kızı intihardan kurtarmıştı. Üstelik kurtarmaya bile çalışmadan.

Bugün 25 yaşındaydı. O gün 22.

Bugün 20 yaşındaydım. O gün 17.

Hastalıklı düşüncelerim zihnimi işgal etmeye devam ederken ulaştığım demir, çıkış kapısını ittirdim ve etrafı tellerle çevrilmiş arka otoparka adımımı attım. Ön tarafta bir açık, bir de kapalı geniş iki tane otopark varken arabamı hep buraya bırakmayı tercih ediyordum. Böylece ulaşmak için kalabalığın arasında ölüm kalım savaşı vermem gerekmiyordu.

İleride park edili hâlde duran mat siyah renkteki, spor model Audi'me doğru adımlarken çamtamdan çıkarttığım anahtarla arabanın kilidini açtım ve sessiz otoparkı kaplayan sesle beraber, yerdeki su birikintisinin üzerine basmamaya çalışarak arabama yaklaştım.

Az önce çıktığım, acil çıkış kapısını andıran demir kapının çıkarttığı açılıp kapanma sesiyle birlikte "Hey." diye seslenen tok bir erkek sesi duymam bir olmuştu.

Bu sesi duymak beni kısa bir an için şaşırtsa da bozuntuya vermedim. Bakmasam da gelenin kim olduğunu biliyordum.

Kılıç Falu. Namı diğer *Kurt*.

Kurşun'un sağ kolu denilebilir miydi bilmiyordum ama epey iyi bir adamıydı ve yakın dostuydu. Çoğunlukla Mavzer'de takılıyor ve buradaki işlerle uğraşıyordu. Kurşun'un uğraşmak istemeyeceği düzeydeki sorunları ortadan kaldırıyordu.

Sorunları ortadan kaldırmaktan kastım ise sorunları çıkartanları ortadan kaldırmaktı.

Tekin insanlar değillerdi. Buradaki hiç kimse..

Bu beni zaman zaman temkinli olmaya itse de, benim de kusursuz bir profil olduğum söylenemezdi.

Kafamı çevirerek ona omzumun üzerinden düz bir bakış attım. Burada dövüşmek için yeterli olduğumu göstererek alacağım, sonucu ölüme kadar giden herhangi bir fiziksel hasarı onayladığım formları imzaladığım günden beri sadece bir kaç kez konuşmamız gerekmişti. Hepsi üzerinde durulmayacak, yüzeysel şeylerdi.

Hayatımda gördüğüm en ürkütücü surata ve enerjiye sahipti. Bir hapishane parmaklıklarının ardında asla sırıtmazdı.

Onu kısaca inceledim. 3 numaraya vurulmuş saçları, fazlasıyla açık renkteki belirgin buz mavisi gözleri, esmer teni, keskin hatları, sağ gözünün altındaki göz yaşı dövmesi, boynu ve gövdesi ile kollarına da yayıldığını bildiğim koyu mürekkepler, yapılı ve uzun bir vücut..
Kesinlikle bir tek kelepçesi eksikti.

Tek kaşımı kaldırırken bana bir şey söylemek üzere olduğunu anlamıştım. Elinde bir zarf tutuyordu.

"Bunu unuttun." dedi o soğuk gözlerini, gözlerime dikerek.

Zarfa baktım. Oldukça kabarık duran büyük, beyaz zarf kazanılan her maç sonrasında verilen küçük bir ikramiyeydi.

Genelde Tufan verirdi fakat bu sefer aklından çıkmış olmalıydı. Ben de unutmuştum da Kılıç'ın getirmesini anlamlandıramamıştım. Böyle işler onun görevi değildi.

"Ah," dedim, bana yaklaşan adama elimi uzatarak zarfı vermesini beklerken. "Aklımdan çıkmış."

Zarfı bana verdi ve yüzüme biraz daha dikkatli bir ifadeyle baktı. "İstikrarlı ilerliyorsun. Seni bu kapıda ilk gördüğümde en fazla ikinci maçtan, bir yerlerin kırık ayrılıp bir daha buranın önünden bile geçemeyeceğini düşünmüştüm. Veya belki üçe kadar dayanırdın da Eren'in karşısından cesedini çıkartırdık." Sesi derinden çıkıyordu ve epeyce kalındı. Tonu oldukça düzdü, konuşurken mimiklerini kullanmıyordu. Üçüncü maçımdaki rakibimi hatırladığımda, beni henüz tanımayan birisi olarak cesedimin çıkacağını düşünmesi sıradışı değildi. O maçı ucu ucuna kazansam dahi aldığım yaraların iyileşmesi kaç hafta sürmüştü sahi? "Biraz şaşırdığımı kabul etmeliyim, ki ben kolay kolay şaşırmam. Bir basamak sonra Kurşun'un karşısına çıkacak konuma gelmeni beklemiyordum."

Bir ringe beni girerken gören herkes, oradan çıkarken şaşırırdı.

İri ve fazla yapılı bir vücudum yoktu. Formda ve sıkıydım sadece. Dövüşün kasla alakalı olmadığını biliyordum. Doğru savunma ve yerinde taktikler en önemlisiydi. Bunları geliştirdiğin kas gücünle ve rakibine

uyguladığın manipülasyon teknikleriyle birleştirdiğindeyse zafer fazla zor olmuyordu. Kimi zaman birkaç kırığa bedel olsa da..

Burada bir keresinde başıma çok sert bir darbe alarak kafa travması geçirdiğimi hatırlıyordum. Sanırım Mavzer'deki on birinci maçımdı.

Mavzer'de dövüşün kuralı yoktu. Ahlakı da öyle..

Karşındakini öldürebilirdin. Öledebilirdin. Ve bundan sorumlu tutulan tek kişi sen olurdun. Burası tamamiyle yasadışı da olsa, girebilmenin bedelleri vardı. İmlazadığın sözleşmelerle birlikte kabul ettiğin şartlar altında kendine gelebilecek her türlü zarar kimsenin başına kalmıyordu.

Kurşun Alpugan, Mavzer'in güçlü dövüşçülerini bilirdi. Ancak sadece bilirdi. İletişime geçmez, tebrik etmez, o dövüşçülerden biri kafa travması dahi geçirse 'geçmiş olsun' deme zahmetine girmezdi.

Çok kez yanımdan geçmişti.

Ne ben bakmıştım. Ne de o.

Tanışmıyorduk. Ben onu çok yakından tanıyordum ancak biz hiç tanışmıyorduk.

Onunla bir diyalog çabasına girebilir, sohbetler açabilir, dibinde biterek kendimi gözüne sokabilirdim. Tabii onu görebilmeyi başardığım sınırlı zamanlarda, birkaç dakika içerisinde ne kadar başarabilirsem. Burası sikik bir film değildi ve bunlar beni onun hayatında sokmazdı. Yatağına belki, ancak hayatına değil.. Onun peşinden koşma çabasına girerek onunla kendi isteğimle muhattap olduğumda beni görür görmez benden etkilenmeyecek, yanımdan geçerken kokumu duymayacaktı. Gözlerimde kaybolup, beni rüyalarında görmeye başlamayacaktı. Onu böyle elde edemezdim.

Çünkü çevresinde bunu yapan belki de yüzlerce kadın vardı. Farklı yerlerde, farklı zamanlarda, farklı mekanlarda.. Bizzat görüyordum gece birlikte girdikleri otelden sabah bile olmadan nasıl yalnız çıktıklarını.

"Çita'yı aşmayı başarabilirsen," diyerek devam etti. "Ki fazla emin olamıyorum fakat üzerine alınma, Kurşun'un karşısına çıkabilmek için imzalayacağın yeni sözleşmeler olacak. Çita ile olan maç iki hafta sonrası için ayarlanacak. Yaraların iyileşsin ve gücünü topla. İstersen çeklime şansın var."

"Çekilmeyeceğim." dedim sadece, kendimden yeterince emin fakat dümdüz bir sesle.

Gözlerini çok hafifçe kıstı. Elbette bana sadece bunların bilgisini vermek için gelmemişti. Söylediğim gibi, bunlar onun görevi değildi. "Kazanmak

için fazla hırslısın. Galibiyeti seviyor olmasın. Ya da.." diyerek bitirmeden, kesti cümlesini.

Ona olan bakışlarımda bir değişiklik olmadı. "Ya da ne?"

"Bilemiyorum Elfida." dedi yeniden, poker suratıyla. "Belki burada böylesine hızlı yükselmenin farklı bir amacı vardır? Belki sen de küçük beyninde planlar kurgulayan ve daha sonrasında buradan beyni dağıtılarak çıkacak olanlardan birisindir."

Elbette. Tehdit etmek için gelmişti.

Göz dağı vermek.

'Bir şey yapıyorsan, yapma' demek için karşımdaydı. Mesajı buydu. 'Aksi takdirde olacaklardan ben sorumlu değilim.'

"Belki de." dedim sadece. Ne de olsa açıklama yapmak bir işe yaramayacaktı. "Bunu ancak zaman gösterebilir öyle değil mi?"

İnkâr etmemi ve kendimi şüpheli konumundan kaldırmak için bir şeyler söylememi bekliyor olduğu kesindi fakat hiçbir şey çaktırmadı. Başını hafifçe eğdi ve "Aynen öyle." dedi.

Zarfı havaya hafifçe kaldırarak arabamın sürücü kapısını açarken "Sağ ol." dedim düzce ve başka bir şey söylemeden arabaya bindim.

"Umarım sen de sağ kalmak için çabalarsın Elfida." Bu, kapıyı kapatmadan önce kurduğu son uyarı mesajlı cümle olmuştu..

Gözle görülür yaralarıma her zaman kullandığım merhemi sürerken arada sırada sızlamalarını umursamıyordum.

Merhemi sehpaya fırlatırken ayağa kalktım ve amerikan model mutfağıma doğru ilerleyerek ilaç dolabını açtım. Kuvvetli olduğunu bildiğim bir ağrı kesici kutusunu alarak iki kapsül çıkarttığımda bar tezgahını andıran masadaki dolu su bardağına uzanarak dudaklarıma yasladım ve hapları suyla beraber yuttum.

Ellerimi yasladığım beyaz bar masasından destek alarak sırt ağrılarıma rağmen ayakta dik durmaya çalışırken gözlerim salonun boydan boya cam olan duvardından şehrin ışıklarıyla buluştu.

Bir rezidansın 21. katında oturuyordum.

Aslında evim dubleks sayılırdı fakat ahşap merdivenlerin çıktığı üst kat sadece açık bir yatak odasından oluşuyordu. Üst katın duvarları yoktu, daha çok bir asma katı andırıyordu. Alt katta ise, amerikan mutfak, salon ve bir çalışma odası vardı. Lüks dizayn edilmişti.

Maddi açıdan sıkıntı çekmiyordum. Paraya ihtiyacım da yoktu. Birçok insan gibi kazandığım dövüşlerden aldığım parayla geçimimi sağladığım falan yoktu. Amacım farklıydı. Bu amacı bilmeyenler böyle bir zenginlik içerisinde dövüşmeme anlam veremez 'sanki paraya ihtiyacın var' diye söylenirlerdi.

İnsanları anlayamıyordum. Gerçekten anlayamıyordum.

Düşüncelerimi savuşturarak mutfaktan çıkıp merdivenlere doğru yürümeye başladığımda havanın kararmasına birkaç saat olduğunu tahmin ediyordum.

Basamakları tırmandığım anda karşıma çıkan çift kişilik yatağıma kendimi attığımda gözlerim kendiliğinden kapanmıştı bile. Tanrım. Yorulmuştum.

Kirpiklerimi kırpıştırırken yattığım yerde gerindim ve gözlerimi araladım. Hava kararmıştı. Gözlerim komodindeki dijital saate kaydığında 20.08 yazdığını gördüm. *Elbette*. Vücudum ağırlaşmış gibi hissediyor yattığım yerden çıkmak istemiyordum fakat uykuma ayrılan sürenin sonuna gelmiştik.

Işıkları açmayı unutarak yattığım için odanın içi hoşlanmayacağım kadar karanlıktı. Çarşafımı üzerimden iteleyerek komodindeki ışığı açtığımda gözümü alan aydınlıkla rahatlayarak ayaklarımı yataktan aşağı sarkıttım ve ahşap zemine bastım.

Kattaki lavaboya girerek elimi yüzümü yıkadıktan sonra iyice açılmıştım. Gözümün altını kaplayan morluğa bakarken yüzümü buruşturdum, kağıt havluyla damlaları kurularken artık bedenimin bir parçası olan çürük ve morluklara alıştığımı düşünüyordum. Aktif olarak maç yapan bir dövüşçü olmak bunu gerektiriyordu.

Acı eşiğim yüksekti. Şanslı sayılırdım. Ancak nadir de olsa sonrasında birkaç gün ayağa kalkamayacak kadar hırpalandığım maçlar da oluyordu elbette. Ağrı kesici serumaların bitmesini beklerken nefes egzersizleriyle aklımı acıdan uzaklaştırmaya çalıştığım..

Bu onlardan biri değildi, maç benim için fazla sancılı geçmemişti.

Aynadaki aksimle bakıştım. Her şeye rağmen,
bu işi seviyordum.

17 yaşından sonra intihar etmeye çalışmayı bırakmıştım. Bıraktığımdaysa tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı. Dövüş, o uçurumdan döndüğümde hayatıma girmemişti. Hep vardı. Ama hep bu kadar zevkli ve sancısız olmamıştı.

Telefonumun melodisi yüksek bir tondan ötmeye başladığında aynayı izlemeyi bırakarak banyomdan çıktım ve yatağın içinde kaybolan cihazı aramaya başladım.

Nihayet bulabildiğimde yazan ismi okudum.
Aziz Andıç.

Dedem arıyordu.

Aramayı onaylayarak kulağıma götürdüm. "Efendim?" Bu saatler aramayı tercih etmediği saatler de olsa bozuntuya vermemiştim.

"Elfida!" dedi yaşlı, gür sesiyle. Sesindeki azarlar tınıdan laf söyleyeceği şeyi anlarken yatağın üzerine oturdum ve küçük bir kız gibi yiyeceğim azarı beklemeye başladım.

"Sen artık kendini iyice aştın." dedi alışılageldik disiplinli konuşma şekliyle. "Bu kart esktresine yapabileceğin mantıklı bir açıklaman var mı kızım?"

"Dede," diye girdim cümleye. "Sadece biraz alışveriş yaptım."

"Evet. Dört yüz bin türk lirası değerinde bir alışveriş!"

380.

Dudağımı ısırırken sessiz kalmayı tercih ettim. Ne yapabilirdim ki? Tercih ettim yabancı markaların fiyatları dolar bazında bakınca o kadar da fazla gözükmüyordu. Türk lirası olarak ödeyince biraz uçuk bir miktara ulaşmıştı.

Bir ceketin fiyatı 60 bin liraysa benim suçum neydi ki? Üstelik Bottega Veneta'nın eski sezonundandı.

"Bu paralar çalışarak kazanılıyor küçük hanım. Okuyorsun diye bir şey söylemiyorum, okula gittiğin yok. Derslerini geçebildiğine şükretmek gerek. Gel şirkette staj yap diyorum, yok! İş öğren diyorum, yok! Tutturdun bir dayak yeme merakıdır, ona da ses etmiyorum ama bu iş böyle olacak gibi değil. Artık biraz sorumluluk alman gerekiyor."

Sence de hayatın sorumluluğunu yıllar öncesine yeterince yüklenmedim mi dede?

Harcadığım miktar elbette dedemi batıracak veya zarara uğratacak değildi. Etkilemezdi bile. Öyle olacak olsa harcamazdım herhalde. Yine de, elime limitsiz bir kart veren oydu.

Usluca oturmuş azarımı işitirken oldukça sakindim. Ta ki Aziz Andıç beklemediğim yerden vurana dek.

"Mekanlardan birinde çalışacaksın Elfida. Hem de tepeden de değil, düşükten başlayacaksın buna. Bak bakalım garsonluk yapıp hayatı biraz tadarken için el verecek mi böyle paralar harcamaya?"

"Ne? Dede benim okulum va-"

"Hiç itiraz etme. Okula gündüz gidersen gidiyorsun. Geceleri uyuduğun da yok zaten. Sabaha kadar pinekleyeceğine çalışırsın. Dua et şirket demiyorum da yine seni düşünerek bar diyorum."

"Ben ne anlarım garsonluktan ya?"

"Ne anlıyorsan onu anlayacaksın. Lafımın üstüne laf istemem. Ben mekana geçeceğim, hazırlan gel sen de. Bir saate burdasın. İki dakika dahi geç kalırsan maaşından keserim ona göre."

Bip bip bip.

Kapatmıştı.

Despot yaşlı! Yine yapmıştı yapacağını.

Her zaman disiplinli ve ağır bir adam olmuştu Aziz Andıç. Yönetmeyi ve dize getirmeyi severdi. O sert yüzüne rağmen torunlarını gözünden sakındığını söylemeden geçemezdim elbette fakat arada böyle sinir bozabiliyordu işte.

Ne yani? Elfida Alaner garson olarak çalışmaya mı başlıyordu yani bugün? Alttarafı bir alışveriş yüzünden hem de.

Oflaya poflaya yataktan kalkarken dedeme itiraz edemeyecek olduğumu biliyordum. Ne de olsa..

Neyse işte. Bu gerçeği hatırlamaktan hoşlanmıyordum. Bir peri masalıyla kendimi kandırmaya alışmıştım.

Geniş kıyafet dolabıma yaklaşmaya başlarken gözüm birbirinden afilli elbiselere kaymıştı ki bu gece garson olacağımı düşünerek onları eledim. Bir hafta katlansam yeterdi, dedemi tanıyorsam elbet yumuşardı.

Lacivet, yırıkları olan mini bir kot şortun üzerine rastgele bir bluz geçirdikten sonra ayağıma bir çift beyaz spor ayakkabı seçtim ve makyaj masama oturdum.

Kuvvetli bir fondotenle kızarık ve morarık izlerimi kapatırken yüzüme de aynı işlemi uyguladım. Far paletini elime alırken aklımda makyaj işini

abartmamak vardı fakat elimden geri bırakırken tutarsızlığımla yüzleştim. Siyah, dumanlı göz makyajım aşırı olmamakla beraber kesinlikle doğal da değildi. Göz rengimi ortaya çıkartmıştı. Orada çalışan kızların da böyle asi gözüktüğünü biliyordum. Ne de olsa orası bir gece mekanıydı. Her ne kadar lüks bir yer de olsa fazla resmiyete gerek yoktu.

Önceden kumral olsa da büyüdükçe güneş yüzünden yavaş yavaş sarıya çalmaya başlamış saçlarımı omzumun üzerinden geriye savururken hazırdım.

Telefonum ve ceketimi alarak kapıya ulaşırken kapının yanındaki ışık düğmesine basarak ışıkları açtım ve geri döndüğümde beni karanlık bir salonun karşılama ihtimalini ortadan kaldırdım.

Otoparka indiğimde arabamı her zaman park ettiğim yere giderek araca bindim ve dedeme ait olan kulübe doğru sürmeye başladım.

~

Vale anahtarımı alarak gözden kaybolurken deniz kenarındaki büyük gece kulübünün ışıkları tüm caddeyi aydınlatıyordu.

Kapıdaki dev gibi gözüken iki güvenlik görevlisi beni görmeleriyle yana çekilirken "Hoşgeldiniz Elfida Hanım." dedi biri. "Dedeniz odasına sizi bekliyor."

Başımı eğerek onu onayladım ve mekandan içeriye girerek ilk olarak altın duvar kaplamalı koridordan geçtim.

Kurşun bu gece neredeydi acaba? *Sikeyim ya.*
Şu garsonluk işi yüzünden oturup araştırmaya vaktim yoktu.

Kalabalıklaşmaya başlayan kulübün ortak alnından geçerek localara tırmanan ışıklı, cam merdivenlerin yanından geçtim ve bir diğer ince koridora saptım. Buranın başında da bir güvenlik görevlisi dikiliyordu. Bu koridor diğerinin aksine ışıklı değildi. En sondaki oda dedeme, ondan öncekilerse mekan müdürüne falan aitti.

Kapıyı tıklatarak içeriye girdiğimde altmışlarındaki adam, her zamanki dinç görünüşüyle karşımdaydı. Yaşına uygun bir takım giymiş ayakta beni bekliyordu. "Gel kızım. Nasılsın?"

Somurtmamak için kendimi zorlarken "Senle konuşana kadar gayet iyiydim." diye mırıldandım.

O sırada Nil'in de odada olduğunu fark etmiştim. Masanın önündeki koltuklardan birinde oturan kızıl kafalı kız oldukça eğlenen bir tonda "Kader ortağı olmuşuz bakıyorum kuzen." dedi gülerek.

Nil Andıç.

Kuzenim, aynı zamanda en yakın dostumdu.

Ona gözlerimi devirirken keyifli ifadesi modumu iyice düşürmüştü. İki haftadır o da burada, bar bölümünde çalışıyordu. Sabahlara kadar eve girmeyip kaldığı derslerinin cezasıydı. Onunla dalga geçtiğim ve o çalışırken ona partilerden fotoğraf attığım için anlık bir pişmanlık yaşarken dedem dikkatleri yeniden üzerine çekti.

"Nil sana işi anlatır biraz." dedi. Koyu renk saçları artık beyazlamıştı. "Problem," duraksarken kaşlarını iyice aklıma kazımak ister gibi çattı. "En önemlisi kavga istemiyorum Elfida. Bu sınırlarda dayak yok. Kaytarıp tehditle işi başkalarına yığmak, yan gelip yatmak hiç yok."

Bu cümleleri boşa kurmuyordu. Bu durumları daha önceden yaşamıştık sanki..

Başımı sallarken "Peki patron." dedim.

Dedem bu uysal halime gülerken her şeye rağmen gülümseyerek baktım yüzüne.

O benim tek ailemdi.

Gözüm kısa bir an çalışma masasının üstündeki çerçevelere kaydığında Nil'inkinin hemen yanında kendi fotoğrafımı gördüm. Deniz kenarında, yüzümde hiç makyaj yokken otuz iki diş gülümsüyordum.

Nil Andıç, Aziz Andıç'ın tek torunuydu aslına bakarsak.

Tek *öz* torunu.

Aziz Andıç, annemin üvey babasıydı. Benimse üvey dedem.

Annemin trajik ölümünden sonra babam da öldüğünde ellerimi tutabilecek bir o kalmıştı. Gerçi yaşarlarken de ellerimin hep boş olduğunu hatırlıyordum. Annem benimle uğraşamayacağı kadar çok ilaçla boğuşuyordu. Babamsa kadınlarla.

Bu adamı seviyordum. Çok göstermiyordum belki ama ailenin anlamını bana o öğretmişti. O benim değerlimdi. Bu yüzdendi ona boyun eğişlerim. Asi derlerdi bana, laf söz dinlemez, inatçı.. Ama söz konusu dedem olduğunda itiraz cümlesi kuramazdım.

"Hadi bakalım." dedi koltukta oturan Nil'in omzuna dokunarak onu da kaldırırken. "Marş marş."

Nil de ayaklanırken dedeme görüşürüz diyerek odadan çıktık ve yeniden koridora girdik. "Sikeyim ya." diye söylendim dedemin görüş açısından çıkar çıkmaz gerçek halime dönerken. "İşlerim vardı benim nereden çıktı bu?"

Nil bol bir topuz yaptığı kızıl saçlarından önüne düşen tutamları kulağının arkasına tıkıştırırken "İş dediğin şey sapıklık değil mi?" diye sordu imâyla.

Kurşun Alpugan takıntımı bilen iki kişi vardı. Tufan ve Nil. Diğer arkadaşlarım sadece üniversiteden platonik olduğum biri olduğunu sanıyorlardı, üstün körü.

"Sapıklık falan değil." diye homurdandım kaşlarımı çatarken. "Bilgi alışverişi diyelim."

Nil gülerken "Tabii." dedi alayla.

"Nil."

Bana bakarak kocaman gülümsedi ve koşar adım bara doğru ilerlemeye başladı. Bitmeyen bir enerjisi vardı. Kesinlikle patavatsız delinin tekiydi. Yıllar önce direk dansı yapmak istiyorum diye tutturmuş gizlice bir kursa yazılmıştı. Hâlâ daha devam ediyordu.

Elini bar tezgahına sürttü ve "İşte benim mekan." dedi geçmem için bana yol verirken. Barın arkasına hiç geçmemiştim, buraya geldiğim zamanlar genelde locada oturduğum zamanlar olurdu. "Dedemin söylediğine göre sen servise bakacakmışsın."

Başımı sallarken aklımın burada olduğu falan yoktu. Sahi, Kurşun neredeydi acaba? Tam şortumun cebinden çıkarttığım telefonumun kilidini açmıştım ki Nil telefonu elimden çekerek ellerime üstü çeşitli içkilerle dolu bir tepsi tutuşturdu. "İki haftadır burada çalıştığım için senden daha kadroluyum. Bu yüzden burada emirleri ben veriyorum, sense çalışıyorsun."

"Hadi ya," dedim tepsiyi barın üzerine koyarken. "Anan güzel mi senin?"

"Güzel şekerim. O tepsi 7 numaralı kokteyl masasına gidecek."

"Gitsin?"

"Elfida." dedi söylenir gibi. "Ayak çıkartmayacağına göre sen götüreceksin."

"Senin işin ne?" diye sordum homurdanarak. "Burada böyle dikiliyor musun sabaha kadar?" Muziğin sesi yüksek olsa da duvarların sistemi sayesinde barın arkasında kalan bölüme diğer alanlara oranla daha az geliyordu. Yine de fazla yüksekti ve konuşurken normal tonda konuşamıyorduk.

"Ben içkileri hazırlıyorum." Mor ojeli parmaklarıyla kokteyl bardaklarını işaret etti.

Of'layarak tepsiyi alırken bara birinin daha girdiğini fark ettim. Bize yakın yaşlarda, uzun boylu, kumral bir çocuktu bu. Burada çalıştığı belliydi. Dövmelerle kaplı kolu ve piercingli dudağıyla tam bir barmen havası verdiği doğruydu.

Çocuk bana baktı ve "Elfida, değil mi?" diye sordu gülümseyerek. Başımı sallarken ismimi dedemden duymuş olması muhtemeldi. Büyük ihtimalle bir süre burada çalışacağımı haber vermişti.

"Ege ben de." dedi elinden birini tokalaşmak için uzatırken.

Cana yakın birine benziyordu.

Aksime. Tezgahın üzerindeki tepsiyi eline tutuştururken "Memmun oldum Ege." dedim ve yapmacık bir gülümseme sundum. "7 numaralı kokteyl masası."

Çocuk kısa bir şaşkınlığın ardından gamzlerini gözüme sokarak güldü ve seri hareketlerle barın arkasından çıkarak gözden kayboldu. Nil'in onaylamaz bakışları altında telefonumu açarken İnstagram'a girdim. Story akışı bölümünde alışık olduğum o ismi görürken üzerine tıklamadan önce hesap değiştirerek fake hesabıma girdim ve hikayeyi öyle açtım.

Alkım Turkuaz Akçay.

Kurşun Alpugan'ın hovarda, kendini bilmez, çapkın kuzeni.

Sürekli içimdeki göz devirme isteğini ortaya çıkartacak hareketler yapsa da işime yaradığını kabul etmeliydim. Çoğu zaman araştırmama dahi gerek kalmadan yaptığı sık paylaşımlarıyla konumlarını açık ediyordu. Genellikle Kurşun ve Kılıç'ın yanında olduğu için beni uğraştan kurtarıyordu işte.

Kardeşiyle oldukça zıttı. Yalın onun tam tersi bir ağır başlılık ve soğukluğa sahipti.

Hikayesine tıkladım.

Bentley marka arabasının direksiyonunun fotoğrafı. Geçtim.

Bir video. Kadrajda ilk olarak bir koltukta oturduğu belli olan Alkım vardı. Yakışıklı ve yapılıydı ama hovardaydı işte. Elbette ailenin geri kalanı gibi o da dövüşüyordu. Fakat o boksördü.

Işıklar üzerinden gelip geçerken klasik olarak bir gece mekanında oturduğu belliydi. Koltuğunun kolçağında oturan sarışın at kuyruklu kızı geçen kamera masa ve içkilerin üzerinde oyalandığında tanıdık bir bacak çarptı gözüme.

Tanıdık bir bacak. *Gerçekten mi Elfida?*

Tam storyi tekrar inceleyerek Kurşun'un bacağına bakacaktım ki Nil'in kolumu cimciklemesiyle kendime gelerek kafamı kaldırdım. "9 numara."

dedi sadece ve kaşlarıyla iki tane koktey bardağını işaret etti.

Nefesimi sıkıntıyla verdim ve telefonumu tezgaha bırakarak bardakları kavradım. Mecbur katlanacaktım işte birkaç gün. Kalabalığın arasında amaçsızca bakınırken numaraların neye göre belirlendiğini anlamaya çalışıyordum ki Ege yanımda belirdi. "Kaçı arıyorsun?"

"Dokuz."

Parmağıyla uzaklarda bir köşeyi işaret etti ve göz açıp kapayıncaya kadar ortalıktan yok oldu. Bu adam nasıl böyle hızlı hareket ediyordu sahi?

Adımlarımı hızlı atarak masaya doğru ilerlerledim ve bardakları bıraktıktan sonra ağzımın içinden "Afiyet olsun." diye mırıldanarak yeniden bara döndüm. Masanın başında duran kadın koluma dokunarak "Bir de limon getirebilir misiniz?" diye rica ettiğinde yanaklarımı şişirmemek için zor durdum ve başımı salladım. O kadar yolu bir limon için mi yürüyecektim şimdi?

"Limon onun tadını bozar yalnız." dedim.

"Alışkanlık." diyerek omuz silkti. "Limonsuz içemiyorum."

Tepsizce masadan uzaklaşırken *artist* diye geçirdim içimden. *İçiver ne olacak?* Kalabalığı yararak yine barın arkasına geçtiğimde buz dolabını açan Ege'yi gördüm ve "Dokuz numaraya bir limon götürsene." dedim düzce.

Bana baktı ve "Sizin işiniz ne hanımefendi?" diye sordu alayla. Yüzünde güleç bir ifade vardı. Alay ettiği ve beni şımarık bir zengin kızı olarak gördüğü aşikârdı.

Öyleydim.

Değildim. Bu benim maskemdi, duvarım.

Elbette bu kalıptan ibaret değildim fakat gösterdiğim şey tam olarak buydu.

Gözlerimi bayarken yeniden telefonumu açtım ve kalçamı bar tezgahına yaslayarak bakışlarımı ekrana indirdim. O sırada göz ucuyla Ege'nin bir limon çıkarttığını görebilmiştim.

Alkım'ın storysini fake hesabımdan bir kez daha izlerken diz kısmına kadar gözüken bacağın üzerindeki elden Kurşun olduğuna emin olduğum adamı izledim. Yani.. bacağını.

Neredelerdi acaba? Alkım konum paylaşımı yapmamıştı. Tam yerlerini tespit edebilmek için farklı bir uygulamaya giriş yapacaktım ki telefonumun ekranının aniden siyaha dönmesiyle kaşlarımı çattım. Sarjı mı bitmişti bunun?

"Of ya." diye söylene söylene içki hazırlamakla meşgul olan Nil'e doğru ilerlerken "Sarj var mı burada?" diye sordum. Bana göz ucuyla bir bakış attıktan sonra çenesiyle dolabın yanındaki prize takılı kabloyu işaret etti. Oraya ilerleyerek telefonumu şarja takarken "Pardon." diye seslendi bir adam bar tezgahının önündeki sandalyelerden.

Ona omzumun üzerinden kısaca bakıp geri önüme dönmüştüm ki Nil beni dürterek "İşim var. Bak şuna." dedi hemen ardından yüzüme bakarak ekledi. "Bu kadar küstah bakmak zorunda değilsin. Gülümse biraz bebeğim. Müşterileri kaçıracaksın."

Gözlerimi devirirken bir şey söylemeden bara doğru ilerledim ve "Buyrun?" dedim olabilecek en kibar tonumdan. Ne kadar sık göz devirmiştim sahi.

Adam kendine pahalı bir viski söylerken başımı salladım ve kısa bir tarama sonucu bulduğum viski şişesi ve bardağını önüme çekerek içeceğini hazırlamaya başladım.

Hazır olduğunda bardağı tezgaha koydum.

Elimi bardaktan çekemeden adam kendi elini benimkinin üzerine sardığında kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Yirmili yaşlarında bir gençti. Benden bir, belki de iki yaş büyük olmalıydı.

Elimi sertçe çekerek adama geri basmasını ima eden bir bakış attığımda gözlerime odaklandı ve uzanarak saçımı kulağımın arkasına gereksiz bir yakınlıkla sıkıştırdı.

"Ne kadar değişik.. ve güzel gözlerin var."

Yüzümü geri çekerek elinden uzaklaştım, buz gibi bir bakışla karşılaşmak zorunda kalmıştı. "Sen de gözlerin yerinde kalsın istiyorsan ikile."

Adam kısa bir an afallasa da ardından gülmüştü. "Asi barmenlerle ilgili fantazim hayat buluyor galiba şu an."

Nefesimi bıkkınlıkla veriken 'ben senin üzerinde vahşi fantazilerimi gerçekleştirmeden önce yok olsan iyi olur, yoksa seni dedeme verdiğim söz bile kurtaramayacak' diye geçirdim içimden.

"Mesain kaçta bitiyor?" diye sordu adam ben onu umursamadan bardakları toparlamaya başlarken.

Cevapsız bıraktım.

"Hey," dedi seslenir gibi. "Bir soru sordum bebek suratlı."

Ona alttan bir bakış atarken "Sağır değilim." dedim tersçe.

Yine güldü. Pişkin.

"Dilsiz de olmadığına göre cevap vermeye ne dersin?"

Adama doğru dönerek ellerimi tezgaha sertçe yasladım ve üzerine doğru eğilirken "Dilsiz kalmadan önce ya çeneni kapatmaya ne dersin?" dedim yeterince açıklayıcı olduğumdan emin olmak için gözlerinin içine bakarken.

Tam geri çekiliyordum ki kolumdan tutarak bana engel oldu. Gözlerim kolumdaki eline kaydı.

Sıkıyordu da pezevenk.

"Hoş bir koku. Hmm.. Ne bu?"

Kendimden beklenmeyecek bir sabır örneği göstererek kolumu çevirip adamın elinden kurtarırken Eflatun'un tavsiye ettiği öfke kontrolünü sağlayan nefes taktiğini uygulamaya başlayarak bar sandalyesine oturan birkaç kişinin önüne geçtim ve isteklerini sordum.

Siparişleri hazırlarken arkadan vızıldayan adamın suratına bir yumruk patlatsam en fazla ne olur ki diye düşünüyordum ki bir adam sesi düşüncelerimi dağıttı. "Bir tane bourbon viski."

Bakmadan başımı salladım ve içkisini doldurmaya başladım.

"O seri ellerini farklı bir yerde de kullanmak ister misin bebek suratlı?"

Eflatun'un sesi kafamın içinde yankılandı. Kendisi psikoloğum oluyordu. *'Hiçbir aslan başında vızıldayan sineği öldürmek için yattığı yerinden kalkmaz Elfida.'*

"Aptal sinek." diye mırılandım ağzımın içinden duyamayacağı bir şekilde. Ona bakmamıştım bile.

"Belki de bana depoyu gezdirmek isteyebilirsin. Hadi ama.. bu kadar naz yapma. Gecenin sonunu ikimiz de biliyoruz."

Bardaki diğer adamın viskisini bırakmak için o tarafa döndüğümde "Bu gecenin son gecen olması için fazla ısarcısın *bebek suratlı.*" dedim düzce ve diğer adama döndüm.

Aniden gördüğüm yüzle dudaklarımdan neredeyse bir şaşkınlık nidası kaçacakken dışarıdan hiçbir şey çaktırmadığıma emin olarak içkisini önüne bıraktım ve "Buyrun." dedim. Bakışları telefonundaydı.

Safir Yalın Akçay.

Alkım'ın, ağır başlı olan kardeşi. Kurşun'un diğer kuzeni.

Bir an diğerlerinin de burada olabileceğini düşünsem de saçmaladığıma karar verip bir an önce telefonumu açmayı düşündüm. Alkım'ın hikayelerini bir kez daha kontrol etmem ve konumlarını bulmam gerekiyordu.

Bardaki sapığımla yan yana oturuyolardı. Adam ağzını açtığı anda Safir'in telefonunu tezgaha vurduğunu gördüm. "Bir kez daha ağzını açıp

sesinle beni rahatsız etmeye kalkarsan sesini kesmek için parmaklarımı boğazına sarmak zorunda kalacağım."

Safir'in soğuk sesiyle mimiksizce söylediği şeye şaşırırken bunu belli etmeden diğer pişkin herifin yüzündeki korkuyu izledim. Benim tehditlerimi -hepsini kesinlikle gerçekleştirebilecek olmama rağmen- iplemese de Safir'in bir cümlesiyle barı terk etmişti.

Ona teşekkür mü etmeliydim?

Etmedim ve bardaki işime geri döndüm.

Oysa yeniden telefonuna odaklanmıştı.

Dakikalar akıp giderken burası beni ciddi anlamda sıkmaya başlamıştı. Aptal telefonum da bir türlü açılmak bilmiyordu ve sinirlerimi bozmuştu. Safir dakikalar önce bardan kalkmış, gözden kaybolmuştu.

Kurşun ve tayfanın geri kalanının burada olma ihtimali kalp atışlarımım ritmiyle oynasa da bu çok düşük bir ihtimaldi. Hikayede Safir'i görmemiştim bile. Beraber olmak zorunda da değillerdi.

Nil son bir saattir yaptığı gibi elime yeni bir tepsi tutuşturduğunda "VIP locaya götüreceksin." dedi ve bana kararsız bir bakış attıktan hemen sonra tahminimce Ege'yi bulmak için gözlerini etrafta gezdirdi. Fakat bulamamış olmalı ki yine bana dönmüştü. "Lütfen insanları tersleme. En önemli müşteriler oturur hep orada. Bir gece için yüz bin tl'ler bayılıp hizmetin en âlâsını beklerler."

"Biliyorum Nil." dedim tepsiyi alırken. "Düne kadar ben orada oturuyordum."

Nil gülerken gözlerini devirdi ve "Yürü artist." dedi şakayla karışık.

Üstü çeşit çeşit pahalı içki ve bardakla dolu tepsi epeyce ağırdı fakat beni zorlamıyordu. Barın arkasından çıkarak localara çıkan cam merdivenlere ilerlerken birkaç dans eden aptalın bana çarpmasından son anda kurtularak homurdandım ve merdivenin başında bekleyen korumanın açtığı yolu çıkmaya başladım.

Yukarısı kalabalık olmalıydı. Yüksek kahkaha ve konuşma sesleri beni daha merdivende karşılıyordu.

Son basamağı da aştım ve deri koltuklarda oturan insanların üzerinde gözlerimi gezdirdim. Bir tanıdıklık hissiyle sarmalanırken sanki bu at kuyruklu sarışın kadını daha önce görmüş gibi hissetmiştim.

Çünkü görmüştüm.

Tam olarak birkaç saat önce, telefonumun ekranında. Alkım'ın kucağında!

Hassiktir.

Koca. Bir. Hassiktir.

Kurşun Alpugan, gözlerimi üzerine dikip bakmasam da buradaydı.

Sikeyim. Elimin ayağımın birbirine karışmaması için çaba sarf edereken tepkimi çok iyi saklıyordum.

Ne kalakalmış, ne de şaşırmış bir ifadeye bürünmüştüm. Dümdüzdüm. Sanki buradaki kimseyi tanımıyor gibi.. Sanki buradaki kimsenin hayatlarını en ince detayına kadar bilmiyor gibi..

"Ah," dedi esmer bir kadın beni görerek sehpadaki fazlalıkları kenara ittirerek tepsiyi koyabilmem için bana yer açarken. "Şöyle koyabilirsin tatlım."

Bu muydu gerçekten? Onunla iki buçuk yıl sonra yanyana geçmek dışında yakınlaştığım ve aynı ortamda kaldığım en uzun an burası mıydı?

Tepkisizce ortadaki sehpaya yaklaşarak tepsiyi tek elime sabitledim ve içkileri sehpaya koymaya başladım. Hangisi hangisine aitti ki şimdi?

Kalbim hızlanmıştı. Kalbim çok hızlanmıştı.

Gözlerimin üzerine kaymaması için ciddi bir çaba sarf ediyor ama bunu asla çaktırmıyordum. Zaten onun beni gördüğü de yoktu. Elindeki siyah, son model cihaza dikkatini vermiş, kaşlarını çatarak klavyede bir şeyler yazıyordu.

Siktiğimin adamı. Çok güzeldi.

"Bira benim." diyen Alkım'ın sesiyle büyük bardağı onun önüne bıraktım.

Herkes kendi siparişini söyleyerek bana yardımcı olurken burada beni görse ismimi bilecek tek kişi Kılıç Falu, yani Kurt'tu. O da şu anda arkadaki koltukta fazlasıyla meşgul gözüküyordu. Dudakları yanındaki, kendisinin kadın versiyonu olan dövmeli, asi görünümlü genç kızın dudaklarımdayken beni fark etmezdi bile.

Tepside tek bir içki kaldığında kimsenin bir şey söylememesinden ve Kılıç ile yanındaki kız dışında önü tek boş olan Kurşun olduğundan sert viskinin onun olduğunu düşünerek önüne bıraktım.

Kafasını dahi kaldırmadı veya tek bir söz bile söylemedi.

Soğuklanlılığıma ben bile şaşırırken kendimi tuvalete kitleyip çığlık atmak için locadan çıkacaktım ki içerideki dört kadından biri olan kırmızı saçlı kadın bana seslenerek beni durdurdu. "Garson."

Ona baktım.

"Bana iki tane limon dilimi getir."

Göz ucuyla onu süzdüm ve başımı salladım. Tavrı küstah, konuşması iticiydi. *Sonradan görme..*

Locayı stabil adımlarla terk ederek kendimi barın arkasına attığımda ağzımdan dökülen çığlık Nil'i korkuttu. Yaklaşarak koluna tutundum. "Burada!"

Yüzünü buruşturdu. "Ne bağırıyorsun Elfida? Kim burada?"

"Alpugan ve Akçay'lar."

Başta idrak etmek için duraksada da hemen ardından yeşil gözlerini pörtleterek elini ağzına kapattı. "Şaka yapıyorsun."

Başımı iki yana sallarken neden olduğunu bilmediğim bir şekilde zıpladım. Nil halime gülerken ben de gülümsedim.

"Cümle alem somurtkanlığından şikayetçiyken şu adamı iki dakika görmenle böyle gülebilmen beni kıskandırıyor gerçekten."

Kurşun'la birçok kez aynı yerlerde denk gelmiştik. Hatta bir kez yakın iki bar sandalyesinde bile oturmuştuk fakat hiçbiri tesadüf değildi. Hepsinde konumunu tespit ederek onu görebilmek için peşinden gitmiştim. Yüzümü Mavzer dışında görmemişti. Bense onu sadece uzaktan izlemiştim.

Nil'in kolunu bırakarak derin bir nefes verirken bir gün bu adamın yanında oturacağımı düşündüm. Bir gün benim için uğraşacağını, aynı yerde olduğumuzda kafasını bana bakmak için kaldırmaya tenezzül edeceğini..

Bir gün Kurşun Alpugan'ın hayatında olacağımı düşündüm.

Şimdi istediğin kadar bakma. Çünkü sevgilim.. bir gün gelecek, hepsini telafi edeceksin.

Ege hızlıca bara girerek bana baktığında "Elfida." diye seslendi iki kez, dikkatimi çekebilmek için.

"Ne?"

"VIP loca limon istemiş. Hızlı ol biraz."

Limon. Neydi buradakilerin limonla derdi?

Tamamen aklımdan çıkmıştı bile fakat yeniden Kurşun'u görebilme şansının elime geçmesiyle hızlıca buz dolabını açarak bir limon çıkarttım ve tezgahta dilimleyerek küçük bir limon tabağına bir parça koydum.

Barın arkasından ayrılırken ışık hızıyla merdivenlere ulaşmıştım. Düz bir surat ifadesi ve normal tavırlarla basamakları aşarak locaya girdiğimde limonu isteyen kızıl kadın bana baktı. Kurşun'un oturduğu çift kişilik

koltuğa geçmişti. Dürüst olmak gerekirse aniden "Neredesin sen?" diye yükselmesini beklemiyordum.

Tek kaşımı kaldırdım. "Burada?"

Kurşun hala telefonuyla uğraşıyordu.

Bir kez kafanı kaldır.

Lütfen.

"Bir de cevap veriyor ya." diye carlayarak tüm ambiansı bozan kızıla boş bir bakış atarak limonu önüne bıraktığımda tabağa baktı ve kaşlarını çattı.

"Aptal mısın sen? İki limon dilimi istemiştim. Aklında tutamıyor musun bir tane şeyi?"

Tavrının embesilliğine gözlerimi devirmemek için kendimi zorlarken aslan ve sinek diye hatırlattım kendime. *Aslan ve sinek.* "Getiririm."

"Zahmet olacak." dedi bana aşağılayıcı olduğunu düşündüğü bir bakış atarken.

Tek kelime etmeden arkamı döndüm ve merdivenleri inerken "Götüne sokacağım limonu da, nimete şükret sen." diye söylendim kendi kendime.

Kurşun'un koruması olduğunu bildiğim Çelebi denilen adam sözlerimi duyararak gülüşünü saklamak amacıyla başını önüne eğmişti.

Uzun yıllardır Kurşun için çalışıyordu. Önceden Mavzer'in güvenlik ekibindendi fakat sonradan.. *Tanrım Elfida! Bu kadar gereksiz bilgi neden?*

Çelebi'ye ters bir bakış atarak loca bölümünden ayrıldıktan sonra ağrıyan bacaklarımla barın arkasına girdim ve az önce tezgahta bıraktığım limondan bir dilim daha keserken aklıma gelen şeyle elektronik ekrandan siparişleri okuyan Nil'e baktım.

"Bir baksana VIP locanın ödemesi nasıl yapılmış?"

Bana anlamsız bir bakış attı. "Niye?"

"Bak sen."

Limonu küçük tabaklardan bir tane daha çıkartarak ona koyarken Nil ekranda parmaklarını gezdirerek ödeme bilgisini okuyordu.

"Locanın ücreti kredi kartıyla ödenmiş, yiyip içilen şeyler de aynı karttan ödenecek herhalde."

"Kart kimin adına?"

"Yazmaz o burada Elfida. Son iki hanesi gözüküyor sadece."

"Neymiş?" diye sordum.

"Ne neymiş?"

"Son iki hanesi."

Söylene söylene ekranda gözlerini gezdirdi. "7503. Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Kurşun'un şahsi kartı." dedim kendi kendime söyler gibi fakat Nil duymuştu.

4120 3045 5556 7503

İki saniye kadar yüzümü izledikten sonra ciddi olduğumu görmesiyle "Yuh. Harbiden yuh!" dedi şokla.

Elbette umursamadım.

Bilgileri verdiği için "Sağ ol." diye mırıldandırken tabağı aldım ve beni bir kez daha git-gel yaptırtmaya kalkarsa kızılı sürükleyeceğim yoldan yeniden locaya çıktım.

Ben merdiven basamaklarını üçünkü kez tırmanırken Çelebi sert ifademi görmesiyle bu kez gülmeye cesaret edemeden başını önüne çevirdi.

Locaya çıktığımda artık kaslarım ağrıyordu. Bugünkü maçta da yorulmuştum zaten. Bir de bu iş çıkmıştı başıma. Ah dede, ah.

Kurşun'a son gördüğümden daha yakın oturan kızılın önüne tabağı bıraktım.

Kılıç, dövmeli kızla yiyişmeyi bırakmış locanın trabzanlarının yanında telefonla konuşuyordu. Arkası buraya dönüktü.

"Çok şükür becerebildin." dedi kızıl bana tersçe bakarken. Tabağa uzanmak için öne eğildiğinde kolu çantasına çarpmış ve koltuğun kolçağında duran çantasını yere düşürmüştü.

Arkamı dönmüştüm ki "Baksana." diye seslendi.

Omzumun üzerinden baktım.

"Şu çantamı versene yerden."

Kaşlarımı kaldırırken "Sebep?" diye sordum düzce.

Şaşırmış gibi gözüktü. "Ne demek sebep? Bunun için para ödenmiyor mu sana? Çantamı ver."

Tavrımı bozmadan "Hayır ödenmiyor." dedim. "Servisten sorumluyum ben."

Yan gözle Kurşun'un başını telefondan kaldırdığını gördüğümde duruşumu bozmadım. Locadaki, Alkım da dahil iki kişinin daha bakışları üzerimize kaymıştı.

Bana baktı.

Kurşun Alpugan bana baktı.

Üç yıl sonra, beni gördü.

Allah'ım. Bana baktı.

Boş baktı. Yanındaki kadının tavrına bir şey söylemedi veya bir şey belli etmedi. Sadece gördü. *Beni gördü.*

Belki dikkati telefondayken de duyuyordu ama gördü.

"Neyse ne." dedi kızıl. "İşin hizmet etmek sonuç olarak. Ve ben senden çantamı kaldırmanı istiyorum."

Sikik çantanın benim mekanımda, benim locamda durduğunu bilsen yine böyle davranır mıydın acaba?

Hiçbir zaman dedemin emeğini göz ardı edip o benim, şu benim demezdim fakat 18. yaşımdan itibaren burası kağıt üzerinde bana aitti.

Onu baştan aşağı süzerek rahatsız bile edemeyecek kadar önemsiz gördüğümden bunu yapmadım. "Ne yazık ki, düşürdüğünüz çantanızı kaldırmaktan acizseniz bunun için şahsi bir çaşışana ihtiyacınız var."

Tanrım. Gerçekten param vardı. Fazlasıyla. Girdiğim her mekanda en güzel masada oturur, en pahalı yeri ayırtırdım kendime. Yine de kimseye şu muammeleyi yapmamıştım. Ne kadar para ödemiş olursam olayım kimsenin işi benim sakarlıklarım değildi. Çalışanlara saygısızlık etmez, çok güler yüzlü olmasam bile kimseyi aşağılamaya kalkacak kadar aşağılık olmazdım. Buna görgü diyordum. Karşımdaki kadın ise görgüsüz oluyordu.

Bana resmen şokla bakarken yüzü sinirden olsa gerek kızarmıştı. Daha fazla oyalanmadan merdivenlere ilerlerken üzerimdeki bakışların farkındaydım.

"Hey."

Dilimi dişlerimde gezdirerek bir kez daha arkamı döndüm. "Bana bir vodka getir."

O sırada başka bir garson merdivenlerin hemen önünden geçiyordu. Kızıla bir şey söylemeden çocuğa bir işaret yaptım ve merdivenlere yönelmesiyle elindeki vodka şişesi ve bardağını alarak locaya yöneldim. En azından bu kez inip çıkmak zorunda kalmamıştım.

Kızıl beni uğraştıramamaktan hoşnutmuş gibi durmuyordu.

Aslan ve sinek Elfida.

Kurşun, Alkım ve iki kız hâlâ beni izliyordu. Sirkte misiniz anasını satayım? Ne bu keyifli ifade? Elbette bir tek Kurşun ifadesizdi. Diğerleri merakla bakıyor, Alkım'sa apaçık eğlenirmiş gibi sırıtıyordu.

Vodkayı şişeden bardağa boşaltırken kadın elini kaldırdı ve ona vermemi istediğini belli etti. Bardağı eline verdim.

Yüzüne küstah bir sırıtış oturttururken "Hizmet etmenin tadını çıkart." dedi

gülümsemesi gibi bir sesle. "Seni kovdurduğumda çantamı taşımak için bana yalvarırsın."

Aslan ve sinek.

Aslan ve sinek. Aslan ve..

Sikerler.

Ona geldiğimin aksine yaptığımdan beri ilk kez boş değil de sert bir bakış attıktan hemen sonra "Kalk." dedim düzce.

Bana kaşlarını kaldırarak baktı. "Anlamadım?"

"Kalk." Kelimemi bastırdım.

"Sen benimle ne biçim konuşuyorsun! Müdürü çağırın hemen." Kafasını yanına çevirerek dümdüz bakan Kurşun'a baktı. Sanırım müdürü kendiliğinden ayağına getirtebilecek statüsü yoktu. "Kurşun. Bir şey söyler misin?"

Kurşun kızıla kısaca baktıktan sonra bakışlarını bana çevirdi ve kısa süre üzerimde oyalanmasına izin verdi.

Allah'ım.

Hiçbir şey söylememişti.

Kızılın üzerinde dolaşan bakışlarımı çekmedim. "Bir şeyi bir kerede anlamıyorsun herhalde fakat üç kez tekrar edebilecek sabrım yok. Dediğimi yap."

"Sen ne saçma-"

Eğilerek kolumu kavradım ve gücümün çeyreğini dahi kullanmama gerek kalmadan kadını ayağa kaldırdım. Hemen hemen benimle aynı boydaydı.

Kusura bakma dede.

O sırada telefon konuşması sonlanan Kılıç'ın da bizi izlediğini görmemle beni tanıdığını anladım. Buz mavisi gözlerindeki ifade burada olmamı sorguladığını belli ediyordu. Kızılın kolundaki elime baktıktan sonra bir an kadına acır gibi baktı. Elbette. Burada fiziksel gücümü bilen tek kişi oydu ne de olsa.

Kadın gevşettiğim ellerimin arasından kolunu kurtarırken "Çık dışarı." dedim sadece.

"Ne?"

Nefesimi verdim ve "Dışarı." dedim tane tane. "Çık."

"Sen kimsin de beni kovabiliyorsun hadsiz!?" diye bağırarak elini yüzüme doğru kaldırmasıyla Alkım'ın yanında oturan kızın bir şaşkınlık nidası çıkartması bir olmuştu.

Bileğini havada yakalarken Eflatun'un tüm tavsiyeleri aklımdan uçup gitti. Kadının bileğini, çatlatabilecek güçte sıkarken aniden bağırması karşısında Kurşun'un bakışları önce, hızlı bir refleksle yakaladığım ellerimize sonra bize değdiğinde ilk kez bir tepki vererek kaşlarını çok hafifçe kaldırdı. Tepkisiz dursa da gözlerinin içindeki eğlenir parıltıyı, ona baktığım bir saniyede görebilmiştim. Veya sadece hayaldi.

Kızıl kadın "Bırak kolumu manyak. Kurşun!" diye bağırırken sesi acıdan inler gibiydi. Kıvranıyordu fakat ben onun aksine dimdik ve epey rahattım. Gücümü kullanmıyordum bile. Gerçekten.

Kurşun yine tepki vermedi.

Sen kimsin sorusunu yanıtlamak için dudaklarımı aralarken kızıl, gözlerime baktı ve küstahlığını kaybederek korkaklığını ortaya çıkarttı.

"Başkasının parasıyla girebilip de kendini bir bok sandığın mekanın sahibiyim." Yüzümü yüzüne yaklaştırdım. "Şimdi def oluyor musun, güvenlikle mi attırayım?"

Alkım "Hassiktir ya." diye mırıldanırken Kurşun'un ifadesiz suratına rağmen beni bir kez süzdüğünü fark ettim.

Beni süzdü.

5 Ağustos 2022. Kurşun Alpugan'ın bakışları ilk kez üzerimde boydan boya dolaştı.

Kızıl'ın geçirdiği şoku yüzünden okuyabiliyorken "S-sen," dedi şaşkınlıkla kekeleyerek. "Kimi kandırıyorsun?"

Gerçekten daha fazla uğraşmaya bile değmeyecekti. Kolunu savurur gibi bırakarak geriye tökezlemesine sebep olurken gözümü kısaca kulübün kalabalığında gezdirdim ve içeride gezdirerek gördüğüm bir korumaya küçük bir el işareti verdim. Loca yukarıda olduğu için adam kafasını kaldırıp bakmıştı.

Beni tanımasıyla hızla buraya gelmeye başladı.

O insanları aşıp loca merdivenlerini tırmanırken herkes beni izlemeye devam ediyordu. Böylece bu kadının kimsenin bir şeyi olmadığını anlamış oldum. Kimse ondan yana tek bir kelime etmiyordu. Onun dışında kimse ürkmüş veya çekinmiş de durmuyordu zaten. Herkes eğleniyordu.

"Elfida Hanım," dedi görevli bana bakarken. "Bir problem mi var?"

Çenemle kızılı işaret ettim. "Hanımefendiyi dışarı alalım."

Güvenlik hızla onayladı ve kızılı kolundan sakince kavrayarak "Hanımefendi," dedi ve yolu işaret etti.

Kızıl tökezleye tökezleye şok içinde, güvenlikle beraber locadan, daha sonra mekandan çıkartılırken kalabalığın içine karışan dedemle göz göze geldim.

Böyle bir durumda olgun davranıp kavga çıkartmadan durumun icabına bakmamla sadece gurur duyardı.

Eflatun'un öfke kontrolü, öfke kontrolü diye zırvaladığı şeyi başarmıştım sanırım tam şu an.

Kadın görüş açımdan çıktığında locadakilere döndüm ve "Başka bir isteğiniz var mı?" diye sordum sakince görevime geri dönerek.

"Seni alabiliyor muyuz ya?" diye sordu Alkım şakayla karışık. Sadece espri yaptığı her halinden belliydi.

Gülmedim. "Hayır."

Fakat o bu cevabıma gülmüştü.

Kılıç'ın sorgular bakışları üzerimde dolaşırken o korkunç buz mavilerini gözlerime dikti. "Ne tesadüf değil mi Elfida?"

Burada karşılarına çıkmam bana olan şüphesi varsa içinde biraz daha büyümesine sebep olmuştu. İstediğini düşünebilirdi. Kurşun'un hayatına girebilmek için kurduğum planı düşündüm. Sadece işime yarardı.

"Öyle." dedim düzce.

Kurşun'un oturduğu koltuğun başında ayakta duruyordu. Bir an bakışları aşağı kayarak onu buldu ve aklına bir şey gelmiş gibi kaşlarıyla onu işaret etti. "Tanıştırayım. Kurşun Alpugan. Gerçi tahmin ediyorum ki zaten tanıyorsundur."

Kurşun'a stabil bir şekilde baktım ve "İsmen." demekle yetindim.

Tc kimlik numarasına kadar ezberimdeydi.

Mecaz falan değil gerçekten öyleydi.

Kurşun'un soğuk bile denmeyecek kadar tekdüze bakışlarını üzerimde hissetmek kalbimi tekletiyordu. Ama bunu bir tek ben biliyordum.

Hemen sonra eliyle beni işaret etti ve ortaya tanıttı. "Elfida Alaner. Mavzer'in en iyi dövüşçülerinden biridir. Önünde bir tek Çita kaldı. Ondan sonra tek rakibi Kurşun oluyor."

Bu kez Kurşun bile biraz olsun şaşırabilmişti sanki. Gerçi kaşlarını kaldırıp bir gülme ifadesiyle bana bakması ne kadar şaşırma sayılırsa.

Kendisini geçebilmeme ihtimal dahi vermiyordu.

Ve ben eğer ki kazanacaksam tam olarak bu sayede kazanacaktım.

İlk kez göz göze geldiğimizde önce göz rengimi inceledi. Hiçbir şey belli etmese de değişik bulduğunun farkındaydım. İlgisini çekmişti.

5 Ağustos 2022. İlk kez göz göze geldik ve ben nefes aldığımı hissediyorum.

3 yıl önce ilk kez görmüştüm gözlerini. Ama o karanlıkta, ışık benim arkamdan vurduğundan şu an ilk kez görüyordu benimkileri.

İlk fakat son değil.

Alkım ve ne ara locaya girdiğini fark etmediğim Safir gülmeye başladığında Kurşun'la tamı tamına 4 saniye boyunca bakışmıştık. Rakip olarak. İki rakibin hisleri okunuyordu ikimizin gözlerinden de. Sadece bu. Emindim.

Kendimi kontrol etmeyi biliyordum. Etmezsem onu elde edemezdim.

Gözlerimiz ayrıldığında üç yıldır çözemediğim göz rengini o an çözmüştüm.

Kahverengi. Kestane. Kehribar. Gri..

Hiçbiri değildi.

Arduvaz'dı gözleri. Arduvaz rengi.

5 Ağustos 2022. Artık en sevdiğim rengi biliyorum.

Safir ve Alkım'ın gülüşünüm sebebini açıklamak için Alkım eliyle beni işaret ettiğinde gelecek şeyi tahmin edebiliyordum. Görselci, aptal yüzeysel insanlar. "Şu kadının. İki metrelik adamı, üstelik sıradan biri de değil Kurşun Alpugan'ı yere serdiğini görebilmek için tüm servetimi yatırmaya hazırım."

Safir, yüzünde gülmenin asılı bıraktığı bir alayla bana baktı. "Servetini yatırmana gerek yok kardeşim. Uykuya dal yeter. Tam senin rüyalarına yaraşır bir saçmalık."

Kaşlarımı bile çatmadan baktım. Fakat hafifçe dudağımın kenarını yukarı kıvırmaya engel olamamıştım.

Kılıç kendimden emin duruşuma baktı ve hafifçe gülümsedi. "Ben pek öyle söyleyemeyeceğim."

İki kardeş Kılıç'ın sözleriyle saf bir şaşkınlıkla bakışlarını ona çevirdiklerinde yüzeysel olarak bakıldıklarında birbirlerine benzemediklerini, ama dikkat edince simalarının çok benzer olduğunu fark etmiştim.

"Kuzen," dedi Alkım, Kurşun'a bakarak. "Arkadaşın başına bir darbe mi aldı ringte falan?"

Bana bakmamasını fırsat bilerek bakışlarımı hissedemeyeceği kadar kısa bir süreliğine yüzüne çevirdim. Koyu renk saçları, esmere yakın teni, arduvaz gözleri, keskin çene, keskin hatlar, düz bir burun, renkli düz bir

çizgi gibi duran dudaklar, birkaç günlük kirli sakal, bir dövüşçüye yakışır yapılı vücut, kendinden emin o oturuş.. Siyah gömleğin kıvrılan kolları, siyah erkeksi bir saat ve iyice belirginleşmiş damarlar. Parmak boğumları işine yakışır şekilde kızarık ve hafifçe örselenmişti.

Sikeyim.

"Darbe falan almadım ben kardeşim de, biraz daha böyle konuşmaya devam edersen bir darbe almayacağın konusunda seni temin edemem." Kaşlarıyla beni işaret etti.

Omuz silktim. "İsimlerini dahi bilmediğim iki kişinin lafını dikkate alacağım falan yok elbette. Ne de olsa ilk gördüğünde benzer yorumlarını sen de yüzüme söylemiştin öyle değil mi?"

Kılıç'la ilk karşılaştığımızda Mavzer'e kayıt olurken bana söylediği şeyleri hatırlıyordum. Buz mavis gözlü adam hafifçe sırıttı ve çenesini kaşıdı. O da hatırlıyordu. "'Burası modellik ajansı değil. Yanlış gelmişsin sen. Yerler seni burada.'" Tam olarak böyle söylemişti.

"Şansına, yeterince dişli biriyle karşılaşmamışsındır." diye bir yorumda bulundu Safir telefonunu eline alırken.

"Öyle olsun." dedim üstelemeden. Üstelesem ne değişecekti ki?

Kılıç daha fazla uzatmamaya karar vermiş olmalı ki bir yorumda bulunmamıştı. Kurşun zaten yorumsuzdu. Onun beni dinlediğini, izlediğini bile bile ailesiyle konuştuğum gerçeği içimi yiyordu.

Mutluluk bu muydu?

Alkım'ınsa bu konuyu kapatmaya niyeti yok gibiydi. Bir eli çenesinde, dikkatle beni incelediğini gördüm. Locadan çıkmak için hamle yapmama müsaade etmeden konuşmaya başladığında söylediği şey bir tek ona mantıklı gelmişti. Bir de bana.

"O zaman Elfida'yla Safir dövüşsün."

Safir başını telefondan kaldırarak kardeşine baktı. "Ne alaka şimdi amına koyayım?"

"Abi biliyorsunuz, böyle kalamaz bu mevzu. Aklıma takılır benim. İçime oturur. Kurşun'la ikisini izlemek daha çok sarar da o kim bilir haç hafta sonra olur. Elfida Çita'yı geçecek meçecek, uzun iş. Normalde düşünmezdim bile de Kılıç öyle yapınca kafama takıldı. İkinize bir maç ayarlayalım, dövüşün işte. Hem Elfida da kendini kanıtlamış olur."

"Öncelikle," dedim. "Kendimi kanıtlama çabam yok." Bakışlarım üzerlerinde dolaştı. "Sizlere."

Safir bana kısa bir bakış attıktan sonra mümkün değil der gibi kaşlarını kaldırıp indirdi. "İmkanı yok, küçücük bir kızı pataklamayacağım. Sonrasında oturup göz yaşı silemem."

"Kimin kimin göz yaşını sileceği tartışılır yalnız." dedim ilk kez ortaya bir iddia atarken.

Yorumlarının gerçekten beni alındırdığı falan yoktu. Fiziksel gücümü açıkça küçümsüyordu ikisi. Kurşun'un Kılıç'ın sözlerinden sonra hakkımda bilgi sahibi olmadan boş atıp tutmayacak kadar dolu bir adam olduğunu biliyordum. Fakat Alkım ve Safir için pek aynısı söylenilemezdi..

Kızıl da beni küçümsemişti. Hani şu dışarı atılan.

Attırdığım.

Safir bana alayla baktı. "Unut bunu."

Omuz silktim. "Sen bilirsin. Seni dövmek için sana ısrar etmeyeceğim."

Safir de sağlam bir dövüşçüydü. Namı vardı ancak Kurşun kadar değil. Bense Kurşun'un karşısına çıkmak için hazırlanırken ondan korkacak değildim elbette. Benim için sadece bir antrenman olacaktı.

Kaşlarını kaldırdı. "Beni gaza getirme. Kemiklerin kırıldığında kadın düşmanı diye adımın çıkmasını istemiyorum."

"Dedim ya, sen bilirsin."

Kendimden eminliğim, yorumlarına karşın üste çıkmama çabam olmaması onları daha çok düşündürtüyordu. Özellikle de arka çaprazımda kalan, bir kez olsun dönüp bakmadığım Kurşun'u.

Kimdim ben ve nereden çıkmıştım? Neden sadece durmuş omuz silkiyordum birileri beni ezerken? İsmimi duymuştu. Mavzer'deki güçlü isimleri bilirdi ancak görüntümü böyle beklemediğini tüm benliğimle biliyordum.

"Bana sorarsanız," dedi Kılıç yeniden olaya dahil olarak. "Bir sakıncası yok. Elfida kaybetse de oturup ringte ağlayacak değil. Bir keresinde beyin travması geçirmişti resmen. Bir ay sonra kalkıp Tufan'la bana maç ayarla diye kavga ettiğini duydum."

Bu adam Mavzer'in iç işleriyle Kurşun'dan daha çok ilgileniyordu resmen ve benim arkamda böyle duruyor olması güzeldi. Şaşkınlık verici ama iyiydi. Herkes onun boş konuşmayacağını biliyordu.

Safir bu kez gerçekten beni biraz dikkate almayı deneyerek inceledi. Karasız duruyordu. "Bir kadını dövmem için beni ikna etmeye çalışıyorsunuz amına koyayım."

"Henüz olaya kadın- erkek olarak bakacak kadar acemiysen karşıma çıkmanı senin sağlığın açısından tasvip etmem. Bir ringin içerisindeysen karşısındaki kadın veya erkek değildir. Rakiptir."

Bu lafların üzerine kaybedersem kendim bile gülerdim fakat sanmıyordum.

"Pekâlâ rakip." dedi en sonunda. Attığım yemi yutmuştu. Kılıç'ın teşvikinin etkisi de büyğktü elbette. "Yapalım bakalım maç."

Başımı 'hay hay' dercesine eğdim.

Konu ne ara buraya gelmişti sahi? Dedem bana çalışacaksın diye ültimatom verirken işin sonunun Kurşun'un karşısında kuzeniyle dövüşeceğimizi kararlaştıracağımız yere geleceğini düşünmemiştim.

"Yarın." diye atladı ortaya Alkım.

Benim bir şey söylememe kalmadan "Elfida bugün ciddi bir maçtan çıktı. Adaletsizlik olmasın, vücudu dinlensin. İki hafta sonra da Çita'yla maçı var gerçi. O zaman da ona yeterince dinlenemeyecek." Kararsız kalmış gibiydi. Bu adam bu kadar konuşur muydu ya? Bakınca gözleri gibi bir buz kütlesi görüyordum. İçimden bir ses bunun normal hali olmadığını, bir amacı olduğunu söylüyordu.

Yüksek ihtimalle içinde bana karşı çiddi bir şüphe oluşmuştu ve beni mümkün olduğunda göz önüne alarak ölçmeye çalışıyordu. Otopartkta düçüncelerini açıkça belli etmişti zaten.

Ne diyeyim? Hisleri kuvvetli adamdı vesselam.

"Bir hafta sonra." dedim sakince. "Ondan sonra Çita'ya kadar dinlenmem için de bir hafta yeter."

"Emin misin?" diye sorduğunda sadece başımı salladım.

"Yani ciddi ciddi Çita'dan sonra Kurşun'la mı dövüşecek?"

Kurşun'a baktığımda bana bakıyordu.

"Sözleşmeyi kabul ederse." dedi Kılıç. Edeceğimi biliyordu.

O sözleşme canımı bir kenara bıraktığımın kanıtıydı. Onu imzaladıktan sonra Kurşun oradan cesedimi bile çıkartabilirdi. Ve imzalardan sonra bunu yapmaktan çekinmeyeceğini bilecek kadar iyi gözlemlemiştim onu.

"Her neyse." dedim artık konuyu noktalayarak. "Anlaştık o zaman. Ben işimin başına dönüyorum."

Onaylar eşliğinde oturma grubuna arkamı döndüğümde merdivenlere bugünlük son kez ilerleyecektim ki bir ses beni durdurdu. Bugün burada benimle hiç muhattap olmayan bir ses.

"Elfida."

İsmim bir duaydı, oysa ellerini göğe açan gerçek bir Müslüman. O sesin ismimi söylemesi anca böyle ifade edilebilirdi.

5 Ağustos 2022. İlk kez ismim çıktı dudaklarından.

İlk fakat asla son değil.

Bugün dümdüz, duygsuzca çıktı ama gülerken de çıkacak, mutlulukla da çıkacak, arzuyla da çıkacak..

Ona döndüm. "Efendim?"

Normalde ismimi direkt Elfida olarak, dümdüz söylerlerdi. Fakat o 'i' harfini biraz uzatmış, bambaşka bir ahenkle çıkartmıştı ismimi dudaklarından.

"Aklın varsa o sözleşmeyi imzalamazsın."

Düz bakışlar, düz ses. Sakince kurulan net bir cümle.

Tam iki yıl, dokuz ay sonra ilk kez diyaloga giriyorduk.

İfadesizce suratına bakarken bir kaşımı kaldırdım ve bu gece kurduğum ikinci iddialı cümleyi dudaklarımın arasından yuvarladım. "Aklın varsa o sözleşmeyi imzalamamamı dilersin."

Dudağının kenarı, çok çok hafifçe kıvrıldı. Başını yavaşça sallarken "Bu kez geçireceğin travmayı bir ay paklamaz ama?"

Bir şekilde beni gaza getirmeyi istediğini hissettim.

"Göreceğiz."

"Görelim."

Gözlerimizin bağını kopartarak arkamı dönmek üzereydim ki beni hızlıca süzdü ve "Sahi," dedi sorarcasına. "Kaç yaşındasın sen? 18 var mısın?"

Bakışlarımı kaldırarak gözlerinin içine sabitledim.

Beni olduğun her yaştan iki yaş küçük görmekle ilgili bir problemi vardı herhalde. 17 yaşındayken de 15 demişti.

"Yirmi."

Bu söylediğim son şey oldu.

Locadan çıkarak kendimi kadınlar tuvaletinde bir kabine atıp, kapağın üzerine oturduğumda çıktığım andan itibaren titremeye başlayan ellerimi dizlerimin üzerinde birleştirdim.

Kendi hislerimin ciddiyetiyle ilk kez o an, onunla yıllar sonra birkaç kelime konuştuktan sonra tuvalet kabininde ellerim titrerken, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken yüzleştim.

Bu. Bu her neyse kesinlikle sağlıklı değildi.

Bunu birkçok kez duymuştum fakat kendim fark etmem farklı bir şeydi. Onu görmenin ruhsalı geçtim beni fiziksel olarak böyle etkileyebilmesi..

Açıklanamazdı. Tarifsizdi içimdekiler.

Aklında bir şekilde bir yer edinmiş olmalıydım. İsmimi zaten biliyordu. Şimdiyse ismimle bağdaşatırabileceği bir görüntüm vardı.

Güzellik algılarına uyan bir görünüşüm vardı. İlgisini çeken gözlerim.. Bir duruşum vardı. Kendimden emin tavrımı görmüştü. Etkilendiğimi falan göstermemiş, ilgimi çektiğini belirten bir hareket yapmamıştım, adam dövüşçüydü ve mekanındaki en iyi dövüşçülerden biriydim, kuzeniyle maç yapacaktım. Elbette bir kez bile olsa, üstün körü de olsa, bir saniye bile sürecek olda aklından geçecektim.

Adım 1: İyi bir ilk izlenim bırak.

Tamamlandı.

5 Ağustos 2022. Her şey bugün başladı.

*

*

*

KURŞUN A. ALPUGAN

Kadın arkasında heyecanlı bir Alkım, düşünceli bir Safir ve amaçsızca keyifli bir Kılıç bıraktığında bana kalan da hepsini dinlerken çekeceğim baş ağrısı olmuştu.

"Kıçına tekmeyi yiyip gelirsen ne gülerim yalnız, he." dedi Alkım özellikle Safir'i kışkırtmak için çaba göstererek.

"Yiyeceksin şimdi kıçına tekmeyi. Avcum kadar kızdan bahsediyoruz, ne diyorsun sen?"

Gözlerim locanın aşağısındaki kalabalığı, dans pistini dolaştı. Locadaki kadınlar da tartışma yaratarak giden kadının ardından dans etmeye inmişlerdi. Kadınsa gözden kaybolmuştu. Benlik bir durum yoktu. Bu geceyi çoktan pas geçmiştim, keyfim yoktu.

Gerçi olsa bile sabahtan beri benimle flört etmeye çalışan Simge resmen kapı dışarı atılmıştı.

Şu kız. Hem yanıbaşımdaki kadını attırmış, hem de bana bir baş ağrısı bahşetmişti. Ne hoş.

Gerçi Simge'nin umrumda olduğu falan yoktu. Belki bir güvenlik eşliğinde kapıya konulmadan önce olabilirdi. En azından yarın sabaha kadar. Gerçi varya.. sanırım o bile olamazdı.
Önümde dönen küçük gösteriyi izlemek, bir şekilde geçireceğim birkaç saatten daha keyifli olmuştu.

Param vardı, yakışıklıydım ve her gecemi farklı kadınlarla doldurmak benim için zor olmazdı. Bunun için çabalamama gerek bile yoktu. Ancak yatağıma herkes giremezdi. Belki de abartılı prensiplerim vardı fakat, yüz bulduğum, bana o anlamda yaklaşan herkesi yatağıma kabul etsem o yataktan hiç çıkamazdım muhtemelen.

"Yerinde olsam öyle demem." diye duruma dahil oldu yine Kılıç, kendisinden beklenmeyecek bir hevesle. Nesi vardı bugün bunun? "Harbi sağlam kız. Aha, bu sefer çıkamaz o ringten dediğim herkesin kanını ringe kazıdı. Bakış açım değişti artık."

"Sağlam olması bir şeyi değiştirmez. Dövüşün kuralları vardır ve vücut her şey olmasa da çok şeydir. Tekniği çok iyi bile olsa o sözleşmeyi imzalayıp karşıma çıkarsa kimin kanını nereden kazırız söylemeye gerek yok herhalde." diye ilk kez yorum yaptığımda locadaki üç adamın bakışı aynı anda bana döndü.

"Orası öyle de," dedi Kılıç. "Görmen lazım önce abi. Tekniğini ben de çözemedim ama iyi taktiği var. Kimleri devirdi.."

Kılıç, Mavzer'le yakından ilgilenirdi. İnsanları gözlemler ve yorumlardı fakat sahiden de avuç içi kadar kızı biraz daha göğe çıkartmaya devam ederse baş ağrımın acısını ondan çıkartacaktım.

Dövüşmeyi biliyordu tamam. Neden bu kadar uzamıştı bu konu?

"Var bi derdin senin." dedim ona düzce bakarak. "Kızı beğenmişsin, o kadarını anladık. Yatağına mı almak istiyorsun kucağına mı n'apıyorsan yap. Ne gelip kafamızı sikiyorsun burada Elfida da Elfida diye."

Kılıç güldüğünde ona tepkisizce bakmaya devam ettim. "Yok ya." dedi düşünür gibi. "Biliyorsun tarzımı. Manken gibi bir vücut, keskin yüz hatları, sarı saçlar, asi güzellik.. Senlik şeyler bunlar. Benim ilgi alanıma girmez."

"İlgi alanına girmeyen kadını nasıl incelemişsin öyle." dedi Alkım alayla.

Nasıl göründüğü umurumda değildi. Söylediği gibi, o bir rakipti. Fazla detaylı incelememiştim. Tipinden çok sözleri ve alaycı özgüvenine vermiştim dikkatimi.

Belki güzel bacaklarına da biraz.

Veya garip gözlerine.

Sabırla üç kere inip çıkmıştı merdivenleri, Simge'nin küçük düşürücü egosu yüzünden. İtaat etmiyordu ancak tavır da göstermiyordu. En azından başında. Sadece umursamamıştı. Bir yerde onun da sabrı taşmış olmalı ki ufak bir gösteriyle halletmişti işini.

Avuç içi kadar dediğim kızın mekanında mı oturuyordum sahi şu an?

Kafamı geriye atarken Elfida'yı da Simge'yi de aklımdan attım ve gözlerimi kapattım.

Kime neydi.

Sözleşmeyi imzalarsa karşıma çıkardı o kadar.

Kafa yorulacak bir şey yoktu.

"Sözleşmeyi imzalamamasını sağla." dediğimde bunu üzerine alınacak kişi kendini biliyordu.

"Denerim de sanmam."

"Gözünü korkut biraz. Bünyesine fazla kaçacak, yanlış bir hareketime bakar. Ölür orada. Yaşı da küçük daha." Kılıç düşünceli bir şeyler söylediğim konusunda şaşırmak üzereydi ki cümlemi tamamlayarak asıl niyetimi akıllarına kazıdım. "Andıç'larla akraba buranın sahibi olabildiğine göre. Nüfuzlu bir aile. Aptal cesaretiyle göze aldığı şeyin cefasını arkasından ben çekip başımı ağrıtamam. Kimseyle uğraşmak istemiyorum. Medyayla yüz göz etme beni."

*

*

*

ELFİDA ALANER

Son oturuşumdu bu odada.

Son seansım.

Psikoloğum yurt dışına çıkıyordu ve bugün son kez konuşuyorduk.

Ela gözlü, koyu kumral saçlarını her zamanki gibi maşalayan kadın ellerini masasının üzerinde birleştirmiş bana gülümsüyordu.

Buraya ilk geldiğimde ondan nefret ettiğimi söylemeliydim. Tanrım, sürekli gülümsüyor ve tüm tavırlarıma sakin bir hoş görüyle yaklaşıyordu. Ne kadar da sinir bozucu.

Yine de bir şekilde, alışmıştım ona. Sanırım en baştaki kadar sinir de olmuyordum.

Buraya gelmeyi kendim istememiş, bir psikolog desteğine ihtiyacım olduğunu düşünmemiştim ancak bir yıl önce, Kurşun'un ciddi bir ilişkisi olabileceği haberlerine inanıp da geçirdiğim krizle bıçakla kollarımı delik deşik ettiğimde Nil'in beni dedeme şikayet etme tehditleriyle başlamıştım. Başlamak zorunda kalmıştım.

' "*Nil bırak!" diye çığlık attım.*

"Elfida." Gözleri dolu doluydu, kollarımdan tutmuş beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Kolumu kaplayan kanlar onun ellerine de bulaşmıştı.

"Rahat bırak beni!" diye bağırdım bir kez daha. Bıçağa uzanmak için hamle yapmaya çalışıyordum fakat Nil'in bir şekilde arayarak haber verdiği Tufan bıçağı arkasına saklamıştı.

"Elfida çok fazla kanıyor. Gel bi doktora gidelim lütfen sakin ol."

"Kanasın." dedim kırmızı gözlerimle, yüzüne bakarken. "Kanasın!" '

"Bugün nasıl hissediyorsun?" diye sordu Eflatun.

"İyiyim."

Psikoloğumdu, Kurşun'u ve olanları biliyordu fakat Kurşun'un kim olduğunu bilmiyordu. Ona söylediğime göre ismi Kenan'dı. Bir restoran sahibi olduğunu sanıyordu, bir dövüş mekanı olduğunu değil.

Nil'in zoruyla tanıştığım bu kadına her detayı vermek istemiyordum. Bilmesine gerek yoktu.

"Biliyorsun ki son seansımız olacak." dedi buruk bir tebessümle. "Umarım yurt dışından döndüğümde çok daha huzurlu ve mental açıdan kendini toparlamış bir Elfida'yla karşılaşabilirim."

Başımı salladım.

"Çok fazla gelişme gösterdin Elfida. İlk görüşmemize oranla düşüncelerin önemli ölçüde değişti."

Başımı salladım. *Sen öyle san.*

"Şimdi," diye girdi cümleye sakince, önündeki notlarına göz atarken. "Kenan'ı en son ne zaman gördün?"

Dün. "Bir hafta oluyor. Başka bir restoranda karşılaştık fakat hiç muhattap olmadık. Artık çok ilgimi çekmiyor, biliyorsun."

Gülümsedi. "Kendi değerini daha çok farkına varabilmen güzel."

'Kenan' hakkında birkaç palavrayı daha konuşmaya devam ederken Eflatun soruyor ben cevaplıyordum. Yalan söylüyordum, bir an önce gelişimimle ilgili bir rapor yazması için.

Dakikalar akıp giderken Eflatun başını sallaya sallaya not aldığı kalemi parmaklarında çevirdi ve "Uyku problemine gelelim şimdi." dedi. "Bu gece güzel bir uyku çektin mi Elfida?"

Hayır. "Evet."

Başını salladı. "Kaçta uyandın?"

20.08.

"04.50 olması gerekiyor, sabaha karşı."

Gözlerini açarak şaşkınlık, biraz da gururla bakarken ellerini yeniden masada kavuşturdu. "Kişisel değişim ve gelişimin için çok mutluyum. Seanslarımıza devam edemeyecek olsak da zamanla durumun çok daha iyiye gideceğini biliyorum."

"Teşekkür ederim."

"Peki, yeme bozukluğun? Bununla ilgili bir gelişme var mı? Listene uymaya çalışarak dengeli tüketim yapıyor musun?"

En son dün akşam, yarım yeşil elma yedim.

"Uymayı deniyorum. Artık daha kolay. Kusma alışkanlığım azaldı."

Uyku, yemek düzenim ve Kenan hakkında biraz konuşarak, biraz da Eflatun'un sözlerini dinleyerek doldurduğumuz bir saatin ardından ikimiz de ayakta, karşı karşıya duruyorduk.

Kollarımı kavrayarak bana sıcak bir gülümsemeyle baktı. Hakikaten de çok güzel bir kadındı Eflatun Ata. "Görüşmek üzere. Kendine dikkat et."

Sarılışına sakince karşılık verirken "Sen de öyle." diye cevapladım. Bir daha görüşmeyeceğimizi biliyordum. Yurt dışına gidiyor olması işime gelmişti.

Bana ait olmayan bir telefonun melodisi duyulduğunda Eflatun hafifçe geriye çekildi ve "Ah, sessize almamışım. Çok pardon." diyerek masasının üzerindeki cihazı eline aldı. "Kız kardeşim arıyor bunu açmalıyım?" diyerek sorarcasına konuştuğunda sadece başımı salladım. Bu kadar kibarlık fazlaydı.

"Efendim hayatım?"

Karşı tarafın konuşmasını dinledi ve bileğindeki saate baktı. "Tabi, işim bitiyor gelirim." Konuşma sürerken kaşlarını çattığını gördüm. "Yine mi kriz oluşturdu. Neye öfkelendi?.. Öyle mi?.. Evde mi şu an yoksa çıktı mı?... Anladım, geleceğim."

Telefonu kapatırken yeniden bana yöneldi ve "Senin gibi güçlü bir kızla tanıştığım için çok mutluyum." dedi.

Samimi gözükecek şekilde gülümsemeye çalıştıktan sonra son kez vedalaştık ve bir daha gelmemek üzere klinikten ayrıldım.

Psikolog tedavim an itibariyle bitmiş bulunuyordu.

*

*

^

Karşımda oturan Nil'in yemeğini yemesini beklerken telefonumla uğraşıyordum. Derste olmamız gereken saatte deniz kenarında bir kafede oturmuş, kaytarıyorduk. Dedem görse bizi garsonluktan alıp hangi pozisyona koyardı allah bilir..

Tembel olduğum falan yoktu. Derslerim iyiydi.

Mimarlık okuyordum. İç mimarlık.

Hayalim değildi. Fakat dedemin isteği bu yönde olmuştu. Elbette kendi hayat planlarım hakkında kimsenin söz hakkı olmasına izin verecek biri değildim fakat dedem..

Tercih hakkım olsa güzel sanatlar okumak isterdim. Ancak dedem şirkette bir pozisyona sahip olabilmem, orada çalışmasam bile önüme güzel kapılar açılabilmesi için mimarlığı uygun bulmuştu. Sayısala ilgili değildim, geleceğimi bu yönde çizmek de istemiyordum ama bir şekilde buradaydım işte.

Nil ise Fransız Dili ve Edebiyat'ı okuyordu.

Dedem onun da mimarlık veya mühendislikten yürümesini istemişti ancak Nil direnmişti.

Ne de olsa o bir Andıç'tı. Ben dedemin sözüne ne kadar itiraz edemiyorsam o bir o kadar edebiliyordu. Öz dedesiydi. Gerçek torunuydu.

Nil ne olursa olsun gözden çıkartılamayacak olandı. Elfida'ysa gözden düşmemesi için fedakârlık yapması gereken.

Dedem aramızda ayrım yapmaz, bunu yansıtmazdı ancak ortada elbette bir ayrım vardı. Görünmese de vardı.

Bu konudaki çocukça kıskançlık ve dışlanma hissimi çocukluğumda bırakmıştım. Yirmi yaşında bir kadındım artık. Bunları aşmış olmam gerekliydi. Aşmıştım da. Bana bahşettiği hayat için Aziz Andıç'a yalnızca minnet besliyordum.

Bunun karşılığı istemediğim bir bölümle istemediğim bir hayatı yaşamaksa, yaşardım.

Telefonum bir bildirim sesiyle titrerken ekranıma düşen yazıyı okudum ve üzerine tıkladım. Bölümden bir kız mesaj atmıştı.

Pelin(okul)- PDF
-Hesabına beş yüz tl gönderiyorum.

Pelin'in gönderdiği Pdf'ye kısaca göz gezdirdikten sonra maillerime girdim ve sunumun sonuna kendi ismimi ekleyerek ödevimi ders profesörüne gönderdim. Kendi istediğim bölümde okuma şansım yoksa, istemediğim bölümü kendi isteklerime göre okurdum ben de.

Tam kafamı kaldırarak Nil'e biraz hızlı yemesini, sıkıldığımı söyleyecektim ki telefonuma kayıtlı olan bir numaradan mesaj geldi. O bende kayıtlıydı da, işin garip yanı benim o kişide kayıtlı olmamdı.

Kılıç Falu-
Mavzer'e geçtiğinde görüşelim.

Bu adamın benimle derdi neydi?

-Kimsiniz?

Numarasını tanımamam normaldi. İki buçuk yıldır attıkları her adımdan haberdar olarak kütük numaralarını bile bildiğimi es geçersek tabii. Kılıç'ın da bundan haberi olmadığı için, açık vermiyordum.

-Kurt.

-Bugün geçmeyeceğim. Neden görüşmek istiyorsun?

Benden çok pis şüpheleniyordu.

-Safir'le maç yapmadan önce evrak imzalayacaksın.

Neydi bunların sözleşmelerle derdi?

-Tamam.

Sohbetten çıkmasıyla kaşlarım çatılı halde telefona bakarak düşünüyorken Nil elini gözümün önünde salladı. "Ne oldu?"

Telefonumu masanın üzerine bırakırken "Kılıç." diye mırıldandım düşünceli bir sesle. "Normal davranmıyor."

Uzandı ve telefonumu alarak sohbeti okuduktan sonra omuz silkti. "Normal konuşmuş adam. Şu korkunç olan değil mi bu?"

Başımı salladım. "Bu kadar üzerime düşmesi ve benimle diyaloğa girmesi normal değil. Tanıyorum onu. Kimseye bu şekilde davranmaz, muhattap bile olmaz. Benimle de olmuyordu. Kurşun'a bu kadar hızlı yaklaşmam aklına şüphe mi soktu bilmiyorum. Veya bende yanlış bir şeyler hissediyor. Eh, haksız da diyemem ama amacını anlayamadım. Beni ürpertiyor."

Nil de düşünür gibi kızıl kaşlarını çatmıştı. "Bilemiyorum. Ancak dediğin gibi şüpheleniyorsa göze batmamak en iyisidir. Bir de şu Safir olayı falan çıktı."

Sırtımı sandalyenin gerisine yasladım. "Yapacak bir şey yok. İstediği kadar araştırabilir, aklımı okuyamadığı sürece hiçbir şey bulamayacak."

~

Kayıtları dinlerken gözüm önüme yığdığım fotoğraflardaydı.

Kulağımda Kurşun Alpugan'ın sesi, önümdeyse haberi olmadan çekilmiş düzinelerce fotoğrafı..

Tamam. Bu yaptığım suçtu. Özel hayat sınırlarına müdahale ediyordum ve bunun farkındayım. Fakat kendimi durduramıyordum. Durduramazdım.

Hem dünyada işlenen o kadar suç varken bu yanlarında neydi ki? Küçücük kalıyordu.

Bahaneler bahaneler Elfida..

Sert sesine kulak kesildim. Evdeydi. Onun telefonu dinleyemeyeceğim kadar sıkı bir güvenlikle korunuyordu fakat ailenin uyumsuzu olan kız kardeşi için aynısını söyleyemeyecektim.

Telefon konuşmasını değil, ortamı dinliyordum şu anda.

"Yeter artık Lacivert."

Lacivet Alpugan.

Uyumsuz, asi ve soğuk kız kardeş.

"Sahip olduklarına odaklanmak yerine olmadıkların üzerinden hepimizin canına okuyorsun."

İnce bir ses alayla güldü. "Bu mu sence abi? Bu kadar basit mi görüyorsun olayları?"

"Ne o zaman?" dedi Kurşun sert fakat normal bir tonda. "Yaptıklarının şımarıklıktan başka açıklaması var mı?"

"Var!" diye bağırdı Lacivet.

"Lacivert." dedi uyarıcı bir ses daha konuya dahil olurken. "Saygısızlık yapma. Hepimizi yoruyorsun."

Uysal ve sevecen olan diğer kız kardeş..

"Varya," dedi Lacivet birkaç haşırtı duyulurken. "Ne düşünüyorsanız düşünebilirsiniz. Umurumda bile değil."

Tahminimce odayı terk etmişti.

Lacivet ve Kurşun'un sıkı bir abi kardeş ilişkisi olduğunu, o evde yeterince el üstüne tutulduğunu biliyordum. O sadece uyumsuzdu işte. Problem yaratıyor ve asi tavırlarıyla yarattığı problemleri daha da büyütüyordu.

Böyle tartışmaların ardından bir araya geldiklerinde her şey eskiye dönüyordu bile. Buna aile olmak deniyordu öyle değil mi?

Sen ne anlarsın ki?

Kaydı dinlemeyi bırakarak fotoğrafları biraz daha inceledim ve laptobun açıktaki ekranına düşecek bildirimi beklemeye başladım.

Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Bense evimde, çalışma odamdaki beyaz tüylü halıma uzanmış vakit geçiriyordum.

Aniden bilgisayarımın ışığı yanıp söndüğünde vaktin geldiğini anlayarak yattığım yerden doğruldum ve bağdaş kurarak laptobu kucağıma çektim.

Ekrandaki sistem ve kodların akmaya başlaması için birkaç tuşa basarken son olarak karşıma çıkan butona dokunduğumda planın bir günlük evresi daha tamamlanmıştı.

Alpugan Holding'in kasasından doğruca üzerime kayıtlı olmayan hesaba para akışı sağlanırken sadece izledim.

Bir süredir şirketin, sızabildiğim kasa sisteminden fark edilmeden belli meblaları bünyeme geçiriyordum.

Kimse fark etmiyordu. Edemezdi de. Çünkü kasadan çıkan paranın, gider tablosunda yeri vardı. Görevliler ve hatta Kurşun bile kasadan çıkan parayla raporları karşılaştırdığında şüpheli bir şey göremezdi. Kasadan aldığım her paranın bir şekilde gider tablosunda uygun bir yeri olmasını sağlıyordum.

Elbette bir anda çok büyük bir para çeksem kasada açık oluşur ve fark edilirdim ancak küçük meblalarla titizce çalışıyordum.

Şimdilik.

Bunu neden yapıyordum? Param mı yoktu? Fazlasıyla vardı. Öyleyse amacım neydi?

Yaptığım her şeyin tek bir amacı vardı: O da Kurşun Alpugan'ın hayatında yer edinmek.

İki buçuk yıldır, onu tanıdığımdan ve uçurum kenarında gördüğüm kişiyle aynı adam olduğunu anladığımdan beri hayatına girmenin planını yapıyordum. Birçok plan kurmuş, bir çoğunu yırtıp atmıştım çünkü onlar beni hayatına sokabilecek olsa da hiçbiri hayatında tutmaya yetmezdi.

Şirketinden çaldığım paraya dokunmuyordum bile. Öylece duruyordu. Bunu şimdilik fark edilmeden yapıyordum fakat bir gün fark edilecektim. *İsteyerek.*

Hayatına dolandırıcı sıfatıyla girecektim.

Beni avlayacaktı. Veya ben mi onu avlayacaktım?

Yoksa bu seferki avcının tek istediği av olmak mıydı?

Bu kadar değildi elbette. Sadece bir hırsız olursam beni çekip vurmayacağının garantisi yoktu.

Ben bir dolandırıcıydım ama ona beni öldürmemesi için yapabileceğim, işine yarar teklifler vardı. Koz olarak kullanmasını sağlayacağım şeyler..

Ona sandığından çok daha yakındım. Sandığından çok daha fazla şey biliyordum.

Herkes bir şeyler biliyordu. Ama kimse aklımı okuyamadığı sürece gerçek Elfida'yı bilemezdi.

Hiç kimse, bu yolda göze aldığım şeylerin büyüklüğünü ve yapabileceklerimin fragmanı hakkında bile biraz olsun bilgiye sahip değildi.

Bu basit bir takıntıdan çok öteydi.

Ve ben bu yolda yapabileceklerimi kendim bile kestiremiyordum.

Mantığımı iki buçuk yıl öncede bırakmış sadece arzumla baş başa kalmıştım. Masum bir ilgiden, tehlikeli bir saplantıya evrilen hislerim gün gelecek beni de ezecekti. Bilgisayarın siyah ekranındaki yansımama bakarken bunu hissettim. *Elfida Alaner, 7 Ağustos 2022 tarihinde aslında her şeyi görmüştü.*

...

Saplantım için herhangi bir ödülüm yok ve belki de paha biçilmez tutkunun ahlakı budur: Karşılığında kendisi olmayan hiçbir şey asla yeterli olmayacaktır.

;

BÖLÜM SONU

***

Ballarıuımmm bölümü beğendiniz mi? Kurgu hoşunuza gitti mi?

Yazım dilini güzel buldumuz mu, yoksa fazla mı sade geldi? Betimlemeler vs.

Yazım dilinde veya olay örgüsünde hoşunuza gitmeyen, değiştirmek isteyeceğiniz şeyler var mı?

Elfida'yı sevdiniz mi?

Kurşun?

Ek olarak şunu söylemek istiyorum ki 'saplantı' sağlıklı bir his değildir. Basit başlar ama zamanla en başta sizi, sonra çevrenizi yakar. Elfida karakterinin düşüncelerinin çok da sağlıklı olmadığını ve kendinin bile bunu hastalıklı bulduğunu belirttim.

Çoğunlukla erkek karakterin takıntılı hisler beslediği kadınları avuçlarına çektiği türden Av-Avcı hikayeleriyle karşılaşmıştım bu zamana dek. Yine onlardan birini okurken gelen ilham ise ortaya bunu çıkarttı.

Burada roller biraz farklı. Umarım seversiniz.

Sizden ricam yorumlarınızı yaparken Elfida'ya karşı acımasız olmamanız.. Geçmişi okudukça fikirlerinizin değişeceğini zaten biliyorum fakat Ateşten Buz'un chatine öyle olmadık yerlere gelen linçler vardı ki belirtme gereği duydum.

Yapıcı eleştirilerinizin her biri benim için altın değerinde. Sizleri seviyorum. Umarım Mavzer Çığlığı'yla birlikte uzun bir yolculuğa

çıkarız.♡

.

Bölüm 2

Oy ve yorumlarınızı bekliyorum.
Keyifli okumalar

Müzik dinleyerek okumak daha çok hoşunuza gidebilir.

Kelebektim bir gündüz.
Kavanozdaydım ama uçuyordum.
Kelebektim bir gece.
Kanatlarım vardı. Renkleri vardı.
Turuncu.
Ve sonra yarın oldu.
Verdiklerini anlayamadan aldılar ömrümü.
Gökkuşağı bir renk, dünya bir kelebek kaybetti.

~~~

Gözlerimi tabaklarda dolaştırdım.

Bir an için daldığım peri masalına tebessüm ederken ocaktaki tavanın sapını kavradım ve ocağın altını kapatarak tezgahtaki altlığa uzandım. Altlığı masaya koyarak yumurta tavasını üzerine bırakırken iki kişilik, küçük masamın üzeri birkaç kahvaltılık ıvır zıvırla dolmuştu.

Derin bir nefes alarak sandalyeme oturduğumda gözlerim masada dolaştı. Bir kişi için fazla çeşitli bir kahvaltıydı.

Yemek yiyemeyen bir kişi için epey fazla.

Çatalımı kaldırarak salata tabağındaki dilimlenmiş salatalıklardan birine batırdım ve ağzıma atarak yavaşça çiğnemeye başladım. Bol sulu meyve ve sebzeleri seviyordum.

Lokmamı tuttuğumda bir dilim daha salatalık yedim ve yumurtanın tadına bakmayı denedim. Küçük aldığım lokmama rağmen aniden gelen hissiyatla gözlerimi yumarken çiğnemeyi sürdürdüm. Saat bir şeyler yemek için fazla erkendi.

İkinci çatalı da ağzıma alırken aç hissetmiyordum. Ama yemeye ihtiyacım vardı. İçinde bulunduğum iki haftada iki maçım vardı ve gücümü serumlarla toplamak istemiyordum.

Yediğim iki çatal yumurtayla kendimi zorlamayı deneyerek kenardaki taze poğaçanın ucundan küçük bir parça koparttım.

Poğaçanın yağlı dokusunu ağzımın içinde hissettiğim anda az önce yediğim iki çatal şey de içimde çalkalanırken ellerimi sıktım ve çiğnemeye devam ettim. *Yiyeceksin*.

Normalden fazlaca uzun süre çiğnedim ve zorlukla yuttum.

Her zaman yiyemiyor değildim. Bazen iştahımın olduğu zamanlar da oluyordu. Bir şeyler yediğim an kaçsa bile, şu halimden daha fazla yiyebildiğim kesindi.

Bir parça daha kopartırken sabahın bu saatinde fazlasını yiyemeyeceğimi biliyordum. Yemek zorundaydım. Yiyecektim.
~~~

Ağzımdaki poğaçayı çiğnerken midem bulanıyordu. Kendime karşı acımasız davranarak zorla içine sokmaya çalıştığım şeyler karşısında midem bana isyan ederken kapalı gözlerimin arkasındaki perdeye bir görüntü yansıdı.

' "Kızım, ama neden böyle yapıyorsun? Yemezsen nasıl büyüyeceksin?"

Küçük avcumu annemin damarları belirginleşmiş, olması gerekenden beyaz eline sararken yüzümü buruşturdum. "Anne ya. Büyüdüm ya ben işte." Ellerimi kaldırarak altı yaptım. "Tam altı yaşındayım."

Annem tebessüm etti. "Vay canına! Nasıl büyümüş benim kızım ama eğer bunları yemezse hep altı yaşında kalacak. Nil nası yiyor, seni geçsin mi yani?"

Omuz silktim. "O benden kısa bir kere."

Annem bir an için elindeki kaşığa, sonraysa yüzüme baktıktan sonra yüzüne üzgün bir ifade yerleşmişti. "Neden böyle yapıyor bu çocuk anlamıyorum ki? Çok az yiyorsun Elif'im. Böyle olmaz."

Kaşlarımı çattım. "Bana Elif demesene! Benim adım Elfida."

Annemin de kaşları çatıldı. "Söyleme o uğursuz ismi. Senin ismini Elif koydum ben. Uzun boylu, zarif kız demek. Tam benim kızıma yakışır. Elfida'nın anlamı ne öyle? Tövbe estafurullah. Hep babanın işi."

Omuz silktim.

Annem artık bana yemek yedirmekten sıkılmış olmalı ki elindeki kaşıkla pes etmiş gibi bakıyordu bana.

O esnada dış kapının açıldığını duydum. Annem belirgin bir şekilde gerilirken o zamanlar bunu anlayamayacak kadar küçüktüm tabii.

Babam sallana sallana, peşinden ağır bir içki kokusu getirerek mutfağa girdiğinde, altı yaşında alkolün kokusunu tanımamın acınasılığını da bilmiyordum.

Sahi. Ne saftım Elif'ken. Hiçbir şey bilmiyorken.

Olduğum yerde babam geldi diye her şeye rağmen gülerken çocuk zihninin affediciliğinin temizliğiyle gülüyordum.

Babam yamuk yumuk yürüyerek eşikten annem ile bana baktığında ona el salladım. Bana karşılık vermedi. Yüzü sertti.

Annem "Sen yine mi içtin Kenan?" diye sorarken bana doğru kaldırdığı içine ekmek doğranmış çorba kaşığındaki birkaç damlanın masaya döküldüğünü gördüm. Elleri mi titremeye başlamıştı?

"He içtim." dedi babam rahatça. "Arayıp izin alayım istiyorsan içmeden önce?"

Aralarındaki gerginliği izlerken babamın bakışları bana kaydı. Eksik dişlerimle yine kocaman gülümsedim.

"Yine mi yemiyor bu?"

Annem başını hızla iki yana sallayarak "Hayır. Yedi." dedi.

Sanırım babam geçen hafta ben yemek yemiyorum diye kızıp kolumu sıktığı için yalan söylüyordu. Acısı geçmişti ki. Barışmıştım ben babamla. Özür dilememişti ama affetmiştim.

Babam yalpalayarak masaya biraz daha yaklaştığında gözleri kaseyi buldu. "Bu mu yemiş hali? Yalan mı söylemeye başladınız lan şimdi de bana?"

Gülümsemeyi bıraktım. Yine mi kızıyordu?

"Ne yalanı Kenan? Bak yiyor işte," diyen annem kaşığı bana uzattığında gözlerindeki bakışa dayanamayıp ağzımı açardım ama midem gerçekten bulanıyordu. Altı yaşındaydım ben, nasıl yiyecektim o koca kaseyi? "I ıh." dedim ağzımı kaparken.

Babamın kaşları iyice çatılırken "Ye." dedi sadece sertçe.

"Midem bulanıyor. Sonra yesem?" diye sordum yeniden kızmaması için tatlı gözükmeye çalışarak.

Eğilerek annemin elindeki kaşığı sertçe alırken bana doğru uzandı ve kaşığı dudaklarıma, canımı acıtacak kadar sert bastırarak "Ye dediysem yiyeceksin." diye bağırdı.

Üzerinden gelen, içki olduğunu bildiğim koku midemi bulandırıyordu.

Ağzımı açmamak için diretirken büyük ellerinden birini çeneme koyarak zorla açtırmasıyla kaşığı içine itmesi bir oldu.

Annem "Kenan." diye seslenirken babam onu dinlemiyordu bile. "Bırak tamam. Ben yedireceğim, sen git dinlen içeride."

"Sus."

Ağzımın içine giren kaşığın içindeki sıcak çorba boğazımı yakarken başımı geriye çekmeye çalıştım ama babamın çenemi sıkan eli bana engel oldu.

Sıcak sıvıyı zorla yuttuğumda kaşığı kaseye batırarak içine ekmek dilimlerini de aldı ve yeniden sertçe ağzıma soktu. Damağımı acıtmıştı

metal.

Ve bir kez daha.

Gözlerim dolmaya başlarken "Baba." dedim. "İstemiyorum."

Beni dinlemedi.

Bir kez daha ve bir kez daha.

Kaseyi yarılayana kadar bana yedirirken artık gözümden yaşlar düşüyordu. Çenem acıyordu. Aniden gelen dürtüyle öğürürken başımı öne eğdim ve babam kaşığı bir kez daha bana uzatamadan içimdekileri çıkartmaya başladım.

Kusmuğum babamın kazağının da koluna bulaşırken altı yaşında bir çocuğa edilmeyeceğini o zaman bile anlayabildiğim küfürlerini sıralamaya başladı.

Bana zorla içirdiği çorba kasesine gelen midemden çıkanları görmek, daha çok midemi bulandırsa da babamı kızdırmamak için kendimi tutmaya çalıştım. Boğazım acıyordu.

Babam kazağının koluna bakmayı bırakarak bana öfkeli bakışlar atarken annem onun koluna sarıldı. "Bırak çocuğu Kenan. Yazık, görmüyor musun? Kızın o senin yapılır mı öyle?" Gözleri nemli nemliydi.

Babam aniden kolunu silkeleyerek annemi ittirdiğinde annem geriye doğru sendeleyerek belini tezgaha çarptı. Tam ona seslenecektim ki babamın hala bırakmadığı kaşığı kaseye daldırdığını görmemle gözlerimi kocaman açtım.

"Baba." diye seslendim yavaşça, kusmaktan pürüzlüleşen ince sesimle.

Bana cevap vermeden midemden çıkarttıklarımın olduğu kaseye daldırdığı kaşıkla kendi kustuklarımı bana yedirmeye çalışan babamın güçlü ellerine sardım cılız parmaklarımı fakat nafileydi.

Öncekinden de sertçe sıktığı çeneme bastırarak zorla ağzımı açmama sebep olurken kaşığı ağzıma soktu ve ağzımdakileri çıkartmamam için büyük avcunu dudaklarıma bastırdı.

Burnumu da neredeyse kapatır gibi olduğu için nefes alamıyordum. Boğazım deli gibi yanıyordu ve hıçkırıklarım dışarı boğuk boğuk çıkarken sadece ağlayabiliyordum.

Annemin bana yaklaşmasına müsaade etmeden onu da ittiren babamı affetmemeye başladığım ilk andı o an.

20 Mart 2008. Babamı affetmeyi bırakıyorum.

Bırakamamıştım.

En azından o gün.

Elini en sonunda çekerek rahatça nefes almam için beni bıraktığında resmen bağırarak ağlamaya başladım. Babam "Sus be sus." diye benden de yüksek sesle konuşurken kaşığı bir kez daha kaseye sokmasıyla oturduğum yerden kalkmaya çalıştım.

Beni engelledi.

Yaptığı şeyi yapmaya devam ederek bana olan sebepsiz nefretini kusarken içimdeki Elif bile ona bir daha yumuşamayacağını bilecek kadar kırılmıştı. Elif onu yine affeti, çok affetti. Ama onun saflığı bile onu eskisi gibi görmeye yetmedi. '

Kapattığım gözlerimi hızla açarak elimi ağzıma bastırırken midem poğaça yüzünden mi, anılar yüzünden mi bulanmıştı bilmiyordum ama hızlıca mutfaktan çıkarak kendimi banyoya attım ve tuvaletin önünde çökerek içimdekileri çıkartmaya başladım.

Dakikalar boyu sadece kusarken içimden çıkan şey neredeyse tamamen sıvıydı.

Gözlerim yaşarmış ve kızarmıştı fakat ağlamıyordum. Boş midemle kusmaya çalıştığımdan oluyordu.

Tuvaletin önünde yalnız başıma oturmuş, saçlarımı tutacak birisi bile yokken kusmak içimdeki acınası yalnızlık duygusunu tetiklerken yeniden öğürdüm.

Zaman kavramımı kaybedene kadar oturduğum tuvaletin önünden sarsak adımlarla kalktığımda lavabodan destek alarak elimi yüzümü yıkadım, ağzımı çalkaladım. Aynadan kendi aksimle buluşan bakışlarım yüzümde dolaştığında bitkin gözüküyordum. Akşam 20.08'de uyanmış ve bir daha gözümü bile kırpmamıştım. Dakikalardır da boş midemle kusmaya çalışıyordum. Dolayısıyla bitkin gözükmem doğaldı.

Banyodan çıkıp derin derin nefesler alarak kendime gelmeye çalışırken masadaki yiyemediğim yemekleri toplamayı es geçerek direkt olarak yukarıya çıktım ve gardırobuma yöneldim. Okula gitmem, iki derse girmem gerekiyordu. Boy aynasından kendime baktım. Tabii insan içine çıkmadan önce tipimi toplarsam iyi olacaktı.

Pijama niyetine giydiğim tişört ve şortumu çıkartıp attığımda mor iç çamaşırlarımla kalmıştım. Kızarık gözlerimle boy aynasından bedenimi inceledim.

Zayıftım.

İnce, uzun bacaklarım, ince bir belim ve güzel, orta boyda göğüslerim vardı. Zayıf görüntüme rağmen kalçalarım da fazla olmasa da dolgun sayılırdı. Normaldi işte.

Vücudum kimi zaman formda gözükse de kimi zaman çok kırılgan geliyordu gözüme. Kemiklerim sayılıyor gibi hissediyordum. Hastalıklı gibi.

Ağır bir spor yapıyordum ve biraz daha yapılı olmam gerekiyordu. Böyle bir beslenme düzeniyle sporu dengelemek kolay olmuyordu. Aşırı kilo kaybettiğim zamanlarda spor planımı değiştirmek zorunda kalıyordum. Serum takviyeleriyle alamadığım proteinleri almaya çalışmak bir yere kadar yetiyordu.

Dış görünüşümden her ne kadar çoğunlukla memnun olsam da bazen sadece yerde dizlerimden büktüğüm bacaklarıma sarılıp bir aynanın karşısında kendime yeterli olmadığımı bağırmak istiyordum.

Çocukluğumda maruz kaldığım psikolojik baskıların üstüne yetersizlik hissini bir türlü içimden atamamıştım.

Dışarıya bunu yansıtmıyordum. Yansıtırsam gerçekten yetersiz bir insan olurdum. Oysa sadece içimde kaldığı sürece, öyle değildim.

İçim ve dışım çok farklı iki insandı aslına bakarsak. Küstah gözüküyordum. Hazırcevap, ukala, şımarık, havalı, öz güvenli, burnu havada, soğuk... Bunların hepsi beni nitelemek için kullanılan terimlerdi.

Böyle biri miydim sahiden?

Kusurlarıma odaklanmamak için bedenimi incelemeyi bırakarak dolabımın kapaklarını açtım.

Hatlarımı belirgin gösteren beyaz, mini bir eteğin üzerine koyu yeşil renkte dantallerle işlenmiş askılı bir üst seçerken kombinini tamamlamak için diğer dolap kapağına yöneldim ve gömleklerin asılı olduğu askıları kaydırarak uygun bir şeyler aramaya başladım. Yaklaşık bir dakika sonra yaka kısmında YSL amblemi işlenmiş salaş bir gömleği de elime aldım ve seçtiğim parçaları üzerime geçirmeye başladım.

Aynaya yeniden baktığımda havaya uygun şekilde sade ve şık gözüktüğümü fark etmek hoşuma gitmişti. Önünü açarak salaş bıraktığım gömlek rüzgârda uçuşabilecek şekilde ince bir kumaştandı.

Kızaran göz çevremi kapatarak yüzüme rimel, allık ve dudaklarıma renk verecek bir şeyler sürdükten sonra açık bıraktığım saçlarımın tepesine siyah bir güneş gözlüğü taktım ve çantamı da aldıktan sonra makyaj masasının başından kalkarak odamdan ayrıldım.

En son, kapının hemen önündeki büyük ayakkabı dolabından arkası yeşil Alexander McQueen spor ayakkabıları da ayağıma geçirdim ve evden çıktım.

Üniversitenin içinde dersliğime doğru giderken karıştırdığım sırt çantamın içine rastgele fırlattığım telefonumu ararken huysuzca homurdandım. "Hay sikeyim ya."

Birkaç kişiyle yanlışlıkla hafifçe çarpışa çarpışa yürürken bugün koridorların neden böyle kalabalık olduğunu düşünüyordum.

En sonunda telefonumu, çantamın dibinde bulabildiğimde şükrederek çıkarttım ve sabahtan beri ilk kez kontol ederek ekranı açtım. Onlarca bildirim kilit ekranımda dizilmiş, açılmayı bekliyordu.

Birkaç gereksiz grup mesajını, şu an için mesajlarını okunmaya değer bulmadığım kişilerin yazdılarını ve gereksiz sosyal medya bildirimlerini es geçerek okuldan yakın kız arkadaşlarımın olduğu gruba girdim. Nil de bir şeyler yazmıştı, gruptan sonra onları okuyabilirdim.

Alin-
Arkadaşlar, üniversitede pazar
kurulmuş herhalde. Bu ne
kalabalık böyle, amfiye gideceğim diye resmen mahalle kavgasının arasında kalmış kadar oldum.
-Siz iyisiniz, sağsınızdır umarım.
-Zira ben değilim.
Çağlayan-
Sahi ya. Herkes dersi ekmiş, koridorlarda. Dönem başından beri bir kez okulda görmediğim insanları falan görüyorum.
-Ben de şimdi geldim.
Ne oluyor gerçekten?

Haberimizin olmadığı bir
protesto falan var herhalde.
Bergüzâr-
Bu bir şaka?
Alin-
Ne?
Bergüzâr-
Ne ne ya? Sizinle aynı üniversitede okumuyoruz herhalde biz.
-Konferans sunumu var. İş adamı gelecekmiş bir tane, son zamanlarda önemli bir girişim mi ne yapmış. Onu anlatacak, tavsiye falan verecekmiş.
Çağlayan-
Aa.
E bizim hiç haberimiz yok.
Bergüzâr-
Sadece okuldan gelen mailleri kontrol etseniz haberiniz olur Çağla'cım:)
-Ne iş adamı ya?
Kimmiş?
Bergüzâr-
Onu bilmiyorum ama başka bir üniversitede konferans verecekmiş aslında adam. Son anda bir problem çıkınca Sabancı'ya gelmeye karar vermiş. Dün akşam geldi mail.
Alin-
Hangi bölümler katılacak?
Bergüzâr-
Mühendislik, mimarlık ve işletme fakültelerindekiler öncelikli fakat ilgilenen herkes katılabiliyormuş.
-Bizim dersler iptal mi yani şimdi?
Anasını satayım boşuna mı geldik?
Alin-
Sayın Alaner şansınıza.
Kırk yılın başında bir okula geleceğin tuttu. O da boşunaymış.
Bergüzar-
Elfida mimarlıktasın sen de. Katılman gerekiyor. Gelmişsin bir de o kadar okula. Konferansa geçeceğim ben şimdi, bekliyorum seni de kapıda.

-Yok ya. Takıl sen.

Bergüzâr-

Katılalım konferansa, alışverişe çıkarız sonra beraber. Bu kadar kişi katıldığına göre önemli biri. Normalde bu kadar olmaz biliyorsunuz siz de.

-Umrumda desem yalan olur. Ben kaçıyorum.

Bergüzâr-

Eğitim anlamında biraz faydalı bir şey yapsan ölürsün değil mi? Aziz Amca duysa nasıl kızar sana katılmıyorsun diye. Konferansın ordayım gel çabuk. Bu kalabalıkta ölmemek için kaslı birisine ihtiyacım var.

-İyi madem. Bakayım bari

bir yarım saat falan.

Bakışlarımı telefon ekranından kaydırırken yanımdan geçen bir kız grubunun kendi kendilerine gülüşerek konuştuklarına kulak misafiri oldum.

"Ne olmuş ben Sinema - Televizyon okuyorsam? Adamı görmedin mi kızım, taş gibiydi. Girişim mirişim umrumda değil valla sırf o adamı izlemeye Fizan'a yayan giderim ben."

"Aynen öyle. İnstagram'da like'lamaktan gına gelmişti. Dünya gözüyle görelim bir şu adamı. Bir tavlasak varya, hayatımız kurtuldu resmen Elvin."

Gözlerimi devirirken kalabalığın sebebini şimdi anlıyordum. İş adamları hep konferans verirdi. Ama bu sefer gelen yaşlı, göbekli bir heriften fazlası olmalıydı ki böyle bir kalabalığı -alakasız bölümlerden bile- buraya sürüklemişti.

Şahsen ilgilenmiyordum.

Kurşun ne yapıyordu acaba? Şu konferans zımbırtısından sonra bir yerde rahatça oturmak, biraz araştırmak istiyordum. Dedemin başıma çıkarttığı çalışma mevzusu yüzünden boş vaktim eskisi kadar fazla kalmıyordu. Bu durum canımı sıkmaya başlamıştı, ondan yeteri kadar haberdar değildim.

Yanyana ilerlemek zorunda kalarak konferansa ulaşmaya çalıştığımız kız grubu hâlâ konuşmalarını duyabileceğim mesafedelerdi.

Sarışın kızın söylediğine göre isminin Elvin olduğunu anladığım, konuyla en alakasız gözüken kumral kız öf'ledi. "Bir zeki de sensin Dilara. Hadi sen neyse mimarlık okuyorsun da, Sude? Böyle adamların peşinde sizden kaç tane vardır haberin var mı senin? Adam da gelmiş konferans

konuşması yaparken sizi görüp nüfusuna alacak. Güzel seneryo, Wattpad'de olsaydık tabii."

Dilara olduğunu anladığım kız somurttu. Hemen ardından aklına haince bir şey gelmiş gibi güldü. Yürürken yapacak daha iyi bir şeyim olmadığından onları dinlemekte sakınca görmüyordum.

"Evet, adam konferansta beni görüp aşık olmaz ama bana aşık olmayacak olması hiçbir şey olmayacağı anlamına gelmez." Sesinden sinsilik akıyordu.

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Zengin bir iş adamı. Elbette güzel kadınları geceleri yatağına misafir ediyordur öyle değil mi?"

İsmi Elvin olan kız bir kez daha öf'ledi. "Hadi diyelim ki adamla konuşup bir şekilde bunu başardın. Hayatını kurtarmak falan diyordun az önce, bunun hayatını kurtarmaya ne etkisi olacak. Adamla yatıp sabah şutlanmanın yani?"

Sanırım bu kıza ısınmış olabilirdim. Bir beyni olduğunu gösterecek şekilde konuşuyordu en azından.

Dilara, siyah mini elbisesini çekiştirirken yan gözle onlara bir bakış attığımda sırıtarak göz kırptığını görebildim. "Gece yatıp sabah şutlanmanın bir etkisi olmaz tabii. Ama diyelim ki, hani misâlen, eskaza hamile kaldım. O zaman?"

Elvin aniden "Yuh Dilara!" diyerek sesini yükselttiğinde ben de kaşlarımı kaldırmıştım. Yüzüme hafiften eğlenen bir ifade istemsizce otururken bir şekilde bu kızın bunu başarıp başaramayacağını öğrenmek istiyordum. Cevabı her ne kadar bilsem de, hüsranını görmek beni eğlendirecekti.

Aptal şey. Böylesine zengin ve nüfuslu adamlar, böyle salakça ihtimalleri göz önünde bulundururlardı herhalde. Bir şekilde korunmasız seks yapacak kadar gerizekâlı olduklarını düşünmüyordum.

Dilara'nın 'dahiyane' planlarını dinleyerek konferansın kapısına ulaştığımda Nil ile sohbet eden Bergüzâr'ı görmem bir olmuştu. İkisi de beni gördüklerinde bana doğru baktılar ve Nil gülümserken Bergüzâr hafifçe elini salladı.

"Günaydın." dedim yanlarına ulaştığımda. Ardından bakışlarım Nil'in üzerinde dolaştı ve komik tipine bakarken gülmeme engel olamadım. Kaşlarını çattı. Yataktan iki dakika önce kalkmış gibi gözüküyordu. Kuş yuvasına dönmüş kızıl
saçlarını tepesinden gevşek bir topuz yapmıştı. Altında bosbol bir gri eşofman, üzerinde tek omzunu açık bırakacak kadar salaş bir tişört giymişti.

Saçı başı birbirine girmiş halde, somurtkan suratıyla dikilmesi tatlı olduğu kadar komik gözükmesine de sebep oluyordu.

"Savaştan mı kaçtın, bu ne hâl?"

Nil somurturken "Aziz Andıç'tan kaçtım canım." diye söylendi. "Alarm falan kurmamış uyuyordum, ta ki dedem beni zorla kaldırıp derse yetişmem için bu hâlde evden kışkışlayana kadar."

Bergüzâr gülerken ben de hafifçe gülümsedim ve üçümüz birlikte kapıya doğru yürümeye başladık. Nil, dedemle aynı evde yaşıyordu. Dolayısıyla Aziz Andıç disiplininden pay alması normaldi. Ben yalnız yaşadığımdan böyle sıkıntılarla karşılaşmıyordum.

Kendimize oturacak bir yer bulmaya çalışırken konferans konusunda bizden daha hevesli olan Bergüzâr önden yürüyerek boş yer bakınırken kıvırcık, uzun saçlarını omzundan geriye attı. Aramızda en çalışkan olan oydu. Dersle ilgili her şeyden her zaman haberi olur, kendini, ek olarak da bizi dahil ederdi.

En sonunda boş bir yer bularak yerleştiğimizde Bergüzar yuvarlak, siyah çerçeveli gözlüklerini gözüne taktı ve ellerini kucağında kavuşturarak beklemeye başladı. "Hadi sizi anladım da, ben Dil okuyorum. Ne işim var girişim mirişim konferansında?" diye söylenen Nil'i de Bergüzâr sürüklemişti muhtemelen.

"Ya dinle işte. Bir şeyler öğrenirsin biraz fena mı?"

Nil göz devirirken kendini koltukta kaydırarak dizlerini önündeki koltuğa yasladı ve bana bıkkın bir bakış attı.

İkisinin tam ortasında kalıyordum.

Az önce laflarını dinleye dinleye yürüdüğüm kız grubu hemen önümüze yerleşirken kürsüye çıkan kel bir öğretmen de mikrafonu açmıştı. Çığlığı andıran ince ses, cihazın açıldığını göstererek cızırdarken yüzümü buruşturdum. Bergüzâr yerinde kıpırdanarak sunumu dinlemek için hazır bir pozisyona geçti. Tam bir örnek öğrenciydi gerçekten.

Kel hoca mikrafona iki kez vurdu ve boğazını temizledi. "Hepiniz hoş geldiniz, sevgili öğrencilerimiz." Kısa es verdiğinde alkışlayan öğrencilerin sesi durulduğunda devam etti. Birkaç gereksiz bilgi ve öğüt verdikten sonra gelecek iş adamını sunmak için kulise döndü ve kalbimi durduran o cümleyi kurdu.

"Alpugan Holging'in sahibi, Sayın Kurşun Alpugan sizler için bugün burada. Kürsüye bekliyoruz, buyrun."

Yelkovan aksadı. Akrep tökezledi. Kum saatinin kumları birbirine dolandı. Duvardaki saat düşüp parçalara ayrıldı. Saat durdı. Kumlar akmadı. Zaman durdu.

Nil hızla kolumu kavrarken o bile koltuğunda doğrulmuş bana bakmıştı. Felç geçirmiş gibi, kımıldayamadan yerimde oturuyorken alkış sesleri eşliğinde sahneye çıkan adamın kendinden emin yürüyüşüne odaklanamadım bile.

Hassiktir.

Hassiktir, hem de en kocamanından bir hassiktir.

Adam okuluma sunuma gelmişti ve benim bundan şu an haberim oluyordu öyle mi? Dişlerimi sıktım.

Ne demişti Bergüzâr, başka bir okula gidecekken çıkan problem yüzünden son anda buraya gelmeye karar vermişti.

"Elfida." dedi Nil beni dürterken. "Kızım bir şey desene, kal mı geldi noldu?"

Aniden tuttuğumu fark etmediğim nefesimi sertçe bıraktığımda her şeyden habersiz Bergüzâr bile bana anlamsız bir bakış atmıştı.

Kurşun Alpugan bakışlarını büyük konferans salonunda gezdirerek elindeki mikrafona "Merhaba." dediğinde mimiksizdi. Salonda bir anda ikinci bir alkış tufanı koptu.

Aynı tufan içimde de koptu.

Onu şöyle bir inceledim. Lacivet gömleğinin üstten iki düğmesi açılmıştı ve düzgünce siyah pantolonunun içine sokulmuştu. Bir eli pantolonunun cebine yerleştirilmişken bu hareketi pazularının belirginleşmesine sebep olmuştu. Fazlasıyla özgüvenli ve ulaşılmaz gözüküyordu. Kesinlikle ulaşılmaz.

Birkaç hafta sonra bu adamla dövüşeceğimi düşündüğümde bu fikir aniden garip hissettirdi.

Alpugan Holding'de en büyük hisse sahibi olan kişi Kurşun'du. Kız kardeşlerinin ve kuzenlerin de payı vardı fakat şirket Kurşun'un sayılırdı. Asıl ilgi alanı olmasa da işin altından fazlasıyla iyi kalkıyordu. Mavzer'in içinden olmayanların oranın Kurşun'a ait olduğundan haberleri yoktu. Dolayısıyla şu anda kürsüdeki kişi bir dövüşçü değil, başarılı bir iş adamıydı.

Kurşun sakince ön bilgilendirme yaparken kullandığı ciddi tonlamasıyla ardı ardına kurduğu akıcı cümleleri sabaha kadar dinleyebileceğimi

hissettim. İlgi alanım olmamasına rağmen ağzından çıkan her sözü ezberleyebilirdim.

Bergüzâr'ın kucağındaki deftere uzanarak bir kağıt kopartıp kalem alarak sırtımı geriye yaslarken tüm dikkatimi sahnedeki adama verdim. Bergüzâr bana şaşkın bir bakış attı. "Hayırdır?"

"Şşt."

Alpugan Holding yurt içi ve dışında tasarımlar yapan ve kendi tasarımlarını kendi bünyelerinde hayata geçiren bir şirketti. Yani hem mimarlık hem de mühendislik alanında yatırımları vardı.

Babasının anlattığı bir masalı hevesle dinleyen küçük bir kız gibi tek bir kelimesini bile kaçırmamaya çalışırken elimdeki tükenmez kalemin arkasına basarak ucunu çıkarttım ve söylediklerinden önemli olanları not almak için bekledim.

Nil'in beni izlediğini hissedebiliyordum. Ona kısa bir bakış attığımda gözlerinde gördüğüm şeyi yorumlayamamıştım fakat bana burukça gülümsedi.

Nil'in mimiklerini düşünmeden yeniden kürsüye bakarken şaşkınlığımı atlatmam kısa sürmüş, kendimi ona kaptırmıştım bile. Durup sadece görüntüsünü de izleyebilirdim, fakat yetersizdi. Kurduğu her bir cümle benim için önemliydi.

"Mimarlıkta yetenek diye bir şey yok. Köprüyle geçmenin on farklı biçimi olduğunu düşünün; bunlardan iki tanesini bile bilmeyen ama kalkıp on birinci biçimi icat etmek isteyenler var. Kültür yokluğu yüzyılın hastalığıdır..."

"...Mimarın ilk hareketi zihninde inşa etmek değil, yıkmak olacaktır. İlk başta alınan zevk, tıpkı oyuncağını söken çocuğun aldığı zevk gibi, bilgiyi, kuralı, inşa sanatını parçalara ayırmaktır."

Cümlelerini özetle not alırken bakış açısını anlayabiliyordum. İki yıldır bir gram ilgi duymadığım, ödevlerini parayla başkalarına yaptırdığım, derslerinde uyuduğum 'mimarlık' bugün sanki bir tutkuydu benim için. Öylesine bir dikkat ve hevesle dinliyordum.

Dakikalar boyu bir kez takılmadan konuşurken tek bir kelimesini bile es geçmeden dinledim onu. Öyle ki bir ara Bergüzâr'ın bile dikkatinin dağıldığını görebilmiştim.

Mühendislik alanında da çalışmaları olan Alpugan grubunun biraz da tasarlama değil üretme kısmından söz ederken bölümüm olmasına rağmen onu bile not alarak dinledim.

Bir saati aşkın süre geçtiğinde gözlerini kalabalıkta dolaştırdı. Yavaş yavaş bitireceğini tahmin ediyordum. Bitirmesini istemedim.

"Bu konuda sizin gibi öğrencilere önerebileceğim birkaç değerli eser var. Geçtiğimiz dakikalarda Modernizm ve uluslararası tarz'a yaptığı katıklar ile tanınan İsviçreli bir mimarın kitabından söz etmiştim. Var mı hatırlayanınız?"

Gözüm hızla notlarımı tararken nefesimi bırakarak elimi kaldırdım.

Bakışları salonu tararken en sonunda üzerimde durduğunda herhangi bir şaşkınlık belirtisi vermese de kaşlarının yerinden çok hafifçe havalandığını gördüm. Beni tanımıştı. Gözlerimiz kenetlendi. Bakışları iki saniye kadar stabil bir şekilde üzerimde durduktan sonra 'buyur' dercesiyle eliyle beni işaret etti ve başını salladı. "Dinliyorum."

Gözleri dikkatle üzerime odaklanmıştı.

"Le Corbusier olarak tanınan Charles-Edouard Jeanneret'ın 'Bir Mimarlığa Doğru' isimli kitabı." Durdum. "Ayrıca İsviçreli değil, Fransız."

Bir kaşını kaldırırken cebindeki elini çıkartarak bakışlarını üzerimde tutmaya devam etti. "İsviçre asıllı bir Fransız." diye düzeltirken yeniden sunuma çevirdi bakışlarını. "Tebrik ediyorum, dikkatli bir dinleyiciymişsin."

Sadece sen konuştuğunda.

Başka bir şey söylemeden sırtımı rahatça geriye yasladığımda konuşmasını bitirmek üzere birkaç cümle daha kurdu ve mikrafonu kel hocaya teslim etti. Öğrencilerle soru- cevap bile yapmamıştı. Muhtemelen bir Üniversite'de konuşmak da kendi isteği değildi.

Kel hoca dinlediğimiz için Kurşun'un bize etmediği teşekkürü ederken önümdeki bir sarı kafadan çıkan ses bana tamamen unuttuğum bir konuyu hatırlattı.

Dilara ve dahiyane planını.

Hassiktir.

Dişlerimi sıkarken Kurşun kürsüden iniyordu. Dilara denen kızın saçını başını düzelterek ayaklandığını gördüğümde elimdeki kalemi Bergüzâr'ın eline tutuşturdum ve ben de ayağa kalktım. Nil "N'oluyor be?" diye söylenirken o da sorgulamadan benimle kalkmıştı. Ritmini şaşıran kalp atışlarımım sebebi bu sefer heyecan değil saf öfkeydi.

Eflatun'un öfke kontorlü saçmalığıyla ilgili söylediği tüm zırvalıklar zihnimden bulanık bir görüntüyle akarken hepsini elimin tersiyle itekledim.

Oturmaya devam eden insanların bacaklarına takılmayı önemsemeden gözlerimle Dilara'yı takip ederek ne yapacağını görmek için peşinden giderken Nil de hemen arkamdaydı. "Kurşun'a mı gidiyorsun Elfida?"

"Yok." dedim sadece.

"E nereye koşuyoruz o zaman deli danalar gibi?"

Yanıma gelmesi için onu bekledikten sonra kolundan tuttum ve Dilara'yı işaret ederek konuyu kısaca, iki cümleyle özet geçtim. O anlık olarak şaşırırken ben de bu hengamenin içinde bir yandan gözlerimle Kurşun'u arıyordum.

En sonunda konferans kapısının dışında peşinde birkaç öğrenci ona bir şeyler sorarak yürürken onlara bakmadan kısa kısa bir şeyler söyleyen adamı gördüğümde Dilara ona yaklaşmak üzereydi.

Adımlarımı hızlandırarak ana kapıya değil de, Kurşun'un gittiği yönün hemen önüne çıkacak az ilerideki kapıya yöneldim.

Kapıya ulaşarak kapıdan çıkarken Nil'e baktım ve "Bakma sakın." dedim. "Konuşuyormuşuz gibi davran."

Rahat bir tavır ve sakin adımlarla kapıdan çıkarak sol tarafa döndüğümüzde Kurşun da bizim olduğumuz tarafa doğru ilerliyordu. Gözlerim Nil'in üzerindeyken anlatıyormuş gibi yaptığı bir şeye yalandan kısa bir kahkaha attım.

Üzerimdeki bakışların ağırlığını ruhumda hissederken kafamı çevirsem karşılacağım bakışların bir çift arduvaz olduğuna ismimin Elfida olduğu kadar emindim.

Bakmadım.

Bakmamak için kendimle girdiğim savaşın kalıntıları dışardan fark bile edilemiyorken parmak uçlarımdaki karıncalanmayı tanıyordum. Ellerimin titrememesi için tırnaklarımı avuç içlerime batıtırken birbirimize yaklaşmaya, başlamıştık.

Ona aşık değildim.

Aşka inanmıyordum.

Bir insanın hastalıklı bir hisle, bir başkasına tutunması benim için bir peri masalından ibaretti. Dünya aşk denilen hastalık etrafında dönüyor, bunu bize toz pembe bir hismiş gibi gösteriyordu ama aşk denilen şey kapkaraydı. Biriyle kurduğu görünmez bağ yüzünden intihar edenler, yıllarca kafasını her yastığa koyduğunda zihninde dönen anılara ağlayanlar,

ölmesin diye ölenler. Öldürenler. Sana sunulan hayatın bir bölümünde rastgele karşılaştığın bir insana duyduğun hastalıklı bağ yüzünden her şeyi yapabilecek kadar delirdiğin tamamiyle hastalıklı, simsiyah bir histi aşk.

Bir hastalıktı.

'Ve sonsuza dek mutlu yaşadılar' diye biten tüm o romanları düşündüm. Saçmalıktı. O romanın sayfaları arasında kaç göz yaşı, kaç veda, kaç ayrılık vardı?

Ve tüm zorlukları aşan çift sonsuza dek birlikte, musmutlu yaşayacaklardı. Yaşayamazlardı.

Çünkü sonsuz diye bir şey yoktu. Bir gün biri ölecek, diğeriyse ölene kadar buna ağlaycaktı. Hiçbir aşk mutlu sonla bitmezdi. Çünkü her aşk elbet bir gün, karşısındakini de bitirerek biterdi.

Sonunda iki farklı taraftan yürüyerek, ortada birbirimize yaklaştığımız adama bakmak için bakışlarımı kaldırdığımda bu kez bana bakmıyor olduğunu gördüm.

Şimdi konuşmalarını duyabilecek kadar yakındık.

Dilara'nın hemen yanında, onun adımlarına yetişmek için hızlı hızlı yürüyerek bir şeyler konuştuğunu gördüğümde tepkisiz kalmak kesinlikle çok zordu. Bomboş, sıradan bir ifadeyle yürüyüp gitmek. Zordu.

"Dediğim gibi, staj programıyla ben ilgilenmiyorum. Şirkete uğrarsan bununla ilgili görüşme yapabileceğin, sorumlular var."

Dilara hevesle gülümserken ince, uzun parmaklarını Kurşun'un koluna sardı. Bu hareketi karşısında Kurşun adımlarını durdurarak ona baktığında ifadesizdi. Kocaman, minnetle gülümseyen Dilara'nın aksine. Dilara gözlerini kırpıştırarak dudaklarını ıslattı. İçimde bir şeyler boğazıma kadar tırmanarak soluklarımı tıkadı. "Çok teşekkür ederim ilgilendiğiniz için. Biliyorsunuz, erken yaşta kendimi geliştirmek ve meslek hayatıma katkı sağlamak için en doğru adımları atmaya çalışıyorum. Buysa benim için çok güzel bir fırsat."

Kurşun başını hafifçe sallayarak sözlü bir yorumda bulunmadı.

Dilara'nın, Kurşun'un kolundaki parmaklarını oynattığını görmem Nil'in bana tereddütlü bir bakış atmasına sebep olmuştu. "Yalnız şöyle ki, şirketinizin yerini ve nasıl ulaşabileceğimi bilmiyorum. Eminim oraya girebilmek için öncesinden randevu almak gerekiyordur. Yanınızda kart falan varsa verebilir misiniz?"

Bakışları ve hareketleri kesinlikle talepkârdı. Kendini masum gibi gösterse de asıl amacı tamamiyle saf gözükmek değildi. İstediğini biliyordu.

Niyetini Kurşun'un da anlamasını istiyordu fakat bunu açık bir şekilde yapmayarak kendisini basit konuma düşürmekten kaçınıyordu.

Elbette birisiyle birlikte olan bir kadın basit bir konumda değildi. Veya birisiyle birlikte olmak isteyen bir kadın da öyle.. Tercih meselesiydi. Fakat az önce koridorda konuşmalarına kulak misafiri olduğum kadın, kesinlikle basit bir kadındı.

Kurşun'un, Dilara'nın üzerinde kısaca bakışlarını dolaştırdıktan sonra cebindeki cüzdanı çıkarttığını ve içerisinden, şahsi kartı olduğunu tahmin ettiğim -muhtemelen yanında şirketle ilgili başka bir kart taşımıyordu- kartı iki parmağı arasına kıstırarak Dilara'ya uzattığını gördüğüm anda karnımın içine oturan kötü his iyice yayıldı.

"Çok teşekkür ederim."

Kurşun yeniden başını sallarken birkaç adım sonra yan yana gelecek ve ikimiz de tam zıttı tarflarak yürümeye devam edecektik. Koridorun kalabalıklığı işime geliyor, bizi yavaşlatarak onları daha iyi duyabilmemi sağlıyordu.

"Başarı konusunda böyle hevesli öğrencileri görmek, güzel." Kurşun, gözlerimi kırpıştırma isteğimin oluşmasına sebebiyet verecek şekilde, dudağının bir kenarını çok hafifçe kıvırdığında Dilara da gülümsedi.

Kurşun Alpugan ona gülümsemiş miydi?

Tamam, bu çok minik, insanca normal bir hareket gibi gözükse de buz kütlesi, ketum adam gülümsemezdi ki. Hele de rastgele birine.

Niyetini anlamıştı. Ve atılan topu tutuyordu.

Öfkelendiğimi hissettim.

Neye? Kime? Ne sıfatla?

Üç sorumun da cevabı beni birbirinden saçma yerlere götürdüğünde kafama dank eden şey kendi konumum oldu. *Sen kimsin de bu manzaradan kendine öfkelenebilecek pay çıkartıyorsun Elfida Alaner?*

Dilara neredeyse topuklarını kıçına vura vura koşacak kadar sevinçli bir şekilde Kurşun'un yanından ayrılırken o da yoluna devam etmeye başlamıştı. Nil'in bana endişeyle baktığını ve kendime veya birisine zarar vermemden korktuğunu biliyordum. Hiçbir şey yapmadım. Yapmayacaktım. Beni ilaç tedavisine kadar götüren hareketlerimin zamanında kendime ve çevreme verdiği zararların en büyük şahidiydi Nil Andıç. Şimdi o kapının kapandığına seviniyordu.

Kapanmış mıydı sahiden? Yoksa ben açılmasın diye var gücümle bastırıyor muydum o kapıya? Kendimle girdiğim savaş ve gösterdiğim

dirençten birhaberdi.

Bakışlarım ikinci kez Kurşun Alpugan'ın üzerine değmeden bambaşka yerlere odaklıyken, yanayana geldik. Kokusu burnumdan ciğerlerime aktı. Gözlerimi kapatma isteğiyle dolup taştığımda bir kez daha bana baktığını hissettim.

Bu kez sessizliğini korumadı.

"Tesadüfler artmaya başlıyor." dedi düz bir tonlamayla, tam yanımdan geçecekken durarak bana ifadesizce bir bakış atarken.

Heyecanın tatlı kavuruculuğu damarlarıma yayıldı.

Adımlarımı durdurarak ona baktığımda tepkisizliğimi koruyarak kaşlarımı kaldırdım. "Efendim?"

"Mavzer, gece kulübü, şimdiyse üniversite. Bir anda karşıma çıkmaya başlamana sebep olan tesadüflerden bahsediyorum. Artmaya başlıyorlar."

Söylediklerini yeni anlıyormuş gibi kaşlarımı indirdim. Aslında ilk cümlesinden de anlamıştım. Haklıydı. İki buçuk yıldır peşinde olduğum biriyle aniden fazlasıyla tesadüf yaşamıştık. Bakışları dümdüz olsa da sanki sorgulayan bir şeyler gördüm içinde. Bana birini anımsattı.

Kurt.

Kılıç Falu. Otoparkta benimle yaptığı konuşmadan sonra gösterdiği garip tavırlarla dikkatimi çeken adamın böyle davranmasını tek bir şeye bağlıyordum: Şüphe.

Mavzer'de Kurşun Alpugan'a yaklaşmıştım. Bir tek adım, bir tek basamak kalmıştı onunla karşı karşıya gelmeme ve bu da kulaklarını bana karşı dikmesine sebep oluyordu. Üzerine bir de bardaki küçük karşılaşmamız eklendiğinde beni gözlemlemeye başladığını fark etmiştim. Safir'le dövüşmem için Alkım'ın ortaya attığı fikri kendinden beklenmeyecek şekilde desteklemesi.. Sanki beni göz önüne almaya çalışıyordu.

Bu karşılaşmaların Kurşun'un da dikkatini çektiğini bilmek beni hoşnut etmekten çok gerilmeme sebebiyet verirken elbette hiçbir şey çaktırmadım ve omuz silktim. "Okuluma sunum yapmaya gelmeni beklemiyordum, doğru."

Başını sallarken bana bakmak için boynuna bir eğim vermesi gerektiğini fark ettim ve bu bir ilki daha zihnimdeki o sayfaya yazmama sebebiyet verdi.

9 Ağustos 2022. Artık aramızdaki boy farkı sadece hayallerimde değil, gerçekte sana bakarken nasıl gözüktüğünü biliyorum. Biz bugün ilk kez,

ayakta karşılıklı konuşuyoruz.

Gözleri gözlerimden ayrılmadan sanki bir şeylerin açıklamasını okumak istiyor gibi bakıyorken elimdeki telefonun ekranını çevirerek saate göz gezdirdim ve "Gitmem gerekiyor." dedim ona yeniden bakarak. "Bir şey söylemiyorsan?"

Onunla konuşmaya hevesli bir kız olarak görünmeyecektim gözüne. Şu bir gerçekti ki erkeklerin doğasında vardı avcı olmak. Kovalamak, yakalamaya çalışmak, istemek. Öyleyse av olamazdım belki, ancak çok güzel av taklidi yapabilirdim.

Bu hikayede bir avcı varsa şayet, bendim. Av kılığında, amacı avcıyı avlamak olan gerçek yüzü saklı bir avcı.

"Söylemiyorsam?" dedi bastırarak, sorarcasına. "Samimiyetimiz benim haberim olmadan ilerlemiş herhalde. Siz'i geçip, sen diye hitap etmeye başladığına göre?"

Yüzüne boş bir bakış atarken "Yanlış hatırlamıyorsam bir dakika önce 'Bir anda karşıma çıkmaya başlamana sebep olan tesadüflerden bahsediyorum' diyen sendin." Duraksarken kaşlarımı kaldırdım. "Sizdiniz mi demeliyim?"

Burnundan nefes verirken güler gibi baktı fakat gülmedi. Bunu nasıl yapabildiğine ben de anlam verememiştim.

Oysa az önce Dilara'ya gülmüştü.

"Kendinle beni bir tutma." dedi düzce.

Dudaklarımı kıvırarak hafifçe gülerken "Pekâla." dedim konuyu uzatarak bir tartışmaya çevirmeden ve başımı yavaşça eğerek ve yoluma devam etmek üzere hareketlendim. "*Sana* iyi günler." Bir kez daha bakma gereği duymadan, adımlarımı harekete geçirdiğimde arkamda kalmıştı.

Arkama bakma gereği duymadan attığım adımlarım aramıza yeterince mesafe koyduğunda Nil bana sorgular gibi bir bakış attı. "Adamı tavlamak istiyorken ona, onu ezmek istiyor gibi bakarak ve tersleyerek başarı elde edebileceğinden emin değilim."

Dudaklarımı kıvırdım. "Ben eminim."

"Nasıl yani?"

"Ona onu ezmek ister gibi bakıyorum çünkü onu ezmek istiyorum." diye açıkladım. "Unuttun mu Nil, biz rakibiz. Yani olacağız. Çita'dan sonra, bir ringin içinde." Durdum. "Kaldı ki onu tavlamak istediğim falan yok. Ona aşık değilim. Şu durumda ona nasıl bakmamı bekliyorsun?"

Bana bakarken "İlginçsin." dedi. "Seni anlayamıyorum."

Koridor sonundaki cam kapıyı açılması için ittirirken "Fazla yorma kendini." diye mırıldandım ve kendimi dışarıya attım.

Güneş en tepeye yerleşmiş, parıldıyordu.

Bugün Ağustos'un dokuzuydu. Yani demek oluyordu ki iki gün sonra Kurşun Alpugan 26 yaşına girecekti. Doğum günüydü.

Aramıza altı yaş fark giriyordu.

Doğum günlerini kalabalık kutlamalarla kutalayan bir adam falan değildi fakat Alkım'ın her sene olduğu gibi bir organizasyon planladığından emindim. Elbette Safir ve Kılıç'ın da yardımlarıyla.

Planlarını nasıl öğrenebileceğimi düşünmeye çalışırken bahçedeki sarı kafayı görmek düşüncelerimin akışını değiştirirken gözlerimi kıstım.

Dilara.

Alpugan Holding'de staja başlayabilecek miydi gerçekten?

Sikeyim ya. Şirkette olanları kontrol edemez, haberdar olamazdım ki. Avuçlarım kaşınırken neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Nefesimi uzunca bıraktım.

Her şeyin bir yolunu bulurdum elbet.

~~~

"Dede ya." dedim kaba olmamaya özen göstererek. "Başım ağrıyor, ben gelmesem. Dinlensem biraz evde? Ne yapacağım zaten iş yemeğinde falan?"

Telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırarak ellerimi tezgaha yasladım ve dedemin kararından vazgeçmesini dileyerek bakışlarımı cama diktim.

"Yemek değil davet." diye düzeltti Aziz Andıç beni otoriter sesiyle. "Herkes çocuğuyla, torunuyla geliyor. Sıkılacağını sanmıyorum, otelde olacak zaten. Biraz görünüp takılırsın sonra istediğin gibi ama geleceksin. İtiraz istemiyorum."

Nefesimi sessizce verirken bugün çalışmaya gitmediğim için olan sevincim kursağıma tıkılıp kalmıştı. Kurşun'dan haberdar olamıyordum. Ani şeylerden hiç hoşlanmıyordum ve planlarımdan haberim olmaması, ani tesadüflerle karşıma yaptıklarını çıkartıyordu.

Yanaklarımı şişirdim.
~~~

Sanki dedem özellikle bana müsaade etmiyor, sürekli başıma bir şey çıkartıyordu. Ne işim vardı benim iş yemeğinde, davetinde falan? Sadece evimde oturmak istiyordum.

"Nil gelse?" diye sordum umutla.

"Karnı ağrıyormuş. O yatacak biraz, sen geliyorsun."

Ben de başımın ağrıdığını söylemiştim.

Parmaklarımı soğuk tezgaha bastırarak bakışlarımı odaklandığım camdan çekereken "Tamam." dedim sadece ve dedem telefonu kapattı.

İtiraz etmem bir işe yaramayacaktı nasıl olsa.

Söylene söylene, ayaklarımı vurarak odama çıkarken şu yemek zımbırtısının bir an önce bitmesini ve eve gelerek kendimi çalışma odamın yumuşak halısına atmayı diledim.

Telefonum titrediğinde cihazın erkanını kendime doğru çevirdim. Henüz odama tırmanan merdivenleri yeni tamamlamıştım.

Aziz Andıç

-Tercihen beyaz kıyafet tercih et, kızım. Fazla şık, abartılı olmana gerek yok. Fazla şaaşalı bir davet değil, iş konuşmak için.

Onay mesajı atarken iş konuşulması için düzenlenen davette ne işim olduğunu bir kez daha sorguladım. Gerçekten de bazen dedem katlanılamaz bir despot olabiliyordu.

Mesajlar sekmesinde dedemin isminden çıkarak Nil'inkinin üzerine tıkladım ve uzun tırnaklarımı klavyeye dokundurarak tek bir kelime yazdım.

-Hain.

Telefonu yatağımın üzerine fırlatarak dolap kapağını, uygun bir şeyler bulabilmek amacıyla açarak isteksizce içine bakınmaya başladım.

Bir iş yemeği.

Bir umut Kurşun'un da orada olabilme ihtimali olduğunu düşünmek, çok küçük bir şans olsa bile üzerime rastgele bir şeyler geçirip gitme fikrimi kırmaya yetmişti. Ne de olsa okuluma gelmişti değil mi? Neden bir iş yemeğinde olmasındı ki?

Pembe dizi çekmiyorduk ve orada olmama ihtimali, olma ihtimalinden daha yüksekti biliyordum ancak işte.. *Umut.*

Daha yemeğin konusunu, konuluşacak işin içeriğini bile bilmiyordum. Belki de onun alanıyla ilgiliydi.

Yüksek ihtimalle değildi.

Son zamanlarda onu, geçtiğimiz iki buçuk yıldan fazla görmem ve konuşmam içime daha önce hissetmediğim bir şeyler ekmişti. *Özlem*. Daha önce onu hiç özlememiştim. Çünkü hiç konuşmamış, yüzyüze gelmemiştim. Kokusunu dibinden duymamış, konuşurken kullandığı mimiklerini izleyememiştim. Bunları yapabildikten sonraysa özlememek imkansızdı.

9 Ağustos 2022. Bir şeyleri özleyebildiğimi öğrendim. Seni özlüyorum.

Nefesimi bırakarak dedemin söylediği gibi, giymek için beyaz bir şeyler ararken rahat ve güzel gözükmeyi amaçlıyordum. Anladığım kadarıyla abartılı ve gösterişli olmama gerek yoktu.

En sonunda bir şeyler bulabildiğimde dolabın bir köşesine attığım ayakkabılar da kombinim için yeterince uyumlu gözükmüştü gözüme. Eğilerek onları da çıkarttım ve üzerimdekilerden kurtularak giyinmeye başladım.

(Kombin: Kadının Elfida ile bir alakası yoktur sadece kıyafetleri dikkate alın lütfen. Hırkayı üzerinde düşünmeyebilirsiniz.)

Saten kumaşlı etek ve askılı üstümle kombinlediğim ayakkabılarımla birlikte aynaya baktığımda hoş gözüktüğümü düşündüm. Gözlerim komodindeki saate kaydı. Dokuz olmak üzereydi. Davet ne kadar sürerdi acaba?

Makyaj masasına oturarak makyajsız suratımı inceledim. Gözümün altını kaplayan morluk artık iyice azalmıştı. En son ringe girmemin üzerinden yaklaşık bir hafta geçmişti. Yarın Mavzer'e uğramalı ve biraz anternman yapmalıydım. Kılıç da çağırmıştı zaten. Bir de şu Safir'le dövüş işi vardı daha.

Artık Kurşun'un karşısına çıkmak istiyordum.

Düşüncelerimi silerek sade bir makyaj yapmaya başlarken elimi olabildiğince çabuk tutmaya çalıştım. Ne kadar erken gidersem, o kadar erken dönerdim.

En son, eserime bakarken görüntüden yeterince hoşnuttum. Makyajım genel olarak sade ve hoştu. Kıyafetim ve yüzümün sadeliğini değiştiren tek şey dudaklarıma özenle sürdüğüm parlak, kırmızı rujdu. Boynumu boş bırakmış, takıya gerek duymamıştım. Tek aksesuarım kulağımdaki küçük küpelerdi.

Elimi çabuk tutarak son eksiklerimi de tamamlarken davetin olacağı otelin konumunu istemek için dedeme mesaj attım.

ᴗᴗ

Hayatım boyunca yalnız hissetmiştim.

Tamamiyle yapayalnız.

Her zaman param vardı. Her zaman çevremde insanlar vardı. Aile diyebileceğim, kan bağıyla bağlı olduğum, kısa süreli de olsa bir anne ve babaya sahip olmuştum. Daha sonrasında kan bağıyla bağlı olmadıklarım kalmıştı. Bir kuzen ve bir dede.

Hayatımın her alanında insanlar vardı.

Varlıkları yokluğuyla bir insanlar.

Sekiz yaşındaydım annem öldüğünde. Babam öldüğündeyse on iki.

Düzeltmek gerekirse: Annem kendini öldürdüğünde, babam öldürüldüğünde.

Annem beni koşulsuz sevdiğine inandığım tek insan olmuştu yirmi senelik hayatım boyunca. Beni sevdiğini biliyordum. Hissediyordum. Fakat o oturup bana sevgisini yeterince gösteremeyecek kadar yorgun, belki de hasta bir kadındı. Bana sevgisini veren o olmazdı hiçbir zaman, ben zor bela alırdım ondan. Kollarına sıkışır, öpmesi için yanağımı dudaklarına yaslardım. Sevmememe rağmen yaptığı yemekleri yemeğe çalışır, onunla hep konuşmaya çalışırdım. Çok nadiren sorsa da okulu, arkadaşlarımı, dersleri anlatır onun yorumlarını beklerdim. Az konuşurdu. Az dinlerdi. Az ilgilenirdi. Az öperdi. Ama beni çok severdi. Kendini öldürene kadar.

Annemin ilgisizliğine olan tüm kırgınlıklarımın bittiğini, cansız bedeni karşımda tavandan aşağı sallanırken anlamıştım.

Karanlık bodrum katında, turuncu elbisesinin eteklerine sarılarak benimle az da olsa konuşmasını isteyerek ağladığım dokuz saat.

O dokuz saat, tüm kırgınlıklarımı açılmayacak mezarlara gömdüğüm dokuz saatti.

Babama karşı Elif olmayı o bodrum katında, turuncu kazağımın koluna sildiğim göz yaşlarımla ölü annemi izlerken bırakmıştım. Saf Elif, affeden Elif, her şeye rağmen onu seven Elif.. Hataları mazur gören, en küçük bir ilgi kırıntısında kalbinin tüm kırık parçalarını süpüren ve nemli gözleriyle kocaman gülümseyen Elif. Bir gram ilgi belirtisiyle canı hiç acımamışçasına gülen Elif. Üzgünlüklerin üzerini karalayan değil, direkt silen Elif.

Annemin masum Elif'i olarak girdiğim bodrum katından, dokuz saat sonra babamın, gözden çıkarılmışlığın acısıyla masumluğunu kaybeden Elfida'sı olarak çıkmıştım.

Elif Elfida Alaner.

Elif. Annemin koyduğu, zarif kız anlamına gelen isim.

Elfida. Babamın koyduğu, gözden çıkarılmış kız anlamına gelen isim.

Annem ölmüştü. Elif de onun sallandığı ipin ucuna bağlamıştı kendini. Annemle beraber Elif de intihar etmiş, geriye öksüz bir Elfida bırakmışlardı.

5 Kasım 2010. Annem kendisini ve Elif'i öldürdü.

Belki de annem yüzündendi 17 yaşına kadar vazgeçmediğim intihar girişimlerim.

17 yaşında, bir uçurum kenarında, o ana kadar yüzünü bile görmediğim bir adam tarafından yaşama bağlandığımda bunun acınasılığını o an çok anlayamamıştım. Fakat yıllar geçtikçe kalbimi eşeleyen yalnızlık hissi, beni o ana dönüp dönüp kendime acımaya zorlamıştı.

Beni ölümün eşiğine götüren yalnızlıktı. Ölümün eşiğinden kurtaran da yalnızlığım olmuştı.

'Veya yalnız...'

Gözlerimi kapatıp düşündüğümde sesini somut bir şekilde duyabiliyordum sanki.

Oturduğum bar sandalyelerinden, elimde açık yeşil renkli kokteylimle beraber insan kalabalığını izlerken hissettiğim şey yine tam olarak buydu. Yalnızlık.

Aziz Anıç'ın profesyonel bir tavırla konuşmasını seyrettim. *Dedem.*

Beni birkaç kişiye torunu olarak tanıtmış, sonraysa istediğimi yapmam için kendi kendime bırakmıştı. Bense bara oturmuş, barmenin önerdiği içkilerin tümünü deneme konusunda azimle ilerliyordum.

Bana bakan keltoş barmene şaşırtıcı bir şekilde gülümsedim fakat o yüzüme değil elimdeki biten içkiye bakıyordu. Bardağı önüne doğru ittirerek "Daha sert bir şeyler versene." dedim.

Barın önündeki sandalyelerde oturan tek kişi bendim. Diğer herkes davet salonunda dağılmış, kendi hallerinde takılıyorlardı.

"Kafayı bulup rezillik çıkartmaya kalkarsan tüm sosyete burada, hatırlatayım. Bence daha fazla içmene gerek yok."

Dirseklerimi tezgaha yaslayarak sırtımı eğerken "Fikrini sordum mu?" dedim soğukça.

"Sormadın da ben söyleyeyim. Bara çıkıp dans etmeye falan kalkarsan indirmem seni, sosyete dergilerinde okursun yarın kendini."

Burnumdan bir nefes vererek gülerken "Sosyete dergilerinde böyle şeyler yazmaz." dedim.

Omuz silkti. "Hiç sosyetetik olmadım. Bilmiyorum."

"Ben oldum. Bok gibi."

Kesinlikle normalde gireceğim diyolagtan fazlasına giriyor, daha fazla konuşuyordum. Sarhoş değildim. Aslına bakarsanız çakır bile sayılmazdım. Sadece sıkıntıdan patlamak üzereydim. Dedem erkenden gitmemin saygısızlık olacağı konusunda ısrarcıydı. Geleli hemen hemen bir buçuk saat oluyordu.

Keltoş barmen bana yeni bir içki hazırlarken meyve karışımlarını bol, alkolü az koyduğunu görmemle "Şşş," diye seslendim ona. "Şuna bak. Parası cebinden çıkıyor sanki. Bol keseden koy biraz, bol."

Bana alttan bir bakış atarken gözlerini devirdiğini gördüm. "Sarhoş mu oluyorsun, normal halin bu mu çözemiyorum."

"Kokteyller beni sarhoş etmeye yetmez."

Başını sallarken yeni hazırladığı içeceği önüme itti. "Umarım."

Ona baktım. "Senin niye bu kadar umrunda?" İçeceğimden bir yudum aldım. Sevmiştim bunu. Yeşilinden daha güzeldi.

"Değil." Barda bir şeyler yapmaya başladı. "Sadece şımarık zenginlerle, üstüne bir de sarhoş olanlarıyla uğraşmak fazla yorucu oluyor."

Tek kaşımı kaldırırken "Şımarık zengin?" dedim sorarcasına.

"Aynen. Sen ve senin gibiler."

Fazla mı dobraydı bu keltoş?

Omuz silkerken oturup elbette ona laf anlatmaya çalışmayacaktım. Sandalyeyi döndürerek gözlerimi salonda gezdirirken insanların kıyafetlerini incelemeye başladım. Çoğunluğun üzerinde beyaz elbiseler

vardı. Sanırım dress code buydu. Arada farklı renkler tercih edenler de vardı fakat bunlar yaşça büyük, tahminen 45-50 yaş civarlarında insanlardı.

Gözlerim aniden, sarı parlak saçlara takıldığında tam bu kafanın tanıdık geldiğini düşünüyordum ki kızın dönmesiyle birlikte kaşlarım kendiliğinden havalandı. *Şaka mı yapıyorsun ya?*

Bugün okulda ilk kez gördüğüm, isminin Dilara olduğunu öğrendiğim kız kaderin cilvesiyle birlikte yine karşımdaydı.

Üzerinde kreme çalan beyaz, kısa ve dar bir elbise vardı. Sarı boyalı saçlarını düzleştirerek serbest bırakmıştı ve karşısındaki yaşça büyük bir adamla konuşuyordu.

Gözlerimi devirmeme engel olamazken iş camiyasından birinin kızı olduğunu tahmin ettim. Karşısındaki adam da babası olabilirdi.

Onun üzerinde fazla oyalanmayan gözlerim salonu tararken kesinlikle beni Dilara'dan daha fazla şaşırtacak birisiyle buluştuğunda elimdeki kokteyl bardağını tezgaha bırakarak kapıdan giren adama odaklandım.

Kılıç buradaydı?

Arkasından girecek ismi tahmin etmek beni zorlamazken sandalyemi hızla çevirerek sırtımı yeniden kapıya doğru çevirdim ve ani hareketimle bana bakan keltoş barmene baktım.

Kılıç geldiyse, elbette Kurşun'la beraber geliyor olmalıydı. Göğsüm, aldığım derin nefesle şişerken soluğumu yavaşça geri bıraktım ve avcumu soğuk bardağa yaslayarak serinlemeyi bekledim.

Barmen bana anlamsız bakışlar atarken "Atak falan mı geçiriyorsun n'oluyor?" diye sordu düzce.

"Ne atağı?" diye söylenirken arkasındaki, cam dolap kapağına yansıyan görüntüden Kurşun'un girip girmediğini çözmeye çalıştım.

Barmen muhtemelen derdimi anlamış olmalı ki hafifçe sırıtırken gözlerini devirdi. "Anladım. Gönül meseleleri."

Ona sert bir bakış attım. "Gönül meselesi falan yok."

"Belli."

Bu adam canımı sıkmaya başlamıştı.

Arkamı dönmeden nasıl Kurşun'u görebileceğimi düşünmeye çalışırken hemen arkamdan geçen birinin, yanımdaki bar sandalyesini çekmesiyle bakışlarımı yanıma çevirdim.

İşte bu hiç iyi olmamıştı.

Yine sorgu dolu bakışlara maruz kalacağımı tahmin edebiliyordum.

"Elfida Alaner." dedi Kılıç yavaşça. Buz mavilerini üzerime dikmişti bile.

Ona bakarken "Kılıç." dedim aynı şekilde.

Beni kısaca süzdükten sonra rahatsız edici bir dikkatle gözlerimin içine baktı. Yan profilimden beni tanıyıp gelmiş olmalıydı. Kurşun burada olduğu için hissettiğim heyecanı kaçıran tek şey Kılıç'ın da burada olmasıydı. Bu adamın bana deli gibi bir şüpheyle yaklaştığını otoparkta ilk konuştuğumuz andan beri biliyordum. Kurşun'a bu kadar yaklaşmam onu düşündürüyordu. Bardan sonra burada da karşılaşmamız hiç iyi olmamıştı.

"Tesadüfler, tesadüfler..."

Tepksiziliğimi koruduğumda doğal bir tavırla etrafına bakındı ve "Ne işin var burada?" diye sordu sorgular gibi değil de normal bir soru sorar gibi. Ama biliyordum ki sorguluyordu. "İş konuşmaya gelmediğini varsayıyorum."

Başımı salladım. "Dedem rica etti." Bu kısa açıklama yeterince açıklayıcıydı.

"Kimdi deden?"

"Aziz Andıç."

Başını sallarken yüzümü inceledi. "Ben üç tesadüf kuralına inanırım."

Kaşlarımı kaldırırken sorar gibi baktım ve kokteylimden rahatça bir yudum aldım. "O nedir?"

Barmenin önüne koyduğu viski bardağını alarak oturduğu sandalyeden kalkarken bana kısa bir baş selamı verdi. "Umarım öğrenmen gerekmez."

Yanımdan uzaklaşarak beni ardından baktırırken "Deli midir nedir?" diye söylendim kendi kendime. Her karşılaştığımız yerde bana suç işlemişim gibi davranmaya devam mı edecekti?

Keltoşun, Kılıç'ın arkasından baktığını fark ettim. "Hapisten mi kaçmış bu?" diye sordu kafasıyla gittiği tarafı işaret ederek.

Gerçekten bir suçlu gibi gözüktüğünü her ona baktığımda ben de düşünmeden edemiyordum. Omuz silkerken "Muhtemelen." dedim.

Sandalyemde biraz yan dönerek çaktırmadan Kurşun'a bakmaya çalışırken birisiyle konuştuğunu gördüm. Sanırım az önce Dilara'nın yanındaki, babası olduğunu tahmin ettiğim adamdı bu. O nereye gitmişti acaba? Umarım girdiği delikten çıkmak için şu anı seçmezdi.

Hazır bir oteldeyken Kurşun'u yukarıdaki odalardan birine sokmak için her şeyi yapabileceğini düşündüm. Bugün koridorda dinlediğim kız şüphesiz yapardı.

Kıyafetimi ve saçlarımı çaktırmadan düzeltirken beni görüp görmeyeceğini bilmiyordum. Onu şöyle bir inceledim. Jilet gibi

gözüküyordu. Siyah, mat gömleği, siyah pantolonu, siyah saati ve siyah ayakkabıları. Gömleğinin kolları, yapılı kaslı kollarına oturmuştu. Kolunu hareket ettirdikçe oluşan manzara ağız sulandırıcıydı. Gömleği kaslı bedenini sıkmıyor fakat gözler önüne seriyordu. Burada durmuş onu incelerken tam olarak Dilara gibi düşündüğümü fark ettim. Her an ondan önce davranıp, onu yukarıdaki odalardan birine ben sürükleyebilirdim.

Elbette yapmazdım.

Sadece istiyordum.

Ama bir planım vardı ve bu planın basamaklarını sarstığım an, henüz ancak giriş kapısında dolanabildiğim hayatındaki kalıcılığımı da sarsardım. Bir gecelik biri olmak istemiyordum. Hayatına girdiğim gibi çıkmak değil, girdikten sonra kendim ne zaman istersem o zaman çıkmak istiyordum.

Doyduktan sonra.

Kurşun Alpugan'a tamamiyle doyduktan sonra.

Koridorların birinden çıkan Dilara'yı gördüğümde esaslı bir küfür savurdum. O sırada "Hadi be." diyen bir ses daha duymuştum. Keltoş barmen de dirseklerini tezgaha yaslamış Dilara'ya bakıyordu.

"Sana ne oluyor?"

"Şu kız, şu adama yürüyor değil mi? Sen de ona yanksın. Vah vah."

Tespiti karşısında ona ters bir bakış atarken "Kimseye yanık olduğum yok." diye mırıldandım ve gözlerinden fışkıran kalplerle birlikte Kurşun'a doğru adımlayan Dilara'yı izleme işime kaldığım yerden devam ettim.

Dilara şaşırmış gibi "Kurşun Bey?" dediğinde dudaklarını okuyordum fakat yüksek çıkan sesi yüzünden okumasam da onu duyabilirdim sanırım. *Korşon Boy!*

Kurşun ona baktı. "Dilara." diyerek ismini telafuz ederken adını bilmesi ve unutmaması karşısında kaşlarımı çattım.

Dilara ona doğru yaklaştı ve babasına baktıktan sonra "Babamla tanışıyor musunuz?" diye sordu gülümseyerek.

Doğru tahmin etmiştim.

Kurşun "Bir kez, bir toplantıda birlikte bulunmuştuk." diye açıklarken ifadesizdi. *En azından okulda yaptığı gibi gülümsemedi.*

Dilara gülümsedi ve Kurşun'un koluna tutundu. "Ya ne güzel."

Tegzahtaki içki bardağımı amaçsızca tezgaha sürttüm. Üçlü sohbet etmeye başlarlarken önüme dönmemle dudaklarını okuyamadığımdan ne konuştuklarını bilmiyordum fakat ara sıra attığım bakışlardan Dilara'nın

şebelek gibi sırıtarak Kurşun'a daha fazla sokulduğunu, Kurşun'unsa ciddiyetini hiç bozmadığını görebiliyordum.

"İkinci kadın mısın?" Barmenin sorusuyla kafamı kaldırdım.

Bu kez gerçek bir sinirle dişlerimi birbirine kilitlerken "Hayır." dedim dişlerimin arasından. Eminim Nil burada olsa, şu ifadem karşısında panikle beni sakinleştirmeye çalışırdı.

Ben asla ikinci kadın olmazdım.

Benim içinde olduğum bir sıralamada, ismimin '1'in yanında yazmaması gibi bir durum söz konusu olamazdı.

Fakat böyle bir konuda o sıralamada olmam bile söz konusu olamazdı.

Ben kimse için sikik bir seçenek, sikik bir sıralama değildim. Bir listenin maddesi değildim. Bu kişi Kurşun Alpugan bile olsa, her şeyden önce ben Elfida Alaner'dim. Kendime saygı duymadığım takdirde, kimse bana saygı duymazdı ve ben kendime saygıların en büyüğünü duyuyordum.

Bardağımı avuçlarım arasında ezerken başımı yana çevirerek görüntülerine bir kez daha baktım. Dilara'nın babası gözden kaybolmuş, Dilara ve Kurşun yalnız kalmışlardı. Dilara hala onun kolundayken, ince elbisesinin üzerinden göğüslerini onun koluna hafifçe sürttüğünü gördüğümde avuçlarım arasında çatırdayan camın sesini duydum fakat bakışlarımı oradan ayırmadım. Dişlerimi birbirine bastırmaktan çenem sızlamaya başlamıştı.

Kurşun başını eğerek, kendinden bir kafa boyu kadar kısa olan kadına baktı. "Bir şeyi istediğinde..," dedi düz bir bakışla. Kalbimin ağzımda attığını hissettim. Onu kabul mu edecekti, geri mi çevirecekti? Tek gecelik birliktelikleri olduğunu biliyordum. Fakat bunu görmek, şahit olmak.. başka bir şeydi. Hele ki Dilara'nın ona kapağı atmakla ilgili düşünceleri ve şirketinde staja başlayarak sürekli gözü önünde olacağını bilirken nasıl sakin kalabildiğimi ben de sorguluyordum. "...hareketlerinle belli etmeye çalışmak yerine direkt söylemek seni sonuca daha hızlı götürür."

Bardak avuçlarım arasında parçalara ayrılarak tuzla buz olurken gözlerimi üzerlerinden ayırmadım bile.

Dilara'nın gülümseyerek Kurşun'un kulağıma yaklaştığını gördüm.

"Hassiktir," Barmenin aniden kolumu tutmasını beklemiyordum. Ona baktım. "N'apıyorsun kızım, deli misin sen? Bardağı parçaladın."

Boş gözlerim tezgaha inerek parçalanan camın arasından sızarak tezgahı ıslatan içki ve avcumu kesen camların akıttığı kanı bulduğunda tepkisizliğimi koruyarak kanayan elimi yumruk yaptım.

Kalbimden başlayan bir his damarlarımı yakarak şakaklarıma kadar ilerliyordu. Sızlayan şakaklarım gözlerimi kısma isteğimi arttırırken çenemi kasmayı bırakmaya çalıştım, aksi takdirde aynı bardak dibi dişlerimi de kıracaktım.

Barmen bana bir tımarhane kaçkını görmüş gibi bakıyordu.

Bir bezle dökülen içkiyi sildikten sonra kolumu tutarak "Aç şu avcınu." dedi. "Bakayım bir. Kestin kendini ruh hastası."

Sen buna kendini kesmek diyorsan.., bir de kendimi gerçekten kestiğime şahit olsaydın ne yapardın acaba?

Konuşmadan avcumu açtığımda elimin içini inceledi. Bir kez daha bakamadım Kurşun ve Dilara'ya. Bir kez daha görmek istemiyordum. Bir kez daha bakıp onları oldukları yerde bulamamaktan korkuyordum.

Kalbim hızlanmamış da yavaşlamıştı sanki.

Kurşun onu hamile bırakabilecek kadar bilinçsiz miydi?

Olmamalıydı.

Dilara'nın amacı buydu öyle değil mi? Bir şekilde korunmayı unutacak kadar başını döndürebilir miydi?

Sikeyim.

Aniden yine kendime acınası ve yalnız olduğumu hatırlatan hayaletler ruhumdan boğazıma kadar tırmanarak beni kuşatmaya başladı.

Barmen avcumun içini silerken hızla elimi geri çektim ve sandalyeden inerek az önce oldukları tarafa yöneldim, sert adımlarla yürümeye başladım. Orada yoklardı. Başım döndü. *Orada yoklardı.*

Parmaklarım titremeye başladı.

Gözlerim davet salonunun duvarlarına çarparak onları ararken yüzümdeki ifadeyi kontrol etmek için uğraş veriyordum. Seslerin uğultuya, görüntünün karaltıya döndüğünü fark ettim. Olduğum yerde diklerek ikisinden birini görmeyi dilerken yutkunarak boğazımdaki acı tadı atmaya çalıştım. Bir yerlere tutunma, belki de elimi sertçe geçirme isteğim tırnaklarımı avcuma geçirmeme sebep oldu.

Şakaklarımdaki sızı artarak iki saniye kadar gözlerimi kapatmama sebep olurken kafamın içine çığlık çığlığa bağıran ses susmuyordu.

Gözlerimi açtım. İçime bir nefes çektiğimde tırnaklarımı geçirdiğim acuç içlerimde bir ıslaklık hissettim. Kanamaya başlamıştı muhtemelen.

Birden gözlerim salonun karşı tarafında babasıyla konuşan Dilara'yı bulduğunda, yerimde duruverdim. Verdiğim nefesle beraber içimde tırmanan her bir kötü his benliğimi terk etti sanki.

Acuçlarıma geçirdiğim tırnaklarımı yavaşça geri çektim.

Gözlerimi bir saniyeliğine sıkıca yumarak açtım ve burada böylece dikilerek göze batmamak için adımlarımı sakince hareket ettirdim. Ne yapıyordum ben? Kendimi kaybediyordum. Ellerimdeki dizginler gevşiyor, kontrol ellerimden kayıyordu. Buna izin vermemeliydim.

İlaçlara geri dönmek istemiyordum.

Hayaletlerimle savaşmak istemiyordum.

İstemiyorsam kendimi kaybetmemeliydim.

Ciğerlerime misafir ettiğim derin soluğu bırakırken gözlerimi bir dakika önceye nazaran çok daha sakin bir şekilde salonda dolaştırarak Kurşun'un nereye gittiğini görmeye çalıştım.

Birkaç dakika içerisinde nereye kaybolmuştu ki?

Gözüm asansörlere giden koridora takıldığında beklemeden oraya saptım. Davet salonunda olmadığından emindim, yani ya dışarı çıkmıştı ya da asansöre binmişti. Şansımı asansörden yana kullanarak metal kapının önünde durduğumda, duvardaki küçük ekrandaki artan sayılara baktım. Birisi asansörle otelin üst katına tırmanıyordu.

Sayılar 24'te son bulduğunda diğer asansörün düğmesine bastım ve gelmesi için beklemeye başladım. Şansıma asansör bu kattaydı, tuşa dokunur dokunmaz açıldı.

Yukarı çıkıp ne yapacaktım, onu orada bulduğumda ne söyleyecektim bilmiyordum. Sadece çıkmak istiyordum.

Az önce iki dakikalığına zamanın içinden sıyrılmış, resmen etrafa siyah bir perdenin arkasından bakmaya başlamıştım. Şu an onu görmek istiyordum. Sadece görmek.

Metal kabine girerek 24. katın tuşuna bastım ve beklemeye başladım. Asansörün aynasından kendi gözlerimin içine bakarken heterekromili bakışlarımdaki duyguları sıfırlamayı denedim. Yeniden düz, sakin bakışlarıma kavuşurken asansör üst katlara tırmanıyordu.

Çıkan ince sesle birlikte asansör durarak kapılarını aralarken beklemeden kabinden çıktım ve indiğim katta dolaştırdım bakışlarımı.

Burası iki koridora ayrılan, suit odaların bulunduğu bir kattı sadece. Ek olarak farklı bir yeri yoktu. Kurşun burada ne yapacaktı ki de birden ortalıktan yok olmuştu?

Gerçi yukarı çıkanın o olduğu kesin bile değildi fakat büyük bir ihtimalle, hislerime göre oydu. *Umarım.*

Topuklarım mermer zeminde soğuk sesler çıkartırken önümde uzan ilk koridora girmeyi seçerek yürümeye başladım. Bir odaya girdiyse onu bulamazdım. Bulup ne diyeceksem artık adama? Sadece hislerimi takip ediyordum.

Topuk seslerim kesilirken koridor boyu serilmiş kırmızı halının üzerine çıktığımı fark ettim.

Karşılıklı odaların bulunduğu kısa koridoru yavaş yürürmeme rağmen çabucak aşarak boş bir alana çıktığımda burada deri bir oturma grubundan başka bir şey olmadığını gördüm. Sağ taraftan ilerlersem diğer odaların olduğu ikinci koridora girecektim.

Koridorla beraber halının da bitmesiyle topuk seslerim yeniden kulaklarıma dolmaya başladı. Sağa döndüm. Az önce göremediğimin aksine bir de acil çıkış kapısını andıran bir çıkış vardı katta. Yanındaki tabelaya göre terasa tırmanıyordu.

Oradan mı çıkmıştı, yoksa ikinci koridorda mıydı?

İlk olarak koridora, orada bulamazsam terasa bakmaya karar vererek koridora saptığımda burası az öncekinin aksine daha uzun bir koridordu.

Halıya bastım ve kapı numaralarını inceleye inceleye yürümeye başladım. Kapılar direkt olarak koridor duvarından açılmıyordu da daha içe göçüklerdi. Bir gömme dolap gibi her kapının özel bir bölmesi vardı ve kapılar ile koridor arasında bir adımlık bir mesafe vardı. Yani kapıların önünü ilerledikçe görebiliyordum. Onun dışında duvarlar önlerini gizliyorlardı.

Birden koridorun öbür ucunda bir beden belirdiğinde gözlerim üzerinde dolandı. *Bingo.*

Koridora diğer uçtan giren adamın kemikli yüzündeki ifade sertti. Arduvaz renkli bakışları koridorun ortasındaki beni bulduğunda sorgulayacağını veya burada ne işim olduğunu soracağını sanmıştım ancak hızla adımlarını bana doğru atmaya başlamasını beklemiyordum.

Hareketlerimi durdurarak ne yapmaya çalıştığını anlamak istercesine ona bakarken siyahların içine çok yakıştığını düşündüm. Yüzündeki ifadenin sebebini bilmediğim şekilde bu derece soğuk, hatta sert olması onu kesinlikle korkunç gösterirken birkaç geniş adımıyla yanıma ulaşmıştı bile.

Sorarcasına "Kurşun?" diyordum ki aniden büyük elini koluma sarmasıyla şaşkınlıkla tökezledim.

Beklemediğim bir anda beni çekerek kapı boşluklarından birine soktuğunda sırtım soğuk duvarla buluşmuştu. Dudaklarım aralanırken

bakışlarım yüzüne dokundu. Bana bakıyordu fakat bir şeyler düşündüğünü görebiliyordum. Fazlasıyla öfkeliydi.

"Sen ne ya-"

Avcunu dudaklarıma kapatarak beni susturduğunda sadece gözlerimi pörtletebildim. Diğer eli hala kolumdaydı, sıktığını fark etmiyor olmalıydı.

Gözlerimin içine baktı. Omuzları hızla inip kalkıyor, az önce burada neler döndüğünü merak etmeme sebebiyet veriyordu. Bana fazlasıyla yakındı. Beni yasladığı duvarda hemen önümde duruyordu. Erkeksi kokusu direkt olarak burnuma gelirken içime çekmemek için zorladım kendimi. Neler olduğu hakkında bir gram bile fikrim olmasa da onu aniden böyle yakınımda görmek zihnimdeki soruları susturamasa da seslerini arka plana atmıştı.

"Elimi çekeceğim. Konuşma." dedi sertçe.

Başımı usulca salladığımda gözlerime birkaç saniye daha baktı ve avcunu ağzımdan çekti. Rujumun izi dudak şeklinde avcuna bulaşmıştı.

Teninde, tenimden bir iz kaldı.

İstesem bu pozisyondan da elinden de kurtulabilirdim. Ancak deli miydim? Neden böyle bir şey isteyecektim ki? Yine de bunu çaktırmamak adına ona sert bir bakış attım ve "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordum.

"Sessiz ol." diye fısıldarken adeta bağırıyor gibiydi. Fısıltısı bile sertti. Koridoru kontrol etti.

Kaşlarımı çattım. "Katil mi kovalıyor, ne bu haller? Neden sıkıştırıyorsun beni?"

Sessiz kalarak koridora kısa bir bakış attığında "Aynen ondan." diye mırıldandı ağzının içinden fakat duyabilmiştim.

Aniden omurgam boyu soğuk bir his tırmandığını hissettim. "Ne?"

Bakışlarını koridordan ayırarak başını eğdi ve bana baktı. Ayağımdaki koca topuklulara rağmen bana bakmak için başını eğmesi gerekiyordu. Ama şu an bundan daha büyük bir problemimiz vardı. Peşinde bir katil olması ihtimali gibi mesela. Hadi oradan canım. Aksiyon dizisi mi çekiyorduk?

Yüzünü yüzüme yaklaştırarak iyice anlamam için "Konuşma." dedi sert fakat yavaşça.

Kolumu sıkan elinden kurtulmak için kıpırdanacaktım ki daha ben hamle yapmadan diğer eliyle de diğer kolumu kavradı ve beni sabitledi. "Sesini çıkartma, hareket etme ve bana şöyle aptal gibi bakma."

Kaşlarım kendiliğinden çatılarak alnımda bir çizgi meydana getirirken "Sen deli misin?" diye sordum sertçe. Kolumu silkelediğimde tutuşunu sıkılaştırdı. Onu umursamadan bir kez daha hareketimi tekrarladığımda bakışları gözümün içindeydi. Tek bir hamleyle ondan kurtulabileceğimi biliyordum. İstesem.

"B-bırak kolumu da diyecek misin?" diye sordu alayla tutuşunu gevşetmeden yüzüme bakarken.

Gözlerinin içine gerçek bir sinirle bakarken dudaklarımı araladım ve dilimi şaklatarak bir 'cık' sesi çıkarttım. "Demeyeceğim. Benim kim olduğumu henüz bilmediğini varsayarsak, elinden kendim kurtulmamın sana mâl olacağı morluklardan haberin yok demektir. Zorlama beni."

Öfkeli yüz hatlarıma rağmen bir an için söylediklerim onu eğlendirmiş gibi dudaklarını kıvırdı ve tek kaşını havalandırdı. "Kim olduğunu biliyorum. Morluk konusuna gelirsek, o iş yaş sarışın."

Bu kez ben eğleniyormuş gibi gülümsedim. "Kendimi yormayacağım. Birkaç hafta sonra bunu görmek için bolca vaktimiz olacak nasıl olsa, öyle değil mi?" Küstah bir kıvrım kazandırdığım kırmızıya boyalı dudaklarımı yeniden araladım. "Ringde."

Bakışları saliselik bir sürede dudaklarıma, hemen ardından yeniden gözlerime tırmandı. Bu kez 'cık' sesi çıkartan oydu. "Kafeste."

Kaşlarımı kaldırdım. Pozisyonumuzu ve bu pozisyona gelme sebebimizi düşünmeden "Kafeste mi dövüşeceğiz?" diye sorduğumda hafifçe başını salladı. "Sebep?"

Her zaman için kafeste yapılan dövüşler, ringdekilerden daha ağır sonuçlanırdı. Rakiplerden birinin kafasının demirlere vurulmasıyla beyin kanaması geçirtildiği bile olurdu. Belki de daha fazlası.

"Ben öyle istiyorum."

Bir kez daha bakışlarıyla koridoru kontrol ederken eğlenen ifadesini dağıtmıştı.

"Senin isteklerin neden benim için bir anlam ifade etsin?"

Çok şey ifade ediyor.

"Etmesine gerek yok." dedi kolumdaki baskısını biraz azaltarak. "Ben bir şeyin nasıl olmasını istiyorsam, öyle olur."

Başını hafifçe yana çevirmesiyle kemikli çenesine takılan bakışlarımı gözlerine çevirmeye çalışırken "Hadi ya?" dedim alaycı bir tonlamayla.

Yeniden bana baktı. "Hoşlanmadığım bir şey varsa Elfida, ciddiye alınmamaktır. Ve emin ol ciddiye alınmak için yapabileceklerim senin

canını yakar."

Ses tonu. Derinden çıkan, kalın, erkeksi tonu içimden sabaha kadar konuşması için dua edecek kadar büyülenmeme sebebiyet veriyordu.

Hiçbir şey söylemeden, dudaklarıma alaycı minik bir kıvrım yerleştirmekle yetindiğimde arduvaz rengi bakışları göz bebeğimin şeklini ezberlemek ister gibi kararlı bakıyordu gözlerimin içine.

Onunla bu kadar yakındık. Sebebini henüz anlayamamıştım ama yakındık ve ben cennete gibi hissediyordum.

9 Ağustos 2022. Yüzünü tüm detaylarıyla inceleyebilecek kadar yakınım sana. Gözlerin gözlerimde. Elinin sıcak tutuşunu kolumda hissetmek canımı yakıyor tam şu an ama umurumda bile değil.

5 Kasım 2019'dan sonra ilk kez kollarımdan kavrıyordu beni.

Göz göze, soğuk bakışlarla birbirmize bakıyorken aniden koridorda bir topuklu ayakkabı ve bir de bir erkeğe ait olduğu anlaşılan adım sesleri duyulduğunda Kurşun'un omzularının gerginleşerek dikkat kesildiğini fark ettim.

"Ne olu-" Beklemediğim kadar hızlı bir şekilde avcunu yeniden dudaklarıma kapattığında istemsizce yaptığını düşündüğüm hızlı hamlesiyle kafam da olması gerekenden biraz daha sert bir şekilde duvara yaslanmıştı.

Toslamıştı da diyebilirdik.

Yüzümü buruştururken bakışları kafamın üzerindeki duvara kaydı. Dümdüz baktığında bakışları kafamın üzerinde kalıyordu. Tanrım, bu adam ne kadar uzundu böyle? Bu adamla bir kafesin içerisne kilitlenecektim. Üstelik anladığım kadarıyla gücü de bir boğanınki gibi yerindeydi.

Başını iyice eğerek kulağıma yaklaştırdığında sıcak soluğunu tenimde hissetmemle nefesim aniden kesilirken dudaklarını araladı ve dudağı kulağıma hafifçe sürtündü. *Sikeyim.*

"Şimdi senden bir şey isteyeceğim ve sen de yapacaksın." O kadar sessiz konuşuyordu ki, kulağımın tam anlamıyla dibinde olmasına rağmen neredeyse ben bile duyamayacaktım. Kaşlarımı çattım. Bir eli hala dudaklarımda olduğundan cevap veremiyordum. Bunu fark etmiş gibi elini hafifçe çekti ve "Sakın sesini çıkartma." dedi emir verir gibi.

Kafasını omzumla boynum arasından çıkartarak yüzüme baktığında anlık yakınlığımız bir an için kalakalmama sebep oldu. Solukları yüzüme çarpacak kadar dibimdeydi. Öyle ki santimlik bir hareketiyle tenlerimiz birbirine değecekti.

İstemsizce dudaklarımı ıslattığımda dikkati dağılamayacak kadar ciddi gözüküyordu. Oysa ben kendimi anın içinde kaybetmiştim. Mantık denilen şeyi aramıyordum bile. Ortada bir katil olma ihtimali mesela, söz konusu katil bir uğur böceği gibiydi şu an gözümde. Onu yanıma itmişti. Gerçekten varsa gidip ona teşekkür bile edebilirdim.

"Ne yapacağım?" diye sordum onun gibi fısıltıyla. "Daha da önemlisi neden yapayım?"

"Çünkü," dedi nefesini yüzüme doğru verirken. Topuk sesleri şimdi daha yakından geliyordu. "Ben öyle istiyorum."

Gözlerimi kaldırarak kirpiklerimin arasından gözlerinin içine baktım. "Sen kimsin Kurşun Alpugan?"

Arkasına bakmasa da kafasını yan çevirdi ve koridoru dinledi. Hemen ardından yeniden bana baktığında yüzü öncekine oranla çok daha ciddiydi. Kemikli çenesi iyice belirginleşmişti. "Sar bacaklarını belime."

"Ne?"

Yanlış duyduğuma kesinlikle emindim. Veya rüyadaydım. Evet. Kesinlikle öyleydim. Her şey çok saçmaydı zaten. Birazdan saat 20.08'i gösterecek ve ben uyanacaktım.

"Kucağıma çık." dedi kolumdaki elini belime kaydırarak.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" Av rolümden çıkmamaya, sertliğimi korumaya çalışıyordum ama siktiğimin adamı karşıma geçmiş bana kucağıma çık diyordu! Hala hayatta olduğuma şükretmek gerekirdi.

Sıkı tutuşunu belimde hissettim. "Dediklerimi yapmazsan birazdan ikimizi de öldürteceksin." Soğukkanlılıkla kurduğu cümle üzerine gözlerim kocaman açılırken "Ne?" diye sordum sesimdeki dehşeti somutlaştırarak. "Katil olayı gerçek miydi?"

"Elfida." dedi adam burnundan sert bir soluk bırakırken. "Sözümü dinleyecek misin?"

Yutkunarak başımı sallarken gerçekten içimden korkuyla harmanlanmış bir hissin geçtiğini hissettim. Tamam az önce katili uğur böceği olarak adlandırmış ve ona teşekkür edebileceğimi falan söylemiştim ama tanrım, gerçekten gerçek olduğunu bilmiyordum ki.

Bir otel köşesinde Kurşun'la beraber ölmek epey ironik olurdu. Ölmekle ilgili bir problemim olmadığı kesindi. Ancak bu bir katilin beni ürkütmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Allah aşkına bu adam bir dövüş ustası değil miydi? Neden katilin üzerine zıplayıp silahını falan alarak onu etkisiz hale getirmiyordu ki?

Bir saniye sustur şu kafanı Elfida. Dizi çekmiyoruz ve senin hiçbir boktan haberin yok.

Kurşun iki elini de belime koyarak beni bir tüy kaldırıyormuş gibi havaya kaldırdığında bacaklarımı sıkıca beline doladım. Göz göze geldik.

Tanrım. Ne yapıyorduk biz şu an?

Zihnimdeki ilker defterine bir şeyler bile karalayamayacak kadar allak bullaktım.

Sıyrılan eteğimin açıkta bıraktığı çıplak bacağıma avcunu yerleştirirken sırtımı da duvara yasladı ve gözleri gözlerimdeyken fısıldadı. Ona alık bir balık gibi baktığıma emindim. Şimdi boylarımız eşitlenmişti, dolayısıyla artık kafamı kaldırmama, onun da eğmesine gerek kalmıyordu. "Şimdi seninle küçük bir rol yapacağız."

Bir şey söylemedim. Veya söyleyemedim.

"Düzüşmek üzere olan iki insanız." dedi açıkça, hiçbir çekinme belirtisi göstermeden. "Davette karşılaştık ve odaya çıkıyoruz. Dayanamadık, koridorda birbirimize dokunmaya başladık."

Dudaklarımın arasındaki boşluk arttı. Gerçekten salak gibi bakmak istemiyordum fakat, ben gerçekten olayları kaçırmıştım. Neler döndüğü hakkında sik kadar bile fikrim yoktu.

Ona baktığım şekli gördüğünde "Sadece bir dakika sürecek, tamam mı?" dedi sanki güven vermek ister gibi. Bunu belli etmese de nasıl hissetmiştim bilmiyorum. Emreden tavrına rağmen beni sıkıştırmış olmak istemiyordu sanki. "Şimdi bana aptal bir bakire gibi bakmayı kes ve kollarını boynuma sar. Seni öpmeyeceğim, sadece öyle gözükmemiz yeterli."

Trans halimden çıkarak kollarımı boynuna sardığımda kokusu ciğerlerimin içine girdi. Sonsuza dek onu solumak istedim. Nihayet alık bakışlarımı düzeltebilmiş, duruma biraz adapte olabilmiştim.

Başını yana yatırarak dudaklarıma doğru eğdiğinde beni öpmeyeceğini biliyordum fakat karnımın karıncalanmasına engel olamadım. Ne demişti, sadece öyle gözükmemiz yeterliydi değil mi?

Ensesindeki elimi hafifçe saçlarınaa çıkarttığımda bakışlarını yeniden gözlerimin içine sabitledi.

Topuk ve adım sesleri yavaşlayarak durdu. Biri kadın, biri erkek iki kişiye ait oldukları belliydi. Hangisi katildi? Ya da iki katil mi vardı? Sikeyim, katilin burada ne işi vardı?

Şu an birileri bizi izliyordu. Kurşun'un arkasında kalıyorlardı, dolayısıyla kafası görüş açımı engelliyordu. Koridorun başında olduklarını tahmin

ettim. Bizse ortalarındaydık.

Bacağımdaki büyük elini biraz yukarı çıkartırken ikimiz de eteğimin sıyrılmasını umursamadık. Soğuk eli, sıcak tenimle buluştuğunda ürpermeme sebep olmuştu. Gözleri gözlerimdeyken belimde olan diğer elini çekerek kalçamın altına sabitledi ve beni kendine sürtecek şekilde hareket ettirdi.

Dudağımı dişlerim arasına alarak ısırırken bunu istemsiz yapmıştım fakat ifadesiz bakışları anında dudaklarıma düştü. Nefes alış verişini hissediyordum.

Koridordan ses çıkmadı. Bu kadar dikkatli bir şekilde izleniyor muyduk gerçekten?

Ortada bir katilin olması söz konusuyken, onun kolları arasında o kadar da korkmadığımı hissettim.

Gerçi.. şu an tam olarak kollarında olduğum adamın da bir katil olmadığı belli değildi ya, neyse.

Bacağımdaki elini çekti, arka cebine attı ve bir kart çıkarttı. Yüzlerimiz hala birbirine çok yakındı. Dudaklarımız. Ufacık bir hareketle kavuşacak kadar yakın.

Çıkarttığı oda kartını kapının üzerindeki manyetik alana okutmak için kapıya yaklaşırken başını boynuma doğru indirdi. Sıcak nefesinden sonra, tüy gibi bir dokunuşla dudakları boynuma değdiğine başımı geriye attım. O rol gereği yaptığımı düşünüyor olabilirdi fakat bu anlık gelen, tamamen gerçek bir hamleydi.

"İnle." diye fısıldadı çok yavaşça.

Kısa bir an duraksadıktan hemen sonra dudaklarım arasından ince bir ses çıkmasına müsaade ettim. Pek utanma duygusuna sahip bir insan olmadığım için şanslıydım.

Kapı bir 'klik' sesiyle açılırken Kurşun bir eliyle beni kalçamın altından tutarak sabitliyordu, boştaki eliyle kapıyı hafifçe ittirdi ve bedenlerimizi odanın içerisine sokarak kapıyı ardından kapattı.

Bir an gelen rahatlama hissiyle derin bir soluğu dudaklarımdan dışarı üfledim. Kurşun'un dudaklarına çarpan nefesim gözlerime bakmasına sebep olmuştu.

Yüzüme bir saniye kadar dümdüz bir şekilde baktıktan hemen sonra kolunu biraz aşağı indirerek beni bırakmak için hamle yaptı. Beklemeden bacaklarımı çözdüm ve yere bastım. Yerimde zıplamak istiyordum fakat bunu yaparsam Kurşun'un beni katillerin yanına atmayacağından emin

olmadığım için sakin gözükmeye çalıştım. Ellerini de vücudumdan ayırarak aramıza bir mesafe koydu.

Üşüdüm.

Keşke uğur böceği katiller odaya da girseydi de rolümüze devam edebilseydik.

Belki de Eflatun gitmemeliydi.

Hemen karşımda, bana bakmadan arkamdaki kapıya sert bakışlarıyla odaklanmış Kurşun'u izlerken kaşlarımı çattım ve "Burada ne döndüğünü açıklayacak mısın?" diye sordum oldukça sert bir tonlamayla.

Bakışlarını kapıdan çekerek aşağı düşürdü ve bana bomboş bir bakış attı. "Senin işin değil. Git otur şurada, çık deyince çıkarsın."

Dilimi dişlerimde gezdirirken bu adama beslediğim hayranlık, saplantı, takıntı.. her neyse o olmasa gerçekten de şu anda tam yüzüne bir yumruk patlatacağımı düşündüm. Çekilmezdi.

"Teşekkürü böyle mi ediyorsun?"

Arduvazlarına küçümseyici bir bakış yerleştirdi. "Teşekkür? Ben teşekkür etmem."

Gözlerimi devirdim. "Bana bir açıklama yapmak zorundasın." Son kelimemi bastırmıştım.

Tek kaşını havalandırırken yüzümü inceledi. "Zorundayım demek?"

Başımı salladığımda gerçekten güldü. İki saniyelik, alay dolu fakat samimi bir gülüştü. Ahenkle kıvrılan dudaklarıyla beraber arduvazları üzerimden çekilirken bana arkasını döndü ve odanın içerisinde ilerlemeye başladı. Beni cevapsız bırakmıştı.

Şerefsiz, çok güzel gülmüştü.

9 Ağustos 2022. Bana ilk kez güldün.

Beni umursamaması karşısında içimde gerçek bir sinir kaynarken yatak odasının içerisinde ilerlemeye başladım. Balkon kapısını açıyordu. Ciddiye alınmamaktan nefret ediyordum. Küçümsenmek beni eğlendiyordu, çünkü beni küçümseyen herkesin eninde sonunda uğrayacakları bozgunu biliyordum fakat şu tavrı içimde ona hayran olan parçamı bir süreliğine arka plana itmemi sağlamıştı.

"Kurşun." dedim sertçe, bastırarak. Sırtı bana dönüktü. "Tam şu an bana bir cevap verecek misin, yoksa odadan çıkıp kaçtıkların her kimse onlarla konuşmamı ister misin?"

Balkon kapısını açarak kapıyı ittirdiğinde dışarıya çıkmadan durdu ve yavaşça arkasını dönerek bana baktı.

"Sonuçlarını göze alıyorsan, durma. Dene."

Bir saniyelik, alay dolu bir gülüş firar etti dudaklarımdan. "Sonuçları biraz açabilir misiniz *Kurşun Bey*?"

Beni boydan boya süzdü ve başını iki yana sallayarak dudaklarını sahte bir kederle büktü. "Bir an için, küçük bir kaza sonucu 24. katın balkonundan düşerek beynini patlattığını düşündüm de. Talihsizlik olurdu."

Tek kaşımı kaldırdım. "Atarım seni aşağı diyorsun?"

Oysa yıllar önce beni 24. kattan çok daha yüksek bir uçurumdan atlamaktan kurtardın..

"Atarım demiyorum. Sen düşersin diyorum." dedi umursamazca omuz silkerek.

Benim için ifade ettiğin anlama tam şu an şükret Kurşun Alpugan. Yoksa çoktan 24. kattan 'talihsiz bir kazayla' düşmüştün.

"Peşindekilerden bir tarafları tutuşmuş halde kaçan biri için fazla iddialı." dedim dudaklarımı bükerek onu incelerken.

İfadesinin sert bir hâl aldığını gördüm. Bu adam kesinlikle alaya alınmaktan hoşlanmıyordu. Ne tesadüf.

Başını geriye atarak derin bir nefes verdiğinde damarlı boynunda ortaya çıkan adem elmasına odaklanmamak için çabaladım. Tam şu an, karşımdaki küstah adama yumuşayamazdım.

Kafasını yeniden kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Beni kışkırtman senin zararına olur küçük kız."

Küçük kız.

Üç yıl. Tam üç yıl sonra; aynı adam, aynı kadın, aynı ses, aynı düz bakış. Bambaşka mekan.

İçimden geçenleri belli etmeden omuz silktim. "Gerçekleri söyledim. Kaçmıyor muydun, yoksa? Benim tarafımdan bakılınca tam olarak öyle gözüküyordu da."

Bana doğru bir adım atarak bana bakmak için başını biraz daha eğdi. İki eli de rahatça ceplerinde duruyordu. Avuçlarımı bir iki günlük kirli sakalına sürtmek istedim. "Aşağıda bir dünya tanınmış insan varken olası bir cinayeti önlüyordum. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorken karşımda böylesine bir cesaretle konuşmaman gerekiyor Elfida. Kendi iyiliğin için."

Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorken..

Sakin ol Elfida ve sakın gülme.

"Bırak da kendi iyiliğimi kendim düşüneyim Kurşun."

Ona bakmak için başımı kaldırmış duruyordum. Oysa tam tersi başını eğmiş bana bakıyordu ve ona her ne kadar sinir olmuş olsam da bu açıdan ne kadar kutsal gözüktüğünü inkar edemezdim. Elmacık kemikleri belirgindi. Kirpikleri bir çok kadını kıskandırabilecek kadar siyah ve hacimli, kısa kirli sakkallarının gizlediği çenesiyse kesinlikle bir baş yapıttı. Yüzü kemikli, hatları belirgindi.
Yaratıcı cenetti onun gözlerinin içine yerleştirmişti. Cehennemse tam karşısıydı. Karşısında olup gözlerine sadece bakabilmekti. O gözlerde yaşamak isterken cennetine bakıp bakıp iç çekmekti.

"Özgüveninin sebebini merak ediyorum." dedi sadece dudaklarını oynayatarak, mimiklerini kullanmadan. "Cahil cesaretiyle düşünmeden konuşan bir aptal mısın yoksa gerçekten özgüvenli bir kadın mı?"

'Bilmem' dercesine büzdüm dudaklarımı rahatça. Gözlerim gözlerindeydi. "Orasını sen kendin çözeceksin."

"Çözebileceğim kadar yakınımda olacaksın yani? Kaç *tesadüf* daha karşıma çıkartacak seni Alaner?" 'Tesadüf' kelimesini bastırmıştı. Sanırım Kılıç, şüphelerini sadece kendi içinde yaşamıyordu.

Kaşlarımı kaldırırken "Tesdüflerin benim seni değil, seni benim karşıma çıkarttığını düşünüyorum. Hatırlarsan seni ilk gördüğümde benim mekanımdaydın, ikinci gördüğümde benim okulumda." dedim. Bu kez ben sorgular gibi bakmaya başlamıştım.

Bana baktı. Mimiksizliği ve düz bakışları karşımda canlı biri değil de bir robot varmış gibi hissettiriyordu. "Şu an." dedi sakince. "Burada ne işin var? Yemeği geçtim, bu katta?"

Dudaklarıma yok denebilecek kadar küçük bir tebessüm yerleştirirken omuz silktim. "Yemekte tanıştığım biri rica etti, ben de çıktım."

Kaşlarını kaldırdı. "Sanırım seni unutmuş. Dakikalardır yanına gitmemene rağmen hâlâ aramadığına göre." Kaşlarını kaldı ve küçümsemek ister gibi baktı. "Veya o kadar da ilgisini çekmemişsin, gerek duymamış."

Yüzüne kendimden emin bir şekilde bakmaya devam ederken bakışlarımızı birbirinden koparmadan küçük çantamdaki telefonu çıkarttım ve sakin bir hareketle ekranı ona doğru çevirdim. Ekranda iki cevapsız arama bildirimi vardı.
Odaya girdikten sonra sessizde olan telefonumun ekranına kısa bir bakış attığımda Tufan'ın aradığını görebilmiştim. Nihayet bir işe yaramıştı.

Bakışlarını telefon ekranına indirdiğinde telefonu yeniden çantama koydum ve kaşlarımı kaldırdım. "Sanırım o benim yeterince ilgimi

çekmemiş ki aramasını yanıtlama gereği duymamışım."

Kurşun, yüzüne güler gibi bir ifade oturttuktan sonra bana baktı ve biraz geriye çekilerek balkona çıkmak için hamle yaptı. Bu kez gülüşü alaycı değil gibiydi. Gülmekten kastım sadece dudaklarını çok hafifçe kıvırmak oluyordu. Onu iki buçuk yıldır izliyordum ve bir kez bile ağız dolusu güldüğünü, en azından gerçek büyük bir gülümseme sunduğunu bile görmemiştim.

"Kaç kaç." diye mırıldandım kendi kendime söylermiş gibi fakat duyacağını biliyordum. Amacım da buydu zaten.

Onu sinir edebilmek hoşuma gitmişti.

Hoşuma giden şey onu sinir etmek değildi aslında. Bir şekilde benim yüzümden bir duygu hissetmesiydi. Hissettiği duygu sinir olsa bile kaynağı bendim öyle değil mi? Yani ona bir şey hissettirebilmiş oluyordum.

Arkasını dönmeden balkona adımını attığında onu takip ederek ben de serin havaya çıktım. Soğuk hava kısa bir an ürpermeme sebep olmuştu fakat üşümüyordum. "Ben kimseden kaçmam Elfida. Hele de cesur gözükmeye çalışan küçük kızlardan." Bana bakmadan, ağzının içinden kurduğu cümlenin sonunda kullandığı 'küçük kız' tabiri gözlerimi devirme isteği uyandırdı içimde. Bir o kadar da dejavu hissini içime ekiyordu.

17 yaşında da küçük bir kızdım onun için. Anlaşılan 20 yaşında da öyleydim.

"Öyle olsun bakalım. Numara yapmamıza sebep olanların kim olduğunu söylemeyecek misin?"

Bana bakmadan büyük elleriyle trabzan demirlerini kavrayarak bakışlarını dışarıya dikti. "Söylersem seni öldürmem gerekir. Yine de çok merak ediyorum diyorsan söyleyebilirim."

Güldüm. "Kendini beni öldürebileceğine inanarak pohpohlaman için hayallerini yıkmıyor ve sormuyorum."

Bakışları hala dışarıdayken dudaklarını çok hafifçe kıvırdı. "Kafesin içinde, ellerimin altında ağlarken sana acımayacağım Elfida. O zaman da bu sözlerini hatırla olur mu?"

Saçlarımın uçuşarak yüzüme çarpmasını önemsemeden kafamı kaldırdım ve rüzgârın getirdiği hisse huzurla gülümsedim.

Kurşun sözlerine bir yorumda bulunmamam üzerine bana kısa bir bakış attı. "Aşağılanmak hoşuna falan mı gidiyor senin? Niye küçümsendiğinde itiraz etmiyorsun?" Gece kulübünde güya ilk karşılaştığımız zamandaki tavrımın da bu sorusunda etkisi olduğunu düşündüm.

O an sorusunundan çok benim hakkımda bir kanıya varıp bir soru sorması ilgimi çekmişti. Benim hakkımda bir şeyi merak etmişti. Bir an için tarihi unutacak kadar aklımın bulandığını hissettim. İlker defterime ilk kez benimle ilgili bir soru sorduğunu kazıyacaktım fakat bana dikkatle bakması zavallı kalbim ve aklıma hiç iyi gelmiyordu.

Kendimi ana dönmeye zorlayarak sorusunun cevabını düşündüm.

Dövüş sporlarıyla ilgilenmeye başladığım günden bu yana insanlar hep beni küçümsemişti. Bu beni kızdırıyor mu diye yokladım kendimi. Hiç kızdırmıyordu. Üzmüyordu, kırmıyordu. Sadece eğlendiriyordu. Bir şekilde aşağılanmaya karşı tepki göstermiyordu bünyem. Kızmam gerektiğini biliyor ama kızamıyordum sanki.

Eflatun'un buna olan yorumu 'alışmak'tı.

'*Herkes bir şeylere alışır. İyi alışkanlıklar da vardır, kötü alışkanlıklar da. Öyle ki bazılarını fark bile etmeyiz, zamanla benliğimize dönüşür. İnsan bir insana da alışabilir, bir kokuya da, bir çiçeğe bile alışır. Bazense bir duyguya alışır. Çok sevilerek büyüyen biri ilgiye alışır mesela. İlgisiz kaldığında bocalar, garipser. Bazıları da ilgisizliğe alışır, ilgi gördüğünde şaşırır, sevinir. Fazla söz etmesen de, sildiğini ve sana bir şey hissettirmediğini iddia etsen de baban seni çok büyük bir şeye alıştırmış Elfida. Hor görülmek. Sürekli 'konuşsam neye yarayacak ki' kafasındasın. Dahası bunu aşman gerektiğinin farkında bile değilsin. Sen buna alışmışsın.'*

Kurşun'un bakışları altında sakince dudaklarımı araladım. "Emil Cioran'ın bir sözü vardır. '*Kendi gücünü, ancak aşağılandığında ölçebilirsin*' der. Beni tanımayan insanların beni küçümsemesi beni sadece güldürür Kurşun, bir de kendi gücümü hatırlatır bana. Hayatımda hiçbir sıfatı olmayan insanlara açıklama yapmayacak kadar değerli cümlelerim."

Onun ifadesiz, inceleyen bakışları altında odaya doğru bakınırken "Ortada bir tehlike kalmamıştır sanırım." diye mırıldandım. "Ben çıkıyorum."

Eflatun'un sözlerini hatırlamak o an olduğu gibi yine gerilmeme sebep olmuştu.

Başını yavaşça sallarken ben de kapıya doğru yürüdüm, yeniden bakışlarını dışarıya çevirdiğinde sözlü bir yorumda bulunmayacağını düşünmüştüm ki konuştu. "Çık. Daha fazla bekletme."

Kaşlarımı çattım. "Kimi?"

Ben balkon kapısının tam önünde dikiliyordum. Oysa tam önümde, geniş ve gömleğinin üzerinden bile kaslarını belli eden sırtı bana dönük halde dışarıyı izliyordu. "Güya seni bekleyen şu adamı."

Güya.

"Güya derken?" dedim sorarcasına. Bana bakmadığı ve sesi bir robotunki gibi bomboş olduğu için ifadesini çözemiyordum.

"Al sana benim hakkımda bir bilgi daha Elfida. Yalanın kokusunu alırım. Karşımdaki dünyanın en iyi oyuncusu olsa bile, beni kandıramaz."

Bir an için yerimde duraksarken omuzlarım ani bir ürpertiye esir olarak titredi.

"Bu çıkarımı nasıl yaptığını merak ediyorum?"

Omuzlarını silktiğinde sırtındaki kaslar en derin okyanuslarla yarışır şekilde dalgalandı. "Birkaç saat önce tanıştığın biriyle bir otel odasında takılacak birisi değilsin."

Evet değildim fakat o bunu nasıl yorumlayabilir ve böylesine kendinden emince dile getirebilirdi ki?

İçimde her bir zerresine hayranlık besleyen o parça ona bir kez daha umutsuzca hayran oldu. Güç yayıyordu. Tehlikeli bir güç yayıyordu ama Elif'in yalnızlığı o güçten bir güven buluyordu.

Düşündüğüm şey bir an taş kesilmeme sebep olurken bu aptalca düşüncenin nereden çıktığını anlayamamıştım. Elif diye biri yoktu. Elif ölmüştü. Acınası bir şekilde sevgi dilenen, gördüğü bir gram ilgide acılarını karalamaktan benliğini kaybeden o saf kız çocuğu ölmüştü. Şimdi yaşayan Elfida'ydı. Elif'ten tüm benliğiyle nefret eden Elfida.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." derken kendime olan sinirim dışarı yansıyarak sesimin olması gerekenden sert çıkmasına sebep olmuştu.

Yorumsuz kaldığında balkon kapısının kulpunu kavrayarak içeriye doğru ittirdim ve kendime engel olamadan yeniden ona baktım. Aniden öfkelenmiştim. Kendime hakim olamadan kurmamam gereken o cümleyi kurmak için dudaklarımı araladım. "Sen de daha fazla bekletmeden çıksan iyi olur." dedim onun bana söylediği gibi.

Kaşlarını çattığını hissettim. Yavaşça bana doğru döndü. "Kimi?"

Düzce baktım ona. "Dilara'yı."

Yüzüme bakarken kurduğum cümlenin ona dikkat etmiş olduğumu belirteceğini biliyordum. Aslında dikkatlik bir şey yoktu. Gözümün önündeki manzarayı yorumlamıştım sadece.

"Arkadaşın mı?" diye sordu. Şimdi trabzanlara kalçasını yaslıyor, elleri cebinde balkon kapısının önündeki beni izliyordu.

"Hayır."

"İyi bir gözlemcisin o zaman." Başını yana doğru yatırdı. *Harika*. *Artık benden biraz daha şüpheleniyor.*

"Sadece bir çift göze sahip bir insanım." dedim.

Sessizliği üzerine arkamı dönerek odadan çıkmak için hamle yapacaktım ki "Hayatıma girmek o kadar basit değil." dedi düzce. Bir an için benden bahsettiğini düşünmüştüm ki sonra kafamı çalıştırarak Dilara için söylediğini fark ettim.

"Ne?" dedim anlamamış gibi.

"Dilara. Tanıştığım, bana samimi davranan herkesle birlikte olmam Elfida. O kadar basit değil. Dolayısıyla beni bekleyecek olmasının pek umrumda olduğu söylenemez."

Standartları olduğundan haberim vardı. Tek gecelik birliktelikler için bile olsa rastgele insanlarla bunu yapmayı mide bulandırıcı bulduğunu biliyordum. Kılıç'la konuştuğuna şahit olduğum bir konuydu. Kurşun Alpugan hayatına kimseyi, yatağınaysa belli kişileri sokuyordu.

Ne söyleyeceğimi bilemeyerek başımı salladım ve bu kez arkamı dönerek odanın kapısına doğru ilerlemeye başladım. Onun da balkonda, yeniden dışarıya döndüğünü yan gözle görebilmiştim. Bu kadar uzun süre baş başa kaldığımız ilk andı.

9 Ağustos 2022. Bugün sohbet ettik. Bugün benim hakkımda bir şeyi merak ettin. Bugün bana kendin hakkında bilgi verdin. Bugün ilk kez sana sinirlendim. Bugün ilk kez sana bakarken sinirimi unuttum. Bugün kullandığın erkeksi, ağır parfümün altından teninin beyaz misk koktuğunu öğrendim. Ben bugün çok mutluyum.

Otel odasının kapısına ulaştığımda kalbim hızlı hızlı atıyordu. Tam kavradığım kapı kulpunu indirecektim ki kapının hemen önünde, yerdeki beyaz kağıt dikkatimi çekti. Üzerinde siyah mürekkebin izleri vardı. Kaşlarımı çatarken balkona kısa bir bakış attım ve Kurşun'un arkasının dönük olduğunu görmemle eğilerek küçük kağıdı kavradım. Odaya girdiğimizde burada olmadığına emindim.

Öyleyse biri kapının altından içeri ittirmiş olmalıydı.

Rol yapmamıza sebep olan insanlar?

Kağıtta yazanları okudum.

Uyarmıştım Alpugan.
Onun saçının teline zarar gelirse dünyayı dar ederim demiştim. Kurşun Alpugan da olsan, gözüm dönerse seni bile tanımam demiştim.
Ne yazık.. İyi anlayamamışsın.
Arkanı kolla. Bir düşman daha edindin.

Kaşlarım çatılırken kalbimin sıkıştığını hissettim. Bir düşman daha..

Kurşun birisine bir zarar vermişti ve ondan intikam almak isteyen biri vardı. Koridordayken 'ikimizi de öldürteceksin' demişti. Bile isteye zarar verdiği kişinin yanındaki kişi onu öldürebilecek biriydi yani.

Kağıdı bulduğum yere geri bırakarak kapıyı açtığımda kalbimi sıkan duygunun korku olduğunu hissettim. *Onu öldürmek isteyen birisi daha.*

Kurşun'u koridorda ilk gördüğüm andaki sert ifadesini ve onlara karşı bir hamlede bulunmadan rol yaparak sıyrılmasını göz önünde bulundurursak bu seferki düşmanı, kedi-fare oyunu oynadığı diğerleri gibi değildi.

Koridorda adımlayarak asansörlere ulaşmaya çalışırken ona zarar gelebilecek olması ve ona zarar vermek isteyen kişilerin burada olması mutluluğumu yok ederek endişenin büyümeye hazır tohumlarını tam yüreğime ekti.

Asansörle aşağı inerken sadece bunu düşündüm.

Davet alanına girdiğimde de bunu düşünüyordum. Bara doğru adımlayarak keltoş barmeni ararken Kurşun'un odadan çıkıp çıkmayacağını merak ettim fakat cevabı biliyordum. Elbette orada durup saklanmazdı.

Barmen beni gördüğünde kaşlarını kaldırdı ve "Gittin sandım." dedi. "İyi misin?"

Başımı sallarken "Soğuk bir su versene." diye mırıldanarak dakikalar önce kalktığım bar sandalyesine geri oturdum.

Bana koca bir bardak buzlu su uzattı ve gözlerini üzerimde dolaştırdı. Bunu kötü bir amaçla yapmadığı besbelliydi. "Sen çift kişilikli falan mısın? Buradan kalkarken gözün dönmüştü, şimdi bu ne sakinlik?"

Aniden Dilara ve Kurşun'u bulamadığımda yaşadığım paniği düşünerek bardak kırdığımı hatırladığımda avuç içime baktım. Birkaç cam kesiğinden sızan kanlar avcumda kurumuştu. Kurşun bunu fark etmemişti. Gerçi nasıl edecekti ki? Neden beni avuç içlerime varana dek dikkatli incelesindi?

Suyu içerken barmene omuz silktim.

Bana son bir kez baktıktan sonra kendi hâlime bırakmaya karar vermiş gibi başını iki yana salladı ve tezgahtaki şişeleri alarak rafa doğru ilerledi.

Yan gözle salonu inceledim. Kurşun hâlâ inmemişti. Dilara ortalarda yoktu. Dedemse bir grup adamla sohbet ediyordu. Kılıç?

Kılıç'ı göremediğimi düşünecektim ki salonun en ücra köşesinde, elinde bir içki bardağıyla sırtını duvara yaslamış, bu mesafeden bile fark edilen kısık buz mavisi gözleriyle tam olarak bulunduğum yeri izleyen adamı fark ettim. Ona baktığımı görmesiyle içki kadehini kaldırarak bana 'şerefe' der gibi işaret yaptı ve bardaktaki sıvıyı içti.

Kurşun'la aynı anda salondan çıktığımı fark etmiş miydi?

Gözlerine baktım. Elbette etmişti.

Önüme dönerken ağzımın içinden söylendim. "Bir sen eksiksin Kılıç Falu."

Onunla ilgili ne yapabileceğimi düşündüm? Umarım işlerime taş koymaya başlamazdı. Etrafına çok garip, ürkütücü bir enerji yayıyordu. Sanki her an ensenizdeydi de en ufak bir hatanızda sizi devirmeyi bekliyordu.

Bunca zamadır sesi soluğu çıkmamasına rağmen aniden bana karşı şüpheci yaklaşması, Kurşun'u da etkilerdi. Ne de olsa sağ kolu sayılırdı. Tehlikeyi sezdiğinde elbette onu da uyaracaktı. Kurşun, Kılıç'ın fikirlerini önemserdi.

Kılıç'ın en belirgin özelliğinin sezgileri olduğunu duymuştum. Hissediyordu. Bana karşı güven oluşturması için yapabileceğim şeyleri düşünmeye başladım.

İç güdülerime güvenerek başımı sola doğru çevirdiğimde Kurşun'u gördüm. Asansörden inmiş, davet salonuna karışmıştı. Kılıç'ın beni izlediğini bilerek tepkisiz kalmaya çabaladım fakat içten içe gergindim. Yukarıdaki katiller bu salonda mıydı?

Su bardağını tezgaha bırakarak ayağa kalktığımda doğal bir tavırla eteğimi düzelttim ve bakışlarımı salonda dolaştırdım. Dedemi gördüğümde ona doğru yürümeye başladım. Asıl amacım dedemin yanına gitmek falan değil, Kurşun'un ne yaptığını görebilmekti ve barda arkamı dönerek salona baktıkça dikkat çekiyordum.

Dedemin yanına doğru yürürken Kılıç yaslandığı duvardan kopmuş, Kurşun'un yanına doğru yürümeye başlamıştı. O sırada Kurşun'un yanındaki kadını fark ettim.

Açanay Zorlu. Kurşun'un asıl sağ kolu.

Yay gibi kaşlarını kaldırmış, ciddi bir surat ifadesiyle Kurşun'a bir şeyler anlatan kadın sertliğinden ödün vermiyordu. Yeni mi gelmişti yoksa

başından beri burada mıydı bilmiyordum fakat ortada ciddi bir durum olduğunu görebiliyordum. Kılıç da ikilinin yanına ulaştığında Açanay bu kez ona bakarak bir şeyler anlatmaya başladı.

Güzel ve zarif bir kadındı. Piyasanın en iyilerinden olduğunu duymuştum. Bir sürü kişinin yanında olmasını istediği bir elemandı. Ama sanırım ilk sırada farklı bir kadın vardı. Yanlış hatırlamıyorsam ismi B ile başlıyordu.

Sakin sakin dedemin yanına yürürken üçlünün önemli bir mesele konuştuklarını anlamış, bunun yukarıdaki olayla ilgili olduğunu düşünmüştüm.

Beni gördüğünde yüzüne bir gülümseme yerleştiren dedeme gülümseyerek yanına ulaştığımda, altına girmem için bir kolunu kaldırmıştı. Kurşun'larla aramızda on adım kadarlık bir mesafe vardı ve yan profilim onlara dönüktü. Kolunun altına girdiğim dedem "Sıkıldın mı kızım?" diye sorduğunda sohbet ettiği altmışlı yaşlarda bir kadın da bize gülümseyerek bakıyordu. *Yarım saat önceye kadar patlamak üzereydim dede*.

"Hayır." diye mırılandım. Üzerimde bir bakışın ağırlığını hissedebiliyordum fakat kim olduğu hakkında bir fikrim yoktu. Bakmaya da niyetim olduğu söylenemezdi.

Dedem beni isminin Züheyla olduğunu öğrendiğim kadınla tanıştırırken dikkatimi onlarda tutmaya çalışarak sohbetlerine katıldım.

Dakikalar su gibi akıp giderken artık sıkılmaya başlamıştım. Bir kokteyl masasının etrafında duran Kurşun, Kılıç ve Açanay üçlüsünün konuşmalarını duyamıyordum. Arada göz atabiliyordum sadece.

O sırada Züheyla denen kadın bana "Sen ne okuyordun canım?" diye sordu nazik bir sesle.

"Mimarlık." Maalesef.

Yüzü aydınlandı. "Ne hoş! Aziz'in yolundan gitmek istiyorsun demek."

Ben değil, dedem istiyor.

Dedemin bana baktığını hissettiğimde başımı salladım.

Yan tarafta oluşan hareketlilik dikkatimi çektiğinde elimdeki kadehi kokteyl masasına bıraktım. Yavaşça kafamı o tarafa çevirirken üçlünün artık üç kişi olmadıklarını görmüştüm. Bir kadın, bir adam yanlarındaydı şimdi. İkisini de ilk kez görüyordum fakat Kılıç ve Açanay'ın yüz ifadelerini gördüğümde soğuk bakışların hedefi olan çiftin dostları olmadığı çıkarımını yapmak zor olmamıştı. Kurşun'sa dik, rahat ve açıkça umursamaz gözüküyordu.

Kahverengi saçlı, uzun boylu kadının yanındaki kesinlikle onu tamamlayan adam esmer ve uzun boyluydu. İkisi garip bir uyumla birbirlerine yakışıyorlardı fakat tekin gözüktüklerini söyleyemezdim.

Kadın Kurşun'a gülümseyerek bir şeyler söylediğinde gülümsemesi samimiyetten çok uzaktı. Kurşun başını eğerek ona üstten bir bakış attı ve keyiflenmiş gibi tek kaşını kaldırdı. Düşman. Kesinlikle düşmanlardı.

Bakışlarımı aşağı kaydırarak kadının yüksek topuklu ayakkabılarına baktığımda refleks olarak kaşlarımı kaldırdım.

Yukarıda, biri kadın, öteki adama ait olduğunu anladığım adım seslerini düşündüm. Kadının topuklu giydiği belliydi. Önümdeki çifte baktım. *Bunlar onlardı.*

Kadının üzerindeki bakışları hissetmiş gibi kafasını hareket ettirdiğini fark ettiğimde dedeme döndüm.

Beni kendisine bakarken görmemişti.

Aralarındaki olayı merak etmiştim, bunu öğrenmeyi aklımın bir köşesine yazdım. Neden düşmanlardı? Kurşun kime zarar vermişti? Olaylara şahit olduğum kadarıyla intikam istiyorlardı. İntikamı Kurşun'a zarar vererek mi alacaklardı? *Yok öyle iş.*

Her şeyi öğrenecektim.

Ben dedemi dinleyerek yerimde sabitçe dikilirken Kılıç'a ait sert sesin ismimi seslendiğini duydum. "Elfida."

Kafamı onlara doğru çevirdiğimde kalp atışlarım hızlandı. O beşlinin içinde ismim nasıl geçmiş olabilirdi ki? Kılıç'ın eliyle bana 'gel' der gibi bir işaret yaptığını gördüğümde buz mavilerinin içinde bir keyif kırıntısı yakaladım. Kurşun arkadaşının yüzüne bir saniyelik sert bir bakış attığında dedem de bana bakarak kaşlarını kaldırmıştı.

"Bir arkadaş dede." diye açıklayarak bana bakan beş insana doğru yürümeye başladığımda ifadesizdim fakat zihnimin duvarlarınu tırmalayan merakın sesini duyabiliyordum.

Tanımadığım kadının bakışları üzerimde hızlıca dolaştığında gülümsediğini gördüm. Dili dişlerinin üzerinde dolaştığında gülüşü sempatik değil, vahşiydi.

Yaklaşık on adımda yanlarına ulaştığımda direkt olarak beni çağıran Kılıç'a baktım ve kaşlarımı kaldırdım.

Elini bana doğru kaldırarak bir omzuma dokundu ve beni karşıya, tanımadığım çifte çevirdi. Boştaki eliyle onları işaret ederek "Seni birileriyle tanıştırayım." dediğinde amacını anlamamıştım fakat sesi hâlâ

inceden bir keyife ev sahipliği yapıyordu. Kesinlikle iyi niyetli olmayan bir keyif.

Açanay ifadesiz, Kurşun'sa sert gözüküyordu.

"Elfida Alaner." dedi beni gösterirken.

Beni neden birilerine tanıtıyordu ki?

Masanın etrafında, boyu iki metre sınırlarında dolaşan üç adamın ortasında kalmak 1.75'lik boyumla kendimi kısa hissetmeme sebep olduğunda iç sesimin gamsızlığıma şaşırdığını düşündüm. *Konumuz da buydu Elfida.*

Açık yeşil gözlere sahip kadın dikkatli bakışlarını üzerimden ayırmadan bana elini uzattığında ön profilinden çok daha güzel gözüktüğünü düşündüm. Masum değil, fazlasıyla tehlikeli bir güzelliği vardı. Değişik bir enerji yayıyordu.

Herkesin bakışları neden üzerimdeydi?

Ne sik döndüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kadının uzattığı eline ifadesizce baktım fakat elini indirmedi. Yeşillerinin içinde oynaşan kötücül hisleri görebiliyordum. "Okyanus." dedi kendini tanıtarak. "Yakut Okyanus Rozarin."

Kılıç kimseye bir şey çaktırmadan omzumda varlığını sürdüren elini uyarır gibi sıktığında ifadesiz bakışlarımı kadının elinden yüzüne çevirerek "Elfida." dedim düzce.

Onu göreli, daha doğrusu *onları* göreli birkaç dakika olmuş olmasına rağmen içime büyümeye hazır nefret tohumları ekilmişti. İyi niyetli olmadıkları belli olan bu insanlar yukarıdaki 'katil' olarak adanladırdığım kişilerse şayet tohumlar serpilecek ve büyüyeceklerdi.

Kurşun'a zarar vermek istiyorlardı.

Çünkü Kurşun da birine zarar vermişti.

Kadının uzattığı elini sıktığımda gözleri parladı. Elimi gereksiz bir baskıyla sıkıştırarak bir üstünlük belirtisi göstermeye çalıştığında yüzüme acıyı görmeyi bekledi.

Göremedi.

Parmaklarımı sıkıştırarak kadının elini, ondan daha büyük bir kuvvetle sıktığımda tavrım her ne kadar ifadesiz olsa da aradaki gerginlik hissedilir gibiydi. Yüzü bir saniyeliğine, beklemediği acı karşısında değişse de çabuk toparlamıştı.

Yanındaki adam bunu fark ederek bakışlarını ellerimize indirdiğinde kadının elini bıraktım ve neden burada olduğumu anlamak istercesine

Kurşun'a baktım. Elbette yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Okyanus'un yanındaki adam bana, kadından daha normal bir ifadeyle bakarken başını hafifçe eğdi. "Memnun oldum. Teo diyebilirsin bana."

Açanay'ın şaşırdığını fark ettim. Teo'ya baktı ve "Sadece yakınların sana böyle söyleyebileceğini sanıyordum." dedi sorgular gibi.

Teo, Açanay'a baktı. Hemen ardından gözlerindeki hain parıntılarla bakışlarını bana çevirdi ve "Hissediyorum, Elfida'yla iyi anlaşacağız." diye mırıldandı.

Bunların nesi vardı böyle? Konuşmaları, bakışları psikopat gibiydi. İkisinin de.

Gözlerim Okyanus'un kemikli yüzünde dolanırken, ilk bakışta görmediğim yanağındaki izi fark ettim. Sanki bir bıçak çiziğini andıran iz yanağının bir kısmına ince bir şerit çekmişti. Bakışlarımı fark ederek o da bana baktığında neye baktığımı fark etmişti. Sırtırken "Ah." dedi. "Nasıl olduğunu merak ediyorsundur." Sözlerinin üzerine yeşil gözleri ağır çekimde Kurşun'un üzerine kaydığında açıklama yapmasına gerek kalmamıştı zaten.

Kurşun ona dümdüz baktı.

"Etmiyorum." dediğimda bana bakmasını umursamadan Kılıç'a döndüm. "Başka tanışacak biri yoksa gidiyorum?" derken sesimin altında yatan kinaye belli oluyordu.

Başını eğerek bana baktığında omzumdaki elini de bırakmıştı. Dudaklarını kıvırdı. Beni tanıştırmak için tanıştırmadığını biliyordum. Bir şey yapmaya çalışmıştı ama ne? Hepsini öğrenecektim. "Git." dedi sakince. "Nasıl olsa bir iki güne yine karşılaşırız öyle değil mi?"

İçimden geçen şey tam olarak Kılıç'la bir maç ayarlayıp ona olan sinirimi çıkartmaktı tam şu an.

Yine benim bir şeyler peşinde olup da karşılarına çıktığımı imâ etmişti.

Başımı sallayıp yanlarından uzaklaşmaya başlamadan hemen önce "Aynen." dedim. "Benim mekanıma gelirseniz karşılaşırız tabii yine. Gelmeden önce haber ver de güzel bir yer ayarlayayım sizin için."

Kimsenin amacını çözemediğim beşliyle arkamı dönerek teklemeden, emin adımlarla kapıya doğru ilerlemeye başlarken dedeme davetten ayrıldığımı telefonla haber vermeye karar verdim.

İstikametim ev değildi.

Önce şu saçmalığı çözmem gerekiyordu.

YAZARDAN

Çenesini öfkeyle kasan adam karşısındaki buz mavisi gözlü adama sert bakışlarını üzerinden ayırmadan bakarken ikilinin yanındaki Açanay, sessziliğini koruyordu.

"Amacın ne senin?" diye sordu Kurşun Alpugan, sertçe.

Açanay ortamın sanki yeterince gergin değilmiş gibi daha da gerileceğini fark ederek bulundukları koridoru kontrol etti. Otelin tenha bir köşesindeydiler, kimse yoktu.

Kılıç omuz silkti. "Bir amacım yok."

"Kurt." dedi Kurşun, uyarırcasına. Ona böyle seslendiği zamanlar, sadece öfkelendiği anlar olurdu.

Kılıç kaşlarını kaldırdı. "Neye kızıyorsun bu kadar? Sadece tanıştırdım."

Kurşun bastırarak "Sebep?" diye sorduğunda Açanay onu sakinleştirmek ister gibi kolunu dostça, adamın taş kesilmiş omzuna koydu. "Benim kapattığım konuyu açmandaki sebebi açıkla bana?"

Bu kez Açanay da Kılıç'a bakarak konuya dahil olmuştu. "Hakikaten Kılıç. Boş yere ortaya attın kızı da. Okyanus onun peşini bırakmaz. Görmedin mi psikopatın bakışlarını?"

Kurşun, Okyanus ve Teo'nun merakına bir cevap vererek konuyu kapatırken Kılıç aklında oynaşan tilkilere kulak vermiş, Kurşun'u sinirlendirecek bir hamle yaparak Elfida'yı yanlarına çağırmıştı.

Kurşun, Okyanus'a Elfida'nın öylesine takıldığı biri olduğunu söyleyerek konuyu örtmüştü. Kılıç'sa imali birkaç kelimeyle Elfida'nın fazlası olduğunu belli edip onu o masaya çağırarak bir yem konumuna düşürmüştü.

"Kızın yüzünü getirdiğin hâlden sonra Teo'nun sana onun kaç mislini yapmak için peşinden geldiğini biliyorsun değil mi?" dedi Kılıç da sertçe. "Sana şahsi bir şey yapmak yerine senin için değerli olduğuna inandıkları Elfida üzerinden göz dağı vermelerini sağlamaya çalışmamın nesi yanlış?"

Açanay "Kadının bir suçu yok Kılıç." dedi sertçe. "Kimseyi tanımıyor bile, vücudunda bırakılacak kesikleri asıl hakeden Kurşun. O değil."

"Sen kime çalışıyorsun Açanay?" diye soran adamın buz mavileri kısıldı. "Elfida'yı bir yıldan fazladır izliyorum Mavzer'de. Kız kafa travması geçirdi de umrunda olmadı. Üç bıçak kesiğini bir taraflarına takmaz. Ama onlar Kurşun'a mesaj iletecek bir yol bulamazlarsa Kurşun'a verecekleri zarar birkaç çizikten fazlası olur."

"Bana zarar verebileceklerini mi sanıyorsun sen amına koyayım?" diye soran Kurşun, kendisinden iki üç santim daha kısa olan arkadaşına baktı.

Kılıç başını iki yana salladı. "Okyanus konusunda kendine hakim olmalıydın. Saç teli kopsa olay çıkartmaya yer arıyor Teo. Sen yanağına bıçak sürtüyorsun. Okyanus'un da canına minnet tabi olay çıkması. Kadının psikopat olduğunu nasıl unutup koz veriyorsun eline?"

Kurşun dişlerini sıktı. "Kimseye boşuna hiçbir şey yapmadım. İkisi de biliyor bunu. Kardeşimi bir koza dönüştürerek elindeki bıçağı gözümün önünde salladığında şükretsin ki o bıçak sadece yanağına sürttü. Nasıl sırttığını ben biliyorum, o çizik onun canını bile yakmaz."

Kılıç nefesini sertçe bıraktığında "Biliyorum zaten, ama gel de bunu onlara anlat." dedi. "Elfida aracılığıyla kapansın işte bu konu. Ciddi bir şey olsa ben de atmam zaten kızı ortaya, o kadar değil. Ama ben tanıyorum onu, bir bok görmediniz geldiniz burada masum kız dye edebiyat yapıyorsunuz bana. Okyanus'la Teo da psikopat bile olsalar konu dışındaki kıza ciddi bir şey yapmazlar zaten. Ama ona bir şey yapmazlarsa, senin peşine takılacaklar."

Kurşun omzunu silkerek Açanay'ın elini çekmesini sağlarken parmaklarını açıp kapatarak kendisini sakinleştirmeyi denedi. "Bana en fazla ne yapabilirler? Hiçbir bok olmayacağını sen de biliyorsun ama gayet iyi biliyorum ben senin amacını. Ne derdin var senin bu kızla, söyle?"

Kılıç'ın yüzü düşünceli bir hâle büründü. "Bir şeyler var. Hissediyorum ve sen de hislerimde yanılmadığımı bilirsin. Normal olmayan bir şeyler var onda. Okyanus'un o deli bakışlarına karşı nasıl soğuk durdu görmedin mi? Elini sıktı bir de resmen kadının resmen ben üstünüm dercesine. Senin karşına çıkacak Mavzer'de. En son biri karşına çıkabileli bir yılı geçiyor. Bir anda her yerde görmeye başladık falan. Bakışlarında bir şeyler saklı. Çıkacak ortaya illa."

Kurşun, Kılıç'ın bu zamana kadar bir şeyde bile yanılmadığını bilirdi. Elfida Çita'dan önceki rakibini geçtiğinden beri onu diline dolamıştı. Kendisi de hisleri kuvvetli bir adamdı ve o kadında bir şeyler olduğunu biliyordu. En yakın zamanda da bulurdu fakat avuç içi kadar kızı, dayanıklı

olsa bile iki psikopatın arasına atmak tamamen Kılıç'ın bok yemesinden ibaretti.

"Sana ne oluyor asıl? Sizi kafese kapattığımızda kızı yerden yere vurmayacakmış gibi canının yanmasını mı önemser oldun birden?"

"Kılıç." dedi Kurşun hırlar gibi. "Bugün sabrımı fazla sınıyorsun. O kafese bir şeyleri kabul ederek girecek. Ben de kabul ettiği şeyin getirisini yapacağım sadece. Okyanus meselesiyle benim meselem bambaşka. Kadın dövüşçü değil mi? Onu döveyim diye önüme atmıyorsunuz. O dövüşmek için karşıma çıkıyor. Okyanus'u bilmiyormuş gibi konuşma, çiğ çiğ yer onu."

Üç kişi hararetli bir konuşmanın ortasındayken üçü de olaylardan haberi olmayan bir kişi olduğunu sanıyordu fakat asıl o kişinin her şeyden haberi vardı fakat onun haberdar olduklarından bu üçlünün haberi yoktu.

Elfida Alaner görünmemek için sırtını yasladığı duvarın soğukluğunu çıplak teninde hissederken başını da duvara yaslayarak gülümsedi. O an bu gülümsemenin Okyanus'unkinden bile psikopatça olduğunu kimse görmedi.

'*Çiğ çiğ yer onu.'*

Herkes bir şeyler hissederek ona karşı dikkat kesilmişti. Ama kimse tam anlamıyla bilmiyordu:

Elfida Alaner asla çiğ çiğ yenecek bir rakip değildi.

***

Kurnazlıkların en incesi, bize kurulmuş olan pusulara düşer gibi görünmeyi iyi bilmektir ve insanın en kolay aldatıldığı zaman, başkalarını aldatmaya çalıştığı sıralardır.

-François de La Rochefaucauld

•••

Bölümü beğendiniz mii?

Biliyorum biraz uzun oldu ana farkında olmadan akmış. Bölüm uzunluğu iyi mi sizce yoksa biraz daha kısalmalı mı?

Karakterler hakkında düşüncelerinizi merak ediyorumm.

Elfida?

Kurşun?

Kılıç?

İlk kez gördüğümüz Okyanus ve Teo?

...

Bölüm 3

Oy ve yorumlarınızı bekliyorum.
Keyifli okumalar

~

Yaş, beş.
Cama vuran damlalar, odayı aydınlatan şimşek.
Yatağımın altındaki canavarlar.
Yorgana yeterince sarınırsam bana ulaşamazlar.
Yaş, yirmi.
Yatağın altında bir ayna.
Eğilip bakan ben.
Şimdi canavar benim.
Kefene de sarınsam kurtulamam.

~~~
~~~

Parmaklarım klavyede hızlı hızlı dolaşırken gözlerim, önümdeki ekranda akan verileri kısaca tarıyor ve işe yarar bir şeyler arıyordu.
Siyah ekranın üzerindeki neon yeşili yazıların yanında beliren görsellerde tanıdık yüzler görmeyi beklerken odanın demir kapısının açıldığını duydum fakat kafamı kaldırmaya tenezzül etmedim.

"İşin daha bitmedi mi Alaner?"

"Yok." diye mırıldandım ağzımın içinden. Elimin hemen yanında duran diğer klavyeyi önüme çekerek ezberimdeki sayıları girerken.

Ekrandaki kilidi gördüğümde kaşlarım çatıldı. "Bu sistemin nesi var böyle? Neden daha derine inemiyorum?"

Çağlar'ın adımlarını bu tarafa doğru attığını hissettiğimde ona baktım. Kaşlarını hafifçe çatmış bana doğru yaklaşıyordu. "Daha inemeyeceğin kadar nereye indin ki öyle?"
Siyah kapüşonlusunun şapkasını indirerek ellerini masaya koyduktan sonra büyük ekrana doğru eğildi ve verilere kısaca göz gezdirdi.

"Charter Web'desin zaten şu an. İşine yarayabilecek her şeye erişebiliyor sayılırsın. Daha altta ne yapacaksın? Ülkelerin savaş planlarına falan mı ulaşmaya çalışıyorsun?"

"İstediğim şeye erişemiyorum Charter'de." dediğimde kafasını eğerek bana baktı. O ayaktaydı bense oturuyordum, dolayısıyla göz göze olabilmek için başımı kaldırmam gerekiyordu.

"Yine Kurşun deme."

Gözlerimi devirdim. "Hayır onunla ilgili bir şey öğrenmeye çalışmıyorum. Marianas'a inmem gerekiyor." Son cümleme kadar stabil olan yüz ifadesi en son söylediğimi duyduğunda afalladı.

Burası gizli bir teknolojik sığınaktı. İçerisinde çok ileri seviye bilgisayarlar, iletişim araçları, bilgi aygıtları ve daha nicesi vardı. Bu küçük gizli yerin kaynağının, Almanya'da çok daha büyük bir örgüte bağlandığını biliyordum. Örgüt demek ne derece doğruydu bilmiyordum fakat orasıyla ilgili bilgim en düşük düzeyde olduğundan başka ne şekilde isimlendirebileceğim hakkında bir fikrim yoktu.

Çağlar "Sen kafayı mı yedin?" diye sorduğunda başımı sakince iki yana salladım.

Tepkisini biraz anlayabiliyordum.

Charter -yani şu anda ulaşabildiğim- internetin 4. katmanıydı. Çok sınırlı sayıda kişinin erişebildiği bu katmanın özel erişimiyle, bilim ve teknolojinin arka yüzüne, devletlerin savaş projelerinin belli bir ölçüsüne,

devletlerin ajanları hakkında bilgilere ve gizli örgütlerle ilgili bilgilere ulaşılabiliyordu. Fakat dediğim gibi bu katmana herkes inemiyordu. Üst düzey teknoloji ve beceri gerektiriyordu.

Marianas ise bi alt, yani beşinci katmandı. Türkiye'den hiçbir şekilde ulaşılamayacağını biliyordum ama dediğim gibi, bu küçük yer asıl olarak Almanya'ya bağlıydı. Devletleri yok edebilecek derecede tehlikeli bilgiler içeren bir katmandı.

"Elfida neyi öğrenmek istiyorsun? Marianas'a inmek için önce Almanya'yla iletişim kurmamız gerekir. Biliyorsun.. *onu* aramamız."

Sürekli 'o' olarak bahsedilen bir kişi vardı. Buranın, burası gibi nice yerlerin, Almanya'daki örgütün ve hatta söylenilene göre Almanya'nın sahibi denilebilecek kadar güç ve hakka sahip bir kişi. Kadın olduğu dışında bir şey bilmiyordum.

"Ulaş o zaman Çağlar."

"Sen gerçekten delirmişsin. O'na öyle ha deyince ulaşılmaz. Aradığın şey her neyse Charter'de bulabileceğine eminim. Farklı yollar izleyerek bulmayı dene."

Sıkıntılı bir nefes verirken Çağlar'a ters bir bakış attım ve klavyeyi tekrar kendi önüme çekerek düşünmeye başladım. O da geriye çekildi ve loş, mavi ışıklı, son derece teknolojik gözüken odadan çıkarak demir kapıyı ardından kapattı.

Burayı şans eseri keşfetmiş ve yüzde sıfır virgüllü ihtimali olmasına rağmen girebilmeyi başarmıştım. Bana çok fazla katkısı olmuştu. Özellikle Kurşun Alpugan ve hayatı konusunda.

Ekrana bakarken yanlış yerde mi arıyorum acaba diye düşünerek tüm kodları sıfırladım ve farklı bir şeyler yapmayı deneyerek aklımı kullanmaya çalıştım.

Dakikalar su gibi akıp giderken aniden karşımda beliren yüzle yerimden resmen zıplarken kalçamı hızla sandalyenin ucuna kaydırarak ekrana yaklaştım.

Klavyede birkaç tuşa hızlı hızlı basarken sanırım aradığımı bulabilmiştim. Kalp atışlarım hızlanırken hızla hareket eden görüntüler durdu ve ekrandaki neon yeşili kelimeler birleşerek paraglaflara dönüştü. *İşte bu!*

Görseldeki keskin ve kemikli yüz hatlarına sahip, yeşil, vahşi bakışlı kadını inceledim. Hemen ardından yanında yazan ismi okudum. Fakat zaten biliyordum.

Yakut Okyanus Rozarin.

-Xana

Xana bir tür kod isim olmalıydı. Yanılmıyorsam 'altın saçlı' anlamına geliyordu.

Bilgileri okumaya başlarken en başta hissettiğim şaşkınlığı saklayamadım fakat odada tek olduğum için okuduğum şeyi merak edebilecek kimse yoktu.

1996, Portekiz/ Lizbon doğumlu KGB (Komitet Gosudarstvennoy Bezopasnosti) ajanı.

Bir ajan? *Sikeyim ya.*

Üstelik KGB ajanı.

7 yaşında örgütle tanıştırıldı ve yıllar boyu süren eğitimi sonucunda KGB ajanı olmayı başardı. Sahada ve masa arkasında görev alan Xana'nın işinin en iyilerinden olduğu biliniyor.

Patlama, ateşleme, boğma, çıplak el ve nicesi yöntemlerle toplam 2806 ölümün sebebi.

Anadil seviyesinde 8 dil biliyor.

Gözlerim kadının etkileyici kariyeri hakkındaki bilgileri tararken dudağımın bir kenarı hafifçe kıvrıldı.

Okyanus hakkındaki burcu, doğum saati gibi gereksiz bilgileri es geçerek bir diğer görsele baktığımda gördüğüm adamı da pekâla tanıyordum.

Demirşah Teo Şahsuvar.

-*Demirpençe*

1993 doğumlu MİT (Milli İstihbarat Teşkilatı) ajanı.

O da bir ajandı. *Pekâla*. İki farklı örgüt ajanı ve Kurşun Alpugan. Ne alâkaları olabilirdi ki?

Kurşun'un isminin istihbaratla ilgili konu ve olaylarda merak verici düzeyde geçtiğini biliyordum ama sebebini bir türlü tam anlamıyla öğrenemiyordum. Vasfını. Bunu yapmak için Marianas'a inmem yeterli olabilirdi aslında. Bunun için de 'o'na ulaşmak gerekiyordu.

Açık konuşmak gerekirse tüm bunların pek de umurumda olduğunu söyleyemezdim. Ben Kurşun'un kişisel hayatını merak ediyor ve ilgileniyordum, tüm bu derin konular bilmek istemeyeceğim kadar bunaltıcıydı.

Veya görebileceklerimin beni ondan uzaklaştırmasından korkuyordum.

Teo hakkındaki bilgileri okumaya devam ettim.

8 yaşında örgütle tanışan Demirpençe, Türkiye için önemli bir güç ve kaynak. Çıplak el, boğma, patlatma, yakma, ateş etme ve nice yöntemlerle sayısı tam olarak tespit edilemese de 3000 üzeri insanın ölümüne sebebiyet verdiği biliniyor.
Ajan olmanın zorunluluğu olarak 8 dili anadil seviyesinde biliyor.

Xana ile tanışmalarına sebep olan Moskova ile ilgili görev sırasında duygusal bir bağ kuran ikilinin ilişkisi belirli süreçlerden sonra KGB ve MİT tarafından onaylandı.

Yani sevgililerdi. Kılıç'ın beni onlarla tanıştırma sebebinin, Kurşun'u sağlama alarak beni yem konumuna atmak olduğunu kendi kulaklarımla duymuştum. Onların bu insanlarla olan alâkasını anlamlandırabilmek için araştırmamı biraz daha derine indiriken işe yarar bir şeyler bulabilmeyi umuyordum.

Düşmanlardı. Neden?

En sonunda Kurşun'un isminin geçtiği birkaç satıra ulaşabildiğimde kalbimin duracak gibi olduğunu ve şaşkınlıkla kasıldığını hissettim.

2014 yılında Demirşah Teo Şahsuvar'ın annesinin ölümüne sebep olan Kurşun Arduvaz Alpugan'la aralarındaki açık düşmanlık bilinen sebepler ötürüyle ölümle sonuçlanamıyor fakat ikilinin sürdürdüğü soğuk savaş hız kesmiyor. Bu soğuk savaşa dahil olan Yakut Okyanus Rozarin de göz dağı vermek ve kendisini hatırlatmaktan geri durmuyor.

Kurşun Arduvaz Alpugan.

Arduvaz.

Demek özenle, her yerde kısa bir A harfine dönüştürülen isminin açılımı buydu.

Gözlerine ilk kez baktığımda öğrenmiştim aslında ismini.

Alpugan'ın göğsünde 2021 yılında Rozarin ile girdiği fiziksel çatışmanın delili niteliğinde bir bıçak yarası bulunuyor. Rozarin'in ise Alpugan'dan yediği ölümcül darbe sonrası son anda yaşamaya devam edebildiği biliniyor.

Sikeyim. Ben nasıl bir bok çukuruna düşmüştüm böyle? Bu çıldırmış insanlar birbilerini ölüm kıyısına getirmişlerdi. Yazıya göre birbirlerini öldürememelerinin bir sebebi vardı fakat şu an ulaştığım bilgiler o kadar detaylı değildi. İstihbarat kayıtlarının bir kısmına ulaşabiliyordum.

Okuduğum bir diğer cümle, işleri daha da karmakarışık hâle getirirken kaşlarımı iyice çattım.

Rozarin'i ölüm kıyısına getirdikten hemen sonra ölmesini engelleyerek yaşamına geri döndürenin ise Alpugan olduğu biliniyor.

İkili, Alpugan'la karşı karşıya durmayı seçtikleri her saniye hayatlarının son saniyelerine yaşıyor olabilecekleri gerçeğini umursamadan geri çekilmeyi reddediyor. Alpugan ise detayı verilmeyen sebeplerden ötürü ikilinin KGB ve MİT'deki görevlerine son vermiyor.

Kurşun, Teo'nun annesini öldürmüştü.

Ürperdiğimi hissettim.

Neden?

Bir sebebi olmalıydı. Öylece birini, *bir anneyi* öldürebilecek bir adam değildi. İki buçuk yıldır öğrendiğim her şeyi birleştirdiğimde bunu yapmasının bir seçim değil mecburiyet olduğundan emindim.

Hah. Kimdim de emindim?

Yine de bir *katildi*. Tam olarak çözümleyemesem de okuduklarım bundan çok daha fazlası olduğunu söylüyordu.

Tamam, Kılıç ve ikisinin pis işlerde parmakları olduğunu bilmek için müneccim olmaya gerek yoktu ama bu.. İşler banbaşka bir boyuta taşınıyordu.

Birini öldürmüş birinin yanında bulunmak, sizi de potansiyel kurban yapardı.

Gözünü birini öldürebilecek kadar karartan herhangi bir insanda, sebebi her ne olursa olsun merhamet beklemez, kenimi o riske sokmak istemezdim. Belki iyilik için öldürmüştü. Yine de, birini öldürmüştü. Ölüme alışılır derlerdi. *Öldürmeye.*

Her insanın içinde bir katil, her katilin içinde bir arzu yatardı. Güce olan arzu. Hep daha fazlasına..

Belki bir kazaydı.

Evet bir kaza olmalıydı.

Onun annesini isteyerek öldürmemişti.

Yine de Teo'ya hak vermek gerekirdi. Okuduğum birkaç bilgiye dayanarak, annesi kasıtlı çıkartıldığı düşünülen ama kanıtlanmayan bir yangında ölmüştü. Bunun sebebi ise Kurşun olduğuna göre her ne olursa olsun ona zarar vermek istemesi normaldi. Fakat bunu yapmıyorlardı. Yoksa yapamıyorlar mıydı?Okyanus ve ikisi. Neden?

Hem Kurşun'un istihbarattaki görevlerine son vermesi de ne demek oluyordu? Nereden böyle bir hakkı vardı ki?

"Çıldıracağım." diye mırıldandım ağzımın içinden. "Kimsin sen Kurşun Alpugan?"

Güncelleme tarihi tam olarak birkaç saat öncesi olan İstihbarat kaydına ulaşmak için birkaç duvarı kırarken göreceklerimi merak ediyordum.

Birkaç dakika geçtiğinde aradığım şey tam karşımdaydı.

Önce yavaş bir ürperti yayıldı vücuduma, sinsice. Tüylerimi ürperten bilgiler karnımdan kalbime kadar tüm bedenim ve iç organlarımı kasarken ağzımın içinde bir küfür mırıldandım.

Günler öncesinde yaşanan küçük çaplı kaos sonrası Rozarin'in, Alpugan'ın kız kardeşlerinden birini kullanarak Alpugan'ı tehdit etmek suretiyle bıçakla göz dağı vermesi sonucunda Rozarin'i esir alan Alpugan'ın, ajanın yüzünde bıraktığı çizik Şahsuvar'ı harekete geçirdi. Aralarındaki sessiz, kuralsız anlaşmayı çöpe atan Şahsuvar açıkça Alpugan'ı karşısına alıyor. Sonucunda hayatını bitirebilecek olmasına rağmen Rozarin'in yüzündeki iz sonrasında yapacaklarını açıkça olmasa da imâyla belli ediyor. İkilinin bir ölüm planı yapıyor olması ihtimaller dahilinde.

Bu. İnsanlar. Kafayı. Sıyırmıştı.

Alnımı ovuştururken gördüklerimi hazmetmeye çalıştım. Annesi öldürülen Teo olmasına rağmen Kurşuna karşı daha sakin gibiydi. Ah, tabi Kurşun sevdiği kadına zarar verene kadar koruyabilmişti sukûnetini.

Fakat Okyanus..

Tam bir bela olmalıydı. Sürekli birbirlerine girdiklerini tahmin etmek zor olmasa gerekti. Bilgileri daha detaylı araştırabilirdim fakat bu katmanda çok da fazlasını bulabileceğimi sanmıyordum. Daha derine inmekse Almanya'yla bağlantı şartı taşıyordu.

Bunu yapabilirdim. 'O' bu zamana kadar bana istediğim her şeyi vermişti. Ne ben onu, ne de o beni tanıyordu fakat aramızda sessiz, gizli bir bağ vardı. Marianas'a inmek istesem, bunu da bana sağlayacağını biliyordum nedensizce.

Sıkıntıyla of'larken emin olduğum tek şey, bu psikopat çiftin Kurşun'u öldürmek gibi bir planları olduğuydu. Ona büyük bir zarar vereceklerinin delili olan yazıları okumaya devam ederken nasıl bir işe bulaştığımı düşündüm.

Kendimi bir katilin avuçları arasına hapsetmek için uğraşıyordum tam iki buçuk yıldır. Belki de çok daha fazlasıydı.. Başkasının yaşamlarına son veren o ellerin düşüncesi bana güven veriyordu.

Anladığıma göre Okyanus ve Teo'yu direkt olarak hayatlarını bitirecek şekilde etikeleybilirdi. Ama bunu yapmıyordu. Neden? Çok mu güveniyordu kendisine bir şey yapamayacaklarına? Yoksa farklı bir şeyler mi vardı?

Şu anda iki tane deli ajan için yem olduğumu hatırladım.

Kılıç Falu sağ olsun(!)

Bu konuda biraz olsun korkup gerilmediğimi hissettim. Elbette yem falan olamazdım. Karşımdaki insanlar birer ajan dahi olsalar beni kolay kolay yutabileceklerini sanmıyordum. Sanmıyor değil, bunu yapamayacaklarını biliyordum. Kişisel bir problem oluşturmadığımız ve gerçek bir savaşa girmediğimiz sürece bana üstünkörü, göz dağı niteliğinde zarar veremezlerdi.

Söylediklerim birer cahil cesaretinden ibaret değildi.

İhtiyacım olan küçük şeyleri öğrendiğimde her şeyi sıfırladım ve buradan ayrılmak için ayaklandım.

Karşımdaki insanlar üst düzey eğitim ve güce sahip olmalarına rağmen beni Kurşun, Kılıç, Açanay, Teo ve Okyanus'un bir adım ilerisine atan bir şey vardı: Sahip olduğum bilgiler.

Hiçbiri benim hiçbir şey bildiğimi bilmiyordu. Ben hayatlarının tam merkezinde durup onları izlerken hiçbiri beni gerçekten tanımıyordu bile.

Kimse benden büyük hamleler beklemezdi, kimse kendileri için bir tehdit oluşturduğumu bilemezdi. Dolayısıyla kimse bana karşı bir önlem alamazdı. Elbette Kılıç faktörü vardı fakat şu an ne düşündükleri ne de yaptıkları pek bir şey sayılmıyordu.

Ben hepsini tanıyordum.

Fakat hiçbiri beni tanımıyordu.

İşte bu, beni bir adım öne çekiyordu. Ve ben aradaki mesafeyi kapatmamak konusunda oldukça kararlıydım.

Kaskımı çıkartarak motorun içine bırakırken gözlerimi geldiğim yerde gezdirdim.

Üç katlı gibi gözüken, hiçliğin ortasında, yıkık dökük eski bir binaydı karşımda duran harabe.

Eldivenli ellerimle saçımdaki peruğu düzelttikten hemen sonra ceketimin cebindeki kar maskesini çıkarttım ve motoru bıraktığım geniş gövdeli ağacın arkasından çıkmadan önce her ihtimale karşı yüzümü tamamiyle gizlediğimden emin oldum. Gözlerimde koyu kahverengi lensler vardı ve açıkçası göz kırpıp geri açarken pek de rahat hissetmiyordum.

Siyah botlarım çalıları ezerken iki elim de ceplerimdeydi. Sakin adımlarla harabeye yaklaşmaya başladım.

Saat gece dört civarı olmalıydı.

Binanın girişini es geçerek arkaya doğru dolanmaya başlarken içimden bir ses bana çıldırdığımı bağrıyordu.

Çıldırmamıştım.

İki buçuk yıldır Kurşun Alpugan'ın hayatının içindeyim derken şaka yapmıyordum.

Ben gerçekten onun hayatının içindeydim. Çoğu noktada, onun belki de bilmediği küçük pürüzlerde hep bir adım önünde, ona gelmesi muhtemel darbeler için bir zırhtım.

Ona ben ulaşmadan kimsenin ulaşmasına izin veremezdim.

Kimsenin ben ulaşmadan onu öldürmesine izin veremezdim.

Kimsenin onu benim elimde olma fırsatından mahrum etmesine izin veremezdim. *Vermezdim*.

Yaşıyor olmalıydı. Yaşamalıydı ki beni benden kurtarsın. Yaşamalıydı ki ona kavuşayım.

Bir gün ondan gidecektim. Elbette önce ona varmalıydım.

Ben aptal bir kadın değildim. Kurşun'un aptal bir adam olmadığını, kendini koruyabileceğini biliyordum. Zeki bir adamdı. Gerçekten tehlikeli olduğunu biliyordum. Fakat bazı noktalarda, haberi olmasa dahi bana ihtiyacı vardı.

Sakin adımlarla etrafını dolaştığım metruk binanın yanına tuğlalar dizilmiş duvarına doğru ilerlemeye başlarken buralarda kamera gibi bir şey olmadığını biliyordum. Burası örgütler tarafından onlara temin edilmiş olmalıydı. Kamera kayıtları sadece kendi yerlerini de açığa çıkartmalarına yarardı. Teknolojide hiçbir şey yok olmuyor, sadece durumlarına göre diplere gömülüyorlardı. Şanslıydım ki istediğim kadar dibe inebiliyordum.

Marianas. İstediğim takdirde oraya da inerdim.

Dangereous'a, hatta 8. katman olan Primarch'a bile inebilirdim. Orası internetin patronu olarak biliniyordu. Günümüzde oraya erişebilecek kadar güçlü bir bilgisayar yoktu. Fakat farklı yollar vardı.

Ancak istemiyordum.

Öylesine önemli ve büyük amaçlarım yoktu.

Adımımı atmadan önce sağlamlığını kontrol ettiğim tuğlaya yavaşça basarken hafif çıkıntıları olan betondan destek aldım, eldivenli ellerimle. Başımı yukarıya kaldırıp baktığımda üçüncü kata kadar tırmanabileceğimi biliyordum.

Pek de sağlam gözükmeyen boruya sardığım elime ek bir ayağımı da borunun yanındaki çıkıntıya basarak kendimi iyice yukarıya çektim. Fazlasıyla sessizdim. Nefes sesim bile duyulamazdı.

Okyanus yukarıdaydı. Teo'yu bekliyordu.

Binaya girmek için asıl girişi kullanmak pek mantıklı değildi. Üstelik bu bina iki ajan tarafından kullanılıyorken.

Okyanus'la baş edebileceğimi biliyordum.

Kurşun'a zarar gelmesini önlüyordum evet, fakat bunu yaparken kendimi öldürtecek kadar da kafayı yememiştim.

İlk katın siyah balkon demirlerine tutunarak bedenimi iyice yukarı doğru ittirdiğimde ayaklarımı da sırasıyla balkonun dışına bastım. Demirden destek alarak kendimi balkonun içine attım ve kapalı, cam kapının ardından içeriye bakındım. Duvarları rutubetli, eşyasız bir odaya açılıyordu. Hafifçe kapıya doğru yaklaştım. İçeriye buradan da girebilirdim belki. Beni iki kat daha yukarı tırmanma zahmetinden kurtarırdı. Kapı oldukça bakımsız gözüküyordu, bir kez sertçe ittirsem açılacaktı sanki.

Kapıya dokunmadan önce eğildim ve deliğin içine baktım. Kapının diğer tarafını göremiyordum. Üzerinde anahtar takılı olmalıydı. Dizlerimin üzerine çökerek cam kapıdan gözüken zemine bakarken gördüğüm şey beni gülümsetti. İç kısımdan kapı koluna bağlanan ince bir ip vardı. İpin odanın içinde ilerleyerek, bu açıdan gözükmeyen bir yerlere bağlı olduğunu ve kapı

zorlandığı takdirde muhtemelen bir şeyleri düşürerek ses çıkartacağını tahmin etmek zor değildi.

Gözlerimi devirerek eğildiğim yerden kalktım ve yeniden siyah trabzanlara tutunarak vücudumu biraz dışarıya eğdim, kafamı kaldırarak üst katın balkonuna baktım. Bu trabzanların üzerine çıkarak oraya uzanabilirdim.

Dikdörtgen şeklindeki balkonun en köşesine ilerleyerek bir elimi duvara yasladıktan hemen sonra ayaklarımdan birini kaldırarak, ince, siyah demirin üzerine bastım. Sonrasında elimi yasladığım düz duvardan destek alarak bedenimi yukarıya ittirdim ve iki ayağımla bir parmak kalınlığındaki demirin üzerinde durdum.

Aşağı baktım.

Buradan düşsem çok bir şey olmazdı. Düşüş şeklime göre bir çatlak edinebilirdim belki.

Aşağı bakmayı keserek başımı yukarıya doğru kaldırdım ve boştaki elimle üst balkonun zeminine tutundum. Kalın botlarımla demirin üzerinde parmak ucuna kalkarken demirin ses çıkartmaması için ekstra özenliydim. Hızla diğer elimi de havaya kaldırarak yukarıya tutundum. Şimdi bedenim neredeyse boşlukta sallanıyorken, kollarım havada, yukarıdaki balkonun zeminine tutunmuş hâldeydi.

Eldivenli parmaklarımı betona geçirerek kendimi yukarıya çektiğimde hızla bir ayağımı da zemine bastım ve kontrollü bir şekilde, balkonun dışından ayağa kalktım. Okyanus'un bir üst, yani üçüncü katta olduğunu biliyordum. Bacaklarımı sırasıyla trabzanların üzerinden geçirerek ikinci katın balkonunun içine girdiğimde bu kez kapıya yönelme gereği duymadım. Muhtemelen orada da bir düzenek vardı. Demek oluyordu ki üçüncü kata da aynı şekilde çıkacaktım.

Nefesimi yavaşça bırakırken aynı hareketleri tekrar etmek için yine dikdörtgen balkonun köşesine geçtim ve adımlarımı sırasıyla trabzana atarak üzerine bastım. İki ayağımla sabit bir şekilde demirin üzerinde durabildiğimde bir elimle düz balkon duvarından destek alırken parmak ucuna kalkarak yukarıya doğru uzandım ve tek elimle üst katın balkon demirini yakaladım.

Tam diğer elimi de yukarıya atarak, sadece ellerimden aldığım kuvvetle aşağı doğru sallanmaya başlamışken kendimi yukarıya çekecektim ki duyduğum sesle kımıldamayı bıraktım.

Adım sesleri.

Birisi yürüyordu. Tahminimce kendimi çekeceğim balkona açılan odadaydı. Adım sesleri netti ve hemen kafamın üzerinden geliyordu.

Kollarımdan kuvvet alarak kendimi hafifçe yukarı çekereken bir ayağımı diğer ayağımın arkasına atarak topuğumla bacağım arasına sıkıştırdım. Barfiks pozisyonundaydım. Sadece sallandığım şey demir bir çubuk değil, bir balkon demiriydi.

Balkonun zemini burnuma değecek şekilde kendimi yukarıya çektiğimde kaslarım sızlamıyordu bile. Yıllardır kaslarımı en ağır şekilde çalıştırıyor ve kullanıyordum, elbette bu şekilde ağrımazlardı. Belki burada üç saat boyunca sarkarsam..

Gözlerimle hızla cam kapıdan gözüken odanın içini taradığımda Okyanus'un elindeki telefonla birlikte sakince volta attığını gördüm. Bu tarafa döneceğini fark ettiğinde hızla kendimi yeniden aşağı çektim. Ellerim dışında hiçbir yerim bir yere değmiyordu. Boşluktaydım. Bu hissi hep sevmiştim.

Aradan saniyeler geçtiğinde Okyanus'un sesini duydum. "Alo." dediğinde telefonla konuştuğunu anlamak zor olmamıştı. "Aynen geldim. Bekliyorum seni... Hayır, onu buraya getirmen doğru olmaz... Evet, evet her ihtimale karşı... Tabii ki burada bir bomba bırakamayız Teo... Anlıyorum küçük fakat bir şekilde birinin görmesi riskine gerek yok."

Teo'yla konuşuyordu.

Bomba.

Gerçekten yanılmıyordum. Planlarını doğru tahmin etmiştim.

Adım seslerinin uzaklaştığını fark etmemle yeniden kendimi yukarı doğru çekerek odayı kontrol ettim. Okyanus kapıya doğru ilerliyordu, odadan çıkacaktı. Birkaç saniye gözden kaybolmasını bekledikten sonra gücümü ellerimden alarak bedenimi tamamen yukarı kaldırdım ve ayaklarımı sırasıyla demirden geçirerek balkonun içine girdim.

Hiç ses çıkartmamaya özen göstererek odaya girdiğimde sakince etrafıma bakındım. Eski püskü bir koltuk dışında başka bir şey yoktu odada. Cızırtılar çıkartan cılız ışığın yanından geçerek odanın kapısına ulaştığımda önce koridoru dinleyerek kimsenin olmadığından emin oldum. Hemen ardından yavaşça koridora çıktım.

İnce koridor karanlık sayılabilirdi. Az önce çıktığım ve biraz ilerideki odadan gelen ışıkla aydınlanıyordu sadece. Yer yer eksilmiş tahtaların üzerinde ses çıkartmadan beklerken Okyanus'un diğer odada olduğunu anladım.

Bugün öğrendiğim bilgiler, Okyanus ve Teo'nun plan yaparkenki birkaç görüntüsü ve konuşma kayıtlarıyla Kurşun için yapacakları planı tahmin etmiştim. Elbette şifreli konuşuyorlardı fakat tahmin etmek zor değildi. Onu öldürüp öldürmeyeceklerinden emin olamıyordum. En azından şimdilik bunu yapamayacaklarını biliyordum ama gelecek odaklı planları olması muhtemeldi. Şu an için amaçları sadece büyük bir zarar vermek de olabilirdi. Yine de.. Kurşun'un saçına bile zarar veremeyeceklerdi.

Planlarına göre bir bomba patlayacaktı.

Tahminimce bu bomba bir göz dağından fazlası değildi. Mala zarar vermek odaklı olduğunu düşünüyordum.

Koridorda sessiz bir adım atarken Okyanus'un hemen birkaç adım ötedeki odada bir şeylerle uğraştığını duyabiliyordum. Yavaşça ilerlemeye başladım.

Kağıt sesleri geliyordu.

Tahtaların ortalarına değil de kenarlarına basmaya özen göstererek kapının dibine kadar geldiğimde kağıt sesleri sustu, iki saniyenin ardından yeniden duyulmaya başladı.

Eldivenli elimi kapının kenarına koydum ve sessizce odanın kapısına doğru sıyırdım bedenimi.

Şimdi odanın girişinde, eşikte duruyordum.

Okyanus, tahta masanın üzerindeki kağıtları inceliyordu bana arkası dönük şekilde. İnce bedeni rahatça öne doğru eğilmişti.

Burada olduğumu biliyordu.

Hayır, birinin tam burada durmuş, onu izlediğini biliyordu. Bildiğini biliyordum.

Bir ajandı. Bunu göz ardı etmek benim zararıma olurdu. Her durumda, kafamda kurduğum her planda, planımın hedefi olan kişinin her şeyi bildiğini düşünerek hareket ederdim. Her zaman yedek planım, bir açıklamam vardı.

Tahtaların ses çıkartmasını umursamadan odanın içine doğru rahatça adımlamaya başladığımda eğildiği yerden dikleştirdi sırtını. Sakince arkasını dönerken omzularını dikleştirmek dışında bir gerginlik belirtisi göstermemişti.

Bana döndü. Beş adım ilerimde kolları iki yanından sarkar hâlde durdu, kamufle olmuş vücudumu baştan aşağı süzdü vahşi yeşil gözleriyle.

"Kime çalışıyorsun?" diye sorarken sesi eğlenir gibi çıkmıştı. Rahatça kurulan, net iki kelime. Bu durumlara alışkın olmalıydı. *Ne tesadüf!*

Sessiz kalarak ona doğru bir adım attım.

Parmaklarını oynatarak esnetti.

Ben çoktan esnetmiştim.

Anlık bir sessizlik fırtına öncesi durgunluk misali ikimizi bu odada esir alırken, ikimiz de biraz olsun korkmuş gibi durmuyorduk.

Beklediğim gibi oldu. Sakinliği vücudunu bir anda terk etti ve üzerime atılırkenki hızı birinin kendini savunmasına imkan tanımayacak kadar fazlaydı.

Birinin..

Hızla eğdiğim bedenimi doğrultmadan dirseğimi karnına sertçe vurduğumda kısa bir anlığına nefesi kesildi fakat toparlaması çabuk olmuştu. Ona vurduğum kolumu kavrayarak beni odanın diğer tarafına doğru ittirdiğinde gücü kendine yaraşır şekilde yerindeydi. Dişli bir rakipti.

Göremese de maskenin altından gülümsedim.

İki darbeyle oturup ağlayanlardan, hemen teslim olanlardan hep nefret etmiştim.

İtişi gerçekten kuvvetliydi. Fakat beni devirmeye yetecek kadar değil.

"Ölmek istemiyorsan, konuş." diye hırladı. Alaycılığını yok etmişti. "Benim inimde, benim merhametimdesin."

Konuşurken sesimi değiştirmek konusunda çok başarılıydım, fakat gülerken ona açık verebileceğim için kahkahamı engelledim.

Kaşlarını kaldırdı. "Seni tanıyorum öyle değil mi? Sessizliğini buna borçluyuz?"

"Belki." dedim soğuça, sesimi Elfida'dan bir kırıntı bile barındırmayacak kadar profesyonelce değiştirirken.

İkinci kez üzerime atlamaya yeltendiğinde havadaki kolunu hızla kavrayarak bedeninin etrafında bir tur çevirdim ve sırtı göğsüme yaslanırken kolunu bırakmadan boştaki kolumu boğazına sardım.

Sertçe debelenerek anlık bir acı dalgasını kucaklamama sebep olan tekmesini dizimle buluşturduğunda boğazındaki kolumu sıkılaştırarak onu aldığım ablukayı bozmadan bir adım geriye çekildim, sırtını arkaya doğru büktüm.

Karşındakini alt etmenin tekniklerini çok iyi biliyordum. Kim olursa olsun bir kişiyi, hatta birden çok daha fazlasını dakikalar içerisinde tamamiyle etkisiz hâle getirebilirdim.

Alkışlanası bir güç kullanarak geriye yatırdığım sırtını öne çekerken kendini yeniden dik konuma getirmişti. Bir ayağını geriye atarak bacağımı

ittirdi ve küçümsenmeyecek biri olduğunu gösterircesine beni eğildiği vücudunun üzerinden döndürerek karşısına geçirdi. Kolunu kurtarmış, kurtardığı kolunu yüzüme doğru savurmuştu.

Başımı hızla eğdim ve boşa giden hamlesini umursamadan yumruk haline getirdiğim elimi aşağıdan, çenesine geçirdim.

İnlerken bedeni geriledi.

Tekmem karnını bularak tahta masaya kadar savurmalasına sebep olurken yere yapışmasını engelleyen şey iki eliyle sıkıca kavradığı masaydı. Koyu renk saçları yüzünün önüne dökülmüştü.

Hırladı. "Ajan mısın?"

Üzerine doğru adımlarken tepkisizliğimi korudum.

Kendine soluklanmak için fazla vakit tanımadan uzun bacaklarından birini kaldırarak bel boşluğuma vurdu ve göremese de yüzümü buruşturmama sebep oldu. Anlık olarak tamamiyle kasılan vücudumda isabet ettirdiği yer tam olarak nokta atışıydı.

Salık saçlarını sertçe kavrayarak vücudunu aniden çevirip, dirseğimle sırtına vurduğumda yeniden öne doğru eğilmek zorunda kalsa da pes etmeden kendini elimden kurtarmak için çırpınmaya başladı.

Saçlarını köklerinden sıkıca kavradığımda tekmesini geriye savurdu fakat saç diplerinden tutarak onu yana savurduğumda hamlesi boşa çıkmıştı.

Ben bir dövüşçüydüm. Yıllarımı, hayatımı buna adamıştım. Karşımdakine baktığım anda onu savunmasız kılacak noktalarını bulurdum istemsizce. Saatlerimi bir ringin içinde, ayağa kalkamayacak kadar darbe yemişken karşımda duran rakibimi ezmek için yollar deneyip, denediklerim sonuç vermezse üreterek harcıyordum.

Dövüş dört şeyden oluşuyordu:
Kas gücü, doğru teknik, doğru savunma, zekâ.

Biri bile olmazsa kazanmak bir hayale dönüşebilirdi. Dövüş fiziksel güçle alakalı olduğu kadar beyin gücüyle de alakalıydı. Karşındaki sana doğru atıldığında düşünmen için oluşan bir saniyelik boşlukta karar vermen ve uygulamaya geçmen gerekirdi. Zayıf noktaları keşfedip üzerine yürümen, güçlü noktaları keşfedip köreltmen gerekirdi.

Bu benim işimdi.

Karşımdaki kadın bir ajandı ve dövüşmek onun için araçtı. Bense dövüşçüydüm ve dövüşmek benim için amaçtı.

Farkımız burada başlıyor, burada son buluyordu.

Okyanus yüzündeki vahşi sırıtışı saklamadan elini karnına bastırarak soluklandı ve aramıza biraz mesafe koyduktan hemen sonra "Gerçekten güçlü rakipleri hep sevmişimdir ve sende karşımda durabilecek ışığı görüyorum." dedi, ardından alayla devam etti. "Ama sadece durabilecek. Var sende bir şeyler.. ama kazanabilecek kadar değil. En fazla zorlayacak kadar."

Ben de güldüm. "Karşısında durduğumu kazanmakla ilgili bir şüphem olsa karşısında olmam Rozarin."

Kaşlarını kaldırırken dudaklarını büktü.
"Göreceğiz. Hadi söyle güzelim, kimin canını yaktım yine? Kim taktı seni oltasının ucuna da yem olarak bana uzatıyor?"

Ellerimi iki yana açarak 'bilmem' dercesine bir işaret yaptım.

Bana doğru bir adım attı. "Oltayı kim tutuyor superwomen?"

Oltayı ben tutuyordum. Oltanın ucundaki de bendim.

Beklemediğim bir anda, yürürken koruduğu sakinliğini bozarak parmaklarını boğazıma sardığında ve beni geriye doğru savurarak sırtımı duvara yasladığında sırıtışı yerli yerindeydi.

Bir saniye dahi beklemeden iki kolumu da hızla havaya kaldırdım ve dirseklerimi boğazımı sıkan kollarına vurarak gevşetmesini sağlarken başımı öne eğerek alnımı burnuna çarptım, ona kafa attım.

Parmaklarını başına dokundurtarak gerilerken buruşan yüzü sırıtışını silmişti, ona doğru yaklaşarak dizimi karnına sertçe geçirdim ve iki büklüm olmasına sebep olurken durmadan eğilen sırtına da dirseğimi vurdum. Darbeler arasına zaman sıkıştırdıkça toparlanıyor ve kendini üzerime atmaktan geri durmuyordu, öyleyse ona bu imkanı tanımamalıydım.

Okyanus eğilerek nefes almaya çalışırken ona doğru dördüncü bir atılım yapamadan beni ayak bileğimden kavradı ve yere düşmeme yetecek bir güçle çekerken karnıma oturmak için kazandığı fırsat kaybetmedi.

Elleri anında maskemi çıkartmak için boynuma ulaşırken iki kolunu da kavrayarak hızla kendime doğru çektim ve kaldırdığım başımı bu kez dudağının patlamasına sebep olacak şekilde ağzına çarptım. Bu benim de alnımı acıtsa da eminim ki onun dudağını acıttığı kadar değildi.

Yere sert düşmüştüm. Sırtım ağrıyordu.

Başı geriye savurlurken yumruk yaptığı elini maskeyi umursamadan yüzümle buluşturduğunda, elmacık kemiğimi sızlatan güçkü darbesi bir an için beni sersemletti.

Kendime gelmek için gözümü kırpıp açarak onu üzerimden ittim ve kolunu inlemesine sebep olacak şekilde sırtına doğru bükerken yüzüstü yatırırdım. Sırtına çıkarak boştaki elimi yanağına bastırırdığımda üstün konumdaydım.

Oyalanmadım. O altımda debelenirken yüzündeki elimi çekerek belimdeki metali çıkarttım, emniyetini açtım ve silahın ucunu şakağına sertçe bastırarak başını tahtaya mıhladım.

Gözlerimdeki lensler olmasa bakışlarıma yerleşen tehlikeyi somut olarak görebilirdi.

Silahı şakağına daha sert bastırdığımda inledi.

Evet bir silahım vardı. Bir silaha ihtiyaç duyduğum anlar olabiliyordu.

Kulağına doğru eğilirken "Kendi ininde, benim merhametimdesin." diye fısıldadım. Fısıldarken dahi sesim olduğundan farklıydı. "Bu seferlik merhametli bir kadın olacağım. Ama o bomba patlarsa Rozarin," Başımı iki yana salladım yavaçşa. "İşte o zaman benim merhametimde değil, benim merhametsizliğimde olacaksın."

Öksürürken güldüğünü işittim. Gerginleşen kaslarını hissedebilsem de gülmekten geri durmuyordu. Bir tür savunma mekanizması mıydı yoksa gerçekten bir psikopat mıydı emin olamıyordum.

"Oltayı Alpugan tutuyor demek. Bu sefer sağlam yem takmış."

Şakağındaki tabancayı usulca indirerek yanağında kaydırdım. "Küçük aklınızla fark edilmemeye çalışarak kurduğunuz planınız iptal. Bir dahakine.. bir dahakine bu kadar eğlendirmem seni."

"Tamam." dedi sakince. "Fakat bilmeni isterim ki her koşulda eğlenebilirim superwomen. Benden bunu alabilecek misin emin değilim."

"Şaşırtmayı severim *xana*."

Nefesini verirken "Tamam." dedi. "Bomba patlamayacak." Son cümlesini alayla kurdu. "Şimdi beni bağışlayacak mısın?"

Alayla sordum. "Hangi bomba?"

Kaşları çatıldı.

"Bomba falan yok Rozarin."

Okyanus sessiz kalarak tepkisizce duyduğunu sindirmeye çalışırken kendi içimde kendimi doğruladım. Kurşun'un karşısında duran, böylesine başarılı oldukları söylenen iki ajanın planlarını bu kadar açık etmeleri çok saçma gelmişti aniden. Bir bomba patlayacağına işaret eden deliller tuzaktan ibaretti. Bomba konusunu seslice söylediğimde aniden idrak

etmiştim durumun anlamsızlığını. Bomba olmadığını söylerken risk almıştım fakat Okyanus'un sessizliği beni doğruluyordu.

Muhtemelen ben telefon konuşmasını dinlediğim anda bile dinlendiğini biliyordu.

Gerçek planlarını bilmiyordum fakat bomba tuzağına düşmediğimi belli etmek onları asıl planlarının ortaya çıktığını düşünmeye itecekti.

Silahın ucuyla yüzüne düşen saçlarını ittirdim.

"Kurşun Alpugan'ı öldürecek güçte bir planı bile yarın harekete geçirip onu öldürmeyi başarabilseniz," Güler gibi burnumdan üfledim. "..Unutma ki ben yaşıyor olacağım. Ben hayatta olacağım ve benim nefes aldığım her saniye, sizin için risk olacak."

Bu seferki gülümsemesi sahtelik kokuyordu. "Kim bilir? Belki Kurşun aramızdan çekildikten sonra karşımızda değil yanımızda olursun.."

"Olurum elbette. Emin ol, o aramızdan çekildiği takdirde siz can verirken yanınızda olan kişi ben olurum."

Ceketimin önünü açarak çıkardığım iple Okyanus'un arkasından kavuşturduğum ellerini ve ayaklarını bağlarken gerçekten silahı ateşleyebileceğime inanmış olmalı ki debelenmiyordu. Belki de amacımı anlamak ona yetmişti ve artık savaşmaya gerek duymuyordu. Buraya ona şahsi bir zarat vermek için gelmediğimi biliyordu.

Okyanus'u kolayca açılmayacak düğümlerle bağlayarak ayağa kalkarken silahımın emniyetini kapatmadan yanıma indirdim ve kapıya yönelmeden önce ona son bir bakış attım.

Sadece peşimden gelmemesi için bağlamıştım onu. Nasıl olsa Teo bu gece buraya gelecekti, onu çözerdi. Belki Teo'dan önce kendi kendini de çözebilirdi.

"Görüşürüz superwomen." diye seslendi arkamdan.

"Görüşmemize gerek kalmasın Xana." diye geri seslenirken koridordaydım.

Bir ringin içinde bile, bir kez karşıma çıkan biri asla ikincisini istemezdi. Ya egosuna zarar geldiğinden, ya da daha fazla zarar istemediğinden..

Buraya beni Kurşun'un gönderdiğini düşüneceklerdi doğal olarak. Kurşun'un çevresinden bir ipucu toplamaya çalışacak, onun ağzını yoklamaya çalışacaklardı. Fakat bilmiyorlardı ki Kurşun'un da benden haberi yoktu. Dolayısıyla başarısızlıkla sonuçlanacak bir girişim olduğu şimdiden garantiydi.

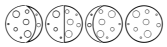
Binadan ayrılarak motoruma binerken gazı köklemeden hemen önce izbe yere attığım bakış bir şeyden, bir kez daha emin olmama sebep oldu:

Kurşun Alpugan hiç kimse tarafından benim gibi korunmayacaktı.

Kurşun Alpugan'ın en çok para ödediği adamı bile ona benim gibi kalkan olmayacaktı..

Kurşun Alpugan, ikinci kez böyle değer görmeyecekti.

Kimse Kurşun Alpugan için yaşama dönmeyecek, kimse onun için ölüme gitmeyecekti.

Motoru oto tamirciye bırakarak, orada bıraktığım arabamla eve geldiğimde saat epey geçti. Öyle ki birkaç saat sonra güneş doğacaktı.

54 no'lu kapımın önünde durarak koridorun ışığı yanmasına, üstelik çıkmadan önce salonun ışığını açık bıraktığıma emin olmama rağmen telefonumu çıkarttım ve flaşını açarak anahtarımı kilide yerleştirdim. Böylelikle kapı açılırken kısa süreli de olsa karanlıkta kalma ihtimalimi yok etmiştim.

Eve girerek ayakkabılarımı ayakkabılığa doğru fırlatırken kapıyı arkamdan kapatarak demir sürgüyü çektim ve içeriye ilerlemeye başladım. Boynumdan başlayan maskeyi çıkartıp Amerikan model mutfağın tezgahına bırakırken üzerimdeki diğer fazlalıklardan da kurtulmaya başlamıştım.

Fazla yorgun hissettiğim söylenemezdi. Aksine, enerjik bile sayılabilirdim.

Yüksek bar tarzı sandalyelerden birine yerleşirken flaşını kapattığım telefonumu elimde döndürerek ekranı açtım ve gelen bildirimlere göz gezdirdim.

Okyanus'un yanına giderken telefonum benimle birlikte değildi.

Bu gece dedemin barında çalışıyor olmam gerekiyordu fakat dedemin bu gece oraya uğramayacağını biliyordum. Nil de bir günlüğüne beni idare edebileceğini söylemişti. Dolayısıyla dedem çalıştığımı sanıyordu.

Telefonumu yanıma almamamın sebebiyse, çok düşük ve mantıksız bir ihtimal olsa bile Okyanus ve Teo'nun benden şüphelenip bir şekilde bu geceki telefon verilerime ulaşabilecek olmasıydı. Telefonum özenle korunsa bile iki ajan için bazı şeyleri tespit etmek çok zor olmasa gerekti. Dolayısıyla telefon verilerimi kontrol ettikleri takdirde gece boyu barda olduğumu, sonrasındaysa eve geldiğimi göreceklerdi. Nil, bardayken telefonum onun yanındaydı, gece sonunda ise kendi evine giderken buraya, danışmaya bırakmıştı.

Pin kodunu tuşlayarak kilidi açtım ve mesajlar sekmesine girdim.

051119

Beş kasım, 2019.

Kurşun Alpugan'ı ilk kez gördüğüm gün.

Dünya'nın bir yandan en kötü, ama bir yandan en güzel günü.

Eflatun Ata

-Elfida, nasılsın?

Her şey yolunda mı canım?

-İyiyim, yolunda. Sen nasılsın?

Sanırım gitmesine rağmen peşimi bırakmamakta kararlıydı.

Söylediğine göre arada telefon konuşmaları yapacaktık, ona anlatmaya ve onu dinlemeye devam edecektim.

Düşününce ona sinir oluyordum fakat bir yerde sanırım onunla küçük, çok küçük bir bağ kurmuş olabilirdim.

Yıllardır bana deli muammelesi yapmayan tek kişi olabilirdi. Bazı şeyleri perdelesem, ona yalanlar söylesem bile tüm kaygılarımı anlatabiliyordum. Olay anlatmam değildi, o anlıyordu. Herkese anlatabilirdim. Nil'e de anlatıyordum bazı şeyleri. Fakat Eflatun, diğerlerinin manâsız bulduğu şeyleri anlayabiliyordu. Belki de işi gereği rol yapıyordu, bilmiyorum. Yine de kendimi anlatırken beni ağzını ayırıp gözlerini pörtletmeden dinleyen tek kişiydi.

Sohbetten çıkarak gereksiz grup ve insanların mesajlarını atlayarak gözüme çarpan isme tıkladım.

Kılıç Falu

-Yarın Mavzer'de ol.

Gözlerimi devirerek onu yanıtlamadan sohbetten çıktım fakat gideceğimi biliyordum. Öbür gün, aslında iki gün sonra sayılabilirdi çünkü doğum

günü gece yarısından sonra başlayacaktı, Kurşun Arduvaz Alpugan'ın doğum günü partisi vardı. Nerede olacağını hâlâ bilmiyordum. Belki Kılıç'tan falan bir şeyler öğrenebilirdim.

Ağzından laf almayı denemek riskliydi. Adam resmen gözlerini dört açmış, şüpheli bir şeyler yapmamı bekliyor, en ufak bir şeyde ensemde bitiveriyordu.

Nefesimi bırakarak İnstagram'a girdiğimde aklımdan duşa girmeyi geçirdim fakat bir an için üşenmiştim.

Kendi hesabımda öylesine gezinirken yukarıdaki insan emojisi şeklindeki kırmızı bildirim dikkatimi çekti. Tıkladım.

Okuduğum şey, anlık olarak ikinci kez okumama sebep olacak şekilde ilginç gelirken doğru okuduğuma emindim.

Alkım bana istek göndermişti?

Tamam. Sanırım işler düşündüğümden biraz hızlı ilerliyordu. Kurşun'un hayatına beklediğimden hızlı dahil oluyor, ona yaklaşıyordum.

Son günlerde, üç yılda olduğundan fazla karşılaşmıştık. Tanrım, konuşmuştuk. Birbirimize temas bile etmiştik. En yakın dostuyla zaten tanışıyordum ve benden deli gibi şüpheleniyordu. Bir kuzeni, barda başımdaki sapık adamı tehdit etmişti ve benimle dövüşecekti. Diğer kuzeniyse bana sosyal medyadan istek gönderiyordu. Düşmanlarıyla bile tanışmıştım, hatta beni yem olarak görmüşlerdi. Az önce düşmanının yanındaydım ve onu tehdit etmiştim. Kurşun Alpugan'ın hayatına beklediğimden hızlı ve sert bir giriş yapmıştım.

Belki de kader tesadüfleriyle benim yanımda olacağını gösteriyordu bana.

Belki de hayatına dolandırıcı sıfatıyla dahil olmama gerek bile kalmayacaktı.

Böyle giderse, sık sık karşılaşmaya, çevresindekilerle iletişimde olmaya devam edersem bir şekilde buradan ona yaklaşabilir, hayatına girebilirdim.

Değil mi?

Değil.

Üç yıldır onu takip ediyordum. Ve sadece üç kez doğru düzgün karşılaşmıştık. O da son günlerde.

Tüm bunların öncüsü Mavzer'de onunla dövüşecek olmam olmuştu. Bir şey yapmazsam dövüşecektik, biri kazanacaktı ve her şey bir iki hafta içinde seyrine dönecekti. Kılıç benimle uğraşmayı bırkacak, Okyanus ve Teo üzerimde durmayacaktı. Kurşun Alpugan sürekli yaptığı gibi bir

yurtdışı ziyaretine çıkacaktı ve aylarca onu göremeyecektim. Geri döndüğünde ise Elfida ismini hatırlamayacaktı bile.

Göğsümde bir şeylerin kaynadığını, bu düşüncelerin omurgamı dikleştirdiğini hissettim.

Bunların hiçbiri olmayacaktı.

Kurşun'un hayatında, 'bir ara Elfida diye biri vardı ya hatırladın mı?' sorusu sorulacak, Kurşun'unsa biraz düşündükten sonra 'bir yerden çıkartacak gibiyim' cevabını vereceği biri olmayacaktım. Bu kadarla yetinemezdim.

Ben ona aşık değildim. Bu yüzden ondan beklediğim de aşk değildi. Ben onu istiyordum. Onun yanında olmak, bir şekilde, bir yerden yaşamında dahil olmak.. Ne konumdan olacağı çok da mühim değildi. O bana öfkeli bile olsa yanımda olması beni ruhen tatmin etmeye yeterdi.

Hayatına dolandırıcı sıfatıyla girecektim, evet.

Bana öfkelenecekti, yine evet.

Belki de gözünde tehlike konumunda olacaktım. Belki de değil, öyle olacaktım. Ama hayatının içinde olacaktım.

Beni çekip vuramayacaktı. Her adımı itinayla düşünülmüş planlarıma göre vuramazdı. Bir şekilde hayatımdan bir çıkarı olacaktı. Bu yüzden beni yaşatacak, ama gözü önünden ayıramayacaktı.

Vaktim vardı. Bu süre zarfında gözünde kendimi aklayabilirdim, işine yarayabilir, onu şaşırtabilirdim. Bana olan öfkesiyle oynayabilirdim. Öfkesinin yönünü değiştirebilir, gözündeki yerimi düzenleyebilirdim.

Ben Elfida Alaner'sem üç yıllık bu planın her bir adımını gerçekleştirebilirdim.

Kıstığımı farkında olmadığım gözlerimi üç saniyeliğine kırpıp açtıktan sonra telefonu tezgaha bırakarak ayaklandım ve duşa girmek üzere merdivenlere yöneldim. Daha havanın aydınlanmasına vardı, dolayısıyla uyumadan önce vakit geçirecek bir şeyler bulabilirdim.

Kıyafetlerimin hepsinden kurtularak banyomda iç çamaşırlarımla kaldığımda, çıkardığım koyu renk lensleri tuvalete attım ve sifonu çektim. Nasıl olsa onları bir daha kullanmayacaktım.

Lensleri çıkarttığım için yaşaran gözlerim aynadan kendimle buluştuğunda gözümün biraz altında, elmacık kemiğimin üzerindeki kırmızı-mor karışımı çok belli olmayan izi görmek söylenmeme sebep oldu. Maske olmasına rağmen pislik, sağlam vurmuştu.

Sağ elimin parmak boğumları da kırmızı ve hafifçe örselenmişti.

Mavzer'de falan Okyanus'la karşılaşma ihtimalime karşı, bu izleri iyice yok etmeliydim.

Kendi üzerimde fazla oyalanmadan çıplak bedenimi duşa kabinin içine attığımda suyu en sıcağa getirerek banyonun kısa sürede buhar altında kalmasına sebep olacak şekilde ayarladım. Yaz sıcağına rağmen duşun içinde haşlanmayı seviyordum.

Saçlarımı ve vücudumu menekşe aramolı jellerle iyice temizledikten sonra sırtımı soğuk fayansa yaslayarak gözlerimi kapattım. Sıcağa tezat, vücudumun gerilmesine sebep olan soğukluk iyi hissettirmişti. Yukarıdan akan su damlaları göğsümden karnıma, oradan bacaklarıma kadar süzülüyordu.

Avuç içlerimi soğuk fayansa yasladım.

'Şimdi seninle küçük bir bir rol yapacağız.'

Kurşun'un sesi sanki o da benimle birlikte bu duşakabinin içindeymiş gibi net canlanırken görüntüsü kafamın içindeydi bile.

Soğuk fanaysa yaslı avuçlarımdan birini çekerek karnımın üzerine koydum.

'Düzüşmek üzere olan iki insanız.'

Bunları gerçekten söyleyeceğin günler de gelecek mi Alpugan?

Karnımdaki elim yavaçşa kasıklarıma kadar kaydı.

'.. Dayanamadık koridorda birbirimize dokunmaya başladık.'

Yapacağımız rolü bana anlatmak için söylediği cümlelerin yaşandığı sahneleri kafamda düşünürken, sıcak suyun ıslattığı parmaklarım sakince kadınlığıma değdi.

Sıkıca kapattığım gözlerimin ardında bir tek onun yüzü vardı.

Hep onun yüzü olmuştu.

Orta parmağım klitorisimi bulduğunda belim yavaçşa fayanstan uzaklaştı.

Parmağımı hareket ettirmeye başlarken sertçe içime çektiğim nefesi içimde tuttum.

Bu her zamankinden farklı hissettirmişti nedensizce. Sanki tam burada, gerçekten karşımdaymış gibiydi. Sanırım bu zamana kadar tamamen hayal dünyamın kurmacası olan şeyler bu kez gerçekten onun ağzından duyduğum sözlere dayandığı içindi.

Gerçekten kucağındaydım. Gerçekten çıplak bacaklarımda hissetmiştim büyük ellerinin, güçlü tutuşunu. Gerçekten nefesi boynumdaki hassas deriyi yakmıştı. *Onu gerçekten hissetmiştim.* Sadece rol için bile olsa, gerçekti

işte.
Gerçekdışı şekilde gerçekti.

'İnle.'

Dudaklarımdan çok küçük bir ses çıkmasına müsaade ettim.

İşaret parmağım da orta parmağıma katılarak bir ritim tutturduğunda içime sıkışan nefesi sertçe bıraktım. Islak saçlarımın bir kısmı fayansa yapışmıştı.

Duvardaki diğer elimi de kaldırarak göğsüme koyduğumda ellerim ona ait olamayacak kadar küçüktü fakat o an bu detayın çok da bir önemi yoktu.

Karnımın içinde kaynayan hisler ince bir yol çizerek kasıklarıma yayılırken, hissettiğim yoğun hisleri bedenime kendi kendime yaşatıyordum fakat zihnimi tatmin eden tek şey onun düşüncesiydi. Bedenimi ben, zihnimi o doyuruyordu.

Göğüs ucumu parmaklarım arasına sıkıştırdım.

Bahse girerim ki benim avcumdan taşan göğüslerim, onun eline tam otururdu.

Benim ince parmaklarıma oranla, uzun ve kalın parmakları işini daha güzel hallederdi.

Aklımdaki düşünceler, buharlı banyoyu kaplayan soluk seslerim ve bedenimde dolaşan ellerim beni sonuca ulaştırdığında rahatlamaktan öte daha aç hissediyordum. Yakınımda olması, fakat benim olmaması beni fazla zorluyordu.

Duygusuz bir seks istemiyordum.

Bana dokunursa, dokunuşlarındaki yumuşaklık olmasa bile değeri hissetmek istiyordum. Canımı da yaksa, yakarken gözlerine baktığımda karşısındakinin kim olduğunu önemsemeyen, sadece tatmin olmaya bakan birini görmek istemiyordum.

Çok şey istiyordum.

Bu zamana dek istediklerimi almak konusunda pek zorlanmamıştım. Bu saatten sonrasını ben de kestiremiyordum..

İyice temizlendikten sonra, üzerime bornozumu geçirerek çıktığım banyonun kapısını buharın dağılması için açık bırakmış, kendime içerisinde birkaç dilim elma ve bir küçük limon dilimi olan tabak hazırlayarak salonumdaki kanepeye yayılmıştım.

Küçüklüğümden beri ne zaman öfkeli, gergin, heyecanlı veya stresli hissetsem limon yalardım. Belki de psikolojikti fakat her zaman bana daha iyi hissettirirdi.

Şu an neden tabağımda bir limon olduğunu bilmiyordum. Evimde sakince oturuyordum oysa ki, limona ihtiyacım yoktu.

İçimde tarifsiz bir şeyler kaynıyordu. Sanki oturuyordum ama oturmak istemiyordum. Enerji doluydum. Belki limon daha iyi hissettirirdi.

Yeşil elma diliminden bir ısırık alırken büyük televizyon ekranımdaki film listesine göz gezdirdim sakince.

Salonun, mutfağın, çıktığım banyonun, hatta yatak odamın bile ışığı yanıyordu. Dolayısıyla cam duvardan gözüken şehrin karanlığına rağmen evimin içi gündüzden halliceydi.

Gündüz de olsa, gece de olsa evin içinde hiçbir zaman ışık sönmezdi.

Kolay kolay bir şeylerden veya birilerinden nefret edebilen biri değildim. Fakat, hayatta her şeye bedel olan sadece iki nefretim vardı. *Karanlık* ve bir şey daha.

Karanlık iğrenç bir şeydi. En iğrenci olmasa da çok igrençti.

Tüm kötülükler karanlığa saklanırdı. Karanlık her şeyi örter, içine çekerdi.

Karanlık insanları öldürürdü, ölümleri saklardı.

Karanlık cinayetlerin en büyük dostuydu.

Karanlık, sekiz yaşında bir kız çocuğunun bodrumuna saklanmış bir canavardı.

Gece katil, yıldızlarsa şahitti.

Güneş masumiyet, ay ve yıldızlarsa karanlığın kirine ortak kötülüklerdi.

Düşündüğüm şeyler elimi limon dilimine uzatmama sebep olurken gergin parmaklarımdan biriyle tuttuğum limonu dudaklarıma götürdüm ve gözlerimi camdan çekerek ışığa sabitledim.

Ev aydınlıktı.

Karanlık burada bana dokunamazdı.

Gerilen bedenim rahatlarken kendi dikkatimi dağıtarak televizyondaki filmlerin açıklamalarını okuyarak, masumiyet doğana kadar izleyebileceğim bir şey seçmeye çalıştım.

Dişlediğim limonun yüzümü buruşturmama sebep olan ekşi tadı iyiydi.

Dakikalar geçtiğimde tam gözüme bir film kestirmiştim ki kalbimi durduracak bir şey oldu.

Limon dilimi parmaklarımdan kayarak tabağa düştü.

Tüm korkular mezarlarını terk etti. Evimin içi hayaletlerin gürültüsüne kapısını araladı, yıldızlar ve ay camdan içeriyi izledi.

Tüm ışıklar söndü.

Katil evime girdi.

Salon, mutfak, banyo, yatak odası, her yer karanlığa gömüldü.

Camdan dışarıdan gözüken, diğer yüksek, camdan binaların da ışığı elinden alınırken bu hisse sekiz yaşından beri hiç de alışık olmayan gözlerim hiçbir şeyi göremedi.

Karanlığın dokunuşunu ensemde hissettim. Gerçekten hissettim. Ellerini bana doladığını, kalbimi avuçları arasına aldığını, ağzımı kapattığını, nefeslerimi susturduğunu hissettim. Fiziksel olarak bana temas eden şeyleri hissettim.

Görmemeyi umursamadan koltuktan fırlarken yere düşerek parçalara ayrılan tabağın sesi bana çığlık attırdı.

Yüzümü ellerime gömerek karanlığı görmemeyi dileyerek hareket etmeye çalıştım. Bacağım sehpaya çarptı, sehpa ses çıkartarak geriye doğru düştü.

Titreyen parmaklarım yüzümden saçlarıma kaydı, köklerinden sertçe çekiştirdi.

Yürümeyi bile unuttum. Mantık devre dışı kaldı. Duygular çığlık çığlığaydı.

Bir tek nefretin sesini duydum. Terk edilmişliği hissettim hemen yanımda. Vazgeçiş de buradaydı. Gözden çıkarılmışlık, umursanmamak.. Ölüm duygusu geldi salonumun orta yerine yerleşti. Korkunun sesi en yüksekti.

Somut olan her şey soyut, soyut olan her şey somuta dönüştü.

Jeneratörler devreye girmeliydi.

"Girecek." dedim kendi kendime. "Nefes al, girecek. Sadece on saniye sonra. Sakin ol, sakin ol, yalnız değilsin sakin ol."

On saniye geçtiğinde titreyen tek şey parmaklarım değildi. Dizlerim birbirine çarpıyordu.

"Geçecek. Geçecek." diye telkin etmeye çalıştım kendimi.

Göz ucuyla diğer binaların bazılarının ışığının yandığını gördüm. Onların jenaröterleri devreye girmişti. Burasınınki neden girmiyordu? Buraya taşınmadan önce bu soruyu kırk kez sormuş, kırk kez rahatlatıcı cevabı duymaktan bıkmamıştım. Jenaretör vardı, elektrik kesintisi durumunda hemen devreye giriyordu.

Siktiğimin şeyleri bozuk falan mıydı?

Dudaklarımdan dökülen korku dolu, değişik seslerle birlikte mutfakta bir mum olduğunu hatırlayarak duyguların sesini duymamak için iki elimi de kulaklarıma bastırdım ve Amerikan mutfağa doğru koşmaya başladım.

Görmeden çarptığım, çıplak bacaklarımı acıtan şeyler umurumda bile değildi.

Evden çıkamazdım. Binada elektrik yoktu. Koridorda kalamazdım. Asansöre binemezdim. Merdiven inemezdim. Dışarı çıkamazdım. Burada sıkışmıştım. Ölecektim. Karanlıkta hiçbirini yapamazdım. Ölecektim.

Karanlık beni öldürmeye evime gelmişti.

On iki yıl sonraki hedefi annemden sonra bendim.

Mutfak tezgahındaki şeyleri gürültüyle yere devirmeyi umursamadan titreyen ellerimle mumu ararken gözlerim bu iğrençliğe biraz alışmış olmalı ki silik bir şekilde görebiliyordum bazı yerleri.

Aniden parmaklarımın ucunda bir metal hissettiğimde o ana dek aklıma gelmeyen telefonumu hızla kavradım ve açılması için güç tuşuna bastım.

Ekran karanlıktı.

Sarjı yoktu.

Cihazı fırlatır gibi geri bıraktım tezgâha.

Bir dakika boyunca mutfağı talan ettim.

Bir şeyler düştü, bir şeyler kırıldı, bir yerlere çarptım, canım yandı. Hiçbirini umursamadım.

Ve sonunda bir mum fitiline ulaşabildim.

Ocağın yanındaki ateşle mumun ucunu yakarken cılız ışık titredi, gölgesi tavanı aydınlattı ve tavana yansıyan karaltılar beni geri geri adımlar atmaya, duvara yaslanmaya zorladı.

Cılız mum ışığı beni rahatlatamayacak kadar azdı.

İki elimle sardığım mum, dün camların kestiği avuç içlerimi yaktı. Önemsemedim. Yaslandığım duvarda sırtımı aşağı doğru kaydırarak soğuk mutfak zeminine oturdum.

Küçükken de her çocuk kadar sevmezdim karanlığı. Fakat sekiz yaşından sonra, her çocuktan çok sevmedim.

Sekiz yaşında, bir bodrum katında ipin ucunda sallanan kadın yüzünden hem annesiz, hem de aydınlıksız kaldım.

Dokuz saat. Yaşımdan büyük saat boyunca karanlığın cinayetini izlemeye mahkumdum.

Titreyen ellerimin arasındaki mum mutfağı aydınlatmaya yetmemekle birlikte, ellerim titrediği için sallanıyor korkunç karaltıların duvarlara

yansımasına sebep oluyordu.

Gözlerimi sımsıkı yumdum fakat gözkapaklarımın ardındaki karanlıktan bile korkuyordum.

Altı yaşım yansındı karanlığa.

Annemin yorgun görüntüsü..

Hafifçe kırışan ellerinin yüzümdeki hissiyatı..

Tek kişilik turuncu örtülü yatağımın üzerinde yatan minik Elif'in annesini izleyen gözleri.

Minik Elif bir zamanlar bendim. Şimdi gözümü kapattığımda onu somut bir şekilde gören ise 20 yaşındaki Elfida'ydı.

' 'Anne ışığı yakalım mı?'

Annem yanağımı okşamayı bırakmadı. Yatağımda hafifçe yatar gibi oturmuş, kafasını yatak başlığıma yaslamıştı.

'Işıkla uyunur mu hiç kızım? Öyle alışma. Bak yanındayım ben hiçbir şey olmaz.'

Yatakta kıpırdandım ve aklıma düşen farklı bir soruyu yönelttim anneme. 'Anne, babam ne zaman gelir? Bir haftadır gelmedi hiç.'

'Bilmem kızım. Gelir.'

'Ama ne zaman?' diye direttim.

Yanağımdaki elimi saçlarıma çıkartarak okşadı. 'Bilmiyorum. Uyu hadi.'

'Işık yok. Korkuyorum.'

'Korkma bak, ayın ışığı giriyor içeri.'

Camımdan gözüken ay'a bakarken yüzümü buruşturdum. 'Çok azıcık o ışık ama.'

'Elfida yorma beni kızım, uyu haydi. Sonra ben de ilacımı içip uyuyacağım. Her yerim ağrıyor.'

Kafamı kaldırarak beni izleyen annemin yüzüne baktım. 'Neden uyumak için ilaç içiyorsun ki? Sadece gözünü kapasana.'

Saçlarımın bir buklesini parmağına doladı. 'Bazen, bazı insanlar uyumak için bile ilaca ihtiyaç duyacak kadar yorgun olabilirler.'

'Yorgunlar daha kolay uyumaz mı?'

'Bu öyle bir yorgun değil. Boş ver sen.'

Başımı sallayarak kafamı turuncu kılıflı yastığıma gömdüm. Annemin en sevdiği renk olduğu için onun elini değdiği her yer turuncuydu, benim de en sevdiğim renk turuncuydu.

'O zaman ninni söyle bari."

Annem nefesini vererek küçük yatakta yanıma kuvrıldı ve mırıldanmaya başladı. '

Annemin on iki yıl önceki sesi kulaklarımda çınlarken gözlerimi açtım.

Eriyen mumun damlaları çıplak bacaklarıma damlayarak tenimde izler bırakırken bacağımdan daha çok yanıyordu yüreğim.

Cılız ışığı izlerken dudaklarımı araladım.

Annemin bilindik bir ninniyle harmanladığı kendi uydurma sözlerini hala unutmamıştım.

"Benim annem, güzel annem.."

Mırıldanırken dudaklarıma yabancı gelen kelime dilimi yaktı.

"Beni al kollarına, kucağında okşa beni.. Ninniler söyle bana.."

"Bugün hâlâ kulağımda çınlıyor tatlı sesin."

Kelimeler titredi.

"Benim annem, kalbimin sen en büyük neşesisin."

Nefeslerlerim çok sıktı, ama ciğerlerimi doldurmayacak kadar azdı da.

"Benim güzel kızım, menekşe kokulum.."

"Annesinin cesur, korkusuz meleği.."

"Güneş battı, akşam oldu. Işıklar söndü, ay doğdu.."

"Annesinin Elif'i yatağında hemen uyudu.."

Dudaklarından dökülen melodiler benim dudaklarımdan dökülürken mum küçülmeye başlamıştı.

"Annesi, Elif'ini çok seviyormuş, her gece ona ninniler söylüyormuş.."

"Yine gece olmuş, Elif uyumuş.
Annesi başında nöbetini tutmuş.."

"Annesi hep onun ellerini tutacakmış.."

"Annesi Elif'i hiç bırakmayacakmış.."

Mumun alevi göz bebeklerimde yanıyordu. Gözlerim yanıyor, canım yanıyordu.

Annemin ninnisi biterken bir cümle daha çıktı dudaklarımdan melodiyle, ninniye onun söylediği her şeyden daha gerçek bir cümle eklemek için.

"Elfida'nın annesi de yalancıymış."

Ellerimdeki mum eriyerek kalıntılarını bacaklarıma dökerken titreyen dizlerime ek dişlerim ses çıkartıyordu. Bir elimi saçlarıma götürerek bu işkencenin bitmesini diledim, aydınlığı diledim. Bir şeylerin dört bir tarafımdan beni tutsak ettiğini hissediyordum.

Korkunun fiziksel olarak bana temas ettiğini hissedebiliyordum.

Bir cızırtı sesi duyuldu önce. Sonra buz dolabının çalıştığını belli eden küçük ses hayatımda beni hiç yapabileceğini düşünmediğim şekilde rahatlattı.

Ve dakikalar sonra işkence bitti.

Tüm ışıklar bir bir yandı.

Katil evimi terk etti.

Acuçlarım arasında eriyerek sönen mumun bacaklarımda bıraktığı kalıntıları izledim tepkisizce.

Yeni yıkanmama rağmen ter içinde kalmıştım.

Ağlayabilen biri olsaydım şayet, şu an çığlıklar ata ata ağlıyor olurdum.

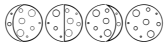
Gözlerimi yumdum ve geri açtım. Az önce yolduğum saçlarıma şefkatle götürdüm bu kez ellerimi. Dudaklarıma bir tebessüm yerleşti hafifçe. "Geçti."

Dakikalar sonra yerimden kalkarak mutfak dolaplarından birini açarken hala daha tam olarak rahatlamış sayılmazdım. Güneşin doğmasına çok az kalmıştı.

Elim rafta yavaşça dolaşırken aradığımı buldum ve plastik kutuyu kavrayarak avcuma hapsettim.

Evet. Yorgunlar daha kolay uyumuyormuş.

Yıllar önce boş verdiğim şeyi artık anlayabiliyordum.

Mavzer'in içinde adımlarken gözlerimle içeriyi taradım. Gündüz vakti olduğu için kalabalık değildi.

Keşke Kurşun da burada olsaydı ama genelde gündüzleri uğramazdı. Uğrasa bile yukarıdaki, restoran-bar katındaki odasında oluyordu. Karşılaşmamız zordu yani.

Benim Kılıç'ı bulmam gerekiyordu. Sözleşme falan imzalayacaktım yine.

Odasında olduğunu tahmin ederek adımlarımı odasının olduğunu bildiğim asma katın merdivenlerine yöneltirken boş alanda kum torbalarıyla çalışan birkaç kişiye baktım.

Ben de çıkmadan biraz vücudumu açsam iyi olacaktı. Buradaki dolabımda spor kıyafetlerim olmalıydı. Üzerimdeki pantolon, büstiyer ve

ayakkabılar elbette antrenman için pek uygun değildi.

(şöyle bir şeyler düşünebilirsinizz,)

Yukarı çıkarken merdivenlerin yanındaki boy aynasından kendime küçük bir bakış attım.

Bol kesimli pantolonları seviyordum.

Bol kesimli pantolonlara aşıktım.

Dolabımda yüzlercesi olmalıydı. Yaz, kış, sonbahar, ilkbahar.. her mevsimde seve seve giyiyor ve asla sıkılmıyordum.

Bunun sebebi biraz da bacaklarımı fazla ince buluyor olmama dayanıyordu. Hiçbir zaman dar kesimli, bacaklarımı saran bir pantolon giyebilecek kadar özgüvenli hissedememiştim kendimi. Uzun boylu, üzerine zayıf yapılı olunca tercih etmekten kaçındığım dar altları bir türlü kendime yakıştıramıyordum.

Boy aynasının karşısında durarak saçlarımdan, gözlerimden, bedenime kadar her yerimi özenle incelerken kendime gerekenden uzun süre bakmanın beni strese soktuğunu hissettim. Baktıkça kusurlarım artıyordu.

Gözlerim mesela.. Tamam, nadir rastlanan bir türdü, belki hoş bile sayılabilirdi. Ama neden normal renk bir çift gözüm yoktu ki? Bu, garip gözüküyordu. Burnum belki de daha şekilli olmalıydı, kulaklarım daha küçük.. yüzümdeki benlerin bazıları fazlalıktı.

Kuruntularım saklandıkları yerlerden çıkmak üzereyken gözlerimi kırpıp nefesimi bırakarak merdivenlere yöneldim ve görenin içimden geçenleri asla aklının ucundan geçirmeyeceği özgüvenli adımlarla merdivenleri tırmanmaya başladım. Yaptığım şeyin saçmalığını fark ederken içten içe kendime kızıyordum.

Durup kendimi incelemem ve bana yetersiz olduğumu bağıran iç sesimle baş başa kalmam gereken an şu an mıydı gerçekten?

Asma katın merdivenlerini aştım ve kattaki tek kapı olan Kurt'un, yani Kılıç'ın kapısının önünde durarak kapıyı iki kez tıklattım.

Tufan'a rastlamamıştım. Odadan çıkınca ona da bir göz atabilirdim. Belki o doğum günü 'partisi' hakkında bir şeyler duymuş olabilirdi.

Tıklattığım kapının ardından herhangi bir ses gelmemesiyle kapı kulpunu kavradım. Kulağımı yaklaştırarak içeride birinin olup olmadığını anlamaya

çalışırken Kılıç içeride olmadığı takdirde odasında beni yalnız yakalarsa düşüneceklerini tanrı bilirdi. Adam su içsem ondan bile kıllanıyordu.

Ahşap işlemeleri olan kapının ardından kulağıma takırtıyı andıran bir ses gelince içeride birinin olduğunu anlayarak kulpu rahatça indirdim ve kapıyı açtım. Tıklatmamı duymamıştı ne de olsa.

Karşılaştığım manzara kesinlikle beklediğim şekilde olmazken nasıl bir tepki verebileceğimi hesap etmeye çalışıyordum ki arkası bana dönük şekilde duran Kılıç kafasını yan çevirerek gelene baktı.

Dudaklarım hafifçe aralandı.

Kılıç, odasındaki çift kişilik kanepesinde uzanan ve ayrık duran iki bacağından biri omzunda olan kadının içinde gidip gelirken odaya birinin girdiğini fark etmesi onu durdurmadı. Hareketlerinin rahatlığından anladığım kadarıyla toparlanmayı düşünmemişti bile.

Bana kısa bir bakış atarken, önünde uzanan kırmızı saçlı, kaşı ve dudağında piercingler olan kadın da irkilmemişti bile.

İkisi de tamamen çıplak değildi. Kadın gömleğini çıkartmadan kısa eteğini sıyırmış, Kılıç'sa üzerindeki çıkartmış ve pantolonunu ayak bileklerine kadar indirmekle yetinmişti.

Gözlerimi devirirerek geri çıkmak için hamle yaparken Kılıç kalınlaşan sesiyle "On dakika." dediğinde muhattabı bendim. İşleri on dakika sonra bitecekti.

Tamam, güne böyle bir manzarayla başlamak çok da iç açıcı olmamıştı.

Kılıç'ın kaslı, dövmeli sırtındaki her haraketiyle gerilen kaslarını, kadını belinden tutup sabitleyen kalın kollarını incelemeyi gereksiz bularak odadan çıktım ve kapıyı sertçe geri kapattım.

"İğrenç." diye söylene söylene asma kattan aşağı inerken bu adama gerçekten de çok sinir olduğumu düşündüm. Hem ayağına gidiyordum, hem de saygısızca karşılanıp bir de üzerine bir 'kusura bakma' bile almadan bekletiliyordum.

Mavzer'in çalışan kurallarıyla ilgili çok bir şey bildiğim söylenemezdi fakat o odaya giren ben değil de Kurşun olduğu takdirde Kılıç'ın yaşayacağı gerginlikle kadından beş metre öyeye zıplayacağına emin sayılırdım.

Belki de onu şikayet etmeliydim.

Bir umut kovulurdu.

Elbette kovulmazdı, yine de.. laf yemesi hoşuma gidebilirdi.

Gözlerim Mavzer'in içini tararken bir ayağımı yere vurarak asık suratımla beklemeye başladım. Ne kadar sabırsız biri olduğum düşünülürse bu eylem

hiç de kolay değildi.

"Kimler gelmiş?" diyen ses arkamdan gelerek arkama bakmama sebep olurken Tufan diğer tarafımdan dolanarak karşıma geçti ve kafamı bir kez daha çevirmeme sebep oldu.

"N'aber mini Joe?"

Tufan'ın alayla söylediği hitap kelimesine gözlerimi devirirken "İyi, sen?" dedim bıkkınca.

'You' dizisindeki, saplantılı aşık rolündeki başrol karaktere atıfta bulunmuştu.

Omuz silktiğinde bol, krem rengindeki tişörtünün altından belli olan geniş omuzları indi ve kalktı. Altında bir spor şortu vardı. Kumral saçları ıslak ve karışıktı. "Klasik. Hayırdır, neyi bekliyorsun?"

"Kurt'u. Sözleşme imzalayacağım."

Bir kaşını kaldırdı "Kurşun'la olacak maç için mi?"

"Aynen." dedim. "Bir de Safir'le."

Kaşları aniden havalanırken yüzüne oturan ifade gerçekten tanımsızdı. "Akçay olan Safir mi?"

Tepkisiyle hafifçe gülerken "Evet." dedim.

"O ne alaka kızım? Kurşun'un düşüncesi yetmedi aileyi toptan kapatıyım mı diyorsun?"

"Saçmalama." Olayları olabildiğince kısa şekilde, sessizce ona özet geçerken Tufan her bir cümlemle biraz daha şaşırıyordu. Durmadan laf etse ve beni vazgeçirmek için elinden geleni yapsa da o da üç yıldır Kurşun Alpugan konusunu Nil gibi yakından biliyordu.

"Sikeyim." dedi 'i'leri gereksiz şekilde uzatarak. "Olaya bak."

Başımı salladım. "Ani oldu." Kısaca etrafıma bakınarak gözlerimle salonun içini taradıktan sonra "O uğradı mı?" diye sordum merakla Tufan'a bakarak.

Başını sallamasını beklemiyordum.

"Yukarıda gördüm yarım saat önce. Hâlâ orada mı emin değilim."

Yukarısı bar-restorana ayrılan kattı.

Anlamıştım ki ne zaman bir yerde olmayacağını düşünsem orada oluyordu. Ters psikoloji falan mı oluyordu bu?

Kalp atışlarım hızlandı.

Tufan yüzüme bakarak gözlerini devirirken "Koş hadi koş." dedi alayla. "Çık yukarı. Koklaya koklaya bulursun sen zaten."

Tam Kılıç'ı beklerken bir şeyler içme bahaneyle yukarı çıkmak üzere harekete geçecektim ki asma katın ucundaki odanın kapısı açıldı ve merdivenlerden inen kadının arkasından, kafasını kapıdan çıkartıp aşağıya bakınan Kılıç'ı gördüm. Beni gördüğünde "Gel." diye seslendi ve içeriye girerek kapıyı açık bıraktı.

Allah'ım sen bu adamı yanına al. Ne olur!

Dişlerimi sıkarken Tufan bana sırıtıyordu.

Ona ters bir bakış göndererek merdivenleri kırmak ister gibi çıkarken Kılıç'ı boğazlamamamın sebeplerini kendime hatırlatıyordum. 1- Kurşun'un arkadaşıydı ve arkadaşını öldürürsem onun hayatında çok da güzel bir yerim olmayabilirdi. İkinci sebebe geçmeden önce düşündüm. Sanırım başka bir sebep yoktu.

Açık bıraktığı kapıdan geçerek arkamdan kapatırken yüzüm gerçekten de beton gibiydi.

Tamam. Odadan çıktıktan sonra yukarı çıkabilirdim. Bu sinirimi biraz daha yatıştırırken ilerleyerek masasının karşısındaki tekli kotluklardan birine oturarak bacak bacak üzerine attım.

"Hoş geldin." dedi soğuk buz mavilerini üzerime dikerken.

Gömleğini rastgele üzerine geçirmiş, birkaç düğmesini salaşça bağlamıştı. Pantolonunun içine sokmaya zahmet bile etmemişti uçlarını. Saçları biraz nemli, boynunun yanı hafifçe kızarıktı.

Iy.

"Hoş bulduğumu söyleyemeyeceğim." dedim ağzımın içinden.

"Yanlış bir zamanda geldin." dedi sandalyesinde geriye yaslanırken.

"Sen özel işlerin için yanlış bir mekan ve zaman seçtin desek daha doğru olacak." dedim samimiyetsizce gülümseyerek.

O da benim gibi dudağının kenarını kıvırdığında bu haraketi gülümser gibi değil de sinir olduğunu göstermek ister gibiydi. "Her neyse, bir şey içer misin?" diyerek konuyu değiştirdi.

"Gerek yok."

İçinde zehir olmayacağının garantisi yoktu sonuçta.

Başını sallarken "Evet," diye mırılandı ve masasındaki yığının arasından bir kağıt seçerek önüme doğru ittirdi. "Az önce şahit olduğun şeyin aramızda kalacağı konusunda anlaştığımıza göre gelme sebebine geçebiliriz."

Dudaklarımdan firar eden gülüşe engel olamazken "Öyle bir anlaşma yaptığımızdan pek emin değilim." dedim.

Bana alttan, boş bir bakış attı. "Ben eminim."

Dirseklerimi masaya yasladım. "Kurşun'un öğrenmesi mi korkuttu seni?"

"Korkuttu?" diye sordu anlamsızca. Ömründe korkmak kelimesini ilk kez duyuyor gibi bakmıştı.

Başımı salladığımda sinirlerini bozabildiğimi görmek kesinlikle çok hoşuma gitmişti. Arada böyle rol değişiklikleri gerekiyordu.

Fırsatını bulduğum ilk dakika Kurşun'a, şahit olduğum küçük gösteriyi laf arasına sıkıştırmış gibi yaparak anlatacağımdan şüphem yoktu.

"Kurşun neden beni korkutsun Elfida?" diye sorduğunda ona bakmayı sürdürdüm. "İş saatlerinde çalışanların özel ilişkiler yaşamasından hoşlanmaz sadece. Duyması benim açımdan değil Ece açısından kötü olur. Beni kovacak hâli yok fakat onu kovar. Ben sağ kolu sayılırım ve kadroluyum. Bana bir şey olmaz." Omuz silkti.

Demek o kadın da burada çalışıyordu.

Karşımdaki salağa hiçbir şey olmazken zavallı kadının kovulmasını elbette istemezdim.

Nefesimi bırakırken "Her neyse," dedim. "Bana ne sizin özel ilişkilerinizden. Sözleşme bu mu?"

Başını salladı. "Kurşun için olan. Tabii Çita'yı henüz geçmedin ama, biz erkenden imzalatalım sana."

Klasik sözleşme maddelerine göz gezdirmeye başladım. Her zamanki şeylerdi, hayatının sorumluluğunu reddediyor, ringin içinde başına gelecek her türlü şeyi senin başına yıkıyorlardı.

Beş dakika boyunca kağıttaki yazıları okudum ve Kılıç'ın önüme ittirdiği kalemi alarak imzalamak üzere sehpaya koyduğum sözleşmeye doğru eğildim.

İmza atıp atmayacağımı düşünmeme falan gerek yoktu. Bu kararı yıllar önceden vermiştim zaten.

"Elfida," dedi düzce, henüz imzalayamadan.

Kafamı kaldırarak boş buz mavilerine baktım.

"Emin misin?" diye sorduğunda ifadesizdi, ama beni tartıyor gibiydi vücut dili. Bu adamın düşüncelerini okuyabilmek istiyordum.

Başımı sallamakla yetindim.

Aniden "Kurşun'u hiç dövüşürken izledin mi?" diye sorduğunda birkaç saniye boyunca düşündüm. "Gerçek bir dövüşten bahsediyorum, anternman maçlarından değil."

Anternman dışında denk geldiğim hiç olmamıştı gerçekten de. Sadece duyduklarım vardı. Sık maç yapmıyordu, yaptığı her maçı da herkes izleyemiyordu.

Sessiz kaldığımda başını yavaşça salladı.

"Tek isteğin gerçekten dövüşmek mi?" İki saniye kadar sessiz kalırken dövmelerle sarmalanmış ellerini masanın üzerinde birbirine kenetledi. "Bana karşı dürüst olursan hiçbir zaman kaybetmezsin. Ama yalan söyler ve yakalanırsan, sana merhamet etmem. Kurşun senin canını ringte yakar, kafeste yakar, ama benim onun gibi bir ahlâkım yok. Bir sınırım da öyle."

Ben de bu kadar dakikadır konuyu nasıl beni sorgulamaya getirmemiş olduğunu düşünüyordum. Nefesimi sıkıntıyla vererek elimdeki kalemi sehpaya bıraktım ve artık açık olmaya karar vererek "Ne geçiyor aklından?" diye sordum. "Neden bu kadar tedbirlisin bana karşı? Ne yapacak olmam seni bu kadar geriyor Kurt?"

Hiçbir açık vermememe rağmen hisleri nasıl bu kadar kuvvetli olabiliyordu?

Sessizce gözlerinin içine sabitlediğim gözlerime baktı. "Nasıl baktığını göremiyorsun. Nasıl bir enerji yaydığını hissedemiyorsun. Sana bakınca Elfida.. Sana bakınca, bir gün birine çok büyük bir zarar vereceğini görebiliyorum. O zararın çevremdekilerle ilgili olmaması ve bunu planlamış olmamanı temenni ediyorum sadece."

Başımı iki yana sallarken ona aklını kaçırdığını düşünüyormuş gibi baktım. Şüphesine hak veriyordum ama bakışlarıma kadar rol yapıyordum. "Senin psikolojik problemlerin olduğunu düşünüyorum. Kafanda kurduklarına kaptırmışsın kendini."

Gözlerini indirmeden kaşlarıyla avuçlarımı işaret etti. "Eline ne oldu? Davet gecesi."

Sakince avuç içlerime indirdim bakışlarımı, omuzlarımı silktim. Cam kırıklarının kestiği derim kabuk bağlamıştı. "Bardak kırıldı sadece."

"Barda tek başına otuturken birden bardağı avuçlarında parçalıyorsan, belki de senin de psikolojik problemlerin vardır Elfida."

Sikeyim ya.

Görmüştü.

Yine de bu durumu Kurşun'la bağdaştırabileceği bir hareket yapmadığım için rahat sayılırdım.

Ona boş bir bakış attım. "Bir şey düşünüyordum, fazla sıkmışım kırıldı. Ne var bunda?"

"Pekâlâ." dedi arkasını yaslanırken. Konuyu kapattığı belliydi. "İmzala hadi."

Ona son kez bir bakış atarak yeniden sözleşmeye yöneldim ve az önce bıraktığım kalemi alarak isminin altındaki boşluğa imzamı attım.

Bu imza benim üç yılımın sonucuydu. İçimdeki tatmin hissiyle kıvrılmak isteyen dudaklarıma engel oldum.

11 Ağustos 2022. Sevgilim.. Çok yaklaştık.

"Yalan söyleyemem Kurşun'u yere serdiğini görmek gerçekten eğlenceli olurdu ama, bu imza hayatının hatası olacak."

Sözlerini umursamadan "Ona da bir sözleşme imzalatacak mısın?" diye sordum.

Kaşları hareket etti fakat çatılmadı. "Neden?"

Önüne ittirdiğim kağıdı işaret ettim. "Benim alacağım hasarın suçu kimseye kalmayacak. Peki ya o.. Onun alacağı hasarın benim başımı ağrıtmayacağını nereden bileyim?"

Güler gibi kıvrıldı dudağının bir yanı. "Hasar bırakabil de.."

Ona boş bir bakış atarken "Bardaki akşam diğerlerinin küçümsemelerine çok güzel karşılık veriyordun. Ne değişti?" diye sordum. Safir ve Alkım'a beni tanımadıkları konusunda diretmişti o gün.

Az önce imza attığım kalemi parmakları arasında çevirmeye başladı. "Başkasının küçümsemesi hoşuma gitmedi. Sözlerim yalan değildi fakat.. Kurşun Alpugan seni o kafeste süründürecek. Bu bir fikir değil, gerçek."

Gerilmem mi gerekiyordu? Korkmam?

İçimde kaynayan hırs kazanları fokurdadı, damlaları taştı.

Oturduğum sandalyeden kalkarken şu ana kadar şüphem varsa bile artık yoktu. O kafesten kazanmış olarak çıkacağıma emindim.

Ben de Elfida isem, o maç hepsini dumura uğratacaktı.

Sakince serçe parmağımı havaya kaldırdım ve bir elimi masasına yaslayarak ona doğru eğildim. "Var mısın iddaya Kılıç Falu?"

Dudağını kıvırarak buz mavilerini gözlerime sabitledi ve serçe parmağını, serçe parmağıma sardı. "Varım Elfida Alaner."

Gözlerimizin kesiştiği üç saniyelik süre zarfında benim bakışlarım hırs, onunkiler keyif doluydu. Parmaklarımızı ayırdım ve yeniden doğruldum.

"Nesine?" diye sormasını beklemiyordum.

"İstediğim bir şeyi sorgulamadan yaparsın." dedim ucunu açık bırakarak. Ondan isteyecek çok fazla işime yarar şey olabilirdi.

"Tamam." dediğinde kaşlarımı kaldırarak emin olmak ister gibi yüzüne baktım. "Caymak yok ama?"

"Verdiğim sözleri tutarım."

Başımı salladım ve öyle olmasını umarak odadan çıkmak üzere hareketlendim. Burada işim bitmişti. Bir an önce yukarı çıkacak ve Kurşun'u görcektim. Umarım gitmemişti.

Ona arkamı dönmüştüm ki adımlarımı durduracak bir şey söyledi.

"Yarın gece Kurşun'un doğum günü için bir davet düzenleniyor."

Yüz ifademi görememiş olması iyiydi. Tüm kasalarımın gerildiğini, mimiklerimin kontrolüm dışı hareket ettiğini ve eski hâline döndüğünü görmesi işime gelmeyebilirdi.

Hızlanan kalp atışlarıma rağmen sakince kafamı çevirdim ve 'yani' der gibi bir bakış attım esmer yüzüne.

Beni çağırmayacaktı. Değil mi?

Şüphelendiği kadını burunlarının dibine sokması deli saçması olurdu. Bir pislik planlamadıysa elbette.. Benden kendi düşmanlarına yem yapabilecek kadar işkilleniyordu. Kim bilir aklında neler vardı?

"Dilersen sen de gel."

Bu teklife zıplamak, uçmak, depar atmak, çığlıklar atarak kabul etmek istesem de anlamsız bakışlarımı sürdürerek "Neden?" diye sordum.

Oscar goes to..

Kabul etmeyecek olsam bile nerede diye sorup sonra reddedebilirdim. Böylece davetin yerini öğrenmek için geçen sene olduğu gibi birilerini tehdit etmem, gizlice davetiye çalmam, kamera kayıtlarını silmek için otel güvenliğini baştan çıkartmam gerekmezdi.

Fakat bu adam gerçekten zekiydi. Zekiden de öte gerçek üstü hisleri vardı. Ve bana adres verdiği takdirde beni orada görürse kendi kendine bir şeyleri kanıtlamış olacaktı. Şu an beni denediğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Ben elbette o davette olacaktım.

İkna edici bir sebeple birlikte.

Ama adresi ondan öğrenmek işime yaramazdı. Benim orada olmam gerçekten bir tesadüf olmalıydı. Davetin olduğu yerde bulunmam için ikna edici bir sebebim olmalı ve güya onların orada olduğundan haberim bile olmamalıydı. Ben masum kızdım. Etrafında onun bilgisi dahilinde olmayan olaylar gerçekleşen, tesadüflerin suçu üzerine yıkılan, haberi bile olmadan iki psikopata yem edilen bir masumcuk..

"Bilmem." dedi rahatça. "Mavzer'den birkaç kişi gelir her zaman. Senin de sıradaki rakibi olarak davete katılmanda bir sakınca yok bence. Özel bir şey değil zaten. Genel bir kutlama."

Özel olsa işin olmazdı demeye çalışıyordu.

Belki de çalışmıyordu fakat ben cümlesinden bunu çıkartmıştım.

Ben özel değildim.

11 Ağustos 2022. Gelecek. Doğum günlerini baş başa kutlayacağımız günler de gelecek. Saat gece yarısını vururken sana ilk 'iyiki doğdun'unu benim diyeceğim günler de gelecek.

"Yarın demiştin değil mi?" diye sordum düşünür gibi. Onayladığında "Yarın gece okulumun yıl sonu partisi var. Ama olmasa da gelmezdim." dedim düzce.

Başını sallarken bir şey söylememesi üzerine yeniden arkama dönmek için hareketlendim. Buz mavilerindeki yoğun sorgu sanki biraz daha dağılmıştı.

Kılıç'ın güvenini kazanırsam, önümdeki engellerden biri kalkacaktı.

Kurşun da benden şüpheleniyor muydu acaba? Bu kadar yoğun bir şekilde..

Yine de Kılıç kadar kafaya takmadığını, açığımı bulmak için debelenmediğini biliyordum. Yüksek ihtimalle en fazla iki kez falan bu konu üzerine düşünmüştü. O da Kılıç aklına girdiği için olmalıydı. O böyle şeyler yapmazdı.

Çünkü kimdim ben? Kılıç için işlerinin bir parçasıydım. Kurşun Alpugan içinse henüz rakibi bile olmayan biriydim. Umurunda değildim.

Henüz.

Kendi kendimi doldurarak içimdeki saldırgan parçayı açığa çıkartmamak için düşüncelerimi durdurmaya çalışırken, ulaşmak üzere olduğum odanın kapısı tıklatılmadan açıldı ve beni irkiltmese de düşüncelerimi dağıtmaya yetti.

Başımı kaldırdığımda gördüğüm yüz, onu her gördüğümde organlarımın böyle düğümlenip düğümlenmeyeceğini düşünmeme sebep olurken yutkunmamaya çabaladım.

Onu her gördüğümde her ne yapıyorsam bırakıp, çenemin altına birleştirdiğim ellerimle onu izlemek istiyordum sadece. Susmasını izlemek. Konuşmasını dinlemek. Yürüyüşünü, duruşunu, ellerinin hareketini, dudaklarının kıvrımını, heybetli bedeninin her bir hareketini..

Onu görmek tarifsizdi.

Onun alanının içinde olmak tarifi olmayan bir histi.

Dünya üzeri bir güzelliği vardı, belki enerjisi. Bu dünyaya ait olamayacak kadar kutsaldı. Bu dünyada olduğuna inanılmayacak kadar ulaşılmazdı.

Üç adım ilerimdeydi. Ama gezegenlerce ötemdeydi.

Karşımdayken bile elimi kaldırsam dokunamayacağım kadar uzaktı sanki.

Bakışları Kılıç'ın sandalyesinde oturan görüntüsünden uzaklaşarak odadan çıkmak üzere olan kişiye, yani bana odaklandığında ifadesiz tavrında herhangi bir değişiklik olmadı.

Beni görüyor olması, onun bakışlarının hedefi olmak bile ruhumu besliyordu.

İki saniye boyunca yüzüme baktıktan sonra yeniden Kılıç'a baktı. Yüzü öfkeliden ziyade sertti. Bir şey söylemeden çıkıp gitmem mi gerekiyor, beklemem mi gerekiyor emin olamıyordum. Gerçi neyi bekleyecektim ki?
Elindeki telefonu sıkıştırdığı iki parmağı arasında salladı ve "Seni, aramama cevap veremeyecek kadar meşgul edip beni ayağına getirten şey nedir?" diye sordu Kılıç'a. Sesinden çıkan buz sarkıtları Kılıç'a batıyordu.

Aramasına cevap vermediği için yukarıdan aşağı inmek canını sıkmışa benziyordu.

Kılıç masasının üzerinde, ekranı ters şekilde duran telefonu aldı ve kendine doğru çevirerek birkaç saniye boyunca baktıktan sonra yeniden masaya koydu. "Sessizdeymiş, görmedim. Birkaç basamak indin diye mi bu atar?"

Sanırım çıkmam gerekiyordu fakat Kurşun'un yapılı gövdesi kapının önündeydi ve geçmem için biraz bile boşluk bırakmıyordu. Burada dikilmemi önemsiyormuş gibi de gözükmüyordu.

"Sessize alıyorsan iki dakikada bir kontrol edeceksin o zaman. Beni işimden edip buraya kadar getirtiyorsun."

Birileri bugün biraz ters tarafından uyanmış olabilirdi.

"İşim vardı." diye açıklama yapan Kılıç tepkisizdi. Alınmış falan gibi de durmuyordu.

Kurşun, hafif yandan izlediğim profilinden gördüğüm kadarıyla geldiğinden beri ilk kez arduvazlarını Kılıç'ın üzerinde dolaştırdı.

Yarım yamalak kapatılmış düğmeleri, kızarıklıklar olan boynu, birazı kuruyan nemli saçları..

O an aklından geçebilecekler aklımdan bile geçmezken sırıtmak istedim. İş saatinde çalışanlarla fingirdeştiğini kendi kendine açığa vermişti.

Bir saniye sonra sert bakışları benim üzerimde durduğundaysa sırıtma isteğim tamamen kayboldu.

Hassiktir.

Aramalarına cevap vermemişti, bir şeyler yaptığı belliydi ve geldiğinde odada benimle birlikteydi.

"Görebiliyorum." dedi düzce, iki saniyede gözleriyle kontrol ettiği benim üzerimde bir dağınıklık görememiş olmasına rağmen, kendince yorumladığı Kılıç'ın 'işim vardı' sözüne atıfta bulunarak.

Açıklayabilirim diye bağırarak düşüncelerini yalanlasam çok mu saçma olurdu?

Hayır hayır hayır. Gözünden böyle düşemezdim.

Kılıç'a ikinci kez bakmadan, eğim verdiği boynuyla birlikte gözlerini üzerimden ayırmazken ıslattığı dudaklarını araladı. "Elfida'ydı değil mi? Kendini benim mekanımda, benim çalışanlarımla, benim izin verdiğimin ötesinde bir durumun içine sokarsan Elfida," diyerek gerginlik yayan bir saniyelik bir es verdi. "Bir daha buranın kapısının önünden bile geçemezsin."

Elfida'ydı değil mi?

İçimdeki küçük kız çocuğu bakışlarını ellerine indirdi.

Bunu bana aşağılanma duygusunu daha iyi hissetmem için mi söylemişti yoksa gerçekten ismim aklında tutmaya yetmeyecek kadar kıymetsiz miydi bilmesem de boğazıma bir şeyler battı. Ne de olsa iki kez karşılaşmıştık. Hatırlamak zorunda değildi ki.

İlk kez karşılaştığım, hedefi ben olan sert, azarlar bakışları yıllardır yapmamama rağmen içimde ağlama isteği uyandırırken gerçekten zorlasam bunu yapabileceğimi fark etmek beni kendi hislerimin büyüklüğünden korkuttu.

Odaya ilk girdiği hâlinden daha gergin ve sinirliydi şimdi. Belirgin bir öfkelenme tepkisi vermeden sabitçe dursa da yüzü ve gözleri sertti. Çenesini biraz sıkıyor olması ki hatları iyice belirginleşmişti.

Kılıç ne düşündüğünü anlamıştı. Müdahale etmiyor, Kurşun'un beni suçlamasından zevk alıyordu. Kendince söylediklerini doğrulamış olmuştu böylelikle. Ece'yi kovar, bana bir şey olmaz demişti. Öyleydi. Kurşun Alpugan ona kızacak olsa bile yaptırımı karşısındakine uygulayacaktı.

Kaşlarımı çatarken yüzüne sert bir bakış attım. *Kırgın değil kızgın*. "Senin kurallarını bilen ve onlara asıl uyması gereken kişi senin çalışanın. Laf söyleyeme hakkına sahip olduğun kişi de aynı şekilde o, ben değilim." Çıkışıma şaşırmış gibi durmasa da bence karşı gelmemi beklemiyordu. Sabit bakışlarıyla beni dinliyordu. "Gördüklerinden ne yorumladığını bilmiyorum ama istersen çalışanlarına kurallarını bir kez daha hatırlat. İkinci kez girdiğimde kimseyi alt alta, üst üste bulmak istemiyorum."

Bana yönelttiği öfkesi aniden bana karşı olmaktan çıktı sanki. Bu bana sapladığı bir bıçağı geri çekmesi gibi hissettirdi.

11 Ağustos 2022. Böyle küçük bir şey için bile olsa karşında durmak berbat bir hismiş. Bir gün benden nefret edersen ve kötücül bakışlarınla karşı karşıya kalmak zorunda kalırsam buna katlanamayacağımı fark ettim. Sanırım beni çektiğin uçurumun başına geri dönmemek için bir sebebim kalmaz.

Yeniden Kılıç'a döndüğünde bıkmış gibi baktı yüzüne. "Kim?"

Kılıç bana ters bir bakış atarak sessiz kaldığında "Ece." diyerek onun yerine ben söyledim. "Kırmızı saçlı, piercingleri falan var, gri bir etek giyiyordu, üzerinde-"

Kurşun "Tamam." dediğinde tepkisiz olsa da bir an için güleceğini hissettim. Nasıl hissettim bilmiyorum, sıfır mimik kullanıyordu. "Sakin ol. Anladım."

Boş boş baktım gözlerine. "Sakinim."

Başını sallarken kapının önünden çekildi. "Çıkıyor muydun?"

Kalabilirim. Sonsuza kadar falan.

"Evet."

"İmzaladın mı sözleşmeyi?"

Sanırım bana bir şeyler sorabilecek, benimle konuşabilecek olmasına hâlâ alışamamıştım. Ne de olsa üç yıldır benim için bir görüntüden ibaretti. Sesi falan yoktu.

Konuştukça karnım düğüm düğüm oluyordu.

Yine başımı salladığımda bir an yüzüme bu kararım onu hâyâl kırıklığına uğratmış gibi baktığına yemin edebilirdim. Saliselik bir şeydi. "Aptal küçük kız." diye mırıldandı ağzının içinden.

Aptal küçük kız.

Onda bıraktığım izlenim hiç değişmeyecek miydi?

Bana hakaret etmiş olmasına rağmen üç sene öncesinden tanıdığım sesinden, tanıdığım kelimeleri duymak nerdeyse gülümsemek istememe

sebep oldu.

Yine de yüzüne sertçe bakmayı başarabildim. "Pardon?"

"Yok bir şey. Çık hadi, aşağıda anternman yap biraz. Bir kafesi boşaltayım senin için, kendini demirlere falan vur. Alıştırma olur."

Bu seferki sertliğim rol değildi. "Bu kadar lafın üzerine kaybettiğinde iki katı rezil olacaksın farkında mısın?"

Dudaklarını ıslatarak kirli sakallı çenesini sıvazladı. Bir şey düşünmüş gibiydi. Bu süre zarfında arduvazları heterekromili gözlerimin içine odaklanmıştı.

"Gel." diyerek kapıya yönelmesini beklemiyordum.

"Nereye geleyim?"

Sessizliğini koruyan ve herhangi bir yorumda bulunmayan Kılıç'a, onu araması ve açmaması üzerine yanına gelme zahmetinde bulunduğu şeyi söylemeden odadan çıkarak kapının eşiğinden bana baktığında başını 'hadi' der gibi salladı.

Anlamsızca bir bakışla birlikte odadan çıkarken çantamın sapını sıkmaktan kaçındım. Değişik hareketlerle dikkat çekme lüksüm yoktu.

Kapının tokmağını kavramak için odanın içine doğru hafifçe eğilirken kasları siyah gömleğini zorladı ve çaprazında olduğum için dalgalanan omuz kaslarını görebildim. Ne olduğunu, nereye gideceğimizi anlamamıştım ve tam anlamıyla küçük dilimi yutmuş gibi hissediyordum. Ben hafifçe ısırarak dilimi yoklarken kapıyı çekmeden hemen önce elini kapının kenarına yaslayan Kurşun'un, Kılıç'a attığı bakış çok ciddi olmasa da uyarıcıydı. "Şu alan sınırlarında bir daha şöyle azgınlık yaparsan geçen seneki olayın tekrarlandığını görmek için gerekli kişilerle küçük bir konuşma gerçekleştirebilirim. Alkım zaten fırsat kolluyor, eminim yardımı dokunur."

Kapıyla Kurşun'un bıraktığı küçük boşluktan görebildiğim Kılıç'ın yüzünden resmen dehşetin tanımı okundu.

Kurşun keyiflendi. Aralarındaki olayı bilmesem de öğrendiğim takdirde beni güldürebilecek bir şey olduğunu tahmin ediyordum. Kılıç dehşete düşmüştü, tabii ki gülerdim.

Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırırken hafifçe alaylı dursa da bir an bir şey düşünmüş gibi yüzünü buruşturdu ve başını düşünceleri savuşturmak istercesine iki yana salladı. "Tamam. Seks yok." Ürpermiş gibi yaparak kollarını ovuştururken artık alay ettiği besbelliydi ama gerçekten de

hoşuna gitmeyecek bir şey gelmişti başına. Neydi acaba? "O anı tekrar yaşamamak için çükümü bile kestirmeye razıyım."

Kurşun'un kahkaha atacağını düşünsem de dudağının bir kenarı zevk alır gibi kıvrıldı. "Güzel."

O kahkaha atmazdı zaten.

Tokmağının büyük avcunda kaybolduğu kapıyı çekti ve bana dönerek kaşlarıyla merdiveni işaret etti 'önden git' dercesine. Dümdüz bir ifadeyle basamakları inmeye başladım ama kalbim, böbreğim, dalağım, karaciğerim, pankreasım falan titriyordu.

Basamakların bitmesine iki adım kalmışken "Sağ." dedi sadece komut verir gibi. Arkamdan merdivenleri iniyor, harket ettikçe gölgesi üzerime düşüyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum sağa doğru yürümeye başlarken, gittiğimiz yerle pek de ilgilenmiyormuş gibi.

Şimdi kendinden emin, güçlü adımları hemen yanımda benimle birlikte ilerliyordu.

İplerle çevrili ringlerin yanından geçerken bana bakmıyor, gözleriyle çalışan bir kaç insanı kısaca kontrol ediyordu. Bir elini gömleğiyle aynı renk pantolonunun cebine sokmuştu. Bu hareket ilginç bir şekilde ona gündelik, rahat bir hava katmamış daha ciddi göstermişti.

Ağır bir adamdı. Ona bakınca bunu görebiliyordunuz. Ufak bir bakış bile yetiyordu, yüksek standartları olan, ağır, ulaşılmaz biri olduğunu anlamaya. Yanında olanlara bile kendini uzak hissettirebilecek kadar soğuk bir enerjisi vardı. Etrafındaki görünmez ellelerle kendinden uzakta tutuyordu sanki birilerini.

"Neden vaktimi harcadığımı bile bilmiyorum ama bir şeyler göstereceğim."

Ben de ona bakmadan yürüyordum. "Sözleşmeyi imzalamamla ilgili şeyler değil mi?" Bıkkınlık işlendi sesime inceden.

Sessizliği onaydı.

"İmzaladım artık. Her ne göstereceksen bir işe yaramayacak."

Spor alanının sonuna geldiğimizde bir adamla konuşan Tufan girdi görüş açıma. Bakışlarını rastgele salonda dolaştırdı sonra yeniden önündeki adama baktı. Onu izlerken bir an donakaldığını hissettim ve başını hızla Kurşun'la birlikte yürüdüğüm yere doğru çevirdi.

Dudaklarının küfür eder gibi hareket ettiğini gördüğümde tepkisiz kalmak zordu. Ona bir baş selamı verdiğimde küçük kafa hareketim

Kurşun'un hemen dikkatini çekti ve kendisini toplamayı akıl eden Tufan'a baktı.

Kendisine bakan patronuna selam veren Tufan, Kurşun'dan da sakin bir baş selamı aldı.

Fazla dikkatliydi. Bakmadığı yerlerdeki hareketleri bile farkındaydı bir şekilde. İşte bu yüzden yanında, hatta yanlarında tamamen büründüğüm roldeki Elfida olmaktan bir saniye bile vazgeçemezdim.

Demir bir kapının önünde durduğumuzda bu kapının Mavzer'in restoran-bar bölümüne çıkacağını biliyordum. Daha önce hiç bu yolu kullanmamıştım. Bu yol onlara özledi. Gerçi üst katta çok bulunduğum da söylenemezdi.

Kurşun demir kapının kulpunu indirerek kilolarca ağırlıktaki kapıyı biraz bile zorlanmadan kendisine doğru çektiğinde yol açıldı ve sensörlü ışık yanarken merdivenler gözüktü.

Kapıyı bırakmadan durduğunda geçmemi beklediğini fark ettim ve nedense bu hareketi sıcacık hissettirdi.

Yine de ifadesizliğimi koruyarak kapıdan geçtim ve merdivenleri çıkmaya başladım. Bir yandan da yalandan söyleniyordum. "Nereye gittiğimizi söyleyecek misin artık? Gitmem gereken bir yer var, geç kalacağım. Kılıç yüzünden de bekledim zaten." Bir an aklıma gelen şeyle kaşlarım çatıldı. "Sizin isimleriniz niye böyle bu arada ya? Kılıç, Kurşun.. Tanışmadığım bir Mızrak falan da var mı?"

Mermer merdivenleri çıkmaya başladık birlikte.

Birlikte.

Bana yandan bir bakış attığını hissetsem de ona dönmedim. Son cümlemle kıvrıdığı dudaklarının eski şekline dönmesi kısa sürmüştü. Dudakları eski hâline döndüğünde onları kurduğum onca cümleye çok alakasız bir tepki vermek için araladı. "Bana 'sen' diyebilecek kadar samimiyet oluşturmuş olman her konuştuğunda sinirlerimi bozuyor Elfida."

Yandan, bayık bir bakış attım suratına. İşte bu gerçekten sinir bozucuydu. "Kompleksli falan mısın sen?"

"Hayır." dedi düzce. "Üyesi olduğun mekanın sahibiyim, kaldı ki senden yaşça büyüğüm. 'Sen' kelimesi fazla samimiyet içeriyor."

'Sen' kelimesi fazla mı samimiyet içeriyor?

Ah bir de kafamın içindeki samimiyetimizi bilsen sevgilim..

"Üyesi olduğum mekanın sahibisin, çalışanı olduğum değil. Kaldı ki buraya para ödediğimi ve dolayısıyla müşteri olduğumu varsayarsak senin

bana 'siz' diye hitap etmen gerekiyor."

Bana 'ciddi misin' der gibi baktığında bir an için gerçekten de bana kendine 'siz' dedirtmeye çalışırken, konuyu nasıl bana 'siz' demesi gerektiğine çevirdiğimi anlayamamış gibi göründü.

"Ama yaş konusuna gelirsek, yaşını benim gibi gençlere göre fazla büyük buluyorsan sana 'abi' diyebilirim." diye bir öneride bulundum.

Dudaklarımdan istemsizce güler gibi bir ses çıktı ve bu bana bakmasına sebep oldu. "Kurşun Abi?" dediğimde hiçbir tabirin dudaklarıma bu kadar yabancı gelebileceğini düşünmemiştim.

Kaşlarını kaldırarak başını hafifçe sallarken "Hazırvecap, inatçı, ukala ve sinir bozucusun. Kısaca başımın ağrımasına sebep olan tüm özellikleri taşıyorsun." dedi düzce. "Kaldı ki avcum kadarsın ve beni dövebileceğini iddia ediyorsun. Arıza bir tipsin belli ki. Arızalardan hoşlanmam."

Bu gülüşümü büyütürken bu seferki sözleri beni kırmaktan uzaktı. Adam çok da yalan söylüyor sayılmazdı şimdi...

İkinci kez gülüşüme bakarken sol kaşını kaldırdı. "Ve hakaret edildiğinde gülüyorsun ya en çok o çileden çıkartıyor beni."

Otelde de bu konuya değinmişti. Gerçekten de buna takılmış gibiydi.

Omuzlarımı silktim, hemen ardından yüzüne alaylı bir bakış attım. "Beş dakika önceye kadar ismimden emin olamıyordun ama sohbet arasında geçen konuları gayet iyi hatırlıyorsun. Sıkıntı isim hafızanda sanırım."

Tırmandığımız merdivenlerin sonundaki kapıyı ittirerek geçmemi bekledi ve arkamdan çıkarak yanımda durdu. Şimdi yürümüyor, karşılıklı duruyorduk.

"Seninle sohbet etmedik." dedi, yine olayı bambaşka bir yerden ele alarak.

"Sessiz sinema mı oynadık? Konuştuk işte."

"Konuştuk. Sohbet etmedik."

"Farkını açıklayarak beni onurlandırabilir misin acaba Kurşun Abi?"

Söylediğim kelimeyle yüzüme sabit bir bakış atarken "Bu daha çok sinirlerimi bozdu." dedi. "En iyisi sen benimle hiç konuşma. Hem başım ağrımaz, hem sinirlerim bozulmaz. Sadece kafa salla."

"Migren falan mı var sende? Neden başın ağrıyıp duruyor?" diye sorarak bu sefer ben konuyu değişik şekilde yorumlayıp onu daha da sinir ettiğimde dudakları kıpırdadı.

Tamam, bu adamı alaya almak ve sinir etmeye kesinlikle bayılmıştım.

Biliyordum ki bunu fazla abartabileceğim biri değildi. En azından şimdilik böyle bir yakınlığımız yoktu.

"Sohbet yakınkarla edilir." dedi asıl konumuz üzerinden konuşarak. Yürümeye devam ettiğinde ben de onunla birlikte ilerlemeye başladım. Önce o hareket ettiği için yarım adım kadar önümdeydi ve ayağımdaki spor ayakkabılar yüzünden omzuyla baş başaydım. Adam devasaydı yahu. Oldukça şık ve pahalı gözüken restoranının içinde bir yere doğru adımlıyorduk. "Dostlarla edilir. Konuşmaktan keyif alınan insanlarla edilir. Yakınım, dostum, herhangi bir şeyim veya konuşmaktan keyif alacağım biri değilsin. Konuştuğunda sinirlerimi oynatıyorsun ve sohbet böyle edilmez. Dolayısıyla seninle sohbet etmem, sadece gerektiğinde konuşurum. Seninle konuşmamı gerektirecek sebepler üretmeye devam etmezsen konuşmam da."

Kurduğu cümlelerin her bir kelimesi oklara dönüştü ama beni kalbimden vurmadı. Dilime saplandı oklar. Yerimi bana hatırlatarak etrafındaki eller tarafından beni gerilettiğinde kendime kızmama engel olamadım. Gerçekten başını ağrıtıyordum.

"Pardon." dedim sesimde yer edinen geri püskürtülmüşlüğün soğukluğuna engel olamayarak. Gerçekten insan sevmiyor olabilirdi. Alanındaki kişiler onun isteği dışına çıktığında onları alanlarının sınırına kabaca itmekten çekinmiyordu. Onu gerçekten tanımaya yeni başlıyordum. "Ben senin gibi kompleksli ve başkalarına gösterdiğim ilgiyi lütuf sayan biri olmadığım için yabancılarla da sohbet ediyordum. Adı üstünde, yabancı olduğun için senin sohbet etmemek gibi bir ayrıcalığın olduğundan haberim yoktu. Bir daha olmaz."

Ozmunun üzerinden, aramıza dilediği mesafeyi sokan sesimin kaynağına baktı ve tepkisiz kalarak düşüncelerini okumama izin vermedi. Belki de sadece bir şeyler düşünmüyordu.

Güzel yüzünün arkasında bir buz kütlesi besliyordu. Çıkık elmacık kemikleri, eşi benzeri görülmemiş gözleri, kıvrılmı renkli dudakları, uzun kirpikleri, sivri burnu ve kusursuz kemikli hatlarıyla başını eğmiş bana bakarken bunu anladım.

11 Ağustos 2022. Seni tanımaya başlıyorum. Bu kez başkalarından duyduklarımla değil, kendi yaşadıklarımla. Seni kendim tanıyabiliyor olmak, senin zor biri olduğunu görmek gerçeğini arka plana atıyor.
Nasıl olursan ol sen sensin ve ben sana hayranım.

Ona birden istediği soğukluğu vererek mesafe koymam onu söylediklerinden pişman falan etmeyecekti. Memnun bile edebilirdi.
Ama böyle istiyorsa böyle oynardık. Kendine özel Elfida'yı değil de herkese karşı olan Elfida'yı görmek istiyorsa kendisi biliridi.

Küçük bir saniye boyunca, normal birine karşı olan davranışı böyleyse onu dolandırdığımı ortaya çıkarttığımda karşılaşacağım Kurşun Alpugan'ı düşünmek zihnimi sarstı.

O zaman soğuk olmayacaktı muhtemelen. Öfkeli olacaktı, çok öfkeli olacaktı ama öfke kolay yönlendirilebilen bir duyguydu. Doğru stratejiyle oynandığında elbette.

Şimdilik her şey akışa uygundu.

Bundan sonra da böyle olacaktı.

Başını salladı. "En azından kolay anlıyorsun."

Yeniden yürümeye başladığında sessizliği seçtim, masaların olduğu bölümün yanından geçiyorduk ki buradaki çalışma odasına gittiğimizi tahmin ettim. Burada çay içecek hâlimiz falan yoktu ve restoranın dışına çıkmaya yeltenmiyordu.

"Anlamıyorum." diye mırıldandım sakince. "Sözleşmeyi imzaladım ve bitti. Şu an göstereceklerin veya söyleyeceklerin bir şey değiştirmeyecek. Boşuma ikimizin de vaktini harcıyorsun."

Vaktimi istediği kadar harcayabilirdi orası öyleydi de.. bunu bilmesine gerek yoktu.

"Sözleşmeyi imzalaman bitti demek olmuyor." dedi. "Ben istersem o imza çöpe gider. Benim bunu istememem için de, senin istemen gerekiyor. Vazgeçmen yani."

Artık ciddi anlamda sıkılmıştım.

Durdum.

"Senden daha yetkilisi falan var mı? Onun karşısına çıkayım en iyisi ben. Seninle olacak iş değil çünkü bu böyle. İmzlayana kadar ayrı dert, imzaladıktan sonrası ayrı dert. Benim farklı bir amacım olduğunu düşünen Kılıç gibi ben sizin farklı bir amacınız olduğunu düşünüyorum artık. Karşına çıkabiliyorsam karşında durabilecek kadar güçlüyümdür. Kimsenin kararlarımı seksen kere sormasına ve müdahale etmesine gerek yok. Bu kişiler fikirlerine değer verdiğim yakınlarım değilse elbette." Ona şöyle bir baktım. "Öyle değilsin. Kılıç da, sen de, kuzenlerin de.. Bana seçim hakkı sunulan konuda söz hakkınız yok ve ben kararımı çoktan verdim."

Konuşmam bitene kadar soğukkanlılığını korusa da cümlelerim bittiğinde cebindeki elini çıkarttı ve "Tamam." dedi sadece. Ben yürümeyi bırakınca o da beni dinlemek için durmuştu. "Gidebilirsin."

Az öncekinden farklı bir tavıra büründüğünü fark etsem de yorumlamak zordu.

Sanki.. kızmış gibi. Ama değil de. Sakin gözüküyordu fakat bir yandan da sinirlenmişti. Veya sadece pes etmeyeceğimi anlayıp boş vermişti.

"Göstermeyecek misin göstereceğin şeyi?" diye sorduğumda sesimde merak vardı.

Sağ gözümdeki renk ayrımını incelediğini fark ettim. "Hayır. Kararın kesinse dahası yok. Harcadığım bu kadar efor bile gereksizdi."

Bir şey söylememe kalmadan gitmek için hamle yaptığında bu gerçekten ani olmuştu. Birden böyle kestirip atmasını beklemiyorum ama bir yandan da sözleşme konusunda daha fazla sıkılmamam iyiydi.

"Barda bir şeyler iç istiyorsan gitmeden. Benden olsun." Bu kurduğu son ifadesiz cümle oldu ve bir koridora saparak gözden kayboldu.

Ne olmuştu az önce?

Fikrimin değişmeyeceğini bilsem de göstereceği şeyi merak etmiştim. Ama vazgeçmişti. Göstermeyecekti.

Israrla karşısında olmamı istemiyordu.

Israrla karşısında olmak istiyordum.

Yerimde dikilerek dikkatleri üzerime toplamamak için barı es geçip restoranın kapısına doğru ilerlerken zihnimdeki kelimeler birbirine girmişti.

Odasına gitmişti ve çıkmayacaktı. O hâlde durup da bir şeyler içmeme de gerek yoktu.

Cebimdeki telefonun titrediğini hissettiğimde cihazı elime alarak ekrana baktım. Bir yandan da masaların arasından kapıya doğru adımlıyordum.

Tufan - O DA NEYDİ ÖYLE ELFİDA?

-Her şeyi detaylıca dinlemek istiyorum ama öncee... dırırım dırırım. Bir haberim var.

-Doğum gününün yerini öğrendim.

Okuduğum şeyle yüreğim ağzıma gelirken adımlarım yine durdu. Tufan'ı ilk gördüğümde alnından öpmeyi aklıma yazdım.

Doğum gününün yapılacağı salonun ismini okuduğumda kaşlarım düşünceli bir biçimde çatıldı. Ben de orada olmalıydım.. Ama nasıl?

Davetin olacağı yer en üst üç katı davetler için farklı salonlara bölünmüş, diğer katları ise otel olarak kullanılam bir gökdelendi. Daha önce bir kez gitmiştim, kesinlikle şıklığın ve lüksün tanım bulmuş hâliydi.

En üst üç katta da ayrı ayrı organizasyonlar düzenlenebiliyordu.

Ayrı organizasyonlar.

'Okulumun yıl sonu partisi var. Ama olmasa da gelmezdim.'

Aklıma gelen şeyle neredeyse yerimde zıplayacakken boğazımı temizledim ve sakin gözükmeyi başardım. Yani, umarım.

Neden okulumun partisi de aynı yerde, onlardan farklı bir salonda olmasındı ki?

Öyle bir yer için haftalar önceden rezervasyon yapılması gerektiğini biliyordum. Muhtemelen dudak uçuklatacak bir bütçeyle birlikte..

Okul partiyi Boğaz'da bir mekanda yapacağını kararlaştırmıştı ve 48 saatten az bir süre kala mekanı değiştirir miydi? Değiştirmezdi elbette.

Zorunda kalmadığı takdirde.

Kafamdaki fikirleri tarta tarta bir plan oluşturmaya çalışırken restorandan çıkarak arabamı bıraktığım otoparka doğru yürümeye başladım.

Üç temel sorunumuz vardı.

Bir: Partinin asıl kararlaştırılan yer olan Boğaz'daki mekanda yapılmasını nasıl engelleyecektim?

İki: Engellesem bile, Kurşun'un doğum gününün olacağı mekan muhtemelen rezerve edilmişti. Orayı nasıl boşaltacaktım?

Üç: Okulu partiyi oraya taşımaya nasıl ikna edecektim?

İkisini hallettiğimiz takdirde üçü en kolayıydı.

Arabama binerek kapıyı kapattığımda alnımı direksiyona yasladım ve sessizlik içinde düşünmeye başladım.

Geçen dakikalar sonucunda bir yerden başlamaya karar vererek Boğaz'daki mekanı aramış ve telefonu kulağıma yaslamıştım. Ama bu adam bana hiç de yardımcı olmuyordu. Ondan önce konuştuğum adam beni daha yetkili birine bağlayacağını söylemiş ve isminin Sarp olduğunu öğrendiğim bu adama yönlendirmişti.

"Anlıyorum Elfida Hanım, fakat söylediğim gibi yarın gece için boşaltmamız mümkün değil ne yazık ki. Bir okul partisi olacak, zor durumda bırakamayız kimseyi son gün."

Nefesimi uzunca bıraktım ve sesimi ılımlı tutmaya çabaladım. "Haklısınız elbette, ama bahsettiğiniz okul zaten kuzenimin okulu. Kimse zor durumda kalmayacak yani, bunu ben de istemem. Onlar organizasyonu

başka bir yerde sorunsuzca gedçekleştirecekler. Sizden ricam yetkili kişiyle konuşup, yarınki rezervasyonlarını iptal etmeniz."

Adam bir süre sessiz kaldıktan sonra "Elfida Hanım." dedi. "Saygıdeğer dedenizi tanıyoruz ve emin olum torunu olarak sizi kırmak istemeyiz ancak, lütfen bizi de okul ile probleme sokmayın."

Dedemin ismini söylemesem de kendi ismim ve soyismimi söylediğim anda elbette Aziz Andıç'ın torunu olduğumu anlamışlardı.

Aslında dedemden rica etsem bu konuyu daha kolay halledebilirdi ancak geçen günlerde yaşadığımız minik 'kredi kartı ekstresi' olayından sonra adam beni işe başlatmıştı. Üstüne keyfi olarak bu mekanlar için para harcamaz ve harcatmazdı.

"Ne kadar ücret ödediler?" diye sordum düzce.

Adam bir an sustu ve hemen sonra gerçekten de normalin epey üzerinde olan bir gecelik, mekanı kapatmanın ücretini söyledi.

Dedem yüzünden şu anlık kendi paramdan böyle bir mebla harcayamazdım.

Ancak elbette ki alternatiflerim vardı.

"Pekâlâ." diyerek söylediği miktarın neredeyse iki katı bir fiyat verdiğimde adam ciddiyetimi anlayarak o da aradan çekildi ve yeniden 'daha yetkili biri'ne bağlandım.

Geçen on dakikalık konuşma sonrası, ücreti hesaplarına yatıracağımı ve okulu zor duruma sokmadan mekan konusunda onlara yardımcı olacağım konusunda onları ikna etmiştim. Ek olarak ismimin gizli kalması konusunda ufak bir ricada bulunmuş ve ricamı iyice anladıklarından emin olmak zorunda kalmıştım.

Telefonu kapatırken derin bir nefes verdim.

Paranın her sorunu çözmediğini söyleyen adam her kimse halt yemişti, muhtemelen yeteri kadar parası yoktu.

Yaşadığımız bu dünyada para herkesi ve her şeyi satın almaya yetiyordu.

Kendi düşüncemin ne kadar yanlış olduğunu biliyordum aslında. Para maddiyattı. Maneviyata bir etkisi yoktu. Param vardı mesela. Annemi istiyordum geri? Gelir miydi? Gelmezdi. Dedemin öz torunu olmayı satın alabilir miydim? Alamazdım. Babamın sevgisini alır mıydı para? Almazdı. Kurşun'u yanıma getirir miydi? Getirmiyordu. İçimdeki korkular rüşvetle rahat bırakır mıydı beni? Bırakmazdı.

Para yüzeysel hisleri doyururdu. Yüzeysel şeyleri ve insanları satın alırdı.

Felsefik düşüncelerimi keserek bu kez Kurşun'un davetinin yapılacağı yerin numarasını bularak aradım. Bunun da böylece hallolmasını diliyordum. Sonrasında okul müdürümle konuşacak, talihsizce iptal olan rezervasyon için yeni bir öneride bulunacaktım.

Telefonu arabaya bağladım ve aracı çalıştırarak eve doğru sürmeye başladım. Mavzer'in karşısında arabada beklemek şüphe çekmeme sebep olabilirdi.

~~

Konuştuğum adam sinirlerimi başımı ağrıtacak kadar bozarken neredeyse pes etmek üzereydim. Neredeyse.

"Beyefendi," dedim sertçe. "Size neredeyse iki katı fiyatı vereceğimi söylüyorum. Kârınıza odaklanmak sizin için daha mantıklı olabilir."

"Evet, elbette ancak böylesine saygın insanların planını son anda bozarak kötü yorumlar almamız da gelecekteki kârlarımızın önüne geçer."

Gözlerimi kısarken direksiyonu sağa çevirerek yolda sağa saptım. "Tamam. O zaman şöyle yapalım, siz salonu kiralayan kişinin numarasını bana verin. Ben bir de onlardan rica edip davetleri için onlara bir mekan bulayım, sonrasında yeniden sizinle görüşelim ve söylediğim miktara salonu yarın akşam için kiralamış olayım."

Zor bela adamdan Kurşun'un doğum günü organizasyonunun en üst katta olacağını öğrenmiştim ve bir kat alttaki salonu kiralamaya çalışıyordum. Tahmin ettiğim gibi doluydu.

Orada davet düzenleyecek kişileri az önce okulumun rezervasyonunu iptal ettirdiğim yere yönlendirebilirdim.

Adam beni başından attığı için sevinerek bana Sibel ismindeki kadının numarasını verdiğinde ona geri döneceğimi söyleyerek telefonu kapattım ve Sibel denilen kadını aradım. Umarım ılımlı biri çıkardı da bir de ona rüşvet ödeyerek mini bir serveti bir gece için harcamak zorunda kalmazdım.

"Bana çok pahalıya patlıyorsun Alpugan, çok." diye mırıldandım gözlerim yoldayken.

"Alo?" diyen orta yaşlı sesi duyduğumda ses tonumu yumuşattım ve samimi bir şekilde konuşmaya çalıştım.

"Merhaba, Sibel Hanım. Numaranızı Edip Bey'den aldım, yarınki organizasyonunuzla ilgili arıyorum sizi."

"Buyrun?" dedi kadın kibarca.

Böyle ani bir istek için uydurabilecek ikna edici bir yalanım yoktu. Ben de dolaylı oldan dürüstlüğü tercih ettim.

Beş dakika boyunca kadına yıllardır aşık olduğum biri olduğunu, yarın orada doğum günü olduğunu, benim de okulumun bir davet vereceğini ve yarın akşamın onu görmek için son şansım olduğunu çünkü yurt dışına taşındığını anlattım. Elbette son kısım yalandı. *Çok şükür ki.*

Aşık olma kısmı da yalandı ama kadına gerçekleri tarif edemezdim.

Kadın beni sakince dinlerken titrettiğim sesimle duygularına dokunabilmiş olmayı diliyordum.

"Ah canım," dedi benden yaşça büyük olan kadın. "Nasıl bir duygu bu aşk? Gençliklerinizi, en güzel yaş ve duygularınızı bir kişi uğruna harcıyorsunuz." Sanki bir şeyler hatırlamış gibi huşu içindeydi sesi. Geçmişin yarasını duydum sözlerinden.

"Seni çok iyi anladım ama maalesef yarın akşamki organizasyon benim için önemli ve kısa sürede yeni bir mekan bulamam. Dolayısıyla üzgünüm canım.." Sesi gerçekten de üzgündü.

"Aslında.." diyerek kadına Boğaz'daki mekanı önerdiğimde bir süre düşündü. Orası da oldukça lüks bir yerdi.

Beş dakika içinde kadınla anlaşmış ve görüşmeyi sonlandırmıştık. Dudağımın kenarındaki tebessüm yerini korurken park ettiğim arabanın kapısını açarak aşağı indim ve otoparktan çıkan asansörlere adımlamaya başladım.

Ona Boğaz'daki mekanın iletişim bilgilerini gönderdim ve Edip denen adamla ikinci kez konuşarak konuyu bağladım.

Şimdi sırada okul vardı ki bu en kolayıydı.

Asansöre binerek evime çıkarken aynadan bakışlarım kendiminkilerle kesişti ve aynaya doğru eğilerek saçlarımı düzellttim. Keyiflenmiştim.

Kurşun'un bugünkü tavrı, sözleri beni anlık olarak bocalatmanın dışında çok moralimi bozmamış, kırmamıştı. Kıramazdı.

O benim duygularımı incitemezdi. Çünkü karşısında ona aşık olan bir kadın yoktu. Belki hayran, belki ona arzu duyan bir kadın vardı. Ben duygularını istemiyordum. Bu yüzden duyguları kalbimi kırmazdı. Anlık olarak ilgisizliğine üzülürdüm. Beni geri itmeye çalışan kelimeleri canımı yakardı. Ama yanımda ve benimle olduğu sürece çok da önemli değildi. Gerçek bir öfke ve nefreti yoksa..

Eve girerken okulun müdürüyle konuşuyordum.

"Evet hocam. Ben de şimdi kızlardan duyduğum için söyleyeyim dedim. Yarın için dediğim yer boş, dedem bir davet verecekti. İptal olunca

rezervasyon alınmış olarak kaldı. Orada yapalım daveti siz isterseniz. Bu saatten sonra başka yer bulamayabilirsiniz çünkü."

"Hm, Elfida'cığım çok güzel olurdu fakat bahsettiğin yer bütçe açısından bizi biraz aşabilir."

"Hocam, orasını problem etmeyin siz. Yerin sahibi tanıdık olduğu için diğer yerle hemen hemen aynı ücreti." Tatlı sesime tezat olarak gözlerimi devirdim. Paranın kalanı benim cebimden çıkacaktı elbette.

Dakikalar sonra bu iş de tamamlandığında kendimi üst kattaki yatağıma sırt üstü attım ve kollarım iki yanıma açılmışken tavana sabitledim bakışlarımı. Tavandaki ışık gündüz olmasına rağmen yanıyordu.

Bu iş de hallolmuştu.

Geçtiğimiz yıllardaki doğum günlerine uzaktan bir şekilde dahil olmuş, kendimi göstermeden çıkmış gitmiştim. Ama bu sene farklı olacaktı. Artık karşılaşsak bile sohbet edebilecektik. Ah, pardon. 'Konuşacaktık.' Çünkü biz artık tanışıyorduk.

Aniden andan sıyrılan düşüncelerim aklıma Okyanus'u düşürdüğünde olanlarla iligli Kurşun'la konuşup konuşmadıklarını merak ettim.

Onun bıraktığı, elmacık kemiğimdeki morluk izini kapatıcıyla kapatmış parmak boğumdaki vurma izlerinin de anlaşılmaması için orayı da makyajla gizlemiştim.

Kafamı boşaltarak uzandığım yerden kalkmadan altımdaki pantolonu çıkartıp ayaklarımla yataktan aşağı itekleyerek yatakta rahat bir konum buldum ve gözlerimi kapattım.

Gece uykusu çekmediğim için akşam üzerleri uyuyor ve hava kararınca bir şey yapmama gerek kalmadan stabil olarak uyanıyordum. Gündüz hayatını da gece yaşıyordum.

Saat 20.08i gösterip de uykuma bir set çekene dek güzel bir uyku çektim.

***

Tezgahın üzerindeki pastaya dudaklarımdan düşmeyen geniş gülümsememle bakarken kenardaki çilek parçalarından birini ağzıma attım.

Saat gece yarısını vurmak üzereydi.

Bugün 11 Ağustos'tu, yani birazdan ayın on ikisine girecektik. 26 sene önce, bu sularda bir adam doğmuş, farkında olmadan bir ölümü engellemişti. Bir bebek doğmuş, çocuk olmuş, kocaman bir adama dönüşmüştü. O kocaman adam kalbimde atıyordu.

Asıl doğum günü bu gece olmasına rağmen hep bir gün sonraki gece kutluyordu.

Sebebi olup olmadığını bilmiyordum.

Gözüm mutfaktaki dijital saate dokunduğunda tam olarak 11.58 olduğunu gördüm.

Kendi ellerimle hazırladığım pastayı alarak salona doğru adımlarken tabağı tek elimle sabitledim ve tam olarak kapatamayacak olsam da duvardaki sabitli düğmeden ışığı loşlaştırdım. Cam duvardan gözüken şehrin manzarası şimdi daha netti.

Camın hemen önündeki sehpaya pastayı bırakarak üzerindeki mumları kenardaki çakmakla yaktım ve yumuşak halıda dizlerim üzerine çökerek pastaya doğru yaklaştım.

Son 10.

Alevleri titreyen mumların gölgesi loş ışıkla birlikte tavana karaltılar yaydı. Sehpadaki parmaklarım istemsizce sıkılaşırken gülümsememin küçülmemesi için çabaladım.

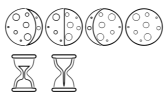
"Beş." dedim yavaşça geri sayarken.

Saniyeler aktı. *4,3,2,1*..

Saat 12'yi, gün 12'yi vurdu.

Gözlerimi kapattım ve mumu üfledim. "*İyi ki doğdun Kurşun Alpugan*.."

"Benimle başlayan, benimle son bulan bir 26 diliyorum sana."

Topuklu ayakkabılarım salonun zemininde takırtılar çıkartırken Bergüzâr ile birlikte bara doğru yürüyorduk. Bana kampüste tanıştığı bir çocuğu anlatırken onda alışık olmadığım şekilde heyecanlıydı. O her zaman

çalışkan, disiplinli, aşkla meşkle vakit kaybedemeyecek kadar mantıklı biri olmuştu. Şimdi birisinden böyle etkilenmiş olması şaşırtıcıydı.

"Yani bizim okuldan değil muhtemelen, ilk kez gördüm kapmpüste ama çıkmıyor aklımdan." Koyu renkli, uzun kıvırcıklarını omzunun arkasına doğru ittirdi.

"Ah be kızım." dedim. "İsmini, fotoğrafını bir şeyini bilsen bulurduk çocuğu."

"Nasıl bulacağız Elfi ya bir fotoğrafla?"

Ona yandan bir bakış atttım. "Bana bırak sen orasını."

Bara yaklaşırken salonun her tarafı gülüşen, eğlenen tanıdık suratlarla doluydu. Kimse parti mekanının son anda değişmesinden rahatsızlık duyuyormuş gibi değildi. Duymazlardı elbette. İstanbul'un sayılı elit mekanlarından birindeydik.

Tüm mekanlara harcadığım paralar ciddi bir miktardı ve ben dedemle yaşadığım son çatışmadan sonra böyle bir bütçe haracayamazdım. Dolayısıyla bir seçeneğim kalmıştı:

Kurşun Alpugan'ın şirketinden çıkarak elime düşen paralar.

Onun parasını hiçbir zaman harcamamış, bir gün ona geri dönebilmesi için sakınmıştım. Ancak bu kez başka şansım yoktu ne yazık ki. Bir gecede yüz binclerce türk lirasını başka türlü veremezdim.

Dedem biraz yumuşadıktan sonra eksilen miktarı tamamlayacaktım.

Aslında kendi param da vardı. Henüz üniversite öğrencisydim, yirmi yaşında ve mezun olmamıştım dolayısıyla bir servetim falan yoktu ama yeterince param vardı. Sadece bir gecede bu miktarı kendi bütçemden vermek ileriyi düşündüğümde mantıklı gelmemişti.

Bergüzâr elbisenin eteklerini savura savura bara yaklaşırken gözüm konsepte uygun giyinen her bir insanı taradı istemsizce.

Okulumuzun garip ve kendimce gereksiz bulduğum bir huyu vardı. Düzenlenen tüm partilere illa ki bir konsept belirleniyordu ve herkesin bu konsepte uyması gerekiyordu.

Bu gecenin konsepti ise 'Eski Zaman Balosu'ydu.

Herkes eski zamanlardaki gibi giyinmiş ve hazırlanmıştı. Yani bu gece simlere, taşlara tuşlara çok yer yoktu. Her ne kadar konseptlerin kısıtlayıcılığından hoşlanmasam da genel olarak ortama göz gezdirdiğimde herkesin bir ahenk ve uyumla oradan oraya salınmasının göze hoş gelen bir yanı olduğunu inkâr edemezdim.

Geniş salonun içi de konsepte uygun dekore edilmiş ve hazırlanmıştı.

Bu sadece bir partiydi, gerçek bir balo değildi dolayısıyla uzun kabartılı bir elbise tercih etmemiştim. Parti çok umrumda falan da değildi aslına bakarsak, o yüzden aşırı da özenmemiştim açıkçası. İçinde rahat hissettiğim ve güzel görünmekle yetindiğim, sade, hoş bir elbise tercih etmiştim. Tüm gece kabarık eteğimin içinde bir prensesmişim gibi oturup kalkma sıkıntısı çekemez, bu sıcakta kendime baygınkık geçirtemezdim.

Genele bakıldığında benim gibi sadeliği tercih edenler de aşırı abartanlar da vardı.

(Elfida'nın elbisesini şöyle düşünebilirsiniz ballarım)

Bardaki Bergüzâr'ın yanına yaklaşırken barın ardındaki kel bir kafa dikatimi çekti.

Keltoş Barmen?

Bardaki bardaklarla uğraşan adam da arkasını dönerek müşterilere baktığında beni görmesiyle beni hatırladığını belli edecek şekilde kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Ruh hastası? N'aber?"

Ona gözlerimi devirirken yaklaşarak bar sandalyelerinden birine oturdum ve Bergüzâr'ın çatık kaşlarıyla baktığı adama ifadesizce baktım. "Tanışıyor musunuz siz?"

Başımı salladım yavaşça. O sırada keltoş bize bir içecek hazırlamak için önüne iki bardak çekmişti.

Bergüzâr bana sorgular bir bakış attığında kaldırdığım elimin çevirdiğim parmaklarıyla 'deli o deli, takılma' der gibi bir işaret yaptım ve dirseklerimi tezgaha yasladım.

Sessiz geçen bir dakikanın ardından önüme bırakılan bardağa uzanmıştım ki keltoş beklemediğim bir şekilde bileğimi kavradı ve elimi kendisine doğru çekerek avcumun içindeki geçmek üzere olan izlere baktı.

Ben dişlerimi sıkarken o alaycılığını sildiği ciddi bir ifadeyle avuç içlerime kısa bir bakış atmıştı. Bu Bergüzâr'ın da dikkatini ellerime vermesine sebep oldu ve bana ikinci kez sorgulayan bir bakış attı.

"Ne oldu eline?" Sesinde biraz da endişe vardı.

Bileğimi adamın elinden kurtararak "Yok bir şey. Bardak kırmıştım geçen gün de, elime batmıştı yanklışlıkla." diye açıklama yaptım her şeyden habersiz arkadaşıma.

Bergüzâr fazla sorgulamadan beni onaylarken omzumda iki geniş el hissetmemle kafamı arkama çevirerek gelene baktım ve gördüğüm kişi beni gülümsetti.

Onu birkaç haftadır görmüyordum.

"Doğu." dedim bar sandalyesinde dönerek yüz yüze bakabilmek için kafamı kumral çocuğa doğru kaldırırken.

"Leydim." dedi alayla ve karşımda komik bir eğilme hareketi yaptıktan sonra bir kolunu omzuma sararak beni göğsüne doğru çekti, dostça sarıldı. Ben de kolumu ona sararken "N'apıyorsun?" diye sordu sakince.

"Hiç, aynı. Seni sormalı.. Yoksun ortalıkta?"

Doladığı kolunu geri çekerek yeniden karşımda durdu ve bara doğru elini uzatarak keltoşla tokalaşırken çenesini kaldırarak ona kısaca selam verdi. O sırada beni de "Tatil yaptık geldik." diye yanıtlamıştı.

Barmenle tanıştıklarını anladığım tokalaşma hareketinden sonra Bergüzâr'la da selamlaşan Doğu'nun yakışıklı yüz hatlarına baktım. "Bizim de babamız müdür olsaydı da dönem ortasında üç haftalık tatile çıkabilseydik.." derken söyleniyor gibiydim fakat alay ettiğim sesimin tonuna yansıyordu.

Bana baktı ve dudaklarını büzerek taklidimi yaptıktan hemen sonra gömleğinin en üstteki düğmesini açarak boğazını rahatlattı.

Doğu, üniversitede sahip olduğum onlarca sahte ve umrumda olmayan insanlara karşın gerçekten sevdiğim üç beş kişiden biriydi.

Neden benden yaşça büyük, imkansızın sözlük tanımı olan, soğuk ve sorunlu bir adama takılmak yerine okulumdan, sınıfımdan, tasasız yaşıtlarımdan, böyle birisinden hoşlanamıyorum diye düşünürdüm hep.

Öylesi çok daha kolay ve az yorucu olurdu.

Düşüncelerim bir an Kurşun'a ihanet ediyormuşum gibi hissettirdi ve onu düşünmek onu görme isteğimi canlandırdı.

Saat akşam ondu. Onların daveti de bir üst katta başlamıştı. Şu an aramızda sadece basamaklar olduğunu bilmek oturduğum bar sandalyesinde

kıpırdanmama sebep oldu.

Onu bu gece görmek için illa bir fırsatım olacağını bilmemin rahatlığıyla an'a odaklanmayı seçerek konsepte pek uygun görünmeyen kumaş pantolon ve beyaz gömleğiyle karşımda dikilen Doğu'yu süzdüm. "Yine bir düzen karşıtı hareket, yine Doğu Koşuyolu."

Bana baktı ve yüzünü buruştururken uzanarak izinsizce içeceğimin tadına baktı. "O ne kızım öyle, sikko sikko konseptler?" Kaşlarıyla yanımızdan geçen bir grup insanı işaret etti. "Şunlara bak, dük olacağım diye dick olmuş millet."

Sözleriyle kısa bir kahkaha atarken bardağımı elinden çektim ve ona uyarıcı bir bakış attım. "Kes artık şunu yapmayı."

İşaret parmağıyla burnuma vurduktan sonra arkasından kollarını ona saran bir kızla dikkati dağıldı ve kafasını yanına çevirdi.

Doğu hep böyleydi. Çoğu zaman bana karşısında bir çocuk varmış gibi davranır, beni sinir eder ama gözümdeki sempatisini hiç kaybetmezdi. Biraz hovarda, biraz umursamaz.. Tam bir serseriydi. Ve çoğu üniversiteli kız böyle tiplere tapardı. Tam olarak karşımdaki gibi.

Doğu, kendisine arkadan sarılarak boynuna öpücükler konduran kızdan biraz uzaklaşarak "Eda?" dedi soğuk olmayan, normal bir tondan.

Yine takıştıkları belliydi.

"N'aber aşkım?" diye sordu kumral kız kocaman gülümseyerek.

"İsmim Doğu." dedi Doğu alayla. "Aşkım değil."

Eda gözlerini devirirken ona çok da alınmış gibi durmuyordu ama "Tamam." dedi kırılmış rolü yaparak soğukça. "Gidiyorum ben Doğu."

Bu ikisinin sene başından beri takıldığını bilmeyen yoktu. Normal hayatta sürekli atışan arkadaşlar gibiydiler fakat cinsellik üzerine kurulu bir ilişkileri vardı.

Eda arkasını dönerek uzaklaşmaya başlarken Doğu arkasından sırttı ve eğilerek başımın üstüne bir öpücük kondurduktan sonra elimdeki bardağın pipetini dudakları arasına alarak içeceğimden içti. Eda'nın arkasından gitmeye başlamadan önce bana göz kırpmıştı.

Sadece bir dakika boyunca Eda'yı belinden yakalayarak kendine yapıştıran ve yanağına sulu öpücükler kondurduktan sonra kızın yalandan tribini yok eden Doğu'yu izledim ve hemen sonra sandalyeyi çevirerek keltoşa piştledim.

Bana baktığında bardağımı ona doğru ittirdim ve "Bir tane daha verir misin?" dedim.

O bana yeni bir içki hazırlarken Bergüzâr birilerini gördüğünü söylerek kalkmış ve beni bar sandalyelerinde olmak istediğim gibi tek bırakmıştı.

Keltoş önüme içkiyi koyarken "Yok mu bu salonda da dikizeleyeceğin biri?" diye sordu şakayla karışık.

"Yok." diye mırıldandığımda bana beni şaşırtacak bir şey söyledi.

"Bu salonda yok tabii. Yukarıda seninki."

Ona attığım hızlı bakış karşısında masumca gülümserken "Benimki diye bir şey yok." dedim net bir biçimde. Gereğinden fazla şeye şahitti ve Kurşun'u hatırlıyor olması işime gelmezdi. İnsanların ne için ne yapacağı belli olmuyordu.

Başını 'tabi tabi' der gibi salladığında kaşlarımı kaldırarak ona sert bir bakış attım. "Benimki diye bir şey yok." dedim yine tane tane. "O gün biraz gergindim, hoşuma gitmeyecek şeyler oldu. Onunla bir alalakası yoktu." Açıklama yaparken kendime bile inandırıcı gelmemiştim. "Hem sen her müşterinin özel hayatını hatırlar mısın böyle?"

Yüzüme kısa bir bakış atarak elindeki bardağı silme işlemine geri döndü. "Özel hayatı patronumu başkasıyla gördüğü için bardak parçalamak olan kızları hatırlarım."

Hazırladığı içececeği içiyor olsaydım tam şu an boğazıma takılmıştı.

"Ne?" diye sordum şaşkınlık içinde. "Onun için mi çalışıyorsun? Burada ne işin var öyleyse?"

"Mavzerin bar bölümünde çalışıyorum. Bugün de davet için ben ve bir arkadaş daha vardık yukarıda, buraya bakacak kişi rica edince yarım saatliğine indim. Ama korkma, ispiyonlamam seni." Parmaklarımı sardığım bardağa kısa bir bakış attıktan hemen sonra uzandı ve bardağı alarak "Aman." dedi alayla. "Bunu falan da parçalarsın şimdi."

Başımı iki yana sallarken kaşlarımı çattım. "Ben hiç görmedim seni Mavzer'de. Ayrıca bir önceki davette Kılıç'ı gördüğünde tanımıyordun. Kılıç'ı tanımadan Mavzer'de çalışıyor olamazsın herhalde."

Bu adamın Kurşun'un etrafından çıkması kesinlikle hiç ama hiç iyi olmazdı. Nasıl onun karşısında kendimi kontrol etmeyerek böyle bir salaklık yapabilmiştim. Ama nereden bilecektim ki?

"İki gün oldu. Yeni başladım." dediğinde tırnaklarımla yüzümü çizmek istiyordum.

"Sakin ol. Gidip de ona yanık olduğunu anlatacak hâlim yok." dediğinde aklımdan binbir tane ihtimal geçmişti. Şu an bu adamın şahit olduklarının Kılıç'ın kulağına gitmesi demek başlamadan biten bir plan demekti. Onu

başkasıyla görüp bardak falan kırıyordum, üst kata çıkıyordum, barmene göre Kurşun'a aşıktım ama onlara hep tam tersi gibi davranmışım. Bir şey planladığımı anlarlardı. Beni Mavzer'in önünden geçirmezlerdi.

Barmeni şüpheci gözlerle izlerken kendimi daha fazla batıracak bir şey yapmamaya çalışarak sakince bardağımı önüme çektim. Düşüncesini doğrulamak için daha fazla bir şey yapamazdım. "Mavzer'de dövüşüyorum." dedim soğukkanlılıkla. "Saçma sapan yorumlarını birileri duyarsa boş yere başka bir kulüp aramama sebep olursun."

Omuz silkti. "İlgileniyorum desem yalan olur. Yakışıklı, güçlü, zengin bir adamın çevresinde onunla ilgilenen küçük kızlar olmasından daha doğal ne var? Gel bir de sadece iki gündür çalışmama rağmen Mavzer'e gelmelerinin tek amacı Kurşun Bey olan kızları gör. Farksızsınız."

Beynime kan sıçarmış gibi hissederken keltoşun söz ettiği tüm o kızları düşünmek beni burada değil bardak, barı parçalamaya itiyordu. İçkimi tezgaha bıraktım ve "Bir ağız tadıyla oturtturmadın." diye söylenerek çantamı sandalyede unuttuğumu fark etmeden bardan uzaklaşmaya başladım. Bu adam kesinlikle sinir oynatıyordu.

Dakikalar önce lavaboya diye çıkan Nil'i kısa taramam sonucunda salonda göremeyince kapıya doğru adımlamaya başladım. Terasta hava falan alacaktım. Hem nasıl Kurşun'u görebileceğimi düşünürdüm.

Kalabalık salondan ayrılarak beyaz dönmeli merdivenleri tırmanırken geçen sene geldiğim zamandan, terasa yukarıdaki salonun karşısındaki kapıdan çıkıldığını hatırlıyordum.

Sakin adımlarla basamakları aştım ve Kurşun'un içeride olduğunu bildiğim iki kapaklı salon kapısının hemen önünde durdum. Gözlerim işlemeli kapıda oyalanırken bedenim resmen o tarafa doğru çekiliyordu fakat kendime engel olarak adımlarımı teras kapısına doğru geriletmeye çabaladım.

Her yıl olan doğum günü organizasyonlarını pek de seviyormuş gibi durmuyordu. Planları ortaya hep Alkım atıyor, diğerleri destekliyor ve onlarla baş edemeyen Kurşun'a ne olacaksa olsun diyip katılıyordu. Kim bilir içeride kaç tane gereksiz, keltoşun söz ettiği tiplerden vardı. Hepsinin tarihin en büyük iki azgını olan Kılıç ve Alkım'ın başının altından çıktığını tahmin etmek zor değildi.

Bir önceki doğum gününde Kurşun'un doğum günü kutlamasından sonra onun için bir striptiz kulübü kapattıran Kılıç'ı hatırladığımda neredeyse o kapıdan girip ona sağlam bir yumruk sallayıp sakince geri çıkacaktım.

Nefesimi burnumdan sertçe bırakarak terasın kaç kilo olduğunu merak etmeme sebep olacak ağır demir kapısını omzumla ittirdim ve adımımı açık havaya atarken verdiğim nefesi geri aldım.

Hava kararmıştı fakat teras çok da karanlık sayılmazdı. Karşı binanın terasında bir kutlama vardı ve oranın canlı ışığı buraya geliyordu, ayrı olarak bu boş terasta da birkaç küçük gece lambasını andıran ışıklar vardı.

Yine de beni konforlu hissetirecek kadar aydınlık olmayan yerde fazla oyalanmak istemeyerek geri çıkmak için hamle yaptım. Henüz demir kapının önündeydim ama buraya boşuna çıkmıştım.

Geçmek için, yasladığım omzumu çektiğim ağır demir kapı aniden kapanarak kulaklarıma ulaştırdığı sesiyle birlikte terasta, elim havada öylece kalmama sebep olurken dudaklarımdan dökülen küfür istemsizdi.

Kapıya uzandım ve kolu olması gereken yerdeki deliğe parmağımı sokarak kendime doğru çekmeye çalıştım.

Birkaç dakika sonra salak şeyin tek taraftan açıldığı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmıştım.

Kapıya birkaç kez vurarak "Kimse var mı?" diye seslenirken karanlık çok da yoğun olmadığı için şükrediyordum.

Beni duyan kimse olmayınca aklıma gelen şeyle küçük çantamı arayan gözlerim de boş çıktığında "Şaka mı ya?" diye homurdandım kendi kendime.

El mahkum açık terasta ilerlemeye başlarken fazla da büyük olmayan bu alanda tek olduğumu fark ettim ve gece lambasını andıran iki ışığı elime alarak masanın üzerindeki üçüncüsünün yanına koydum. Üç ışığın yanına otururken yaz mevsiminde olmamıza rağmen gece ayazı bedenimi ürperterek çıplak kollarımı ovuşturmama sebep oldu.

Yine bahstı sikik piyadeliğim tutmuştu.

Aksilikler gelince böyle arka arkaya geliyordu işte.

Birinin terasa girmesi için kaç dakika beklemem gerektiğini düşünürken bakışlarımı demirlerin ardında, gökdelenin tepesinden gözüken manzaraya çevirdim. Bilerek şezlonglardan birine uzanmıyor veya kafamı geriye yatırıp yukarı bakmıyordum. Çünkü o zaman ay ve yıldızları izlemek zorunda kalırdım. Onları sevmiyordum. Güneşin olmadığı hiçbir zaman gökyüzünü sevmiyordum. O zaman karanlığa bulanıyor ve kötülüğe kapılarını açıyordu.

Dirseğimi masaya yaslayarak elimi de çenemin altına koydum ve kısık gözlerle karşı terastaki kutlamayı izlemeye başladım. Seslenemeyeceğim

kadar uzak, görebileceğim kadar yakınlardı. Kaldı ki o müzikten beni duyabilmeleri elimde bir mikrafon olsa bile mümkün olmayabilirdi.

Ofladım.

Ben kendi sessizliğimde kaybolmuş, düşüncelere dalmışken su gibi akan dakikaları saymayı kaçırmıştım. Yarım saattir falan burada oturuyor olmalıydım ve gelen giden yoktu. Kollarım ve bacaklarım buz kesmişti.

Belki de salonda pişmek pahasına, göğün tepesinde rüzgârı engelleyen hiçbir şey yokken soğuk terasta mahsur kalma ihtimalime karşı kabarık etekli balo elbisesi giymeliydim.

Tam ayağa kalkarak oturmaktan sıkıldığım yerde biraz dolaşmaya başlayacaktım ki daha yerimden kalkamadan terasın demir kapısının takırtısını işittim.

Heyecanla kapıdan girecek kişiyi beklerken yerimde doğrulmuştum.

Kapı onu ittirirken hiç zorlanmayan güçlü bir kol tarafından açıldı ve heybetli bir bedeni gözlerim önüne sererken kelimelerimi lâl etti.

Beklediğim zamanlarda karşıma çıkmayıp da beklemediğim tüm anlarda karşımda beliriveren adam sürekli aklımı bulandırıyordu.

Kurşun tutmaya devam ettiği kapıyı bırakmak üzereyken ağzımı açıp kapıyı bırakırsa kapanacağını söylemek adına hiçbir şey yapmadım. Deli miydim? Burada, baş başa.. Neden kapı kapanmasındı ki? Sanırım o kadar da üşümemiştim.

Buradan rengi seçilmeyen arduvazları beni bulduğunda bu kez tepkisiz değildi, yüz ifadesi şaşkınlığını ele vermişti.

Onu yeni fark etmiş gibi yerimden kalkarken o da kapının önünden çekilmişti, kapı tutamayacağı bir mesafeye geldiğinde yeni fark etmiş gibi "Kurşun." diye bağırdım ve demir kapı yüksek sesle kapanırken gözlerimi kapatarak ofladım.

Bir an durumu anlamlandıramayarak kapıya baktı ve açmayı deneyerek sertçe kendine doğru çekti fakat kilide oturan demir yerinden oynamadı.

Zafer gülümsememi dışarı yansıtamadım.

Kapının açılmayacağını anlayan adam fazla uğraşmadan bana döndüğünde kapıya çatık kaşlarımla bakıyordum ama düşündüğüm tek şey harcadığım tüm paranın ve uğraşın şu ana değeceğiydi.

Ona baktığımda aramızdaki beş altı adıma rağmen gözlerinde öfke gördüğümü düşündüm. Bana mıydı?

"Bu kez nasıl bir tesadüfle karşımdasın Elfida?" diye sorduğunda derinden çıkan sesi beni mest etti.

"Sen beni mi takip ediyorsun?" diye sorarak Türk dizilerinin klişe repliğini kullandığımda benim sesim, onunsa bakışları sorgular gibiydi. Tek fark benimki sahte, onunki gerçekti.

Sakin adımlarla bana doğru gelmeye başladı. Bu sürede beni kısaca baştan aşağı incelemişti.

Burnundan nefes verdi ve "Seni takip ediyorum?" dedi sorarcasına.

Tam karşımda duracak şekilde bana yaklaştığında ve topuklu giymeme rağmen kafamı kaldırmama sebep olduğunda başımı biraz geriye yatırdım. Beklediğimden fazla yaklaşmıştı ve bu kokusunu direkt olarak ciğerlerime gönderdi. Güçlü parmaklarıyla dirseğimi güç uygulamaktan pek kaçınmadan kavradığında bana bakmak için gözlerini aşağı indirmek dışında başını falan eğmeye tenezzül etmedi.

Bu fazla ani olmuştu.

Gelmişti, terasta başbaşaydık ve dahası dip dibe.. *İkimiz*. Kalp ritmim bozuldu. Akıllı saat takıyor olsam uyarı verebilirdi.

"Ne yapıyorsun?" dedim kolumu çekmek için hamle yaparken fakat parmaklarını sıkarak bu girişimimi durdurdu.

"Ne işin var burada, Elfida?" diye ismimi bastırarak sorarken sesi yükselmişti.

"Terasta kaldım. Hava almaya çıkmıştım kapı kapandı, çantam da aşağıda kalmış." diye açıklarken üstten bakışlarına masum bakışlarla karşılık veriyordum.

"Onu sormuyorum." dedi sertçe. "Burada ne işin var? Bu binada." Burnundan nefesini bırakarak alayla güldü. "Yoksa yine seni bekleyen biri için mi geldin?"

İlk konuşmamızdaki her detayı hatırlıyordu.

Ona şaşkın bakışlarla baktım "Okulumun yıl sonu partisi var bir alt katta." Diğer elimi göğsüne koyarak güya geri çekilmesini istediğimi belirttim ama asıl amacım sateni andıran siyah gömleğinin üstünden de olsa kaslı göğsüne dokunmaktı. "Üstüme çıktın. Gerile biraz."

Çok yakışıklı gözüküyordu. Saçları, kokusu, yüzünün her bir detayı, önümde duran heybetli bedeni.. Gerçek üstüydü.

Sözlerimi umursamadan bana biraz daha yaklaştığında tam anlamıyla bedenini bedenime yapıştırmıştı. Sert karnını kendi karnımda hissedebiliyorken vücudunun sıcaklığı dakikalardır burada kalmaktan üşümüş vücudumu gevşetti ve dudaklarım hafifçe aralandı.

"Okulunun partisi burada mı?"

"Evet. Sen ne yapıyorsun burada?"

Sorumu duymazdan gelerek "Hangi Üniversite'de okuyorsun?" diye sorduğunda gözlerimi devirdim ve "Sabancı Üniversitesi." diye yanıtladım onu. "Bir soru sormuştum."

Gözlerime göz bebeklerimi birazdan kağıda dökecek bir ressamın dikkatiyle bakarken "Doğum günüm için." diye yanıtladı düzce.

Sanki verdiğim cevaptan sonra öfkesi azalmıştı ama sorgu hâlâ oralarda bir yerlerdeydi.

Güler gibi bir ses çıkarttım. "Otuz yaşına gelmişsin, hâlâ doğum günü mu kutluyorsun?"

Birkaç saniye boyunca yaptığını gizleme gereği duymadan yüzümü tüm detaylarıyla inceledi. Bakışları gözlerimden burnuma, burnumdan dudaklarıma, yanaklarıma, çeneme sakin sakin keşfederken tüm özgüvensizliklerimin kendini göstermek üzere olduğunu biliyordum. Kusurlarımı bu derece yakından görmesi beni gererken bu kez gerçekten ondan kurtulmak için kıpırdandım fakat diresiğimden kavradığı kolumu bırakmadı.

'Hm hm' diye mırıldanırken bakışları yeniden gözlerime tırmandı. "Pinyata patlatacağız birazdan."

Kahkaha atarken dibimde olmasının zavallı kalbime ne kadar iyi gelmediğini düşündüm. İyi ki kalp hastası falan değildim. Yoksa şu an ölmüş olabilirdim.

"Alkım'ın her seneki boş işleri." diye beklemediğim şekilde bana zaten bildiğim şeyi açıklarken gözlerimi kıstım. "Ayrıca otuz ne? Yirmi altı yaşına girdim."

"Doğum günün kutlu olsun."

Bunu demek bir an için içime değişik hisler ekti. Hep amacım belliydi ama yıllarca uzaktan onun doğum gününü kutlayan insanları izledikten sonra bir gün karşısında durmuş ona bunu söyleyebiliyor olmak değişik gelmişti bir anlığına.

Başını usulca salladıktan sonra bana baktı ve kolumu bırakırken bu hareketinin beni ne kadar boşlukta hissettirdiğini bilmeden uzaklaşmam için izin verdi.

İstesem zaten uzaklaşabilirdim. Ama istemiyordum ki.

"Değişik." dedi sessizce, bakışlarını üzerimden ayırmadan. Kaşlarımı kaldırdım. "Tesadüfler.."

Tabii, tesadüfler.

Başımı sallarken esen rüzgâr çıplak tenimi ısırdı ve ellerimle kollarımı ovuşturdum. Bakışları aşağı düşerek tenimle buluştu ve hemen sonra sakin bir hareketle elini cebine atarak tahminimce telefonunu çıkartmak için hamle yaptı.

Kahretsin.

Kaşları çatılmasa da yavaşça hareket ederken elini diğer cebine attı bu kez de.

Sol kaşımı havalandırırken telefon falan çıkmaması üzerine "Unuttum deme." dedim ama içimden çığlık çığlığa 'unuttum de' diye bağırıyordum.

Burnundan nefesini bıraktı. "Salonda kalmış."

Sıkıntılı bir nefes verdim. "Ben de Doğu'yla konuşurken çantamı sandalyeye bırakmıştım, unutmuşum."

Bilinçli verdiğim Doğu detayı gereksiz olsa da içimden gelmişti.

Kurşun Alpugan, Kurşun Alpugan.. Gelecek mi beni kıskanacağın günler de?

Anladım dercesine başını sallarken hemen yanındaki sandalyeye yerleştirdi kaslı bedenini ve "Doğu erkek arkadaşın mı?" diye sordu sıradan bir konudan bahseder gibi düzce. Merak yoktu. Sorulmak için sorulmuş bir soruydu ama etkisi büyüktü.

Belki de biri gelene kadar burada kaldığımızı kabullenmiş, vakit geçirmeye çalışıyordu.

Karşısındaki sandalyeyi çekip oturana kadar onu yanıtsız bıraktım, hemen ardından bacak bacak üzerine attım ve bir kolumu masaya yasladım. Masa aramızda değildi, sandalyeler masının hemen yanındaydı ve neredeyse dizlerimiz birbirine değecek kadar yakındık. Karşı karşıya.

"Kurşun Alpugan," dedim başımı yana yatırarak, alaylı bir sorgulamayla. "Beni sizinle sohbet etme şerefine nail etmeye mi karar verdiniz?"

Rahatça oturduğu sandalyeden, dingin arduvazlarıyla beni izlerken gözlerini kıstı. "Sıkılmamak için uğraşıyorum." Kaslı omuzlarını umrunda değilmiş gibi silkti. "Hem aşağıdaki ihtimaller dahilindeki sevgilinin gelip de burada baş başa kaldık diye başımı ağrıtmaya kalkması bugün için son istediğim şey olur. Çocuklarla uğraşmak istemiyorum."

"Peki." dedim dudaklarım hafifçe kıvrılırken. "Normal bir arkadaşım. Hem isteyerek kalmadık ya, neden başın ağrısın?"

Yan profiliyle beni karşı karşıya bırakacak şekilde başını manzaraya doğru çevirirken benim karşımdaki manzara kusursuzluğun kesin ve net tanımıydı. Fi oranıydı resmen.

Düz burnu, ıslattığı öpmek için öleceğim dudakları, çene kemiği, hafif kirli sakalları, elmacıkları..

Ve bir de siyah gömleğinin kusursuzca oturduğu kaslı bedeni.. Siyah pantolonunun sardığı kaslardan dolayı ince sayılmayacak ama aşırı kalın da olmayan bacakları.

Karşımda bir ressammın şaheseri oturuyordu.

"Erkekler böyledir." dedi düz tonuyla.

"Nasıl?"

Bakışlarını manzaradan çekti ve yeniden gözlerimin içine baktı. "Sevgililerinin yanındaki her erkek potansiyel bir tehlikedir. Sebepler, sonuçlar.. Kimse bakmaz bunlara."

Omuz silktim. "Saçmasınız."

"Düşünüyorum," dedi çok sakin bir tondan, sanki burada oturan o değil de onun kontrolünde olan bir robotmuş gibi duygudan yoksun bir sesle. Gözleri kısılırken bakışları çok kısaca üzerimde dolaştı. "O çocuğu suçlayamam. Benim sevgilim olsan farksız davranmazdım."

Bu cümle.. Değil. Üç kelime.

Benim sevgilim olsan.

Bu üç kelime beni öldürdü, gömdü, hayata geri döndürdü. Kalbime bir şeyler batırdı, karnımın içindeki kelebekleri uçuşturdu ve içimi ürpertti.

Bu cümle beni benden aldı, hiç hapis değilmişim gibi kendine hapsetti.

Sakin olmaya, onun gibi umursamaz gözükmeye çalıştım.

"Sadece paranoyaklık."

"Öyle." dedi. "Küçükken çoğu çocuk oyuncaklarını paylaşmaktan hoşlanmazdı ama ben bırak paylaşmayı, onları göstermezdim bile. Özellikle gizlerdim. Benim olan bana özel değilse neden benim olsundu? Bu hisle de büyüdüm ve sadece oyuncaklara karşı olmaktan çıktı zamanla." Gözleri gözlerimin içindeyken başını iki yana salladı. "Bu yüzden hayatımda kalıcı hiçbir kadın olmayacak olması iyi. Düşüncesinin bile başımı ağrıttığı şeylere katlanmak beni kocaman bir aptal yapar."

Onu dinlerken şu anda sohbet ettiğimiz gerçeğini ona söylesem o da inkâr edemezdi biliyordum.

Aşağıda canı mı sıkılmıştı da o yüzden çenesi mi açılmıştı bilmiyorum ama bana çocukluğuna dayanan bir şeyler anlatması muazzamdı.

"Biraz hastalıklı gibi geliyor kulağa. Şanslısın ki kadınlar sana ait olan oyuncaklar değil ve oyuncaklarında olduğu gibi kontrol sahibi değilsin."

Gözlerini kısarken bir an için bir şeyler hayal ettiğini düşündüm ve oldukça insansı olan bu davranış o söz konusu olduğunda nedensizce ilginç geldi.

"Düşüncesi beni boğmaya yetti. Kendimi aşık olurken göremiyorum ama öyle bir şey olduğu takdirde aşık olduğum kadını da alıp kimsenin olmadığı bir adaya yerleşirken görebiliyorum."

Gerçek bir kahkaha dudaklarım arasından yuvarlandıktan hemen sonra burnumu buruşturdum. "Anladım. 'Diğer erkeklerin ne düşündüğünü bildiğim için' açıklamasıyla karşısındaki kadında giydiği kıyafeti bile zehir edecek bir tipsin yani."

Gerçekten hayatım boyunca en hoşlanmadığım tiplemeydi. En gereksiz bulduğum. Seven sevdiğini kıskandırdı evet, ama kısıtlamazdı.

Katlanabileceğim bir şey değildi ve onun gibi umursamaz bir adamın da böyle olması hoşuma gitmemişti.

"Büyürken babamda hep saygıyı gördüm ben. Bir insanı, ki sevdiğim bir insan.. Onu sevdiğim hâlini değiştirmeye kalkacak kadar sahiplik duygusunu hissetmeye muhtaç bir adam değilim. Konu giyim kuşam değil. Kaldı ki benim yanımdaki bir kadına kimse kafasını kaldırıp da bakamaz zaten. Yanımdaki istediğini giyer, diğerleri önüne bakar." Omuzlarını silkti. "Elbette hoşuma gitmez ama açık giyinmekle alakalı değil bu, tesettürün içinde bile olsa aşık olduğum birinin güzel gözükmesi hoşuma gitmez. Ona da yapılacak bir şey yok, kendi içimdeki duygularla karşımdakini değiştiremem. Kendi kendimi yerim muhtemelen."

Ondan duyduğum, kesinlikle beklemeyeceğim açıklama beni şaşkınlığın kollarına iterken karşımda gerçekten saygıyı ve sınırı bilen bir adam olduğunu bilmek içimdeki hayranlığı güçlendirdi.

Nefesini bıraktı ve "Aşık olmayacağımı bilmek güzel." dedi gerçekten söylediği gibi düşündüğünü belli eden bir sesle. "Yeterince başımı ağrıtan sorunum varken bir de bir kadının giydiği elbise başımı ağrıtacak. Saf saçmalık."

"Öyle deme." dedim sakince. "Belli olmaz ne zaman ne olacağı."

Başını geri yatırdı. "Belli olur. Emin ol hayatıma tipi, huyu, karakteri farklı yüzlerce kadın girdi. Olacak olsam birine olurdum."

Omuz silktim. "Peki."

Saniyeler sonra başını kaldırdı ve bana baktı. Belirgin ademelması artık az önceki pozisyonunda olduğu gibi net değildi.

"Bugün gevezelik etmiyorsun. Seni burada gördüğümde kendimi sinir olmaya hazırlamıştım ama hâlâ olmadım. İyi misin?"

Sözleriyle gülerken "Evet." dedim. "Unuttun mu kolay anlıyorum."

Beni kısaca izledikten sonra "Sen neden 1900'lerden çıkmış gibisin?" diye sordu konudan konuya atlamayı umursamayarak.

Karşımdaki adamın normalden farklı olan tavrının sebebini onu izlerken gözlerine değil de bakışlarına odaklandığımda anlamıştım.

Alkollüydü.

Tamam sarhoş değildi belki ama alkolle biraz dağılmıştı duvarları. Sertliği kırılmıştı sanki.

İçince yumuşayanlardan mıydı?

5 Ekim 2022. Bilmiyordum. Eve gelirken içmiş olmasını dileyeceğim günlerin geleceğini 12 Ağustos 2022 tarihinde o terasta otururken hiç bilmiyordum.

"Parti konseptli." dedim, aniden onun karşısında kendimi daha rahat hissetmeye başlarken.

Başını yavaşça salladı.

"İkinci sınıf mısın?"

"Evet."

Dingin hissederken, gerginliği, yetersizlikleri, korkuları kenara bırakabildiğim nadir anlardan birindeyken beynimin içine kadar bir ağrı saplayacak bir şey oldu.

Oysa huzurluydum. Onunla oturmuş sohbet ederken dünyadan soyutlanmıştım, kötü hislerin olmadığı ayrı bir evrendeydim ama evren bana hislerin var dercesine bir hatırlatma yaptı.

Karşıdaki binanın bu terasa kadar ulaşan kulüp ışıklarını andıran ışıkları mordan kırmızıya, kırmızıdan cinayete dönüştü.

Turuncu.

Turuncu, dönen ışık karşı terastan bulunduğum yere kadar gelerek tam üzerimde dururken elbiseme yanısyan rengi görmek algılarımı kapattı ve dudaklarımdan dökülen çığlıkla birlikte fırladığım sandalye de zeminle buluşarak çığlığıma eşlik etti.

Dışarıdaki müziklere karışan sesim Kurşun'un kaşlarını ilk kez çattığını görmeme sebep olurken yavaşça oturduğu yerden kalkarak geri geri adımlar atan bana baktı. "Elfida?"

Işık üzerimden geçti.

Gözlerimin içine saplandı.

Zihnime saplandı, anılarıma saplandı, çocukluğuma saplandı, korkusuzluğuma saplandı.

Gözlerimi sıkıca yumarken ellerimi yüzüme kapattım.

Parmaklarım titremeye başlarken bu çok daha farklı bir şeydi. Karanlıkta kalınca yaşadağım o panikten çok daha farklıydı.

Boğazımdan ağlamanın işareti olan o ses dökülürken kapalı gözlerimin ardı siyah değildi. O renkti.

Ağlamıyordum.

Ağlayabilirdim.

Yüzüme kapattığım ellerimin üzerinde benimkine oranla daha büyük ve sıcak eller hissettiğimde ellerimi yüzümden ayırmaması için dilimden bir şeyler yuvarladım. Ne dedim bilmiyorum, ne yapıyorum bilmiyorum.

Zihnim kayboluyor.

"Bak bana. Neler oluyor?" diye sordu o sert ses.

O sesi umursayamayadım.

Mezarda bile olsam umursardım.

Şu an umursayamadım.

Başımı iki yana sallayarak "Olmaz. Olmaz. Yapamam. Çek elini. Git. Bırak. Olmaz. Hayır. Hayır." diye sayıklarken titriyordum.

Her bir uzvum titriyordu.

"Elfida." dedi bu kez bağırarak.

Bileklerimden tutarak zorla ellerimi gözlerimden ayırdığında gözlerimi sıkıca yumarak debelendim ama mantıklı hareket edemeyecek kadar bulanıktı aklım. Beni iki elimin bileklerinden tutmuş yerimde sabitlerken başımı yana eğdim. Gözlerim sımsıkı kapalıydı.

"Bırak beni." derken sesimde ağlayacak birinin ağlamamak için verdiği savaş vardı. Ama ben savaşmıyordum.

"İyi olduğunu söyle bana. Ne oluyor? Konuş benimle. Anlayamıyorum seni." Ben debelendikçe o tane tane konuşuyor beni bırakmıyordu. Beni bırakmasına ihtiyacım olan tek andaydım.

Kapalı gözlerimin arkasına kadar ulaşan delici renk istemsiz bir çığlığı dudaklarım arasından yuvarlamama sebep olurken o hâlime rağmen olağanüstü bir güçle bileklerimi Kurşundan kurtardım ve arkamı dönerek gözümü kollarıma gömdüm.

'Anne?'

'Neredesin?"

Çatı katına yürüyen zavallı Elif.

Sekiz yaşında Elif.

Gözden çıkarılmış Elif.

Elif, Elif, Elif saf Elif. Yine kandın, yine yandın. Ah, Elif.

Okulan gelen, annesini arayan kız çocuğu.

Saçları örgülü, üstünde turuncu bir kazak. Koltukların örtüleri turuncu. Merdivenleri çıkıyor. Duvardaki tablolardaki tüm kıyafetler turuncu. Halılar turuncu. Odası turuncu, yatak, yastık, abajur.. Turuncu var. Babası yok. O zaten hiç olmaz. Annesi de yok. Ama o evden dışarı adım atmaz. O hep olur. 'Anne!'

Çatı katı. Karanlık.

Tavanda bir ip.

Ucunda bir kadın.

Ucunda bir çocuk.

Kadının turuncu etekli elbisesi. Turuncunun en canlı tonu.

Morarmış tırnaklarında turuncu ojeler.

Yerde biri bir köşeye, diğeri başka bir köşeye fırlamış turuncu terlikler.

Çatı katına kaldırılmış eski koltuklar turuncu.

Elif'in annesinin en sevdiği renk. Elif'in en sevdiği renk.

Turuncu.

Ölen anne, ölen kızı.

Rüzgârdan çarpan çatı katının kapısını açamayan bir sekiz yaş. 'Anne açamadım aç' diyemiyor. Annesi ölmüş.

Gözlerinin önünde.

Rüzgâr vurdukça turuncu etek uçuşuyor. Annesi sallanıyor.

Annesi sallanmaktan nefret eder. Bu kez midesi bulanmıyor.

Çatı katında bebekliğinden kalma turuncu ışıklı küçük bir lamba.

Her şeyin korkunç derecede turuncu olduğunu o an görüyor Elif. O zamana dek bayıldığı renk şimdi korkutuyor onu.

O zamanlar sadece korkutuyor.

Annemin ayakları soğuk.

İpe boyum yetmiyor.

Turuncu ışık burayı aydınlatan tek şey.

Dokuz saat. O dokuz saat boyunca ölü annem, turuncu ve ben varız sadece.

Annesi Elif'in okuldan geleceğini bile bile umursamıyor. Elif'i hiç kimse umursamıyor. Annesi on iki yıl sonra bir renk yüzünden çığlıklar atan kızını

düşünmüyor.

Her şey dehşete düşürecek kadar turuncu.

Dokuz saat boyunca ölü annesine bakmamak için izlerken çığlıklar atıp ağladığı her şey turuncu.

Annesinin cenazesinden sonra yanan o ev sadece turuncu.

'Ne yaptın sen Elfida!?'

Bir tokat. Birden fazla tokat. Biraz tekme, biraz acı. Kopan birkaç saç teli.

Kenarından kan sızan bir tebessüm.

'Turuncuyu yaktım baba.'

Turuncu çok içimize işlemiş. Öyle ki turuncuyu yakan alevler bile turuncu.

Boğazım deli gibi yanarken neredeydim biliyordum. Ne Kurşun vardı burada, Ne Elfida.

Kenan Alaner vardı. Güneş Alaner vardı.

Elif Alaner vardı.

Güneş Alaner öldü. Kenan Alaner gitti. Elif Alaner yandı bitti kül oldu.

Omzularımdaki sarsıcı sert tutuşlar yetersiz, hastalıklı gözüken, sevilesi bir yanı olmayan bedenimi sertçe sarstığında kendimi sabit tutamadım.

Gözlerimi açamadım.

"Söyle bana." dedi ses. "Neden korkuyorsun söyle yok edeyim onu."

Işıklar üzerimdeydi.

Ölüm üzerimdeydi.

İntihar üzerimdeydi.

Beynimin içinde, şakaklarımı uyuşturan ve beni inletecek şekilde fiziksel bir ağrı vardı.

Eflatun doğru söylüyordu: T*ravmaya bağlı olarak ağır tetikleyici bir unsur. Duymaktan, kısaca görmekten kaçındığın şeye maruz kaldığında seni psikolojik olarak yıkabilecek, seni bir krizin eşiğine sürükleyip travma tekrarlanması sonucu zihninde gerçek bir hasar bırakarak seni fiziksel kayıplara sürükleyebilecek bir risk. Sadece psikolojik değil nöropsikolojik olarak da incelenmesi gereken bir konu. Böyle bir anda yalnız kalman daha da tehlikeli.*

Ben hep yalnızım ki diyememiştim.

Nefeslerim kontrolüm dışına çıkarak ciğerlerimi doldurabilecek soluklar almama engel olurken sırtımda büyük bir el hissettim.

Kurşun anladı.

Anladığını anladım.

Büyük bedeni arkamda olmasına rağmen beni gölgesi altına alacak şekilde durdu ve beni *ondan* sakladı. Çok sakin hareket ediyordu. Benimse her yerim titriyor, boğazımdan hıçkırığa benzer sesler çıkıyordu. Kollarını iki yanımdan uzatarak tekrar bileklerimi, bu kez yumuşakça tuttuğunda 'ı ıh' diye itiraz ettim pürüzlü bir sesle. "Hadi." dedi ondan hiç duymadığım ve bir daha duyacağımdan emin olamadığım kadar yumuşakça. "Ben buradayım. Bir şey yok." Baş parmağını bileğimde, nabzımın attığı yerde okşar gibi gezdirdi. Beni rahatlatmaya çalışıyordu.

Başımı iki yana sallarken beni geri çekti ve sırtımı göğsüne yasladı. Başım omzundan biraz daha yukarıdaydı.

Bileklerim zorla da olsa biraz gevşediğinde tutuşunu gevşetmeden yavaşça tırnaklarımı yüzüme acımasızca saplayan ellerimi iki yana açtı. Aşağı, iki yanıma indirdi ama bırakmadı.

Titreyen bedenim onunkine çarpıyordu.

Beni kendisine doğru döndürürken gözlerimi daha sıkı yumarak başımı ışığı görmemek için aşağı eğdim. Işığı görmemek için. Işığı, kurtarıcımı. Elfida Alaner ışıktan kaçıyordu.

Kurşun'un parmaklarını çenemin altında hissettiğinde kafamı kaldırmayı reddettim.

Ve bir kez daha oldu.

Işık üzerimizden geçti. Ama bu kez bedeni önemli ölçüde korudu beni. Yerinde biraz daha kıpırdanarak beni iyice hapsetti ve düşünme işlevini gerçekleştiremediğim bir anda elini başıma bastırarak yüzümü göğsüne gömdü.

Titrek soluklarım nefes almamı engelliyordu.

Kurşun elini başımın arkasından çekmeden beni korurken onun yanında hiçbir şeyin bana dokunamayacağını anladığım ilk andı.

Zihnim tarihi hatırlayıp bir şeyler karalayamayacak kadar allak bullak olduğundan bu ilki yazamadım defterime.

Bir elimi göğsüne yaslarken bir bileğimi tutmaya devam eden elini gevşettiğinde beni bırakacağını sanarak "Kurşun." dedim titreyen sesimle, acizce.

Kafamın içindek sesler geliyordu. Kafamın içinde konuşan anılar vardı.

Ama yanıldım. Beni bırkamadı.

Bileğimden çektiği elini belime koyarak titreyen bacaklarımla zor durduğum yerde beni sabitlerken alnımı göğsüne yasladım ve derin nefesler almaya çalıştım.

"Geçti." dedi sert sesindeki tezatlık oluşturan yumuşak tonuyla.

Yan terastaki müzik hâlâ kulaklarımızdaydı.

Gözlerimi çok yanlış bir anda aralamaya karar verdim.

Dudaklarımdan acı dolu sesler döküldü.

Tam kendimi ondan kurtarıp geriye doğru atacakken bana izin vermeden belimdeki elinin parmaklarını sıktı.

Ayla Dikmen'in sesine dikkatimi veremeyecek kadar uyuşmuş hissediyorken Kurşun bugün beni bir kez daha şoka uğratarak sıkıca kendine yasladığı bedenimle birlikte yerinde usulca sallanmaya başladı.

"Müziğe odaklan. Sevdiğin bir müzik var mı Elfida? Ne tarz dinlersin, anlat bana." Sesi çok derindeydi, çok dingindi.

Sorduğu soruyu cevaplamak için bir şeyler düşünürken onunla birlikte dans ediyormuş gibi sallanmaya başladık. Ama dans falan etmiyorduk. Sadece müziğe uyumlu olarak kasılmaktan ağrıyan bedenimi gevşetiyordu. Aklımı dağıtmaya çalışıyordu.

Kurşun Alpugan'la bu terasta, bu yakınlıkta, bir eli saçlarımın üzerinden beni göğsüne bastırırken, diğeri belimi sıkıca tutarken müzikle sallanmak.. Bu an böyle hissettirmemeliydi. Korkum ve uyuşmuş kafam bu güzel anı zehirliyordu.

Ayla Dikmen'e vermeye çalıştım kafamı. Neredeyse rahatlamak üzereydim. Titresem, zar zor nefes alsam ve dizlerimde ayakta durma dermanını bulamasam da onun göğsü çok güvenliydi. Onun erkeksi, ağır ama anlamsızca hafif kokusu çok koruyucuydu.

'*Uzaktan bakıyorsam*
Aşkından kaçıyorsam anla biraz beni
Benden önce birisi görmüş, sevmişse seni
Hakkın yok, sevme beni
Hakkın yok sevmeye beni'

Şarkı devam etti.

"Nefes al." diye mırıldandı Kurşun. "Kapalı mı gözlerin?"

"Hıhı."

"Aç gözlerini bak bana. Kaldır başını. İyi hissedeceksin."

Ben bu adamı tanımıyordum. Bu adamın bu yönünü hiç tanımamıştım.

Başımı iki yana salladım.

"Aç Elfida." dedi.

İtiraz ettiğimde belimdeki elini çekerek parmaklarımla dokundu çeneme. Kaldırmak için değil okşamak için gibi. İşaret parmağını sürttü yavaşça. "Ne demiştim sana az önce? Benim yanımdaki kadına kimse bakamaz demiştim, değil mi? Kimse dokunamaz. Kimse zarar veremez. Şu an benim kollarımdasın ve hiçbir şey seni korkutamaz."

Göz kapaklarım titrekçe aralandı. Kurşun elini yine belime indirip daha iyi oluğumu fark etmesiyle önceki gibi kavramasa da onu hissetmemi sağladı sadece.

Kıpkırmızı gözlerimle güzel yüzüne baktım.

Artık çok daha güzeldi.

Arduvazları duygulu olmasa da rahatlatmak ister gibi baktı, güven verir gibi.

Bu güveni bir gün alacak mıydı?

O bana güven verirken, beni korkutan her şeye dönüşecekti.

Ayla Dikmen eşlik etti.

'Bu dünyaya bir daha gelirsem, ilk ve son aşkım sen olacaksın.'

•••

Benim gönlümün kırılmaz sabrı, senin gönlünün yumuşamaz katılığı var. Şu halde sevgilim aşk yolunda ikimiz de sert taşız.

İbn-i Sina

☼ ☼ ☼ ☼

20 bin kelimelik bir bölüm olduu. Karakterlerin instagram hesabi aciliyorr, hesaplari hikayemde paylasacagim. nazalina.k

Beğendiniz mi ballarım bölümü?

Karakterler hakkında neler düşünüyorsunuz.

Elfida?

Kurşun?

Kılıç?

Kurşun'un son sahnedeki hareketi ve Elfida'nın problemleri hakkında neler düşünüyorsunuz?

spoiler içerikli tavisye::

kursunun bu hallerini sindirerek okuyun. özleyeceğimiz zamanlar da gelecek.

Bölüm 4

Oy ve yorumlarınızı bekliyorum.
Keyifli okumalar

~

Sis, ağaçlar, toprak
Mezarlık
Ölü cesetler
Başlarında göz yaşı dökenler.
Sis, ağaçlar, toprak.
Dünya
Ölü ruhlar
Ağlanmayan kimsesizler
Yaşayan ölüler.
Herkes ölülere ağladı, yaşayanlar ölene kadar hiç umursanmadı.

~~~

'Bu dünyaya bir daha gelirsem, ilk ve son aşkım sen olacaksın.'
~~~

Zihnim yavaş yavaş berraklaşmaya, beni bulunduğum anın içine çekmeye başlarken bir an için ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemedim.

Bu an gerçek miydi?

Gerçek olamayacak kadar gerçek hissettiriyordu.

Başım hafifçe geriye eğilmiş şekilde gözlerim onun arduvazlarının en içine bakarken arkadan sesi duyulan Ayla Dikmen, yıldızların altında bir teras ve bir eli gevçekçe de olsa belimde, benim bir elim omzunda duran Kurşun Alpugan.

Tarif edemezdim.

Kalbimin çarpışını kelimelere dökemez, boğazıma dizilenleri yutamazdım.

Gözlerimin içine düzce bakıyordu. Sadece görmek için bakıyordu. Oysa ben nasıl bakıyordum bilmiyordum. Kendimi kontrol edemeyecek kadar uyuşmuştum.

Dakikalar önce beni Elfida yapan tüm duvarlarımın yıkılışını izlemiş, Elif Alaner olarak çırılçıplak kalıvermiştim titreyen diz ve ellerle. Ailemi hissetmiştim. Ailemin olmayışını, gidişini, bir evin yanışını, yakılışını, intiharı.. Bir zamanlar o yanan evde yaşayan bir anne, bir baba ve iki çocuğun yok oluşunun hatıraları içinde bulunduğum gerçekliği zehirlemişti.

Anne intihar etti, baba öldürüldü ve çocuklar büyüdü. Basit bir denklemdi aslında.

Sakinleşmiş hissetsem de hâlâ tüylerimi ürperten, içimde bir şeyleri kanatan hisler canlıydı. Sadece onun arduvazları karşımdayken olması gerektiği kadar acı vermiyordu.

Rahatladığımı anlamasıyla müzikle kıpırdanmayı bıraktı. Belimdeki elini çekerek benimle temasını kestiğinde ürperme hissiyle birlikte gelen titreme isteğime karşı koymaya çalıştım.

Bu kadardı işte.

"İyi misin?" diye sordu sakince.

Başımı sallamaya çalıştım. Ona bakan gözlerimin aklarının kıpkırmızı olduğunu biliyordum. Ağlamam gereken ama ağlayamadığım zamanlarda böyle olurdu.

12 Ağustos 2022. Sen bugün bana iyi geldin. Sen bugün beni önemsedin, sen bugün beni sakinleştirdin.

Sen o'sun.

Sen turuncu ışığı kapatansın.

Dudaklarını aralayacağını hissetmiştim ki teras kapısının gürültülü bir şekilde açılmasıyla bir şey söylemeden refleks olarak sese doğru baktı.

Ben bakmadım.

Biraz aşağıdan gördüğüm yan profiline bakmaya devam ettim. Engel olamıyordum kendime. Kontrol edemiyordum içimdekileri. Yüreğimi ağırlaştırıyordu bu his. Aklım uyuşuyordu.

Bu yakınlık duvarlarıma zarar veriyordu.

O kadar imkansızdı ki. Hep o kadar uzaktı ki.. Ona doğru yürümeye başlasam, sonunda yaklaşabildiğimde ecelim gelmiş olacak ve ben ona ulaşamadan öleceğim gibi hissettiriyordu.

Şimdiyse elim omzunda, bedenim karşısındaydı. Gözlerim kusursuz profilinde, kokusu ciğelerimdeydi.

Beni bir krizin eşiğinden çekip çıkartmıştı.

Doğumumdan bu yana girdiğim her krizde, gerçirdiğim her atakta, aynaya bakıp da yetersizliğimle göz göze geldikten sonra cezalandırmak ister gibi tırnaklarımı yüzüme geçirdiğim her anda yalnızdım. Oysa bugün bu yalnızlığıma ortak olmuştu. Ellerimi tutmuş, tırnaklarımı sapladığım deriden ayırmıştı. Bu yapan biri olmasından çok bunu yapanın o olmasıydı kalbimi böyle çarptıran.

Bugün, ölmeden önce düşüneceğim son şeydi.

Belki de on yıllar sonra, ölümün kıyısındayken bu anı canlandıracaktım kafamda.

Belki de bir uçurum kenarına geri dönecektim. O uçurumun dibine sabitlemiş olsam bile gözlerimi, adımımı kaldırmış olsam bile boşluğa doğru aklımda bu an olacaktı.

Ve sonra düşüncelerimden sıyrıldım, gözlerimi zar zor yüzünden çektim.

Başım terasın kapısına doğru döndüğünde ise burada görmek isteyeceğim son kişi karşımda duruyordu.

Kılıç'ın geceye rağmen sanki içinde ışık varmış gibi parlayan buz mavisi gözleri, hafifçe aşağı düşmüş kaşlarının altından Kurşun ve bana bakarken elektrik çarpmış gibi elimi Kurşun'un omzundan indirdim.

Yine de yakınlığımız sorguya açıktı.

Sikeyim ya.

Gerçi ikimiz de terasın farklı uçlarında birbirimize arkamız dönük şekilde dursak bile Kılıç'tı bu. Bu teras sınırları içerisinde, hatta ben bu bina sınırları içerisinde oldukça şüphelenecek bir şeyler bulurdu.

Birazdan başlayacaktı kaçıncı olduğunu sayamadığım 'tesadüf' sorgusu.

Gerçi bu sefer haklılardı şüphelenmekte. Şu anda Kurşun'un aklında bir şüphe olduğunu sanmıyordum ama Kılıç bana baktığı anda negatif enerjiler damarlarında dolaşmaya başlıyor, beynine alarm sinyalleri yolluyordu. Aklını okuyabiliyor sayılırdım: '*Bu kadın buradan da mı çıktı?'*

"Telefonun içeride kalmış, Alper seni arıyordu." diye açıkladığında buz mavileri Kurşun'un üzerindeydi. Hemen ardından bana döndü ve küçük bir baş selamı verdi.

"Seni görmek güzel Elfida." Bir saniye kadar sustu ve sesinden çok belli etmiyor olsa bile imâyla devam etti. "Kurşun'un doğum gününü kutladığı binada ve onunla birlikte terasta.. Şaşırmayı bıraktım nedense."

Kurşun'un bakışları bana hafifçe kaydığında bir şey söylemeden kısaca baktı, ona bakmasam da farkındaydım. Hemen sonra arduvazlarını yeniden Kılıç'a çevirdi ve ifadesiz sesiyle iki kelime söyledi. "Sırası değil."

İçimdeki çok çok küçük, umutlu bir ses az önce şahit olduğu şeylerden sonra bir de Kılıç'ın üzerime gelmesini istemediğini, bu yüzden konuyu kapattırdığını fısıldadı.

Daha yüksek olan, mantıklı ses ise aynı konularla başını ağrıtmamak ve Kılıç ile benim didişmemi izlemek istemediğini..

Kaşlarının havalandığını gördüm. Alayla kıstı buz mavilerini ve omuz silkti. Hafiften fark edilen bir öfkeyle baksa da sanki gülmekle bağırmak arasında kalıyormuş gibiydi. Sinirleri bozulmuş gibiydi. "Sırası değil." dedi Kurşun'un söylediğini tekrar eder gibi ve güldü. "Peki."

Kılıç Falu'yu biraz tanıyorsam bu konu böyle kestirip atılmazdı, bu yüzden "Okulumun yıl sonu partisi bir kat aşağıda." diye açıkladım bıkmış bir sesle.

Gözlerini Kurşun'dan çekerek bana sabitlediğinde tek kaşı havalandı. "Ne zamandan beri üniversiteler yıl sonu partilerini böyle gökdelenlerde yapıyorlar?"

Umursamazca omuz silkerken dudak büktüm. "Bunu müdürle konuşabilirsin."

Bir eli cebinden sarkarken, dimdik duran omzularıyla beni ezmek ister gibi süzdükten hemen sonra başını yana yatırdı. Birisine gözlerini dikip öylece bakamayacağını bilmeyen biri gibi aramızdaki birkaç adımlık mesafeye rağmen göz bebeklerime sabitlediği buz mavileriyle yüzüme uzun uzun baktıktan sonra yeniden Kurşun'a baktı ve çenesiyle beni işaret etti. "Şu kadın, sana bir kazığı soktuktan sonra ben de şu baktığın şekilde sana bakıp 'sırası değil' diyeceğim. Yaz kenara."

Nedense, ikisinin de şahit olduğumu bilmedikleri 'yem' konusundan sonra ikili arasında sert rüzgârlar estiğini hissediyordum.

Kurşun'un nefesini burnundan yavaşça bıraktığını fark ettiğimde ben de aynı anda Kılıç'ın ithamına tepkisiz kalmamış olmak için kaşlarımı çatmıştım.

Bir eliyle alnını kısaca ovdu ve sonra indirerek üç parmağını pantolonunun cebine soktu. "Bana kazık sokacağı açıkça belli onlarca insan varken, hobi olarak dövüşen 20 yaşında bir mimarlık öğrencisi yüzünden şizofren gibi davranmayacağım. Sana da tavsiye ederim."

Turuncu ışığı görmüş ve ölmüştüm. Zira Kurşun Alpugan'ın bana güvendiğini belli edecek bir şekilde Kılıç'a benim bir sahtekâr olmadığımı savunması gerçek olamazdı.

Tamam, belki tam olarak böyle olmamıştı ama Kılıç'a şizofren demiş sayılabilirdi. En kısa zamanda bu tezini güçlendirip onu kovmasını ve Bakırköy'e yatması için işlemleri başlatmasını temenni ettim.

Eğer fantastik olaylara veya süper güçlere inanıyor olsaydım, kesinlikle Kılıç Falu'nun gözlere bakarak insanların zihinlerini okumaya dair bir gücü olduğuna inanırdım. Bir gün fal baktıracak olursam gideceğim ilk kişi olabilirdi. Adamın hisleri aşmıştı.

Kılıç birkaç saniye boyunca ifadesizce Kurşun'a baktıktan sonra "Tamam." dedi sadece, düz olsa da buz gibi bir sesle.

Kurşun bana kısa bir bakış attıktan sonra kapıya doğru yönelmek üzere hareketleniyordu ki, Kılıç'ın omzuyla kapanmasını engellediği teras kapısında bir yüz daha belirdi.

Aslında biz böyle iyiydik ya..

Kılıç gelmeden önce tabii.

Şu anda görmek istemeyeceğim bir diğer yüze bakarken terastaki kadronun saçmalığı herkes tarafından fark edilebilirdi.

"Nerelerdesin Alpugan?" diye soran Teo, Kılıç'ın arkasından çıkarak terasa bir adım attığında Kurşun'dan önce beni buldu gözleri.

Bir kez daha sikeyim ya.

Ben tepkisizce dikilmeye devam ederken "Seni yeniden görmek güzel Elfida." dedi Teo dudağını hafifçe kıvırarak.

Herkes de ne kadar sevinçliydi beni gördüğü için(!)

Teo ile sadece bir kez karşılaşmıştık ve orada tanışmıştık. Üstelik iki dakikalık bir şeydi ama ismimi hatırlıyordu. Saçmalıktan ibaret olsa da bir

an için Kılıç ve Teo'nun bakışlarını aynı anda üzerimde hissetmek içimde her şey ortaya çıkmış gibi bir his yarattı.

Başımı hafifçe salladım ve "Seni de öyle." dedim düzce.

O buradaysa Okyanus da içeride olabilirdi.

Anlamlandıramadığım şey bu insanların açıkça düşman olmalarına rağmen aynı ortamda bulunuyor ve samimi gözüken samimiyetsiz ve imâlı sohbetler ediyor olmalarıydı.

Kim düşmanının doğum günü partisine giderdi ki?

Kurşun bana ikinci kez bakmasa da Teo beni baştan aşağı incelerken beklemediğim şekilde avcunu belime koyarak kapıya doğru yöneltti ve benimle birlikte sakince yürümeye başladı. "İçeri girelim artık."

Alo 122? Sanırım kalbim atmayı bıraktı.

Belimdeki elin gevşek tutuşu ama parmaklarının güçlü baskısının verdiği hissiyat muazzamdı.

Kılıç ilk arkasını dönen oldu ve kapıyı tutma işini Teo'ya devrederek - demir kapıdan bir anda elini çektiğinde kapı son hızla az kalsın Teo'ya toslayacaktı ama adam güçlü bir refleksle kapının kendisine çarpmasını engellemişti- ailesine atar yapan bir çocuk gibi önden önden gitmeye başladı. Kurşun'un benim burada olmamdan işkillenmemiş olmasını yedirememişti anlaşılan.

Teo bir centilmen gibi kapıyı bırakmadan geçmemizi bekledikten sonra kasıtlı yapmadığına emin olamadığım bir şekilde kapının sertçe kapanmasını sağladı ve arkamızdan yürümeye başladı.

Nereye gidiyorduk, daha doğrusu Kurşun eli belimde beni nereye yönlendiriyordu bilmiyordum ama yüzü bir beton kadar ifadesiz, bedeni fazlasıyla rahattı. Ne yaptığını biliyor gibiydi.

Bir an için bu sahneyi farklı hayâl ettim. Kurşun'un düşmanının önünde koruma iç güdüsüyle temasını ayırmadığı sevgilisi olduğum bir seneryo birkaç saniye içerisinde aklımda canlandı ve silinmeden hemen önce beni hafifçe gülümsetti.

Onun doğum gününün kutlandığı salona doğru döndüğünde adımları durdu, dolayısıyla benimkiler de durmuştu. Teo'nun görüş ve işitme mesafesinde olduğumuz için onu bozmuyor, bir şey sormuyordum ama işin aslı hiçbir şey anlamamıştım.

Bizim durmamızla önümüze geçen Teo, salonun kapısını açmadan hemen önce omzunun üzerinden Kurşun'a baktı. Yüzünde gülümser gibi bir ifade vardı ama bu masum bir görüntü değildi. Alaylı gibi ama ürperticiydi de.

Biraz da keyifli gibi belki. Yorumlaması zordu.
"Okyanus hediyeni vermek için sabırsızlanıyor. Onu fazla bekletme."

Şahane(!) Okyanus da buradaydı.

Kavganın izlerini özenle kapatmıştım. Bana bakmakla o 'superwomen'ın ben olduğumu anlayacağı falan yoktu ama söz konusu bu manyak insanlar olduğunda her şey mümkünmüş gibi hissediyordum.

Kurşun'un dudağının kenarını kıvırdığını gördüm. "Eminim her zamanki gibi müthiş bir şeydir. Ona açmak için sabırsızlandığımı ilet."

Teo küçük bir baş selamı vermeden önce gerçekten eğleniyormuş gibi baktı ve hemen sonra çift kanatlı salon kapılarını açarak gözden kayboldu.

Kapı ardından kapanır kapanmaz Kurşun'un da eli belimdeki yerini terk etti.

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"İçeri gel." dediğinde ona huysuz gözüken yüz ifademi bozmadan bakım.

"Pardon?"

Nefesini bırakırken burun kemerini ovdu ve "Kılıç yapmaması gereken bir şey yaptı. Teo seni gördükten sonra uğramadan çıkarsan dikkat çeker. Biraz uğra, sonra kendi partine inersin." dedi bezgince.

Topuklarımı popoma vura vura Kurşun'la onun salonuna girmemem gerekiyor, hayır.

"Onlar senin arkadaşların," dedim. Hemen sonra elimi sallayarak "Veya neyinlerse işte." diye ekledim. "Ortada dikkat çekecek bir durum yok, ki varsa da bu benim değil senin problemin. Ben aşağı iniyorum."

Arkamı dönerken o kolun tutulacağını o kadar iyi biliyordum ki.

Kolumdaki temasını bekledim... ve yanılmadım.

Kurşun parmaklarını koluma sararak beni durdurduğunda omzumun üzerinden tek kaşımı kaldırarak baktım yüzüne. "Ne var?"

Mavzer'de beni tersleyip, bir de göt gibi bıraktıktan sonra ona karşı istediği 'samimiyet' ölçüsünde olmaya karar vermiştim.
Az önceki ekstrem durumu saymazsak elbette.

"Düzgün konuş." dedi düzce, ama soğuk bir ifadeyle. "İçerideki insanları tanımıyorsun ve yanımda seni görmelerinin seni düşürdüğü yerden bir habersin. İçeri gel, birkaç dakika boy göster ve işler boka sarmadan git."

Ne söz ettiğinden haberim yokmuş gibi baktım.

Ah sevgilim ah.. Bir gün önce içerideki insanlar olarak söz ettiğin kadının kafasına silahım yaslıydı. Sanırım her şeyden bir haber olan sensin ama bozmayacağım seni.

"Ne alaka ya?" diye sordum. "Kılıç da o gün çağırdı beni tanıştırdı gereksizce. Amacınız ne sizin?"

"Amaç falan yok. Yorma beni yürü içeri."

Hayır Elfida, dur kızım. Sakın içeri koşmaya başlama.

"Bunu ikinci hatırlatışım olacak ama ilkinde anlamadığını varsayaraktan tekrarlıyorum. Karşında çalışanın yok. Bana şunu yap, bunu yap diye emir verme."

Birden sertçe "Of." dediğinde neredeyse irkilecektim. Yüzüme öyle bir baktı ki daha fazla zorlamamam gerektiğini hissettim.

Okyanus'la karşı karşıya gelmek konusunda huzursuzdum fakat birden yok olmam beni kötü bir duruma sokacaksa içeri girmem lehimeydi. Kaldı ki orası Kurşun'un partisiydi yahu! Aynı binada olabilelim diye yüz binlerce lira dökmüştüm, onu daha fazla zorlayarak Mavzer'de yaptığı gibi çekip gitmesini ve bu fırsatı kaçırmak istemiyordum.

Sevimlice gülümsedim. "Gelirim."

Arduvazlarını üzerime anlamsızca diktiği iki saniyenin sonunda kapıya doğru yöneldiğinde demiri ittirdi ve geçmemi beklediğini göstermek ister gibi içeriyi işaret etti.

Koyu lacivert tonlarındaki gömleğinin bir kolunu ne zaman kıvırmıştı bilmiyordum ama kumaş tenine o kadar mükemmel bir şekilde oturmuştu ki gözlerimi üzerinden çekesim gelmedi. Bir dövüşçüye yakışır şekilde fazlasıyla heybetli bir bedeni vardı. Omuzları geniş ve dimdikti, kaslarının kıvrımı, hareket ettikçe ince kumaşın üzerinden belli oluyordu. Biri ona vursa o hissetmez de karşısındakinin bileği kırılabilir gibiydi. Tüm yapılı görüntüsüne rağmen aşırı kaba gözükmüyordu vücudu. Sadece güçlü duruyordu, fazla güçlü.

"Tom Ford." dedi birden.

Bakışlarımı yüzüne çıkartırken kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Gömleğin markası. Beğendin herhalde."

İçindekini beğendim.

Boğazımı temizlerken açtığı kapıdan içeri girmeyi akıl edebildim ve "Evet, güzelmiş." diye mırıldandım. *Salak Elfida.*

Kurşun da arkamdan girerek kapıyı kapattı ve o an salonu inceleyebilme fırsatı buldum.

Aşağıdaki salondan daha farklı, daha lüks bir dizaynı vardı. Bizim salon daha sadeydi, ancak burası olabildiğince ihtişamlı gözüküyordu. Sağ tarafta, camın yanında kalan siyah bar tezgahında altın işlemeler vardı. Kokteyl

masalarınının bacakları camdandı ve adım başı yerleştirilmişti. İçerisi de oldukça doluydu.

İçeri girmemizin üzerinden beş saniye bile geçmeden hissettim.
Bakmama gerek bile yoktu bakışlarının üzerimde olduğunu anlamak için ama gözlerim yavaşça o tarafa doğru çevrildi.

Deri oturma grubunda Teo ve bir adamla daha oturan Okyanus'un yeşilin en parlak tonundaki gözleri üzerimde yavaşça dolandı ve son olarak gözlerimde sabitlendi.

Elini kaldırdığını, uğursuz gülümsemesiyle parmaklarını salladığını gördüğümde tepkisiz kaldım. Sinir gelmişti herkesin beni gördüğünde duyduğu sahte keyiften.
Birazdan o da 'seni görmek güzel Elfida' derse 'sizi görmek berbat ama' diye çığlık atmama ramak kalmıştı.

Onun üzerinde oyalanmayan bakışlarım yanımdaki Kurşun'a döndü. Yüzüm ifadesiz, duruşum yeterince dik ve kendinden emindi. Beni 'çiğ çiğ yiyebileceğini' düşünen bu insanlara çekingen bir profil çizmeye hiç niyetim yoktu.

Onunla yanyana, sorgulamadan Açanay ve Kılıç'ın sohbet ettiği kokteyl masasına doğru ilerlerken göz ucuyla Okyanus'un ayaklandığını gördüm.

Kılıç, üzerine bir Elfida dedektörü takılmış gibi aniden bana baktığında neredeyse göz devireceğini görebilmiştim. Konuşmaya devam eden Açanay onun kendisini dinlemediğini gördüğünde Kılıç'ın baktığı tarafa baktı ve beni gördü. Kılıç'ın aksine onun yüzü tamamiyle ifadesizdi.

Yanlarına yaklaştık ve Açanay "Hoş geldin Elfida." dedi bana, pek şaşırmış gibi gözükmeden.

Kılıç ona anlatmıştı muhtemelen.

"Hoş buldum."

"Bu masadan ayrılmasın." dedi Kurşun, Kılıç'a değil de Açanay'a ithafen. "Okyanus'tan uzak tutmaya çalış. Çelebi'ye bakıp geleceğim."

Benden mi bahsediyordu o?

Açanay başını sallayarak Kurşun'u onayladığında kaşlarım bana ikinci kez bakmadan arkasını dönüp giden adamın peşinden şaşkınlıkla havalandı.

Tanrım, gerçekten de korunmaya muhtaç biri olduğumu düşünüyorlardı.

Açanay Zorlu yüzümdeki ifadeye baktıktan sonra "Okyanus biraz değişiktir. Sana sarmaması için öyle söyledi." diye açıkladığında bu açıklamayı hiç de tatmin edici bulmamıştım.

Dilimin ucuna kadar gelen kelimeleri yutarak göz devirmekle yetindiğimde Kılıç kişnemekle gülmek arası bir ses çıkarttı. Belki de boğulmak.

Ona boş boş baktım.

Açanay uzanarak onun elindeki içki bardağını aldı ve sertçe masaya koydu. "Saçma sapan hareketler yapmaya başladın yine."

Kılıç ona buz gibi bir bakış atarak elini yeniden bardağına uzatmıştı ki Açanay bileğini sertçe kavrayarak onu engelledi.

Zarif gözüken bir kadındı. Güzel yüz hatları gür kaşları vardı. Ancak görünüşünün aksine ne kadar sert olabildiğini biliyordum. Kurşun'un asıl sağ kolunun Kılıç değil de Açanay olmasının bir sebebi vardı.

"Ne yiyip içeceğime de mi karar vermeye başladın şimdi?" diye soran Kılıç'ın üzerinde bugün her zamankinden karanlık ve soğuk bir hava olduğunu anlamak zor değildi.

Tersinden kalkmıştı herhalde.

Açanay gözlerini devirdi. "Saçmalamayı kes artık. Sabahtan beri senin problemlerinle uğraşıyorum. Git Alya'ya olan sinirini ondan çıkart, bize afra tafra yapma."

Alya kimdi bilmiyorum ama isminin geçmesiyle az önce buz gibi baktışını düşündüğüm Kılıç birden buz dağına dönüştü. Sıktığı dişleri çene kaslarını öyle belirgineştirmişti ki çenesini geliştirmek için de anternman yaptığını düşündüm. "O ismi bir daha kullanma." diye resmen hırladı. Evet, bir köpek gibi.

Açanay ona etkilenmemiş gibi bir bakış attıktan hemen sonra hala tuttuğu bardağı dudaklarına götürdü ve Kılıç'ın içkisinin kalanını bitirdi. "Kullandırtma sen de." Bana döndü. "Ee Elfida, ne var ne yok? Çita ile olan maçın bu haftaymış, heyecanlı mısın?"

Omuz silktim. "Hayır. Neden olayım?"

"Bilmem. Dünkü maçında bir kadının kolunu koparttığını duydum. Belki sen de duymuşsundur."

"Araştırmadım." dedim sadece. Çok da önemli bir mesele değil gibiydi. Benim kolum yerinde kalacaktı.

"Elbette." dedi Kılıç. "Araştıracak başka meseleleri vardır eminim ki."

Evet, hepinizin hayatları.

Ona laf yetiştirmeye çalışmadım bile.

Bir anda zarif bir el yumuşak bir dokunuşla omzuma dokunduğunda kadınsı ama baharatlı kokusu burnumu doldurdu. Bakmadan tanıdım.

Ben onu kokusundan tanırdım ama o yanına giderken değiştirdiğim kokumdan beni tanıyamazdı.

"Selam." dedi Okyanus kokteyl masasında hemen yanımda dururken, ortaya.

Açanay'ın bakışları belirgin bir şekilde soğusa da Okyanus'un omzumdaki eline bakmak dışında bir tepki vermedi.
Kılıç'sa nereyedse onu görmekten keyif almış gibiydi.

"N'aber?" diye sorduğunda, Okyanus "İyi. Sen?" diyerek gülümsedi ona.

Kılıç başını eğdi ve yamuk bir sırıtışla baktı Okyanus'un parlak gözlerine. "Çok şıksın."

Okyanus ona göz kırparken gerçekten hiçbir şeyden haberim olmasa dost olduklarını varsayabilirdim.

Kaba olmayı umursamadan elinin düşmesine sebep olacak şekilde omzumu silktiğimde hiç bozulmadı ve gözleri beni buldu. "Naber Elfida?"

Yüzündeki izleri kapatmamıştı. Geçen gün, Kurşun'un yaptığını söylediği artık silikleşmiş bıçak izine ek çenesindeki kızarıklık ve bir gözünün altındaki hafif morarlıklıkla birlikte kesinlikle serseri gibi gözüküyordu.

"Ben iyiyim de sen pek iyi gözükmüyorsun." dedim düzce, yüzüne baktığımı saklamadan.

Sırttı. "Ah, görünmez kazalar işte."

"Dikkatli ol." dedim gerçekçilikten uzak bir şekilde.

"Olacağım." dedikten sonra gözlerini üzerimden çekti ve Açanay'a baktı yeniden. "Ee, doğum günü çocuğu nerede? Hediyesini vereceğim, daha."

Kılıç sırıtırken çenesini kaşıdı. "Ne aldın? Geçenki gibi bir şeyse o yüzündekine ikinicisi eklenir demedi deme."

Bıçak yarasını kastetmişti ama Okyanus kahkaha attı. Çenesiyle hâlâ deri koltuklarda oturmaya devam eden ve gözleriyle Okyanus'u takip eden Teo'yu işaret etti ve "Sanmam." dedi sadece.

Teo buradayken Kurşun'un öyle bir şeye kalkışmayacağını anlaymaya çalıştığını varsayıyordum.

Birkaç saniye düşündükten sonra ekledi. "Veya eğlenceli olabilir. Doğum gününde hayatını kaybeden ünlü iş adamı Kurşun Alpugan başlığı etkileyici olur."

Kılıç pisçe güldü. "Sevgilim canımı yakanın canını yakar diyorsun."

"Canımı yakanın canını kendim de yakarım Kurt. Ama bilirsin beni. Bıçak, çizik, kan.. eğlenceli şeyler bunlar. Teo'nun böyle düşündüğünü hiç sanmıyorum. Bu üçlüye ben de dahilsem tabii."

Kılıç güldüğünde Okyanus yeniden bana bakmıştı ki aramıza giren bir beden bakışmamızı kesti. "Bakıyorum bugün beni görmek için fazla sabırsızsın Rozarin."

Kurşun Alpugan'ın soğuk sesiyle yaptışı giriş Okyanus'un tüm dikkatini onun üzerine çektiğinde Açanay'ın yanındaki boşluğa değil de bizim ortamıza girmiş olması dikkatimi çekti. Muhtemelen beni ondan uzak tutmaya çalışıyordu.

Nasıl da düşünüyordu beni...

"Dakika sayıyorum Alpugan, nerelerdesin?" Sesini alçalttı ama duyulmayacak kadar değildi. "Kuzuyu kurtların masasına bırakmaman gerekir.

Kurşun sabit bakışlarını Okyanus'un üzerinden çekmedi.

İçimde bir öfke alevi kaynadı, damarlarımı kapladı ve yavaş yavaş tüm bedenime yayıldı.

Bu hikâyedeki kuzu ben, kurtlar ise bunlar mıydı yani?

Güldüm. Gerçekten sesli ve gerçek bir şekilde güldüm ve masadaki dört farklı bakış üzerime döndü. Elimi ağzıma doğru kaldırırken "Pardon." dedim gülüşlerimin arasından. Derince bir nefes aldım, bıraktığımda kahkahamın ardından kalan bir tebessüm dudaklarıma asılıydı.

Kurşun bakışlarını yüzümde tutarken gülmem Okyanus'u daha da gaza getireceği için bana sinirlendiğini fark ettim. Bir şey söylemese de gözleriyle anlatmaya çalıştığı şey buydu bence. Veya sadece neye gülüyor bu deli diye düşünüyor da olabilirdi.

Okyanus da güldü. Onunki sesli bir gülüş değildi ama keyif aldığını gördüm. Birkaç saniyenin ardından "Her neyse. Hediye zamanı!" diye cıvıldadı ve bir yerlere koşuşturmaya başladı.

Kurşun bana üstten bir bakış atarak "Sen kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu tıslar gibi.

Bazen her şeyi bildiğimi bilmediklerini unutuyordum. Bu yüzden bu gerçeği hatırlayarak her normal insanın 'öldürtülmek' kelimesine vereceği tepkiyi vererek kaşlarımı çattım. "Öldürtmek derken, güldüm diye mi? " Bakışlarım sırasıyla Açanay ve Kılıç'ın da üzerinde dolaştı ve "Kimsiniz ya siz?" diye sordum son derece ciddi bir şekilde. "Anlayamıyorum hiçbirinizi. Kurtmuş kuzuymuş. Herkeste saçma sapan tavırlar."

Kurşun nefesini sakince bıraktı. "Lafın gelişi."

Lafın gelişi olmadığını biliyordum elbette.

"Öyle olsa iyi olur." dedim tersçe.

Ve Okyanus aynı heyecanla yine ortada belirivererek konunun kapanmasına sebep oldu. Bu kez yanında Teo ve bir orta boy kutu vardı.

Kutuyu havada salladı ve "Al bakalım doğum günü çocuğu." diyerek masanın üzerine Kurşun'un tam önüne bıraktı. "Bakalım beğenecek misin?" diye sorduğunda ben bile bir pislik yaptığının farkındaydım.

Kutunun içinden çıkacak şey konusunda meraklanmıştım. Açmasını ve hemen yanında durduğum için içindeki şeyi görebilmeyi planlıyordum ama kolumda bir tutuş hissettim. Kılıç kolumdan tutarak beni sakince diğer tarafına geçirdiğinde söylenebilirdim ama gözlerindeki 'dur' bakışıyla zorlamamayı seçtim.

Artık kutu açıldığında görebilecek konumda değildim.

Kurşun ifadesizce kutunun kapağını kavradı ve Okyanus'un heyecanlı, Teo'nun keyifli bakışları altında hediyesini görmek üzere kapağı çekti.

Arduvazlarındaki bakış değişmedi. Nefesini burnundan üfledi ve Okyanus'a güler gibi baktı. "Bir kere şaşırt Rozarin."

Kapağı sertçe yeniden kapattığında Okyanus kollarını açtı ve birden Kurşun'un boynuna sardı. "Nice yaşlara."

Kurşun Teo'ya bakarak göz devirirken bir elini onun sırtına koyarak istemeye istemeye iki kere vurdu, sanki karşılık verirmiş gibi. Okyanus da epey uzun boylu bir kadındı ama onun omzundan yukarıya gelemiyordu.

Pek de ayrılmaya meyilliymiş gibi durmayan kadına bakarken bu manzaraya sinir olabilirdim..

İkisinin de birbirimden ölümüne nefret ettiğini bilmeseydim tabii.

"Tamam." dedi Kurşun 'hadi' der gibi. "Kop benden."

Okyanus geri çekildi ve Teo'nun elindeki bir diğer -bu kez küçük olan- kutuyu alarak diğer kutunun üzerine koydu. "Hadi iyisin. Senin için masraftan kaçınmadım yine."

Diğer kutunun içinde ne olduğunu deli gibi merak etmiştim.

Sorsam söylerler miydi ki?

Aynen Elfida. Özellikle Kılıç'a sor. O kesin söyler(!)

O sinir etme amaçlı kötücül bir hediye, buysa gerçek hediye gibi duruyordu. Tekrar söylüyorum, kim düşmanına bir de hediye alırdı ki?

Estetik bir şekilde işlenmiş Cartier yazısına baktığımda saat olduğumu tahmin ettim. Ve yanılmadım.

Kurşun kuruca teşekkür ettikten ve aralarında birkaç mânasız sohbet geçikten sonra Teo ve Okyanus yeniden ilk geldiğimde oldukları koltuklara yerleştiler ve bizi burada yalnız bıraktılar.

Açanay sırıttı. "Eh, çok da fena değilmiş ya. Geçen seneye göre." Kutunun içini o da görmüştü.

Tek bilmeyen bendim.

Omuz silkti. "Okyanus Rozarin klasiği işte. Bir de gerçekten çocuk gibi eğleniyor her seferinde."

Sıkıntıyla yerimde kıpırdandığımda burada ne işim olduğunu sorguluyordum. Evet Kurşun'la karşı karşıya durmak güzeldi ama ben sıkılgan birisiydim. Burada eğlenceli bir şey yoktu.

Kılıç beni işaret ederek "Elfida neden burada?" diye sorduğunda Kurşun beni sonunda hatırlamış gibi bana baktı.

"Öyle gerekti." Ve sonra az önceye göre huysuzluğu azalan Kılıç'a kısa bir bakış atarak. "İyi misin sen?" diye sordu düzce. Kılıç başını salladı. "Fena değil." Yüzüne kesinlikle hoşlanmayacağım bir sırıtış yerleştiğinde kıpırdanma isteğime karşı geldim. "Gecenin kalanında daha iyi olacağım."

Kurşun dudaklarını kıvırırken Açanay göz deviriyordu.

Bir elini Kılıç'ın omzuna koydu ve dostça sıktı. "Yarın gelme istiyorsan Mavzer'e."

Tamam, bu adamın bir derdi vardı. Kurşun'u bile ona karşı yumuşatacak bir dert. Ve yine bunu da benim dışımdaki herkes biliyordu. Bugün çok fazla bilmediğim şey oluyordu, sinir olduğumu hissettim.

"Yok ya." dedi omuz silkerken. "Ne yapacağım gelmeyip, evde oturup dondurma kaşıklarken ağlayacak mıyım?"

Derdinin Alya denen kızla ilgili olduğu barizdi. Eve gidince bunu araştırmayı aklıma yazdım. Beni ilgilendirmiyordu ama merak etmiştim.

"Sen bilirsin." dedi Kurşun ve nefesini üfledi. Arduvazları kalabalık mekanda dolaştı bıkkınca. "Her sene yapmak zorunda mıyız şu boku, sıkıntı bastı."

Kılıç saatine baktı ve "Sabret." dedi. "Az kaldı. Eğlendireceğiz doğum günü çocuğunu."

Biri aklımda canlandırdığım şu şeyleri silsindi.

Nedense Kılıç'ın gözüme bir şeyler sokmaya çalıştığını hissediyordum ve imâsını yaptığı şeyi yanlış anlıyor olmak için şu anda birçok şey yapabilirdim.

Birden Alkım zıplayarak masanın yanına geldiğinde, -evet, gerçekten zıplayarak- kolunu Kurşun'un omzuna koydu. Arkasından da Safir topallayarak -evet, topallayarak- yaklaştı ve Açanay'ın yanında durdu.

Bu salonda tek bir tane normal varlık barınmıyor muydu?

Onlara anlamsız bakışlar attığımı fark eden Açanay bıyık altından gülümsedi. O sırada Alkım da beni fark etmişti. Elini bana doğru kaldırarak parmak şıklattı ve birkaç saniye adımı düşünüyormuş gibi duraksadı. "Elfida." dediğinde hatırladığına sevinmişti. "N'aber? Sen ne yapıyorsun burada?"

"İyi." dedim. "Okulumun yıl sonu partisi aşağıda, Kurşun beni görünce ısrar etti gel içeri, yanımda dur diye."

Olayları biraz çarpıtarak açıkladığımda Safir, Alkım ve Açanay birden Kurşun'a döndüler şaşkınca. Kılıç'sa gerçekleri bilen kişi olarak bana bıkkınca bakmıştı.

"Hadi be," dedi Alkım. "Sana mı kaptırdık Elfida'yı?"

Kurşun bana bayık bir bakış attı. "Abuk subuk konuşma." dedi Alkım'a. "Okyanus ve Teo yüzünden bir gözükmesi gerekiyordu burada."

Alkım ağzını açıyordu ki Safir "Boş konuşma da git sandalye bul bana." diyerek geriye doğru ittirdi onu.

Bakışlarım yeni aklıma gelen şeyle bacağına indi. "Maçtan yırtmak için kendini mi sakatladın?" diye sordum alayla.

Görünüşe göre Safir'le olan maç iptaldi.

Kılıç "Olayları yorumlama becerine hayran kaldım." diye söylenirken Safir gözlerini devirdi. "Evet. Düşünüyordum Elfida'dan nasıl kurtulurum diye, en son dedim ki Alkım vur beni bacağımdan."

Onu kimin ne için vurduğunu anlık olarak merak etsem de pek de umursadığım söylenemezdi.

"İyi bir karar olmuş."

Alkım aklına bir şey gelmiş gibi etrafa bakındı. "Ne zaman bitiyor ya şu davet? Gerçek parti başlasın artık."

Yutkunmamı güçleştiren o his geri geldi böylece.

Her sene. Her sikik sene.

Açanay plandan haberdar olan kişi olarak yüzünü buruştururken küçücük masanın etrafında bir, ah iki kişi daha beliriverdi.

Sarı bir kafa bir anda öne doğru eğilerek "Bana yalan mı söylediniz?" diye resmen cırladığında dört erkeğin de yüzünde beliren şaşkınlıkla karışık 'sıçtık' ifadesini gözlerimle görebildim.

Kurşun ve Kılıç'ın arasından kafasını uzatan sarı saçların sahibini tanıyordum.

Lacivert Alpugan.

Alpugan ailesinin en küçük kardeşi.

19 yaşındaki kız dört kişinin de betini benzini attırırken ben yine durumları kavramaya çalışmakla meşguldüm.

"Abi?" diye baktı Kurşun'a hayâl kırıklığıyla. Biraz da azarlar gibi.

"Güzelim," dedi Kurşun. O sert, derinden çıkan sesten bu kelimeyi duymak bir tek bana mı böyle hissettiriyordu bilmiyordum ama kalbim çarptı. "Ne yalanı?"

"Yeme beni ya." diye sesini yükseltti Lacivert. "Alkım dedi ki bu sene yapmıyoruz, Kılıç da. Sen de!"

"Bir şey yapmıyoruz." dedi Kurşun sakince.

Lacivert işaret parmağını onun yüzüne doğru kaldırdıktan sonra "Bana yalan söyleme." diye tısladı.

Minyon olmasa da uzun sayılmayacak, zayıf bir kızdı ve Kurşun ile Kılıç'ın ortasında minicik gözüküyordu.

Kurşun onda hiç kendi gözlerimle şahit olmadığım abi şefkatiyle Lacivert'in bileğini tuttu ve dudaklarına kaldırarak kendisine doğrulttuğu parmağını öptü. "Yalan yok ufaklık."

Durduğum yerde, sadece ona bakarken bile yüreğim öyle yumuşadı ki yalnız olsam gülümseyebilirdim.

Lacivert yumuşamadı. "Bu davet bitince nereye gideceksiniz?"

"Yatla çıkacağız." diyen Kılıç, Lacivert'ten pis bir bakış yedi. Açanay gülmemek için kendisini sıkıyordu.

"Mahir Abi'ye sordum, hazırlatmamışsınız yatı falan."

Kurşun gelecek şeyi biliyormuş gibi Laciverti kendine doğru çekti ve "İşimiz var." dedi. "Dün sizinle gerçek doğum günü kutlaması yaptık zaten, bağırma."

"Abi!" diye bağırdı Lacivert. "Nefret ediyorum çifte standartlarınızdan. Ben de kendi doğum gününde istediğimi yaptığımda hiçbiriniz ağzını açmayacaksınız o zaman. Safir benim partimde bir çocuğun burnunu kırmıştı, sadece doğum günümü kutlamak için beni öptü diye! Birkaç ay sonra ben de partimden sonra sizi başımdan atacağım ve bir erkek striptizci mekanı kapattırıp-"

Kurşun önüne aldığı Lacivert'in ağzına, kızcağızın yüzü kadar olan elini bastırdığında Lacivert cümlesini bitirememişti ama herkes ana fikri yeterince anladı.

Az önce yüzünde yatıştırıcı ifade olan dört adam aynı anda kaşlarını çatıp, gözlerini yarıları kadar olan kıza diktiklerinde Kurşun çenesinin altındaki kafaya öyle bir bakış attı ki nasıl tarif edeceğimi bile bilemedim.

"Elimi çektiğimde o cümlenin devamı gelirse önümüzdeki on beş yılki doğum günlerinin hepsini evde hep birlikte televizyon izleyerek geçiririz."

Lacivert bir şeyler mırıldandı ama anlaşılmadı.

Ve Kurşun elini çektiğinde taramalı tüfek gibi konuşmaya devam etti. "Niye? Siz erkeksiniz diye her şeyi yapıyorsunuz, ben sizin yaptıklarınızı yapacağımı bile söyleyemiyor muyum?"

Dört erkekten aynı anda "Hayır." sesi yükseldi koro hâlinde.

Lacivert yumruklarını sıktı.

Bir abisi vardı, ama görünen o ki dört abi baskısıyla başa çıkmak zorunda kalıyordu.

Sinir bozucu bi manzaraydı, çifte standardın zirvesiydi ve Lacivert şu anda çok kızgın gözüküyordu ama bir parçam özenerek baktı ona.

Kısıtlanmasına değil elbette.

Önemsenmesine.

Arkasında, omzuna koyduğu elleriyle ona bakan abisinin, yanındaki kuzenlerinin, kan bağı olmayan Kılıç'ın bile bakışları üzerine titriyordu. Açanay ona bir abla gibi bakıyor, diğer kardeşi de gülümsüyordu.

Baskılanmış hissediyordu ama ne kadar şanslı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Hayatımın hiçbir anında bu manzaranın yanından geçebilecek şekilde bir kişi bile bakmamıştı bana.

Annem belki.. Ama sadece belki.

Ne babam, ne kendi abim, ne de hiç kimse işte..

Dedem bile.

Hep yalnız bırakılan, bırakın ne yaparsa yapsın kafasında olan kızdım herkes için. Yetim.

Sadece bir kez birisi bir şey yapmama izin vermemişti.

O şeye izin vermeyen adam ise, şu anda burada olmama sebebiyet veren adamdı. Kız kardeşinin omzularını kavramış, karşımda duran adam, Kurşun Alpugan.

O uçurumda ölmeme izin vermemişti.

Uçurumun kenarından, çok kısa bir uğraşla geri döndürmüştü beni. Ama şimdi görüyordum ki bu dört adam, iki kadın ve daha fazlası Lacivert'in o uçurumun kenarına bırakın gitmeyi düşünmesine bile izin vermezlerdi.

Şanslı bir kızdı.

Ve şu an biraz da öfkeli. "Bıktım ya siden." diye söylendi.

"Gevezelik etme." dedi Kılıç onun saçını karıştırırken. "Biz abiyiz, her şeyi yapabiliriz."

Lacivert "Beş yaşındaymışım gibi konuşma benimle." diye tersledi onu.

"Beş yaşında gibi davranma o zaman." diyen Kurşun, onun Kılıç yüzünden karışan saçlarını düzeltti.

Saçlarını düzelten ellerini izledim.

Açanay benim bakışlarımı gördü ve olayları anlamaya çalıştığımı düşünerek kulağıma doğru eğildi. "Lacivert çocukluğundan beri onların yaptığı her şeyi tekrar eder. Bu yüzden onlar da ondan bir şeyler saklıyor hep, aynıları yapmasın diye ama cadı öğreniyor bir şekilde."

Ona bakarak gülümsemeye çalıştım. "İyimiş."

Kurşun diğer kardeşini de kolunun altına aldı ve o sırada huysuzca dikilmeye devam eden Lacivert'le göz göze geldik.

"Sen kimsin?" diye sordu direkt.

"Elfida." diye konuştu Kılıç benim yerime. "Mavzer'in iyi dövüşçülerinden."

İyi mi, en iyi mi?

Başını sallayan Lacivert "Mavzer üyelerini de mi çağırdınız?" diye sordu fakat bir cevap alamadan aklına başka bir şey gelmiş gibi kaşlarını çattı. "Hepiniz dövüşçüsünüz, bana izin vermiyorsunuz maç yapmak için bile ya. Ne biçim insanlarsınız siz. Kadın erkek eşitliği hakkında bir fikriniz var mı?"

Kurşun ona gerçekten yorgunca baktı fakat Lacivert sırtını onun göğsüne yasladığı için bunu göremedi. "Kardeşime elini kaldırmaya cesaret edenin kolunu kırarım. Konuşmuştuk bunu. Hocayla maç yapıyorsun işte neyine yetmiyor?"

"Adam bana vurmuyor bile korkudan." diye isyan etti.

"Dayak yemeye bu kadar meraklıysan ben yardım ederim sana ufaklık." diyen Kurşun'un onunla alay etmesine sinirlenen Lacivert gözlerini devirdi.

Mavi renkteki gözleri beni incelerken "O dövüşüyor. İyiymiş de öyle dedi Kılıç. Benden de çok büyük gözükmüyor, Elfida yapabiliyorsa ben de yapabilirim değil mi?" dedi.

"Evet." dedi Kılıç. "Onu tanıdığım zamandan beri kaç kere bir yerleri kırıldı haberin var mı? Kafa travması geçirdi, göğüs kafesi çatladı, parmakları, kolu kırıldı.. Senin tırnağın kırılsa ortalık ayağa kalkar."

Lacivert bir süre düşünür gibi bakışlarını üzerimde gezdirdikten sonra "Onunla maç yapayım o zaman?" dedi sorarcasına, umutla. "Alıştırma

olur."

Kurşun "Kardeşime elini kaldıranın kolunu kırarım cümlesinin neresini anlamadın?" diye söylenirken Kılıç gözlerini pörtletti. "Elfida'yla aynı ringe girmeyi aklından bile geçirme." diye uyardı onu.

Kurşun sözleri bir şekilde içimi acıtmayı başarırken saçma olduğunu bilsem de kırıldığımı kendi kendimeyken inkar edemedim. Oysa ki yanlış bir şey söylememişti bile.

Gülümsedim. "Bir anda son basamağa zıplayamazsın."

Tam Kurşun'a artık gideceğimi söyleyecektim ki kırmızı bir kafanın masanın yanına gelmesiyle ismimi duymam bir oldu.

"Ay Elfida neredesin ya?"

Benimle birlikte herkesin bakışları Nil'e döndüğünde Nil küçük bir kokteyl masasının etrafında sıkış tepiş duran, benimle birlikte sekiz kişiye bakarken anlamsız bir bakış yerleşmişti gözlerine. Eh, haksız da sayılmazdı.

"Buradayım." dedim sakince.

"Doğu seni arıyor bir saattir. Telefonun da Bergüzâr'daymış, aradım açmadın. Terasa çıkmıştım sana bakmaya garson söyledi buraya girdiğini."

Başımı sallayarak Kılıç'ın yanından çıkmak üzere hareketlendim ama tüm bedeni yolumu kapıyordu. Başı Nil'e dönüktü. Omzunu kibar olmayan bir şekilde dürttüğümde bana baktı ve geriye çekilerek geçmeme müsaade etti.

"Size iyi eğlenceler." diyerek kalabalığın arasından sıyrılırken Kurşun'a bakmadım.

Başka bir zaman olsa yanından ayrılmak zorunda kaldığım için Nil'e söylenebilirdim ama bu kez sinirlenmedim. Enerjim çekilmişti. Daha fazla kalmak istemiyordum zaten.

Nil ile birlikte salondan çıktığımızda, çıkar çıkmaz "Çüş." dedi sakinliğini bozarak. "Nasıl dahil oluverdin bir anda oraya? Hem Kurşun'un sarıldığı kız kimdi öyle? Ay, kızlar."

Merdivenleri inerken "Mavi'yle Lacivert." dedim. "Kardeşleri."

Nil'in ağzının içinden söylendiğini duydum. "Gökkuşağı gibi aile maaşallah. Turkuaz, Safir, Mavi, Lacivert, Kurşun da Arduvaz'mış, Lila vardı değil mi bir de?"

Gülerken başımı salladım.

Bana baktı ve "Sen niye keyifsizleştin?" diye sordu. "Şu anda tepiniyor olman gerekmez mi? Seni çağırdım diye mi bozuldun?"

"Yok ya." dedim nefesimi bırakırken. "Gelmesen ben gelecektim zaten."

Kolumu tutarak beni durdurdu. "Ne oldu Elfida?"

Alnımı ovuşturdum. "Buradan sonra erkekler olarak striptiz klubü kapattırmışlar Kurşun için. Kılıç'la Alkım'ın planı herhalde. Ona keyfim kaçtı biraz da geçer. Daha önce yapmadığı bir şey yapmayacak sonuçta."

Nil anlayışla bakarken uzanarak bana sarıldı. "Ah Elfi ya. Kendini yıpratmaktan başka bir şeye yaramıyor şu takıntın."

Yorumsuz kalarak davet salonuna girdim. "Doğu nerede?"

"He," dedi. "Doğu falan sormadı seni. Kurşun kıskansın diye öyle dedim ben."

Gülerken başımı iki yana salladım. "Eminim çatlamıştır şu an kıskançlıktan."

"Bence de." dedi şakayla karışık. Hemen sonra kolunu omzuma attı ve "Kahrolsun erkekler." diye homurdandı. "Dertten başka bir şey değil."

Sonraki yarım saati Nil ile dans ederek ve terasta kilitli kaldığımızda olanları konuşarak geçirdik.

Striptiz kulübünün hangi kulüp olabileceğini düşündüğümü söylediğimde bana klasikleşmiş 'manyaklaşma' bakışlarını attı ve araştırma girişimlerimin tamamını engelledi. "Tüm gece sapık gibi kameralara bağlanıp Kurşun'un başkasını becermesini izlemene izin vermeyeceğim."

"Ya saçmalama." dedim telefonumu elinden almak için resmen tepesine atlamışken. "Niye izleyeyim o kadar da değil. Neresi olduğuna bakacağım sadece."

"Yemezler." diyen Nil telefona kayıp çocuğu gibi sarılmışken arkamızdan birinin bir anda "Kız kavgası!" diye bağırmasıyla dikkati dağıldı ve ellerini gevşetti. Cihazı çekip aldığımda doğrularak saçlarımı düzelttim.

Nil bana ters bakışlar atarken ben de kulübü nasıl bulabileceğimi düşünüyordum. Bunun için buradan çıktıkları zaman MOBESE'leri hacklayerek arabaların gittiği yeri takip etmem yeterli olabilirdi aslında.

Başka bir yöntem düşünmeye çalışırken aklıma bir şeyler gelmemesiyle düşünmek için bara doğru yürümeye başladım.

Bara oturduğumda Keltoş'un gittiğini görmemle barda eğlenme planım da suya düşmüştü. Gerçi beni eğlendirmekten çok sinir ediyordu ya, neyse.

Aradan bir buçuk saat daha akıp gittiğinde artık sıkıldığımı hissederek ayaklanmıştım ki Nil'in de aynı şeyi söylemesiyle insanlarla vedalaşarak çıkmak üzere aşağı inmiştik.

Kaldırımda durmuş, valeye teslim ettiğim arabamın gelmesini beklerken Nil'in attığı tasasız kahkahaların sonunun gelmemesiyle başımı ovuşturdum.

Buraya dedemin şoförüyle gelmişti ancak onu ben bırakacaktım.

"Yeter be kızım ya." diye söylendim omzuma yasladığı başını hafifçe ittirerek.

Başını çekerken burnundan nefesini vererek garip bir tavırla güldü. "Sana yeter. Somurtup durma artık. Gülmek ömrü uzatır hem." Konuşurken dili birbirine dolanıyor, kelimeleri gereksiz şekilde uzuyordu.

Nil'in alkole karşı bünyesi çok zayıftı. Ve bugün kendi kapasitesini fazlasıyla aşmıştı.

"Bok var ayyaşlar gibi içi.." Gözlerimi devirerek kurmaya yeltendiğim cümlem Nil'in topuklarının üzerinde geriye doğru yaylanmasıyla yarıda kesilirken onu hızlıca kolundan kavrayarak kaldırımın ortasına yığılmasına engel oldum.

Bu durumu fazlasıyla komik bulan kuzenim dik duramadan öne doğru eğildi ve avuçlarını dizlerine vura vura gülmeye başladı.

Aslında hiç keyfim yoktu ve kendimi tam anlamıyla huysuz, somurtkan yaşlı bir teyzeyle aynı ruh hâlinde hissediyordum fakat Nil öyle şevkle katıla katıla gülüyordu ki yüzüme istemsizce bir gülümseme yerleşti.

Başımı iki yana sallarken Nil biraz rahatlayarak nefesini verdi ve doğruldu. Yüzünü buruşturduğunu ve elini ağzına götürdüğünü gördüğümde gözlerimi büyüttüm. "Nil," dedim uyarır gibi. "..kusayım falan dersen yemin ederim ki.."

Başını iki yana salladı. "Yok yok iyiyim."

Ona şüpheyle baksam da aklına kusmayı sokmamak için başka bir şey söylemedim.

Tam bir türlü gelmek bilmeyen valeyle ilgili söylenmek üzere ağzımı açmaya hazırlanıyordum ki rezidansın çıkışındaki döner kapının içerisine biri girdiğinde çıkarttığı sesi duymamla sessiz kalmayı seçerek gelenlerin umduğum kişiler olma ihtimalini tarttım.

Bir erkek kahkahası sesiyle kulaklarım resmen kedi gibi havaya dikildi. Bunun Kılıç'ın gülüşü olduğundan emindim.

Kapı arka çaprazımda kalıyordu ve kafamı çevirmeden onları görmem mümkün değildi. Yanında Kurşun olup olmadığını düşünmeme gerek kalmadan sorumun cevabını aldım. "Alkım baya şok geçirdi." dedi o derinden çıkan, boğuk, bir o kadar da keyifli ses.

Beynimdeki çarklar dönmeye başladı.

Kafamın içinde hızlı bir muhakeme gerçekleştirirken birden az önce ruhsuzluğum üzerimden gitti.

Bir planım vardı.

Bugün gidecekleri yeri öğrenmek için bir fırsat yaratabilirdim.

Aniden gevşek bir kahkaha atarak Nil'e "Ay çok komik." dediğimde kızıl saçlarıyla oynamayı bırakarak bana saçma bir bakış attı.

Bildiğiniz nefesim kesilir gibi katıla katıla gülmeye başladım.

Verdiğim kısa bir este Nil'e gözlerimi büyüterek "Uyum sağla bana." diye mırılandığımda "Ne diyorsun ya?" diye fısıldadı.

"Sus Nil. Sarhoşum şu an, uy bana."

Nil bir an durdu ve sonra o da gülmeye başladı.

Artık beni sorgulamayı bıraktığını düşünüyordum. Sanırım bana alışmıştı.

Kılıç ve Kurşun'un döner kapıdan çıktıklarını ve bizim gibi bir valeyle konuştuktan sonra kaldırımda, bizden hemen hemen 7-8 adımlık uzaklıkta dikilmeye başladıklarını yol kenarındaki motorun dikiz aynasından fark edebildim.

Yanılmıyorsam yanlarında Çelebi olduğunu bildiğim korumaları da vardı. Üç kişiydiler ve bizi hem görebilecek, hem de duyabilecek bir mesafedeydiler.

Yerimde sallandım.

Elbette sarhoş falan değildim. Tamam, alkol almıştım ama fazla değildi ve çakır bile sayılmazdım.

Üzerimde bir bakışın ağırlığını hissetsem de kafamı oraya çevirmedim.

Elimle sapını kavradığım çantamın fermuarını açtım aylak hareketlerle, sonra elimi içine daldırdım ve güya bir şeyler aramaya başladım.

Elimi gevşeterek yere düşmesine sebep olduğum çantamın içindeki birkaç küçük eşya kaldırıma saçılırken taşta takırtılar çıkarttı. Aslında yere 'attığım' desem daha doğru olurdu.

Sadece durdum. Durdum ve çantaya bakarken gülmeye başladım.

Benim yaptığım rolün aksine bu sakarlığı gerçekten komik bulan Nil işaret parmağıyla çantayı işaret ederek gülmeye başlarken yavaşça eğildim.

Yere dağılan rujumu ve açılan kapağını tuttum, kapağı takmak için fazladan bir çabayla uğraşırken en sonunda başarabilmiş gibi gülümsedim ve onu çantama attım. Telefonumu da kaldırımdan aldım. Ayaklarımın ucunda eğilmiştim ve ağzımdan bir 'ay' sesi dökülürken yerimde sarsılmış gibi yaptım. Avcumu yere bastırarak kendimi kontrol ettim.

Yerimden kalkarken çantanın fermuarını çektim ve o sırada vale nihayet siyah spor Audi'm ile kaldırımın önünde belirdi.

Genç adam araçtan inerek yanımıza geldi ve çıkarttığı anahtarı elime uzattı "Buyrun, Elfida Hanım."

"Rica ederim." dedim dilimi bilerek sürüştürürken. Hemen sonra iki saniye kadar durdum ve "Ay," dedim yanlış bir şey söylemişim gibi. "Teşekkür ederim diyecektim."

Ondan arabamı getirmesini rica ederken son derece ayık olduğumu hatırlayan valenin yüzünde on dakikada nasıl kafayı bulduğumu düşündüğü belli olacak şekilde düşünceli bir ifade oluşurken elindeki anahtarı aldım ve omzuna iki kez vurdum.

Anahtarı tuttuğum elimle çantamı açarak ona bahşiş niyetine bir iki yüzlük uzattım. O parasını alıp giderken ben de bu kez arabamın anahtarını düşürdüm.

Tamam, bu gerçekten yanlışıkla düşmüştü.

Ama durumu kullanarak izleyen birinin kesinlikle 'uçmuş bu' diye düşüneceği şekilde anahtarı yerden kaldırdım ve "Hadi," diyerek yolcu koltuğunu işaret ettim Nil'e.

Nil'in sarhoş kafası durumu çok sorgulamadan arabama doğru ilerlemeye başladı ve ben de kaldırımdan inerek sürücü tarafına dolanmak için hamle yaptım.

O sırada içimden de aynı kelime geçiyordu. *Hadi.*

Tam arabamın önündeyken sendeledim ve dengemi sağlamak istiyormuş gibi kaputa tutundum.

Hadi, kahramancılık oynayın biraz.

Bir atak geleceğinden emin sayılırdım.

Ve geldi de.

Fazla net olmamakla birlikte bir sesin 'sen bırak, sonra yanımıza gel' dediğini duymuş gibiydim.

Hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi arabamın kapısını açarak koltuğa geçmek için hamle yaptığımda kolumda bir tutuş hissettim.

Kafamı çevirdiğimde gördüğüm yüz tam da beklediğim kişiydi.

"Elfida Hanım," dedi Çelebi kolumu bırakarak. "Araba kullanmaya pek müsait gözükmüyorsunuz. Dilerseniz gideceğiniz yere kadar ben bırakayım. Kaza bela çıkmasın."

Tek kaşımı kaldırdım. "Sen müsait misin?"

Adam kafası karışmış gibi baktı. "Efendim?"

"Sen araba kullanmaya müsait misin?"

Yan gözle Nil'in arabadan çıkmadan, dizlerinin üzerinde arka koltuğa geçtiğini ve uzandığını gördüm.

"Alkollüsünüz. Ben kullanmadım, dolayısıyla müsaitim." diye açıkladı.

Elimdeki anahtarı yüzüne doğru sallarken "Kanıtın var mı?" diye sordum şüpheci bir tavırla.

"Ee," dedi adam ne yapacağını bilemez gibi.

"Alkolmetren var mı?" diye sordum.

"Yok."

"O zaman neden inanayım sana? Tanımıyorum bile seni. Belki buldun iki tane fıstık gibi kızı, kaçıracaksın?"

Çelebi kendini gülmemek için zorluyormuş gibi gözükürken kaldırımı işaret ederek "Patronumu tanıyorsunuz." dedi. Kaldırımda durmuş burayı izleyen Kılıç'ın yüzünde bir gülme ifadesi, Kurşun'un yüzünde ise bir bıkkınlık ifadesi gördüm.

Gülümsedim ve onlara el salladım.

"Evet tanıyorum. Sanırım bu yüzden kendim gideceğim."

Çelebi şaşırdı. "Niye?"

Ona bir sır verirmiş gibi eğildim ama sesimin tonunu düşürmedim. "Kılıç'ın biraz mental sorunları var. Benim tehlikeli biri olduğumu düşünüyor. Seni buraya gönderdi çünkü," Elimi ağzıma kapatarak şoka girmiş gibi bir tavır takındım. "Bizi ortadan kaldıracak."

Kılıç'ın büyük bir kahkaha koyverirken "Pek de fena fikir değilmiş." diye mırılandığını duydum.

Ha ha.

Sabrı biten Kurşun Alpugan ise sertçe nefesini bıraktı ve güçlü adımlarını buraya doğru atmaya başladı.

İki saniye sonra yanımızdaydı.

Çelebi'nin centilmen ve uzlaşmacı tavrına tezat elimdeki anahtarı bir şey söylemeden aldı ve Çelebi'nin eline bıraktı.

Anahtarıma kaşlarımı çatarak baktım.

Anahtarımla bakışmam yine Çelebi'nin tutuşunun aksine daha kuvvetli bir elin kolumu kavramasıyla son buldu. "Her konuda böyle geveze ve problemli olmak zorunda mısın sen?" diye söylenirken resmen beni arabanın önünden çekiştirerek yolcu kapısına getiren Kurşun kapıyı açtı.

Tenim karıncalandı.

Bu adamın bana temas ettiği anların -ne sebeple olursa olsun- içimde bir şeyleri uyandırmaması mümkün değildi.

Tam terslenmek için ağzımı açacaktım ki bunu kaldıramayacakmış gibi konuşmama fırsat vermedi ve avcunu kafama bastırarak başımı eğdi, beni arabanın içine resmen tıktı.
Kapımı kapattı.

Ben ağzımın içinden güya söylenirken Çelebi'nin arabaya binerek anahtarı taktığını fark ettim.

Kurşun ise arkasını dönmüş, yeniden kaldırıma doğru yürüyordu.

Uzun bacaklarından, sıkı kalçalarından, geniş sırtından, ense tıraşına kadar her bir santimini süzdüm.
Yürüyüşünden bile kesinlikle güç akıyordu.

Çelebi gazı kökledi, araba yolda akmaya başladı ve numaramı yiyen iki adam ardımızda kaldı.

Biri de hemen yanımdaydı.

Böylelikle beni MOBESE fikrimden daha çabuk ve daha kolayca sonuca götürecek planımın ilk aşaması tamamlanmış oldu.

Beni eve Kurşun bıraksa -başka zaman bunun için değil sarhoş, ölü taklidi bile yapabilirdim- ondan bir şeyler öğrenmem zordu. Hele Kılıç.. O bıraksa tüm yol sorguyla geçerdi ve bana olan şüpheci yaklaşımı sebebiyle ağzından laf almaya kalkışamazdım bile. Çelebi en iyi seçenekti ve şanslıydım.

Üçünü gördüğüm an Çelebi'yi yollayacaklarını biliyordum.

Sıra ağzından laf almaktaydı.

"Senin işin ne?" diye sordum hiç bilmiyormuş gibi. "Çelebi'ydi değil mi adın?"

Gözlerini yoldan ayırmadan başını salladı. "Evet, Elfida Hanım. Kurşun Bey'in ve Mavzer'in güvenlik ekibindenim."

"Elfida." diyerek düzelttim onu 'hanım' demesine gerek olmayacağını belirtecek şekilde. Adam muhtemelen benden beş altı yaş büyüktü ve bana Hanım demesi tuhaf hissettiriyordu.

"Nerede oturduğunuzu tarif eder misiniz?"

Kaşlarımı çatarak sorusunu cevapsız bıraktım.

Bana baktığında yüzümdeki ifadeden anlamış olmalı ki "Tarif eder misin?" diyerek düzeltti kendini.

Normalde arabayı ben kullansam Nil'i eve bırakacaktım ama şu an neredeyse sızmış durumdaydı ve bu hâldeyken evde dedemle değil de benimle kalması muhtemelen daha iyi olacaktı.

Çelebi'ye oturduğum rezidansın yollarını tarif ettikten sonra sanki başım ağrıyormuş gibi şakaklarımı ovuşturdum.

Bana yandan bir bakış attı. "İyi misin?"

Onayladım. "Biraz başım ağrıyor sadece ve midem.." Duraksadım. "Midem bulandı."

En acilinden gelecek dizi, film tekliflerini bekliyordum. Kariyerim bu sektörde kesinlikle çok iyi parlardı.

"Kusayım deme." dedi gözlerini büyülterek.

"Yok." dedim ama hemen ardından elimi ağzıma bastırdım.

Çelebi bana endişeli bir bakış attığında iğreniyormuş gibi değil de gerçekten endişelenmiş gibi gözüküyordu.

Aniden aklıma bir şey gelmiş gibi yüzümü buruşturdum. "Ne oldu?"

"Bir arkadaşım dolabımdan bir şey alacaktı, nasıl olsa akşama kadar eve geçmem diye anahtarımı ona bırakmıştım partiye çıkarken. Evi hemen yol üzerinde, benden alırsın dönüşte demişti. Şimdi hatırladım."

"Tamam." dedi Çelebi. "Tarif et, uğrayalım."

Bu akşamki her şey gibi bu da yalandı elbette.

Sanki biraz fazla mı yalan söylüyordum ne?

Estafurullah canım ne yalanı dedi iç sesim gözlerini abarıyla pörtleterek.

"Arayayım önce, evdedir umarım." Çantamı açmaya çalışırken Çelebi'ye de numaradan mahçup bir bakış attım. "Sen de uğraşıyorsun böyle, kusura bakma."

Konuşurken sarhoş olduğuma inancını kaybetmemesi için rolden çıkmamaya özen gösteriyordum.

"Ziyanı yok." dediğinde istemsizce güldüm. Bu tabir bana hep biraz komik geliyordu.

O direksiyonu sağa çevirerek sessizce arabayı sürerken çantamdan çıkartmadan önce çaktırmadan kapattığım telefonumun ekranına dokunduğum ve açılmadığında uzunca öf'ledim.

Çelebi bir şey söylememe gerek kalmadan ceketinin cebinden çıkattığı kendi telefonunu bana uzattı.

Sanırım bu adamdan hoşlanmıştım. İşime yarıyordu. Kılıç mendeburu gibi değildi en azından. Keşke Kurşun onu kovup yerine Çelebi'yi geçirseydi. Hayat çok daha kolay olabilirdi.

"Teşekkür ederim." dedim cihazı alırken. "Şifre ne?"

"454945." dedi sadece. "Arkadaşının numarasını ezbere biliyor musun?"

Hangi arkadaş canım?

Düşünceli bir ifadeyle kaşlarımı çattım. "Hafızam iyidir. Bir iki denemede tutturabileceğime inanıyorum."

Başını salladığında rehbere girerek sallamasyon bir numara tuşlamaya başladım.

Hatırlamaya çalışıyormuş gibi bir yüz ifadesi takınmışken bir kez daha yanımdaki Kılıç değil de Çelebi olduğu için şükrettim. Onun yanında böyle bir şey yapsam o donuk buz mavilerini telefonun ekranına sokar tuşladığım her bir numarayı incelerdi. Veya bu sözde arkadaşımın adını, soyadını, sosyal güvenlik numarasını sorar beni çapraz sorguya alırdı.

En önemlisi, Kılıç bu numarayı asla yemezdi.

Çelebi'nin anne ve babası. İyi ki varsınız!

Telefonu kulağıma yaslarken tuşladığım numaranın Bergüzâr'a ait olduğunu biliyordum. Sanırım yalan söylemediğim tek konu hafızamın iyi olduğuydu. Paranoyakça mı düşünüyordum bilmiyordum ama aradığım numarayı sorgulamaya falan kalkarsa gerçekten bir arkadaşımın çıkması iyi olurdu.

"Alo." dedi Bergüzâr. "Kimsiniz?"

"Benim, Elfida." dedim numarayı doğru tutturduğun için sevinmiş gibi gülümseyerek.

"Elfi," dedi merakla. "Her şey yolunda mı? Kimin numarası bu?"

"Bir problem yok. Anahtarımı soracaktım sadece. Evde misin?"

Birkaç saniye ne dediğimi anlamayarak sustu. Kızı kim suçlayabilirdi ki. Ortada bir anahtar alma verme durumu yoktu.

"Ne anahtarı?"

"Ya," dedim. "Geçmedin yani daha eve?"

"Ne evi?"

"Ne zaman geçersin?"

"Elfida iyi misin hayatım? Ne diyorsun?"

"Aa öyle mi?" dedim şaşırmış gibi. Hemen sonra araba bir tümsekten geçerek hafifçe zıpladı ve bu fırsatı değerlenirerek elimi ağzıma kapattım. Yüzüm buruşurken Çelebi'nin kahverengi gözleri üzerimdeydi.

Derin nefesler alırken Bergüzâr'ın sorularını cevapsız bırakarak camdan gözüken yola kısa bir bakış attım ve "Durur musun bir saniye?" dedim Çelebi'ye ithafen. "Bir su alacağım şurdan. Midem bulanıyor."

Burada büfe olduğunu da, tümsek olduğunu da gayet iyi biliyordum ve telefonunu almak için özellikle bu zamanı seçmiştim.

Çelebi arabayı sorgusuzca kaldırımın kenarına çektiğinde "İyiyim," dedim telefondaki Bergüzâr'a. "Biraz midem bulandı sadece. Sen kime verdim dedin anahtarı?"

"Yahu ne anahtarı kızım?"

Ben kapıya yönelecektim ki Çelebi "Sen otur. Ben alırım. Bir de lavaboyu kullanacağım." dedi.

Bu adam alnından öpülesiydi be!

Eğer o böyle bir teklif sunmasa, sadece su alıp gelecek olsa o süre bana yetmeyeceği için ona 'yok ben alırım, bir de lavaboyu kullanacağım' diyerek arabadan hala hattaki Bergüzâr'la -yani telefonuyla- birlikte çıkacaktım. Ama bu adam resmen işlerimi kolaylaştırmak için gönderilmiş bir hediyeydi.

Onaylamamla birlikte arabamdan çıkan Çelebi'nin hemen ardından "Sonra arayacağım seni Bergüzâr. Bu numarayı geri arama, bir arkadaşımın." dedim ve cevabı beklemeden yüzüne kapatarak kucağımdaki kendi telefonumu açtım.

Birkaç saniyenin arından açılan telefonumda, Çağrı'yla birlikte oluşturduğum program yazlımına girerek hızlıca birkaç şey tuşladım.

Çelebi'nin telefonundan kendimi çaldırarak, onun numarasını öğrendikten sonra çağrı geçmişinden kendi numaramı sildim ve ortaya çıkan numarasını kendi telefonumdaki programa yazdım.

Parmaklarımı olabildiğince hızlı hareket ettirirken arada da dışarıyı kontol ediyor, büfenin camından Çelebi'nin lavabodadan çıkıp çıkmadığını kontrol ediyordum.

Uzun bir vakte ihtiyacım yoktu. İki dakika yeterliydi.

Her şey hazır olduğunda oluşan yazılımı Çelebi'nin telefonuna aktardım ve gizlediğimden emin olmak için iki kez kontrol ettim. Telefonuna gelen bildirimi onaylayarak sonrasında sildiğimdeyse her şey hazırdı.

Kendi telefonumdaki hazır bir yazılımdan onun telefonuna küçük bir program yüklemiş, konum takibini etkinleştirmiştim. Program elbette ki gizliydi. İşim bittiğinde kendi telefonumdan imha edebilecektim. Yani birkaç saat sonra. Bu birkaç saat içinde telefonunu kontrol ettirmezse ortaya çıkmazdı ve geceki planlarını varsaydığımda böyle bir şey yapacağını sanmıyordum.

Teknoloji bilmek gerçekten hayat kurtarıyordu.

Kendi telefonumu yeniden kapatarak çantama attım ve Çelebi'ninkini de işim bitmiş gibi kucağıma koyarak masumca geri dönmesini beklemeye

başladım.

Çok geçmeden elinde suyumla birlikte gelmiş, yeniden yola koyulmuştuk.

Ona arkadaşımın ev anahtarını lobideki resepsiyoniste bıraktığını söylediğini, dolayısıyla bir yere uğramamıza gerek kalmadığını söylemiştim.

Dakikalar sonra zar zor uyandırabildiğim Nil ile birlikte rezidansın önünde arabadan inmiştik. Çelebi bana anahtarımı verirken ona bir kez daha teşekkür ettim.

Arkasını dönüp çağırdığı taksiye binerken yüzümdeki gülümsemenin tekinsizliğini fark etmedi.

**

Nil'i kendi yatağıma yatırmadan önce üzerindekileri çıkarttım ve başından bol bir tişört geçirdim.

Gerçekten de sızmıştı. Arada anlamsız şeyler mırıldansa da uykusunda konuşıyor gibi olmaktan öte değildi.

Saçındaki tokaları çıkartarak komodinin üzerine bıraktım. Bu sıkı şeylerle uyursa sabah alkol yüzünden ağrıyan başına ek bir de saç dipleri sızlayacaktı.

Onun üzerini örterek odadan çıkmadan hemen önce kendime de dolabımdan giyecek rahat şeyler aldım ve kendim yatıyor olsam asla yapmayacağım şekilde ışığı kapatarak aşağıya inmeye başladım.

Alt kattaki banyoda ellerimi, yüzümü yıkadıktan ve makyajımı çıkarttıktan sonra değiştirdiğim kıayfetlerimle de birlikte tamamen ev hâline geçiş yapmış oldum. Eve gireli henüz yirmi dakika falan olmuştu ve zihinsel olarak kendimi hazırlamaya çalıştığım şeye hâlâ tam olarak hazır sayılmazdım.

Adımlarım otomatik olarak mutfağa yöneldi.

Mutfak tezgahında bulduğum tokayla saçlarımı başımın tepesinde gevşek bir topuz yaparken kulaklarıma ulaşan melodi benim telefonuma aitti. Saçımı toplarken açmayı birkaç saniye geciktirdiğim telefonumun ekranında yazan isimden aranın dedem olduğunu okuyabilmiştim.

Aklıma gelen şeyle kendime kızarak saçımı bıraktım, hızla telefonu aldım ve kulağıma koydum. Nil'in eve gitmeyeceğini haber vermemiştik. Dedem o gelene kadar beklerdi hep. Hâlâ bekliyor olmalıydı, yoksa gece yarısından önce uyuduğunu biliyordum.

"Dede?"

"Elfida!" dedi yaşlı adam gür sesiyle.

Yüzümü buruşturdum. "Nil bende kalacak bugün." diye açıkladım hemen, o sormadan önce. "Eve geleli yarım saat oluyor."

Aziz Andıç derin bir nefes verdi. "Nil'i arıyorum arıyorum açmıyor. Korkuttunuz beni kızım. Nerede şimdi, uyuyor mu?"

Gözüm tezgahın üzerindeki sürahiye dalmıştı ki "Elfida?" dedi dedem cevap beklediğini hatırlatmak ister gibi.

"Evet." dedim. "Nil uyuyor dede."

"İyi iyi." dedi. Biraz sonra aklına gelmiş gibi sordu. "Nasıl geçti okul partiniz?"

"Güzeldi. Çok bir olayı yoktu öyle. Müzik, dans falan işte.."

"Anladım kızım. Güzelce uyuyun dinlenin. İştesiniz yarın akşam ikiniz de, bugün kaytardınız zaten bahane yok."

Of'lasam da bir şey söyleyemedim. "İyi geceler."

"Sana da."

Telefonu kapatarak tezgaha koyduktan hemen sonra başımı eğerek alnımı da tezgaha yasladım ama gözlerimi kapatmadım.

Bugün yorucu bir gündü. Ve daha da yoruculaşacaktı. Ama gecenin kalan saatlerinde oluşacak yorgunluğumun fiziksel olmayacağını biliyordum.

Bilsem de umursamıyordum.

Yanlış yaptığımı da biliyordum mesela. *Son üç yıldır.* Kendime zarar verdiğimi, başkalarının hayatına sızdığımı ve bir yerde onlara da zarar verdiğimi biliyordum.

Bunları da umursamıyordum.

Biri benim Kurşun'a yaptıklarımı bana yapsa ödüm bokuma karışabilirdi. Muhtemelen o kişiyi manyak olmakla suçlardım.

Eh, empati yetenğim vardı en azından.

Telefonum bir bildirimin sesiyle tezgahta titreştiğinde başımı hızlıca kaldırdım ve cihazı kavradım.

Beklediğim yazıları okurken topuzumdan çıkan bir tutamı kulağımın arkasına doğru ittirdim.

İşte başlıyordu.

Çelebi bindiği taksiden inmiş, gideceği yere varmıştı.

Giriş yaptığı mekan beni fazla şaşırtmadı. Zaten bunu saatler öncesinden anlamıştım.

Kaptığım telefonumla birlikte çalışma odama girdikten hemen sonra direkt olarak beyaz, pofuduk halımın üzerindeki bilgisayarın yanına attım kendimi.

Bilgisayar açıldı ve parmaklarım bir saniye bile oyalanmadan klavyedeki yerini aldı. İşaret parmağımdaki yüzüğün beni rahatsız ettiğini hissettiğimde onu hızlıca çıkarttım ve odada bir yere fırlattım, bunu yaparken gözlerim ekranı bir an olsun bile terk etmemişti.

Altı dakika.

Tam altı dakika harcadım kameralara bağlanabilmek için.

Ve bağlandım.

Bu gece için özel olarak kapatılan mekanın kameraları kutucuklar hâlinde bilgisayarımın ekranına dağılırken tırnaklarımı avuçlarıma batırdım gergince.

Bu sana ne katacak?

Zaten bildiğin bir şeyi görmek sana ne katacak Elfida?

Ne katacaktı bilmiyordum.

Aslında biliyordum. Hiçbir şey katacağı yoktu. Sadece.. öyleydi işte. Görmem gerekiyordu. Aslında en çok görmemem gerekiyordu ama bunu bilmek üç senedir yanlış yolda olduğumu bilmekten farksızdı. Umrumda bile değildi.

Bir kutucuğu büyük ekrana aldım.

Bu felaket bir manzara değildi açıkçası. Sadece rahatsızlık vericiydi ama bu kadarıyla kalması için çok şey yapabilirdim.

Bir VIP salonunu andıran yerde, tekli, konforlu gözüken kahverengi deri koltuklarda oturan Çelebi'nin de gitmesiyle sayıları beşe çıkan adamların önünde dönen gösteriyi izledim.

Sahneye yerleştirilen direkleri ve üzerlerinde, yanlarında, profesyonelce dans eden kadınları.

Sırasıyla Safir, Alkım, Çelebi, Kılıç, Kurşun olacak şekilde oturuyorlardı. Kılıç'ın buz mavileri direkt olarak sahnedeydi. Yüzünde öyle pis bir sırıtış falan yoktu ama hoşnuttu. Bunu bu kameradan bile görebiliyordum. Safir daha ifadesizdi. Alkım.. her zamanki Alkım gibiydi işte. Gösteriye yeni dahil olan Çelebi henüz yeni yerleşiyordu.

Ve o. Kurşun Alpugan.

Sadece izliyordu. Buraya gelmek onun fikri değildi. Klasik olarak Alkım ve Kılıç'ın başının altından çıkan bir durumdu. Orada oturan her bir adam cinsel açıdan son derece aktif olan ve bunu gündem etmeyecek kadar normalleştirmiş insanlardı. Dolayısıyla bu onlar için ufak çaplı bir eğlenceydi sadece.

Kamerada Kurşun'u yaklaştırdım.

Bakışları düzdü. Ne ilgiliydi ne de ilgisiz. Normal duruyordu sadece. Her zamanki ifadesizliğiyle, rahatça oturmuş göz gezdiriyordu.

Sehpadaki telefonunun ışığı yandı ve viski bardağının yanındaki cihazı alarak ne geldiğine baktı. Maalesef kameraların kalitesi ekrandaki şeyi seçmeme yetecek kadar iyi değildi. Sanırım o kadar yaklaştıramazdım da.

Burası bir striptiz kulübü gibi bir şeydi sanırsam. Bugün tamamen onlar için kapatılmıştı.

Ve böyle yerlerde elbette ki kulübün her bölümünde kamera olurdu. Çalışan kadınlar için güvenlikleri son derece önemliydi. Duyduğuma göre insanların saat ve benzeri eşyaları sürekli kayıp oluyordu ve böylelikle ortaya da çıkıyordu.

Kurşun birkaç dakikayı telefonda bir şeyler yaparak geçirdi. Bir ara Kılıç ona bir şeyler söyledi o da umursamazca yanıtladı. Cevabı her neyse Kılıç'ı güldürdü.

Bu gecenin böyle geçmesi ve bitmesini umarken buldum kendimi acınası ve saçma bir şekilde.

Beyaz halımın tüylerini çekiştirdim.

Sahnedeki kadınların her biri birbirinden güzeldi. Hiçbirinde rahatsız edici şekilde abartılı makyaj ve kıyafetler, veya aşırı derecede silikonlu bedenler yoktu. Gösterişli olsalar da son derece doğal bir çekicilikle sarmanlanmışlardı. En az on beş santimlik topuklularının üzerinde ve sadece belirli bölgelerini kapatabilen kıyafetlerinin içinde süzlüyorlardı.

Nil görüyor olsa beni delilikle suçladıktan hemen sonra bu görüntüye bayılırdı. Direk dansıyla ilgileniyordu, onun ilgilendiği şey striptiz olmasa da bu gösteri hoşuna giderdi eminim ki.

Dakikalar böyle aktı. Meyve tabakları geldi gitti, alkoller yenilendi ve kadınlar değişti.

Mavi, ışıltılı bir iç çamaşırını kusursuzca taşıyan kadın bacakalarını bükerek dans ettiği direkten aşağı kaydı ve erkeklerin oturduğu yere inen birkaç basamağa doğru yöneldi.

Yerimde gerildim.

Diğerlerinin bakışı sahnedeyken sırtlan Kılıç'ın bakışları kadının her bir adımını izledi. Kadın ona gülümsedi. Kılıç ve Kurşun'un koltukları birbirine çok yakındı. İkisinin koltuğunun ortasında bir sehpa vardı sadece ve kadın ikisine doğru yürüyordu.

Kılıç'ın azgınlığı bu kez işime yarayabilirdi. Mesela kadını kendi tarafına çekip Kurşun'dan mümkün olduğunca uzak tutarak.

Ama elbette ki bendeki bahstızlık çöldeki bedevide bile yoktu.

Kadın zarif ellerinden birini Kuşrun'un gömleğinin üzerinden omzuna koyduğunda Kurşun istifini hiç bozmadan oturmayı sürdürdü.

Halıdaki tüyleri biraz daha çekiştirdim.

Diğer eli de diğer omzundaki yerini aldı ve Kurşun'un yarı açık bacaklarının arasına sığdırdığı zayıf bedeniyle onun önünde kıvrak bir şekilde yere kadar eğildi ve kalktı.

Dişlerimi sıktım.

Omzundaki elinden biri göğsüne doğru kaydı ve hafifçe onu okşarken dans hareketlerini sergilemeye devam etti. Bedenini tamamen çevirdiğinde tangasının kalçalarının arasındaki ipi dışında, beyaz yuvarlak poposunu saklayan hiçbir şey yoktu.

Kalçalarını kucağına yasladı. Saçlarını omzundan geriye savurdu ve tahminimce çalan müziğe uyumlu olarak hareketlerini sergilemeye devam etti.

Bence Eflatun şu an beni görse -elbette kameraları hacklememi değil- bu manzara karşısındaki sakinliğim ve öfke kontrolümle gurur duyardı. Geçen seneki gibi bir şeyleri kırmamış, dökmemiş ve kendimi de incitmemiştim.

Sanırım öğreniyordum. Kontrollü olmayı öğreniyordum.

Burda beni ilgilendiren bir şey olmadığını ve karşılıklı rızaya dayandığı sürece bekar biri olarak cinsel hayatı olduğunu ve bunda bir problem olmadığını biliyordum.

Bu da bizi az önceki noktaya geri götürüyordu. Bilmek fayda etmiyordu.

İçimde ilkel bir his vardı.

Onun aşık olursa kadını adaya kapatmayı planladığı gibi ben de onu adaya kapatmak istiyordum tam şu an. Ottan böcekten başka hiçbir canlının olmadığı bir ada.. Hayâli bile ne güzeldi.

Kadın kalçalarını oynattı. Yeniden.

Kurşun sadece kucağında dönen gösteriyi izlemekle yetindi.

Kadın kahverengi saçlarını omzunun üzerinde doğru aldı ve bir elini arkaya atarak sütyeninin kopçasını tuttu.

Sebepsizce nefesimi tuttum ben de.

Şakaklarımda beynimin içini sızlatan bir acı vardı.

Kurşun kısa bir duraksamadan hemen sonra arduvazlarıyla salondaki kendi kuzenleri, arkadaşı ve korumasından oluşan erkeklere baktı. Gözleri yeniden önüne döndüğünde kadının sütyen kopçasının üzerindeki elinin üzerine koydu elini. Açmasına engel oldu.

Kadının şaşkınlığını ben de buradan hissettim.

Gözlerim ekrandan bir saniye bile ayrılmıyordu. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki sanki yanlarında sessizce oturuyormuşum gibi hissediyordum.

Kurşun'un neden açtırmadığıyla ilgili kesin bir şey söyleyemezdim elbette ama terastaki konuşmalarından ve genel kişiliğinden yaptığım çıkarımla bir şeyler tahmin edebilirdim.

Başka bir kadına karşı uyguladığı düşünceli tavrı karşısında bile konu o olduğunda içim yumuşuyordu.

Kadının elini tutarak onu nazik bir haraketle üzerinden kaldırdı ve kadının gerçekten genişçe ve samimiyetle gülümsemesne sebep olacak şekilde birkaç kısa bir şey söyledikten sonra onu elini bırakmadan Kılıç'ın koltuğuna doğru yönlendirdi.

Rahatlıkla bir nefes verdim.

İşaret parmağım bilgisayarın ekranına dokunurken biraz yorulduğumu hissettim. Uzun tırnağım ekran boyu kaydı ve sonra onun görüntüsünün üzerinde durdu.

Üç yıldır hep vardım ama hiç yoktum.

Bir bilgisayar ekranının ardında, gölgelerin arkasında.. Hep vardım ben.

Kurşun'un arkasında, yanında, bazen siper olarak önünde. Mazver'deydim, şirketteydim, evinin içindeydim, odasındaydım.. Aslında sadece bir bilgisayarın ardındaydım.

Yoruluyordum bazen tüm bunlardan.

Ondan değil, onsuzluktan.

Şakaklarıma bir ağrı saplanıyordu, gözlerim acıyordu, karnım burkuluyordu. Kendimle aramdaki yalnızlığımda içimden bir ses soruyordu. *Neden Elfida? Nereye kadar Elfida?*

Bir yoldaydım. Ucunda o vardı. Ona doğru yürüyordum, o gerilemeye başlıyordu. Ben hızlanıyordum, o hızlanıyordu ve ben koşmaya başlıyordum. Yetişmeye çalışıyordum.

Yetişebilecek miydim?

Yoksa o yolda nefesim tükenecek miydi?

Aramızdaki mesafe ilk kez bu kadar azalıyordu. Yetişmeye ilk kez bu kadar yakın hissediyordum.

Beş, on, on beş ve yirmi dakika daha böyle geçti. Adamlar oturdular, kadınlar dans ettiler. Tomar tomar paralar eksildi ceplerinden yavaş yavaş.

Kılıç hinlikle parlayan buz mavilerini Alkım'a çevirdiğindeyse dudaklarım titredi. Gösteri bitmişti.

Gözlerimi kapattım birkaç saniyeliğine.

Derin bir nefesi misafir ettim ciğerlerime ve hazır olduğuma inanarak açtım gözlerimi.

Biliyordum göreceklerimi, evet. Hazır mıydım? Asla.

İkiye bölünmüş gibi hissediyordum. Bir yanım bana çok sinirliydi, yaptığım şey için. Bir yanımsa çok meraklı..

Meraklı yanım her zamanki gibi baskın çıktı.

Ben gözlerimi birkaç saniyeliğine kapadığımı düşünüyordum ama içsel yüzleşmem sanırım birkaç saniyeden daha uzun sürmüştü. Gözlerimi açtığımda gördüklerim, az önceki manzaradan çok daha farklıydı.

Bu kulübün VIP bölmeleri vardı. Sanırım üç taneydi. En azından kamera kutucuklarında üç tanesi gözüküyordu. İçerisinde samimiyetlerine şahit olmak istemeyeceğim kişilerin olduğu iki kutucuğu es geçtikten sonra şahit olmanın beni kusturabileceği üçüncü kutunun üzerinde

takılı kaldı gözlerim.

Kahverengi üçlü, deri koltuğun ortasında kollarını iki yana açmış, rahatça oturan bir adam vardı.

Önünde de dizleri üzerinde bir kadın.

Hafif kirli sakalı, koyu renk saçları, geniş omzuları, güç yayan oturuşu, kaydırak burnu, yandan sanki dolgu varmış gibi öne çıkık duran dudakları ve o arduvaz gözleri..

Onu hiç görmemiş olsam ve önüme bir kalem, bir de kağıt konulsa 'mucizeyi çiz' deseler gözümü kapatıp aklımda canlananları çizeceğim adamdı o.

Karşısındaki kadın da bir o kadar hoştu. Görebildiğim kadarıyla hafif çekik koyu renk gözleri vardı. Dolgun dudakları, minicik bir burnu ve up uzun sarı saçları.. Benimkilerden bir iki ton daha açık renkliydi.

Güzel bir vücudu vardı. Dizleri üzerinde olmasına rağmen kıvrımlıydı. Orta boylu, dolgun vücutlu.. Zayıf değildi. Benim gibi değildi. Gözleri bir kameradan bile büyüleyici gözüküyordu. Benimkiler gibi ürpertici değildi.

Aynaya baktığında gördükleri onu memnun ediyor olmalıydı. Benim gibi kusurlu değildi.

Ve Kurşun'un vücudunun kontrolünü almıştı. Ona istediği gibi dokunabilirdi. Benim gibi değildi.

Sıfır tepkiyle, bakışlarımda sıfır duygu belirtisiyle izledim her şeyi. Sıfır hissiyatla. Mimik oynamayan yüzümle.

Pantolonunun düğmelerini açtı kadın cilveli hareketlerle. Kurşun ne bir şey söyledi, ne de ona müdahale etti, sadece yaptıklarını izledi. Siyah baksırının altındaki sertliği okşayan kadın diğer elini onun göğsüne doğru kaydırdı ve tek elle düğmelerini çözmeye başladı.

Lacivert gömleğinin önü tamamiyle açıldı ama üzerinden çıkması için hamle yapmadı ikisi de.

Yüzü gibi bedeni de bir sanatçının yıllardır üzerinde çalıştığı bir eser gibiydi.

Göğüs kasları şişkindi, üzerinden çıkmayan gömleği dolayısıyla omuzları çok gözükmüyordu ama kolları hareket ettikçe kasları da kasılıyordu. Sixpack diyolardı değil mi bu karnındakilere? Onunkiler eightpack falan olmalıydı öyleyse. Düz karnı, kasların getirdiği kıvrımlarla çıkıntı kazanmıştı.

Mavzer'deki çoğu kişinin aksine bedeninde tek bir mürekkep izi bile yoktu.

Kadın pantolonunu aşağı kadar çekerek bileklerinde kalmasını sağladığında büyülenmiş gibi süzüyordu karşısındaki adamın bedenini. Kim onu suçlayabilirdi ki? Üst bedeniyle yarışır alt bedeni de bir görsel şölendi. Sadece vücuduna bakarak bile bu adam dövüşüyor diyebilirdiniz.

Baksırı da indi.

Her bir noktası güç yayıyor derken yanılmadığımı fark ettiğim andı o an.

Tek bir kusur, tek bir kusuru bile yoktu.

Kadının parmakları, sardığı erkekliğinin etrafında kapanmaya yakın bile değildi. Bir an için yüzünde şaşkın bir ifade belirdi ve Kurşun bu ifadeye güldü. Gerçekten güldü. Kahkaha atmadı veya sesli gülmedi ama dudaklarını kıvırarak gözlerdindeki parıltılarla baktı ona.

Kadın da gülümsediğinde bir şeyler mırıldansa da onları yandan görebildiğim için dudaklarını okuyamadım.

Gözlerim yanıyordu. Aslında yanmak doğru tanım mıydı bilmiyordum. Acıyordu belki de. Makyaj yaparken rimeli gözümün içine sokmuşum gibi bir histi.

Yine de ağlamıyordum.

Parmaklarını doladı benim ince tellerimin aksine kalın telli, o gür sarı saçlara.

Halımın tüylerini yolmayı da bırakmıştım artık. Büyük bir sakinlikle, dingin bir ruh hâliyle izledim kadının başının profesyonellikle hareket etmesini. Kurşun'un başını koltuğun gerisine yatırmasını.. Boynu direkt olarak ortadaydı şimdi.

Biraz da böyle geçti dakikalar.

Bir süre sonra omuzlarımın ağrıdığını hissederek halıda geriye doğru kaydım ve soğuk mermerin beni üşütmesini önemsemeden duvar kenarına kadar gidip duvara yasladım sırtımı.

Kurşun'un kucağına çıkmış, ellerini omzularına yaslamış kadının sütyeni üzerinden çıkmıştı. İçerideki kadının aksine onun çıkartmasını engellememişti. Orada yalnızlardı, neden engellesindi ki?

Kadın hareketlendi, onu içine alabilmek için dizlerinden destekleyerek kendisini havaya kaldırmıştı ki bu işlemi Kurşun tarafından başarısız kılınarak pozisyonları tamamen değişti. Bir anda yanağı koltuğa yaslanan kadının iki elini arkasında birleştirerek tek eliyle sabitleyen Kurşun kontrolü kendisine aldı ve kadının gözlerinin kayışını göremesem de tahmin edebileceğim şekilde kendini içine birden itti.

Onunla ilgili duyduğum fakat şahit olmadığım şeyler vardı.

Aradan on küsür dakika daha geçtiğinde artık şahittim de.

Yine de, beni korkutmadı.

O beni korkutmazdı.

Kaldırım boyu sıralanmış mağazaların vitrinine baka baka yürürken dikkatimin büyük çoğunluğu kıyafetlerde, birazı da kulağımdaki telefonumda, konuşan kadındaydı.

"Anladın değil mi ?" diye sordu Eflatun her zamanki tatlı tonuyla. Bu kadının sesinde huzurlu bir şeyler olduğundan emindim. Ondan nefret

ettiğim kadar bazen biraz sevdiğimi düşünüyordum. Genelliklr çok kısa sürüyordu bu anlar.

"Hıhı." diye mırılandım.

"O yüzden eve döndüğünde senden söylediğim nefes ve kendi zihnine ses verme uygulamalarından sonra bir şeyler yemeni denemeni istiyorum. Bunca zamandır kaydettiğimiz gelişmeyi kaybetmeni istemiyorum Elfida."

Evet tabii, kaydettiğimiz gelişmeler.

Onu onayladım.

Birkaç saniye sonra "Kenan'ı görüyor musun?" diye sordu klasik sorusunu.

Bu kez yalan söylemek gelmedi içimden. Nasılsa artık seans yapmıyorduk. Sadece arada beni telefonla kontrol etme ihtiyacı duyuyordu. Ülkeden bile gitmişti, onu kandırmama gerek yoktu.

"Gördüm."

"En son ne zaman?"

Birisi bana dürüstlük ilacı içirmiş gibi "Dün gece." dedim. "Başka bir kadınla birlikte olurken." O sırada bir vitrinde gördüğüm şık bir kolyedeydi gözüm.

Eflatun bir an için nefesini tuttu.

Kolye hoştu, ama rengi benim cilt tonuma gitmezdi muhtemelen.

"Peki." dedi sakince. "Bu durumda senin bir etkin var mı? Kenan'ı başkasıyla görmek için oluşan ortamı sen mi yarattın?"

Ben de nefesimi bıraktım. "Belki."

"Tamam. Sonucunda ne kazandın? Kendi oluşturduğun ortam ve şahit oldukların sana ne hissettirdi?"

"Eflatun," dedim biraz bıkkın bir tonda. "Artık psikoloğum değilsin. Bunları konuşmamız gerekmiyor."

Başını ovuşturduğunu tahmin edebildim. "Psikoloğun olarak değil, kendine verdiğin zararların en büyük şahidi olarak soruyorum bunu. Potansiyelinin farkında olan biri olarak. En önemlisi iyiliğini isteyen bir arkadaşın olarak. Bir abla olarak."

Kendime verdiğim zararların ve potansiyelimin çeyreğini bile bilmiyordu, yine de onu bozmadım.

"Bir şey hissetmiyorum." dedim. "Zaten bildiğim bir şeyi gördüm alttarafı. Korkma, iyiyim."

"Tamam." dedi pes eder gibi. Her zaman beni zorlamaktan ve sıkıştırmaktan kaçınırdı. Öyle yaptığında beni uzaklaştıracağını biliyordu.

Kaldırımda sakince yürümeye devam ederken bir mağazanın vitrinindeki mankende takılı kaldı gözlerim.

Adımlarımı durdurdum.

Daha doğrusu plastik mankene değil, üzerindeki beyaz muazzam elbiseye odaklanmıştım.

"Eflatun." dedim sözlerini bölerek. "Vitrinde çok güzel bir elbise gördüm."

Sustu. "Öyle mi?"

"Evet. Beyaz, midi boyda, günlük bir şey ama çok güzel."

"Tamam canım. Öyleyse onu satın al. Para var değil mi yanında?" Sesi tedbirli çıkmaya başlamıştı.

"Var." dedim mağazaya doğru adımlamaya başlarken. "Alacağım şimdi."

"Satın alacaksın değil mi Elfida?"

"Alacağım işte Eflatun."

"Elfida," dedi uyarır gibi. "O elbiseyi satın almanı istiyorum. Para vererek."

Omuz silktim, göremediğini biliyordum ama içinden gelmişti. Telefonu kulağımdan indirirken "Sağ ol aradığın için. Sonra konuşuruz." diyerek sonlandırdım konuşmayı ve cihazı çantama attım.

Mağazaya adımımı attığım anda çalışan klimalar dolayısıyla rahatlatan bir serinlikle karşılaştım.

Kapıdan girdiğim anda beni "Hoş geldiniz." diyerek beni karşılayan orta yaşlı kadına yüzüme bir tebessüm yerleştirerek baktığımda o da gülümsüyordu. "Hoş buldum."

Mağazada ilerlemeye başlarken "Özel olarak ilgilendiğiniz bir şey var mı?" diye soran kadına "Hayır," dedim. "Bakınıyorum."

Ve gerçekten bakındım da.

On beş dakika boyunca kaliteli bir butik tarzındaki mağazada dolanmış, ellerimi kıyafet askıları ve takılarla doldurmuştum.

Dört tane bluz, bir kumaş etek ve beş altı küpe ile kolyeyle birlikte kasaya doğru yürürken görevli kadın beni yine gülümseyerek karşıladı.

Elimdekileri kasaya koyduktan hemen sonra, kadın onları kasadan geçirip alarmlarını çıkartmaya başlarken ben de kartımı çıkartmak için çantama yöneldim.

Birkaç saniye sonra elimdeki kartla toplam tutarı görmeyi beklerken dirseğim kasadaki takı askılığına çarptı ve askılık geriye doğru düşerek

yüksek bir ses çıkarttı. Tüm takılar kasanın arkasına, kadının yanına saçılmıştı.

Gözlerimi büyüttüm. "Kusura bakmayın, kolum çarptı."

Ben o tarafa yönelerek toplamak için hamle yapacaktım ki sesle irkilen kadın 'sorun yok' dercesine gülümseyerek "Ben hallederim." dedi ve devrilen askılığı kaldırmak için yere eğildi. O kasanın arkasına eğilmişken hızlıca uzanarak alarmı çıkmamış küpelerden birini bana verdiği alışveriş poşetlerinden birine attım ve poşeti sağ elimde tuttum.

Sonra toparlayacağını söylererek askılığı yeniden kasaya koyan kadından tekrar özür diledikten sonra geçirdiği ürünlerin fiyatını ödedim ve ona "Kolay gelsin." dileyerek kasaya arkamı döndüm.

Girdiğim kapıdan çıkmak için yürürken aramızda belirli bir mesafe kala duraksayarak duvar kenarındaki raflardan birindeki boyun mankeninde asılı olan kolyeye yöneldim. Birkaç saniye kadar kasadaki kadına arkam dönük şekilde kolyeyi incelerken kafamı çevirdim ve ona baktım. "Bunun ücreti nedir?"

İlgisini yeniden bana veren kadın hızlıca yanıma geldi ve "Kontrol edeyim." diyerek kolyeyle birlikte kasaya gitmek üzere arkasını döndü.

Vitrindeki beyaz elbisenin bedenlerinin bulunduğu askılardan çıkartarak çaktırmadan katlayıp bu rafa koyduğum beyaz, ince kumaşlı elbiseyi sol elimdeki, içerisinde bluzlerin bulunduğu poşete ittirdim ve gülümseyerek kadının bana ücreti söylemesini bekledim.

Fiyatı söylediğine ise birkaç saniye düşünceli bir ifade takındım ve "Bugün biraz fazla harcama yaptım." diye mırılandım. "Onu da başka zaman alayım."

Kadın gülümsedi ve onayladı.

Böylece yeniden çıkışa yöneldim.

Kapıdan geçip de alarm ötene kadar ise hiç bozmadan yürümüştüm.

Yüzüme anlamsız bir ifade yerleştirerek elimdeki poşetlere baktığımda kasanın arkasındaki kadın da öten alarm dolayısıyla bana bakıyordu.

Mağazanın içine girmeden, durduğum yerde neyin öttüğünü anlamak ister gibi sağ elimdeki poşetten başlayarak karıştırmaya başladım. Kadın da buraya doğru yürümeye başladı. "Kusura bakmayın, bazen aksilik çıkartabiliyor." dedi sakince. "İsterseniz alarmı çıkmayan bir şey var mı diye kontrol edelim."

Yüzünde veya sesinde sorgular ya da süpheli bir ifade yoktu. Hem hiç hırsız profili taşımıyordum, hem de az önce kasada yüklü bir miktar ödeme

yapmıştım.

"Tabii." dedim poşete bakınmaya devam ederken, o yanıma ulaşamadan ise alarmı çıkmayan, o takıları toplarken poşete ittirdiğim küpeyi yeni görmüş gibi "Aa." dedim. "Sanırım bu ötüyor."

Kadın da yanıma gelerek elimdeki küpeyi aldı. "Ah, takılar devrilince alarmı sökmeyi unutmuş olmalıyım. Üzgünüm, hemen geliyorum. Siz de bir kez daha makineden geçer misiniz lütfen?"

Cebimden çıkarttığım telefonumun ekranına hoş olmayan bir şey görmüş gibi bakarken "Hıhı." diye mırılandım dikkatim dağılmış gibi.

Kadın kasaya doğru döndüğünde hızlıca poşetteki elbiseyi çıkartarak mağazanın yanında, kapıdan çıkmadan görülmeyen duvara elbiseyi attım ve bir adımda mağazaya girerek tekrar çıktım, makineden geçmiş oldum. Bu kez ötmedi.

Kadın alarmını söktüğü küpeyi bana getirirken artık sinir olmaya başladığım gülümsemesi yüzündeydi. Şu an gülecek ne vardı da bu kadar mutluydu ki?

Aslında parasını ödemediğim küpeyi poşete attım ve mağazadan çıktım. Yolda bakan kimse yokken duvara attığım beyaz elbiseyi de poşetime sokuşturdum ve sonra sakin adımlarla kaldırımda yürümeyi sürdürürken gülümsedim.

Sadece elbise satın alsaydım bunca ödediğimden daha düşük bir mebla ödemem gerekecekti muhtemelen. Ama konu bu değildi. Zaten param vardı, istesem o mağazayı direkt olarak da alabilirdim. Bunun adı kleptomaydi. Üzerime konulan bir çok teşhisten sadece biri, küçük bir hırsızlık hastalığı. Türkçeye 'hırsızlık deliliği' olarak çeviriliyordu yanılmıyorsam. Ve sebebinin kesinlikle parayla alakası yoktu. Gerek duyulmayan şeyleri çalma dürtüsüydü.

Bu dürtüyü hissettiğimde buna engel olmuyordum. Aslında olamıyor değildim, istesem olurdum belki ama engel olmak adına bir şey yapmıyordum.

Heyecanlı hissettiriyordu. Ve para verip almaktan daha tatmin ediciydi.

Üzgünüm Eflatun diye geçirdim içimden aklıma bu konuyla ilgili söylediği birçok şey gelirken.

Aslında.. değilim.

Mavzer'in arka otoparkına doğru sürerken parmaklarımı müziğin ritmiyle uyumlu olarak direksiyona vuruyordum.

Tel kapıya yönelmeden hemen önce diğer taraftaki özel otoparkın içini görebilmek için sürmeye devam ettim.

Özel otopark Alpugan ailesinin arabalarını park ettiği yerdi. Onlar dışında kimse oraya park etmiyordu.

Yani benim kullandığım arka otoparkın aksine oldukça geniş ve boştu. Biz zavallılar ise diğer otoparkta çarpışan arabacılığı tersinden oynuyor, birinin arabasına sürtmeden girip çıkmak için usta şoförlük becerilerimizi kullanıyorduk.

Buraya park eden herkesin de Mavzer'de dövüşçü olduğunu varsayarsak biri, birinin arabasına çarptığında çıkabilecek kavganın şiddetini hâyâl edebiliyordum.

Buradan göründüğü kadarıyla otoparka göz gezdirirken onun Jaguar'ını gördüm. Bu koyu gri olanıydı.

Yani Kurşun Alpugan buradaydı.

Garip bir şekilde Jaguar marka arabalara takıntılıydı. Başka herhangi bir marka kullandığını hiç görmemiştim. Bu markanın ise eskisinden yenisine birçok modeline sahipti.

Dönerek kendi park alanıma yönelirken Kurşun'un burada olmasına normalde vereceğim tepkiyi vermediğimi fark ettim ama bunun için pek bir şey yapmadım.

Ona kızgın değildim. Kırgın hiç değildim. Beni biraz bile alakadar etmeyen, özel hayatında kendi isteğiyle yaptığı bir şey yüzünden böyle hissetmem saçmalık olurdu zaten.

Ne düşündüğümü tanımlayamazdım. Ama canım bugün ne söylerse söylesin onu dinlemek, konuşmasa da onu izlemek istemiyordu.

Yani, biraz istemiyordu.

Bazen kendi kendime ondan uzaklaşıyor, kızıyor, sonra barışıyordum. O benim kırgınlığımı bile bilmezken onu affediyordum.

Kaç özür dilemeyişinin üstünde kaç affediş yatıyordu üç yıldır, ben bile bilmiyordum.

Evet şu an affedilecek bir şey yapmamıştı, ama insandık işte. Farkında olsak da düşüncelerimize engel olamıyorduk bazen.

Arabamı arka park alanına park ederek Mavzer'in alt salonuna giriş yaptığımda gördüğüm yüzler klasikti, bu saatte maç falan olmazdı zaten, öğleden sonra sayılırdı, herkes antrenman yapıyordu.

Dün gece savaşamadığım kusma krizlerinden sonra duşta son zamanlarda olanları düşünürken birkaç gün sonra Çita'yla, bir hafta sonra da Kurşun'la maçı olan biri olarak fazla rahat olduğumu, antrenman yapmadığımı fark etmiştim.

Bugünse bedenimi biraz açacaktım. Bunun içinse karşıma dişli bir rakip gerekiyordu, kendimi biraz zorlamak istiyordum.

Ringlerin yanından geçtim.

Bir kadınla bir adamın bulunduğu ringin birinde tansiyonu epey yüksek bir maç dönüyordu.

Soyunma odalarında üzerimi değiştirerek uygun bir spor şortu, sporcu atleti giyinerek dışarı çıktım. Tufan şaşırtıcı bir şekilde ortalarda gözükmüyordu. Onu bularak boşta kimin olduğunu sormam, anternman için boş bir ring ayarlatmam gerekiyordu.

Telefonumu çıkartarak onu çaldırdım. İki çalışta açıldı.

"Efendim?"

"Tufan neredesin? Mavzer'deyim ben, antrenman yapacağım."

"Kurt'un odasındayım. Prosedür dosyalarını getirdim, işim var bir beş dakika daha."

"Tamam." diyerek telefonu kulağımdan indirirken "Elfida." diyerek durdurdu beni. Arkadan birinin konuşma sesi daha gelmişti. "Kılıç diyor ki 'beni beklesin, yanına ineceğim'."

Gözlerimi devirmemek için uğraştım. "Bekliyorum."

Yanımdan benden fazla büyük gözükmeyen bir adam geçtiğinde onu inceliyordum. Telefonumu koltuğa bıraktığımda o da bana baktı. Ona bakış şeklimde bi anormallik varmış gibi yüzünde değişik bir ifadeyle uzaklaştığında boş bakışlarım arkasından onu takip etmeye devam etti.

Bugün üzerimde bir negatif enerji olduğunun ben de farkındaydım.

Adam gözden kaybolana kadar onu izledim. Sonra başka birinin üzerinde onu rahatsız edene kadar tuttum bakışlarımı.

Evet, bunu yapmamalıydım.

Bakışlarımı tanımadığım başka birine yöneltip dik dik bakmaya başlayacakken tam da bu kötücül bakışlara layık biriyle karşılaştı gözlerim.

Kılıç'ın bana doğru attığı her bir adımını bakışlarla adam öldürmeyi icat etmeye çalışarak incelerken o buna pek de aldırıyor gibi durmuyordu.

Oturduğum koltukta tepemde bitti ve "N'aber?" dedi şaşırtıcı bir keyifle.

"İyi."

Yüzüme bakmaya devam ettikten sonra "Ben de iyi." dedi sormamış olmama rağmen.

'Ee' der gibi baktım suçlu tipli suratına.

"İnsanlar konuşabiliyor biliyor musun Elfida?" diye sordu azarlar gibi. "Ağzın var, kullan onu."

Göz devirdim.

Benim bugün kesinlikle iyi bir maça ihtiyacım vardı.

"Neden geldin?" diye sorduğunda "Antrenman yapmak için." diye yanıtladım. Galiba ona yalan söylemediğim nadir anlardan birindeydik.

Başını sallarken cebinden küçük bir kumanda çıkarttı ve başıyla karşıyı işaret etti. Kaşımı kaldırdım. "Bana kaş göz yapma. Ağzın var, kullan onu."

Burnundan güler gibi bir nefes bıraktı ve "Gel." dedi. "Ben de boşum. Göster marifetlerini bana."

Bugün sinirli ve gergin bir ruh halindeydim. Bu sinirimi çıkartmak içinse antrenman yapmaya gelmiştim. Sinirimi üzerinde atabileceğim birisi için Kılıç'tan daha iyi bir seçenek olabilir miydi?

Olamayacağının bilincinde olarak kalktım ve gösterdiği yere doğru yürümeye başladım sakince. Onunla hiç dövüşmemiştim. Sadece birbirimizin birkaç maçını izlemiştik.

"Ringler dolu. Kafesi açtıracağım." dedi.

Omuz silktim. Fark etmiyordu.

Bir kafesin yanında durduğumuzda elindeki kumandanın tuşuna bastı ve kafesin demir kapısı yana doğru açıldı.

Kumandayı bir anda beliren Tufan'ın eline attığında cihazı havada yakaladı ve bana kısa bir bakış attı.

"Sen ısın. Ben de üzerimi değiştireyim." dediğinde sessiz kalarak onu başımla onayladım.

Ben ısınırken o da giyinmişti.

Tufan'ın kafesin kenarındaki koltuklardan birine oturmuş, bizi izlediğini gördüğümde o da bana baktı ve bir baş selamı verdi.

Eklem yerlerime siyah bezi sardığımda hazırdım.

Kılıç da hazırdı.

Siyah spor şortu dışında çıplaktı ve tüm kasları gözler önündeydi. Kurşun'un bedeninin aksine onunki dövmelerle doluydu.

Bacakları, karnı, göğsü, kolları kastan oluşuyordu. Hormon alıp almadığını merak ettim ama pek ihtiyacı olduğunu düşünmüyordum.

Benim de fit bir vücudum vardı. Ölçüsünde bacak kasım, şekilli bir karnım ve sıktığımda şişkin görüntüyü yakalayan kollarım. Ama bakıldığında abartı şekilde kaslı bir kadın olarak gözükmüyordum. Bazı hemcinslerime kaslı görüntüyü çok yakıştırıyordum ama bedeni hakkında fazlasıyla tereddüt sahibi olan biri olarak kaslı bir vücutla kendimi asla iyi hissetmezdim.

Böyle de çok iyi hissettiğim söylenemezdi gerçi.

Kılıç kafesten girmeden önce bir centilmenmiş gibi kolunu öne açtı ve önden geçmem için bana izin verdi.

Kafese girdim, arkamdan girdi ve Tufan kumandayla kapıyı kapattı.

Demirin kapanırken çıkarttığı ses damarlarımı tanıdık o adrenalin hissiyle şişirdiğinde saçlarımı başımın tepesinde sıkı bir at kuyruğu yapmak için bileğimdeki tokayı çıkarttım.

O sırada Kılıç da karşımda durarak beş saniye kadar beni inceledi ve konuşmak için ağzını açtı. "Gerçek güç kullanacağım. Öylesine çalışırmış gibi canını yakmamak için bir çabam olmayacak. Kabul mu? Ağlama sonra."

Saçlarımı toplamam bittiğinde dudağımı kıvırdım. "Elbette güç kullanacaksın. Karşında bir çömez yok Kurt."

"Farkındayım." dedi itiraz etmeyerek. "Ama senin de karşında bir çömez yok. Bir yumruk Elfida, bir yumruğumla o yüzün dağılır."

Omuz silkerken ben de inkâr etmedim. Gerçekten de eli yüzüm kadardı ve vurursa bana toplanması zahmetli hasarlar verebilirdi. *Vurursa..*

"Yumruğunu yüzüme isabet ettirebilirsen bunu tekrar konuşalım."

Başını iki yana sallarken güldü. "Şu an böyle bir çabam olmayacak. Bu sadece bir antrenman, o kadar abartmayalım. Beynini dağıtmak istediğim falan yok. Birkaç çıkık en fazla."

"İcraat." dedim sadece ve Tufan'a kısa bir bakış attı.

Bu bir işaretti ve Tufan geri sayımı başlattı.

İlk hamleyi yapmak pek tarzım değildi. Çoğu zaman rakibimin hamlesini bekler, kendimi savuranarak durumu lehime çeviririrdim.

Benim hamle yapmayacağımı farkında olarak -bence onun hamlesini engelleyeceğimi de farkındaydı- elini kaldırdı. Böylece maçı başlatmış oldu.

Dirseğinin iç kısmına sertçe vurarak darbesini engelledim ve bir saniye içerisinde dizine de bir tekme savurdum.

Gerilerken gözlerini kıstı.

Bir anda ona karşılık vermeyeceğim kadar hızlı bir atakla beni kolumdan çekerek elinin içiyle karnımın alt tarafına vurduğunda birkaç saniyeliğine nefesim kesilse de çok bozuntuya vermemeye çalıştım.

Bir yumruğumu karnıma bastırırken boştaki elimle karnıma vurduğu kolunu yakladım ve ters çevirerek aşağı doğru çektim. Yüz ifadesi değişirken diğer elini kaldırmıştı. Bunu yapacağını biliyordum. Diğer elimi karnımdan çekerek çenesine bir yumruk savurdum ve bana bir geri darbe gelmemesi için onu hızlıca bırakarak geriledim.

Kolunu sallayarak rahatlatmaya çalışırken kısık bakışları yüzümdeydi.

"Sana iyi davranmaya çalışıyorum, beni zorluyorsun." derken resmen dişlerinin arasından konuşmuştu. Çenesini kıtlattı.

"Senden böyle bir şey istediğimi hatırlamıyorum."

Bana doğru atılarak bir ayağını bacağımın arkasını doladı ve dengemi bozarak beni devirirken yere düşmeden önce kollarımdan tutarak ters çevirdi, ileriye doğru ittirerek göğsümü kafesin demirlerine yapıştırdı.

Tamam, kabul etmek gerekirse bu iyi bir hamleydi ve bu hareketi onun bana yaptığı kadar kolayca uygulayamazdım ona. Aramızdaki boy ve kilo farkını varsayarsak elbette.

Bir kolumu sırtıma çekerek bileğimi morartacak kadar güçlü sıktığında dilimi ısırdım. Göğsünü sırtıma dayadı ve beni demire resmen yapıştırdı.

Boştaki dirseğimi sertçe geriye doğru savurduğumda güzel isabet ettirmiştim. Boğazına çarpan dirseğim nefesini kısa süreli olarak keserek gücünü düşürdü. Bileğimi elinden kurtardım ve demirleri tutarak kendimi çok sert bir şekilde geriye ittirdim. Göğsüne sertçe çarpmamla eli boğazında olan Kılıç geriledi.

Hızlıca ona dönerek attığım tekme kasıklarının biraz üstüyle buluştuğunda art arda üç darbe yiyen adam kendini toparlamaya çalışıyordu.

Yan gözle Tufan'ın ayaklandığını gördüm. Ama kafamı çevirerek dikkatimi Kılıç'tan çekmek istemedim.

Bana doğru atıldı, eğildim ve hamlesinden kaçarken bacağına vurdum. Sonra hızlıca geriye iki adım atarak mesafemizi açtım.

Az önce Tufan'ın kalktığı koltuğa iki kişi daha oturmuştu şimdi. Sadece bir saniye, bir saniyeliğine kafamı çevirmek gibi bir hata yaptım ve Kurşun

ile Alkım'ın maçımızı izlediğini gören gözlerimin kararmasına sebep olacak kadar büyük bir acıyla saçlarımdan geriye doğru çekildim.

Kılıç beş parmağını at kuyruğumdan sarkan saçların arasına soktu ve kafamı göğsüne dayarak kolunu boğazıma sardı. Kulağıma doğru eğildiğinde fısıldıyordu. "Dikkatini maçtan ayırmamalısın Elfida."

Ayağımı kaldırdım ve iki bacağının ortasına sertçe vurarak koluna sardığım kolumla boğazımı kurtardım.

Ağzından çıkan küfür eşliğinde inlediğinde öne doğru eğilmesini fırsat bilerek dirseğimi sırtına vurdum.

Maç başından beri ilk kez yüzüme vurmak için hamle yapmıştı ki zaten eğik pozisyonda durmasını fırsat bilerek iki elimi ensesine bastırdım. Alnını dizime vurdum.

Yüzüme vurmak için kaldırdığı eli, geri çekilmeme rağmen çenemi sıyırmıştı ve sıyırması bile sancısız sayılmazdı.

Yere düşürmesi zor bir rakip gibi gözüküyordu.

Ben hemen toparlanmayacağını düşünürken bir işaret bile vermeden birden kalktı. Elinin içini göğsüme öyle bir vurdu ki gücünü biraz daha arttırmış olsa kalbimi durdurabilirdi.

Göğüs kafesim tuzla buz olmuş gibi hissederken sırtımın çarpığı demiri kavradım tek elimle, yere yığılmamak için.

Gözlerim kapandı.

Nefes almak için ciğerlerimi zorlamaya çalıştım.

Yapabileceği en kötü hareketlerden biriydi. Bir kere orantısız güç vardı. Öldürücü bir hamleydi.

Aralayabildiğim gözlerimden yüzünde şaşkın bir ifade gördüm. Sanırsam bilinçsizce yapılmış bir hareketti.

Yine de bu şu an kasılan göğsümü telafi etmiyordu.

Tufan düdüğünü çaldı ama Kılıç zaten başka bir hamle yapmıyordu. Galiba beni öldürmek istemediğini fark etmişti.

Birden açıldığımı hissettiğimde içime sert bir nefes çektim. Ciğerlerim yeniden canlandı ama göğsümün ortasındaki acı yerli yerindeydi.

Bana doğru adımlamaya başladığında endişeli gözüküyordu.

Kılıç Falu, Elfida Alaner için endişeli görünüyordu. Sanırım bu cümle yaptığı şeyi yapmaması gerektiğini yeterince açıklıyordu.

Gerçek bir maçta olsak bir şey demezdim, Mavzer'de işler böyle yürürdü ama Tanrı aşkına sadece anternman yapıyorduk ve kalbime bu kadar yakın bir noktaya, böyle bir güçle vurarak göğsümü parçalaması gerekmiyordu.

Elimş göğsüme koyarak başımı aşağı doğru eğdiğinde Tufan kumandayla kapıyı açmak için hamle yaptı.

Kılıç karşımda durdu ve elini çenemin altına koyarak yüzümü kaldırmaya çalıştı.

O an yüzüne yediği yumruğun şiddeti, az önceki vuruşuyla yarışacak güçteydi. Demirle arasından çekilerek sersemlemiş hâlini kullanarak kolumu ensesine çarparak alnını demirlere vurduğumda bir elimi Tufan'a dur der gibi kaldırarak kafesi açmasını engelledim.

Az önce gözlerimde hırs, şimdiyse kin olduğuna emindim.

Şaşkınlığını atarak geriye doğru hamle yaptığında dizimi beline vurarak onu demire yapışık tutmaya devam ettim. Benden fazlasıyla uzun olmasına rağmen yumuşak noktalarını kullanarak onu kontrolümde tutabiliyor olmam iyiydi.

Şu an omurgasının üstüne vurarak onu bayıltabilirdim, çok müsait bir pozisyondaydı ve böylece kazanmış olurdum.

Ama yapmadım.

Önce ondan sinirimi gerçekten çıkartmam gerekiyordu.

Buraya girerken olduğumdan daha öfkeliydim. Rahatlamak için gelmiştim, iyice kızışmak için değil.

Kılıç'ı dövmeyecektim de kimi dövecektim değil mi?

Onu bıraktım ve hızlıca gerileyerek toparlanması için fırsat verdim.

Bana gözlerini kısarak baktı.

Göğsüm sadece sızlıyordu. O insanı donduran yoğun acı geçmişti.

Bu ringte bundan çok daha kötü darbeler yiyip de kazandığım maçlar olmuştu. Bu bir istisna olmayacaktı.

Bana doğru adımladı.

Geriledim.

Biraz daha geldi.

Biraz daha geri gittim.

Beni kolumdan yakalayarak alnım göğsüne gelecek şekilde kendine çektiğinde iki bileğimi de karnıma birleştirdi, bacaklarıyla da bacaklarımı sıkıştırdı ve vurmasa da sıkıştırdı.

"İyi misin?" diye soracağını düşünmüyordum.

Debelenmedim. "Evet."

"Bir an gözüm döndü. Normalde göğsüne o şekilde vurmak gibi bir planım yoktu, kalbini durdurabilirdim."

Sessiz konuşuyordu. Büyük bedeninin kenarından baktığımda Kurşun ve Alkım'ın tüm dikkatini üzerimizde gördüm. Yine de analiz edecek kadar uzun bakamazdım şu an.

Ah, şimdi yapacağım şey beynimi sarsacaktı.

Kendimi buna hazırladım ve alnımı gözünün altına sertçe vurarak ona kafa atarak elinden kurtulmadan hemen önce "O dediğini yapmak için bir on yıl daha çalışman lazım." diye mırılandım.

O gerilerken eş zamanlı olarak ben de elimi alnıma götürdüm ve yüzümü buruştururken ovuşturdum. "Ne taş kafalısın ya." diye söyleniyordum da.

Gözünü tutarken karnına yediği tekmemle az kalsın düşecek gibi oldu ama düşmedi.

İkinci tekmemi göğsüyle buluşturmayı planlıyordum ki ayak bileğimi tek eliyle kavradı. Diğer eliyle gözünü tutmaya devam ediyordu.

Bacağımı çekmeye çalışıp da çekemediğimde acısının geçmesi için iyice beklemiş olmamak için kendimi hazırladım ve tuttuğu bacağımdan güç alarak diğer elimi de ensesine attım ve kendimi kaldırarak resmen üzerine çıkmış oldum. Şaşkınlığıyla bacağımı gevşettiğinde, diğer bacağımı da kurtardım ve iki bacağımı boynuna sararak kendimi geriye doğru attım. Böylece onu sonunda devirebilmiş oldum.

Alkım'dan resmen bir uluma ses gelirken sırıtıyordum.

Yerde sırt üstü uzanan Kılıç'ın boğazından bacaklarımı çekmeden oturuyordum. Ellerim de yerde, beni destekliyordu.

Bacaklarımı tuttuğunda boğazını daha da sıktım.

Yine de yapacağı şeyi yapacağını biliyordum.

Kendini hızlıca çevirdi ve oturduğum yerde beni yüzüstü devirirken dizini sırtıma bastırarak sıkıştırdı. Avcunu da kedi tutarmış gibi enseme koydu ve beni yere mıhladı.

Bu kurtulması epeyce zor bir pozisyondu. Ama Tufan ondan geri sayımına başlamıştı, bu yüzden bir an önce bir yolunu bulsam iyi olacaktı.

Aklıma gelen tek şeyi yaptım.

Aslında başka zaman düşünsem buna gülebilirdim ama şu an hiç de gülemeyecek kadar ciddiydim.

Boştaki elimi geriye doğru kaldırarak, göremesem de tahmin ederek istediğim yere götürdüm ve o ne yaptığımı anlayamadan tuttuğum taşşaklarını öyle bir sıktım ki su görmüş kedi gibi geriye sıçradı.

Ağzından çıkan inlemelerin yanına ömrüm boyunca duymadığım küfürler sıralarken Alkım ve Tufan öyle bir kahkaha atmaya başladılar ki

dudaklarım otomatik olarak kıvrıldı.

Bu fırsatı değerlendirerek sırt üstü yatarak iki eliyle malum yerini tutan ve küfürler eden adamın üzerine çıkarak karnına oturdum. Bu zamana kadarki tüm sinirimi çıkartmak ister gibi yüzüne geçirdiğim yumrukla başı yana savruldu.

"Ağlayacaktım değil mi?" diye sordum alt dudağımı bükerek ona yukarıdan bakarken. "Öyle demiştin?"

Karşılık olarak küfür etti.

Topları hâlâ acıyor olmalıydı.

Erkeklerin hassas noktasını ilk okulda bi erkek arkadaşımın orasına yanlışlıkla top attığımda çocuk yerde beş dakika boyunca kendine gelemediğinde anlamıştım.

Her sıkıştığımda kullanırdım. Hep de başarılı bir hamle olurdu.

Ondan hıncımı aldığıma karar vererek bu maçı sonlandırmak adına oturduğum karnında kendimi yukarı kaydırarak dizimi boğazına bastırdım.

Ve kazanacağım artık garantiydi. Üstün pozisyonda olmanın rahatlığıyla başımı kaldırdığımda deri koltukta oturan üç adamı gördüm. Sadece birine baktım.

Kurşun Alpugan dirseklerini dizlerine yaslamış, ben arkadaşını boğarken gözlerini üzerime sabitlemişti.

Ve onu son görüşümdeki görüntüler akın etmeye başladı zihin perdeme.

Kucağındaki kadın, altındaki kadın, yanındaki kadın.. Dünkü tüm o görseller.

Zevk alan yüz ifadesi, zevk veren yüz ifadesi.

Şu anda görünmeyen kollarında ve sırtında olduğunu bildiğim tırnak izleri..

Arduvazlarındaki zevki izleyen o kadın.

Şu an gözlerimin içindeki arduvazlarını..

Düşündükçe dizimi Kılıç'ın boynuna daha sert bastırmaya başladığımı adamdan bir boğulma sesi çıktığında anladım.

Ona bakmadım, baskımı da gevşetmedim.

Bu planı kuran oydu değil mi?

Hayatımdaki tüm sorunların suçlusu oymuş gibi hissettiriyordu.

Ben de suçluyu cezalandırıyordum.

Sağlıklı düşüncelerimin yavaşça havası kaçan balonlara dönüşüp uçup gittiğini farkındaydım.

Kılıç'ın yukarı kayan mavi gözlerine bakmaktan zevk aldım.

Debelenişi ve kurtulamayışı beni eğlendirdi.

Tufan bir şeyler söyledi. Onu dinlemedim.

Kafamı yeniden kaldırak karşıya baktığımda bir tek Kurşun sakin bakışlarla gözlerini üzerimde tutuyordu. Sanki nereye kadar gidebilirsin der gibiydi.

Alkım panik hâline geçmişti, Tufan'sa ayaktaydı.

"Elfida." diye ismim döküldü Kılıç'ın boğazından zorlukla.

"Adamı öldürüyorsun Elfida." diye bağırdı Alkım.

Tufan maçın bittiğini ve kazandığımı, bırakmamı falan söylüyordu.

İşin aslı ikisi de umrumda değildi.

O sakince izliyordu.

Tamamen tepkisizdi.

Tufan ve Alkım'ın kaybolan kumanda için bağırıştıklarını duyuyordum.

Kurşun'la ikimizin arasında sözsüz bir savaş varmış gibi göz gözeyken kaybeden o oldu ve sonunda kaşlarını çatarak ayağa kalktı. Tek bir kelime söyledi sakince. "Bırak."

Dizimi çekerek Kılıç'ı serbest bıraktım.

Kılıç öksürerek bedenini yan döndürürken ona tek bir bakış attım ve ayağa kalkarak sonunda kumandayı bulan Tufan'ın açtığı kafes kapısından çıktım.

Kazanmıştım.

Sevinmedim. Bu benim normalimdi. Ben hep kazanırdım.

Kafesin yanından geçerek Tufan'ın yanına ilerlediğimde bana bağırmaya başladı. Alkım ise karşısında bir deli varmış gibi bakıyordu yüzüme.

"Ne yaptığını farkında mısın sen? Adam saniyelerle ölümden döndü!"

Yorgun bedenimi üçlü ayaklandığı için boşalan deri koltuğa attım ve at kuyruğumdan çıkıp terden yüzüme yapışan saçlarımı yüzümden çektim.

Sıcaklamıştım.

"Bu bir maç değildi Elfida. Bunu yapamazsın. Bir maç olsa bile onu o şekilde boğarak öldürmezsin."

Alkım'ı dinlemedim.

Bir o, bir Tufan sırayla beni azarlarken yüzüme doğru bir pet şişe uzatıldı.

Kafamı kaldırarak ona baktım. Kurşun, elindeki suyu almamı beklerken büyük bir soğukkanlılık ve dinginlikle bakıyordu yüzüme.

Arabadayken kendime yalan söylemiştim.

Ona kızgındım. Yüzüne baktığımda bunu kabul ettim.

Hakkım yoktu belki ama kızgındım.

Hakkım olmayan birçok şey yapıyordum ve haberi olsa asıl kızgın olacak kişi o olurdu. Haklı olan bir kişi olacak olsa bu da o olurdu.

Ama haberi yoktu. Dolayısıyla kızgın olma hakkını ben kullanıyordum.

Yüzüne ifadesizce bakarken pet şişeyi çeker gibi aldım ve kapağını açarak dudaklarıma yasladım. Bir yudumda şişenin yarısını içmiştim resmen.

Teşekkür etmeden şişeyi eline geri tutuşturduktan sonra yeterince dinlendiğime karar vererek ayağa kalktım. Ne ona, ne de diğerlerine ikinci kez bakmadan soyunma odasına doğru adımlamaya başladığımda güçlü hissediyordum.

Beni küçümsemekten geri durmayan bir adamı boğarken, beni küçümsemekten geri durmayan başka bir adama izletmiştim.

Sanırım artık rakiplerini ciddiye almayı öğrenmek konusunda biraz daha ileridelerdi.

Tek kişilik özel soyunma odalarından birine girerek kapıyı ardımdan kapattım ve kilitlemeden ellerimi lavaboya yasladım.

Nefeslerimi düzenlerken bakışlarım aynadaki aksimle buluştu.

Boş bakıyordum. Yüzüm hareket etmekten hafifçe kızarmıştı.

Terlemiştim.

Uzandım ve üzerimdeki sporcu atletini çıkartarak yere fırlattım. Siyah, dolgusuz ve sadece dantelden oluşan sütyenimle kaldığımda bunu çıkartmadığımı yeni fark ediyordum. Mavzer'e gelirken giydiğim tişörtün altında bu vardı, normalde spor atletinin altında spor sütyeni giyerdim ama kafamın dağınıklığından unutmuştum.

O şey gerçekleştiğinde tam olarak şaşırdığımı söyleyemezdim. Çünkü bir şekilde, çok küçük bir yerde hissediyordum. Nedeni yoktu, kesinliği de öyle. Ama içine doğmak mu denirdi buna, içime doğmuştu.

Kapıyı kilitlememiştim. Her zaman kilitlerdim.

Benim yapmadığımı o yaptı.

Kurşun Alpugan içeriye girdi ve kapıyı kapattıktan hemen sonra kilitleyerek anahtarı cebine attı.

Yine de, irkilmiş gibi yapmak durumundaydım.

Kaşlarımı çatarak bakarken "N'apıyorsun?" diye sordum sertçe. Sesim niyet ettiğimden daha sert çıkmıştı.

Dirseğimi kavrayarak sırtımı soğuk duvara yaslamasına müsaade ettim. Bunu hızlıca yapmamıştı.

Fazla sakin bir ifadeyle önümde durdu, bir avcu başımın hemen yanından duvara dayandı.

Tüm öfkeme rağmen kalbim, Kılıç'ın baya bir zebelediği kalbim göğüs kafesimin içinde kasıldı.

Yüzü çok yakınımdaydı. Başını biraz yana yatırdığında arduvazlarının derinliklerinde bir keyif pırıltısı gördüm.

Buz gibi elini çıplak karnıma koymasını beklemiyordum. Soğuk yüzünden irkildiğimde sırtımı istemsizce geri bastırdım ama duvar da elinden farksız değildi.

Karşısında dantelden oluşan bir sütyenleydim. Yine de gözleri göğüslerime kaymadan, yüzüme odaklıydı.

"Elfida Alaner." dedi yavaşça.

Sessiz kalmayı sürdürdüm. Yutkunmamak için çabalamak zorundaydım.

"İtiraf etmek gerekirse dikkatimi çekmeyi başardın. Artık maçımız için daha heyecanlı hissediyorum."

Bu adam kimdi ve beni balkondan atmakla tehdit eden, seninle sohbet etmem diye tersleyen Kurşun Alpugan neredeydi?

Böyle derinden konuşması zavallı tansiyonum için hiç iyi değildi.

Az önce bana bir şişe su değil de ayran ikram etse şu an daha çok işime yaramış olurdu muhtemelen.

Karnımdaki elini kan çevirdi ve serçe parmağının yanını bedenime sürterek yukarıya çıkartmaya başladı. Gözleri, gözlerimde bir tepki arıyordu. Bense ancak cansız bir manken kadar tepkiliydim.

Sütyenimin ortasından geçti ve pürüzsüz tenimde geçtiği her yeri yaktığını bilmeden göğsümde durdu.

Parmaklarını boğazıma sardığında, işte o zaman yutkunmama engel olmak gibi bir şansım yoktu.

Boğazım avcuna sığabilecek incelikteydi.

Sıkmadı, sadece tuttu.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

Arduvazlarını boğazımdan çekti ve gözlerime sabitledi. "Beni mi hâyâl ediyordun?" diye sorduğunda onu hâyâl ettiğim anları düşünerek sorusunu kendi içimde çok farklı yorumladığımdan bir haberdi.

"Ne?"

"Kılıç'ı boğarken, gözlerin benim üzerimdeyken," Çok yavaş ve sakin konuşuyordu. "Beni boğduğunu mu hâyâl ediyordun Elfida?"

Evet, tabii. Boğmaktan bahsediyorduk.

Güldüm.

Parmaklarını hareket ettirdi. Sıkmadı ama tutuşunu sıkılaştırdı.

Sessizliğimi koruduğumda artık elinin de duvarın da soğunu hissedemez olmuştum. Veya ben o kadar sıcaktım ki ikisini de ısıtmıştım.

"Böyle bakmaya devam etme."

Nasıl baktığımı ve ne düşündüğünü çok iyi bilsem de "Nasıl?" diye sordum yüzyıllardır süregelen aşk klişelerini bozmadan.

"Elimi biraz daha sıkılaştırırsam gülümseyecekmiş gibi."

Bir an için Kılıç ringte gerçekten kalbimi durdurdu da şu anda cennette miyim diye düşündüm.

Dudaklarımı büktüm. "Sen de böyle bakma."

"Nasıl?" diye sordu benim gibi.

"Gülümseyip gülümsemeyeceğimi bilmek istiyormuş gibi."

Dilini alt dudağının içinde gezdirdi.

Şu an çok değişik hissettiriyordu. Bir adım, ufak bir adım atsam bu soyunma odasında güzel şeyler yaşanırdı. Bunun farkındaydım ama yapmamam gerektiğinin de farkındaydım. Anlık bir şey yüzünden uzun vadeli planımı zedelemeyecek kadar akıllıydım.

Ona olan kızgınlığımda da azalmak adına bir hareketlenme olduğunu sanmıyordum.

Bir kere de o göt gibi kalsın istedim.

"Hayır." kelimesi dudaklarımdan döküldü sadece.

"Ne hayır?"

Elimi elinin üzerine koyarak boğazımdan indirdim ve yüzümü ona yaklaştırdım. "Sorunun cevabı.. Seni boğmayı hâyâl etsem, bunu yaparım emin ol."

Elimi cebine daldırarak anahtarı çıkarttım ve yüzüne son bir bakış atarak kapıya yöneldim.

Sporcu atletimi üzerime geçirdikten sonra kapıdan çıkıp gitmeden ve onu orada yalnız bırakmadan hemen önce omzumun omzuna çarpması kaza değildi.

****

Bölümü beğendiniz mi ballarıımm??

Karakterler hakkındaki düşüncelerinizi merak ediyordum. Sevdiğiniz ve sevmediğiniz özellikleri, ilerde nasıl görmek istediğiniz vesaire.. Cevaplarınız benim için önemli.

Elfida?

Kurşun?

Kılıç?

İlk kez gördüğümüz Lacivet?

Eflatun?

Bölüm 5

Oy ve yorumlarınızı bekliyorum.
Keyifli okumalar

~~

Uçurumlar var,
Can alan uçurumlar,
Dibi deniz olan uçurumlar,
Dibi kayalıklar..
Ve bir de hayatlar arasındaki uçurumlar var.
Denizde boğulmaktan çok yakarlar,
Kayalıklara çakılmaktan çok acıtırlar,
İşte o uçurumlar umutlarına bel bağlayanların sonu olurlar.
Ve uçurumun kenarına kadar giden küçük kızlar ebediyen o umutsuzluğa mahkûmdurlar.

~~

Arabanın kapısını kapattım ve gözlerimi doğrudan kısa bir yürüyüş yolunun ardından ulaşılan kapıya sabitledim.

Bir saat önce dedem arayıp kırk dakika içinde akşam yemeğine gelmemi söylemişti. Ve şu anda tam yirmi dakika gecikmiş bulunuyordum.

Oyalanmak istemeyerek mümkün olduğunca hızlı adımlarla büyük ahşap kapıya doğru adımlarken saçlarımı, aceleyle giydiğim ceketimin içinden çıkarttım.

Dedemin tahamül edemediği pek çok şey vardı. Bekletilmek de bu şeyler arasında üst sıralarda yer alıyordu.

Büyük ahşap kapının yanındaki küçük zile basarken gerginlikle alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. Dedemin kızıp kızmadığını öğrenmek için Nil'i aramıştım fakat cevap vermemişti.

Saniyeler sonra görkemli köşkün kapısı açıldı ve Sunay abla geçmem için hızla yana çekilerek "Hoş geldin kızım." diyerek buyur etti beni.

"Hoş buldum." dedim onun gibi gülümsemesem de samimi sayılabilecek bir sesle. Orta yaşlarda, hafif toplu, gülen gözlere sahip bir kadındı. Ben kendimi bildim bileli bu evde çalışırdı. "Dedem nerede?"

"Aziz Bey, yemek salonundalar." Dedemin modunu anlamak için kadının yüzünü incelerken "Hadi," diyerek kapıyı kapattı. "Daha fazla oyalanma, geç."

Avuçlarımı pantolonuma sürterek holde hızlı adımlarla ilerleken kısa topuklu botlarımın sesi mermer zeminden yayılarak sessiz köşkü dolduruyordu. Aynalar ve pahalı tablolarla süslenmiş koridoru geçtim, camlı odaya yöneldim. Burası dedemin yemek salonuydu. İçinde büyük, toplantı masasını andıran bir yemek masası dışında sadece ses sistemleri ve bir koltuk vardı.

Salondan içeriye girdiğim anda koltukta oturmuş, cam duvardan dışarıyı izleyen dedemi gördüm. Nil yoktu.

"Kusura bakma dede, trafik vardı geciktim." diyerek içeride ilerlediğimde başı bana döndü. Kolundaki saate kısa bir bakış attıktan sonra "Yirmi beş dakika." dedi barut sesiyle.

Sessiz kalmayı seçtim.

Gözleri üzerimde oyalandıktan sonra başını iki yana salladı. Çoğunlukla yumuşak bir adamdı, sevgisini gösterir, saygıdan fazlasını beklemezdi. Ama kızdığında gerçekten korkunç olabiliyordu. İşin kötü yanı, ne zaman kızacağı asla belli olmuyordu.

"Trafiği hesap edip erken çıkmalıydın." derken sesi sertti. "Beklemeyi sevmem Elfida."

"Biliyorum." dedim sakince.

"Biliyorsan ona göre hareket et." diye yükseltti aniden sesini.

Birileri bugün ters tarafındaydı anlaşılan.

"Bir daha olmaz dede, kusura bakma."

"Olmasın." dedi koltuğundan kalkarken. "Sana denileni doğru düzgün yap bir kere. Fevriliklerin beni yoruyor."

Bu adam sanırım şu dünyada bana gerçek bir azar çekebilecek tek kişiydi. Çekilen azar karşısında sessizce durabileceğim tek kişi.

Ona olan sevgimden ve saygımdan çok minnet besliyordum. Bu minnet duygusu annemden geçmişti bana. Hayatımda iyisiyle kötüsüyle 'aile' adı altında bulunan herkes yok olduğunda küçük bir kızın ellerini tutabilecek tek adamdı Aziz Andıç.

Ben Nil gibi değildim. Bu hayata ait değildim. Bana tüm bunları veren oydu. Bunu yüzüme hiç çarpmamış olsa da tüm bunların farkındalığında olmak ona karşı sesimi alçaltıyordu her zaman.

O masadaki klasik yerine otururken sadece başımı salladım. Arkasından masaya doğru ilerleyerek kendi yerime otururken ahşap merdivenlerdeki hızlı adım sesleri kulaklarıma doldu.

Bir dakika sonra Nil salondaydı.

Dağınık topuzu komik bir şekilde kafasında yamulmuş, üzerindeki eşofman takımı buruşmuştu. Uykudan yeni uyanmış olmalıydı. Bu kız ne çok uyuyordu.

"Ay," diyerek kendini içeriye attı. "Uyuyakalmışım." Dedeme bakarak sevimlice gülümsemeye çalıştı. "Kusura bakma dedem. Alarm kurmuştum ama çalmamış."

Dedem ağzını açmadan önce de biliyordum.

Nil'e ters sayılabilecek bir bakış atarken Nil'in sırıtışı gerginlikle büyüdü.

"Nedir bu zamansız torunlardan çektiğim." diye kendi kendine söylenirken eliyle Nil'in yerini işaret ederek "Otur kızım." dedi.

Sessizce cam sürahiden doldurduğum soğuk su dolu bardağı dudaklarıma götürürken Nil tam karşımdaki sandalyesine oturdu. Bakışlarım şık, altın süslemeli masa örtüsündeydi.

"Hoşgeldin Elfi."

Başımı salladım.

Herkes yemeğine başlarken dedem arada okulla ilgili sorular soruyor, Nil ile beni yokluyordu. Dakikalar geçtikçe aramızdaki gergin elektrik azalarak kayboldu ve sohbet keyifli hâle geldi.

Bu süre zarfında tabağıma doldurduğum şeyleri didikliyormuş gibi yaptım. Arada hâyâli lokmalarımı çiğniyor, bunun üzerine Nil'den ters bakışlar kazanıyordum.

Dedem yemediğimi bilmiyordu.

Ona bir ders için yaptığım ödevin sınıftaki en yüksek notu aldığını söylediğimde yaşlı adam gözlerindeki gururla baktı bana. Uzanarak elini omzuma hafifçe vurarak gülümserken "Aferin kızım." dedi. "İstediğin zaman her şeyin en güzelini yapabileceğini biliyorum."

Ona gülümsediğimde Nil de gülümsüyordu.

"Ben de yapabilirim değil mi dede?" diyerek ortaya atladığında tipi gerçekten sevimliydi.

Dedem ona muzipçe bakarak kısaca düşünür gibi yaptıktan sonra "Sen biraz zor." dediğinde kısa bir kahkaha attım.

Nil bozulmuş gibi yaparken herkes dedemin sadece takıldığının farkındaydı. "Aşk olsun."

Yemek faslı böylece bittiğinde yemek salonundan çıkmış, ana salondaki rahat deri koltuklara yerleşmiştik. Nil ile ben bir ikili koltukta otururarak önümüzdeki tatlı tabaklarını çatallarken dedem de tekli koltuğunda sadece çay içerek oturuyordu. Tatlı sevmediğini biliyordum.

Nil bir kendi tatlısından, bir benim tatlımdan yiyerek tabakları silip süpürdüğünde elini karnına koyarak "Oy." dedi. "Çok yedim."

Ona gözlerimi devirdiğimde bacağımı cimcikledi. Karşılık olarak koluna vurdum.

Gece sürerken, Nil ile sessizce sohbet ediyordum, dedem ise televizyona bakıyordu. Dikkati bizde değildi.

"Seninkinden ne haber?" diye sordu kısık sesle.

Omuz silktim. "Aynı."

Yüzümdeki ifadeyi görerek "Dökül." diye fısıldadı tehditkâr bir merakla.

Hafifçe gülerken "İşleri biraz hızlandırmaya karar verdim." dedim Nil'den saklamayarak. Onaylamasa da bu yolda başından beri benimle birlikteydi. "Aklımda bir şey var."

Ve bu şey kesinlikle üzerime yapıştırdığınız deli etiketini güçlendirecek bir şey.

Elini dramatik bir şekilde alnına vururken bana sahte bir dehşetle baktı. "Yine ne geçiyor kafandan acaba? Şu adam için işlemediğin tek suç cinayet kaldı. Yavaş yavaş oraya gidiyor herhalde işler."

"Yok ya," dedim gerçekten düşünür gibi. "Henüz gerek yok."

Gözlerini kocaman açarak dizime vurdu. "Senin için bir cinayeti ört pas ederek hayatımı karartamam haberin olsun."

Gülerken gözlerimi devirdim. "İhtiyacım olacağını sanmıyorum."

Uyarırcasına "Elfida." dediğinde "Tamam ya." diye söylendim. "Şaka yapıyorum. Onun için adam öldürecek hâlim yok."

"İnşallah." dedi kararsızca yüzüme bakarken. "Ee, anlat ne yapacaksın?" Uzanarak sehpadaki meyve suyunu aldı ve meraklı gözleri üzerimdeyken içmeye başladı.

Dudağımın kenarı yavaşça yukarıya doğru kıvrıldı. "Lacivert'i kaçıracağım."

Cümlem biter bitmez yüzü kırmızıya dönen Nil zar zor yuttuğu meyve suyunun çenesine damlayan kısmını elinin tersiyle silerken gözleri pörtlemişti.

Dedem ona "İyi misin?" diye sorduğunda elini sallayarak onu geçiştirdi ve "Ne?" diye fısıldayarak bağırdı bana.

"Şşt," diyerek uyardım, dedemin dikkatini çekmemesi için.

"Sen delirdin mi?" diye azarladı beni, elindeki bardağı geri sehpahaya bırakırken. Bacaklarını altına toplamıştı. "Dolandırıcılık, hırsızlık, adam kaçırma.. Bir adam yüzünden tek kişilik bir suç örgütü oldun çıktın başımıza."

Çok da haksız sayılmayan yorumları üzerine omuz silktim. Her şey bir amaca hizmet ediyordu. Bastığım tahtanın sağlam olduğundan emin olmadan adım atmazdım.

"Amacın adamı aşık etmek mi kendini öldürtmek mi?"

"Rahatla." dedim 'a'ları uzatarak. "Ne zaman yaptığım hamleler boşa çıktı?"

"Muhtemelen yakında." diye homurdandı. Başını ovuştururken duyduklarını sindirmeye çalışıyordu. "Ne için yapacaksın böyle bir şey? Kafanın nasıl çalıştığını gerçekten merak ediyorum." Düşünür gibi bekledi. "Veya çalışıp çalışmadığını.."

Nefesimi uzunca bıraktım. "Bu iş çok uzamaya başladı. Artık bir iletişim hâlindeyiz, yüz yüze geliyoruz. Kardeşleriyle ve hatta düşmanlarıyla bile tanıştım. Benden etkilenmeye çok müsait bir zamanda. Kılıç her ne kadar gözlerini üzerimden ayırmayıp bana karşı insanları şüpheye düşürmeye çalışsa da Kurşun'a zamanımı doğru değerlendirmezsem belki de bir daha asla bu kadar yakın olamayacak bir andayım."

Devam etmemi ister gibi yüzüme baktı.

"Birkaç hafta içinde Çita'yla ve onunla maç yapmış, sonuç ne olursa olsun uzaklaşmış olacağız. Bir daha bu kadar sık iletişim kurmamızı gerektirecek bir anda olmayacağız. Doğru değerlendirmem gerekiyor bu

zamanı. O an geldiğinde ve isteyerek ortaya çıkarttığım gerçek yüzümü gördüklerinde kafama direkt bir kurşun yememek için biraz güvenceye ihtiyacım var."

"Ve bulduğun şey adamın kardeşini kaçırmak mı?" diye sordu bana aklımı kaçırmışım gibi bakarken.

Üf'ledim. "Şirketinin kasasında açtığım delik istediğim genişliğe ulaştığında ve hepsi bunu fark ettiğinde hayatına sert bir giriş yapmış olacağım. Bu anın yaklaşması gerekiyor. Bunun için dikkat dağınıklığına ihtiyacı var, şirketten biraz uzak kalmaya, o her şeyi sıkıca denetlemiyorken öncekilerden büyük bir hamle yapmaya ihtiyacım var. Kardeşi kaçırılmışken tüm dikkati şirkette olmayacağına göre. Hatta sadece o da değil. Açanay, Kılıç, diğerleri.. Bana mükemmel bir boşluk açacaklar. Asıl sağ kolu Açanay ve kendini çok ön planda tutmasa da çok keskin bir zekaya sahip. Hepsinin dikkatinin aynı anda dağılmasının başka yolu yok."

Nil dudaklarını yiyerek beni dinliyordu.

"Kıza da bir zarar geleceği yok zaten. Hem tek kaçırılan o olmayacak." diye ekledim. "Lacivert ile birlikte kaçırılacağız."

"Anlamıyorum." dedi gerçekten bana boş bakışlar atarken. "Lacivet'i kaçıracaksın, aynı zamanda kaçırılacak mısın? Kurşun güçlü bir adam değil mi Elfida? Senin yaptığın ortaya çıkarsa ne kurtaracak seni?"

"Çıkmayacak. Diyorum ya birlikte kaçırılacağız."

Kaşlarını kaldırarak 'açıkla' der gibi baktı.

"Erkekler basit yaratıklar Nil. İçlerinde erkeklik güdüsü diye bir şey var ve kahramancılık oynamak bu güdülerini gerçekten kabartıyor. Ringte dikkatini yeterince çektim, güzelim, bana karşı gerçek hisler beslemesi için çok erken olsa da cinsel dürtülerini harekete geçirdiğimi düşünüyorum, savunmasız bir anıma şahit oldu. Ve etkileyici, masum, 'küçük bir kızı' kötü adamlarından elinden kurtarmak her şeyi daha da güçlendirecek."

Asıl kötü adamın o küçük kız olduğunu bilmeden elbette.

Derince of'lasa da beni vazgeçiremeyeceğini çok iyi biliyordu. "Nasıl olacak bu?"

"Halledeceğim."

Kurşun, benim bile tam anlamıyla çözüp anlamlandıramadığım güce ve bağlantılara sahipti. Kardeşini kaçıran insanları bulamaması gerekiyordu. Halledecektim elbette.

Kafamın içinde planlarımı tekrar ederek eksiklerimi düşünürken dedem boğazını temizleyerek kendimle olan içsel sohbetimi böldü.

Kafamı kaldırdığımda doğrudan bana baktığını gördüm.

"Bir misafirimiz var." dedi sakince. Nedense tonunun altında beni huzursuz eden bir şey hissettim.

"Kim?" diye sordum normal bir tonda.

Nil de telefonuyla oynarken kulağı dedemdeydi.

Dedem boğazını bir kez daha temizledi. Gerilmiş miydi o bana mı öyle geliyordu?

"Pek hoşlanacağını sanmadığım bir misafir. Yine de böyle olması gerekiyordu kızım. Keyfi bir ziyarete gelmeyeceğini bilirsin zaten." Duraksadı. "Aslında tam olarak misafir sayılmaz. O da bu evin bir torunu."

Ona bakmasam da Nil'in kafasını telefondan kaldırdığını ve bana döndüğünü gördüm.

Bir cam kürenin parçalanışı gibi bir ses yankılandı zihnimin içine. Parçaları kafamın içindeki her bir köşeye savruldu ve değdiği yerlerde yaralar açarken ince kan yollarının akmasına sebep oldu.

Beynimin içindeki tüm o gürültünün ardından "Ataner." ismini söylediğini duydum dedemin. Gözlerim doğrudan karşıdaydı.

Bir şeyler söylese de yaşlı adamın sesi boğuk bir uğultudan öteye geçemedi.

"Ne-" Sesimin pürüzlü çıkmasıyla boğazımı temizlemeye çalıştım. "Ne zaman?"

Dedem birkaç saniyelik sessizliğinin ardından "Birazdan." dedi.

Birazdan.

"İşlerle ilgili, gelmesi gerekiyordu. Bu süre zarfında burada kalacak."

Gözlerim hâlâ karşıdayken başımı salladım yavaşça. Cama odaklanmıştım ve bir sebepten bakışlarımı oradan ayıramıyordum. Omrugamın ağrıdığını hissettim sebepsizce.

Kendimi yokladığımda artık acı çekmiyordum. Sadece içimde yarattığı boşluğu hatırlıyordum.

Ataner Alaner.

Abilik nâmına hiçbir şeye sahip olmayan o adam. Yaşayan tek öz ailem, ama dünyada ailem olmaya en uzak ve en isteksiz kişi.

Adıyla soy adının uyumunu hep kıskanmıştım.

Uzun zamandır görmüyordum onu. Ne kadar olmuştu sahi, ben de bilmiyordum. Yılın belli zamanlarında görürdüm bazen, sadece gözlerim yakınlığını görürdü, hiç hissetmemiştim daha önce gözlerimin gördüğü varlığını.

Hep böyleydi. Hiçbir zaman ilgili olmamışıtı. Zaten bana gelince kimse ilgili olmazdı. Ama Ataner ilgisizden de öte isteksizdi. Gözleri bana kördü onun. Kalbi bana buzdu. On yaşında da böyleydi, yirmide de, ve hep de böyle kalacaktı, biliyordum.

Aramızda beş yaş vardı ve dedemin İsviçerede'ki işlerini büyütüyor, onun başında duruyordu.

Birazdan burada mı olacaktı yani?

Nil'in kolumdaki tutuşunu hissettim. Dedem beni izliyordu. "Sorun yok değil mi kızım?"

"Yok." dedim gülümsemeye çalışarak. Sonunda gözlerim onun üzerine dokunabildi. "Yok."

Başını salladığı an zilin yüksek sesinin köşkü kapladığı ve beni irkilttiği andı.

Kötü değildi, tamam. Ama iyi de değildi. O sıfırdı. Ne bir adım önde, ne de bir adım geride.

Sunay Abla'nın holde yürüdüğünü duydum. Dedem ayaklandı, Nil de kalkarken koluma dokundu ve gözlerini kırparak bana 'sorun yok' dercesine baktı.

Sorun zaten yoktu. Onunla sorun olabilecek bir aram dahi yoktu.

Kapının açılmasının ardından Sunay Abla'nın neşeli sesine karışan o sert sesi duydum. Ağır adım seslerinin koridordan salona kadar yürümesini dinlerken avuçlarımı kotuma bastırdım.

Onun adım seslerini dinlemek beni yıllar önceye döndürdü. Sanki annemin ruhu dibimde konuşuyormuş kadar net bir şekilde anımsadım onun sesini. *'Aman kızım, abin geldi. Sakın ona bir şey söyleme.'* Kaç yaşındaydım ki o zaman? Ataner kaç yaşındaydı?

Ve içeri girdi.

Uzun boylu, yapılı bedeninin üzerine yerleştirilmiş güzel bir yüzü vardı. Koyu renk saçları her zamanki kısalığında, aynı özensizlikle koyu renk gözlerine uyum sağlıyordu. Deri ceketi dahil olmak üzere siyahlara bürünmüştü. Parmak ucuna çıksa başının tepesi kapıya değerdi.

Dedem "Hoş geldin oğlum." diyerek onu karşıladığında dudakları yukarı kıvrıldı ve iki adımda dedemin yanına ulaşarak onun elini öpmek için eğildi.

Dedem onun sırtına vururken o, onun elini öpmüş ve yeniden doğrulmuştu bile. Bakışları bana değmeden Nil ile yanyana durduğumuz koltuğun önüne doğru yaklaşmaya başladığında omurgam dikleşti.

Bana gelmesini zaten beklemiyordum ama Nil'i sakince kollarına çekmesini izlemek istediğimden pek de emin sayılmazdım.

O benim abimdi.

En azından öyle olmalıydı.

Nil'in minyon bedeni onunkinin yanında iyice küçücük kalmıştı. "Hoş geldin." diyerek onu selamlarken kollarını sırtına doğru sardı ve geri çekildi. "Senin ergenlik bitmedi mi ne oldu ya? Boy atmışsın."

"Sen çekmişsin bücür."

Sesini duymayalı uzun zaman oluyordu. İçimdeki boşluk genişledi.

Nil'den koptuğunda sona bıraktığı benimle selamlaşma sırasının geldiğinin farkındaydı. Dedem olmasa beni es geçebilirdi sanırım. Başı yavaşça bana döndüğünde gözlerinde alışık olduğum o boşluk vardı. Öfkesinin bana mı, kendine mi başkasına mı olduğunu hiç anlamamıştım.

Dedem boğazını temizlediğinde ikimiz de sadece karşılıklı dikiliyorduk.

Sonunda "Hoş geldin." dediğimde bana doğru yarım adım atarak tek kolunu omzumdan attı ve nefesimi tutmama sebep olurken bana sarıldı.

Çok da sarılmak sayılmıyordu. Nil'e yaptığı gibi samimi değildi. Dedeme yaptığı bir gösteriden ibaret olabileceğini düşünsem de benden nefret etmediğini hatırladım. O sadece boştu, bana sarılmaktan da kaçınmazdı herhalde. *Herhalde*.

Kollarımı yavaşça ona dolarken onun da nefesini bir an için tuttuğunu fark ettim. Veya kafamda kuruyor da olabilirdim. Sıcak bedeni gözlerimi kapatma isteği uyandırsa da bunu yapmama müsaade edecek kadar uzun tutmadı sarılışını ve geri çekilerek odadaki bir koltuğa ilerlemeye başladı.

Kollarım iki yanıma düştü.

Hep ondan ilgi bekleyen küçük baş belası kardeş olmuştum. Ona ne kadar kızsam da, zamanında beni ne kadar ağlatsa da saçlarımı okşaması için çok fazla yol denemiştim. Bundan vazgeçtiğimde artık yol mu kalmamıştı yoksa bende heves mı bilmiyordum.

Altılı yaşlarımdayken bir gece yarısı, herkes uyurken mutfak tezgahındaki bıçakla yanlışlıkla parmağımda gerçekten derin bir kesik açtığımda ve Ataner sese uyanıp da beni bir sandalyeye oturtturup parmağıma yara bandı yapıştırarak bana 'geçtiğini' fısıldarken benimle ilgilenmesi için o bıçakla birçok yerimde delik açabileceğimi hissetmiştim.

Ona sarılmak yine içimde bir şeyi yakmıştı. O, küçük Elif'in hayattaki tek akrabasıydı. Tek gerçek, kan bağıyla bağlı akrabası. Elfida'nın bir şeyi değildi ama Elif'in içimde olduğunu biliyordum.

Belki de ihtiyacım olan bir mutfak bıçağıydı.

Sanırım artık çok iş görmezdi. Altı yaşını geçeli çok yıl oluyordu. Muhtemelen artık kendi yaralarımı kendim sarabileceğime kanaat getirmiş olur ve ilgilenmezdi.

İçimin sessiz, karanlık köşesinden bir ses sinsice *'Ya Nil'in eli kesilse..?'* diye sorduğunda bakışlarım ahşap zemine indi ve o sesten nefret ettim.

Kıskançlık veya sevgi dilenciliği yapmak için artık fazla büyüksün Elfida diye yorgunca mırıldandı iç sesim.

Öyleydim. Altı yaşında bir çocuktan ziyade, genç bir kadındım şimdi. Tokat yemeyi bırakmış, bir ringin içinde kendimin üç katı olan adamları devirmeye başlamıştım.

Dedem, onunla konuşmaya başlarken sessizce hepsinin üzerinde gezdirdim bakışlarımı. Aziz Andıç, Nil Andıç, Ataner Alaner.. Ve Elfida.

Nil konuya dahil olduğunda ve üçü sohbet etmeye başladığında dirseğimi koltuğun kolçağına, elimi de çenemin altına koyarak sessizliğimi korumaya devam ettim. Hepsi gülüştüler. Ataner, donuk bir adama göre gördüğüm en sıcak gülümsemeye sahipti.

İşte bu an'dı. Bana amacımı hatılatan an bu andı. Yıllarımı niye rastgele bir adamın ellerine bağlamış, uğrundan hayatımı sürüklediğimi bile bile peşinden koştuğum hakkında cümlelere dökerek kulağa mantıklı gelecek bir açıklama yapamazdım belki ama bu an'ı gösterebilirdim.

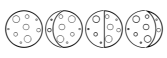
Dolu bir kalabalığın arasındaki koskoca bir yalnızlığın ortasında tutunacak tek şeydi o.

O kalabalık, bir yerde kahkahalar atarken sen tüm yalnızlığınla bacakların uçurumdan sarkar hâlde dururken tutunacak tek eldi onunkiler.

O uçuruma dönmemek için bir amaca ihtiyacım vardı.

Bir gün sen de tüm ışıkları kapatıp çıkacak mısın sevgilim? Onları açman için verdiğim bunca uğraş boşa mı..?

15 Ağustos 2022. Lütfen olmasın.

(Elfida'nın kıyafetini bu şekilde düşünebilirsiniz ballarım.)

"Güzel Sanatlar demek?" diye sordum ilgiyle, hemen yanımda oturan Lacivert'e.

Pipetimle, içerisinde limon dilimleri olan soğuk içeceğimi karıştırdım ve başıyla onaylamasını izledim. Gözlerini hafifçe devirdi. "Abimin veya babamın ilk tercihi olmazdı tabii ama.. Yine de bu konuda pek baskı yapmadılar." Ellerini kaldırarak, neon yeşili ojeleriyle tırnak işareti yaptı. "Klas bir mimar veya mühendis olup şirkette çalışmam konusunda yani."

Hafifçe güldüm. "İğrenç bir şeymiş gibi söyledin."

Omuzlarını silktiğinde sarı saçları dalgalandı. Lacivert Alpugan çok güzel bir kızdı.

Yaşıt sayılırdık. Bana oranla daha kısa olsa da vücut hatları çok güzeldi. Güzel renkli gözleri, kıvrımlı burnu ve dudakları vardı. Üzerinde bacaklarını sarmayan bol bir pantolon, şık bir bluz vardı. Stella McCartney botlarına aşık olmadığımı söyleyemezdim.

Ona baktığımda özgüven sorunları olmayan biri olduğunu kolayca söyleyebilirdim. *Birilerinin aksine..* Böyle bir güzelliğin arkasında aynaların karşısında ağlayan bir kız olamazdı.

"Yani, bana göre yeterince iğrenç." Yine gözlerini devirdi. Onunla beş dakikalık sohbetime dayanarak aksi biri olduğunu söylemek kolaydı. Biraz suratsız, ters ve şımartılmıştı. Eh, uyumsuz olduğunu söylemeden de olmazdı. Ailesin düşünceleriydi bunlar. Kusur saydıkları her şeye rağmen onu el üstünde tutan ailesinin. "Bir masa başında dirsek çürütmek benlik değil. Sanırım babamlar da bende bir mimarlık veya mühendislik fakültesini bitirebilecek ışığı görmedikleri için çok ısrar etmediler."

Güzel Sanatlar bölümü ikinci sınıf öğrencisiydi.

Dürüst olmam gerekirse naz yapabileceğim bir babam veya öz dedem olsa hiç şüphesiz mimarlık okuyor olmaktansa Güzel Sanatlar okumayı seçerdim.

Hafifçe güldüm.

Salaş, büyük bir bahçesi ve loş ışıkları olan, şehir merkezinden biraz uzakta olan bir kafenin bar bölümünde yan yana oturuyorduk. Onu takip ediyordum ve planım için nerede olursa oraya gitmem gerekecekti ama buraya geldiğini görmek beni şaşırtmıştı. Gittiğim tüm şatafatlı ve bir suya amaçsızca elli lira ödemek gereken yerlerden ziyade bu salaş, huzurlu kafe şehrin en sevdiğim yeriydi muhtemelen.

Böyle yerlerde takılacak birine benzemiyordu. Şımartılmış kişiliğinden yola çıkarak biraz daha 'tiki, sosyetik' takıldığını düşünmüştüm. Anlaşılan yanılmıştım.

İçeceğini içerken başını yana yatırdı. "Sen neden mimarlık seçtin?"

Dedem seçti. Gülümsedim. "Aile mesleği."

Burnunu buruşturdu. "Saçmaymış."

Fazla takılmadan güldüm. "Öyle."

Saat akşam beş civarıydı. Onu yerine yerleşene kadar izledikten sonra tesadüfmüş ve barda içecek alırken onunla karşılaşmış gibi yapmıştım. Kurşun'un doğum günündekü küçük tanışmamızdan konuya girerek onu selamlamıştım ve sohbet etmeye başlamıştık. Biraz.. durgun gözüküyordu.

Süzdüğünü saklamadan beni inceledi ve "Abim seni çiğ çiğ yermiş gibi duruyor." diyiverdi aniden.

İçimden *umarım* diye geçirmek üzereydim ki yanlış anlayabileceğime ihtimal vererek "Maçta yani." dedi. "Dövüşecekmişsiniz ya. Koca adamları yere deviren biri gibi durmuyorsun."

"Ve bu da en büyük avantajım." dedim düzce.

Sesini alçaltarak dudaklarına yasladığı pipetinden bir yudum aldı. Bir hanımefendi gibi oturmak veya elit gözükmekle derdi yokmuş gibi duruyor, bar sandalyesinde mümkün olan en gevşek şekilde ve tezgaha yasladığı kolları yüzünden kamburlaşan sırtıyla oturuyordu. Her anında dışarıdan nasıl gözüktüğünü düşünüyor ve sürekli saçını başını, duruşunu, ellerini koyduğu yeri bile düşünüyor olmamalıydı. Onu ikinci yüz yüze görüşüm aynı zamanda ikinci kez özenişimdi.

"Aslında ne var biliyor musun? Umarım kazanırsın. O mankafanın iyi bir pataklanmaya ihtiyacı var." Etrafına bakındı. "Ah, umarım bunu duymaz."

Neyi kastettiğini bilsem de kaşlarımı çattım. "Nasıl duyacak? Burada bile değil." Oyunculuk yeteneklerimi kullanarak "Benim söyleyeceğimden endişeleniyorsan, onunla öyle bir samimiyetimiz yo-" diyordum ki sözümü kesti. Bana biraz açılması gerekiyordu.

"Hayır hayır," dedi. "Sadece yerin kulağı vardır işte. Biliyorsun işleri yüzünden etraf kötü adamlarla dolu. Bu sebepten yedi yirmi dört izlenmemiz, belirli mekanlara gitmemiz ve hayatımız boyunca o sıkıcı çizgileri aşmamamız gerekiyor." Tüm bunlardan gerçekten sıkılmış, dalga geçer gibi konuşmuştu. "Her an bizim için çalıştığını bile bilemediğim biri bir yerde belirebilir ve bana 'Lacivert Hanım geç oldu, dilerseniz eve dönelim' diyebilirmiş gibi."

Keyfini kaçırmak istemem tatlım ama birazdan kaçırılacaksın.

Onunla normalce sohbet ederken ben de kaçırılacağım için şu anda onu izleyen bir sivil koruma olsan bile benden şüphelenilmeyecekti.

Çakma kaçakçılarımız ise Tayfun ve grubuydu. Kendisi Ataner'in yakın arkadaşı, aynı zamanda benim de yakın arkadaşımdı. Küçükken tanışmıştık onunla. Ataner arkadaşlarıyla ayrı vakit geçirmek, beni başından atmak isterken çevresindekiler bana abilik yapmayı kendilerine görev edinirlerdi.

Tam olarak ne yaptıklarını bilmesem de elleri silah tutan insanlar olduklarını biliyordum. Biraz.. serserilerdi.

Bu işte onları tehlikeye atıp öldürtmemek için iki gündür çok sıkı önlemler ve planlar kurmuştum. Kurşun kardeşini kurtarmaya geldiğinde - birini öylece öldüreceğinden emin değildim ama- birini beyninden vurması işten bile olmazdı.

Bir katil miydi?

Bu soru, okuduğum o yazılardan sonra hala kafamın içinde gezinip duruyor, zaten bir türlü gelmek bilmeyen uykularımı kapıdan kovuyordu.

Birini öldürmüş biri..

Sebebi neydi? Vicdan azabı çekmiş miydi? Bu onu korkutmuş muydu? *Bunu gerçekten yapmış mıydı?*

Bir katili kovalıyor olamazdım.

Tamam, tekin işlerle uğraşmıyorlardı. Düşmanları da vardı ve bu insanların sadece saçlarını çekip bıraktıklarını falan düşünmüyordum ama.. Dizler, kitaplar sayesinde normalleşmiş olan o 'adam öldürmek' o kadar basit bir şey miydi?

Birinin tek yaşam hakkını elinden alıp, ailesini sonsuz bir acıya mahkum edip, ölü bedenden sızan kanları izleyip kolayca devam edebilir miydin?

Bir cinayeti ört pas eden ve rahatça gezbilen kolaylıkla iki, üçüncüsünü de işlerdi. Belki yirmi, otuz..

Açıkçası karşımda duran kişinin yirmi kişiyi öldürdüğünü bilmek beni pek rahat hissettirmezdi. Yirmi birinci olmayacağımın garantisini bana

kimse veremezdi.

Okyanus ve Teo'yu düşündüm.

Katillerdi. Ama aynı zamanda ajanlardı da. Devletler için çalışıyor ve bir amaç çizgisini takip ediyorlardı.

Öylesine sinirlenip de birini öldürmekle bir değildi.

"Baskıcılar anladığım kadarıyla?" dedim sorarcasına, yeniden Lacivert'le sohbet etmeye dönerek. Sanırım beni abisi ve kuzenlerinin yanında gördüğü için kendini açmak konusunda rahatsız veya güvensiz hissetmiyordu. Ya da gerçekten kötü, belki yılgın bir ruh hâlinde olduğunu sezebiliyordum.

"Şartlar gereği olduğunu savunuyorlar. Aslında onların, -onlardan kastım babam, abim ve kuzenlerim- çizdikleri çizgiler dışına çıkmadığında, adımlarına uyumlu adımlar attığında, tehlikeden sakınmak adı altında sıkıcılaştığında ve hiçbirine laf etmediğinde çok kolay insanlar." Bardağını tezgahta döndürdü. "Bu saydıklarım da bende yok maalesef. Ama Mavi mesela. Mavi için onlar, onlar içinse Mavi çok kolay." Sesinden kıskançlığı sezmedim ama ince bir alay vardı dudaklarında. "Mükemmel, küçük, aklı başında gözde kardeş."

İçimden bu zamana kadar onlar hakkında yaptığım tüm analizleri düşünüyor ve kendi fikirlerimle onun anlattıklarını karşılaştırıyordum.

"Sizi ayıracaklarını sanmıyorum. Sadece herkes herkesle farklı anlaşır. Senin derdini kızarak anlattığın birine başkası sarılarak anlatmayı tercih edebilir. Eminim ikiniz de aileniz için paha biçilemezsinizdir."

"Beni sevmediklerini söylemiyorum zaten. Gördüğüm değerin farkındayım. Sadece benden bıkıyorlar. Mavi yaparsa 'Bir dahakine dikkat et canım', ben yaparsam 'Her zamanki Lacivert işte, akıllan artık. Şımarık!' oluyor." Omuz silkti. "Mühim de değil. Kendi hayatımı onların çizgilerine göre yaşamıyorum diye bana söylenmeyi seçiyorlarsa ömrümüzün sonuna kadar devam edebilirler."

Lacivert Alpugan.. iyiydi.

Barın arkasındaki kırmızı led ışık bir kez söndü ve birkaç saniye bekledikten sonra yine yandı. Böylece işaret gelmiş oldu ve artık vaktin geldiğini anladım.

Onun hayatını bağımsız yaşama kararına saygı duysam da belki de abilerinin biraz haklı olduğunu düşündüm. Bir barda sakince otururken kaçırılabiliyorsa onların kurmakta direttiği güvenlik çemberinden çok da çıkmamalı, kaçıp, habersizce böyle yerlere gelmemeliydi.

Bana çok bir iş bırakmamıştı. Onu izleyen, abisinin görevlendirdiği korumaları atlatmayı iyi biliyordu. Buraya gelirken de hepsine izini kaybettirmişti.

Önündeki içecek, önüne gelmeden önce mutfaktaki Uygur tarafından içine küçük, uzun vadede zararsız bir ilaç konulmuştu. Bu küçük şey Lacivert'in sadece midesinin birazcık bozulmasına, bulanmasına sebep olacaktı. Ciddi olmayan anlık bir şeydi. En azından eczacılık mezunu olan Uygur bunun garantisini vermişti.

Sadece dört dakika daha geçtiğine Lacivert pipetini dudaklarına yaslamak üzereyken duraksadı ve yüzünü buruşturarak bardağı geri bıraktı.

"İyi misin?" diye sordum sahte bir merakla.

Saçlarını omzundan arkaya alarak "Evet. Midem bulandı aniden." dedi huysuz bir ses tonuyla.

Ona kaşlarımı kaldırıp endişelenmiş gibi bakarken içine birkaç derin nefes çekti, sonra aniden daha şiddetli bir bulantı hissetmiş olmalı ki gözlerini kapatarak sandalyeden ayaklanmak için doğruldu.

Tezgahtan destek aldığında elimi koluna koyarak, mekanın kamera kayıtları izlenilirse -ki Kurşun'un ilk işi olacağına emindim- yeterince endişelenmiş gözükmek için "Yardım edeyim." dedim.

İtiraz etmeden koluma tutunduğunda diğer elini de ağzına bastırdı.

Yönümü lavabolara doğru çevirmiştim ki kolumdaki parmaklarını sıkılaştırarak başıyla mekanın bahçeye açılan kapısını işaret etti. "Hava almak istiyorum."

Gözlerimi devirmek istedim.

"Önce bir elini yüzünü yıkayalım istersen."

Lavabolara giden koridorun sonunda bir acil çıkış kapısı ve bodruma inen merdivenler vardı. Orası kaçırılmamız için gözlerden ırak, güzel bir bölümdü ve her şey oraya göre ayarlanmıştı.

"Hava almak şu an daha iyi gelecek. Sonra elimi yüzümü yıkarım." dediğinde zorlayarak şüphesini çekmemek için başımla onayladım ve istediği gibi bahçeye açılan kapıya doğru adımlamaya başladık.

Ahşap ağırlıklı, çiftlik evini andıran mekan fazla kalabalık değildi. Bahçeye çıktığımızda ve hava almak için çayırlık alanda yürümeye başladığımızda herhangi birini göremedim. Hava hafif çiselediği için dışarıdaki masalar içeri kaldırılmıştı.

Başını geriye yatırdı ve derin bir nefes aldı. Gözleri bir süre kapalı dururken ben onun mükemmel oranlardaki küçük yüzünü izledim. Yüzüne

düşen hafif damlaları hissediyordu.

"Bazen herkesten uzaklaşmak istediğin oluyor mu Elfida?" diye sordu gözlerini açıp bana odaklanarak.

Nefesimi yavaçşa bıraktım. *Bir kişi dışında. O kişiyeyse yakınlaşmak asla yeterli gelmiyor.*

"Çoğu zaman."

Gözlerinin daldığını gördüğümde "Ne oldu?" diye sordum. Artık yürümüyor, öylece duruyorduk.

Omzularını silkti. "Yorgun hissediyorum ama fiziksel olarak değil. Ailemdeki herkesi seviyorum fakat bazen sadece küçük bir evde, ortalama bir ailenin çocuğu olmak istediğimi düşünüyorum. Tüm bunlar benlik değil."

Hafifçe güldüm. "Eminim o ortalama ailenin çocukları da senin sahip olduğun gibi bir ailenin çocuğu olmak istiyorlardır. Her hayat yaşayanına zordur Lacivet. İnsan elindekinin kıymetini daha kötüsüyle karşılaşana kadar asla bilmez. Hayatımızın belli bir kısmını elimizde olmayana özenerek, belli bir kısmını da yetinmek istemediğimiz o şeyleri kaybettiğimizde onları özleyerek geçiririz."

Bana baktı. "Şiir gibi konuşuyorsun. Sesin bana huzur verdi."

Gülümsedim. Bir de bu kız için soğuk nevale derlerdi. Benden hemen hemen bir yaş küçük olan Lacivet'in tek ihtiyacı olan şey onunla, onun gibi konuşacak biri gibi gözüküyordu.

Aniden aklına bir şey gelmiş gibi elini cebine attığında "Abimi arayayım." diye açıkladı bana. "Korumalar ona haber verdiğinde çıldırmaya başlar."

Başımı salladım.

Kabanının cebine soktuğu eli boş çıktı. Yüzü bir şey hatırlamış gibi buruştu. "Of, içeride şarja takmıştım. Seninki yanında mı?"

Üzerimi kontrol eder gibi yaptım ama olmadığını biliyordum. "Aniden kalkınca çantamda kaldı benimki de. Gel girip alalım istiyorsan. Meraklandırma abini."

Başını sallamasıyla yeterince uzaklaştığımızı fark ettiğimiz mekana doğru adımlamaya başladık. İçeri girdikten sonra lavaboya girmemiz ve artık kaçırılmamız gerekiyordu.

"Miden iyi mi?"

"Daha iyi gibi. Bir de yüzümü yıkasam geçer herhalde."

Fazla hevesli görünmeden onayladım.

Bir deyim vardı, neydi o..

Kendi kazdığı kuyuya düşmek?

Birazdan bu deyimi kanlı canlı yaşayacağımın bilincinde olmadan dışarıdan gerçekten de kasvetli gözüken mekanı inceledim. Tufan'lar bizi bekliyor olmalıydı.

Sadece otuz saniye daha yürümeye devam etmiştik ki omzumda birinin temasını hissettim.

Kimin beni dürttüğünü görmek için kafamı çevirdiğimdeyse bir kol neredeyse boynumu kopartacak şiddette kolunu ağzıma bastırarak beni tuttu ve hemen arkamda duran maskeli yüzle karşılaştım.

Ağzımdan şaşkınlık dolu bir ses çıktığında, bir benzerinin hemen yanımdan geldiğini duymuştum.

Normal bir zamanda, öylesine yürürken biri gelip de canıma kastı varmış gibi ağzımı kapatsa endişelenebilirdim fakat şu an içimde hiç de öyle bir his olduğunu söyleyemezdim. Aksine keyiflenmiştim.

Demek Tufan'lar olayı fark edip buraya gelmişlerdi.

Sert bir beden siyah ceketinin altında olsa bile kaslı olduğu belli olan kolunu belime -diğeri zaten ağzımdaydı- sararak beni geri geri yürütmeye başlarken gözleri şok içinde açılmış olan Lacivert'e baktım.

Bir çığlık atmaya çalışarak adamın kollarında kıpırdandığımda bunun hangisi olduğunu düşünüyordum. Uygur? Selim? Sanırım hangisiyse daha sonra benden yiyecek bir yumruğu vardı. Planı kuran bendim, kaçacak hâlim yoktu. Böyle canımı çıkartmak ister gibi beni sıkması gerekmiyordu.

Adam "Kıpırdama." diye tısladığında Lacivert ağzını onu tutan adamdan kurtarıp bir çığlık atma girişiminde bulunmuştu. Adamın ağzına bastırdığı eliyle girişimi son bulurken açık renk gözlerinden kolayca okunabilen telaşıyla bana bakmaya çalıştı. Onu tutan adam da geri geri sürüklemeye başlamıştı.

Mekanın kapısına yakın değildik. Dakikalar önce çiseleyen yağmur artık normal bir yağışa dönmüş, dışarıdaki bir iki insanı da içeri tıkmıtşı. Kimsenin görüş açısında bile olamazdık.

Sanırım kaçırılmak için bu şehrin göbeğinden uzak, geniş bir arazinin ortasına konumlandırılmış dağ evi-kafeden daha uygun bir yer olamazdı.
Gerçi bu ülkede insanlar en işlek sokakların ortasından bile kaçırılabiliyorlardı ya neyse..

Adam beni daha sert çekiştirdi.

Şimdi, ben bir dövüşüydüm. Beni biraz ukala gösteriyor olabilirdi ama işimin en iyilerinden olduğum barizdi. Dolayısıyla kolayca birinin beni tutup bir yere sürüklemesi mümkün değildi.

Ancak ben izin verirsem..

Yine de Lacivert'in Mavzer'de abisinin karşısına çıkacak konuma geldiğimi bilmiş olduğunu varsayarsak oynamaya devam etmem gerekiyordu.

Bedenimi sertçe öne çekerek tekmemi arkaya doğru savurdum ve hıncımı çıkartmak istercesine hâlâ hangisi olduğunu çözemediğim adamın dizine sertçe geçirdim. Adamın kolları çözülürken Lacivert'i çekiştiren adam da duraklamak zorunda kalmıştı. Zavallı kızın tepinmekten saçı başı birbirine girmişti. Umarım bana uygulanan kuvvet bana özeldi ve onu biraz daha az sıkıyorlardı.

Kim olduklarını çözmemi engelleyen aptal maskeleri dahil tamamen simsiyahlardı. Söylediğimiz gibi.

Beni elinden kaçıran adam üzerime atıldığında bunu zaten bekliyordum, fakat asıl beklemediğim hareket adamın sertçe saçlarıma yapışmasıydı.

Tanrım! Bunlar bu rolü fazla mı ciddiye almışlardı?

Dişlerimin arasından "N'apıyorsun?" diye tıslayarak dirseğinin içine kendi dirseğimi vurduğumda diğer eliyle çenemi sıkmaya başlamıştı.

Dudaklarımın arasından kısık sesli bir küfür savururken gerçek bir kaçakçı olmadığı için dua etmesi gerektiğini düşündüm. Ona rol icabı değil de gerçek bir direnç gösteriyor olsam hareketleri üzerine şu anda yerde bilinci kapalı bir şekilde yatıyor olurdu.

Beni yeniden çekiştirmeye başlamasıyla gözlerim mekanın önünde, görüş açımızın tersinde kalan yerde park eden siyah, büyük bir Mercedes'e takıldı. Buradan sadece arkası gözüküyor, mekanın duvarı aramızda paravan görevi görüyordu. İçinden insan insanların bu tarafa geçebileceğinden endişelenerek arkasındaki, kendinin iki katı büyük bir adamla cebelleşen Lacivert'e kısa bir göz attım ve "Çok oyalanıyorsunuz. Acele edin biraz, birileri gelecek." diye fısıldadım beni tutmaya devam eden adama. "Şuradaki arazi yolumdan çıkarsak daha hızlı uzaklaşırız."

Bir saniye kadar duraksadı.

Adam beni çekiştirirken elinden kurtulmak istiyor gibi davranıyordum. Burayı net olarak gören bir kamera olduğundan emin değildim ama eğer bulunduğumuz konum kör noktada kalmıyorsa ve Kurşun kayıtları izlerse

kendimi çok aşağılanmış hissedecektim. Ne rezillikti ama! Elfida Alaner bir adamın elinden kurtulamıyordu.

Bahçenin bu kısmında sadece bir kamera vardı ve bazı bölgeler görüş açısında değildi. Şu anda görüş açısından çıkmış olmalıydık. *Gururum güvendeydi.*

Beni tutan adam kollarımı tuttu, bileklerimi arkamda birleştirdi ve beni sırtımdan ittirerek yürütmeye başladı. Dişlerimi sıktım.

Lacivert benim kadar direnemediği için şu anda bizden daha ileridelerdi.

Arazinin dibine ulaşmamız ve Lacivert'in çığlıkları eşliğinde hemen önümüzde duran siyah bir VİP araca doğru itilmememiz sadece beş dakika sürdü.

Hâlâ debeleniyor gibi görünmem gerektiği için adam çok güçlüymüş ve elinden kurtulamıyormuş gibi yapıyordum. Saçlarım yüzümün iki yanından önüme dökülüyor, karşımda ne olduğunu görmemi engelliyordu. Görüş açımın kötülüğü sebebiyle arabayı incelememe fırsat olmamıştı.

Yanımızdaki adam Lacivert'i kollarından tuttu. Lacivert ağzındaki ele rağmen boğuk boğuk bağırırken ayaklarını havaya kaldırmasıyla ayakları yerden kesilmiş oldu ve adam onu son anda düşmekten kurtarabildi.

Zorla arabanın içine tıkılırken adam da arkasından binmişti. Parmaklarını kapıya geçirdi ve tahminimce ağzına bastırılan eli ısırarak başını iki yana salladı. Açıkçası korkmuştan ziyade çok sinirli gözüküyordu. Adam uzanarak elini kapıdan çekti ve ben de onun girdiği yolu izleyerek içeri girdim. Ah pardon, sokuldum.

Adamlar bizden kurtulmanın rahatlığıyla krem rengi deri koltuklara yerleşirken tavan ayakta durmaya müsaade etmeyecek kadar uzun olmadığı için biz de oturmak zorunda kalmıştık. Adamlar karşımızda yanyana rahatça otururlarken koltukta yana kayarak cama vurmaya başladım. Dizilerde falan hep böyle yapıyorlardı. Ne saçma..

"Sizi geberteceğim. Sizi mahvedeceğim!" diye bağırdı Lacivert kapıları açmak için başarısızca çabalarken. Araba hareket etmeye başlamıştı. Mekanın tarafındaki ana yoldan değil de arkadaki çiftlik yolundan gidecekti.

"Siz benim kim olduğumu bilmiyorsunuz!" diye çığırdı yeniden.

Gülmemek için dudağımı dişledim. *Tatlım, üzgünüm ama.. fazla mı banel oldu bu?*

"Kimsiniz siz?" diye bağırarak sordum sanki söyleyeceklermiş ve ben de koca bir salakmışım gibi. "Bırakın bizi." *Bak şimdi bıraktılar Elfida..*

Adamlar tepkisizce oturmaya devam ettiler.

O an tanınmamak için siyahlara bürüdükleri bedenlerini iyice incelemek için bulduğum ilk fırsattı. Şöyle bir baktım.

Sanki gözüme sabahkinden biraz farklı gelmişlerdi. Gerçi, boyunları ve saçları da dahil her yerlerini kapatan kar maskesi yüzünden gözüm yadırgamış da olabilirdi.

Bindiğimiz araba Tufan'ın aracıydı. Plakası değişirilmiş, her şey ayarlanmıştı.

Lacivert'in yanımdaki bedenine baktığımda artık tepinmediğini, düşünmek için ellerini alnına yasladığını gördüm. Muhtemelen abisine ulaşmak için elde edebileceği şansları tartıyordu.

"Bakın," dedi bir nebze daha kısık sesle olsa da sakin gözükmesi için kendini zorladığı belli olan bir sesle. "Amacınız ne? Para mı?" Sesinden yorumladığım kadarıyla para olmasını umuyordu. Çünkü biliyordu ki para değilse bunu yapan ailesinin düşmanlarıydı ve bu çok daha tehlikeliydi.

Onun karşısında oturan adamın güldüğünü fark ettim, ilk kez ses çıkartıyordu.

Gözlerim refleks olarak çok hafifçe kısıldı.

"Cevap ver bana!" diye çığlık attı aniden Lacivet. Öyle bir çığlıktı ki şoförün bile dikkati dağılmış arabanın dengesi bir anlığına bozulsa da hemen toparlamıştı. Bu aklıma kafasının arkası gözüken şoföre bakmayı getirdi.

Cama vururken yasladığım ve orda kalan elim yavaşça kayarak camdan düştü.

Lacivert'in sesi üzerine kafasındaki maskeyi bir çırpıda çıkartıp atan ve belindeki silahını alarak ona çeviren adamın gerilen yüz hatlarına bakarken omurgamdan yukarı buz gibi bir his tırmandı.

Hani bazı anlar olurdu. Çığlık atmanız gerekirdi, elinizin ayağınızın titremesi, başınızın dönmesi gerekirdi.. Ama sadece kalakalmış bir hâlde öylece dururdunuz.

O an bu andı. Çünkü şu anda elindeki bir silahı Lacivert'in alnına dayayan adamın kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Şoför koltuğunda oturan adamın sahip olduğu kadar açık sarı renk saçlara sahip kimse de benim kurduğum 'kaçırma planı'na dahil değildi.

Lacivert birden burnunun dibine sokulan silahla kaşlarını çatarak susarken irkildi ama geri çekilmeye veya çığlık atmaya kalkmadı. İlk kez silah gördmediği zaten belli bir gerçekti..

Silahlının yanındaki, yani beni sürükleyen adam da daralmış gibi aniden maskesini çıkartıp attığında bir donuk tepkisizliğim olduğu gibi kaldı. Onu da tanımıyordum.

Böylece parçalar bir araya oturdu.

Bir gerçek zihnimin içinde patlayarak art arda uyarılar vererek hislerimi alarma geçirdi. Panikten küçük bir yudum kanıma karıştı.

Kalp atışlarım hızlandı. Kucağıma düşen ellerim üşümeye başlamıştı.

Kaçırılmıştık.

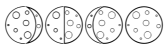
Hayır, bunu zaten biliyordum.

Fakat biz *gerçekten* kaçırılmıştık.

Benim planlamadığım bir kaçırılma.

Kafam hızlıca Lacivert'e döndüğünde bakışlarımda soru işaretleri vardı. Onda da aynılarını olduğunu görebildim. Gözleri benimkilere benzer şekilde büyüdüğünde 'ne yapacağız' dercesine salladı başını yavaşça. Ve o an sadece susabildim.

Çünkü benim de hiçbir fikrim yoktu..

Kafayı yemek üzereydim.

Ciddi anlamda kafayı yemek üzereydim.

Ava giderken avlanmıştım. Kelimenin tam anlamıyla boka basmış hissediyordum kendimi.

Arabadan ineli ve bu şehrin epeyce dışındaki, götümüzü donduracak kadar soğuk olan depoya getirileli bir saat olmuştu. Bağırışmalar, kavgalar ve sonunda adamları ellerimizi ve ağzımızı bağlattıracak kadar çıldırttığımız araba yolculuğu sadece bir saat sürmüştü.

Kafamı geriye yatırararak duvara yaslamış, rutubetli tavanı izlerken bahtıma küfürler diziyordum.

"Neyi beklediğimizi söyle bari." diye söylendi en sonunda bıkkınlık gelen Lacivert.

Bizden iki üç metre ilerde, tahta bir sandalyede bir bacağını diğerinin üzetine atarak oturmuş adam bakışlarını elindeki telefondan kaldırdı ve kaşlarının altından Lacivert'e bir bakış attı. Bizden en fazla beş altı yaş büyük gözüküyordu.

"Abini." diye cevapladı kısa ve öz bir şekilde. Hafif kıvırcık saçları, sert yüz hatları vardı. Gerçekten de insan kaçakçısına benziyordu.

"Abim çoktan öğrenmiş ve ortalığı ayağa kaldırmıştır." dedi Lacivert sakince. Sanki tartışacak tüm enerjisi bitmişti. "Muhtemelen yarım saat bile geçmeden burada olacak, sana tavsiyem telefondan saçma sapan videolar izlemeyi bırak ve 'başıma bir silah dayalıyken nasıl kurtulabilirim' diye araştır."

Sesinde saf bir güven vardı. Korkuyor gibi gözükmüyor, aksine sıkılmış duruyordu.

Abisinin onun için geleceğinden emindi. Sadece onun da değil, herkesin.. Güzel bir histi. Onu ilk gördüğümde onun için *'bu kız bir uçurum kenarına yaklaşamaz bile'* demiştim. *Öyleydi*.

Burada ebediyeten kalmayacağımızı falan biliyordum elbette, ancak bu güveni bana ne kendi abim veriyordu ne de dedem.

Yanımdaki kızın ailesine güveniyordum. Benimkiler benim için gelir miydi.. Şu ana kadar aklıma bile gelmemişti bu fikir. Ama onunkiler gelirdi.

Dümdüzdüm. Bu olayın absürtlüğüne gülsem mi yoksa kızsam mı bilmiyordum bile. Eğer bir kaçırılma planlamasaydım ve gerçekten Lacivert'le öylesine yürürken iki kişi gelip bizi kaçırmaya çalışsa şu anda burada olmazdık. O salakları etkisiz hâle getirmiş olurdum, ancak nereden bilebilirdim ki ben bizi kaçırtmayı planlarken birinin de bizi kaçırmayı planladığını!

Eğer bu adamlar Lacivert'e gerçek bir zarar verirlerse pek sahip olmadığım o vicdan azabı duygusunu çekerdim. Çünkü bizi kurtarma şansım varken kurtarmamıştım.

Sikeyim ya.

Bağlı kalmaktan ağrıyan kollarımın acısını omuzlarımı sallayarak dindirmeye çalıştım.

"Karşındakileri yeterince tanımadan arkandakine güvenmek aptallıktır sarışın." dedi adam öne eğilerek dirseklerini dizlerine yaslarken. Göz kırptı. "Sana abi tavsiyesi olsun."

Lacivert ona gerçekten bayık bir bakış attı. "Çok iyisin, sağ ol."

Adam bizi kısaca inceledikten sonra bir kaşı havalandı. "Siz niye hiç korkmuyorsunuz ya?"

İkimiz de senkronize bir şekilde göz devirdik.

Aynı cümle aynı anda ağzımızdan döküldüğünde bu adamı eğlendirmişti. "Senden mi?"

Teslim olur gibi ellerini iki yanına kaldırdı ve yeniden rahatça arkasına yaslanarak telefonuna döndü. "Sizi fazla hırpalamamam istendi. Burada tir tir titremediğiniz için teşekkür edebilirsiniz."

"Müteşekkirim." dedi Lacivert.

"Olmalısın."

Lacivert'in göz devirerek sırtını yeniden duvara yasladığını fark ettim, kısaca ürperdiği gözümden kaçmamıştı. Hem yerde oturuyorduk, hem de burası en fazla beş derece falan olmalıydı. Üşümesi doğaldı.

"Üşüdün mü?" diye sordum başımı ona doğru çevirerek.

Kafasıyla onayladı.

"Ceketimi al." dedim sakince.

Gözlerini büyüttü. "Sen donarsın o zaman. Gerek yok."

"Ben soğuğu severim, üşümedim. Al sen."

Donuyordum. Ama mühim değildi. Şu an burada olmamızın sorumlusunu biraz da kendim olarak görüyordum. Sanırım bir süre üşümem sorun olmazdı.

Bağlı olan ellerimize baktıktan sonra "Nasıl alacağım?" diye sordu ipleri işaret ederek. Halatı on kez dolamışlardı mübarek.

Öf'ledim ve sandalyedeki adama seslendim. "Şşt."

"Ne var?" diye sordu bakmadan.

"İki dakika ellerimi çöz."

"Hanımefendi," dedi alayla yine bana bakmadan. "White Chocolate Mocha da ister misin?"

"Macchiato'yu tercih ederim." dedim düzce.

Ekledim. "Ceketimi ona vereceğim, bağlarsın yine."

Sonunda başını telefondan kaldırdı ve ayaklanarak bize doğru yürümeye başladı. Uzundu. "Nasıl da fedakâr bir arkadaş." diye mırıldandıktan hemen sonra ıslık öttürmeye başladı ve yanımda eğilerek sırtımı duvardan ayırdı.

Cebinden çıkarttığı çakıyla halatları kestikten sonra ceketimi tuttu ve ben bileklerimi ovuşturmaya çalışırken ceketi kollarıma indirerek üzerimden çıkarttı. Ani soğuk hava dalgasıyla titredim. Lacivert bunu görmedi ama

adamın gözünden kaçmamıştı. Bana kısa bir bakış attığında yaptığım harekete anlam veremediğini anladım.

Yine de bir şey söylemeden "Kımıldama, beni yorma." diyerek bir adım attı ve Lacivert'e yaklaştı, ceketimi omuzlarına bıraktı. Önünün kapanması için yakalarını düzeltirken Lacivert ona ters ters bakışlar atıyordu.

En sonunda geri çekildi ve ellerimi bağlamak için yeniden arkamda eğildi. O an ovuşturduğum bileğimi bıraktım ve yerimden kımıldamadan yüzüne sert bir yumruk çaktım.

Ani hareketim yüzünden ağzından bir şaşkınlık nidası çıkarken benzeri Lacivert'ten de gelmişti. Yüzümde mimik bile oynamadan yüzünü tutan adama bakarken sırtımı yeniden duvara yasladım. Yüzü acıyla kasılmış ve gerilemek zorunda kalmıştı.

Övünmek gibi olmasın ama elim pek de hafif sayılmazdı.

Çenesini kıtlatarak bana baktığında ona dümdüz bir bakış attım. Şu anda bu adamdan kurtulup bu depodan çıkabilirdik. Ama çıktığımızda dışarıda kaç adam, kaç silah olduğunu bilmiyorduk. Boşuna aksiyona gerek yoktu, Kurşun birazdan burada olacaktı nasılsa. Bu adamların niyetinin kimseye zarar vermek olmadığı belliydi, bir göz dağı verme şeklinden fazlası olduğunu sanmıyordum.

Adamın gözleri koyulaşırken "Şu anda kafana sıkacağım bir mermi seni bu dünyadan uğurlamaya yeter." dedi soğukça. "Asıl ihtiyacımız olan bu kız," Başıyla Lacivert'i işaret etti. "O anda yanında olduğun için buradasın. Aldığım emir ona zarar vermemem doğrultusunda ama senin bir güvencen yok."

Umursamazca omuz silktim. "Bana zarar verebilmen için bir emir almamıış olman yeterli değil."

"Hm?" dedi bir kaşını keyifle havaya kaldırırken. Dudağı patlamıştı, yanağında güzel bir morluk oluşacağını şimdiden söyleyebilirdim. "Az önceki hareketini tekrarlasam ne yapabilirsin ki?" Ekledi. "Kadınlara vurmam, tercihim olmasa da onları vurmam gerektiği durumlar olabilir ama *onlara* vurmam. Sadece bir soru."

"Senin yaşın kadar adam bunu yapmaya çalıştıkları yerden kan kusarak çıktılar. Yerinde olsam kendime fazla güvenmem." dedim.

Bana sinir olduğunu biliyordum ama yine de eğlenmiş gibi baktı. Ellerimi arkamda kavuşturdu ve ben sakince beklerken yeniden bağlamaya başladı. Hemen sonra arkamdan kulağıma doğru eğildi ve fısıldadı. "Ben de senin yaşın kadar adam öldürdüm, onu ne yapacağız?"

İçimden ürpermek gelse de kendime engel oldum.

Bir cevap vermeme müsaade etmeden ayağa kalktı ve yeniden sandalyesine döndü. Lacivert'in beni izlediğini fark ederek ona baktım. "Güçlüsün." dedi sadece bir tespit yapar gibi.

Gülümsedim.

"En fazla kaç adamla aynı anda dövüştün?" diye sordu.

Çok düşünmeme gerek yoktu. "Yedi."

Modum uygun olduğunda ve herkes eşit şartlarda olduğunda iki katıyla da mücaadele edebilirdim muhtemelen. Ama kişiye göre değişirdi. Yedi tane Kurşun Alpugan'la baş edemezdim mesela. Biri zorlayacaktım.

"Bizi arabaya bindiren iki adam çok mu güçlüydü?"

Ne demeye çalıştığını anlayarak başımı 'hayır' dercesine iki yana salladım ve yalanlarımı sıralamaya başladım. "Şok anıydı, ne olduğunu tam olarak idrak edebilmiş değildim bu yüzden fazla karşı koyamadım."

Anladığını belli etmek ister gibi başını salladığında "Korkmuyor musun?" diye sordu bu sefer de. "Yani benim ilk kaçırılmam beş yaşındaykendi. Ben böyle mütemadiyen kaçırıldığım için fazla etkilemiyor artık ama senin ilk olduğunu varsayıyorum."

Onayladım. "İlk ama daha korkutucu zamanlardan geçtiğim de olmuştu. Bu adamların kimseye zatar vermeyeceği besbelli zaten."

Açıkçası 'ölüm' fikri beni hiç korkutmuyordu. Ölüm hayattan beklentisi olanların korkusuydu bence. Benim buradan beklediğim pek bir şey yoktu.

Ölümü düşünmek aklıma o uçurumu, o uçurum ise o'nu getirdi.

'Biri sana kollarını açsa buradan koşarak geri geri kaçacak gibisin. Biri biraz dil dökse ona hemen kanacak birinin aptallığını görüyorum sende. Ama kimse kollarını açmamış sana, kimse dil dökmemiş, kimse hiçbir şeyin canından değerli olduğunu söylememiş. Öyle değil mi? Sen de çareyi ölüm sanmışssın.'

Nefesimi uzunca bırakırken 17. yaşımın üzerinden çok uzun yıllar geçmiş gibi hissettiğimi düşündüm.

Lacivert tam bir kez daha ağzını açacaktı ki art arda duyulan fren ve lastik sesleriyle konuşamadan başını kapıya doğru çevirdi hızlıca.

Kaç tane olduğunu tahmin edemediğim arabalar sert fren sesleriyle depoyu inletirken sandalyedeki adam bekledikleri buymuş gibi elini belindeki tabancasına attı ve ayaklandı. O depodan çıkarken anlamsız gürültülerin sesi içeriye kadar geliyordu.

"Abim geldi." dedi Lacivert başını arkaya atarken.

Kalp atışlarım hızlanırken sakin gözükmeye çalışarak başımı salladım.

Dışarıdan yüksek bir silah sesi geldi ve hafifçe irkilmeme engel olamadım. Hararetli bir kavga var gibi duruyordu. Nasıl bir hayatın içine atıyordum kendimi böyle..

Aniden Kurşun'un, sesinin depoda bile yankılanmasına sebep olacak kadar yüksek bir tondan "Sikerim sizi." diye bağırdığını duydum.

Biriyle konuşuyordu.

Bu işin arkasında kim olduğunu merak ettim.

Birkaç silah sesi daha.. Bağırışlar, gürültüler..

Ve hemen hemen on dakika sonra açılan deponun kapısının demir sesi duyuldu. Bu ana dek sakince oturan Lacivert vaktin geldiğini anlamış gibi ayaklanırken başından beri bizimle içeride oturan adam "Kalk." dedi ona bakarak. "Gidiyorsun."

"Anladık." dedi tersçe ve bağlı ellerini yere bastırarak destek aldıktan hemen sonra ayağa kalktı, başını eğerek bana baktı.

"O?" diye sorduğunda demir kapının yanındaki adamın gözleri de benim üzerimdeydi.

"O kalıyor."

Lacivert şaşkınca adama döndüğünde içimde o kadar yüksek bir patlama sesi duyuldu ki az önce dışarıdaki silah sesleri yanında sinek vızıltısı gibi kalırdı. İçimde kırılan o anlamsız parçaların kırıklarına rağmen dudaklarıma bir gülümseme oturturken "Git." dedim Lacivert'e bakarak. "Ben çıkacağım."

"Saçamlama." Yeniden adama baktı. "Bana bak, buradan sağ çıkmak istiyorsan çeneni kapat. Ve bir daha açma." Yeniden bana döndü ve "Kalk Elfida." dedi sertçe.

Adam sabrı taşmış gibi sağ elinden sarkan silahı kaldırdı ve birkaç adımda yanımıza gelerek ayaktaki Lacivert'in başına dayadı. "Ya şimdi dışarı çıkarsın ya da bir daha asla çıkamazsın."

"Ben de yedim." dedi Lacivet alay eder gibi. "Yiyorsa sıksana." Adamın gözlerine resmen kışkırtmak ister gibi bakıyordu.

Adam bu yolun işe yaramayacağını anlayarak silahı onun başından ayrıdı ve bana doğrulttu. Sakince oturmaya devam ettim. Lacivert'in bakışları endişeyle büyüdü. "Şu anda sana bir kurşun sıkamam belki ama ona sıkmamın bana bir geri dönüşü olacağını sanmıyorum." Son cümlesini tane tane kurdu. "Direnme ve dışarı çık."

Galiba tetiği çekse bana daha az zarar verirdi.

Bana hâlâ tereddütlü bakışlar atan Lacivert'e "Hadi." dedim. "İyi olacağım. Şu an kalman benim için daha çok tehlike içeriyor."

Kendi tehlikemle derdim falan yoktu aslında. Onun çıkmasını istiyordum.

En sonunda Lacivert çekiştirile çekiştirile dışarı çıkartıldığında ve deponun kapısı beni yalnızlığımla başbaşa bırakarak kapandığında zorlayıcı baskının göz pınarlarımı yaktığını hissettim.

Dışarıdan birkaç konuşma sesi duyuldu. Algılayamadım.

Kafamın içi o kadar uğultuluydu ki..

Kendi içimdeki parçalar bile beni azarlıyordu.

Sen onun ruhu bile duymadan arkasını kollarken o kapıya kadar gelip senin canını yok sayıyor.

Bir cümle. Sadece bir cümle sarf ederek seni çıkartmayacağı kadar önemsizsin.

Senin canın hiçbir zaman değerli olmadı. Bir kez seni uçurumdan döndürdü diye ikinci kez ölümle burun buruna olmanı umursayacağını mı sanmıştın..?

İç sesime çığlıklar atmak istesem de sadece orada sessizce oturmaya devam ettim.

Arabalar haraket etti ve toprak zeminde lastik izleri çıkartarak bu kez gittiler.

Şu an canım olması gerekenden fazla yanmıyordu. Ben her zaman arkalarda kalmış kız çocuğuydum. Arkalara itilmiş miydim yoksa orada unutulmuş muydum bilmiyordum. Tek bildiğim bunun artık olması gereken gibi hissettirdiğiydi.

Elif'ler hiç bir zaman ilk sırada olmazlardı.

Hep Nil'lerin, Lacivert'lerin eli tutulurdu. Ne de olsa Elif'ler kendi kendilerine de yürüyebilirlerdi.

Ne kadar geçtiğini bilmediğim dakikaların sonunda aynı adam yeniden içeri girdi. Onun bana doğru yürüyüşünü izlerken bana ne olacağının üzerinde çok durmadım. Belki beni bırakacaktı. Belki öldürecekti.

Bir an bunun çok da büyük bir sorun olmadığını düşündüm. Ne de olsa *intihar edenler cennete giremezdi,* benim yerime günahımı üstlenebilirdi.

Adam yanıma geldi ve eğildikten hemen sonra ellerimi çözmeye başladı. Haraketlerinde acele ve gerginlik yoktu artık. Normal davranıyordu.

"Çıkıp çıkmayacağını sormayacak mısın?"

Başımı iki yana salladım.

"Seni bıraktılar."

Bu sefer yukarı aşağı salladım.

Ellerimdeki ipleri çözmeyi bitirerek yeniden başımda dikildi ve sahip olduğunu düşünmediğim bir nezaketle elini kalkmam için bana doğru uzattı. "Donup gebereceksin burada, hadi kalk."

Uzattığı eli tuttum ve ayağa kalktım. Dizlerim ağrımıştı. Düzgün, hatta hiç düşünmüyordum. Şu an biri beni nereye çekse oraya gidecek vaziyetteydim.

Karşısında dikilirken 'seninle ne yapacağız' der gibi bana baktığında yemin ederim içimden gülmek geldi ve güldüm.

Kafayı sıyırıp sıyırmadığımı tartmak için bana bakarken telefonu çaldı ve bu bakışlarını üzerimden çekmesi için yeterli oldu. Aramayı cevapladı ve cihazı kulağına yasladı.

"Evet abi... Aynen, karşımda... Sen geliyor musun?... Anladım.. Yok, sorun çıkartmadı... Tamam, bende."

Birkaç kelimelik konuşması sonlandığında kolumu tuttu ve beni deponun içinde çekiştirmeye başladı. "Gel bakalım. Seni biraz daha misafir edeceğiz. Saçma bir şekilde kaçmaya çalışırsan, olay çıkartırsan seni vururum."

Güler gibi bir ses çıkartırken peşinden adımlamaya başladım.

"Deli mi ne ya?" diye söylendiğini duydum.

Cebinden çıkarttığı anahtarla deponun içinde bir odanın kapısını açıp da beni içeri ittirene kadar rahattım. Ta ki kapıyı üzerime kapatıp kilitleyene kadar.

Elimi kalbime bastırırken hızla birkaç adım geriledim.

Kalbimi durduracak kadar hızlı attıran kilitlenmem değildi. *Karanlıktı*. Bu odada biraz bile ışık yoktu.

Dehşet dolu bir çığlık atarken gözlerimi kapatarak yapıya yaklaştım ve yumruklarımı oraya vurmaya başladım. "Aç kapıyı. Çıkart beni buradan ciddiyim. İçeride durmak istiyorum. Kaçmayacağım, çıkart!"

Deponun demir kapısı yüksek bir gürültüyle kapandı. Yumruklarım güçsüzce iki yanıma düştü.

Boğazımı yakacak bir çığlık daha serbest kalırken sırtımı kapıda kaydırarak yere oturdum ve ellerimi gözlerime bastırarak karanlığı görmemeyi diledim.

Karanlıktan saklandım.

Dedem güçlü bir adamdı. Kaçırıldığımı fark ederse beni bulurdu. Ama aynı evde yaşamıyorduk. Eve geç gelip de endişeleneceği bir durum yoktu.

Nasıl fark edecekti ki?

Kalbimin atışı göğüs kafesimi acıtıyordu.

Tırnaklarımı saç diplerime gömerek çekiştirmeye başlarken oturduğum yerde sallanmaya başladım. Parmak uçlarım titriyordu ama soğukla bir ilgisi yoktu.

Karanlıktı burası.

Ölüm buradaydı.

Ağlayamasam da boğazımdan bir hıçkırık kaçtı.

Alnımı dizlerime yaslarken gözlerim sıkıca kapalıydı. Göz kapaklarımın arkası da en az oda kadar karanlıktı. *Karanlık her yerdeydi.* Karanlık etrafımı sarıyordu. Ölecektim.

Hıçkırıklarım odada duyulan tek sesken birden sırtımı yasladığım kapı şiddetle sarsıldı.

Ben irkilirken kapı bir kez daha sarsıldı.

Hızlıca ayağa kalktığımda mümkün müydü bilmiyordum ama kalp atışlarımı iki katına çıkartacak kadar kuvvetli o sesi duydum.

"Kapının arkasından çekil."

Ben yerimde kalakalırken kapıya bir kez daha vurmasıyla kendime geldim ve hızlıca kenara çekildim. Dudaklarım aralanmış, göz bebeklerim büyümüştü. Şimdi karanlığın içinde olduğumu bile unutmuştum.

Kapı yüksek bir gürültü çıkartarak yere devrildiğinde ve bir toz bulutunu havalandırdığında kapının ardındaki, arkasından ışık vuran o silüeti gördüm.

Kurşun Alpugan buradaydı.

Hayır.

Kurşun Alpugan benim için buradaydı.

Ne yaptığımı gerçekten bilmiyor muydum, yoksa sadece öyleymiş gibi mi yapıyordum ben de bilmiyordum ama iki adımda ona yaklaşıp kollarımı boynuna sardığımda tek bildiğim bunun kutsal bir his olduğuydu.

Bedeni kasılırken yerinde sabitçe durdu.

Ben kollarımı biraz daha sıkılaştırarak, topuklu botlarıma rağmen ona yetişebilmek için parmak ucuna kalkarken bedenimin titrediğini fark etmiştim. Ama bunu düşünemedim bile. Bu anın gerçekliği benim titrememden çok daha önemliydi.

Az önce kör edici karanlık beni içine çekmeye çalışırken boğazımdan çıkan hıçkırıklardan bir tane daha kaçtığında omuzları gerildi ve silah tutan

sağ elini çıplak belime yaslayarak "Şşt." diye mırıldandı. "Geçti. Buradayım."

Silahın soğukluğu veya bana bir koluyla olsa da sarılmasının getirdiği heyecanla ürperdim.

Birkaç saniye sonra beni belimden tutarak geriye çekti ve yüzüme baktı. Arduvazları dağılmış saçlarıma takıldığına çenesinin kasıldığını gördüm. "Bir yerine bir şey oldu mu?"

Başımı iki yana salladım.

Onayladı. "Buradan çıkacağız. Sadece sessiz ol ve yanımdan ayrılma tamam mı?"

"Tamam." derken karanlıktan çıkmanın getirdiği hisle kendime geldiğimi hissettim. Beni ikinci kez savunmasız görmesine izin vermiştim. "Neden geri döndün?" diye sorarak aklıma takılanı dillendirdiğimde koridoru kontrol ediyordu.

"Geri dönmek?" diye sordu anlamsızca. İfadesi düzdü. "Gittiğimi mi düşünmüştün?"

Ağzımı açıp bir balık gibi ona bakmamak için gerçek bir çaba sarf etmem gerekti. "Nasıl yani? Gittiniz ya," dedim. "Lacivert'i alıp."

Güler gibi dudağının bir kenarını kıvırdı. Gülmekle uzaktan yakından alakası olmayan bir ifade olsa da öyle olduğunu tahmin ediyordum. "Onu alıp seni bırakacağımızı mı sanıyordun?"

Başımı salladım.

"Aptal kız."

Kaşlarım çatılırken "Pardon?" dedim tersçe.

"Kendi kardeşimi kurtarıp, başkasının kardeşini, benim yüzümden kaçırılan küçük bir kızı, dağ başındaki silahlı adamlarla bırakacak biri gibi mi duruyorum?"

"Biraz?" dedim kararsızca.

"İyi." dedi beni sırtımdan ittirerek önüne geçirirken. "Olmadığımı öğrenmiş oldun. Gevezelik etme de yürü şimdi."

Anlamsızca yürümeye devam ederken dışarıdaki adamlara gözükmeden nasıl girdiğini düşünüyordum. Silah veya bağırış sesi falan duymamıştım, yani ya susturucu kullanmıştı, ya da bir şekilde onlara gözükmemenin bir yolunu bulmuştu. Bir şekilde onları öldürmemiş olması -en azından öyle düşünüyordum- onun bir katil olması düşüncesini zihnimde biraz daha arkalara itti.

Asıl şaşırdığım şey buraya bizzat kendinin girmiş olmasıydı. Tek gelmediğini düşünüyordum. İçeriye yollayabileceği bir adamı olmalıydı. En basitinden Kılıç'ın falan dışarıda olduğuna emindim. Gerçi onu göndermediği için sanım teşekkür etmem gerekiyordu. O adam içeriye gelip, beni bir silahla vurup Kurşun'a 'ölmüş' açıklaması yapabilirdi.

Deponun kirli koridorundan çıkarak Lacivert'le oturtulduğumuz o geniş alana çıktık ve oradan da demir kapıya doğru ilerlemeye devam ettik. İkimizin sessizliğini, topuklarımın sesi dolduruyordu.

Demir kapı açıktı.

Kapıya yaklaşırken Kurşun kolunu karnıma yaslayarak sert bir hareketle beni arkasına aldı ve rahatça silahını kaldırarak önce dışarıyı kontrol etti.

Onun için anlık yapılmış bir hareket olsa da beni neredeyse tökezletebilecek bir şeydi bu. Olası bir tehlikeye karşı kendini öne koymuş, beni korumaya almıştı.

18 Ağustos 2022. İlk, ilk, ilk. Yine bir ilk yine bir sen sevgilim. Bugün ilk kez birisi kendini bana siper ediyor. O sensin. Üç yıl sonra yine beni kurtarmaya geldin. Yine bana aptal dedin. Ve ben bu kez sana hiç sinir olmadım.

En sonunda tehlike olmadığına kanaat getirmiş olmalı ki kolumu dirseğimin iç kısmından tutarak beni yanına aldı, silahını diğer eline geçirdi.

Şu anda onların hayatı hakkında hiçbir fikri olmayan 20 yaşındaki bir kıza göre fazla karmaşık ve gergin bir an yaşanması gerekiyordı. Ben dövüşmek dışında karanlık bir tutkusu olmayan basit bir mimarlık öğrencisiydim. Silahlı adamlardan, dağ başlarındaki karanlık depolardan korkmam gerekiyordu. Ben de gözlerimi elindeki silaha çevirerek sertçe yutkundum ve bunu görmek beni ürkütmüş gibi yaptım.

Tepkimi elbette ki fark etti ve omuzları gerilirken "Tedbir amaçlı." diye kısa bir açıklama yaptı.

Gerilmesi aklıma Kılıç'ı ve bu durum karşısında düşüneceklerini getirdiğinde gerçekten de o depoya dönüp yerime geri oturmak istedim. Manyak adam beni Lacivert'i kaçırmakla suçlamasa iyiydi. Gerçi... Sanırım bu fazla öngörülü bir iddia olurdu.

Yine de bu olayları gördüğüm için hiç hoşnut olmayacağı su götürmez bir gerçekti.

Uzun zamandır aklımı kurcalayan o soru ağzımdan dökülüverdiğinde gecenin karanlığında rengi belli olmayan arduvazları yüzümdeydi. "Birini

öldürdün mü?"

Yüzü biraz bile seğirmedi. Bakışları sırasıyla bir gözümü, sonra diğer gözümü inceledi ve hemen ardından yeniden beni de yanında sürükleyerek yürümeye devam etti. "Kafa ütüleme."

"Sana hiç nezaket nedir öğreten falan olmadı mı ya?" diye homurdandım topuklu botlarımla ona yetişmeye çalışırken. *Kafa ütülemeymiş...*

"Sana da hiç zeka oyunu oynatmamışlar herhalde." dedi dümdüz bir sesle. "Birini öldürmüş bile olsa birine bunu sorduğunda 'evet' cevabını alacağını düşünecek veya dediği 'hayır'a inanacak kadar salak mısın?"

Gerçekten haklılık payı olan bir şey söylemesiyle gözlerimi devirdim. "Senin yüzünden kaçırılıyor bir de üstüne salak damgası yiyorum.." dedim söylenir gibi. "Kusura bakma ya."

"Bakmam." dedi.

Dişlerimi sıkarken yandan gördüğüm profiline ters bir bakış attıysam da bunu görmedi. Veya fark etti ama umrunda olmadı. Muhtemelen ikincisiydi.

Aklıma gelen bir başka şeyi dillendirerek "Neden beni de Lacivert'le aynı anda çıkartmadınız ve tüm o adamlar nereye yok oldu?" diye sorduğumda dudaklarının arasından bıraktığı bıkkınlık nefesi soğuk havayı bır buhar bulutu olarak deldi.

"Benim için önemsiz biri olmak, hayatımın dışında kalmak can sağlığın için daha iyi." diye açıkladı şaşırtıcı bir şekilde. "Orda onca insanın önünde senin de çıkartılmanı istesem, bu peşinden soruları getirecekti."

"Peki ya adamlara ne oldu?" diye sorduğumda sessiz kalarak yürümeye devam etti.

Biz nereye gidiyorduk?

Deponun arkasına doğru dolaşmış, patika yolda yürüyorduk ve lanet hava eksilerde olmalıydı. Güzel bir grip sefası çekeceğim belli olmuştu.

"Sana bir soru sordum."

"Ve farkındaysan ben de cevaplamadım."

Tam ağzımı yeniden açacaktım ki aniden durmasıyla ona çarptım ve kelimelerim boğazıma tıkılırken elimi alnıma koyarak ona ters bir bakış yolladım.

Başını eğmiş, alışılmış mimiksizliğiyle bana bakıyordu.

"Elfida." dediğinde o sert sesiyle bunu söylemesinin içimde hep bir şeyleri kıpırdatıp kıpırdatmayacağını merak etmekten alıkoyamadım kendimi. "Canımı sıkıyorsun. Sıkma."

"Sende de ne can varsa, hep sıkılıyor. Şu an bağırıp çağırmadığıma şükret. Kaçırıldım ya senin yüzünden kaçırıldım! Ben senin yüzünden beş saat pis bir depoda oturmak zorunda kaldıktan sonra sen de bizahmet beş dakika dayanıver konuşmama."

Parmaklarıyla burun kemerini sıkarken bir şey söyleyeceğini düşünüyordum ki bakışları arkamdaki bir noktaya takıldı.

Her şey birkaç saniye içinde gelişti.

Kurşun beni hızlıca geriye doğru çekti ve yüksek bir patlama sesi ormandaki kuşların havalanmasına sebep olurken karnımın biraz üzerinde dayanılmaz bir acı hissettim.

Bu öyle bir acıydı ki bedenimi geriye doğru savurmuş, gözlerimin kaymasına sebep olmuştu.

Kurşun bir koluyla sıkıca bedenimi kavrayarak yere yığılmamı engellerken ilk kez o arduvazlarında sertlikten başka bir şey gördüm. Şaşkınlık belki..? Biraz endişe?

Bir inlemenin döküldüğü dudaklarım şaşkınlıkla aralanmışken hızlıca bakışlarını üzerimde gezdirdi ve yaralandığım yeri buldu. Parmakları, pembe kısa kazadığımın hemen altına, yani vurulduğum yere dokunurken bir küfür mırıldandı ve kanımın bulaştığı elini bacaklarımın altından geçirerek beni kucağına aldı.

Başımı sabit tutamadım. Eliyle destekleyerek kafamı omzuna yaslarken yine ileride bir yerlere baktığını görüyordum ama aniden pek bir şey düşünemeyecek kadar uyuşmuş hissetmeye başlamıştım. Belki de şoktandı.

"Seni sikeceğim." dediğini duydum sertçe, hâlâ göremediğim beni vuran kişiye ithafen.

"Küçük sevgilini, hiç kimseye belli etmeden öylece alıp götürebileceğini mi düşündün Alpugan? Onu önemsediğini anlamayacak kadar salak mı sandın beni?"

Onun küçük sevgilisi olma fikri, karnımdan kanlar sızarken bile bu sesi tanıyor olduğum gerçeğini arka plana itmişti.

Kurşun Alpugan'ın küçük sevgilisi.

Ve sonra mantığımı buldum.

Bu sesi biliyordum. Bu sesle konuşmuştum.

Teo.

Kurşun beni taşıyarak patikada ilerlemeye devam ederken Teo'nun beni baya bir uzaktan vurduğunu fark ettim. Hâlâ ona yaklaşıyorduk. Uzun bir

kaban giymiş, bir sigarayı dudaklarında tutarken ellerini ceplerine sokmuştu.

Canımın acısıyla dudaklarımdan kısık bir inleme kaçtığında Kurşun yüzüme baktı.

Sigarayı parmakları arasına sıkıştırdı ve "Korkma." dedi son harfi uzatarak. "Ölmeyecek. Zararsız bir vuruştu. Hiçbir organının yanından bile geçmedi muhtemelen."

"Biliyorum." dedi sertçe. "Yine de bu, acısını çıkartmayacağım anlamına gelmiyor."

Onu neden şu an vurmuyordu? Aklıma onlar hakkında okuduklarım geldi. Bir sebepten birbirlerini öldüremiyorlardı.

Sonra içimden bir ses yükseldi. *Sen kimsin de seni vurduğu için birini vuracak?*

Teo hafifçe güldüğünde başımın dönmeye başladığını hissettim. Kurşun bunu fark etti ve "Elfida." diye uyardı beni. "Bilincini açık tut. Arabaya az kaldı, tamam mı?"

"Tamam." diye mırıldanmaya çalıştım ancak sesim çıkmadı. Karnımı uyuşturan dayanılmaz bir ağrı çekiyordum. Biri bir demir çubuğu içime sokmuş ve durmadan çeviriyormuş gibiydi.

Teo'nun yanından geçerken Kurşun bir an bile durmadan "Sevgilinin yanına dön Teo." dedi havadan bile soğuk sesiyle. "Maazallah, şu anda lattesini içtiği kafede bir saldırıya kurban gitmesin. Kim bilir? Belki bu sefer yüzündeki küçük bir kesikle yırtamaz.."

Arkamızda kalan Teo dişlerini öyle bir sıktı ki sesi ben bile duydum. Başım Kurşun'un omuzuna yaslı olduğu için onu görebiliyordum.

"Gerçi," dedi Kurşun yürümeye devam ederken. Artık Teo görüş açısında olmasa da burada başka tek bir ses bile olmadığı için onu çok rahat duyabilirdi. "Okyanus sever böyle şeyleri. Fantazi dünyası biraz haraketli. Sanırım senin karşılayabileceğinden biraz daha farklı." Sonrasında kurduğu cümlenin altında yatan ima zaten bulanan midemi iyice karıştırdı. "Ortak ilgi alanlarımız olması güzel." Başını çenesi yanağıma değecek şekilde yan çevirdi ve Teo'ya kesinlikle pis niyetler barındıran bir gülümsemeyle baktı. "Dikkatli ol. Sende bulamadığını ben ona vermeye kalkmayayım."

Teo'dan tarif edemeyeceğim bir ses yükselirken Kurşun başını öne çevirdi. Önüne döndüğü an sırıtması kaybolurken yüzüne anlık bir tiksinir ifade yerleşmişti.

Başını eğerek beni kontrol ederken gözlerine yeniden o endişe-merak karışımı yerleşti. "İyi misin?"

Gülümsemeye çalışsam da dudaklarımın ne kadar kıvrıldığından emin değildim. "Süperim. Kaçırıldığım yetmiyor bir de senin yüzünden vuruluyorum. Artık on yıl konuşsam bile şikayet edemezsin."

Sesimi nasıl bulmuştum da böyle uzun bir cümle kurmuştum bilmiyordum ama Kurşun dudağının bir kenarını kıvırdı. "On çok oldu ya. Beşte buluşsak?"

"Düşünülür." dediğimde gözlerim yarı yarıya kapalıydı ve başımı sabit tutmakta zorluk çekiyordum.

Teo arkamızdan "Güvenliğini sağlamlaştır Alpugan." diye seslendi. Kendisini tutmak için çok büyük bir çaba sarf ettiği her halinden belliydi. "Bu iki oluyor. Üçüncüde kardeşine bu kadar nazik davranmayız." Onu görebildiğim için cümlesine devam edeceğini hissettim fakat bir nedenden cümlesine devam etmedi.

Kurşun ona hiçbir şey söylemeden adımlarını hızlandırırken "Arabaya gidiyoruz. Açanay, Kılıç ve Çelebi arabada. İyi olacaksın."

"Hastane-" Boğazımı temizlemeye çalıştım. "Hastaneye mi gideceğiz?"

"Evime." dedi sadece.

Kolumu zorlukla kaldırarak omzuna tutundum. Çıplak sırtımdaki baş parmağıyla tenimi okşadı. "Canın yanıyor mu?"

Onaylarcasına başımı salladım. "Geçecek. Sadece ayık kalmaya çalış."

Bir kez daha başımı salladım ama artık gözlerim kapalıydı. Arduvazlarını yüzümde hissedebiliyordum.

"Karanlıktan da mı korkuyorsun?" diye sordu birden. Tahminimce bayılmayayım diye beni konuşmaya zorluyordu.

Başımı onaylarcasına salladığımda "Ağzını kullan Elfida." dedi.

"Evet." Sesim neden bu kadar cılızdı?

"Bir renk, karanlık.. Problemli bir küçük kızdan fazlası değilsin öyle değil mi?" Sözlerine rağmen sesi merhametli geliyordu. Bu onda ilk kez tattığım bir tondu.

Onun için büyümüş olmam için kaç üç yıl daha geçmesi gerekiyordu acaba..?

"Neden gülümsedin?" diye sorduğunda fark ettim gülümsediğimi, ama ona açıklayamazdım. Bu yüzden sustum.

Titrediğimde beni göğsüne doğru çekti.

Gülümsememin büyümesi için çabalarken vurulmayı hiç sıkıntı etmediğimi düşündüm. Gerçekten, *biraz bile.*
Bu da içimdeki Elif için bir 'mutfak bıçağı' olayı hâline gelmişti.

Bir dakika geçmeden bir kapı sesi duydum, hemen ardından Açanay'ın telaşlı sesi kulaklarıma ulaştı. "Ona ne oldu?"

Kurşun "Arkayı aç." dediğinde gözlerimi açmayı zorlayarak arabaya baktım. Siyah, bir VIP araçtı. Kaçırılırken geldiğimize benziyordu. Şoför koltuğundaki Çelebi'yi hayâl meyal görebildim.

Açanay arka kapıyı açar açmaz Kurşun benimle birlikte içeriye girdi ve krem rengi deri koltuklara otururken sırtımı destekleyerek canımı yakmamaya çalıştı. Arabaya biner binmez bir sıcak hava dalgası tarafından karşılanmış olsam da bedenim hâlâ üşümekten titriyordu.

Yarı aralık gözlerimle arabanın içindekilere bakarken "Eve." dedi Kurşun sertçe ve araba deponun içindeyken duyduklarıma benzer şekilde bir ses çıkartarak patikada hızla hareket etti. Tek fark, bu sefer ben de içindeydim.

Onun kucağında yarı yatar pozisyonda olduğumu fark etmem neredeyse yarım dakikamı aldı.

Kolu hala sırtımı destekliyordu. Omzundaki elim göğsüne doğru kaymıştı ve kalp atışlarını avcumda hissedebiliyordum. Bu his beni yarı yarıya canlandırdı. Beyaz gömleğindeki kan lekeleri koca bir kırmızı nokta oluşturmuştu. Gören biri onu vuruldu sanabilirdi.

Bu kanlı manzarayı "Teo." diye açıkladığında Kılıç bir küfür savurdu. Ben Kurşun'la bir koltukta, Açanay ve Kılıç ise karşımızdaki üçlü koltukta yan yana oturuyorlardı.

Açanay dişlerini sıkarken "Onu öldürmeyeceğine fazla güveniyor. Artık kontrol edilemez bir boyuta geldi Kurşun. Bunun önünü kesmek lazım." dedi.

Kurşun'un başını salladığını gördüm. Bilincim açıkla kapalı arası bir yerdeyken hissizlikle uzanıyordum. Bildiğim tek net olan şey burada, bu insanların yanında kendimi güvende hissettiğim ve karnımdan akan kanlara rağmen hayatta tutulacağımdan emin olmamdı.

18 Ağustos 2022. Sırtımı birine dayıyorum bugün. Hayır, o arkama geçiyor ve sırtımı kendisine yaslıyor. İlk kez gözlerimi güvenle kapatabiliyorum. İlk kez gözlerimi açtığımda yalnızlığı görmeyeceğimi biliyorum.

Soğuk parmakların yüzüme dokunduğunu hissettiğimde kirpiklerimi kırpıştırarak gözlerimi aralamak için delicesine bir çaba sarfettim. Bu kadar

üşümeme rağmen saçlarım terden yüzüme yapışmıştı. Gözleri yüzümdeyken tutamları yavaş yavaş kenara çekti.

"Elfida tam bir hedef hâline geliyor artık. İyice tehlikenin göbeğine düştü." diyen Kılıç'ın sesi düşünceliydi. "Hiç karşılaşmamalıydılar."

Kurşun'un çenesi kasıldı. "Bu saaten sonra benim yüzümden saç teline bile zarar gelmesine müsaade etmeyeceğim."

Bir elini kanamamı durdurmak ister gibi karnıma bastırdığını yeni fark ediyordum. Eli kan içindeydi.

Göğsündeki elim kaydı ve kucağıma düştü.

Gözkapaklarım kapanırken Çelebi'ye "Hızlı." diye seslendiğini duydum. Birkaç kez adım seslenildi, ama dudaklardan dökülen ismimi duymak bile gözlerimi açmama yetmedi.

Bilincim kapanırken karanlığa düştüm. *Ve ilk kez karanlık o kadar da korkutucu değildi..*

Yine güçlü kolların arasındaydım.

Hayâl meyal anlayabildiğim kadarıyla çok büyük bir araziye girdiğimizi, bir gölün üzerinde konumlandırılmış köprüden geçtiğimizi ve taş yoldan yürüdükten sona kapıya ulaştığımızı gördüm.

Bahçelerinde bir göl vardı.

Kapı açıldı. Telaş dolu sesler yükseldi. Birkaç erkek, birkaç kız sesi uğultular hâlinde kulaklarıma dolarken onların arasından bir tek Lacivert'in sesini algılayabildim. "Ne oldu!? Onu bırakıp çıkmamalıydım. İyi mi?" diye ardı ardında sorarken Kurşun bir şeyler söyledi.

Ve bilincim yeniden kapanırken başımın geriye düşmesine izin vermeden bir elini yanağımın altına koyduğunu hissettim.

Göz kapaklarıma iğneler batıyordu.

Gözlerimi açmak o kadar zordu ki neredeyse inleyecektim.

Uzuvlarımı sıra sıra hissetmeye başlarken konuşmalar kulaklarıma dolmaya başladı.

Bulanık görüntü yavaş yavaş netleşmeye başladığında çalışma odası gibi bir yerde, kanepede uzandığımı fark ettim. Oda kalabalıktı ancak kimse henüz ayıldığımı görmemişti.

Koyu renk ağırlıklı, sade tasarımlı odadaki görkemli çalışma masasının ardında oturan Kurşun düşünceli bir şekilde elindeki kalemi çevirirken Açanay ipad'den bir şeyler yapıyordu. Kılıç ve Safir bir şeyler konuşurken diğerleri de onları dinliyordu. Kılıç ve Açanay masanın karşısındaki tekli deri koltuklarda, sırasıyla Mavi, Lacivert, Safir ve Alkım dörtlü, benim uzandığıma benzer bir kanepede yan yana oturuyorlardı.

Kalabalık bir ailelerdi. Bir evde bu kadar kişi yaşamak 'sıkılma' problemini ortadan kaldırıyor olmalıydı.

Ayıldığımı ilk fark eden Kılıç oldu ve lafını yarıda bölerken ayaklanarak yattığım koltuğun başına kadar geldi. "Elfida? İyi misin?"

Başımı sallamaya çalıştım. Hala daha sersem hissediyordum. Kolumdaki sızıdan anladığım kadarıyla bir serum takılmış ve çıkartılmıştı.

Başımda ikinci biten isim Lacivert olurken "Elfida." diye resmen çığlık attı. "Ah, seni orada bıraktığım için çok özür dilerim. Nasılsın, ağrın var mı?"

Herkes başıma toplanırken ve her kafadan bir ses çıkmaya başlarken kuruyan dudaklarımı araladım ve "Su." diyebildim sadece.

Kurşun sakince cam sürahiden bardağa su doldurarak bana uzattığında ben doğrulmaya çalışıyordum, bunu başaramayacağımı anladı ve büyük elini sırtımdan destekleyerek beni oturur pozisyona getirdi, bardağı elime bile vermeden dudaklarıma yaslayarak suyu kendisi içirdi.

Suyun yarısını içerek kafamı geriye çektiğimde bardağı sehpahaya koydu ve gözlerime baktı. "Daha iyi hissediyor musun? Doktor geldi, yarana baktı. Çok ciddi bir şey yok. Birkaç gün istirahat etmen yetecek ve düzenli pansuman tabi." Sesi stabildi.

"Daha iyiyim." diyebildim.

Açanay koltuğumun kenarına oturarak elini alnıma yasladı. "Biraz ateşin vardı, serum taktılar. Kurşun yarası ateş yapabiliyor."

Başımı salladım. Şu an fazla konuşamayacak, hatta düşünemeyecek kadar bitkin hissediyordum. Kaç saattir uyuduğumu bile bilmiyordum ancak hava hâlâ karanlıktı.

Alkım bana bir şeyler söylemeye başladığında, Kurşun "Yeter bu kadar. Daha fazla yorulmasın. Siz de çıkın yatın." diyerek herkesi susturdu ve hatta biraz kovmuş oldu.

Odadakiler bir bir dağılırken Açanay kalarak yardım etmeyi teklif etmişti ancak Kurşun 'ben hallederim' diyerek onu da göndermişti.

O da kapıdan çıktığında ve odada sadece ikimiz kaldığımızda oksijenin ciğerlerim için yetersiz kaldığını hissettim. Varlığı büyük bir yoğunluk getiriyordu.

Yanımda dikilerek "Sabah her şeyi konuşuruz. Şimdilik dinlen." diyerek benden bir onay bekler gibi suratıma baktığında "Tamam." dedim.

"Seni odana çıkartayım. Yürüyemeyeceğini tahmin ediyorum?" Bir kaşını kaldırdı.

Belki zorlasam yapardım ancak zorlamayı anlamsız bularak başımı iki yana salladım. Bunun üzerine ifadesizce koltuğa doğru eğildi ve yarama dikkat ederek beni kucağına aldı, yeniden doğruldu. Bir kolu bacaklarımın altından, diğeriyse sırtımdan geçiyordu.

Hayatımda pek çok rahat yatakta yatmıştım. İpek kumaşların, orijinal satenlerin üzerinde uyumuştum. Fakat hiçbiri bu adamın kucağından daha sıcak, daha rahat hissettirmiyordu.

O kapıya doğru yöneldiğinde başımı yorgunca omzuna gömdüm ve sessizce beni taşımasının tadını çıkarttım. Teo'ya sarılmak istiyordum. Ona kocaman sarılmak, yerimde tepinmek ve bir lamba cinine dönüşüp ona üç dilek hakkı vermek istiyordum.

Evindeydim. Onun, Kurşun Alpugan'ın evinde, kucağındaydım. İlk kez gördüğüm ilgili gözlerinin odağı, insanların endişelerinin merkezindeydim.

Herkesin cennetinin farklı olduğuna inanıyordum ve Elfida Alaner'in cenneti buydu.

Ateşini ölçmek için alnına yaslanan eller, ilgili sözler, meraklı gözler, güçlü kollar..

Çalışma odasından çıktık, beni kucağında bir litrelik su şişesinden fazlasını taşımıyormuş gibi rahatlıkla merdivenlerden çıkarttı. İlk ulaştığımız kat salonun bulunduğu kattı, oraya girmeden yine merdivenleri tırmanmaya başladı.

Zengin bir kızdım. Küçüklüğümden beri güzel evlerde, görkemli yapılarda bulunmuştum. Ancak bu ev bambaşka bir şeydi. Gezmeye başlasam kaç gün sonra biterdi bilmiyordum. Fakat büyüklüğünün yanında sıradanlıktan uzak, özel bir tasarımı vardı.

Merdivenlerin altındaki küçük balık havuzuna bakarken bunu düşünüyordum. O da ilgimi fark etmiş olmalı ki "Sevdin mi?" diye sordu düz bir sesle.

Kusursuz yüzüne baktım. "*Sevdim*."

İkinci katın merdivenlerini tırmandıktan hemen sonra, tahminimce uyuyacağım odanın kapısının önüne yaklaşırken koridorları aydınlatan hafif loş ışıkların aniden sönmesi ve merdivenler dahil buradan gözüken tüm katları karanlığa gömmesiyle dudaklarımdan bir çığlık kaçarken Kurşun'un da adımları durmuştu.

İrkilmemle beni kucağına bastıran adam dudaklarından kısık sesli bir küfür yuvarlarken "Jeneratör." diyebildim nefes nefese.

"Bozuk." dedi sadece. "Normalde bugün tamire geleceklerdi ama olaylar karışınca aklımdan çıktı."

Kapının önünde, onun kucağında öylece dururken alnımı omzuna yaslayarak nefeslerimi sakinleştirmeye çalıştım.

Karanlık.

Çok karanlık.

Ölüm kokuyor.

Kurşun "Odada kalabilecek misin?" diye sorduğunda kafamı kaldırmadan hızla başımı iki yana salladım.

Korkuyordum, kemiklerime kadar titriyor, bir güç tarafından kontrolsüzce aşağı çekiliyormuş gibi hissediyordum. Ama onun kolları arasındayken ve etrafım cinayet fısıltılarıyla dolu bir karanlığa bürünmüşken ilk kez boğuluyor gibi değildim, zor da olsa nefes alabiliyordum.

"Elfida." dedi boğuk sesiyle. Veya sadece ben boğuk duyuyordum. "Titriyorsun."

Hiçbir şey söylemediğimde kendi kendine anlamadığım bir şeyler mırıldandı ve koridordan çıkarak yeniden yukarı tırmanan merdivenlerin başına geldi. O yukarı çıkmaya başlarken nereye gittiğimizi bile sorgulayamıyordum.

İki kat daha çıktık. Ve en sonunda çift kanatlı, oymaları olan ihtişamlı bir kapının önünde durduğumuzda bunun son kat olduğunu ve kattaki tek odaya girmek üzere olduğumuzu anladım.

"Nereye geldik?" diye sorarken sesimi kontrol etmeye çalıştım.

"Benim odama."

Pek inançları olan bir kız değildim. Belki yeterince derin düşünmüyordum, bilmiyorum ama fazla sorgulamazdım. Yine de, bunun kader olduğunu hissettim. Ben kendi kendimi zorla hayatlarına dahil etmeye çalışırken kader de kendi oyununu yazıyordu belki de.. Vurulmam, tam beni bırakacağı odaya girerken elektriklerin gitmesi, jeneratörlerin bozuk olması ve beni kendi odasına getirmesi..

Hiçbir şey söylemediğimde kapıları açtı ve içeriye girerken beni sabit tutmaya dikkat etti.

Kapılar arkasından kapanırken bu odanın geldiğimiz koridorlara nazaran çok daha aydınlık olduğunu ve bunun tamamen odanın bir duvarının camdan olmasıyla alakalı olduğunu fark ettim. Ay ışığı doğrudan içerideydi.

Sonra odayı inceleme fırsatı buldum.

Büyüktü. Fazla büyük. Lavaboya açılan bir kapı vardı. Onun dışında odanın bir köşesinde jakuzi sistemi kuruluydu ve hemen önünde terasına açılan bir kapı vardı. Oturma grubu kadar kalabalık olmasa da özenle yerleştirilmiş biri ikili, biri tekli iki koltuk odanın ortasında, cam sehpahanın etrafındaydı. İleride giyinme odasına açılan bir bölüm vardı. Yatağı zeminden üç basamak yukarıdaki kısımda kalıyordu.

Bir kralın odası gibi gözüküyordu.

Ben içeriyi incelerken neredeyse karanlığı unutacak kadar hayran kalmıştım buraya. Zengin ve büyük gözükmesi değildi dikkatimi çeken şey. Farklıydı. Evin kalanı gibi değişik bir aura'sı, ilginç bir tasarımı vardı. Eh böyle başarılı mimarlık-mühendislik şirketlerinin sahibi olan aileden daha azı da beklenmezdi herhalde.

Kurşun yatağına doğru ilerleyerek gri nevresimler geçirilmiş neredeyse üç kişilik yatağına beni dikkatlice yatırmak için eğildi.

Başımı yastığa yerleştirirken kafamı ona doğru çevirdiğimde aniden ne kadar yakın olduğumuzu fark etmek göğüs kafesime bir ağrı saplanmasına sebep olurken soluğumu dudaklarımdan sertçe bıraktım.

Arduvazlarını indirdi, bakışlarını gözlerime sabitledi. O an yutkunmamak için çok büyük bir savaş veriyordum. Çünkü kafamı biraz kaldırsam onu rahatlıkla öpebilirdim. Ellerinden biri hâlâ belimdeydi.

"Yeterince deldin Elfida. Artık çekebilirsin." dediğinde yüzüne boş boş baktım.

"Ne?"

Belimdeki elini çekerek boynuna götürdü ve orada olduğunu bile fark etmediğim elimin üzerine koydu. İşte o an fark ettim. Tırnaklarımla resmen

adamın derisini deşiyordum.

Parmaklarımı hızla çekerek boynunda çıkan hilâl şeklindeki izlere baktım ve dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Elimi boynundan çekerek yatağa bırakırken sessizliği seçtim. Bir şey söylememi bekleyerek yüzüme bakarken hâlâ üzerime eğilmiş hâlde olduğunun farkında mıydı acaba?

"Bir afedersin bile yok mu?" diye sorduğunda kaşlarım çatıldı.

"Farkındaysan şu anda senin düşmanın tarafından vurulmuş ve muhtemelen litrelerce kan kaybetmiş hâlde yürümekten bile aciz bir şekilde yatıyorum." Sesimin aksi çıktığını biliyordum. "Benden boynundaki üç tırnak izi için bir afedersin beklemek yerine kendin özür dilemeyi düşünebilirsin."

Nefesini bıraktığında bunu yüzümde hissetmek az kalsın maskeme zarar verecekti ancak bunu engelledim.

"Kucağımda ve yatağımdayken pek şiketçi görünmüyorsun." diyerek başını yana yatırdığında arduvazları neredeyse gözlerimi delecekti.

Şikayetçi olmak mı? Hah.

"Bağırıp çağırmamı mı bekliyorsun? İnan buna biraz bile enerjim yok."

"Gelmiş gelmiş." diyerek doğrulduğunda neredeyse onu tutup geri çekecektim. Şükür ki içimde az da olsa mantık kalmıştı.

Ay ışığı, cam duvardan içeri girerek içeriyi o kadar güzel aydınlatıyordu ki karanlık burada değilmiş gibi hissediyordum.

Ayakta durmuş, yüzüme bakarken aniden "Gözlerin doğuştan mı böyle, sonradan mı oldu?" diye sorduğunda bu hiç beklemediğim bir soruydu.

"Küçükken değişmeye başlamış."

Başını salladı ve ensesini kaşıyarak odanın içine bakındı. Düşündüğü şeyi tahmin ederek "Sen nerede uyuyacaksın?" diye sorduktan hemen sonra "Yanımda değil herhalde." diye ekledim bu düşünce absürtmüş ve ben bunun için sağ böbreğimi feda etmezmişim gibi.

"Yatak paylaşmayı sevmem." derken arkasını dönerek odanın ortasındaki koltuklara doğru adımlamaya başladı.

"Orada mı yatacaksın?" diye sormama engel olamadım. Bu dev gibi adam o koltuklara anca yarısını sığdırırdı.

Burnundan alaylı bir nefes verdi. "Bu evde elliden fazla oda var Elfida."

Elli. *Vay be.*

Koltuklardan tekli olanına oturdu ve sehpanın üzerindeki bilgisayarını kucağına alırken bana yandan bir bakış attı. "Uyu."

Hiçbir cevap vermeden gözlerimi kapattığımda ve karnımdaki hafif ağrıya rağmen tepkisizce uzanmaya devam ettiğimde ona gece uykularını sevmediğimi söyleme gereği duymadım.

18 Ağustos 2022. Evindeyim, odanda ve yatağındayım. Sevgilim.. artık hayatındayım.

Ve bu yüzden biraz özür dilerim. Çünkü istediğimi elde etmeden seni asla bırakmayacağım.. Kaybedeceklerim veya kaybedeceklerin umrumda bile değil.

~

Kulaklarıma onun klavyede gezen parmaklarının tıkırtısı ulaşırken bu yatağa yatalı hemen hemen bir saat oluyordu. Artık sopa yutmuş gibi yatmaktan sıkılmıştım. Tek tesellim onun gözümü açtığımda hemen görebileceğim bir mesafede olmasıydı.

Çalışıyor olmalıydı.

Arada araladığım gözlerimden gördüğüm kadarıyla yerinden hiç kıpırdamamıştı. Hâlâ dizlerinin üzerindeki bilgisayarı, dimdik fakat rahat oturuşu ile o koltuktaydı.

Onu yandan görebiliyordum. Bu adam.. Kesinlikle kutsanmış bir güzelliğe sahipti. Her bir bölümü altın oranlarla işlenmişti.

Nefesini bıraktığını duydum ve hemen ardından bakışları hâlâ ekrandayken sesi odayı kapladığında istemsizce yatakta irkildim. "Artık gerçekten uyumalısın."

"Nasıl anladın?" diye sordum sakin bir sesle.

Klavyede bir şeyler yazdı. "Düzensiz nefes alıyorsun ve yaydığın gerginliği hissedebiliyorum."

Başımı geriye attım. "Sıkılıyorum."

Dikkatini bilgisayardan ayırdı ve ilk kez başını bana döndürdü. "Bitkin değil misin?"

"Evet ama uyumak istemiyorum."

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından "Bir de uyumak için pış pışlanmaya ihtiyacın olduğunu söylersen hiç şaşırmayacağım. Problemsizce gerçekleştirebildiğin bir eylem var mı?" diye sorduğunda sesi her zamanki kadar ciddi, ancak biraz alaylı çıkıyordu.

Gözlerimi devirdim. "İhtiyacım olsa pış pışlayacak mısın?"

Nezaketsizce "Hayır." dediğinde bir kaşım havalandı ve yatakta az da olsa doğrulmaya çalıştım.

"Sakın senin yüzünden vuruldum diye gevezelik etmeye başlama." diye uyardı. "Yeterince bebek bakıcılığı yaptım. Bu ev bir nazlı bünyeyi daha kaldırmaz."

Öyle güzel kaldıracak ki sevgilim..

"Bunu konuşacak mıyız?" diye sordum ciddi bir ifadeyle. "Bugün resmen kaçırıldım ve vuruldum. Kimsin sen Kurşun? Ve benim tüm bunlarla alâkam ne?"

Nefesini bırakırken bilgisayarı sehpanın üzerine koydu ve bir eliyle çenesini kaşıdı. Yeniden sırtını koltuğa yasladığında bakışları ciddiydi.
"Senin bir alâkan yok."

"O zaman neden içinden çıkartılmış bir kurşunla burada yatan benim?" dedim biraz çileden çıkmış gibi.

"Yanlış zamanda yanlış yerdeydin."

"Ve bu her şeyi açıklamaya yetiyor öyle mi?" diye sordum dalga geçiyormuş gibi.

"Evet." dediğinde dudaklarımdan dökülen ismi bu zamana kadar hiç söylemediğim kadar sertti. "*Kurşun*."

Başını 'efendim' dercesine yana yatırdı.

"Beni bunları kendim çözmek zorunda bırakma."

İlk kez ifadesinden eğlenen bir şeyler geçti. "Çöz Elfida. Merak ediyorum nasıl çözeceksin?"

Yine bu adam, yine küçümseyici cümleler..

Ona bazı şeyleri çoktan çözdüğümü söylemeyi redderek sırtımı zar zor doğrulttum ve yatak başlığına yasladım. Dudaklarımı alayla 'bilmem' dercesine büktüğümde bunun hoşuna gitmeyeceğini biliyordum.

Biraz kafası karışsındı bakalım.

Bana doğrudan bakarken sakince koltuğundan ayaklandı ve "Bilmen gerken tek şey bir daha böyle bir şeyle karşılaşmayacağın." dedi dümdüz bir tonla.

Ben aksi yüz ifademle sessiz kalmayı seçtiğimde bana arkasını dönerek lavabo kapısı olduğunu tahmin ettiğim yere doğru ilerlemeye başladı. Giderken elini ensesine atarak üzerine geçirdiği tişörtü bir hamlede çıkartmasıyla aksi ifadem bir toz bulutu hâline geldi ve yok oldu.

Onun gibi bir adamın vücudunun mürekkeplerle kaplı olacağını düşünürdünüz. Ama bedeninde tek bir iz bile yoktu. Gergin sırt kasları, heybetli vücuduna mükemmel şekilde yakışıyordu. Damarlarla sarmalanmış

çıplak kolları kalındı. Yıllar süren emeğin sonucunda oluşacak türden bir kalınlık. Ağzınızın sulanacağı, dokunmak için yanacağınız türden..

Banyonun kapısını açarken hafifçe bana döndü ve "Duşa gireceğim. Üzerime bir ton kan akıttığını düşünürsek geç bile kaldım. İhtiyacın olursa seslen." Kapıyı açtı, içeriye girdi ve ardından kapattı.

Yutkundum.

Onun çıkmasıyla oda aniden yine çok karanlıkmış gibi hissettirmeye başladığında elimi boğazıma attım ve yakamı biraz aşağı çekiştirdim.

Bu elektiriklerin nesi vardı böyle? Yarın ilk işim belediyeye şikayet etmek olacaktı.

Suyun sesi açıldığında ve ben aklımdan onun çıplak görüntüsünü atmaya çalışırken odada bir de bildirim sesi duyuldu.

Bakışlarım ay ışığıyla aydınlanan odada dolaştı. Bildirim sesi bir kez daha duyulduğunda bunun nereden geldiğini anlamıştım.

Bilgisayarından geliyordu.

O an kendimle bir içsel savaş vermem gerekti.

Beni o depoda yalnız bırakmamış, kurtarmış, ilgilenmişti. Bense onun kasasından para eksilten bir hırsızdım ve yatağında uzanıyordum.

Her zaman çok adaletli hareket ettiğim söylenilemezdi, duygularıma kulak verdiğim, onları kâle aldığım da öyle..

Öyleyse içsel savaşımın pek uzamasına gerek de yoktu.

Yatak başlığından destek alarak bacaklarımı sıra sıra yere attığımda çıplak ayaklarım soğuk zemine değdi ve aklıma botlarımın nerede olabileceğini getirdi.

Ayaklarımı yere bastım, elimi yatağa bastırdım ve komodine tutunurken dişlerimi sıkarak ayağa kalktım.

Bakışlarım boy aynasından kendi bedenimle buluştuğunda gözlerimdeki hırsı görmek beni rahatsız etmedi.

Bir hırsıza kapıyı açarsanız, içeri girerdi.

Yatağa tutuna tutuna, yaramdaki kasılmaları önemesemeden yürürken kulaklarım akan suyun sesine odaklıydı. Henüz yeni girmişti. Bir dakikada kimse yıkanamaz diye düşünüyordum.

Yatağın bölmesine çıkan üç merdiveni indim, yavaş ve kontrollü adımlarla kalktığı koltuğa doğru ilerlemeye başladım. Arada gelen zorlanmayla dişlerimi sıkıyor fakat duraksamadan devam ediyordum.

Bu işlerin hızlanması gerekiyordu. Benim çizdiğim yolda, avuçlarında olmam gerekiyordu. O beni tuttuğunu düşünürken onu tutsak etmem

gerekiyordu.

Zorlanarak da olsa bilgisayarın başına ulaştığımda ekranı hala açık olan cihaza yaklaştım ve ekrandaki, kapatmadığı sekmeye baktım. Sayılar, çizimler ve işle ilgili birkaç şeyden ibaretti.

Evinin içinde tek bir kamera bile olmadığını biliyordum. Evin dışında ve hatta evine giden yolda da dahil olmak üzere yüzlercesi olmasına rağmen. Bu yüzden rahattım.

Henüz bir şeye dokunmadan ekrandakileri incelerken gözüme aşağıda açılmış bir sekme takıldı. *Teo Şahsuvar* yazıyordu.

Ona tıklamak için bir saniye bile düşünmedim.

Düşünmeye gerek mi vardı?

Tıklasam en büyük aptal olurdum.

Böylesine zeki bir adamın benim sorularımı cevaplayabilecek bir dosyayı bilgisayarda açık bırakıp odadan çıkmasının hiçbir mantıklı yanı olamazdı.

Bu oltaya atlamayacak kadar zeki biriydim.

Bana tam güvendiğini zaten düşünmüyordum. Ama Kılıç gibi paranoyak da değildi. Ona bir zarar vermek istesem, verebileceğim bir zararın büyük olabileceğine inanmıyordu.

Bilgisayar kamerasının önünde durmaktan endişe duymadım. Bu bilgisayarın kamerası kullanım dışı bırakılmıştı. Bunu evimden kamerasına bağlanmaya çalışırken öğrenmiştim.

Kamerasına girmeye çalıştığım adamın evinde, onun odasındaydım şu an.. İnanması hâlâ daha güçtü.

Ama günün geleceğini ve burada olmanın normal hissettireceğini de biliyordum. Düzenli bir adamdı. Bense hiç değildim. Bu koltuklara saçılacak kıyafetlerimi, kağıtlarımı, ortalıkta duracak makyaj malzemelerimi şimdiden gözümde canlandırabiliyordum.

Burası çok renksizdi.

Benim eşyalarımla renklenecekti.

Bilgisayardaki açık dosyayı bozmadan hızlıca bakınmaya başlarken yanlış bir şeyler yapmadığımdan emin olarak dikkatli hareket ediyordum.

Çalışan dosyasını buldum, kendime gönderdim ve bağlantıyı temizledim. Aynı şekilde lazım olabileceğini düşünerek birkaç ihaleyle ilgili dosyayı da şifreli bir ağdan kendime gönderdim. Ne işime yarayacağını henüz tam olarak bilmesem de bunların da vakti gelirdi elbet. Fazla bilgiden kim ölmüştü değil mi?

Parmaklarımı hızla klavyede dolaştırarak yaptığım tüm hareketleri silerken duştan çıkma ihtimaline karşı daha fazla oyalanmayarak onun açık bıraktığı sekmeyi eski hâline getirdim ve yeniden yatağıma yürümeye başladım.

Oda soğumuş gibiydi. Veya ben yataktan çıktığım için üşümeye başlamıştım.

Ben yatağa yattıktan sadece dört dakika sonra kapıyı açtı ve altında siyah bir eşofman dışında çıplak hâlde dışarı çıktı.

Banyo buharı arkasından süzülerek onu sisler arasındaymış gibi gösterirken gözlerim istemsizce pürüzsüz bedeninde dolaştı. Kasları o kadar biçimli ve şişmiş gözüküyordu ki onu gören aklı başında bir insan onu yere sermeyi aklından dahi geçirmezdi.

Ne yazık ki beni tanımlamak için kullanılan en iyi sıfat 'aklı başında' değildi.

İçeriye adımlamaya başladı. Eşofmanı bol bir modeldi fakat yine de bacaklarına çok güzel oturmuştu.

Koyu renk saçları ıslaklığın etkisiyle daha da koyulaşmıştı ve bedeninden su damlaları süzülüyordu.

Eşofmanının bel lastiğine doğru kayan bir damlayı gözlerimle takip ederken yutkundum.

"Sanırım yatağımda yatan küçük bir kız varken giydiklerim konusunda daha dikkatli olmalıydım." dediğinde bakışlarım hızla alaylı gözlerine tırmandı.

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdığımda güldü.

Hayır, dudağının köşesini kaldırmadı veya alayla bakmadı, gerçekten güldü. Ses çıkartmadı veya kahkaha atmadı ama o dudakları ilk kez bu kadar belirgin ve mükemmel bir şekilde kıvrıldı.

"Sadece maçımızdan önce küçük bir kalite kontrol yaptım."

"Bir çıkarıma varabildin mi?" diye sorduğunda sesi keyifliydi.

"Doping kullanman dışında mı?"

Kızmadı veya bozulmadı. "Gerçekliklerini test etmen için sana biraz izin verebileceğimden eminim."

Gerçekliklerinden şüphem olmasa da test etmek için üşümüş avuçlarım kaşınıyordu.

"Ringde yeterince test edeceğimden eminim." dedim onun gibi küstahça.

Başını iki yana salladı. "Hâlâ geri çekilmek için şansın var."

Sıcaklık iyice düşmüş gibi hissettim. Bi de sanırım uykum geliyordu. Ağırlaşan göz kapaklarımdan bunu çıkarttım.

"Geri çekilmemi bu kadar istediğini belli etme Kurşun." dedim kısılan sesimle alayla. "Seni korkak gösteriyor."

"Korkak?" Tek kaşı havalandığında birinin bunu ona ilk söyleyişi olup olmadığını merak ettim.

"Korkak." dedim onaylarcasına.

"Öyle olsun bakalım." dedi duran adımlarını hareketlendirerek bilgisayarının başına otururken.

Başımı yana yatırdığımda yastığın kumaşı çok soğuk hissettirdi.

Bilgisayarı bu kez kucağına almadı, öne eğildi ve bir şeyler yaptı. O 'Teo' sekmesini açsam ne olurdu bilmiyordum ama muhtemelen bunu anlayabilecek bir sistem ayarlamıştı. Böylece gözünde 'sıradan küçük kız' kategorimi koruyacak veya 'tehlike' bölümüne atılarak uzaklaştırılacaktım.

İlki olmalı ki arkasını yaslanarak bir elini dudaklarına götürdü ve bana baktı. İnceleyen bakışları üzerimdeydi. Sanki tartıyordu.

Birkaç saniye sonra bakışlarındaki ifadenin değiştiğini fark ettim, ama aynı sırada gözlerim önüne bir sis perdesi inmiş gibi bulandığından ötürü buna çok kafa yoramıyordum.

O koltuktan kalkarken başım ağırlaşmış gibiydi.

"Yüzün niye o kadar kızarmış senin?" diye sorduğunda sesi alışıldık sertliğindeydi.

"Seni çıplak görünce utanmışımdır." dedim alayla.

Yanıma ulaştı ve sözlerimi dikkate almadan elinin tersini alnıma bastırdı. Arduvazları yüzümdeyken ağzının içinde bir şeyler mırıldandı ve üzerimdeki yorganı aşağı çekti. "Ateşin var. Neden söylemiyorsun?"

Bunun ben de farkında değildim. Aniden sersemlemiş hâlimin sebebi bu olmalıydı.

Göz kapaklarımın ağır hissiyle gözlerimi kapattım.

Soğuk ellerini karnımda, kısa kazağımın bittiği yerde hissettim. "Aç gözlerini."

Pembe renki kazağımı yukarı doğru sıyırdığında "Ne yapıyorsun?" diye söylendim ama sesim dakikalar öncesine göre gücünü epey kaybetmişti.

"Havale geçireceksin." dedi kazağımı bir eliyle daha yukarı sıyırırken ve diğer eliyle sırtımı yataktan kaldırdı. "Aptal kız."

Karşı koyacak ve hatta bir şeyler düşünebilecek gücü zihnimde bulamadım. Sadece bu hâlde bile ellerinin beni heyecanlandırdığını

biliyordum.

Kollarımı havaya kaldırdığımda kazağı başımdan çıkarttı ve yere attı. İçimde aynı tonlardan pembe, dantelli bir sütyen vardı. Arduvazları bir saniyeliğine sütyenime takıldıktan sonra sırtımı bırakarak beni yeniden yatırdı ve parmaklarını bu sefer de pantolonumun düğmelerine götürdü.

Bir an kendimi küçülmüş hissettim. Aramızda daha çok yaş farkı varmış, o çok daha büyükmüş gibi..

Veya yıllar süren ilgi eksikliğine karşın gösterdiği tavırlar bulanıklaşan zihnimi karıştırmıştı.

Kolay hasta olmaz fakat hastalıklarımı zor geçirirdim. Sık sık başıma yaslanan eller, ağzıma tutuşturulan çorba kaşıkları olmazdı. Genelde soğuk duşlar, dolaptaki haplar ve kuryenin kapıya bıraktığı çay paketleri olurdu.

Pantolonumun düğmelerini açtı ve iki eliyle yanlarından tutarak aşağı çekti.

Aniden yatağında, vücut kusurlarımı saklamak için tercih ettiğim en uygun kıyafetler üzerimden bir bir ayrılırken rahatsız hissettim. Kalkanımın altından çıkıyor gibiydim. Hoşlanmayacak kadar ince bulduğum bacaklarım soğuk havayla buluşarak titrememe sebep olurken onları gizleyen bol pantolonum dizlerime kadar indi.

Onları sıyırarak tamamen çıkartabilmek için bacaklarımı sırasıyla kaldırırken bu kez pembe, dantelden olan külotuma baktım. Bu gece için uygun bir takım seçmiştim.

O pantolonumu yere bıraktığında ben titreyerek yorganı tuttum ve beni biraz ısıtabilmesi için üzerime çektim fakat büyük elleriyle yorganı benden ayırdı, yatakta uzaklaştırdı.

Artık dişlerim birbirine çarpmaya başlamıştı.

"Soğuk." dedim.

"Seni buz gibi suyun altına sokmadığıma dua et." derken yanımdan yeniden uzaklaşıyordu.

Birkaç dakika sonra elinde ıslak bir havluyla geldi ve buz gibi havluyu alnıma koydu. İrkildim ve elini ittirdim. "Çek şunu, donuyorum."

Onu ittirdiğim ellerimin bileklerimi bir eliyle kavrayarak aşağı indirdi ve soğuk kolu karnıma deydi. Yine ürperdim.

Havluyu alnımdan boynuma indirdi. Bakışlarının bir an için aşağı kaydığını ve ellerimi tuttuğu yere kadar incelediğini fark ettiysem de bunu çok hızlı yapmıştı.

Aynı onun gibi imâyla "Sanırım büyük adamların önünde kıyafetlerim konusunda daha dikkatli olmalıydım." dediğimde arduvazları gözlerime çıktı.

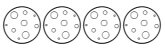
Dudağının kenarı kıvrılırken ıslak havluyu boynumun diğer tarafına bastırdığında "Of." diye söylendim.

Bir eli, ellerimi tutmakla meşgul olduğu, diğeriyle ise soğuk havluyu boynuma bastırdığı için üzerime eğilerek ateşimi dudaklarıyla kontrol etti. Alnım sıcak olmasına rağmen dudakları çok daha sıcaktı. Göz kapaklarım aşağı indi. "Şikayet etme."

Başımda durmaya, havluyu vücudumda gezdirmeye devam etti. Bense gözlerimi kapatıp sadece uzandım.

Bu anın hayatım boyunca yaşadığım en güzel an olduğuna karar verirken büyük avcunu alnımda hissetmek beni bunu görerek ne düşüneceğini umursamadan gülümsetti.

18 Ağustos 2022. Artık yalnız değilim.

KURŞUN A. ALPUGAN

-Ertesi gece

Açık, parlak renkteki gözleri acıyla titrese de Okyanus acısını asla dillendirmezdi. "Bunları aştığımızı sanmıştım." dediğinde hafifçe kısılan sesi alaycıydı.

Dudaklarımın arasına sıkıştırdığım sigaranın dumanını, sigarayı çıkartmadan üflerken kolundaki av bıçağını derisini sıyıracak ve ince bir kan yolu çizecek şekilde aşağı doğru çekmeye başladım. "Bu gidişle asla aşamayacağız *Vittoria*."

Yakut Okyanus Rozarin'in tepki göstereceği çok az şey vardı. Dişlerini birbirine kenetledi. "Bana şöyle seslenme."

Boştaki elimle sigarayı dudaklarımdan ayırarak "Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordum alayla.

Bağlı olduğu tahta sandalyesinde gerildi ve konuyu değiştirme ihtiyacıyla elimdeki bıçağa baktı. "Bir av bıçağı, ha?"

"Senin gibi bir sırtlanı daha azı kesmezdi."

Kolu boyu boyunca çizildiğinde bıçağı geri çektim ve ince ucunda toplanan kanlarını kot pantolonuna sürerek sildim.

"Sadece Teo'yu daha fazla sinirlendirmeye çalışıyorsun Alpugan." dedi soğukça. "Benimle bir derdin olmadığını ikimiz de biliyoruz."

Sigaramdan uzun bir nefes çektim ve üfledim. "Kızması ve tasmasından kurtulamayan bir köpek gibi tepinmesi hoşuma gidiyor." Bir süre yüzüne bakarak bekledim. "Onu kızdırmak için seni acıtmam. Ama Okyanus.. Sana baktığımda ondan daha azını görmüyorum. Ne zaman masum insanlarla uğraşacak birine dönüştün sen?"

Kendini tepkisizliğe zorladı. "Konu Elfida yani? Senin yüzünden kaçırılmışken Teo onu vurdu ve sen bıçaklarınla üzerimde oynayarak vicdanını rahatlatıyorsun öyle mi?" diye sordu. "Çok şeker."

"Söz ettiğim masumun bir tek Elfida olmadığını çok iyi biliyorsun." Bıçağımın kenarıyla yüzüne düşen saçı kenara ittim. "Artık sana baktığımda sadece Teo'nun yarattığı bir kadın görüyorum. Neye dönüştün sen böyle?"

Onu ilk gördüğüm hâlinden, bir hapishane hücresindekinden çok farklı bir kadındı şimdi. O zamanlar iyilik için öldürürdü, şimdiyse öldürmek için öldürüyordu.

İçsel değişimlerinin yanında fiziksel olarak da Vittoria'yla biraz bile alâkası kalmamıştı. Masum bir yüzü yoktu artık. İçe çökük elmacık kemikleri, sert yüz hatları, donuk bakışları vardı.

"Buraya hayatım hakkında konuşmak için mi getirdin beni?"

Vittoria'da kurtarılmaya değer bir şeyler vardı. Ama Okyanus, o değer şeylerin hepsini kaybetmişti.

Dilimi damağıma vurarak bir 'cık' sesi çıkarttım. Elimdeki bıçak boynuna, şah damarına sürtündü ve "Hayır." dedim. "Buraya Elfida'ya ikinci kez bir zarar gelirse, seni öldüreceğimi haber vermek için getirdim."

Onu vuran Teo olsa da arkasında yatan Okyanus'tu.

Onun ismini karşısında dillendirerek bu derece önemsiyormuş gibi davranmam Elfida'yı olduğundan daha fazla av'a dönüştürüyordu belki de ama Okyanus bunun sadece bir kişiyle ilgisi olmadığını çok iyi biliyordu.

Artık saçmalıklarına tahammülüm kalmamıştı.

Dudakları kıvrıldı. "Aşık mısın Alpugan?"

Yeniden 'cık'ladım. "Hâlâ insanım." Başım yana yattı. "Bir zamanlar olduğun gibi. Hatırlıyor musun? Yoksa Teo sana ait olan her şeyi sildiği gibi hafızanı da mı sildi?"

Hırladı. Gerçekten boğazından derin bir hırıltı çıkarttı.

Rahatça ayağa kalkarken küçülen sigaramdan son bir nefes çektim. Ve iki parmağıma sıkıştırdığım sigarayı sandalyede bağlı duran koluna yaklaştırdım.

Korkmadı. Tepkisizce kaldı ama vahşi bakışlarının ardında Vittoria'ya dahil bir şeyler gördüm. Küçük, kırık şeyler. *Sigara izmaritleri.*

Sigarayı koluna değdirmeden sandalyenin kolunda söndürdüm ve ona arkamı dönerek bodrumdan çıkmak için yürümeye başladım.

Arkamdan güldüğünü işittim. "Sen merhametsizlerin en merhametlisisin Alpugan."

•
•
•

Hayatımda ilk kez aptal rolünü oynadım. Ama kahretsin! Onu da hakkını vererek oynadım.
-Arsen Lupen

•
•
•

Bölümü beğendiniz mi ballarıuım?♡♡♡
Düşünceleriniz ve yorumlarınız neler?
Karakterlerr..
Elfida?
Kurşun?

Lacivert?
Bu bölüm çok görmediğimiz diğerlerii?

.

Bölüm 6

Oy ve yorumlarınızı bekliyorum.
Keyifli okumalar

**

...

KURŞUN A. ALPUGAN

Elimdeki havuç suyundan bir yudum aldıktan sonra bardağı elimden bırakmadan oturduğum tekli koltuğun kolçağına koydum ve bakışlarımı herkes gibi büyük salondaki televizyon ekranında tuttum.

Sabahın erken bir saatiydi fakat herkes uyanıktı.

Kılıç elindeki telefonu dizinin üzerine bıraktı ve "Kameraları hallettim." dedi düzce.

Ona bakmadan başımı salladım.

Açanay bağdaş kurarak oturduğu koltukta başını Kılıç'ın omzundan kaldırdı ve bakışlarını üzerime dikti. Israrlı bakışı sebebiyle kafamı ona çevirdiğimde dudakları aralandı. Göz teması kurmadan konuşamıyordu. "Kıza ne açıklama yapacaksın? Buradan çıkıp polise gitmeyeceği ne malum?"

"Gitmeyecek." dedim sadece.

Karşımdaki tekli koltuğa yan bir şekilde oturup ayaklarını kolçaktan aşağı sarkıtan Lila bana yandan bir bakış attı. "Ben olsam giderdim bu arada."

"Kız vuruldu Kurşun." dedi Açanay. "Bir üniversite öğrencisi. Muhtemelen hayatında ilk kez silah görüyordur. En azından patladığını."

Havuç suyundan bir yudum daha aldım. Büyük bir yudum.

Onun kadar geveze bir kızın bu konuda dün olduğundan daha fazla şikayet edeceğini, en azından korkacağını düşünürdüm. Fakat o neredeyse her zamanki gibiydi. Geveze, meraklı ve baş ağrıtıcı.

"Onu ben vurmadım. Gidip Teo'yu şikayet edecekse etsin."

"Sen vurmadın fakat elinde bir silahla onu senin yüzünden kaçırıldığı yerden kurtardın. Aziz Andıç'ın torunu değil mi? Dedesine anlatsa bile hoş olmaz."

Olmazdı elbette. Ancak büyük bir sorun da görmüyordum. Polise giderdi, ifadesini veremeden bu kulağıma gelirdi ve o küçük kızdan bir daha haber alınamazdı.

Omuzlarımı silktiğimde Açanay'ın söylendiğini duydum. Bu kadının inadı beni sinir etmiyor değildi.

"Konuşurum." dediğimde Kılıç'ın keskin gözleri benimkilere değdi.

"Bunun işe yarayacağından şüpheliyim. Sen bir laf edersin, o iki eder. Fazla yüz verdin. Senden korkmuyor."

Bardağı döndürürken sesim düzdü. Üzerinde durulacak bir konu görmüyordum. "Neden korksun?"

Yirmi bir yaşında bir kızın benden korkması gerekmiyordu. Canımı sıkmadığı sürede bir köşede olduğu gibi durmasında yanlış bir şey yoktu.

"Korku sıkı tutar. Adımlarını tartarak atar."

Nerdeyse göz devirecektim. Fakat Açanay bunu benim yerime yaptı ve Kılıç'a baygın bakışlar atarken mırıldandı. "Şu aşırı şüpheci tavrın ne zaman bitecek merak ediyorum. Kızda bizim görmediğimiz bir şeyler mi görüyorsun anlamıyorum. Veya etkilendin de onu mu gizlemeye çalışıyorsun?"

Bakışlarım yavaşça ona kaydı.

Bardağı elimde çevirirken Kılıç'ı bir kez süzdüm.

Yüzüne bıkkın bir ifade oturdu. Artık onun hakkında o kadar çok mızıldamıyordu. Omuz silkti ve telefonunu yeniden eline aldı. "Benim

zevkime göre fazla temiz gözüküyor. Bir şey demiyorum artık size de. N'apıyorsanız yapın."

Onun zevki kendisi gibi kızlardı. Piercingli, dövmeli, koyu renk saçlı..

Açanay bir süre bakışlarını onun üzerinde tuttuktan sonra yeniden bana baktı ve "Bence de sen konuşma. Daha az muhattap olduğu biri olması iyi olur." dedi. "Kılıç konuşsun en kötü."

Bakışlarım bu öneriyi kâle almadığımı belli edecek şekilde salonda dolaştı ve Safir'in üzerinde durdu. "Safir konuşacak."

Kılıç'ın onunla konuşma şekli hakkında gözümde canlananlar hoşuma gitmemişti.

Safir başını sallarken gözleri hâlâ televizyondaki gündemi takip ediyordu. Elfida'nın en az iletişim kurduğu oydu. Konuşur, biraz tehdit eder ve bu konu kapanırdı işte. Herkes fazla dramatik davranıyordu.

Safir hafifçe sırıttı. "Silah kullanacak mıyım?"

"Hayır." dedim sertçe. Tanrım. Ben mi görmüyordum onlar mı görmüyordu? Kız küçücüktü. Tamam, belki de 21 yaş çok küçük sayılmıyordu ama bakınca küçüktü işte. Elinden tutup kenara çekilecek türden küçük. Silah doğrultacak türden değil.

Kafasına bir silah yaslanması fikri doğru hissettirmiyordu. Canımı sıktığı ve bana baş ağrısı getirdiği doğruydu ama benim gibi biri için uzakta durması gerken biriydi.

Gözümde onu oturtup ağır bir metali alnına bastırdığım bir sahne canlanamıyordu. Heterekromili gözlerindeki korkulu bakışı hayal etmek bana bu düşünceleri aklımdan attırdı.

Omuz silkti ve "Tamam." dedi. "Rica ederim lütfen aramızda kalsın diye."

Burun kemerimi sıkarak ona ters bir bakış attığımda alaylı bakışları üzerimden ayrıldı. "Tamam ya. Şakaya da gelemiyorsun."

Aniden yankılanan bir çığlık sesi televizyonda haber sunan kadının sesini bile bastırdığında salondaki hiç kimsenin kılı bile kıpırdamadı. Çığlığın bu tonuna herkes alışmıştı artık.

Bir dakika bile geçmeden Mavi elinde tuttuğu kumaş parçalarıyla salonda belirdi. Saçları tepesinde toplanmış, kendince sinirli olduğuna inandığı bir ifade takınmıştı. Sakince ona baktığımda, arkasından bir ayaklı bela içeriye giriyordu. Mavi'nin dudakları şikayet etmek için aralandı.

"Abi." diye bağırdı.

Kaşımı kaldırdım.

Elindeki kumaş parçalarını göstermek için havaya kaldırırken büyüttüğü mavi gözleri gözlerimin içine odaklıydı.

"Elbiseme ne yaptığına bir bak. Bıktım artık bu kızdan."

Bir elimi çenemde gezdirirken arkasında, kalçasını duvara yaslamış elindeki makasla rahatça dikilen Lacivert'i inceledim. Omuzlarını silkti.

Burnumdan bıraktığım soluk, Mavi'nin hızlı hızlı alıp verdiği nefeslerine karışırken "Yenisini alırız." dedim sakince.

Siniri biraz dinmiş gibi gözüktü ve Lacivert'e ters bir bakış alarak yanıma doğru adımlamaya başladı. Tekli koltukta zorla yanıma sıkışarak başını göğsüme yasladığında elimi sarı saçlarının arasına soktum.

Lacivert makası sehpahaya koydu ve önümüzden geçerek Açanay'ın yanına oturmadan hemen önce Mavi'ye alayla bakarak "Zırlak." dedi ağzının içinden.

İkisinin yaşları hemen hemen aynıydı. İlişkilerinin gidişatı genel olarak böyleydi ama gün sonunda sarılır uyurlardı. Kavgaları, güne başlama şekilleriydi.

Gözüm televizyonun yanındaki saate kaydığında aklıma yukarıda, yatağımda yatan kız geldi ve ayaklanmak için Mavi'yi nazikçe ittirdim. Uyanmış olmalıydı. Yardıma ihtiyacı olmadan aşağı inebileceğinden emin değildim.

Dün elektrikler gittiğinde kucağımdaydı ve eminim ki onu o titreyen hâliyle bir odaya yalnız başına bıraksam kalbi dururdu. Benim yüzümden vurulmuşken ona küçük bir iyi niyet gösterebilirdim. Göstermiştim de.

Mavi kalkacağımı anlayarak bana müsaade ettiğinde sabah yürüyüşe çıkarken giydiğim eşofmanın arka cebine uzanarak cüzdanımı çıkarttım ve içinden bulduğum siyah renkli kredi kartını eline bıraktım. "Elbisenin daha güzelini bulabilirsin."

Kartı aldı ve bana bir öpücük gönderirken Lacivert'in homurtusu salonu kapladı. Bu sabah için daha fazla bağırışma dinlemek istemediğimden salondan ayrıldım ve odama giden merdivenlere yöneldim.

Katları çıktığımda ve odamın kapısına ulaştığımda içeriden hiçbir ses duyulmuyordu. Belki de hâlâ uyuyordur diye düşündüm.

Kapıyı yavaşça açarak içeriye girdiğimde sıcak bir hava dalgasıyla sarmalandım. Odanın ısıtmasını çıkmadan önce yükseltmiştim.

Sakin adımlarla içeriye girerek yatak görüş açıma girecek kadar yürüdükten sonra gözüme çarpan ilk şey yastığımda dağılmış, sarıya çalan kumral saçlar oldu.

Nefeslerinin düzenli, sakin seslerini duyduğumda burnuma dolan yoğun kokunun kimden yayıldığını fazla düşünmeye gerek yoktu. Yoğun bir menekşe kokusu duyularımı açarken birkaç saniye boyunca onu inceledim.

Sırt üstü yatıyordu, odadan çıkmadan önce uyurken dönüp de dikişlerine zarar vermemesi için yanına yasladığım yastık aynı şekilde duruyordu. Sadece biraz daha yamulmuştu.

Çıplak bacaklarından biri yorganın kenarından çıkmış, başı yana düşmüştü.

Belki de vurulmuş hâlde yatağımda yatan kızın alnına bir silah yaslanmayacak kadar küçük olduğunu düşündüğüm gibi hakkında cinsel düşüncelere kapılınmayacak kadar da küçük olduğunu düşünmeliydim.

Uyumadan önce yatıp onun için seks hayalleri kuracağım falan yoktu elbette ama içinde bulunduğum anda bir saniyeliğine o çıplak bacağın belimde olduğu bir görüntünün gözümün önünden geçip gitmediğini söylesem yalan olurdu. Gelip gitmesi o kadar kısa sürmüştü ki gerçekten düşündüğümü bile anlayamadım. Muhtemelen bu saçma fikri aklıma sokan yatağımda yatıyor olmasıydı.

Bacakları güzeldi.

Onu gördüğüm ilk anda hakkında fark ettiğim ilk şeylerden biri olan bu düşünceyi yeniden doğrularken bir sapık gibi durup kendimden altı yaş küçük bir kızı izlememek için onu uyandırmak üzere yatağa doğru adımlamaya başladım.

Başına dikildiğimde ve hafifçe omzunu dürttüğümde hiçbir tepki vermedi. Yan profilinden gözüken kalkık, sivri burnuna bakarken onu daha sert dürttüm.

Ona güvenmiyordum.

Güven dünya üzerindeki en kuvettli, hak edilmesi en güç duyguydu.

Bana kalırsa asla düşülmemesi gereken bir tuzaktı. Bunu doğrulayacak çok kişi tanımıştım.

Bu yüzden Kılıç'a kızmıyordum. Sadece bunu sık dillendirmesine kızıyordum. Yine de o herkese karşı böyleydi işte.

Dürtmemin etkisiyle yüzünü çevirdiğinde artık birkaç tutam saçın ardından tüm yüzü gözler önündeydi.

Bu hâliyle gören kimse onun kötü işler peşinde olan biri olduğunu sanmazdı.

Yine de, şeytan her zaman hayatınıza güzel bir yüz ve etkileyici gülümsemeyle girerdi zaten. Şeytana baktığında onun şeytan olduğunu

anlarsan ne anlamı kalırdı ki?

Dün bilgisayarımda özellikle Teo'yla ilgili bir dosya açık bırakarak duşa girmiştim. Çıktığımdaysa dosya açılmamıştı. Açması bir şey kanıtlamazdı. Açmamasının da kanıtlamadığı gibi.

Sadece sinsi bir küçük kız mı merak etmiştim.

Mekanımın iyi bir dövüşçüsüydü. Ve mekanımda sadece iyiler dövüşürdü. O da iyileri alt edebildiğine göre onların da iyisiydi. Bu dayanıklılık gerektirirdi. Yataktan kalkamayacağını falan düşünmüyordum.

Belki de sadece şımartılmıştı.

Aslına bakarsanız şu anda tamamiyle derin bir uykuda mı onu bile biliyor sayılmazdım. Dövüş kuvvetli hisler getirirdi. Başında dikilen birini hissetmiyor muydu? Onu dürten birini.

Hareketlerini kötüye yoracağım bir izlenim bırakmamıştı bende. *Gereksiz tesadüfleri göz ardı edersek.* Onlarda da karşılaşmamızın sebebi genellikle bendim. Dolayısıyla sıfırdaydı. İlerisinde veya gerisinde değil.

Dün yürümemesini, kendisini bir prenses gibi kucakta taşıtmasını bunu yapamayacak olmasına değil de nazlanmayı seven bir küçük kız olmasına yoruyordum.

Kirpikleri titredi.

Sonunda uyanacağını anlayarak elimi onu dürttüğüm çıplak omzundan çektim.

Boğazından sevimli küçük bir ses çıktı ve üç saniye sonra heterokromili gözleri gözlerimdeydi.

"Günaydın." dedim düzce.

"Günaydın." derken saçlarını yüzünden ayırdı ve o an bacaklarından sonra bedeninde hoşuma giden ikinci şeyin yüzündeki benler olduğuna karar verdim.

Gözüme ilk kez çarpıyordu, normal zamanda onları makyajla kapatıyordu belki de.

Çok umrumda olduğunu söyleyemezdim ama böylesi daha iyi gözüküyordu.

ELFİDA ALANER

Gözlerimi kırpıştırarak açmaya çalışırken dudaklarımın arasından çıkan inleme kulaklarıma boğuk bir şekilde ulaştı.

Aralanan göz kapaklarımın ardına sızan güneş ve karnımdaki sızıyla yüzümü buruştururken ayılmak için kendime birkaç saniye verdim ve dirseklerim üzerinde zorla doğrularak bakışlarımı odada gezdirdim. *Onun odasında.*

Boştu.

Gözlerimi kapatarak yattığım fakat uyumadığım saatler boyunca o koltukta oturmuş, sessiz ve hareketsizce bilgisayarıyla uğraşmıştı. Güneşin doğmadan önce gökyüzüne yaydığı aydınlığın ardından uyuduğumda ise gitmiş olmalıydı.

Ateşim düştükten ve örtüyü üzerime çekip beni yatakta bıraktıktan sonra tek bir kelime bile etmemiştik.

Bugünün gidişatını merak ediyordum.

Bu onun evinde ilk uyanışımdı. Şüphesiz ki son da olmayacaktı.

Buna asla izin vermezdim.

Odanın kapısının çıkarttığı küçük tıkırtıyı duyduğumda başımı yastığa geri koyarak gözlerimi hızla kapattım ve nefeslerimi düzenledim.

Makyajsız yüzümün birazını kamufle etmesi için saçlarımın birazını yüzüme yaydığımda kalp atışlarım hızlanmıştı.

Nasıl gözüküyordum?

Erkeksi kokusunu da peşinde getirerek odaya girdi ve birkaç adım sonra durdu. Kıpırdamadan, yeterince uyuyor gözükmek için uğraşarak öylece yatarken ne düşündüğünü merak ettim.

Gözleri benim mi üzerimdeydi yoksa odasında bir şeylere mi bakıyordu?

Sadece birkaç saniye daha bekledi ve başıma gelerek beni omzundan dürttü. Çok da kibar sayılmıyordu.

Artık yüzümü daha yakından görebildiğini fark etmek endişemi arttırdı.

İkinci kez dürtüldüğümde mırıldandım ve gözlerimi araladım. Bir insanın sabah gözlerini araladığında görebileceği hangi şey şu manzaradan daha güzel olabilirdi ki?

"Günaydın."

Yakışıklı yüzüne baktım. "Günaydın." Sesim uyku mahmuru çıkıyordu.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sorduğunda bunu sormuş olmak için sorduğunu düşündüm. Sesi dümdüzdü.

Başımı sallarken "Dikişlerim biraz ağrıyor." diye mırılandım ve doğrulmak için avcumu yatağa bastırdım.

Bir elini çıplak sırtıma koydu ve beni doğrulttu.

Eli soğuktu, sırtım sıcak. Ve bu mükemmel uyumlu hissettiriyordu.

Çıplak olduğumu tamamen unutmuş gibi -ki bunun fazlasıyla farkındaydım- battaniyeyi üzerimden iterek ayaklarımı yere sarkıttığımda bakışları sanki refleksmiş gibi uykumun etkisiyle iyice aşağı düşmüş ve neredeyse göğüs ucumu gösterecek pembe sütyene indi ve ardından yeniden gözlerime çıktı.

O an çıplak olduğumu hatırladım(!) ve etrafa bakınarak giysilerimi arıyormuş gibi davrandım. Bir yandan da boğazımı temizleyerek sütyenimi düzeltmiştim. *Sanki önünde iç çamaşırlarıyla durmak benim için bir sorunmuş gibi.. Hah.*

"Kıyafetlerin kanlıydı." diye açıkladı düşüncelerimi anlamış gibi. "Sana dikişlerini sıkmayacak yeni bir şeyler vereyim."

Bir an bana kendi kıyafetlerinden vermesini istesem de bu evde yaşayan dört kadın varken bunun saçma olacağını fark ettim.

Başımı salladım.

"Ayağa kalkabilecek misin?" diye sorduğunda kaşları yukarıdaydı.

"Kalkarım." diyerek yataktan destek aldığımda, sakince beni izledi. Kolumdan ve bacaklarımdan kuvvet aldım, ayakta, tam karşısında durdum. Çıplak ayaklarla omuz hizzasından yukarıda değildim.

Bir elini dirseğime yerleştirdi ve önümden çekildi. "Biraz yürümeyi dememelisin."

Onu onaylayarak bana kolumdan destek vermesine izin verirken gözlerim banyo kapısına ulaştı. "Elimi yüzümü yıkayayım."

Birlikte banyoya doğru küçük adımlar attık. Dün bana ağrı kesici vermiş olmalılardı, bu nedenle fazla sancı çekmemiştim fakat şu an karnımda belirgin bir sızı hissediyordum. Tanrım, dikilmiştim.

Vurulmaktan çok şikayetçi olmamak beni hasta bir insan yapar mıydı?

Tabii tabii, sadece vurulmaktan şikayetçi olmamak..

"Kahvaltı ettikten sonra ağrı kesici içersin. Sızı hissetmen normal."

Aklımdan geçen her şeyin üzerine yorumda bulunması bizim ruh eşi olduğumuzun işaretiydi bence.

Kahvaltı etmiyordum. Diğer öğünlerle aşk yaşadığım da söylenemezdi ama şu an bunu dillendirmek istemedim. Daha fazla problemli gözükmek istemiyordum.

"Beni kim dikti?" diye sorduğumda güler gibi olduğunu hissettim. Dudakları küçükçe kıvrıldı.
"Doktor.." dedi ve eksik kalmış gibi ekledi. "Dikti."

"Sık sık vurulur musunuz? Veya birilerini vurdurur musunuz? Sizin özel dikim işleriniz için evinize gelecek bir doktor olduğuna göre.." Sesim ters ve biraz imâlıydı.

Beni cevapsız bırakarak öne uzandı ve ulaştığımız banyo kapısını açtı. "Girmeme ihtiyacın var mı?" Sorumu tamamen kestirip atmıştı.

Ona soğuk bir bakış atarak cevapsız kaldım ve banyoya girerek kapıyı ardımdan kapattım.

Burası ferah bir banyoydu. Camdan bir duşakabin, mermer bir zemin, büyük bir lavabo aynası ve dolaplardan oluşuyordu.

Duşakabinin dışarıya, bir orman gibi gözüken ağaçlarla kaplı arka bahçeye bakan bir bölümü camdandı. Camın tonunun koyuluğundan filmli olduğunu anladım.

Lavabonun önüne geçerek elimi yüzümü yıkadım ve biraz daha toparlanmış gözükmek için kirpiklerimi düzelttim, renk gelmesi için yanaklarımı tokatladım ve canlı gözükmesi için dudaklarımı ısırdım.

Yüzümde bir şeyler yokken kendimi en iyi hâlimde hissetmemin imkansızlığını bilerek kendimi çok incelemiyor, kusurlarıma odaklanmamaya çalışıyordum.

Cildimin kusurlarını kapatacak hiçbir şeyim yoktu. Aynadaki Elfida bana tiksinir gibi baktığında gözlerimi hemen ondan ayırdım.

Bileğimdeki tokayla saçlarımı tepeden, gevşek bir topuz yaptıktan sonra banyodan ayrıldım.

Kurşun kapının önünde, kalçasını rafa yaslamış beni bekliyordu. Yanındaki yarım dolap tarzı ismini bilmediğim şeyin üzerinde tahminimce benim için olan kıyafetler duruyordu. Aşağıdan istemiş olmalıydı.

Aşağıya indiğimde küçük bir sohbet yaşayacağımızı ve bunu onun yapmayacağını biliyordum. Muhtemelen konuşmanın anahtar kelimeleri 'polis, sır ve aramızda' olacaktı. Birkaç kötü bakış, biraz tehdit sözcükleri de eklersek tam oluyordu.

Uzanarak katlanmış giysileri elime bıraktığında onları inceledim.

Düşük belli bir tayt ve bol bir tişörttü.

Harika(!) Kahretsin.

Tüm özgüven eksikliklerim bir aradayken daha ne kadar kötü hissedebileceğimi düşünerek önce beyaz renkli tişörtü aldım ve kafamdan

geçirmek için kolumu kaldırdım fakat bu girişimim onun kolumu tutarak durdurmasıyla son buldu.
"Kollarını o şekilde sert hareket ettirme."
"Hareket etmeden nasıl giyineceğim?"
Tişörtü iki eliyle tuttu ve başımın geçeceği kısma ulaşana kadar küçülttükten sonra "Eğ kafanı." diyerek kumaşı kafamdan soktu.
Kollarımı yavaşça yarıya kadar kaldırdığımda eliyle dirseğimden destekledi ve kollarımı geçirdi.
Sikerler özgüveni, bugün güzel bir gündü.
Tişörtü dikkatle üzerime geçirdikten sonra çekildi ve taytı giyerken kolumdan tutarak bana yardımcı oldu.
19 Ağustos 2022. Birinin canının yanmaması için uğraşması güzel bir hismiş. Artık ben de biliyorum.
Doğrulduğumda ve elinin sıcak teması kolumdan ayrıldığında artık giyiniktim.

Üzerimde yamuk duran külotlu çorabım ve düğmeleri yamuk iliklenmiş gömleğime bakarken aynadaki aksime dudaklarımı büzdüm. Sanırım bunları düzgün giymeyi beceremediğimi. Bir de elimde duran saç kurdelesi vardı tabii.. Kurdelem ve yamuk kıyafetlerimle odamdan çıkarak salona doğru adımlamaya başladığımda evin sağır edici sessizliğinde duyulan tek şey adım seslerimdi.
Salona girdim.
"Anne." diye seslendim koltuktaki kadına.
Bana cevap vermedi. Biraz daha yaklaştığımda gözlerinin kapalı olduğunu gördüm.
Bir kez daha seslendim. "Anne."
Gözleri aralanır gibi oldu. "Anne kıyafetlerimi giyemedim. Yardım eder misin?"
Gözlerini yeniden kapattı ve yasıktaki başını biraz daha yana itti.
"Anne." dedim bu sefer biraz daha üzgünce. "Bugün gösteri yapacağım. Güzel olmak istiyorum."
"Güzelsin Elif'im." dedi mahmurca, oysa bana bakmamıştı bile.
Annem bazenleri çok yorgun olurdu.
"Düğmelerim yamuk."
"Bir şey olmaz."
"Gösterimi izlemek ister misin?" diye sordum umutla.

"Yorgunum kızım."

Üzgünce bakışlarımı üzerinden çekerek sehpahaya çevirdiğimde turuncu kutuyu ve yanındaki bir bardak suyu gördüm. Bu kutuyu ne zaman görsem annem çok bitkin oluyordu.

Ayaklarımı sürüyerek onu dinlenmesi için yalnız bıraktım ve kendi kendime uğraşarak düğmelerimi daha güzel bağlamaya çalıştım.

Biraz olmuştu sanırım.

Servisimin gelmesine az kalmış olmalıydı. Çantamı aldım ve kapıya doğru yürümeye başladım. O sırada Ataner önümde belirdi. Ben anaokuluna gidiyordum, o ise çok büyüktü. İlkokulu bitiriyordu.

"Abi," dedim gülümseyerek. "Bugünkü gösterime gelmek ister misin?"

Bana kısa bir bakış attı. "Ödevim var." diyerek yanımdan geçerken gözlerimin birazcık dolduğunu hissettim.

Servis kapının önünden kornaya bastığında babamın yatak odasının kapısını açıyordum.

"Baba," diye seslendim yatakta uyuyan adama sessizce.

"Baba."

"N'oldu?" diye homurdandı.

"Bugün gösterim var, gelmek ister misin?"

Gözünü bile açmadı. "Buna mı uyandırdın beni?İşim gücüm yok çoluk çocuk işiyle mi uğraşacağım?"

"Ama herkesin babası geliyor."

"Çık dışarı."

Başımı kaldırıp da arduvazlarına baktığımda benim gördüğüm boşluktu ama onun heterekromili gözlerimde gördüğü neydi hiç bilmiyordum.

Bir çiçeğe su verip de açmamasını bekleyemezdiniz, öyle değil mi?

Islattığı renkli dudaklarına, hafif kirli sakallarına, sivri çenesine, düz burnu, biçimli kaşları ve galaksiler kadar derin gözlerine bakarken içimde Elfida'ya ait olamayacak kadar güçlü bir hayranlık belirdi. Muhtemelen Elif'e ait olmalıydı.

Ellerimi yüzünde gezdirmek, parmaklarımın tersini sakallarına sürtmek istedim. Ben bugün ilk kez birisine teşekkür etmek istedim. Bugün ilk kez birisi beni teşekkür edebileceğim kadar düşündü.

Boğazım sızladığında bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Anneme kızdım o an sebepsizce. Babama kızdım. Abime kızdım biraz da. Beni bir gram ilgi için üç yıl çaba harcayacak kadar susuz bırakan herkese kızdım.

Bu kadar acınası olmayı seçtiğim için kendime kızdım.

Biraz da inancımı kaybettim. Gözyaşlarımın fark edilmesi için bir mutfak bıçağına, biraz önemsenmek için bir tabanca kurşununa ihtiyacım olduğu için yaratıcıya kızdım.

İşte şimdi yine onun gibi hissediyordum. *Elif gibi. Yazık edilmiş.*

"Sorun ne?" diye sordu derin ses.

Dudağımın içini dişleyerek gözlerimdeki duyguyu silmek için farklı şeylere odaklanmayı denedim. Duvara bakarken "Sorun yok." diye mırılandım.

Elini çeneme koyarak başımı yukarı doğru kaldırdı ve beni ona bakmaya zorladı. "Canın mı acıyor?"

Arduvazlarına baktım. Sorgular gibi bakıyordu.

"*Canım acıyor*."

Yemin ederim ki gözlerinde merhameti gördüm. Uydurmuyordum. Bana az da olsa merhametli baktı. Hemen kayboldu ama bakmıştı işte.

Çenem elinde yüzüme bakmaya devam ederken burnundan alaylı gibi gözüken ama alaylı olmayan bir nefes bıraktı. "Bir de beni dövecek." Çenemi bıraktı ve elini sırtıma koydu. "Gel oturalım. Daha iyi hissettiğinde ineriz."

Başımı iki yana sallarken toparlanmaya çalıştım. "Hayır, inelim. İyiyim."

Biraz oksijene ihtiyacım vardı.

Kararsız kalmış gibi gözükse de bu fazla uzun sürmedi ve ben yavaş adımlarla kapıya doğru yürürken bana eşlik etti.

Kapıdan çıkıp da koridordan ilerleyerek merdivenler gözükene kadar yürürken tek kelime etmemiştik. Ancak uzun basamakları görmek beni duraklattı.

"O kadar katı tek başıma inebileceğimi sanmıyorum."

Dudağının bir kenarı kıvrılırken "Birileri yine kucakta taşınmak mı istiyor?" diye sordu ince bir alayı işlediği sert sesiyle.

Evet.

"Ne alaka ya? Meraklıydık kucağına."

Pinokyo seni görse utanır Elfida diye bir ses yükseldi iç sesimden. Ona sadece gözlerimi devirdim. Pembe küçük yalanlardan kime zarar gelirdi ki?

Kurşun bir şey söylemeden koridorda birkaç adım daha atıp sağa döndüğünde nereye gittiğini anlamak için yavaş adımlarla peşinden ilerleyerek ben de sağa döndüm.

Gördüğüm şey ise çok hoşuma gitmiş sayılmazdı.

Cam duvarlı asansör kabinin önündeki düğmeye basarak kapıyı açtığında kapı kapanmasın diye elini içeri soktu ve bana bakarken neredeyse bıkmış gibi gözüktü. "Hızlan biraz. Doksan yaşındaki bir kadından yavaş yürüyorsun."

Ona kaşlarımın altından ters bir bakış yolladım. "Vurulduğum için olabilir mi?"

Beni cevapsız bırakarak asansörün içine soktuğu kaslı koluyla sıkılmış gibi dikilmeye devam ederken derin bir nefes aldım ve adımlarımı hızlandırarak ona yaklaştım.

Sonunda asansöre binip aşağı, geniş salonun ortasına indiğimizde bir anda bu kadar kalabalık görmeyi beklemediğim için bir saniyeliğine afalladım. Evde resmen bir ordu gibi yaşıyorlardı.

Beni ilk fark eden Lacivert, gözlerini üzerimde dolaştırarak ayağa kalktığında yüzünde endişeli sayılabilecek bir ifade vardı. "Elfida," diyerek arkası asansör kısmına dönük topluluğun dikkatini de bana yöneltti. Nasıl oldun?"

Adımları bana yaklaşırken başımı salladım. "İyiyim."

Karşımda dikilerek elini koluma yasladı. "Gel, sana yardım edeyim."

Ona baktığımda bu kadar samimi biri olduğunu düşünmezdim. Hakkındaki araştırmalarım da öyle olduğumu göstermiyordu zaten ama şu anda bana karşı mahcup hissettiğini hissediyordum.

O beni tutarken Kurşun'sa asansör kapıları açılır açılmaz beni bırakıp ilerlemeye başladığı koltuğuna ulaşmış ve bilgisayarla uğraşan Açanay'ın yanına rahatça oturmuştu.

Lacivert'le beraber açık salondaki oturma grubuna adımlarken buranın gündüz gözüyle çok daha güzel olduğunu düşündüm. Çok büyük ve ferahtı. Tavanda göze çok batmayan işlemeli şekiller, yerdeki mermere uyuyordu. Bazı bölümlerde heykeli andıran dekorasyonlar duruyor, koyu renk koltuk takımıyla tezat görünse de bir bütünlük oluşturuyordu. Göz yormayan, ama yaşanmıyormuş gibi soğuk da gözükmeyecek şekilde doluydu.

Kaydırmalı cam kapının yanından geçerken bahçede dolaşan birkaç takım elbiseli adam gördüm ve bunların korumalardan olduğunu düşündüm.

Salona girerken Kurşun dışında herkesin bakışları beni takip ediyordu.

Lacivert bana yardımcı olarak beni Kılıç'ın da oturduğu üçlü koltuğun ortasına oturtarak yanıma yerleştiğinde gözlerim istemsizce Kurşun'a kaydı. Açanay'ın kucağındaki bilgisayardaki bir şeye odaklanmıştı.

Açanay'ın gözleri beni takip etti ve "Günaydın." dedi samimi bir sesle. "İyi misin canım?"

Canım?

Süperim canım.

Başımı salladım.

"Çabuk toparlamışsın." dedi hemen yanımda bacaklarını iki yana açmış, rahatça oturan Kılıç. Kafamı soluma doğru çevirdiğimde buz mavisi gözleri doğrudan gözümün içindeydi. "Onlara senin dayanıklı olduğunu söyledim ama yine de sanki beyninden vurulmuşsun gibi davranmayı bırakmadılar."

Ona dümdüz, hiçbir ifade içermeyen bakışlarla bakarken o da bana aynı buz bakışlarla karşılık veriyordu. Benden biraz bile hoşlanmıyordu. Ve bu resmen artık somut bir duyguydu.

"Karnımı delen bir mermiye pek de dayanıklı olduğum söylenemez." dedim soğukça. Biraz poz kesme zamanıydı. "Malum, her gün vurulmuyorum."

Bana düz düz bakmaya devam ettiğinde kafamı çevirerek odağımı ondan ayırdım.

Kurşun'a bakmak istiyor ama dikkat çekmek istemediğim için bu isteğime engel oluyordum. Direkt odaklanmasam da Açanay'la sessizce konuştuğunu, bilgisayardaki bir şeyleri gösterdiğini fark edebiliyordum.

Nasıl hissettiğimle ilgili gelen birkaç rastgele soruya kısa ve mesafeli cevaplar verdim.

"Eh," dedi adının Mavi olduğunu bildiğim, Lacivert'in ikizi elini dizlerine koyarken. "Kadro tamam olduğuna göre kahvaltıya geçelim artık, Kurt gibi açım. Hem Elfida'nın ilaçlarından önce yemek yemeye ihtiyacı vardır."

Herkes onaylama mırıltıları çıkartarak ayaklanırken ben de kalkmak için koltuktan destek alıyordum ki kolumda sert bir tutuş hissettim. Bunu yapan beklediğim kişi değildi ne yazık ki, ama kesinlikle şaşıracağım biriydi. "Yardım edeyim." dedi Kılıç, sorgulamama sebep olacak bir centilmenlikte.

Desteğini yok saymadan ayağa kalkarken "Birden bırakmayasın?" dedim alayla.

Dudaklarını kıvırırken 'cık'ladı. "Yeterince büyük bir zarar vermez."

Yüzünde biraz eskimiş gözüken yaraları kaşlarımla işaret ederken "Büyük zararların nasıl verildiğini öğretirim istersen." dedim sakin bir

alayla.

Göz ucuyla Açanay'ın Kurşun'a telefonundan bir şeyler gösterdiğini ve yan yana buradan tam gözükmeyen yemek masasına ilerlediklerini izliyordum.

İkisinin de ciddi ifadelerine bakılırsa işle ilgili bir şeyler konuşuyorlardı.

Kılıç bana göz devirdiğinde dengemi koruyarak yürümeye çalışıyordum. Lacivert, Kılıç'ın bana yardım ettiğini görmesiyle biraz önümüzden Safir'in yanında yürümeye başlamıştı. Onların yanında ise Alkım bir kolunu Mavi'nin omzuna diğerini Lila'nın, yani kardeşinin omzuna atmış ilerliyordu. Kılıç ile bense en arkalarında kalıyorduk.

"Hayret," dedi yandan bir bakışla beni süzerken. "Senden ortalığı ayağa kaldırmanı beklerdim."

Umursmazca ona baktım. "Önce karnımı doyurmam gerekiyor."

Karnını mı doyurman gerekiyor? Cidden mi Elfida?

Bana boş bir bakış attı. "Doyur bakalım."

12 kişilik yemek masasına oturduğumuzda ve görevli bir kadın servisleri açtığında masa genel anlamda sessizdi. Kurşun masanın, hemen yanımda kalan başında oturuyor ve gözlerini diktiği telefonundan ayırmıyordu. Karşımda Açanay, onun yanında Kılıç, Safir ve Lacivert; benim yanımda ise Alkım ve Lila oturuyordu.

Renk skalası oldukça geniş bir ailelerdi doğrusu. Kazara bir akrabaları daha olmuş olsa ona koyacak bir renk daha bulamazlardı muhtemelen.

Açanay elinden bırakmadığı Ipad'inden gözlerini ayırmadan tabağındaki bir dilim peyniri ağzına attığında ben de boş gözükmemek için tabağımı salatalık ve domatesle dolduruyordum. Güzel bir kadındı. Kalın ve şekilli kaşları benim yüzümde son derece garip duracak olsa da ona çok güzel uyum sağlamıştı. Karakteristik bir yüzü vardı.

Göz ucuyla Kurşun'un mükemmel yüz hatlarını bozmayan çatık kaşlarını izlediğimde ikisinin de işle ilgili bir şeylerle uğraştığını, bu ciddiyetlerinin ondan kaynaklandığını düşündüm.

Çatal bıçak sesleri bir süreliğine masada duyulan tek sesken kapı açılıp kapanma sesi duyuldu ve birkaç saniye sonra kilolu, orta yaşlı sevimli tipi olan bir adam kapıda gözüktü. Yüzünde telaşlı denilebilecek bir ifade vardı.

Kurşun başını telefondan kaldırarak kapıya baktığında yüz ifadesinin bana aklımı kaybettireceğini düşündüm. Kaşları sorgular şekilde kalkmış, başı hafif yana eğilmişti. Bu açıdan kesinlikle nefes kesiciydi.

Adam ağzını açmıştı ki Kurşun onu keserek çenesiyle beni işaret etti. "Bir misafirimiz var."
Sesinin altına işlenen ince uyarı dolu ton ona sözlerini filtrelemesini imâ ediyordu tahminimce.

Adam bana baktı ve başını salladı. "Merhaba kızım. Ben Hüdavendigâr, evin aşçısıyım."

Adamın ismini algılamaya çalışırken otomatikman "Amin." diye bir kelime döküldü dudaklarımın arasından. Boş bulunmuştum.

Bu evde barınmanın ilk kuralı değişik bir isme sahip olmaktı anlaşılan.

Açanay'dan güler gibi bir ses gelirken Alkım kahkaha atmıştı. "Pardon." dedim adama alınmaması için. Ardından "Elfida." diyerek tanıttım kendimi, niye panik içerisinde içeri giren aşçıyla tanışma faslı gerçekleştirdiğimize anlam veremeden.

Adam başını sallayarak yeniden Kurşun'a baktığında "Bir misafirimiz daha var. Kapıda bekliyor. Akçal size iletmemi istedi." cümleleri dudaklarından döküldü fakat bunu normal bir şekilde söylememişti. Misafir pek de sevilen birisi değildi sanırsam.

"Kim?" diye sordu düzce.

"Çaka."

Kurşun gözlerini ifadesizce adamın üzerinden çektiğinde Açanay'ın Ipad'ını kapatarak masaya koyduğunu ve Kurşun'a gergin bir bakış attığını gördüm.

Kurşun stabil ifadesini bozmadan Açanay'a kısa bir bakış attı ve başıyla 'git' der gibi bir işaret yaptıktan sonra çay bardağına uzandı. Açanay'sa o izin vermeden masadan kalkmayacakmış gibi, Kurşun'um hareketinden hemen sonra masadan ayaklandı ve aşçı adamla birlikte odadan dışarı çıktı.

Kaşlarımı çatmamak için uğraşırken Alkım ve Kılıç arasında bir bakışma geçtiğini fark ettim. Misafir hakikaten de sevilmiyordu.

Çaka.. Kimdi ki? Tek bildiğim anormal isimlilerden biri olduğuydu. Belki de lakabı buydu.

Kurşun demli çayından bir yudum aldıktan sonra bardağı masaya geri bıraktı ve bakışlarını yüzüme, ardından tabağıma indirdi.

"Düzgün bir şeyler koy tabağına."

"Aç değilim."

"Aç mısın demedim. Tabağına düzgün bir şeyler koy dedim."

Emir veren o tonunu duyduğumda yeniden en başa döndüğümüzü anladım. Sanırım biraz daha insancıl olabilmesi için gereken şey

vurulmamdı. Şimdi de olayın üzerinden 12 saat geçtiği için sıfırlanmış olmalıydı.

Düz olsa da sert bir şeyler çağrıştıran arduvazlarına bakarken ilk kez, bana karşı düşünceli olması veya ne yediğimi umursaması beni o kadar da mutlu etmedi. Yemek masasında, bir şeyler yememle ilgili duyduğum emir cümleleri beni hiç mutlu etmezdi. Çok küçüklükten beri.

"Canım istemiyor." diye geçiştirirken bir salatalık dilimine çatalımı batırdım ve ağzıma attım. Gözlerimi ondan çekerek ifadesizce Açanay'ın kalktığı sandalyeye çevirirken gözlerini yan profilimde hissedebiliyordum ama umursamadım.

"Alkım," dedi sertçe ve yanımda oturan Alkım'ın bakışları ona döndü. "Elfida'nın tabağına yumurtadan koy."

Gözlerimin önüne bir perde indi ve yıllar öncesine ait, bir masada oturan aynı kıza ait oyun orada oynamaya başladı.

'Hadi bitir o yumurtanı Elif'im. Baban gelecek kızacak, canını yakacak, canımızı yakacak yine.'

'İstemiyorum anne.'

Bir anahtar deliğe sokuldu, tam iki kez çevrildi ve ev kapısı açıldı.

Aniden çatalımı tabağa koyarak "İstemiyorum dedim." diye sesimi yükselttiğimde başım da yeniden onun çenesi kasılmış yüzüne çevrilmişti.

"Bir daha sakın bana sesini yükseltmeye kalkma." dediğinde sesi bir devi bayıltabilecek kadar sertti.

"Sen de bir daha sakın bana emir vermeye kalkma."

Çenesini oynattı. "İlaç içeceksin." dediğinde sesi kendisini düz tonda konuşmak için kontrol ediyor gibiydi. Bu adam gerçekten lafını dinletmeye alışmıştı. "Üç salatalığın üzerine içemezsin."

"İçebilirim."

Çatalını tabağa resmen vurdu ve dirseklerini masaya yaslayarak yüzünü yüzüme iyice yaklaştırdı. "Bir kez daha bana itiraz et ve gör bak neler oluyor."

Soğukça gözlerine bakarken "İçebilirim." diye tekrarladım.

Arduvazları gözlerimin içindeyken iki saniye bana baktı ve bakışlarını ayırmadan tek bir hareketle önümdeki tabağı yere savurdu. "Kalk masadan."

Tabağın kırılma sesine irkilmezken ondan hemen sonra yankılanan kelimelerinin tonuna irkilecektim neredeyse.

Sertçe ayağa kalkarken o da sandalyesinde geri yaslanmıştı ki ani hareketlerimle dikişlerimin zorlanmasını umursamadan elimi masaya, onun tabağının hemen yanına sertçe vurdum. Gözlerim ona düşmanca bakıyordu ve ben bundan nefret etmiştim. "Sorun ne yediğim mi?" diye bağırdım yüzüne bakarken, arkamda kalan kimseyi umursamadan. "Saatler önce senin yüzünden vurulmuşken sorun ne yediğim mi? Bana hemen şimdi bir açıklama yapacaksın."

Bir saniye için tavrımı süzdü ve sol kaşını kaldırırken "Yapmazsam?" diye sordu az öncekinin aksine sakince.

Soğukça güldüm. "Beni fazla hafife alıyorsun Kurşun."

"Aldığım kadar hafif olmak için dua etmelisin Elfida."

Kaşlarım çatıldığında bir an için aldığı kafar hafif olmamanın sonuçlarını düşündüm. Ve sonra bu sonuçları çoktan kabullendiğimi hatırlayarak aklımdan attım.

"Dünkü olayın seninle hiçbir şahsi alâkası yoktu." dedi oturduğu yerden gözlerini hafifçe yukarı kaydırdmış, bana bakarken. "Benimle de yoktu. İş dünyasını dedenden bilirsin, ihalaler, anlaşmalar vesaire. İnsanlar para için her şeyi yaparlar. Kaçırılman ve vurulmam tamamen tesadüf eseri kardeşimin yanında bulunmanla ilgiliydi. İşle ilgili, burnunu sokmaman gereken meseleler yani," Uyarıcı bir sesle ekledi. "Anlıyor musun?"

Anlıyor muydum? Anlıyordum. Fakat inanıyor muydum...?

İş dünyasında gerçekten böyle şeyler olduğunu biliyordum fakat Teo'yla olan ilişkilerinin şirketleriyle bir ilgisi olmadığından emindim. Hayatları o kadar basit değildi. Ama ben şu anda bunları bilmeyen küçük, masum bir kızdım. Tabii ki de inanmalıydım(!)

"Yirmi yıldır dedemin işleri yüzünden ne kaçırıldım ne de vuruldum. O hâlde sanırım güvenlik önlemlerinizi arttırmanız gerekiyor."

Bana alttan, düz bir bakış attı. "O hâlde sanırım deden işleri benimkiler kadar büyütememiş."

"O hâlde umarım büyütmez."

Bakışmamız bir kaç saniye daha devam ettiğinde başını iki yana sallayarak kendince bu konuyu kapattı ve "Safir." dedi gözlerini üzerimden çekmeden.

Devamında başka bir şey söylemese de Safir ne demek istediğini anlıyormuş gibi ayağa kalktı ve bana doğru sakince adımlarken "Gel benimle." dedi.

Birkaç saniye boyunca yerimde dikildikten sonra sonunda pes ederek yemek odasının kapısında duran Safir'e doğru adımlamaya başladım. Konuşma zamanı gelmişti demek. Gerildiğimi söyleyemezdim, zaten bekliyordum.

Ben kapıdan çıkmak üzereyken, Açanay'ın da aniden içeri girmesiyle az kalsın çarpışacaktık ki omzunu yana çevirerek temasımızı engelledi.

Bakışları doğrudan masanın başında, Kurşun'u bulduğunda Kurşun da sakince ona bakıyordu. "Misafirimizi uğurladım." dedi Açanay düz bir tonla. Gözlerim yavaşça beyaz gömleğinin koluna bulaşan kana takıldığında belindeki potluk da dikkatimi çekmişti.

Kurşun başını salladıktan sonra bana bakacağını hissetmemle gözlerimi Açanay'ın silahını koyduğunu tahmin ettiğim yerden ayırdım ve başka bir yere odakladım.

"Kombinimi beğenmedim, üzerimi değiştireceğim." diye mırldanan Açanay, masadan bir elma dilimi kaparak rahatça merdivenlere doğru adımlamaya başladığında ürperdiğimi hissettim.

Birini vurmuştu.

Yemek masasından kalkıp birini vurmuş, kan bulaşmış gömleğiyle geri gelmiş ve elmasını yiyerek odasına çıkmıştı.

Masaya kısaca bir göz attım. Lila ve Lacivert umursamazca telefonlarıyla uğraşıyor, Mavi'yle Alkım bir araba hakkında sohbet ediyorlardı. Kimsenin biraz bile umrunda değildi. Buna alışmış olmalılardı.

O an doğruladım. Alpugan gerçekten ailesi tehlikeliydi.

~

Oturduğum tahta sandalyede, karşımda rahatça ayakta duran Safir'i izlerken ifadesizdim. Beni boş, içerisinde sadece masa sandalyeler olan, bodruma benzeyen bir odaya getirmişti.

"Seni dinliyorum." dedim sabırsızca.

"Hayır." dedi rahatça. "Ben seni dinliyorum Elfida. Anlat bakalım buradan çıktıktan sonra neler yapacaksın?"

Kaşlarımı çattım. "Ne saçmalıyorsun?"

"Saçmalamıyorum, soruyorum."

"Polise gidip gitmeyeceğimi mi?"

Gözlerimin içine baktı. "Kısaca canını sevip sevmediğini."

Ona soğukça bakarken sessiz kaldım. İç sesim ojelerini izlerken *bitse de gitsek* diye mırıldandı.

Karşımdaki sandalyeye oturmak için hareket etti ve otururken ceketinin kenarı hafifçe geriye kaydı. O boşluktan tabancasının ucunu gördüğümde bakışları bakışlarımı takip etti. Görmemi kendisi istemişti.

"Dün kontrol dışı bir durumda vuruldun. Kurşun'un da söylediği gibi iş ve ihalelerle ilgili, yaşanmaması gereken bir meseleydi. Seni bu konuda başına ikinci kez bir şey gelmeyeceği konusunda temin edebiliriz." dedi ve biraz bekledikten sonra "Anlaşabilirsek." diye ekledi.

Ona düz düz bakmaya devam ettim.

"Sus ve hayatına kaldığın yerden devam et. Emin ol bu konuyu ailenden biriyle paylaşsan dahi Kurşun'un haberi olur. Ve o zaman canını bir kurşun yarasından daha çok yakacak şeylerle karşılaşırsın. Anlıyorsun değil mi, kurşun yarası acıttı evet, ama emin ol Kurşun yarası çok daha fazla acıtır."

Bir cümlede geçen iki *kurşunun* anlamlarının aynı olmadığı barizdi.

O ikinci Kurşun yarasını tadacağımı öngörmüş sayılırdım, sadece biraz eksik görmüştüm.

"Anlıyorum." dedim.

"Bazen bilinçsizce kurulan bir cümle, çok büyük sonuçlar doğurur. Yaşadıklarını kendine sakladığın takdirde başına bir şey gelse bile arkanda seni koruyacak insanlar edinmiş olursun. Ama saklamazsan.. işte o zaman aynı insanlar karşında duramayacağın insanlara dönüşür."

Başımı salladım.

Bitkin hissediyordum. Konuşmaya mecalim yoktu.

Polise asla gitmeyeceğimi, yaşadıklarımı ise kendime saklamaktan başka çarem zaten olmadığını söylemedim.

~

"Bir şeye ihtiyacın olursa mutlaka haber ver." dedi Açanay omzumu sıvazlarken.

Salona geri dönmüş, Açanay ve Lacivert ile vedalaşıyordum. Safir'le konuşmamın üzerinden sadece on dakika geçmişti ve Açanay'a eve gitmek istediğimi söylemiştim. Biraz kararsız gözükse de beni burada tutacak halleri yoktu herhalde. Yine de bana net bir cevap vermeden önce telefonunu çıkartmış ve birine mesaj göndermişti. Birkaç saniye sonra ise bildirim sesiyle titreyen telefon ekranına bakmış ve beni onaylamıştı.

Kahvaltı masasından beri görmediğim Kurşun gitmeme izin vermiş olmalıydı.

Salonun sürgülü cam kapısının önünde, Açanay'ın getirdiği çantam ve botlarımla dikilirken "Adresi verebilir misin?" diye sordum Lacivert'e bakarak. Açanay çalan telefonunu açmış, Ümit Bey diye birisiyle görüşüyordu. "Taksi çağıracağım."

Bu lafın üzerine Açanay telefonu kulağından ayırdı ve "Bir şoför ile gönderelim seni." dedi.

Tam gerek olmadığını söylemek için ağzımı açıyordum ki birisi bunu benim yerime yaparak "Gerek yok." dedi.

Salonda beliren Kurşun'a baktım. Baktım, baktım.. Ve biraz daha baktım. Üzerine siyah bir eşofman, siyah düz tişört giymişti. Bunları başkası giyse günlük gözükürdü ama bu en basit kıyafeti bile öyle taşımıştı ki, görkemli gözüküyordu. Tişört çok bol sayılmazdı. Bu yüzden kol ve vücut kasları iyice belirgindi. Kısa kollu kumaşın bittiği yerde nefes kesici derecede şişkin kasları gözler önündeydi.

Ellerine baktım.

O ellerle hayatımı almasına bile izin verirdim.

"Gel." dedi yanıma gelerek sürgülü kapıyı tek bir hareketle açarken. "Ben götüreceğim."

"Gerek yok." dedim masadaki konuşmamızdan sonra koymam gereken sahte mesafeyle. Ama içimde bir çiftetelli ekibi dans etmeye başlamıştı bile.

"Olup olmadığını sormadım. Yürü."

Beni cam kapıdan dışarı çıkarttı ve bir şey söylemek üzere olan Lacivert'in lafını ağzına tıkarak sürgülü kapıyı geri kapattı.

Onun rahat şekilde attığı seri adımlarına yetişemeye çalışırken arka bahçeye girmiştik. "Beni de beklemeyi düşünüyor musun?" diye seslendim huysuzca.

"Hayır."

"İyi." dedim adımlarımı durdururken. "Gelmiyorum."

Arkasında olmama rağmen durduğumu farketti ve omuzlarını yukarı aşağı hareket ettirecek derin bir nefes aldıktan sonra yavaşça arkasına dönerek bana baktı.

"Elfida," dedi gerici bir sakinlikle. "Yürü."

Bakışlarımı ondan ayırarak umursamazca bahçeyi seyretmeye başladım. Yeni evimin güzel bir bahçesi olacaktı.

Buradan gözüken yan bahçenin tasarımı çok ilginçi. Dönem saraylarının bahçelerini andırıyordu. Şu an bulunduğumuz yerden o kısma geçen bir yol vardı. Oranın aksine ön bahçe son derece normaldi. Bu evin ne kadarlık bir araziyi kapladığını merak ettim. Sonsuzluk gibi gözüküyordu.

"Bahçe kaç metrekare?"

Başımı çevirdiğimde bana dik dik bakan gözlerle karşılaştım.

"İlginç bir tasarımı varmış." diye devam ettim.

"Siz mi tasarladınız?"

Sorularıma ısrarla cevap vermemesi üzerine dik bakışlarına "Ne?" diye karşılık verdim.

"Saçmalamanın bitmesini bekliyorum."

"Saçmalamıyorum."

"Saçmalayanlar genelde saçmaladıklarını kabul etmezler."

Kaşlarım çatıldığında "Beni kızdırma ve yürü." dedi.

Omuz silktim. "Kızabilirsin."

Sol kaşı kalktı. "Kızabilirim?" Başını yavaşça yana yatırdı. "Ben kızdığımda neler olur biliyor musun Elfida?" Sesinin sakin ve gizemli tonunda kaybolmaktan kendimi zar zor alıkoyabildim.

"Gösterebilirsin."

"Ben gösteririm, ama sen dayanabilir misin?"

Alay eder gibi güldüm.

Bunun üzerine bana doğru yavaş bir adım attı. Aramızda sadece birkaç adımlık mesafe vardı.

"Hep öyle derler biliyor musun?" dedi tüm soğukluğunun altında yatan eğlenceyle. Sesi alayla harmanlandı. "Dayanabilirim."

Onu izlemeye devam ederken bana doğru iki adım daha attı ve tam karşımda dikildi. Başımı geriye yatırarak yüzüne baktım. O da dimdik dursa da sadece kafasını eğmişti.

Elini kaldırdı ve yüzüme düşen bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Kalbim sıkıştı. Bu an bozulmasın diye nefes almayı bile bırakabilirdim. Etrafımı değişik bir enerji sarmıştı.

İşaret parmağı yanağımdan aşağı yavaş ve sakince kaydı, gözleri parmağını takip etti. "Güzel, küçük yüzün insafıma kaldığında sana çok yazık olacak."

Dudağımın kenarı kıvrıldığında gözleri gözlerime ulaştı ve arduvazları parladı. Bu enerjiyi o da hissediyor muydu? Umarım hissediyordu.

"Hâlâ vazgeçmemekte kararlı mısın?"

"Evet."

İşaret parmağı çenemde dolaştı. Dokunduğu yerler yandı, tutuştu ve söndü. Yanık izleri oraya sonsuza kadar kazındı.

Heybetli, güçlü ve uzun bedeniyle önümde başını eğmiş dikilirken, geniş omuzları görüş açımı bedeniyle kapatırken ondan etkilenmemek mümkün değildi. Onu hiç tanımıyor veya onun sandığı kadar tanıyor olsam bile şu saatten sonra ondan vazgeçmem yine mümkün olmazdı.

19 Ağustos 2022. Senden asla vazgeçmeyeceğim sevgilim. Bu ölmek anlamına da gelse, öldürmek anlamına da gelse senden asla vazgeçmeyeceğim.

Seni çok kızdıracağım, belki hayal kırıklığına uğratacağım ama kendimi öyle bir sevdireceğim ki bunlar umrunda bile olmayacak. Şu an gözlerimin içine bakan arduvazların bir gün benim için yaşlarla bile dolacak. Yüzümdeki parmağın benim için kendine çevireceğin bir tetiğin üzerinde bile duracak. Belki gideceğim, ama ruhunu da kendimle götüreceğim. Sana beni asla unutturmayacağım.

Bir gün, şimdi bir çift gözden başka bir şey görmediğin gözlerime benim üç yıldır hissettiğim muhtaçlıkla bakacaksın. Sen bir gün, benim dokunuşlarıma, benim seninkilere duyduğumdan çok daha fazla ihtiyaç duyacaksın. Hepsini yapacağım, yemin ederim.

Baş parmağı dudağımın kenarını sıyırdı. "Dudaklarının arasından kanlar akarken böyle gülümseyemeyeceksin, biliyorsun değil mi?"

"Neden?" diye sordum rahatça.

"Neden?" diye tekrarladı. "Canın acıyacak." Bekledi. "Çok."

Başımı hafifçe yana yatırırken gözlerimde bir şeyler parladı. "Belki hoşuma gider."

Arduvazlarının ardında bir saniyeliğine yanan alev göz bebeğini titretti ve dudakları kıvrıldı. "O kadar acı kimseye zevk vermez, Elfida."

"Hm?"

"Hmhm."

"Deneriz."

"Deneriz." diye tekrarladı gözlerindeki derinleşen bakışla.

Boks. Kesinlikle bokstan bahsediyorduk.

Birkaç saniye daha göz göze kaldığımızda benim kalp atışlatım ritmini iyice şaşırmaya başlamıştı ki o başını olumsuz anlamda yavaşça ikiye salladı. "Ne yaptığını bilmeyen küçük bir kızsın öyle değil mi?"

'Bilmem' anlamında dudaklarımı büktüm.

Kesinlikle öyleyim..

İçinde bulunduğumuz enerji balonunu patlatarak yakınlığımızı bozduğunda "Yürü artık." dedi ciddiyetle. "Vaktimi çalıyorsun."

Gözlerimi deviriyordum ki elinin sert tutuşu kolumu kavradı ve beni peşisıra sert olmayacak fakat seri şekilde yürütmeye başladı.

Adımlarıma dikkat ederek peşinden ilerkerken düz yolu bitirdik ve sağa doğru dönerek üzeri brandalarla kapatılmış bir otoparkın yanından geçtik. İçerisinde hiç değilse 10 araba olmalıydı. İnceleyecek kadar fırsatım olmasa da hepsi birbirinden parlak ve pahalı gözüküyordu.

Oraya gireceğimizi düşünüyordum ki aksi yöne saparak beni şaşırttı. "Otopark burası değil miydi?" diye sordum.

"Diğerlerinin arabaları onlar."

Öyleyse sanırım o arabasını farklı bir yere park ediyordu. Bu evin kapladığı alanı gerçekten daha çok merak etmeye başlamıştım.

Sadece iki dakika daha yürüdük ve diğer otoparktan daha büyük ve lüks gözüken garajın önünde durduk. Kepenk inik olduğu için içerisi gözükmüyordu fakat Kurşun kapının önünde durduğunda kepenk yukarı kalkmaya başladı.

Birkaç saniyenin ardından garaj artık gözler önündeydi. Gerçi buraya garaj demek ne kadar doğru olursa.. Burası bir garaj değildi, burası bir evdi.

(Mantığını üstteki fotoğraftaki gibi, iç tasarımı alttaki gibi düşünebilirsiniz ballarım.)

"Oha." dedim yanyana dizilmiş 12 arabaya bakarken istemsizce.

Kurşun'un bakışlarını üzerimde hissettim fakat benim gözlerim bu 'garaj'daydı. Burası.. ayrı bir şeydi. Gözlerim kapatılsa ve buraya getirilsem bir evin, bir adama ait garajında değil de bir otogaleride olduğumu düşünürdüm.

"Hepsi senin mi?" diye sorduğumda sadece başını sallamakla yetindi. Elleri ceplerinde, incelememin bitmesini beklediğini gördüm.

Dikkatimi çeken bir şey vardı. "Neden sadece Jaguar?" diye sordum. Garajdaki tüm arabaların markası Jaguar'dı. En klasiğinden son modeline kadar on ikisi de..

"Seviyorum."

Dudaklarımı bükerken başımı salladım ve ona baktım. "Senin daha çok Range Rover veya Lamborgihini tarzı bir adam olduğunu düşünürdüm."

Gerçekten öyle düşünüyordum ama dikkat ettiğimde onu Jaguar'dan başka bir arabada hiç görmemiştim. En azından son üç yıldır.

Yüzü ifadesiz kalsa da saydıklarımdan hoşlanmadığını, hatta neredeyse iğreneceğini gözlerindeki bakışla anladım. "Hayır." Ardından arduvazları kendi arabalarına döndü ve yemin ederim ki gururla parladı.

Burada beni rahatsız eden bir şeyler vardı. Ne olduğunu anlamak için birkaç saniye düşünmem yetmişti. Her şey rahatsız edici derecede simetrik duruyordu. Tüm arabalar, koltuklar, langırt masasının içindeki adamlar..

"Hadi." dedi duvardaki asılı anahtarlardan birini alarak siyah bir arabanın kilidini açarken. "Ağzının sularını sil."

Ona gözlerimi devirerek arabaya doğru yürümeye başladığımda o çoktan yolcu kapısının yanında dikilmiş, beni beklemeye başlamıştı bile.

Tek eliyle kapıyı açtı ve oturmamı bekledi.

Bunu yaparken kibar gözükmesi gerekiyordu ama yakın bile sayılmamıştı açıkçası.

Arabaya yerleştiğimde ise kapıyı kapattı, sürücü tarafına dolanarak kendisi de arabaya bindi. Bu güzel bir arabaydı. Yanılmıyorsam F-Type olmalıydı. Daha önce gördüğüm bir arabası değildi.

Arabayı çalıştırarak garajın kapısından çıktığında başımı filmli camlardan dışarı çevirerek gittiğimiz yolu incelemeye başladım. Bir gözüm de ondaydı elbette. Tek eli direksiyondayken tek eli de araba otomatik olmasına rağmen vitesin üzerine rahatça duruyordu. Arabayı kullanışı bile son derece gevşek ama güçlü duruyordu.

Hemen hemen on dakika bahçelerinin araba yolunda ilerledik ve nihayet güvenliklerin bulunduğu bölüme ulaşabildik. Arabanın sesini duyan adamlar uğraştıkları işleri bırakırken neredeyse hazır ola geçeceklerdi. Büyük kapı yana kayarak açıldı ve adamlar iki yana ayrıldı.

Evden çıktık.

"Bu kadar güvenlik neden?" diye sorduğumda dikiz aynalarını kontrol ederek patika yolda sağa döndü. Evin dışı da ormanlık gibiydi.

"Güvenlik için."

Hadi canım!

"Neden bu kadar çok korunmaya ihtiyacınız var?"

"Dünkü gibi olayların sık yaşanmaması için."

"Güvenliğinizde çok etkili değiller o hâlde."

Nefesini bıraktı ve "Elfida." dedi uyarır gibi. "Başımı ağtırıyorsun. Ve ben başım ağrıdığında çok kötü bir adama dönüşüyorum."

"Majezik ister misin?" diye sordum yalandan bir merakla. "Çantamda olacaktı. Bu baş ağrı problemine bir çare bulunmalı artık. Sinüzitin mi var acab-"

"Elfida." diye bağırarak beni susturduğunda ellerimi kaldırarak ağzıma sahte bir fermuar çektim.

"Seni düşünende kabahat." diye söylendim aksi bir tonda.

"Beni düşünmek sana kalmadı."

Bakışlarım profilinden ayrılıp ön camdan yola odaklanırken gözlerimde yanan mum alevlerinden birinin, bir ışığın söndüğünü hissettim.

Herkesin arkasında duran bir adamın arkasında durduğumu bilmiyordu, bu yüzden onu kimsenin düşünmediği anlarda benim düşündüğümü bilmeyen bir adama göre yanılıyor sayılmazdı.

Radyoya uzandı ve bir tuşa basarak arabanın içini dolduran müziğe müsaade etti.

Tanıdık gelen müziğe odaklanarak ona kırılmamaya çalışırken arabanın hızı arttı. "Evimin adresini tarif-"

"Gerek yok." diyerek kesti sözümü.

Sorgulamadım. Adresimi Çelebi'den biliyor olmalıydı. Nil ile beni eve bıraktığı günden sonra. O bırakmamış olsaydı bile bulması fazla zor olmazdı sanırım.

Sözlere odaklandım.

(Medya)

"You'll never know the psychopath sitting next to you.'

Bakışlarım yanımda oturan adamın profiline kaydı. *Yanında oturan psikopatı tanımıyorsun.*

"You'll never know the murderer sitting next to you.'

Bakışları benim profilime kaydı.

Yanında oturan katili tanımıyorsun.

"You'll think, "How'd I get here, sitting next to you?"

Arduvazlarla heterekromili gözler buluştuğunda ikimiz de gözlerimizi orada çok tutmadan ayırdık ve önümüzdeki yola geri çevirdik.

Şarkı devam etti ve bitti.

Araba yolda kayarken burnumdan ciğerlerime ulaşan ve beni derin nefes alma isteğiyle kuşatan kokusuna odaklıydım. Baktığım camdan gördüğüm şey yol değil oydu. Koku arabayı kaplayıp beni tıkayacak veya yakacak kadar ağır değildi ancak belirgindi, derin bir nefes çektiğinizde ciğerlerinizin ikinicisi için yalavaracağı türden..

Yoğundu. Sadece kokusu da değil adamın kendisi de yoğundu. Erkeksi, ağır, bulunduğu ortamı hakimiyeti altına alacak kadar etkiliydi. Veya sadece ben onun hakimiyeti altına girmek için fazla istekliydim.

Bir nefesle ciğerlerimi sevindirdim ve bu muazzam zevk düşünmeme müsaade etmeden hemen önce dudaklarımın açılmasına engel olamadı.

"Parfümün ne?"

Sormayı ve ağzımdan çıkartmayı planladığım cümle kesinlikle buydu. Bakışlarımı ön camdan ayırıp da başımı ona çevirmeme sebep olansa onun da tam olarak benimle aynı şeyi planlaması ve benimle aynı anda aynı soruyu sormasıydı.

Kokumu duyuyordu.

Kokumu duymuş, beğenmiş ve sorma ihtiyacı hissetmişti. Bir kurşunu da kalbime yemişim gibi hissettim ama bu mermi olan kurşundan çok daha heyecan verici bir Kurşun'du.

Dudaklarımı kıvırmamak için ciddi bir çaba sarf etmem gerektiği sırada o da aynı anda aynı şeyi sormanın bastırılmış şaşkınlığıyla bana baktı ve neredeyse güleceğini hissettim. Neredeyse.

Bir cevap beklediğini belli etmek istercesine başını 'ee' der gibi salladı.

"The Merchant of Venice, Concentree." dedim ve ekledim. "Ama vurulduktan ve küçük çaplı bir kan banyosu yaptıktan sonra hâlâ üzerimde kaldığını sanmıyorum."

"Kalmış." dedi sadece, düzce.

İç sesim sırttı ve *kalmış* dedi doğrular gibi.

Bir elini direksiyonun altına koymuş, bir ayağı gazdayken diğerini yana doğru rahatşa açmış ve heybetli bedeniyle gevçekçe araba kullanırken dudağımın kenarının kıvrılmasına engel olamadım. Hadi ama, kokumu merak etmişti. Evde olsam tek kişilik dev kadro olarak dans etmeye başlamıştım bile. Bu soğukkanlılığıma şükretmek gerekirdi.

Bakışlarını çoktan üzerimden çekmiş olsa da gülümseyişimi fark etti. "Hoşuna mı gitti?"

Umursamaz gözükmeye çalışarak omuz silktim. "Kokumdan iltifat almayı severim."

"İltifat etmedim."

"İsmini merak edecek kadar beğendin. Dolaylı yoldan bu da bir iltifattı."

Bana yandan bir bakış attı. "Belki o kadar beğenmedim ki kazara birine hediye falan almayayım diye sordum."

Burnumdan nefesimi bırakarak gülerken "Sen bilirsin." diye mırıldandım. "Herkes zevkli olacak diye bir şey yok sonuçta."

Direksiyondaki elini çekti ve başparmağıyla çenesini kaşıdı. Sanırım başını ağrıtmıyordum. Eğleniyor gibi de durmuyordu ama kesinlikle sinir olmamıştı. Bu da bir şeydi canım..

"Elini direksiyondan çekme." diye söylendim. "Yaralanma kotam yeterince doldu."

Bana ters bir bakış atarken direksiyonun altını yine kavradı. Bacakları uzundu. Eli bacağının üzerinde duruken parmaklarıyla direksiyonu alttan tutarak hakimiyet sağlayabiliyordu.

Direksiyonu düz yolda önce sola çevirdi, hemen ardından araba sola yönelmişti ki aniden hafifçe sağa çevirerek arabanın içinde bez bebek gibi oynamama sebep olduğunda aynı anda kafam da yanımdaki cama toslamıştı. Elbette çok sert değildi ama 'tak' sesi çıkartacak kadardı.

Elimi kafama koyarken "Ah." dedim. "Ne yapıyorsun ya? Kullanmayı bildiğine emin değilsen sağa çek ben geçeyim."

"Boş konuşuyorsun, aklın başına gelsin diye sana yardım ettim." Bu kez sesinin altında inceden eğlenen bir ton vardı.

Tersçe "Sağ ol." dediğimde yandan bakışla beni süzdüğünü hissettim. "Ehliyetin var mı senin?" diye sordu sorgular bir sesle.

"Var." dedim yine tersçe. Bu adam harbiden sabır işiydi. Beni bile bu kadar zorluyorsa gerçekten onu tanımayan rastgele biri olsam onun kafasını hemen yanındaki cama, benim az önce vurduğumdan çok daha sert geçireceğimi düşündüm. Ve kelimenin tam anlamıyla.

"Hadi ya," dedi. "Yaşın tutuyor mu?"

Dişlerimi gıcırdattığımda bakışları kısa bir anlığına çeneme indi ve dudakları gerildi.

"Yirmi yaşındayım." dedim. "Yirmi. On beş değil. Fatih Sultan Mehmet, 21 yaşında İstanbul'u fethetmiş. Kendi yirmi yaşını boş bir ergen olarak geçirmişsin diye beni de o statüye sokmaya çalışma."

"Sen Fatih Sultan Mehmet misin?"

Başımı koltuğun gerisine yaslarken derin bir nefes aldım.

Fatih Sultan Mehmet 21 yaşında İstanbul'u fethetmiş, ben 20 yaşında seni fetheteceğim sevgilim. Kim ne yapsın İstanbul'u..?

Sanki beni sinir etmiyormuş da normal bir sohbetin ortasındaymışsız gibi "Maçını erteleteceğim." dedi düzce, ani bir konu değişikliği yaparak.

Başımı salladım. "Ne zamana?"

"İki hafta sonra."

"O zaman büyük karşılaşmamıza üç hafta kalmış oluyor."

Direksiyondaki parmaklarını oynattı ve arabayı sağa doğru yöneltti. Başını da hafifçe salladığını gördüm.

"Heyecanlı mısın?" diye sordum.

Alt dudağını ıslattı. "Çok." dediğinde sesinde kinayeli bir ton vardı.

"Belli oluyor." Uzanarak elimi kaslı omzuna koydum ve hafifçe sıktım. "Çok da takma kafana ya, merak etme acırım sana."

Kızacağını düşünürdüm ama güldüğünü gördüğümde çenem aşağı düşmesin diye kendimi sıkmam gerekti. Sesli bir gülüş değildi ama son derece keyifli olduğu kesindi. Ve çok çekici.

"Çok incesin." dedi.

Elim hâlâ omzunda duruyordu. "Öyleyim."

Bir arabayı sollayarak trafikte biraz daha önlere kaydı.

"Kaslarımı okşamak için böyle bahaneler üretmene gerek yok. İstediğinde söyle, elletirim sana." Bunu söyleyişi o kadar sıradandı ki hava durumundan bahsediyor olsa ses tonu abes kaçmazdı.

Küçük, yumuşak bir kahkaha attığımda bana omzunun üzerinden kısa bir bakış attı.

"Okşamak böyle olmuyor yalnız." Yalandan üzgün bir ses kullandım. "Hiç kimse okşamadı herhalde daha önce.."

"Nasıl oluyor?" diye sordu çocuğuna bildiği bir şeyi yalancıktan soran bir baba gibi. Gözleri direkt olarak yoldaydı ve sadece vakit geçsin diye konuşuyor gibi düzdü. "Göster bakalım."

Kalbim göğüs kafesimdeki kemiklere zarar verecek taklalar atarken karnımda bir alev yandı.

Göstereceğim sevgilim.. Bir gün çok güzel göstereceğim.

Omzundaki parmaklarımı, ojeli tırnaklarımı hafifçe tişörtünün üzerinden derisine sürtecek şekilde geri çektim ve dudaklarımı büzdüm. "Maalesef pek ilgimi çekmedi."

Bunun için sol böbreğimi feda etmeye razıydım ama çizmeye çalıştığım bir profil, izlediğim bir yol vardı ve ben konu o olsa bile asla iradesiz bir insan olmamıştım.

Biraz bile alınmadan dudağının bir köşesini kıvırdı, aynı anda burnundan nefesini üfler gibi gülmüş sayılırdı da.

"Komik mi?" diye sordum düz bir surat ifadesiyle.

"Sana hislerim hakkında bir şey söylemiştim hatırlıyor musun?" diye sordu.

Yalanın kokusunu alırım Elfida. Karşımdaki dünyanın en iyi oyuncusu olsa dahi beni kandıramaz.

"Hayır." dedim.

Dili alt dudağının iç kısmında dolaştı. "Şimdi yavaşça o içinden geçirdiğin cümleyi düşün ve cevabını düzelt."

Nasıl ya? Bunlar özel bir 7. his dersi falan mı alıyorlardı? Bu durum beni sinir etmeye başlamıştı.

Başımı cama yaslayarak gözlerimi kapatırken "Yorma beni Kurşun." diye mırıldandım. "Vuruldum ben."

Şaşırtıcı bir şekilde başka bir şey söylemedi ve evimin önüne gelene kadar da konuşmadı.

Araba rezidansın ön giriş kapısının önünde durduğunda uyumuyordum. Sadece gözlerim kapalıydı. Gözlerimi araladım ve koltuğumda doğrularak evden Açanay'ın bana verdiği terlikle çıkarken elimde tuttuğum botlarımı ve çantamı aldım. Kurşun sessizdi.

Kendi kapısını açarak dışarı çıktı ve arabanın önünden dolaşarak benim tarafıma geldi. Kapımı açtı. O kapımı açtığı sırada hafifçe öne doğru eğilmiş, botlarımı giymeye hazırlanıyordum. Ama içeri uzanarak bacaklarımı kısa bir hareketle dışarıya, kendine doğru çevirip yavaşça eğildiğinde bu girişimim son buldu.

Küçük dilim, şey.. Sanırım seni yuttum.

Ben şaşkınlıkla ona bakakalırken sakince ve dümdüz bir ifadeyle bir botumu aldı, fermuarını indirdi. Bileğimi arkadan tuttuğunda parmaklarını etrafına tam tur sarabileceğini düşündüm. Elleri büyük ve bileklerim inceydi. Yutkundum.

Bugünün tarihi kaçtı?

Bir anda aklımdan çıkmıştı.

Bugün. Sevgilim, sen bu dünyaya ait olamazsın. Sen ayakkabı bağcıklarını bağlayabilmek için soğuk merdiven basamağında her sabah dakikalarca oturan Elif'in başına gelmiş en güzel şeysin.

Ben başının tepesini en saf şaşkınlığımla izlerken arabanın önünden geçen bir kadının özenen ve takdir dolu bakışlarını fark ettim.

İçime çektiğim nefesle aklımın biraz olsun başıma geldiğini hissettim. O sırada o diğer botumu bana giydirmiş, fermuarını çekiyordu.

Fermuarı çekti ve ayağa kalkarak çıkmamı söyler gibi kapıyı sonuna kadar açtı. "En azından bir kaç gün eğilme. Duş alabilirsin, yine de aldırana dikişlerine dikkat et."

Arabadan çıktım. "Ne zaman aldıracağım?"

"Vakti var."

"Ama ne kadar."

"Ben söyleyene kadar."

Nefesimi bırakarak başımı salladıktan sonra ona son bir bakış attım ve başka bir şey söylemeden arkamı döndüm.

"Teşekkür bile yok mu?" diye seslendiğinde durarak omzum üzerinden ona bir bakış attım.

"Senin yüzünden vurulduktan sonra zahmet edip beni evime bıraktığın için teşekkür ederim. Kaldı mı sizin gibi centilmenler?"

Sadece ifadesizce dikildiği yerden bakışlarını üzerime dikmiş hâlde durmaya devam etti.

Bense önüme döndüm ve yoğun arduvazların bakışlarının altından sıyrılarak döner kapıdan geçerek lobiye girdim.

Tek başıma asansöre bindim ve tek başıma evime girdim.

Kapı açıldığında ve arkamdan kapandığında bakışlarım boş salonumda, boş mutfağımda dolaştı.

Mutluydum evet. İyiydim. Yine de dolu bir aile, kalabalık bir evden sıyrılıp kendi küçük, yalnız evime girmek galaksi değiştirmiş gibi hissettiriyordu.

Kendime gelmeye çalıştım.

"Ne oluyor sana Elfida?" diye mırılandım kendi kendime.

Ne zamandır hayatımdan bu kadar şikayetçiydim? Ne zamandır bana verilmemiş şeyler için üzülüyordum? Ne zamandır bu kadar acınası davranıyordum ben? Ben bu değildim. Ben geçmişine takılıp üzerinde kötü anların acısının getirdiği karaltıyla gezinen o kadın olmamıştım hiç.

Şimdi neden üzülüyordum?

Ben neden 'yalnız'lığımı düşünüp şikayetçi oluyordum?

Sanırım başka hayatların da varlığını görmeye başladığımdan beri.

Derin bir nefes aldım.

Bu saçmalıktı. Bu *Elif'ti*. Onun duyguları olurdu, onun zaafları olurdu, onun gözünde yaşlar, kalbinde ağrılar, yüreğinde yaralar olurdu. O küçük bir sevgi dilencisiydi. O yalnızlıktan korkardı. O güçsüzdü.

Ben Elfida'ydım. Benim duygularım olmazdı, saplantılarım olurdu. Gözlerimde yaşlara, kalbimde yüklere yer yoktu. Yaralarım yüreğimde değil bedenimdeydi artık. Yalnız, ama güçlü olandı, Elfida.

Gözlerimi sıkıca yumup açtım ve yalnızlıkla ilgili tüm saçmalıkları kafamdan atarak evin içine doğru girdim.

Sakindim, ta ki evimin içindeki o silüeti görene kadar.

Sesli bir çığlıkla geriye doğru sendelediğimde hemen karşımda, birkaç adım ötemde duran adamın yüzü son derece soğukkanlıydı. Onun kim olduğunu beyin süzgecimden geçirdiğimdeyse sakinleşmem mi gerekiyordu yoksa şaşırmam mı emin olamamıştım.

Elimi göğsüme koyarken "Ne işin var burada?" diye sormaya çalıştım ifadesizce. "Evime nasıl girdin Ataner?"

"Neredesin?" diye sordu sadece, soğuk yüz hatlarını mümkün olduğunca az hareket ettirerek.

Avcumun altındaki kalbim tekledi. Beni mi merak etmişti? Ataner beni merak etmezdi ki.

"Nil ulaşamıyormuş dünden beri, endişelendi." diye açıklık getirdi konuya ve avcumu kalbimin üzerinden indirdim. Soğuk bir tebessümle yanından geçip salonuma girdiğimde hemen arkamdaydı.

"Sana bir soru sordum Elfida."

"Duydum."

"O zaman cevap ver." dediğinde tekli koltuğa yerleşiyordum. Yaramı fark etmemesi için mümkün olduğunca rahat gözükmeye çalıştım.

Şaşkın hissediyordum. Ve.. değişik sanırım. İlk kez evime geliyordu.

"Ne zamandan beri özel hayatımla ilgili sana hesap veriyorum?" Bir kaşım kalktı. "Veya ne zamandır ilgileniyorsun.." Durakladım. "Sevgili abiciğim?"

Yüzü hafifçe buruştu ve karşımda duran üçlü koltuğun ortasına yerleşerek erkeksi bir şekilde bacakları açık oturdu, dirseklerini dizlerine koyarak koyu renk gözlerini üzerime dikti.

Siyah bir pantolon, siyah bir tişört giyiyordu. Yapılı olsa da ince, uzun boylu görünen bir adamdı ve koltuğumda alışılmadık bir görüntü sergiliyordu.

"Gece evde kalmadın mı?"

"Hayır."

Sanırım çoğu kardeş rahatlıkla abisine geceyi evde geçirmediğini söylemezdi ama bizim hiçbir zaman öyle bir ilişkimiz olmamıştı. Neden burada olduğuna bile anlam veremiyordum. Nil merak etmişti, aramış ama ulaşamamış olmalıydı. Ee, öyleyse Ataner niçin buradaydı?

Çıkmadan önce çalışma odamı kilitli bıraktığım için memnundum. Ben yokken evimi gezmeye karar verip oraya girmesi ve Kurşun'la ilgili birçok şey görmesi işten bile olmazdı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum düzce, bana bakmayı sürdürmesi üzerine. "Seni buraya atan ne? Başın falan mı belada?"

Belki ona karşı hâlâ Elif'in beslediği hisleri besliyor olabilirdim ama Elif gibi davranamazdım. Onun karşısındayken Elfida olmam gerekiyordu. Çünkü o Elif'i bulduğunda, herkes gibi parçalamaktan hiç çekinmiyordu.

Dudağı kıvrıldı. "Başım belada olduğunda sana mı geleceğim?"

Omuz silktim. "Ben sana gelirdim." dediğimde aralık camdan odaya kara bir ruh süzüldü ve ikimizin üzerine çökerek geçmişlerimizin gölgelerini salonumun yerine düşürdü. "Önceden."

Ona gitmiştim. Önceden.

İşaret parmağıyla kumral, hafif sakallarını kaşıdı ve "Bunun sonucu pek de faydalı olmamıştı." dedi duygusuzca. "Bir daha gelme."

Alay eder gibi güldüm. "Gelmiyorum zaten."

Gözlerini üzerime dikti ve bir süre düşünür gibi gözüktü. Yavaşça başını salladı.

Ortam gergindi. Onunla baş başa oturmayalı yıllar olmuştu.

Bir dakika daha oturmaya devam ettikten sonra ayağa kalktı ve bana son bir bakış atarak kapıya doğru yöneldi. Yerimde sessizce otururak gitmesini bekliyorum ki bir şey söylemek üzere durduğunu fark ederek ona odaklandım.

"Nil'i ara." Son sözü bu oldu ve kapıdan çıktı gitti.

Sen de kendine dikkat et abi.

Yavaş adımlarla yerimden kalktım ve ışıkları açarak odama çıktım. Dinlenmek istiyordum. Kafamı vurmak ve haftalarca uyumak.

Üzerimi bile değiştirmeden yatağıma yattığımda çantadan çıkarttığım telefonum titredi.

Yorgunca komodine uzanarak cihazı aldım ve gelen mesajı okudum.

Tufan

-Kurşun, Çita'yla olan maçını iki hafta sonraya ertelemiş. Eğer kazanırsan bir hafta sonra da onunla maçın olacak.

-Bir şey mi oldu?

-Konuşuruz.

2 HAFTA SONRASI

Tufan'ın gergin bir sertlikle donattığı ağır bakışları altında ellerime bezleri sararken onun aksine ifadesizdim.

"Son basamak." dedi.

Dudaklarım kıvrılmak istedi ve bunda masumiyete dair hiçbir şey yoktu. "Son basamak." diye tekrar ettim.

Üç yıl. Üç yıldır hedeflenen yerdi burası. Son adım. Kurşun Alpugan denilen adamın karşısında olmak için gereken son basamaktı.

Mavzer'in bu arka odası, genç bir kızın tüm masum hislerini bıraktığı, üç yılda büyüdüğü yerdi.

Duvardaki çentikler, kazanılan her bir maçı simgeliyordu. Bugün buraya bir çentik daha attığımda her şeyim bitmesine sadece çok az kalmış olacaktı.

Açıkçası Kurşun'la tanışıp da o ve çevresi tarafından ona karşı asla kazanamayacağım imâ edilip durulana kadar onu kazanmak umurumda bile değildi. Karşısında olmak yeterliydi.

Fakat artık bu hırsa dönüşmüştü.

Açıklık getirmek gerekirse de Elfida Alaner bir şeyi isterse, alırdı. İsteyerek veya zorla.

Pek çok konuda özgüvensizliklerim olabilirdi, hiçbir zaman en mükemmeli olduğuma inanmazdım ama en iyisi olduğuna inandığım tek bir şey varsa o da burada, bir ringin içinde dönüştüğüm kişilikti.

Bir aynanın karşısında oturup eksiklerimi saatlerce düşünebilecek kadar kırılgan olabilsem de burada birinin beni kırabilmesine imkan bile yoktu.

Karşımda Kurşun Alpugan da olabilirdi, bir başkası da.

Ama ben bunun için yaratılmıştım.

Kazanırdım, kaybetmek isteyene kadar.

Burada benim yapabileceklerimi az çok bilen tek kişi Kılıç'tı. O da bildiklerinin bir hiç olduğunu bilmiyordu.

Dövüştüğüm tek yer burası değildi. Tecrübelerim Mavzer'den ibaret de değildi. Burada kötü şeyler yaşadığıma şahit olmuştu evet ama onların en iyisi olduğundan habersizdi. Kurşun olmasa buradakiler benim vakit kaybedeceğim maçlar bile değildi.

Ben ailesizdim. Çok uzun yıllardır. Bu kötü gözüken ve yer yer kötü hissettiren bir şey olsa da bulunduğum yer için başıma gelen en iyi şeydi.

Hep başımı sokabileceğim bir evim olmuştu. Ama o evin içi yuva olmadıkça beni oraya bağlayan hiçbir şey olmamıştı. İçerisindeki insanlar sadece ruhen değil de fiziken de yok olduklarındaysa yeni yuva arayışım sokaklardaydı.

O arka sokaklar yıllar içinde beni en kötüleriyle tanıştırmıştı. O en kötüleriyse de işlerinin en iyileriydi.

Yaş sekiz, on, on beş.. Yıllar geçmiş sayılar artmış, sayılarla birlikte o sokaklardaki insanların sayısı da artmıştı.

Beni yetiştirenler vardı. Özel hocalarla dövüş dersleri falan almamıştım, sekiz yaşında bana teknik öğreten kimse yoktu. Ben bu işi en vahşi yerde olabilecek en vahşi şekillerde öğrenmiştim.

Mavzer benim için büyük bir resimdeki küçük noktadan ibaretti sadece. Ben buradaki 'elit dövüşçülerden' biri değildim.

Ben Aziz Andıç'ın parasıyla süslediği sevimli, güzel torunu değildim.

Ve buradaki herkes benim tabağımdaki küçük bir yemden fazlası olamazdı. Yine de Kurşun'u dışarıda tutuyordum. Onun da görünmeyen kısımları vardı. Kolayca 'halledilir ya' diyemeyeceğim bir tek o vardı. Yasa dışı dövüşte ismi söylendiğinde duraksanan bu adamı küçümsemek bana zarar olurdu.

Fakat söylediğim gibi o Kurşun Alpugan'sa ben de Elfida Alaner'dim. Bu şaaşalı yerden çıkıp da gerçek maçların döndüğü o cehheneme inip benim ismimi söylemesi de onu duraklatırdı.

"Hadi." dedi Tufan ben geçmişimi gözden geçirip anıların kesitlerini parça parça izlemeye başlamışken. "Birazdan ringe çıkacaksın."

"Tufan," diye seslendim ona. Bu soruyu dikkatimi dağıtmaması için geldiğimden beri hiç sormamıştım ama artık çoktan aklımdaydı bile. Öğrenmem kaçınılmazdı. "Burada mı?"

Bana bakarken burnundan nefesini yavaşça bıraktı. "Burada."

Başımı salladım.

O maçları izlemezdi, o çok ortalıkta bile gözükmezdi. O kadar uzak bir adama iki hafta önce odasına girebilecek kadar yakınlaşmış olmak kalbimi karıncalandıracak şekilde değişikti. İki haftadır onu ne görmüş ne de konuşmuştum.

Dikişlerimi alması için evime bir doktor göndermesinin dışında onunla ilgili hiçbir şey de olmamıştı.

14 gün. Mavzer olmasa her şey böyle olacaktı işte. Tesadüflerin getirdiği sonuçların etkileri son bulacak ve o iki haftalar katlanarak diğerlerine gebe kalacaktı.

Planladığım şeylerim getireceği ağır sonuçları göze almazsam her şey bitecekti. Onun karşısına çıksam da o bile bitecekti. Benim kalıcı olmam lazımdı ve bunu ne şekilde başardığım umurumda bile değildi.

Soyunma odasından çıkmadan önce koluu kapının kenarına yaslamış olan Tufan uzandı ve iki eliyle omzularımı kavrayarak gözlerimin içine sabitledi açık kahvelerini.

Başımı kaldırarak ona baktım. Beni hiçbir zaman onaylamasa da hep destekliyordu. "İhtiyacın olmayacak ama olursa bana göz kırpman yeterli, biliyorsun?"

İstemsizce hafifçe gülümsedim. "Kovulursun ama?"

Mavzer'de birisi galip olana kadar kafeslerin açılması yasaktı. Biri ölecek bile olsa her şey tamamen kafestekilere kalmıştı. Birisi kazandığını ilan edene kafar kafese müdahale edilmezdi. Fakat Tufan her maç öncesi söylediği gibi gerçekten çıkmak istersem kafesi açacağını belirtiyordu.

Bu hareket onu kovulmaktan öteye götürürdü.

Omuz silkti ve "Hadi bakalım." dedi. "Git ve bir kez daha 'kazanan Alaner' anonsuyla kulaklarımızın pasını sil şimdi."

"Şüphen olmasın."

Odadan çıkıp da iğne atsan yere düşmesine engel olacak kalabalığın arasına karışmadan arkadan dolanarak kafese çıkan merdivenlere ulaştığımda salondaki uğultu kesilmiş herkes tezahüratlara başlamıştı.

Kafes yerden bir miktar yüksekte, demir çubuklarla sabitlenmişti. İnsanlar ister ekranlardan, ister direkt izleyerek, ister de kafesin iki kenarındaki iki locadan maçı izleyebilecekti.

Büyük olan, kafesle direkt dip dibe olan locada genelde Kılıç, Açanay veya Alpugan kadrosundan birileri otururdu. Kurşun'un, benim Kılıç'la yaptığım ufak maç dışında hiç oturup izlediğini görmemiştim ama izlerse eğer o locada olurdu herhalde.

Kafesin kapısı açıldığında ve içeriye ilk adımımı attığımda ismim onlarca kişinin ağzından aymı anda aynı ritimle dökülmeye başladı.

Birçok kişinin bahisini benim üzerime yatırdığını biliyordum.

Akıllı seçimdi.

Saçlarım başımda sıkı bir at kuyruğuydu. Altımda, kalçalarımın altında biten bir şort tayt, üzerimde kısa bir spor üstü vardı. Beni en az rahatsız edecek ve engelleyecek kıyafetlerdi. Küçük ve esnek.

Eklem yerlerime sarılmış siyah bezleri düzeltirken Çita lakaplı o adam da kafese girdi.

Ona göz ucuyla kısa, önemsiz bir bakış attım.

İnce görüntülü, benden sadece biraz uzun bir adamdı. Saçları başından sıkıca örülmüştü. Kemikli yüzü, sürmeli gözleri vardı. Onu sima olarak zaten tanıyordum. İşinde iyi olduğunu da biliyordum. O da görünüşüyle yanıltıyordu, aynı benim gibi.

Kafesin kapıları gürültüyle kapanırken büyük locada oturan Kılıç'a baktım. Tek değildi. Alkım, Safir ve Lacivert de ona eşlik ediyordu. Alkım heyecanlı, Safir ve Kılıç ise stabil gözüküyordu. Lacivert oraya baktığımı görmesiyle bana hafifçe el salladı.

Safir ile göz göze geldiğimde o da hafifçe başını eğerek selam verdi.

Beni destekliyorlardı.

Kurşun orada değildi. Şaşırmamıştım.

Dikkatimi yeniden rakibime verdiğimde kafesin kapıları gürültüyle kapanmaya başladı ve salon sessizleşti.

Derin bir nefes aldım. Başlıyorduk.

Daha sakin olamazdım sanırım. Çita ise gözlerinde aşırı bir kinle bakıyordu. Beni rakipten çok düşman yerine koymuş gibiydi. Bazıları öyle olurdu.

Benim heterekromili bakışlarımla buluşturduğu kinli gözlerin görebildiği tek şey buz gibi bakışlar olmalıydı.

Kafeste soğukkanlı olurdum.

Bir anonstan sonra geri sayım yapıldı. Salon alkışlamaya, bağırmaya başladı. Işıklar kısıldı, ortam kasvete bürünürken kafesin üzerindeki ışıklar arttı.

Ve başladı.

Kafesin içinde birbirimize doğru yaklaştık. İlk hamle yapan olmayı sevmezdim. Bunu rakibime bırakmayı tercih ediyordum. O bana atılmalı, ben de kolayca savuşturmalıydım ki cesareti kırılsın.

Bir süre ikimiz de ilk hamle yapan olmayı reddettik ama sonunda dayanamadı ve aramızdaki üç adımlık mesafeyi hızla kapattı.

Üst bedenimi hızla geriye doğru yatırdım ve doğrulmadan kolunu yakalayarak bacağımı kaslı karnına vurdum. Kolunu bırakmadığım için geriye savrulamayan adama ikinci tekmemi de atarken onu bırakarak darbe almamak için hızla geriledim ve mesafemizi yine açtım.

Geri sendeleyen Çita, dilini dişlerine sürttükten sonra beklediğimden daha hızlı bir şekilde kendine geldi ve zıplayarak ayağını belimin yanına vurdu.

Çok sert olmasa da bana dişlerimi sıktıracak kadar sertti.

Yakınlığını bozamadan onu dirseğinin içinden tutarak yüzüne art arda iki, çok sert kategorisine şüphesiz girebilecek yumrukla ödüllendirdim ve bana kalkan kolunu engelleyerek geriye ittirdim.

Dürüst olmak gerekirse güçlü rakiplerin hamlelerinin karşısında sarsılmayacak kadar ağır, uzun bir bedenim yoktu. Dolayısıyla sert hamlelerden çok iyi kaçmayı ve savuşturmayı bilmem gerekiyordu. Hızlı olmalıydım.

Üzerime koştuğu sırada kendimi yere atarak iki bacağı arasından geçtim ve o bana dönemeden tekmemi sırtına geçirdim.

Öne savrulan adam beklemeden üst bedenini çevirerek elinin tersini yüzüme sertçe çarptığında neredeyse sağa doğru fırlayacaktım.

Elmacık kemiğim sızlarken kendime gelmek için gözlerimi kırpıştırdığım sırada bakışlarımın önünde beliren adam kendime gelme süremi uzattı ve ben Kurşun'un locadaki varlığını anlamlandırmaya çalıştığım sırada bacağımdan sertçe itilerek kafesin demirine yapıştım.

Sırtım soğuk demirin sert baskısıyla sızlarken kolumu kapatarak yüzüme ardı arkasına gelen darbeleri engelledim ve dizimle onu sertçe ittirerek gerilettikten sonra yüzümden çektiğim kollarımdan biriyle yüzüne sert bir yumruk attım.

Adam gerilerken toparlanmasına fırsat vermeden ayağımda bileğinden çekerek onu düşürdüm. Düşmeden önce çevik bir hareketle kolundan tutarak ters çevirmem sonucu sırt üstü değil de yüz üstü düşmüştü. Maç o kadar hızlı ilerliyordu ki seyircilerin takip etmekte zorlandığını düşündüm.

Sırtına dizimi bastırarak elimi kafasının arkasına kan çıkana kadar art arda vurduğum Çita bilincini kaybetmeden önce beni üzerinden itmeyi başarabildi.

Tezahüratlardaki ismimin tonu iyice yükselmişti.

Sanırım Kurşun'un izlediğini bilmek içimdeki hırsı söküp yüzeye çıkartıyordu.

Şu anda birçok insanın ismimi bağırdığını duyması bile bana tatmin edici hissettiriyordu. İsmimi duyuyordu.

Yerden kalkmak için elimi zemine bastırdığım sırada saçlarımdan geçen parmaklar kırmak ister gibi kafamı sırtıma doğru yatırdığında ağzımdan acı bir ses kontrolsüzce çıktı.

Çita ayağa kalkmıştı. Ben ise yatmasam da oturuyor sayılıyordum ve o başımı onu aşağıdan görebileceğim kadar geriye bükmüştü.

Boyun kemiklerimin zorlandığını, kırılma tehlikesinin sınırında gezindiğini hissettim.

Bacaklarımı altımdan çekerek elimi yere bastırdığımda ve kalçamdan güç alıp tekmemi havaya, yüzüne doğru savurduğumda burnuna yediği ani

darbeyle eli saçlarımın içinden çıktı ve başımı çekerek hızla ayağa kalktım.

Ağrıyan boynumu sağa sola yatırarak gevşetmeye çalışırken demirlerin arasından üzerime sabitlenen arduvazlarla göz göze geldik.

Beni destekleyeceği, arkamda duracağı günler için sabırsızlanıyordum.

Hiçbir zaman korunmaya muhtaç bir kadın olmamıştım ama onun beni koruma güdüsüyle yanıp tutuşacağı günler için sabırsızlanıyordum.

Kalp atışlarım hızlanırken dikkatimin dağılmaması için gözlerimi üzerinden ayırarak kafeste Çita'dan uzaklaştım.

Adam sesler yüzünden duyamadığım bir şeyler söyleyerek bana doğru yaklaşarak ikinci kez saçlarımı kavrayamaya yeltendiğinde alnımı burnuna o kadar sert çarptım ki kemiğin sesini tüm gürültüye rağmen duyabildim.

Burnundan sızan kanlar dudaklarından içeri akarken inleyerek geri çekildi. Üzerine doğru iki adım atarak boğazını kavradım ve parmaklarımı sıkarken kaldıracağını hissettiğim kolunu tutarak geriye büktüm.

Burnu kırılmış olmalıydı.

Sert kafa atmıştım. Alnımın da sıyrıldığını hissettiğim kanın sıcaklığıyla anladım.

Ben nefesini kesmeye devam ederken gözlerimde beliren Azrail'in farkındaydım.

Hayat beni buraya, bu kadın olmaya hazırlamıştı. Hayata çok isyan ederdim. Hayatıma çok küserdim. Ama bazen, güçlü hissettiğim anlarda onu seviyordum. Şu an olduğu gibi.

Bazen güçsüz olmayı da sevebileceğim geldi aniden aklıma. Eğer beni düştüğüm yerden kaldıracak, omzuma elini koyacak olan *o* olursa güçsüz de olurdum. Seve seve olurdum.

Saracak olan o olursa şayet, binlerce kez yaralanmaya hazırdım.

Eğer geri çevirecek olan oysa şimdi bile giderdim o uçurum kenarına.

O beynimin içerisinde sinsi bir yılan misali süzülerek gözlerimin gördüğünü bile bulanıklaştırdığında her zaman olduğu gibi tüm odağım ona kaymıştı ama bu büyük bir hataydı.

Çita'nın çıkarttığını son anda fark ettiğim bıçak, yüzümün yanından geçerek yanağımda ıslak bir kesik bıraktığında onu bırakarak hızla geriledim.

Yanağım boyu geçen yol sızlarken düşüncesinin bile beni bu kadar savunmasız bıraktığı adamın gerçeği bana neler yapar diye düşünmeden edemedim.

Buradaki üst düzey maçlara kesici, yaralayıcı alet sokmak yasak değildi. Ben sokmuyordum, pek tarzım sayılmazdı ama rakibimin sokabileceğini göz ardı etmemeliydim.

Elinde, yukarıdan vuran ışığın etkisiyle parlayan bıçağı sırıtarak havaya kaldıran adamın yüzünde burnundan akan kanla kaplı psikopatça bir gülümseme oluştu.

Yanağıma sürdüğüm parmaklarıma bulaşan kan aşırı fazla sayılmazdı. Rahatladım, yüzümdeki kalıcı izlerden hoşlanmazdım. Daha fazla kusura ihtiyacım yoktu. Bende onlardan yeterince vardı.

Bıçağı savurarak üzerime doğru atıldığında ondan çevik hareketlerle uzaklaşarak kafeste aramızdaki mesafeyi açtım.

Bu maçı kazanacağımı biliyordum. Sadece biraz oynamak istiyordum. İşin eğlencesi buradaydı.

Bıçağını kaldırdığı koluna eğilerek güçlü ve kesinlikle havalı gözükecek bir tekme atarken bu kadar sofistike bir hamle seçmemin sebebi belliydi. Normalde dövüşürken seksi gözükmek gibi bi gayem olmazdı.

Bıçak elinden fırlayarak kafesin bir köşesine fırlarken kaybettiği silahına çok üzülmeden elmacık kemiğime elinin içiyle sert bir darbe vurdu.

Tamam, bu acıtmıştı.

İkinci yumruk gelemeden onu savuştururken kesikten yüzüme yayılan kanları hissedebiliyordum. At kuyruğumdan çıkan saç tutamlarından bazıları yüzüme yapışmıştı.

Onu hızla çevirdim ve omzundan abanarak sırtına çıkarken kollarımı başına sardım. Sonuçsuz bir hamleyle kollarımı tuttu ve beni sırtından atmaya çalıştı.

Boynunu kolaylıkla kırabilecek bir konumda olsam da rakiplerimi öldürmek gibi bir huyum olmadığından bunu es geçerek sadece ona acı verecek şekilde büktüm.

Benden kurtulamayacağını anlayan adam son çare hırlayarak geri geri koşmaya başladı.

Beni demire vuracaktı.

Demire ulaşamadan omzundaki dirseklerimden güç alarak kendimi hızla yukarı ittim ve dizlerimi omzuna bastırdıktan sonra kendimi öne bırakarak üzerinden çevik bir takla attım, yere indim.

Dövüşte ağır ve uzun olmanın da bir avantaj olduğu gibi hafif ve çevik olmak da ayrı bir avantajdı.

Benim aradan çekilmemle hızını düşüremeyen adam sırtını demire vurduğunda kendime engel olamayarak gülmeye başladığımda salondan birkaç kahkaha daha duyulmuştu.

Dudaklarımda asılı kalan gülümseme iziyle locaya baktığımda Kurşun'un ifadesiz tavrında biraz, çok az beğendi hisseder gibi oldum. Beğeniden çok bir düşüncesini haksız çıkarmamışım da bu hoşuna gitmiş gibi bakıyordu.

Simsiyah gömlek ve pantolonu ona çok yakışmıştı. Bacaklarını açarak oturduğu deri, siyah koltukla uyumluydu. Bir kafeste kanlar içinde olan ben olsam da kalp durduracak kadar tehlikeli gözüken oydu.

Kılıç bile keyiflenmiş gülüyordu. Safir, Alkım ve bana hayranlıkla bakan Lacivert gibi.

Çita toparlanarak oturduğum zeminde beni bacağımdan çekerek yatırdığında ve karnıma oturduğunda kendi kendime bir daha Kurşun'a bakmama sözü verdim.

Yüzüme yediğim tokatla da bu sözüm pekişti.

3 Eylül 2022. Hiçbir şey yapmadan otururken bile zihnimi, bacaklarımın arasını ve kalbimi karıncalandırıyorsun sevgilim. Bir şeyler yapacağın günler için sabırsızım.

Ve ben yüzüme yediğim bir tokadın acısını sindirmeye çalışırken bile içimden sana notlar yazıyorum.

Onu üzerimden atmaya çalışırken gözlerim yerde, biraz ilerimde olan bıçakla kesiştiğinde ona uzanmak için hamle yapmıştım ki Çita avantajlı konumunu kullanarak bıçağı benden önce aldı.

Yine de üzerimde eğilmesi işime gelmişti.

Onu iterek üzerimden attığımda yerde ilerlememe müsaade etmeden beni bacağımdan yakaladı.

Fakat yakalama şekli tutmak değildi.

Tuttuğu bıçağı saplamaktı.

Bacağım boyu kayan, yanağımdakine göre çok daha derin yaralayan bıçağın soğuk metali sıcak kanımla karıştı ve ani acıyla kirpiklerimi titretti.

Nefesimi burnumdan bırakarak bacağımdaki derin acıya rağmen yerden kalkarak karşısına dikildiğimde salon da nefesini tutmuş gibiydi. Ayağa kalkmamla salondaki kalabalığın ağızlarından hırslı, övgü dolu birkaç cümle uçuştu.

Göz göze gelmemizle bakışlarındaki keyif sekteye uğrayan Çita'nın bakışlarındaki tereddütü görür gibi olduğumda yüz ifademin nasıl göründüğünü merak ettim.

Bu kadar oyun yeterdi.

Kurşun izlerken tüm hamlelerimi ve gücümü göstersem, ona benimle yapacağı maç için taktikler vermiş olurdum. Benim dövüş mantığımı anlarsa, ben onun nasıl dövüştüğünü hiç görmemişken karşımda avantajlı konumda olurdu.

Hızlı bir hareketle çitanın elindeki bıçağı alarak sivri kısmını boğazına dayadığımda gerilemekten başka çaresi yoktu.

Onu burada öldürsem Kurşun kolayca örtpas eder, bunun üzerine kimse de bana laf söylemezdi. Böyle bir hakkım vardı.

Ama kullanmamayı seçtim.

Çita bir adım gerisindeki demire yapıştığında bıçağı geriye doğru fırlatarak kafasını sertçe kavradım ve arkasındaki demire vurdum.

Bir, iki, üç kere.

Ta ki alnından akan kanlar ellerimi kirletene kadar bacağımın yerde oluşturduğu kan gölünü umursamadan kafasını çarptım.

En sonuna başını bıraktığımda ve adam yere yığıldığındaysa kazandığımın anlaşılması için ihtiyacım olmasa da yüksek bir ses hoperlörlerden duyuldu.

"Kazanan Alaner!"

Yüzüme düşen tutamları başımın arkasına ittirdirdiğimde göğsüm hızla inip kalkıyordu, keyifle kısılmış gözlerim Kurşun'unkilerle buluştuğunda yavaşça göz kırptım. Dudaklarım okuyabileceği şekilde hareket etti. "Sıra sende."

Kafesin kapıları yüksek sesle açılmaya başladığında dudağının bir köşesi kıvrıldı. Kollarını sıvadığı siyah gömlekli kollarından birini kaldırdı, baş parmağıyla alt dudağını ovuşturdu ve 'hay hay' der gibi başını eğdi.

Kapıya kadar yürürken topallıyordum. Adrenalinin etkisiyle acısı bastırılan bacağımın sızısını yeni yeni hissetmeye başlıyordum.

Lacivert beni hayatı buna bağlıymış gibi alkışlarken salondan da gürlemeler, bağırış ve tezahüratlar yükseliyordu.

Kafesin kapısına kadar gelen Tufan basamakları inmem için elimi tutarak bana yardımcı olurken yüzünde keyifli bir ifade vardı.

"Tebrikler."

"Sağ ol."

Basamakları onun elimdeki tutuşuyla indim ve Tufan'la soyunma odasına doğru yürümeye başladık. Aşırı sevinçli kalabalığın arasından geçmeden

arka taraftan giderken bana bir şeyler söylese de onu duymuyor, Kurşun'a bakmama savaşı veriyordum. Dikkat çekmeme gerek yoktu.

"Elfida." dedi uyarır gibi.

"Hım?"

"İlkyardımı yollayayım diyorum, bacağına pansuman lazım. Derin gözüküyor. Orospu çocuğu göz kırpmadan sapladı."

Tufan'a baktım. "Ne yapsaydı?"

Bana göz devirirken soyunma odasının kapısına gelmiştik. Bir duş almaya ihtiyacım vardı, koktuğumu düşünmesem de terliydim. Ama bacağımda açık bir kesik varken duş alamazdım.

Kapıyı açarak geçmem için yol verdi.

"Üzerini değiştirmene yardım edeyim mi?" diye sorduğunda ben zaten reddedecektim, ama birisi bunu benim yerime yaptı.

"Gerek yok, çık."

Kurşun'un normal sertliğindeki düz sesinin üzerine Tufan bana kısa bir bakış atarak eşiğinde durduğu kapıdan çıktığında benim gözlerim Kurşun'un üzerindeydi.

İçeri girerek soyunma odasının kapısını kapattı.

Bir hamsterin kafesindeki oyuncakta koşması givi dört nala koşan zavallı kalbim tekledi.

"Neden geldin?" diye sormak zorunda hissettim.

Sırtını kapıya yasladı. Elleri rahatça pantolonunun ceplerindeydi. "Tebriğe." dedi bir kaşını kaldırarak, alay eder gibi bir sakinlikle.

"Hım?" dedim, onun gibi sakince. "Her kazananı eder misin?"

Başını yana yatırırken cık'ladı. Benimle göz teması kurabilmek için başını eğik tutuyordu. "Seni etmek istedim. Tebrikler."

Kibarlıktan yana bir şey barındırmayan sesi aslında tebrik etmediğini hissettiriyordu bana.

"Teşekkürler. Bir dahaki maçtan sonra da gelirsin," dedim ve alaylı bir gülümsemeyle ekledim. "Tebriğe."

Onunla olacak maçtan bahsediyordum.

Gülümsediğinde, çocuğu bir cümleyi yanlış telafuz etmiş bir ebeveyn gibi gözüküyordu. Onu komik bulmuş ama hevesini kırmak istemezmiş gibi.

"Mezarına mı?"

İstemsizce dudaklarımdan kaçan gülüş samimiydi.

Arduvazları dudaklarıma indiğinde ve kendi dudakları da hafifçe yukarı doğru gerildiğinde bu dingin ruh hâlini neye borçlu olduğunu merak ettim. Bu kez enerjisi tehlike ve karanlık duygulardan ziyade sakinlik yayıyordu. Ve bir şey daha, bacaklarımı karıncalandıran bir şey..

"Senden üç tane bile olsa, bir benle baş edemez Elfida. Beni bir yumruğunla sendeletebildiğin rakiplerinle karıştırma."

Dudaklarımı büktüm. "Yiğitliğe bok sürmüyoruz, peki.."

Bakışları yüzümden ayrılarak bedenimde aşağı doğru kaydığında sırtını yaslandığı kapıdan çekerek başıyla arkadaki tahta, oturma yerini işaret ederek "Otur." diye emretti.

Tahtaya bile ilerlemeden olduğum yere çökmekten son anda alıkoydum kendimi.

Abartma.

"Pansuman mı yapacaksın?" diye sorarken sesim bir köre 'bu kaç' diye sorarmış gibi alaycıydı.

Ben oturuken arkasını dönerek ilk yardım dolabına eğilen adam cevabımı vermiş oldu. Siyah, yumuşak dokulu gömleğin örttüğü geniş sırtına diktiğim bakışlarımı ayırarak onu güzelce inceledim. Bileğindeki siyah kayışlı saat de dahil olmak üzere baştan aşağı siyahlardan oluşuyordu. Büyüktü, uzundu, heybetliydi, kaslıydı. Bir kadın daha ne isterdi ki?

Belki biraz karakter.. diyen iç sesimle bugün çok ayrı düştüğümüzü fark ettim.

Gerekli malzemeleri alarak önüme geldiğinde ve eğildiğinde nefes almaya devam etmek epey zorlaşmaya başlamıştı.

"Bir hemşirenin ücretini karşılayabilecek bütçeniz yok sanırım?"

Gülümser gibi olurken kesik bacağımı kaldırarak dizine koydu. "Bu özel servis."

"Hm?" dedim sorarcasına. "Talep etmemiştim ama.."

Ukalaca kıvrılan dudağı bana aksini düşündüğümü bildiğini söylüyordu. "Diyor, kaslarımı izlerken ağzının sularını yatağıma akıtan küçük kız."

Evindeki, duştan çıktığı zamana gönderme yapıyordu.

Gözlerimi devirdiğimde düz bakışları bacağımdaydı.

"Acıyor mu?" diye sordu.

"Biraz."

"Dikişe ihtiyacı yok, pansuman yeterli olacak gibi duruyor." dedi aldığı tentürdiyot şişesini açarken. Bacağımı tutarak siyah pantolonunun üzerinde sabitledi ve pamuğa döktüğü sıvıyı bacağıma yaklaştırdıktan sonra

kaşlarının altından uyarıcı bir bakış attı. "Bacağını kımıldatıp kanlarını pantolonuma bulaştırırsan yalatarak temizletirim. Sabit kal."

Güldüm. Yüksek tondan gerçek bir gülüştü.

Ruh hallerini yakalayamıyordum.

Pamuğu bacağıma bastırdı ve derim aniden yanarken "Hoşuna gitmiş gibi güldün." dedi sorgulayıcı bir sesle.

"Sorma." dedim canımın acısıyla hafif inler gibi çıkan sesimle. "Bayıldım."

Bacağıma pansuman yapmaya devam ederken kafamı geriye yatırarak soğuk duvara yasladım ve tavanı izlemeye başladım. Burada olduğuna inanamıyordum. Kendi mekanının bir soyunma odasında oturmuş bana pansuman yaptığına inanamıyordum.

Bunu yapacak son adam gibi görünüyordu, kelimenin tam anlamıyla.

Bana karşı normal birine davranacağı gibi davranmıyordu şu anda. Bu benden hoşlandığı anlamına gelmiyordu, yine de bir şeyler vardı işte. Ve o şeyler mermilere dönüşüp beni kırk yerimden vuruyordu.

"Neden buradasın Kurşun?"

Bana bakmadan işine devam etti. "Öyle istedim."

"Her istediğini yapar mısın?"

"Genelde insanlar her istediğimi yapmama müsaade eder."

Sessiz kaldım.

İşini bitirdi ve bacağımdaki kanları temizledikten sonra dizinden indirdi. Şimdi hafif aralık bacaklarımın önünde eğilmiş hâlde duruyordu.

Bu çok özel hissettirdi.

Saçları ellerimi kaldırsam parmaklarımı geçirebileceğim kadar yakındı. Her göz kırpışımda gözümde sahneler belirdi, sahneler silindi. Hafifçe ürperdiğimde bunu gizlemek için tepkisiz surat ifademi korumaya çalışıyordum.

Arduvazları gözlerime çıktı.

"Ne düşündüğünü söylemek ister misin Elfida?"

İnkâr etmedim. Bu enerjiyi o da hissediyor olmalıydı.

"Hayır." dedim sadece. "Ama sen söylemek istersen..."

Yüzümü inceledi. "Belki biraz büyüdüğünde."

Of'ladım. Gerçek, samimi ve karşı dağları yıkabilecek bir of'tu bu. "Seninle ikinci bir Fatih Sultan Mehmet muhabbetine girecek enerjim yok. Gerçekten."

Gülecek gibi olsa da bunu yapmadı. "Yani beni yeterince büyük olduğuna ikna etmek istiyorsun?"

Sustum.

Güzel bir noktaydı.

Doğrularak ayağa kalktığında oturduğum yerden çok daha büyük gelmişti gözüme.

4 Kasım 2022. Görüntüsü herkesi korkuturdu. Oysa bana güvenli gözüküyordu. Her şeyden habersiz olduğum o zamanlarda, heybetli bedeni altında soluklanılacak bir durak gibi geliyordu. Geç anladım.. Benim de korkmam gerektiğini.

Koltuktan destek alarak ben de ayağa kalktım ve karşısında dikildim. Fazla yakındık. Bedeninin gölgesi üzerimdeydi.

"Beni ne için ne kadar küçük gördüğün hiç umrumda değil." dedim kendini poh pohlamasına izin vermeden. "Yeterince büyüğüm, bunu doğrulayacak pek çok kişi vardır eminim ki.." Dillendirmesek de ikimizin de anladığı konu üzerine kurduğum imalı cümlelerden sonra yanından hafifçe sıyrıldım ve duşakabine doğru yürümeye başladım.

Ben cam kabini açarken hâlâ yerini koruyorudu.

Sert maskemi takınmak ve yutkunma isteğimi bastırmak zor oldu. "Çıkmayı düşünüyor musun? Yoksa canın duş alırken beni izlemek de istiyor mu?"

Hiç şikayetçi olmam.

Bana baktı. Dört saniye boyunca gözlerini dikti ve ifadesizce, tüm düşüncelerini saklayarak yüzüme baktı. Ne düşündüğünü anlamıyordum. İnsanları kolay okurdum ama onu hiç bir zaman okuyamıyordum. Benden etkileniyor mu, rahatsız mı oluyor, şüpheleniyor ve inceliyor mu belli değildi.

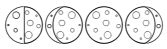
Muhtemelen hepsiydi.

Arduvazlarını üzerimden ayırdı ve sakin hareketlerle kapıdan çıktı gitti. Varlığının yoğun etkisi odada kalmıştı.

Duşa girdim. Suyun başımın üzerinden akmasına izin verdim ve sırtımı mermere yaslarken gözlerimi açtım. Kirpiklerime takılan damlalar görüşümü bulanıklaştırırken aklımda olan tek şey onun yüzüydü.

Dudaklarım masumiyetten uzak bir kıvrım kazandı. Suyu soğuturken avuçlarımı soğuk mermere bastırdım.

Bu korkunç bir seviyeye ulaşmaya başlıyordu.

Kurşun A. Alpugan

Elimdeki cam, içki bardağı dudaklarımla buluşurken gözlerimin sabit bakışı Kılıç'taydı.

Lacivert locadan kalkmıştı. Arada gözlerimle salonda konuştuğu insanları takip ederken Kılıç'ın sözlerini bitirmesini bekliyordum.

"...Teklif etmeyi düşünmelisin."

Beş dakikadır anlattığı konuya "Hayır." diyerek cevabımı verdim.

Bana kararlı bir bakış attı. "Neden? Uygun biri. Başa çıkabilir."

Uygun biri.. Değildi.

"Altın üyelik ciddi bir şey." diye dahil olan Safir'in sesi düşünceliydi. "Sırf iyi dövüşüyor diye herkese o kapıyı açamazsınız."

İfadesizce ve biraz da umursamadan başımı sallarken içkimden bir yudum daha aldım. Ben cevabımı zaten vermiştim.

Elfida kafesin merdivenlerinden inmek için Tufan'ın elini tuttu. Parmaklarını onun eline kapatan Tufan'ın ellerini incelerken ellerimdeki bardağı döndürdüm.

Kanlar süzülen, ışıklar altında parlayan pürüzsüz bacağını son basamağa da attı ve zemine bastı. Yüzünde bir acı veya zorlanma belirtisinin kırıntısı yoktu.

Kılıç "Kurşun." dedi dikkatimi üzerine almak için.

Ona baktım.

"Son maçı seninle olan olacak. Ne yani? Böyle bir dövüşçüyü kayıp mı edeceğiz?"

"Benim düşünmem gereken şeyleri kendine vazife etme."

"Vazife ederim." dedi tersçe. "Benim işim bu."

"İşinin ne olup olmadığını sana ben söylerim." dedim stabilliğini koruduğum sesimin her zamanki sertliğiyle.

Kılıç, Mavzer'e fazlasıyla bağlıydı. Fikirlerinin onaylanmamasını çoğu zaman kabul etmezdi. Her ne kadar dost da olsak bana belli seviyede karşı çıkabilirdi. Şu anda o seviyenin sınırındaydı.

Sunduğu fikir Elfida'ya altın üyelik teklif etmekti.

Mavzer'in görünen kısmı bir dövüş kulübüydü. Bir de görünmeyen kısmı vardı, orasıysa dövüş cehennemiydi.

Buradaki maçları izlemezdim. Sadece o diğer kısımdakileri izliyordum.

Elektrikli kafeslerin içine konan iki rakipten biri ölmeden o maçın asla bitmediği, birinin çıkmak için yalvarsa bile parmaklıkların kımıldamadığı maçlar.

Mavzer bana aitti. Arkadaki veya öndeki tüm maçları ben organize ederdim. Ama arkayla daha çok ilgileniyordum. Ön artık sıkıcı hissettiriyordu.

Elfida Alaner ise arkaya atılması gereken biri değildi. İyiydi evet. Bunu az önce gözlerimle izlemiştim. Yine de altın üye olmak için küçük, oradakiler kadar tecrübeli değildi. Ve sesli dillendirdiğimde bana çenesini açıp saatler boyunca kapatmayacağını bildiğim için yüzüne dillendirmeyecek olsam da kadındı.

Bunu onu küçümsemek için söylemiyordum. Kendi ligi ve liginin üzerindeki adamlarla baş edebildiği aşikârdı. Ama arkada kafesteki iki adamın birbirini ölüm döşeğine getirmesini, uzuvlarını parçalamalarını ve son darbeyi vurarak öldürmelerini izlemek zevkliydi. Yine de oturup bir kadının parçalanmasını izlemekten zevk alacağımı sanmıyordum. Minik, temiz yüzlü bir şeydi. Arkada işi yoktu.

Arkada her ölüm artı puan demekti. O puanlarınsa onlara büyük getirileri vardı. Onluk değildi.

Kılıç'ın pek dinlemediğim cümleleri bittiğinde gözlerim koridordan dönerek kaybolan Tufan ve Elfida'nın bıraktığı boşluktaydı.

"Birini öldüremez." dedim.

Konuyu kestirip attığımda ve yerimden kalkarak locadan çıktığımda gideceğim yer belliydi. Kenardaki Çelebi'ye kısa bir bakış attım. "Lacivert'in yanına git. Ortalıkta çok dolaşmasın, içerisi kalabalık."

Elfida'nın gittiği soyunma odasına ilerlerken bunu yapmak için bir sebebim yoktu. Onu bir kafesin içinde görmek hoşuma gitmişti o kadar. Yanındayken hissettiğim garip bir şey vardı. Olumsuz enerji gibi. Gözlerine baktığımda ardındaki bir şey içimden bana uyarı sinyali gönderiyordu sanki.

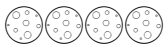
Yine de henüz çözümleyememiştim.

Bunun sebebini anlamalıymışım gibi hissediyordum.

Belki de değişik gözleri yüzündendi. Onda bir sorun olup olmadığını düşündüm. Zaman geçtikçe Kılıç'ın şüpheleri bana da sıçramıştı herhalde.

Yersiz olduğunu düşünmek istiyordum.

Aksi takdirde arkaya yollamayı ve vahşetin ortasına bırakmayı reddettiğim kız için kötü bir değişim olurdu. O vahşeti organize eden benken hislerim doğrulanırsa ona ne olacağını ancak Allah bilebilirdi.

Bölümü beğendiniz mi ballarım?

Karakterlerle ilgili fikirleriniz neler?

..

Bölüm 7

Oy ve yorumlarınızı bekliyorum.
Keyilfi okumalar

"Tebrikler."

Kılıç'a küçük bir baş selamıyla teşekkür ederken ıslak saçlarımı omzumdan geriye ittim. Kurşun beni soyunma odasında bırakıp çıktıktan sonra kısa bir duş almış, üzerimi değiştirmiştim.
Yürüdüğüm koridorda ise Kılıç ile karşılaşmıştım.

Normalde kazandığım her maçtan sonra bir ikramiye zarfı alırdım, çoğunlukla Tufan verirdi. Fakat bu sefer ne Tufan'dan ne de Kılıç'tan ses seda yoktu.

Her neyse.. diye geçirdim içimden. 14'lü yaşlarımdan beri o zarflar benim için ego tatmini olmaktan öteye geçmemişti nasıl olsa. Artık ihtiyaçlarımı karşılayabilmek için kanlı ellerim, kanlı yüzümle geceleri uyanık kalmak zorunda kalan kız değildim.

O kızın aklıma düşen suratı ve eskinin kara bulutları etrafımı sardı. Geçmişi düşünmek hep bir sonuca çıkarırdı beni.

Elif kahrolası derecede acınasıydı.

O ölmeyi hak etmişti.

Kılıç'ın derinden çıkan sert sesi beni düşüncelerimden kopardı. "Kurşun'un odasına git. Sana zarfını o verecek?"

Boş bulundum. "Niye?"

Kılıç bana ters bir bakış atarken "Öyle olması gerekiyormuş." dedi ve geniş adımlarla ilerleyerek yanımdan kayboldu.

İçime derin bir nefes çekerken arkamı döndüm ve ringlerin bölümünden çıkarak arkaya, dar ve karanlık o koridora yöneledim. Daha önce oradan hiç geçmemiştim. Çünkü o koridorun çıktığı tek yer onun odasıydı.

Yüzümde bir gülümseme peydah olmak istese de ona müsaade etmedim. Onu daha yarım saat önce görmüştüm. Ama yarım dakika önce bile görmüş olsam onu görme fikri beni hep heyecanlandıracaktı.

Sonu ona çıkan koridorları hep sevecektim.

Saçlarımı yüzümün iki yanına çekerek sadece allıkla renklendirdiğim suratım hakkında fazla düşünmemeye çalıştım. Maalesef Mavzer'de bulabildiğim tek makyaj malzemesi allık olmuştu. Kurşun'u tekrar göreceğimi bilsem daha fazla uğraşabilirdim.

Yüzümün çirkin olmadığını biliyordum. En azından her zaman. Yine de doğal halimi seviyor muydum? Hayır. Bedenim, yüz hatlarım, gözlerim.. Elfida'da dış görünüşe dair sevdiğim pek bir şey olduğu söylenemezdi.

Bazen özgüvenli bir kadın olurdum. Hazırlıklıyken. Kendimi kandırırdım, omzularımı dik tutar bakışlarımı soğuturdum. Kimi zaman yaptığım role kendim de inanıyordum. Fakat bazen çok savunmasızdım. O zamanlarda ise kendime dair hiçbir şey beni tatmin etmiyordu.

Karanlık koridorun başında duran adam geleceğimden haberdar olmalı ki geçmeme bir şey söylemeden dümdüz ileri bakmayı sürdürdü.

Koridora ilk adımımı attım. Oldukça karanlık olan yeri aydınlatan tek şey tepedeki loş kırmızı şerit şeklindeki ışıktı. Ambians değişikti.

Hemen hemen yirmi adımda koridoru bitirdim ve büyük, siyah kapının koridor boyu gözüken tek renkli şey olan altın kolunu tutarak indirdim.

Kapıyı bilerek çalmamıştım. Bunun için bana kızacağını biliyordum. Ama fazladan birkaç diyalogtan ne zarar gelirdi ki..?

Oda koyu renk ağırlıklıydı. Geniş, dolu ve görkemli. Gözüme ilk çarpan bunlar olmuştu. Kasvetli denilebilirdi.

Odada fazla oyalanmayan bakışlarım masasının arkasında, sandalyede oturan adamı bulduğunda onun için de aynı şeyleri düşündüm. Geniş ve

görkemli.

Bir kelimeyle tarif edemeyeceğim bir aurası vardı. Bu yaşıma kadar tanıdığım yasadışı dövüş mekanı sahiplerinin veya onun Mavzer'deki statüsüne yakın insanların hepsi bir tahta sandalyede, ağızlarında puro, üzerlerinde bir atlet ve ellerinde tesbihle benim sahip olduğum kelime dağarcığından fazla olan küfür dağarcıklarından seçtikleri cümleleri havaya savurulardı. Fakat o öyle değildi.

Sinirini bozdu diye bir hareketiyle pis depolarda birilerini öldürtecek izlenimi vermiyordu. Onlardan farklıydı.

Nasıl denir bilmiyorum, sanırım 'elit' bir adamdı. Takım elbisesiyle ve güzel diksiyonuyla kurduğu sert cümleler bile ağzına yakışıyordu.

Her ne kadar kaba olsa bile centilmen olduğunu da inkâr edemezdim. Kapılarımı açıyor, ayakkabımı giymeme yardımcı olmak için diz çökmekten gocunmuyordu. Üstelik bunları rakibiyken ve bana zerre güvenmiyorken yapıyordu.

Kısılmış, ifadesiz arduvazları üzerimde bir tur dolaştığında neredeyse titreyeceğim kadar ürpertici gözükmüştü.

Dirseğine kadar siyah gömleğini sıvadığı koluyla elinde tuttuğu siyah bir tükenmez kalemi çeviriyordu.

İçeriye girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Bakışlarım ve tavırlarım düzdü. İçimdeki davul zurna ekibinin sesini mümkün olduğunca dışarıya duyurmamaya çalışıyordum.

"Odama böyle girmeye cesaret edebilen ilk kişisin."

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım ve masasının karşısında karşılıklı yerleştiren iki sandalyeden birine doğru birkaç adım atarak oturdum.

Bana baktı. Şimdi aramızdaki tek mesafe bir masa kadardı.

"Otur demedim." dedi düzce.

"Sorduğum bir zaman dersin." dedim geçiştirircesine ve odaya bakındım. "Daralmıyor musun burada? Cam yok bir şey yok."

Elinde çevirdiği kalemi durdurdu, masanın üzerine bıraktı. Hareketi sakin ama çıkan ses sertti. Arduvazlarını gözlerime dikti ve dudaklarını araladı. "Kim veriyor sana karşımda böyle gamsızca durabilme cesaretini?"

"Gamsız?" dedim sorar gibi. "Oturmak için izin almıyorum diye gamsız mı oldum?"

Yüzümü inceledi. "Karşımda iki kişi var gibi." dedi sert sesiyle düz bir tonla. Araştırıyor gibiydi. Devam etmesini bekledim. "Biri küçük, masum, korkuları olan, bir ışıktan veya ışıksızlıktan kaçmaya çalışırken parmak

uçlarına kadar titreyen bir kız çocuğu." Es verdi. "Diğeri.." Başını yana yatırdı. "Aptal, cesur, korkusuz, bir ringte adamları dövebilen, geveze ve ukala bir kadın. Bir baş ağrısı."

"Hangisisin Elfida Alaner?"

Beni inceliyorsun. Düşünyor, yorumluyor ve çıkarımlar yapıyorsun. Sen Kurşun Alpugan çözülmeye başladığını fark bile etmiyorsun.

Omuzlarımı silktim. "Ne görüyorsan oyum."

"İki yüzlü bir kadın."

Dudaklarımı bükerek 'nasıl istiyorsan' ifademi takındım.

Karşısındaki herkesin bir sözüne eğilip büküldüğünü tahmin etmek zor değildi. O insanlar arasında başı çeksem de çaktıramazdım. Buna alışık bir adamı umursamazlıkla sınamak hep kafa karıştırırdı.

"Zarfımı verecek misin?"

Başını salladı ve bakışlarını birkaç saniyeliğine benden ayırarak masasının çekmecesini açtı. İki parmağı arasına sıkıştırdığı siyah zarfı çıkartarak bana doğru kaldırdı. Dirseklerini masaya yaslayarak öne doğru eğilmiş, bana üstten bakışlar atan adamın ciddi surat ifadesine bakarken gözlerimi, elindeki almamı beklediği zarfa odaklayamadım bile. Bana dünyaya hükmedermiş bense o dünyadaki minik bir objeden ibaretmişim gibi baksa da arduvazlarındaki o güç dizlerimi titretmeye yetecek kadar belirgindi.

Aramızdaki birkaç karışlık mesafe hiç bu kadar uzak hissettirmemişti.

Göz bebeklerime tüm dikkatini vermiş gibi bakıyorken yavaşça alt dudağını ıslattı. Kaşları hafifçe hareketlenmişti. "Seni bir yerden tanıyor muyum Elfida?"

Düşünmekle vakit harcıyormuş gibi göründüm. "Sanmıyorum."

"Pekâla." dedi konuyu kestirip atarken ve elindeki zarfı burnumun ucunda salladı. "Yüzümü yeterince ezberlediysen artık zarfını alabilirsin."

Kaşlarımı çatarken zarfı çekip aldım. "Ezberleyeyip ne yapayım yüzünü?" diye ağzımın içinden söylenirken bakışlarımı üzerinden koparmış, huysuzca zarfın ucunu açıyordum.

Sandalyesinde arkasına yaslanırken daha keyiflenmiş göründü. Az önce bıraktığı kalemi yine parmaklarında çevirmeye başlamıştı. "Gerekli vakitlerde hayalini kurarsın belki."

Sırtımdan aşağı soğuk bir ürperti indi.

Zarfın üzerindeki parmaklarımım donakalmasını engelleyerek açtığım zarfın içinden çeki çıkartırken ona sorgular bir bakış atmaya zorladım

kendimi. Kastettiği şey benim için fazla açıktı. Hatta fazla yaşanmıştı. Ama bunun imâsını ondan duymak kesinlikle hazırlıksız yakalandığım bir şey olmuştu.

Sesimin ukala ve özgüvenli çıkmasına dikkat ettim. "O gerekli vakitlerde aklıma gelecek kişi olduğunu sanmıyorum."

O gerekli vakitlerde senden başkasının dünya üzerindeki varlığını unutuyorum sevgilim.

Dudağının bir kenarı havalanırken sol kaşı havalandı. "Söz konusu 'vakti' biraz açarsan mutlu olacağım."

Çekin üzerindeki hemen hemen iki yüz bin liralık meblaya baktım ve zarfın içine geri sokuşturdum. "Mutluluğunla ilgilendiğimi kim söyledi?"

Ters çıkışlarım onun için bir eğlence unsuruymuş gibi görünmeye devam ederken parıldayan arduvazlarını gördüğüme emindim. "Sadece ergen kafanın aklına gelen sapık fikri uzaklaştırmak istemiştim. Malum," Başını salladı. "Zamane çocukları."

"Çocuk kategorisine dahil olmayı bırakalı iki sene oluyor."

"Hm. Benim de sekiz sene oluyor."

'Ee' der gibi baktım. "Sorduğumu hatırlamıyorum."

Elindeki kalem bir tur daha döndü. "Ben de sormamıştım."

Gözlerimi devirirken ifadesiz olmasına rağmen anlamsıca keyifli görünen suratına baktım. "Amacın ne senin? Gerkesiz keyifli gözüküyorsun bugün."

Kalemi masaya atarak başını sandalyede geriye yasladı. "Sıkılıyorum Elfida. Normalde insanlara hakaret ederim, onlarsa susar. Hayal edebiliyor musun ne kadar bunaltıcı olduğunu? Ring dışında canım çok sıkılıyor. Kimse bana karşılık vermez." Ekledi. "Veremez."

Bana neden izin veriyorsun öyleyse sevgilim?

Bu hâli gözüme alışılageldik olmayacak şekilde tatlı gelirken hala tüm soğuk duruşuyla karşımda oturmasına rağmen bugün üzerinde farklı bir enerji taşıdığını fark ettim.

"Ben neden verebiliyorum?" diye sordum içimden geçeni bu kez dillendirirken. Sadece son kelimeyi eklemek için biraz erkendi sanırım.

Bir süre beni süzdü. "Bilmem. Şaklaban gibi düşünebilirsin kendini." Biraz daha düşündü. "Veya tuşuna dokununca saçma sesler çıkartan bir oyuncak bebek gibi."

Bana alenen hakaret etmiş olmasına rağmen bunu kötü bir niyetle yapmaması, aksine son derece normal sohbet ediyormuş gibi konuşması komiğime giderken hafifçe güldüm.

Yeterince ciddi gözükse bile biraz daha ciddileşti. "Hadi çık şimdi, vaktimi çalıyorsun."

Biz böyle iyiydik..

Buradaki güvenli vaktimi uzatmak için bir şeyler düşünmem gerektiğini düşündüğüm sırada gözlerim masadaki dolu su bardağıyla buluştu.

Sırttım. Tabii içimden.

Kaşlarımı kaldırırken masadan destek alarak ayağa kalktım. O sırada elimdeki zarfın
kaymasıyla onu havada yakalamak için kolumu uzatmıştım ki masadaki su bardağına çarptım. Kesinlikle bir kazaydı(!) Bir çınlama sesiyle masadan devrilen bardağın içindeki niye sıcak olduğuna anlam veremediğim su üstüme ve masanın birazına dökülürken beklemediğim sıcak suyla dudaklarımdan çığlığa benzer bir ses kaçtı.

Soğuk olduğunu varsaymıştım.

Kurşun yerinden kalktı, ağzının içinden "Aptal kız." diye söylenirken masadaki kağıtların bazılarını su gelmemesi için kenara çekti. Sakin, her zamanki kadar gergin gözüküyordu.

Ben burda yanıyordum yahu!

"Ay," diye bağırdım. "Niye sıcak bu? Off, yandım."

Aniden kalkan adam, ayağımdaki spor ayakkabıların da etkisiyle gözüme her zamankinden uzun ve yapılı gelince bir an bu duruma tökezlesem de dikkatimi ondan ayırarak üzerimdekini derime yapışmasın diye çekiştirdim.

Hafiften karabiber notasını aldığım temiz, ağır ve erkeksi kokusu burnuma dolduğunda aniden dıştan yandığım kadar içten de yanmaya başladığımı farkettim.

Kolumdan tutarken diğer eliyle elimdeki zarfı aldı ve masanın kuru yerine fırlatarak beni odada bir yere yürütmeye başladı. "Gel buraya, aptal şaklaban."

Peşinden yürürken odada yanyana duran iki siyah kapıdan soldakine yöneldi. Girdiğim anda odayı inceliyor gibi gözüksem de onun dışında pek bir şeyle ilgilenmediğimden şu an biri gelip bana odada ne olduğunu sorsa söyleyemeyecek kadar habersizdim her şeyden. Dolayısıyla kapılar da dikkatimi çekmemişti.

Kapıyı açtı ve beni siyah mermer ağırlıklı dizayn edilmiş, fazla büyük sayılmayan banyosuna soktu.

Musluğa elini göstererek suyu akıtırken "Çıkart üzerindekini." dedi.

Ona dik dik baktım. "Kendim de halledebilirdim."

Yanlış anlama sevgilim, senin halletmenle hiçbir problemim yok. Sadece bilirsin.. kız evi naz evi.

Bıkkınca bakarak suyu kapattı ve kaşlarıyla musluğu işaret etti. "Hallet bakalım." Sesinde 'halledebiliyorsan hallet' der gibi bir ton vardı. Uzandım ve sensörlü musluğun önüne elimi getirdim. Ama su akmadı. Salladım, yine akmadı.

"Sus şimdi." diyerek elini yine musluğa gösterdi ve ben akan suyu kaşlarımı çatmış izlerken bana üstten bir bakış yolladı.

Hala üzerimdekini çıkartmamıştım. Bunun üzerine omuz hizzasına anca gelen başıma başını eğerek baktı ve 'hadi' der gibi kaşını kaldırdı. "Üzerine yapışan ıslak tişörtten de her bir detayını yeterince görebiliyorum zaten Elfida. Daha fazla direneceksen çık işini yukarıda bir yerde hallet, vaktimi alma."

Haşlanırken daha fazla uzatmanın anlamsız olduğuna kanaat getirerek tişörtü uçlarından tuttum ve başımın tepesinden çıkartıp lavabonun yanına koydum. Aynadan gördüğüm kadarıyla cildim kızarmıştı. Canımın acısını biraz bile önemsemeden burada bu konumda olmaktan son derece memnun olan kalbim tekledi. Boğazımda atmaya başlamıştı.

Güya zarfı tutmak için masaya doğru eğildiğim sırada çarptığım bardaktaki su göğsüme doğru sıçramıştı. Dolayısıyla duştan sonra rastgele giydiğim ince dantel sütyen de göğüslerime yapışmıştı.

Bakışları herhangi bir duygu belirtisi göstermezken göğüslerime odaklanmamıştı bile. "Eğil, durula kendini."

Dediğini dinledim. O elini sensörün önünde tutarken avcuma doldurduğum soğuk suyu göğsüme sürerek yanan derimi serinletmeye çalıştım.

"Masanda neden kaynar bir su duruyor ki? Onu içmeyi planlamıyordun herhalde." Aynadan göz göze geldik.

"Sıcak su sağlıklıdır. Ilımasını bekliyordum."

Bana gerçek bir cevap vermesinin şaşkınlığıyla başımı sallarken göğüslerime yapışan sıcak sütyeni de çaktırmamaya çalışıyormuş gibi görünerek çekiştirdim.

Bana aynadan bıkkın bir bakış yolladı. Ücretsiz dadılık yapan ve bundan son derece hoşnutsuz olan biri gibi gözüküyordu.

Bense son derece hoşnuttum.

"Çıkart onu da."

Kaşlarımı çattım.

"Utangaç kızı oynama Elfida." dedi düzce.

"Ne?" diye sordum anlamamış gibi.

"Burada benimle yarı çıplak durmaktan çok da rahatsız olmayacağını tahmin ediyorum."

Güldüm. Tamamiyle alaylı bir gülüştü. "Sana neden böyle bir izlenim verdiğimi merak ettim." dedim sakince bedenimi ona doğru döndürürken. Alan fazla geniş sayılmazdı. Yakınımdaydı.

Arduvazlarını aşağı indirerek yüzüme baktı. Su durdu.

"Nasıl baktığını gördün mü hiç?" diye sordu düzce.

Asıl sen arduvazlarının bir bakışını görsen benimkilerle ilgilenmezdin bile sevgilim.. Dünyadan cennete girişin kapısı onlar. Benim gibi günahkâr bir kadını bile sevap arayışına sokan..

Tepkisiz kaldım.

"En başta garipliğin gözlerinin renginden olduğunu düşünmüştüm. Fakat sonradan olayın gözlerin değil bakışların olduğunu fark ettim."

"Nasıl yani?" diye sordum yutkunma isteğimle savaşırken.

"Tam olarak ne bu bilmiyorum. Ama bir şekilde bir yandan bana sinir olurken küçük, ergen zihnin derinlerde farklı şeyler düşünüyor, değil mi?"

Başımı geriye yatırarak büyük bir kahkaha attım. Son derece inandırıcıydı, hatta kendim bile gerçek olduğuna inanıyordum neredeyse.

"Bence," dedim elimi rahatça omzuna yaslayarak gözlerinin içine bakarken. "Karşına senden etkilenmeyen bir kadın çıktığı için ne yapacağını şaşıran zihnin bu senaryoyu uydurmuş."

Dudakları gülecekmiş gibi titrese de gülmedi. "Karşıma benden etkilenmeyen bir kadın çıktı mı sahiden?"

Boştaki elimi gözünün önünde salladım.

Sanırım zihnimi okuyabiliyordu. Ama bazı şeyleri farkında olması beni korkutmadı. Böyle düşünmesinde şu anlık bir sakınca yoktu. Ne de olsa planımın son aşamalarındaydım, onlar da tamamlandığında ve Elfida Alaner ismi onun için 'küçük bir şaklaban'dan ibaret olmayı bırakarak tehlike katagorisine girdiğinde bunların hiçbir önemi kalmayacaktı.

Öfkesini sadece ön görebiliyordum. Beni korkutuyordu elbette, ama sonrasını düşündüğümde göze alamayacağım kadar değil.

O hâlde sadece anın tadını çıkartmaktı elimde kalan. Çünkü sadece kısa bir zaman sonra, devam etmek için elimde kalan tek şey anılar olacaktı.

"Yanlış anlama Elfida." dedi son derece normal bir tonda. "Çevrendeki yaşıtlarının aksine egosunu tatmin etmek için kadınların beğenisine ihtiyacı

olan, özgüvensiz bir adam değilim. Aksiyle hiç karşılaşmasam da herkesin önümde diz üstüne çökeceğini falan da söylemiyorum ama sen," Gözlerimi sırasıyla inceledi. "Sen kesinlikle bundan bir şikayetin olacakmış gibi durmuyorsun. Aslında duruyorsun ama bakmıyorsun."

"Önceki karşılaşmalarımızdan yola çıkarak doğru çıkarımlar yapabilen, hisleri kuvvetli bir adam olduğunu düşünmüştüm." dedim yüzünü sakince incelerken. "Ya ben tespitimde yanılmışım, ya da sen hislerinde."

"Hislerimde hiç yanılmam." dedi yavaşça.

"Emin konuşma Alpugan."

İlk yanılgın olacağım için üzgünüm o hâlde sevgilim. Çünkü sen baktığın bedende masum, küçük bir kız görüyorken ne kadar yanıldığını bir gün anlayacaksın.

Yüzüme düşen bir saç tutamını işaret parmağıyla geriye ittirdi ve "İtiraf etmende bir sakınca yok." dedi alay eder gibi. "Hepimiz senin yaşından, o dönemlerden geçtik Elfida. İnsani hisler bunlar. Seni yargılamam." İlk kez gerçekten kendini gülmemek için tuttuğunu hissettim.

Kısa bir kahkaha attım. Bu adamın, Kurşun Alpugan denilen, buz kütlesi görünümlü bu adamın başkalarıyla da bu tarz konuşmalar yaptığına, dalga geçtiğine inanmak zordu. Hayatının hiçbir anında gülmemiş gibi gözüküyordu.

Ona yavaş bir bakış attım ve yeniden arkamı dönerek peçetelikten çıkarttığım iki peçeteyle üzerimi kurulamaya başladım.

Bakışlarım aynadan, arkamdaki silüetinin tepesine, arduvazlarına odaklanırken bir elimi sırtıma attım ve dantel işlemeli sütyenin kopçasını tek bir hamlede açarak kollarımdan aşağı indirdim.

Gözlerinde yakalamayı beklediğim şaşkınlık bakışlarına işlemeyen, dudaklarında küçük bir gerilmeyle geldi. Tamamiyle ifadesizdi.

Gözleri aynada bulduğu gözlerim dışında bir şeye kaymadı. Arkamdan uzandı ve elini bir şekilde niyeyse sadece onun dokunuşuyla çalışacak şekilde ayarlanan musluğa uzattı.

Su akmaya başlarken sütyenin altından göğsüne işleyen sıcaklığı da soğuk suyla durulamaya başladım. Elim göğsüme değdikçe kalp atışlarım avuç içlerime vuruyordu.

Bu çok sıradan gözüken, ama delicesine özel hissettiren bir andı. İkimiz de birbirimize dair hiçbir şeyi umursamıyor gibiydik. Ne ben onun önünde çıplak olmaktan çekiniyor, ne de o gözleri önünde yarı çıplak bir kadın olmasından etkileniyor gibiydi. Bu görünen manzaranın ardındaki tek

gerçek: Kadının, arkasındaki umursamıyor gibi gözüktüğü adam için herkesi ve her şeyi harcayabileceğiydi.

Tenime işleyen sıcaklıktan kurtulduğumda o da arkamdan uzandığı musluktan elini çekmişti. Peçetelikten iki peçete daha alarak üzerimi kuruladım.

Sabırla bekledi. Tüm bu süre zarfında gözleri bir kez bile üstü çıplak bedenime kaymadı, dolaşmadı veya incelemedi. Tüm sakin soğukluğuyla arkamda dikilerek işimin bitmesini bekledi.

Belki de daha kolay bir adam olsa tam şu an içimde büyütmeye devam ettiği elde etme aruzusu bu denli kuvvetli olmazdı. Ama o ateşi körüklemekten başka bir şey yapmıyordu.

Körüklediğin ateşte yakacağım seni de sevgilim.

"Giyin."

Ağzından çıkan tek kelimelik emirin üzerine tam zaten bunu yapacağımı söyleyecektim ki açık banyonun kapısının dışından, odanın kapısından açılıp kapanma sesi geldiğinde bakışlarım refleks olarak içeriye doğru kaydı.

İki adımıyla görüş açıma giren Alkım'a şaşırma fırsatı bulamadan dirseğimden kavrayıp beni arkam kapıya dönük olacak şekilde çeviren Kurşun'un sert tutuşunu tenime tüm baskısıyla hissettim. Beni kendi bedeninin arkasına geçirdikten sonra Alkım da banyodaki varlığımızı fark etti.

Aniden takındığı korumacı tavır beni adeta eritirken bulunduğum, teşhirciliğe açık konumu hiç sorgulamadım bile.

Arkam dönük olduğu için içeriyi göremesem de Alkım'ın şaşkın yüz ifadesini hayal edebiliyordum. Ben olduğumu anlamış mıydı acaba?

"Dingonun ahırı mı lan burası kapıyı çalmadan giriyorsun?" Sertçe kurduğu cümle, sonuna soru işareti konulsa da bir soru değildi.

"Kılıç olsa neyse de, nereden bileyim senin kuytularda aşna fişne yapacağını." diyen Alkım'ın eğlenen sesinin üzerine kolumu bırakmayan Kurşun tutuşunu sıkılaştırdı.

"Ben kırmadan kapat çeneni, def ol."

Alkım'ın adım seslerinin uzaklaştığını ve kapanan kapının sesiyle odadan çıktığını anladıktan sonra parmaklarını kolumdan ayırdı.

"Yanındaki dolaptan al bir tişört giyin sen de çık dışarı." diyen adamın sesindeki anlamsız sertlikteki tınıyla duraksarken beni banyoda bırakıp çıkması üzerine öylece kalakaldım.

Birden oluşan gergin aurası karşısında sessiz kalarak bahsettiği dolabı açarken değişken ruh halini düşünüyordum.

Dolabın içi en az otuz tişörtle doluydu ve hepsi neredeyse üç renkten oluşuyordu. Siyah, beyaz, gri.

Siyah bir tişörtü tutarak önce kokusunu alabilmek için burnuma götürdüm, fakat hemen sonra bunun onun gibi değil de temiz deterjan gibi koktuğunu anlayarak yüzümü buruşturdum ve üzerime geçirdim.

Aynadaki aksime baktım.

Onun tişörtünü giyiyordum.

Bunun ne kadar büyük bir şey olduğunu kimse anlayamazdı. Bazen ben bile anlamıyordum.

Onu ilk gördüğüm, uçurum kenarındaki o gün giydiği gibi siyah bir tişörttü.

Burada daha fazla oyalanmamaya karar vermem üzerine aynadaki aksime son bir bakış atarken enseme doğru uzandım. Boynumdaki altın, küçük pırlanta taşlarıyla süslü kolyenin klipsini açarken hafifçe gülümsüyordum. Klipsi açtım ve çıkarttığım kolyeyi bırakarak yere düşmesine müsaade ettim.

Kolyeyi bana geri vermesi demek fazladan birkaç diyalog demekti.

Islak kıyafetlerimi de aldım ve banyodan çıktım.

Kurşun masasına kalçasını yaslamış, telefonla konuşuyordu. Gözleri beni buldu ve üzerimde dolaşarak kendi tişörtüne baktı. Ardından gözlerime tırmanan arduvazları 'çık' der gibi kapıyı işaret ettiğinde ona düz bir bakış yollamakla yetindim.

Birkaç adımda masasının önündeki sandalyeye ulaştım ve bıraktığım, içinde çek olan zarfı aldım.

Kulağım telefondaki konuştuğu kişiye kurduğu cümlelerdeydi.

"Şirketi zarara sokar o anlaşma... Önder'lere yapılacak ödemenin de vakti yarın. Unutmadan hallet onu... Farkındayım, şirket hesabına dokunma, şahsi hesabımdan hallet, açık çıkmasın. Adamın hesap numarasını mail olarak yolladım sana."

Zarfı aldım ve kapıya doğru ilerlemeye başladım.

Hadi diye geçirdim içimden. Konuştuğu kişiyi bilmem gerekiyordu. *Bana bir isim ver.*

Kapı kolunu kavramıştım ki "Tamam Seda." dedi Kurşun.

Kolu indirdiğimde yüzüme yerleşen o sırıtışı ise elbette ki göremedi.

Odadan çıktım ve kapıyı ardımdan kapattım.

Mavzer'den ayrılarak otoparktaki arabama binene kadar dokunmadığım telefonumu, park ettiğim yerden çıkarken çantamdan çıkartıyordum.

Güneş gözlüğümü gözüme geçirdim. Küçük bir işim vardı.

Dikiz aynasını kontrol ederek yola çıktım, tek elimle direksiyon hakimiyetimi sürdürüken diğeriyle de telefon klavyemde yazı yazıyordum.

Önce Alpugan Holding'in internet sayfasına girdim ve çalışan kadrosunu incelemeye başladım.

Beş dakikalık araştırmamın sonucuna göre şirkette iki tane Seda isimli çalışan vardı. Biri yazılım departmanında mühendisti. Onu eledim. Diğeriyse ihtiyacım olan kişi, yani Kurşun Alpugan'ın asistanlarından biriydi. Telefonda 'unutmadan ödemeyi hallet' demişti. İş ödemelerini yazılım mühendisine yaptırmayacağına göre aradığım Seda asistan olandı.

Sonraki iki dakikamı da Seda'nın şirket mailini bulmaya harcadım. Üstün teknoloji bilgisi falan gerektirmiyordu. Zaten ortadaydı.

Gülümseyerek mail hesabının ekran görüntüsünü aldıktan sonra telefonumu yolcu koltuğuna attım ve sinyal verdikten hemen sonra direksiyonu çevirerek sağa saptım.

Bugün güzel bir gündü.

Bilgisayarın klavyesinde gezdirdiğim parmaklarımı çıtlatmakla bir dakika harcadıktan hemen sonra işime kaldığım yerden devam ettim.

Uzun veya meşakatli bir şey yapmıyordum. Benim için iki dakikalık, kolay bir şeydi. Getirisi büyük olacaktı elbette.

Evimdeki çalışma odamda, yumuşak tüylü halımın üzerinde, rastgele ev topuzum ve pijamalarımla bağdaş kurmuş otururken para aklıyor gibi değil de Netflix'ten dizi seçmeye çalışıyor gibi göründüğümün farkındaydım.

İlk işim Seda'nın mail hesabını hacklemek oldu.

Hesaba girdim ve Kurşun'un gönderdiği, Ali Önder isimli iş adamının hesap numarasını buldum. Mail içeriğini değiştirerek sahte kimlikle,

profesyonelce açılmış bana ait olan bir hesap numarasını Ali'ninkiyle değiştirdim. Bu şirketten geçirdiğim tüm paraların olduğu hesaptı.

Hesap kullanıcı adımın, para yatırılırken görünecek ilk harflerini de bir şekilde Ali Önder ismiyle uyumlu olacak şekilde değiştirmeyi başardıktan sonra -kesinlikle legal olmadığına emin olduğum bir yolla- tek yapmam gereken beklemekti.

Hemen hemen kırk dakika boyunca bilgisayar başında boş boş bekledikten sonraysa sonunda o bildirim geldi. Yatacak meblağadan haberim yoktu. Dolayısıyla miktar bana da sürpriz olacaktı.

Bunca zamandır şirketlerinden para aklandığına dair bir haberleri yoktu. Gelir gider tablosunu hep tutarlı tutmuş, açık vermemeye son derece dikkat etmiştim. Miktarları da mantıklı ve küçük düzeylerde tutuyordum. Ancak bu artık haberdar olmaları için attığım bir adımdı. Çünkü yavaş yavaş sona yaklaşıyorduk. Ben isteyene kadar beni bulamazlardı ama yakında bulunmak istediğim o gün gelecekti. Çok yakında.

Hesaba yatan miktara baktım.

3.000.000$

Boğazımı temizlerken sırtımı dikleştirdim. Pekâla şey, bu ortalamanın biraz üzerindeydi sanırım.

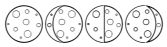
54 milyon türk lirası ediyordu.

Seda'nın mail hesabına girerek paranın asıl yatması gereken adamın hesap numarasında yaptığım değişikliği, kontrol etme ihtimalleri üzerine eski haline getirdim ve ağı temizleyerek bütün izlerimi yok ettikten sonra hesaptan çıktım.

Biraz uğraş ve gerekli yerlere yapılan küçük telefonlarla üç yıldır akladığım tüm paranın, artı olarak az önce kendi elleriyle gönderdikleri 54 milyon₺nin olduğu hesaptaki parayı farklı bir sahte hesapa yönlendirdikten sonra diğer hesabı imha ettim.

Bu bu kadar kısa sürecek bir iş değildi elbette ama yüksek mevkideki tanıdıklar demek, telefonundan yazdığın birkaç kelimeyle eline bırakılan dünyalar demekti.

Bilgisayar ekranını kapatırken gülümsedim ve Kurşun'un, duvardaki kendim çizdiğim karakalem resmlerinden birine baktım. *Şaklabanlar hep güldürmüyormuş demekki sevgili sevgilim.*

Kurşun A. Alpugan

"Asıl suç Seda'nın. Onun dikkatsizliği."

Öfkeyle elimdeki dosya defterini masama bırakırken bağırdım. "Sikerim ulan şimdi senin babanın şarap çanağını."

"Kurşun Bey," diye lafa giren Hakan'ı elimin bir hareketiyle susturdum.

"Üç milyon dolar açığını kapatacak paran var mı?" diye sordum.

Sessiz kaldı.

"Kes sesini o zaman."

Şirketteydim. Odamdaki sandalyelerden birinde oturan mahçupça başını eğmiş, dolu gözlerle bana bakmaya çekinen Seda'nın kafasına sinirli bakışlarımı atarken sakin olmak adına yumruklarımı sıkıyordum.

"Sizin gönderdiğiniz hesap numarasına gönderdim parayı, üç kez kontrol ettim. Alıcı kısmındaki isimde de Al* Ön*** yazıyordu. Yemin ederim ki."

"Nerede lan o zaman?" Sertçe dudaklarımdan dökülen cümlenin üstüne derin bir nefes alarak ses tonumu alçalttım ve "Nerede o zaman?" diyerek bir nebze daha sakince yineledim sorumu. Sakin olarak adlandırdığım soruyu onun sakin bulmadığıysa gözlerindeki bakıştan aşikârdı.

Kadın sustu.

Üzerimdeki gömleğin yakasını çekiştirirken bunun bir 'karışıklık' olmadığına iyice emin sayılırdım. Seda'yı kovmak yerine bilişim güvenliğinden sorumlu Hakan'a bağırmam da bu yüzdendi.

Bu kendini akıllı sanan küçük bir sıçanın işiydi.

Para telafi edilirdi, üç milyon dolar için burada kendimi yırtacak hâlim de yoktu. Ancak bu dünyada açığa ve düzensizliğe tahammülü en az olan biri varsa o da bendim.

Bir bilgisayar klavyesinde üç beş bir şey tıklatıp benim şirketimin kasasından para indiren bir sıçanın şu an yaşadığı keyifi düşünmek bile parmak uçlarımı sızlatıyordu.

Kapı bir kez tıklatıldığında ve Safir içeri girdiğinde "Çıkın." dedim sertçe Seda ve Hakan'a ithafen.

Olabilecek en hızlı adımlarla odayı terk ettiler.

"Tahmin ettiğin gibi bir şey abi muhtemelen. Paradan da hesaptan da iz yok."

Dişlerimi birbirine kenetledim.

"Ana hesaptan yollatıyorum Önder'e parayı."

"Yollat." dedim sadece. "Bugün üç milyon dolar aklayan yarın beşe öbür gün ona çıkar. Adıma ve şirketin imajına zarar gelirse o sıçanı.." Nefesimi bırakarak sustum ve Safir'e baktım. "Var mı tahminin?"

O sırada kapıyı tıklatarak odaya giren Kılıç güler gibi oldu. Keyifli bir gülüşten uzaktı. "Sait'tir, kim olacak?"

Kılıç'a baktım. Benim de aklıma gelen ilk isim oydu. "Var mı onda o cesaret?"

"Cesaret yok da aptallık var."

"İyi." dedim masadaki telefonumu pantolonun arka cebine sokarak kapıya doğru yürümeye başlarken. "Getir bakalım depoya."

Rastgele 'çıkart' der gibi bir işaret yaptığımda Çelebi, Sait'in kafasını soktuğu buzlu varilden çıkarttı.

Ağzımdaki puronun dumanını üflerken oturduğum, deponun ortasındaki tahta sandalyede bir bileğimi diğer bacağımın üzerine attım ve rahatça, soluklanmaya çalışan Sait'i izlemeye başladım.

"Benim parmağım yok bu işte abi. Siksinler ki yok."

"Öyle deme," Dudaklarımdan çıkan duman havaya doğru dağılırken hafifçe sırıttım. "Sikerler bak."

Parmağımla bir işaret daha verdim ve Sait'in kafası yine varilin içine girdi. Kollarıyla çırpınıyor, çelimsiz bedeniyle Çelebi'nin elinden kurtulmaya çalışıyordu.

Boğulmayı andıran seslerini huzurla dinlerken puromdan bir nefes daha çektim ve ısınmaya başlayan depoda bunalıp gömleğimin bir düğmesini daha açtım. Zaten dört tanesi açık olan gömleği çıkartmamla üzerimde kalması arasında çok bir fark kalmamış gibiydi.

Çelebi, Sait'in kafasını bir kez daha çıkarttı.

"Ben para falan akıtmadım ama babam bunu duyunca bir şey akıtacak.." Hızlı nefeslerinin arasında kanlı yüzüyle ne kadar çirkin bir görüntü oluşturduğundan habersiz güldü. "Kan."

"Ulan seni de babanın üstüne koyar kan akıtırım götünüzden, kime neyin raconunu kesiyorsun sen?"

"Babamla ilgili ağzını topla."

Güldüm. "Babana karşı bu kadar hassassan onun hakkını da senden alırız." Oturduğum yerde pantolonumun kemerine uzandım. "Fedâkar bir oğulcuk ol."

Adamın yüzündeki ifade yemin ederim ki neredeyse bana kahkaha attıracaktı. Kendini gizlemekte benim kadar başarılı olamayan Çelebi'nin, bir yandan tepinen Sait'i tutarken bir yandan da bıyık altından sırıttığını gördüm.

"Ne diyorsun lan?" diye sertçe cümleye girse de yerimden kalkıyormuş gibi yapmam üzerine "Abi, yaradan canımı alsın ki ben bir şey çalmadım." diyerek alttan almaya karar verdi.

Bu adam hakikaten de arka taraflarıyla ilgilendiğime inanmıştı. Aniden iğrendim.

Kemerimi bıraktım. "Analla bir derdim yok ama tipim değilsin be Sait. Şansına küs."

Uzunca bir nefes veren adamın rahatlamış gözükmesinin hoşuma gitmemesi üzerine "Belki baban tipimdir." diye ekleme gereği duydum. Ve Sait yeniden tepinmeye başladı.

Aptal adam.

Bu kez kendini tutamayan Çelebi kahkaha atarken kenarda bir sandalyede oturmuş, telefonuyla ilgilenen ve işimin bitmesini bekleyen Kılıç'ın da güldüğünü duydum. "Babişkosunun makatına övgüler yığılıyor abi duymadın mı hiç?" diye sorduğunda ilgilenmiş ve şaşırmış gibi yaptım. "Hadi ya?"

Bakışlarını telefonundan bir saniyeliğine ayırarak bana baktı. "Cemil'in dediğine göre en az Sait'in ağzı kadar iyiymiş."

Yaptığımız muhabbeti gözümde canlandırmamak için ciddi bir çaba sarf ederken karşımdaki piçe ve babasına olan iğretim arttı. İnsan kaçakçılığı yaptıklarıyla ilgili iddialar vardı.

"Gel göster marifetini." dedim Sait'e bir köpeği çağırırmış gibi işaret yaparken.

Sait bağırmaya ve klişe, sıkıcı küfürler savurmaya başladı. Bir yandan da Çelebi'den kurtulmaya çalışıyordu.

O ağızla olabilecek tek ilişkim içini mermi doldurmak olurdu. Bu gerçeğin içine su serpeceğinden pek emin olamadığım için şimdilik susmaya karar verdim.

Aynı anda telefonumun melodisi depoda yankılanmaya başladığında Sait hala ilginç gösterisiyle beni eğlendirmeye devam ediyordu.

Ekrandaki ismi okumam üzerine adama baktım ve işaret parmağımı dudağımın üzerine götürerek "Şşt." diye fısıldadım bir çocuğa yapar gibi. Çelebi işareti aldı ve elini onun ağzına kapatarak bağırışlarını boğuk uğultulara dönüştürdü.

Sesimi normal tonuna sokarak Lacivert'in aramasını yanıtladım. "Efendim birtanem?"

"Abim ya, ne zaman geliyorsun?"

"Çalışıyorum şu an. Niye?"

"Tamam o zaman, gelince konuşuruz. Kolay gelsin sana."

Telefonu kapatarak kulağımdan indirdikten sonra "Bu kadar yeter." dedim artık sıkıldığımı hissederek. "Sık şunun kafasına."

Çelebi şaşırdı. "Sait'in mi? Kanıtlanmadı ki abi hırsızın o olduğu."

"Sık ulan." dedim sertçe. "Sinirimi bozdu. Çıkıp da elaleme rezil etmesin bir de şimdi bizi götünü istedik sanıp."

"Silahım masada." diyen Çelebi'nin işaret ettiği masada duran tabancaya baktım ve yavaşça of'ladım.

Ellerim belime gitmeden hemen önce boynumdaki muskayı çıkartmak için hareketlendi. "Muskayla adam öldürtüp günaha sokacaksın şimdi bizi."

Sait bağırmaya ve tepinmeye başlarken deponun paslı kapısı yüksek bir gürültüyle açıldı ve topuklu ayakkabı sesleri yankılanmaya başladı.

Birkaç saniye içinde görüş açıma giren Açanay ellerini kabanının ceplerinden çıkarttı ve bakışlarını üzerimizde dolaştırdı. "Trafik vardı, geciktim." Soğuktan olsa gerek yanakları kırmızıydı.

"Gel gel." dedim sandalyeden ayaklanırken. "Dirty talk'ımız bölünüyor Sait ama, sen öbür tarafta iblislerle devam edersin artık."

Az önceki seviyeli sohbet Açanay'ın gelmesiyle son bulumuştu ve bundan pek de şikayetçi olduğumu söyleyemezdim.

Açanay gülümserken kaşlarımla belini işaret etmem üzerine kabanının altına uzanarak silahını çıkarttı. Emniyetini açarken bir yandan şakayla karışık söylendi. "Günah keçisi belledin beni iyice."

Yanağından bir makas alarak deponun kapısına doğru ilerlemeye başladığımda yüksek sesli bir ateş sesi duyuldu. Omzumun üzerinden geriye kontrol amaçlı bir bakış attığımda silahını pantolonuna geri sokan Açanay ve kafasından sızan kanlar ile birlikte Çelebi'nin kollarından yere düşen Sait'i gördüm.

Ellerimi pantolonumun cebine soktum, bir ıslık melodisi dudaklarıma yerleşirken depodan çıkmış, arabama yöneliyordum. Depodan ayrılmamla kapıdaki iki adam sohbet etmeyi bıraktı ve ellerini önde birleştirdiler.

Gerçek sıçanı bulma işini yarına erteleyerek arabama binerken telefonun yüksek sesli melodisi yine ötmeye başladı.

Aramayı kabul ettim. "Konuş."

Telefonu omzumla kulağım arasına sıkıştırdım, bir elimle el frenini indirdikten sonra diğeriyle direksiyonu çevirdim ve boştaki elimde telefonu kulağıma koydum.

"Abi, yarınki maç için kağıt işlerini hallettim. Zenan biraz sıkıntı çıkartsa da.."

Yolcu koltuğundaki sigara paketinden aldığım bir dalı dudaklarımın arasına sıkıştırarak ateşledikten hemen sonra "Neymiş derdi?" diye sordum ve içime bir nefes çektim.

"Komisyonunu arttırmak istiyormuş. Dallama, sınırdaki mekanlardan pay istiyor. Vermezsen ringini kapatacakmış. Bak." dedi gülerek eklerken.

Güldüm. "Sıkamadın mı pezevengin kafasına bir tane."

"Abi sıkardım da, gömleğim beyazdı be."

Sigaramı direksiyondaki parmaklarımın arasına aldım, diğer elimle de kapı kolundaki düğmeye dokunarak camımı araladım. "Canın sağ olsun."

Aynadan gözümü ikinci kere alan selektör ışığı canımı sıkmaya başlarken, hangi dangalağın bu dağlık, tek şeritlik yolda benden ısrarla yol istediğini anlamaya çalışıyordum.

Bir kere daha selektör yaptı.

Sigaramdan bir nefes daha çektim ve dikkatimi kulağımdaki Adem'e verdim. Yarınki maçla ilgili bir şeyler anlatmaya devam ediyordu. "Özellikle tembihledim o at hırsızı o ringten sağ çıkmasın diye. Merak etme abi, yarının kazananı Yavuz olacak."

Bir kere daha aynadan gözüme yansıyan selektör ışığını izledim.

Frenene bastıktan sonra sertçe el frenini çekerken "Kapat Adem, kapat." diye mırılandım ve aramayı sonlandırarak telefonu koltuğa attıktan hemen sonra kapımı açtım, arabadan indim.

Benim durmamla arkamda durmak zorunda kalan arabaya doğru yürümeye başlarken gözlerim eski model arabanın içindeki dört adamı buldu.

Serseri tipli, orta yaşlı dört tane adam.

Sürücü kapısı açıldığında ve adamlardan biri dışarı çıktığında burnumu çektim. "Yak ulan o ışığı bir daha."

"Belanı mı arıyorsun lan bu saatte? Bas git. Tek kişisin, harcamayalım burada seni."

"Harcasana." dedim dudağımı kıvırırken.

Benden hayli kısa olan adam bana doğru yürümeye başlarken arabanın kapıları açıldı ve diğer üç adam da aşağı indi.

İşin yoksa dağ başında dört mezar kaz şimdi.

Bu akşam bir arkadaşımın mekan açılışına gidecektim ve çoktan geç kalmıştım. Biraz daha geç kalsam problem olmazdı herhalde.

Elimdeki sigaradan keyifli bir nefes daha çektikten hemen sonra kemerime taktığım silahı çıkarttım, aşağı doğru doğrultup emniyetini açtıktan sonra bir adım ileri attım ve adamın alnına yasladım.

Gözlerini pörtletmiş yüzüme bakan adamın yüzüne donuk bir bakış atarken dudaklarımı araladım. "Dördünüzü de dinlene dinlene sikerim burada."

Adam geriledikçe ben de alnına namluyu yan bir şekilde yasladığım tabancamla birlikte üzerine doğru ilerliyordum. "Ulan sabırlı olayım diyorum, sakin olayım, karizmayı çizmeyeyim diyorum, illa üç beş dümbük çıkıp kıroya çeviriyor beni." Artık küçülen sigaramdan yanaklarımı içeri çökertecek derin bir nefes daha çektikten sonra parmaklarım arasına sıkıştırdığım izmariti birden adamın boynuna bastırdım ve silahımı başından indirdim.

Adam ciyaklarlen dördüne de kısa, önemsiz bir bakış attıktan sonra silahı yeniden kemerime soktum ve arabama doğru ilerlemeye başladım. Binip de kapımı kapatmadan hemen önceyse tatlı dille uyarımı yapmayı ihmal etmedim. "O selektörü bir daha yakarsan, şu dağdaki ayılara karı ederim seni."

El frenini indirdim ve arabayı yeniden çalıştırdım. Dikiz aynasından geriye baktığımdayse gördüğüm şey sadece boşluktu.

ELFİDA ALANER

(Kombini bu şekilde düşünebilirsiniz ballarım.)

Boğaz'ın karanlık suyunu izlerken arkada çalan hafif müziğin uykumu getirdiğini hissettim. Sıkıcı bir açılıştı bence. Normalde yırtıp atacağım davetiyeyi kabul etmemin tek sebebi o davetiyenin gittiği başka birisiydi.

O birisi ise şu an nerede orası meçhuldu.

Mekanı açan adamı, yani Burak'ı küçüklükten beri tanıyordum. Hala aramız iyiydi. O zamanlar Ataner'in arkadaşlarından biriydi, benim çok hatırlayamayacak kadar küçük olduğum yaşlarda her haftasonu evimize gelirdi. Ta ki bir evimiz olmayana kadar. *Ben o evi yakana kadar.*

Küçüklüğümün nasıl geçtiğini hatırlamadığım birkaç yılının sonunda Ataner'le hayatımız yine düzene girmeye başladığında ve ortaokulu bitirdiğimde yine onunla görüşmeye devam ettiğimizi hatırlıyorum. Elbette Ataner'le daha yakındı. Bu gece onun da burada olacağını düşünerek tereddüt etmiştim aslında ama o ailesiyle olmalıydı. Ortalarda gözükmüyordu.

Cam kenarında, iki kişilik bir masada karşılıklı oturduğumuz Bergüzâr bana dersler ve seminerlerle ilgili anlat anlat bitiremediği bir şeylerden bahsetmeye devam ederken başımı geriye yatırdım ve hiç de kibar olmayan bir ses çıkarttım. "Yeter." Açıkçası son on dakikadır onu dinlemiyordum bile.

Kıvırcık, uzun buklelerini geriye atarken bana göz devirdi. "Sen de biraz okulla ilgili olsan şaşarım zaten. Seni nasıl atmıyorlar anlamıyorum."

"Son notlarımın senden yüksek olduğunu hatırlatmama gerek var mı?" diye sorarak sevimlice sırıttığımda dudaklarını büzdü. Bratz bebeklerine benziyordu.

"Derse girmiyorsun, çalışmıyorsun. Gastronomi bölümündekilerin bile mimarlığa senden daha çok ilgisi olduğuna eminim. Nasıl yaptığını çözemedim ama sen için içinde olduğun için çok da sorgulamıyorum. Çevirmişsindir yine bir dümen."

Kısa bir kahkaha atarken dudaklarımı 'bilmem' dercesine büzdüm. "Bazen benimle nasıl arkadaş olduğunu düşünüyorum." dedim alayla. "Dünyanın en zıt iki insanı falanız."

Gerçekten öyleydik. Bergüzâr düzenli, sakin, adaletli, çalışkan, okulunda başarılı, dürüst, naif.. Kısaca tüm 'örnek insan' özelliklerinin bir araya toplanmış hâliydi.

Bense üç lafından ikisi yalan olan, düzenbaz, okulunda başarılı ama bunu çalışmaya borçlu olmayan, çoğunlukla kaba, obsesif, hak hukuk yemeyi önemsemeyen biriydim. Sanırım ailelerin, çocuklara nasıl olunmaması gerektiğini anlatırlarken kullanabileceği bir örnektim.

Bergüzâr güldü. "İnanır mısın, ben de sorguluyorum. Allah'tan sevimli bir şeysin de dayanıyoruz bir şekilde."

Ona bir öpücük yolladım.

O sırada gözüm açık alanda rahatça dolaşıyordu ki gördüğüm bedenlerle bakışlarım sertleşirken gevşekçe yanımdaki sandalyenin sırtına attığım kolumu indirdim ve yerimde dikleştim. "Bunların ne işi var ya burada?"

Bergüzâr kimden bahsettiğimi anlamak için büyük mekanda bakışlarını dolaştırdı. Onun da kaşları çatılmıştı. "Bilmem ki. Sen niye gerildin böyle?"

Bergüzâr'a, Kurşun'un gelme olasılığı olan bir mekana giren Dilara ve yanlış hatırlamıyorsam ismi Elvin olan arkadaşının geldiğini nasıl açıklayacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yanlarında ismini bilmediğim diğer arkadaşları da vardı.

Kahretsin.

"Sevmiyorum." diye tek kelimelik bir açıklama yaptım sadece. Tırnaklarımsa masanın altından avcuma batmaya başlamıştı bile.

Elini 'boş ver' gibi salladıktan sonra "Ben de." katıldı bana.

"Şu üçüncünün adı ne?" diye sorduğumda oraya kısa bir bakış attı ve "Ece." dedi.

Peşimizde Okyanus ve Teo'nun olduğu, odaya saklanmamız gereken davet gününden sonra Kurşun ve Dilara'nın bir daha karşılaşıp karşılaşmadıklarını bilmiyordum. Fakat onu burada görecek olursa Dilara'nın insandan sülüğe nasıl hızlı bir geçiş yapacağını tahmin etmek zor değildi.

Üzerindeki bordo, yandan fermuarlı küçük elbiseye baktım. Benim zevkim için yeterince kaliteli ve zengin bir görünüme sahip değildi ama güzel taşımıştı. Kötü gözükmüyordu.

Adının Ece olduğunu öğrendiğim kız da siyah, sade fakat şık bir elbise giymişti ama Elvin'in kombinine baktığımda nereye geldiğini pek idrak edemediğini düşündüm. Şıklıktan uzak kot pantolonunun üzerindeki krem rengi bluzu ile 2017'de sahilde yürümeye çıkmış gibi gözüküyordu. Yine de çirkin değildi.

Burnumu burşturarak yeniden önüme döndüm.

Beyaz şarabımı daha güçlü bir şeyle değiştirirken ve Bergüzâr'ın hocalarla ilgili konuşmasına müsaade ederken aradan bir yarım saat daha geçmişti. Kenarda, kalabalıktan uzakta bir masa seçmiştik ve artık sıkılmaya başladığımı hissediyordum ki kokteyl masalarının arasından dolaşarak konukları kontrol eden Burak'ı görmemle bardağımı masaya bırakarak ayağa kalktım. "Gel, Burak'ın yanına geçelim. Canım sıkıldı burada."

Bergüzâr da ayağa kalktı. İki yıl önce şans eseri bir karşılaşmada ikisini de tanıştırmıştım ve iyi anlaşmışlardı. Şaşırtıcı bir şey değildi, Bergüzâr herkesle iyi anlaşırdı.

Burak, ona doğru ilerlediğimizi görmesiyle kollarını açarken konuştuğu kişiden müsaade istedi ve iki adımda önümde biterek beni kucakladı. Yakışıklı, uzun boylu bir adamdı. Ataner'le yaşıt sayılırdı. Aramızda beş yaş falan vardı.

Ayaklarım yerden kesildiğinde ağzımdan küçük bir çığlık çıktı. "Ay. Rezil ettin beni, indirsene."

"Nerelerdesin küçük cadı?"

Belini cimciklediğimde canı yanar sanmıştım fakat gülerek burnuma fiske vurmakla yetindi.

Ataner'in arkadaşıyla, Ataner'le, yani öz abimle olduğumdan çok daha yakındım. Onun sevgisizliğine üzüldüğüm küçüklük zamanlarımda Burak bana hep iyi gelmişti.

Yüzümü ortaya çıkartan sıkı at kuyruğumdan çıkan küçük bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırırken Burak beni bıraktı ve Bergüzâr'la da sarıldı.

Bir kokteyl masasının etrafına geçerek sohbet etmeye başlarken çaktırmadan, yan gözle girişi izliyordum. Boku bokuna maçtan çıkmış, yorgunluktan geberen hâlimle evimde oturmak yerine buraya geldiysem çok sinirlenecektim. Hazırlanırken, sabahki maçın getirisi olan yüzümdeki ve

bacaklarımdaki kızarık ve morlukları kapatmak için yarım saat harcamıştım. Yüzümde, elmacık kemiğimin sağ tarafındaki bıçak kesiğini tam olarak kapatmak mümkün olmamıştı tabii.

İçtiğim vitaminlerle enerjimi toplamış olsam da aslında gerek bile yoktu. Son iki aydır gerçek bir maç yapmadığımı düşündüm. Bahsettiğim maçlarda kazanan bile olsanız, haşat olan vücudunuzun kendine gelmesi için en az dört beş gün gerekirdi. Kırık ve çıkık yoksa tabii. Genelde olurdu.

Anlattığı bir şeye gülerken Burak yüzüme baktı ve tahminimce elmacık kemiğimdeki çiziği fark ederek kaşlarını çattı. Uzanarak baş parmağını kesiğin üzerinde dolaştırken "Maç mı?" diye sordu yavaşça. Birkaç adım ileride telefonla konuşan Bergüzâr duymasın diye biraz daha yaklaşarak, sessizce sormuştu. Bergüzâr'ın Mavzer'den veya diğer şeylerden haberi yoktu. Sadece dövüş dersleri aldığımı falan düşünüyordu. Burak da sadece bir yerlerde profesyonelce dövüşüyorum diye biliyordu.

Onaylar anlamda başımı salladığımda eli hâlâ yüzümdeydi. Tam önemli bir şey olmadığını söylemek için ağzımı açıyordum ki araya giren sert bir ses bana engel oldu.

"Kusura bakma," dedi Kurşun Alpugan hemen arkamdan sert bir tonda. "İşlerim vardı, geciktim."

Sanki Burak'ın asistanının bilgisayarına sızıp davetli lisesini okumamış ve burada olmamın sebebi o değilmiş gibi omzumun üzerinden arakama dönerek Kurşun'a şaşkın, bir o kadar da sinir olmuş bir bakış attım.

Kafamı çevirmemle Burak'ın eli yüzümden inmişti. Zamanlaması beni keyiflendirmişti. Elbette *henüz* kıskançlık gibi bir duygu yaşaması için çok erken olsa da birazcık sinir olması bile yeterdi.

Arduvazlarını, ayağımdaki hatrı sayılır topuklulara rağmen aşağı indirmek zorunda kalarak gözlerime diktiğinde ona ters bir bakış yolladım. Ağzımın içinden "Burada da mı ya?" diye söylenirken duyduğunu biliyordum.

İfadesiz gözlerini üzerimden çekeren Burak'ın uzattığı eline baktı.

Ne düşünüyordu acaba?

İçimdeki Elfida kendi hâlinde dans ederken dışımdaki ketum bir surat ifadesiyle öylece dikiliyor ve tokalaşan iki adamı izliyordu.

Siyaha çalan koyulukta bir lacivert gömlek giyiyordu. Üstten iki düğmesi açık bırakılmıştı. Siyah kayışlı tahminimce Patek Philippe bir saat takıyordu. Kemeri, ayakkabıları, pantolonu, saati, yani gömleği dışında her

şeyi siyahtı. Çok, çok fazla yakışıklı görünüyordu göğüs kafesimin içindeki kalbime bu görüntü çok da iyi gelmemişti.

Tokalaşmaları bittiğinde Burak bana baktı ve "Gel kardeşim," dedi elini kendinden biraz daha uzun olan Kurşun'un omzuna koyarken. "Tanıştırayım sizi."

Her şey çok başka olsaydı, üç yıl önceki o uçurum kenarında karşılaşmamış olsaydık kader bizi yine burada, tam bu noktada karşılaştırır mıydı diye düşünmeden edemedim kısa bir an.

O uçurum kenarına gelmese ben muhtemelen şu an ölü olurdum. Ancak o gün hiç yaşanmamış olsa yine bir şansımız olurdu belki. Burak ikimizin de ortak tanıdığı çıkmıştı. İkimiz de gelen davetiyeyi kabul ederdik ve normal, sıradan bir tesadüfle başlayan sevimli bir aşk hikayemiz olurdu.

Bir davette karşılaştığın, sıradan, sadece haddinden fazla yakışıklı olan bu adam o zaman senin için bu kadar önemli olur muydu Elfida? diye fısıldadı iç sesim.

Onu duymamazlıktan geldim. Her şey yaşanmıştı ve durum çok başkaydı.

Ben ne diyeceğini görmek için sessiz kalırken Kurşun bana düz bir bakış attı ve "Tanışıyoruz." dedi sadece.

"Hadi?" dedi Burak şaşkın bir ifadeyle. "İyi o zaman." Bakışları salonda bir yere takıldıktan sonra bize yeniden döndü ve "Siz beş dakika takılın, hemen geleceğim." diyerek bir yere doğru gitmeye başladı. Şimdi onunla yalnız kalmıştık. Kader bugün bana gülmeyi seçmişti anlaşılan.

Bergüzâr'ın nerede olduğunu anlamak için salona bakındım ancak göremedim. Sanırım telefon konuşmasına dışarıda devam etmek istemişti. Umarım uzun sürerdi.

Gözlerini üzerimde hissetmemle yeniden kokteyl masasında, karşımda duran Kurşun'a baktım ve bıkkın bir şekilde konuştum. "Sakın yine tesadüf mesadüf diye saçmalamaya başlama. Benden sonra gelen sensin."

"Bir şey söylemedim."

"Söyleyecektin."

Sol kaşını kaldırırken yanımızdan geçen bir garsonun elindeki tepsiden kendine kapalı şişedeki sulardan birini aldı. Bana kısa bir bakış attığındaysa bunun 'bir şey istiyor musun' diye sorma şekli olduğunu anlayarak tepsidekilere göz gezdirdim ve "Kırmızı şarap." diye mırıldandım.

Bir şarap bardağını alarak önüme bıraktı. Kendisi de suyunu açarak dudaklarına yasladı ve iki yudum aldıktan sonra masaya koydu.

Parmaklarımı soğuk şarap bardağına dokundurdum. "Alkol kullanmıyor musun?"

"Kullanıyorum." diye yanıtladı beni.

Bu adamla da hiç sohbet edilmiyordu yahu.

"E niye su?" diye sormuştum ki bu kez arkamdan gelen yüksek tonlu, alaycı "Vay!" sesi beni irkiltti. Dönmesem bile bu çirkin sesin kime ait olduğunu biliyordum. "Elfida," dedi Kılıç yalandan bir sevinçle kokteyl masasına dirseklerini yaslayarak bana bakarken. "İnanır mısın, seni gördüğüm kadar Kurşun'u görmüyorum bu sıralar."

Şarabımdan bir yudum alırken "Al işte." diye söylendim bıkkınca. Kılıç'a bir cevap bile vermemiştim. Adam tüm söylediklerinde ve süphelerinde haklı olmasına rağmen bu imâlarına sinir olmaya başlamışken bir de gerçekten tüm karşılaşmalarımızı ben ayarlamıyor olsam ne kadar sinirlenirdim diye düşündüm.

Kurşun, Kılıç'la göz göze geldiğinde aralarında ufak bir bakışma geçti ve Kılıç beni sorguya çekmekten vazgeçti.

"Açanay nerede?" diye soran Kurşun kapıya kısa bir bakış attı.

"Küçük bir işi varmış, halledip geliyor."

Başını salladığında Kılıç'ın gelmesiyle ortamın gerginleştiğini hissederek bir kez daha Bergüzâr'a bakındım. Neyse ki yüzünde yanımdakilerin kim olduğunu sorgulayan bir bakışla masaya doğru geliyordu.

Ona bakmıyordum ama bir şekilde ürperen tenimle arduvazlarının üzerimde kısa bir tür attığına emin sayılırdım. Sonunda güzel ve hazırlıklı bir hâlimle karşısındaydım ve kafamın içinde 'nasıl görünüyorum' düşüncesi dönüp durmuyordu. Mükemmel görünüyordum.

"Elfida," diyerek yanıma yaklaşan Bergüzâr, Kılıç ve Kurşun'a kısa bir bakış attı. Kibar ama mesafeli tonuyla "Merhaba." dediğinde Kılıç'tan sesli bir karşılık, Kurşun'dansa bir baş selamı almıştı.

Masaya bıraktığım elbisemle aynı renk, küçük Jacquemus çantamı alarak "Gel, masamıza geri geçelim." dediğimde Bergüzâr da başını salladı.

İkisine de tek bir kelime bile etmeden, en ketum Elfida hâlimi takınıp Bergüzâr'la birlikte yürürken içimden sırıtmak geliyordu.

Kaçan kovalanırdı değil mi? Gerçi benim kaçma anlayışım kendimi burnunun dibine sokup bir de memuniyetsiz gibi davranıp uzaklaşmak olsa da işe yarar diye düşünüyordum.

Sonuçta Kurşun'un gördüğü onunla ilgilenmeyen bir kızdı. Sanırım yine de etrafındayken hissettiğim cinsel tansiyonu biraz daha gizlemem

gerekiyordu. Ama mümkün değildi. İnanın değildi. Benim gibi bir palavracı bile bunu bir yere kadar saklamayı başarıyorsa kimse gizleyemezdi.

Bergüzâr ile birlikte masaya yerleşirken "Bizim okula konuşmaya gelen adam değil miydi o?" diye sordu.

Hiç umurumda değilmiş gibi başımı salladım.

"Nasıl tanıştınız ki?"

"Dedemle bir iş yemeğine gittiğimizde tanışmıştık. Öyle çok bir samimiyetimiz yok."

Başını salladı. "Anladım canım. Bir şeyler atıştıralım mı ya? Ben acıktım gibi."

"Ben tokum ama sen ye."

~~

Bergüzâr'la ve arada her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek için yanımıza uğrayan Burak'la sohbet ede ede doldurduğumuz kırk dakika boyunca gözüm Kurşun'un üzerindeydi. Tabii ki de asla izlediğimi çaktırmıyor, sadece salona bakınırken küçük bakışlar atıyordum.

Kırk dakikada altı erkek, yedi kadınla muhattap olmuştu. Durduğu masaya selam vermeye giden herkesle mesafeli konuşmalar gerçekleştiriyordu.

Ta ki sülük Dilara adamın koluna yapışana kadar.

Açanay, Kılıç, Kurşun üçlüsünün etrafında durduğu kokteyl masasına giden ve beş dakikadır bıkmadan kendisine bir şeyler anlatan kızı dinleyen Kurşun hâlâ mesafeliydi. Yine de dinliyor ve tek tük de olsa arada küçük bir şeyler söylüyordu. Onları duyabilecek kadar yakın değildik. Biz kenarda onlarsa mekanın tam ortasındaydılar.

Nefesimi sertçe bıraktım. Son günlerde öfke kontrolü konusunda beni fazlasıyla aşacak şekilde iyiydim. Eflatun'un haberi olsa eminim o güzel gözlerinde bir gurur ifadesiyle bana çok iyi gittiğimi söylerdi.

Dördüncü şarap bardağım bitmek üzereyken çakır olmaya başladığımı hissettim. Neyse ki bünyem sağlamdı da kolay çarpmıyordu.

Ben gözlerimi dikmiş, mermer zemine bakarak orada Dilara'yı boğazladığım hayali bir manzarayı izlerken birden sandalyemin arkasına konulan ellerle irkildim.

"Hadi, kalk." dedi Burak sandalyemi geriye çekerek beni zorla kaldırırken.

"Ne oluyor be?" diye homurdandım.

"Dans ediyoruz. İçin geçmiş gibi senin. İki saattir buradasın ve tek bir kargaşaya bile sebebiyet vermeden burada oturuyorsun." Bana baktı ve kaşlarını çattı. "Hiç senlik değil Alaner."

Güldüm. "Ne dansı ya?"

Oysa içimde haince sırıtan sesin sahibi çoktan dans etmeye başlamıştı bile. Kurşun ve Dilara'ya güzel bir dans gösterisi yapmaktan hoşlanmayacak biri değildim.

Burak'ın elini tutarak ortaya doğru ilerlerken bize dönen birkaç göze onun arduvazlarının da dahil olup olmadığını görmek için kafamı masalarına doğru çevirmedim. Nasıl olsa görürdü.

"Başım dönüyor." diye mırıldandığımda Burak bana doğru döndü ve belimi tuttu. "Ne kadar içtin?"

Değişen müzikle sakince dans etmeye başlarken ellerimi omzuna yerleştirdim. Başımı yana yatırdım ve dudaklarımı büzdüm. "Saymadım."

Kaşlarının çatıldığını fark ettim. Bana her zaman bir abi gibi yaklaşırdı. Yani benim abim değil, gerçek bir abi gibi. Zira Ataner'in bana hiçbir zaman kendime zarar verecek bir hareket yaptığım için kızdığını hatırlamıyordum. O bana genel olarak kızgındı. Muhtemelen varolduğum için.

"Abartma bücür."

Gerçekten yetersiz yaş bunalımına girmeme ramak kalmıştı. Öyle bir şey varsa tabi..

"Ben yirmi yaşındayım tatlım. Reşitim yani."

Bana alaylı bir bakış atarken beni etrafımda döndürdü ve adımlarımızı hareketlenen müziğe uydurdu.

"Büyüdüğüne inanamıyorum. Daha geçen gün saçma bir barbienin saçını kestim diye elektrikli arabamı baltayla parçalamışsın gibi."

Aklıma gelen anıyla kocaman bir kahkaha attığımda bunu bütün salonun duyduğuna emindim.

Bir an keşke abim Burak olsaydı diye düşünmeden edemedim. Bu düşünce içimde bir yerlerde ölü bedeniyle yatan Elif'in kalbini sızlatsa da gerçek buydu. Ailemden beni seven bir tane insan evladı olması fena olmazdı.

"Sekiz yaşında bir kız nası kendi kadar baltayla kocaman bir oyuncağı parçalar hala aklım almıyor. Her yaşta ayrı belasın."

'Bilmem' dercesine omzularımı silktikten sonra bir kol kasımı sıktım ve göz kırptım.

Müzikle kimi zaman uyumlu, kimi zaman uyumsuz bir şekilde yaklaşık on dakika dans ettikten sonra ağırlaşan başımın iyice dönmeye başladığını hissediyordum.

"Sanırım üzerine kusmadan durmamız gerekiyor."

Burak yüzünü abartılı bir tepkiyle buruşturdu ve beni hızlıca döndürüp koluna yatırdı. Yaptığı hareketle gözlerim kararırken "Salak." diye tısladım dişlerimin arasından. Oysa beni yatırdığı kolundan kaldırmadan gülüyordu.

Alkış sesleri salonu kapladı.

Durduğum yatay pozisyondan başımı hafifçe eğerek, ayağa kalktığımdan beri ilk kez oraya doğru baktığımda anında göz bebeğimin içine odaklanan koyu arduvazları görmek bulanan zavallı beynimi beş kat daha bulandırmıştı.

Alkışlayacağını zaten düşünmemiştim.

Elinde bir bardak su ve sabit bir ifadeyle bize bakıyordu. Onu tersten gördüğüm için mi yüzü bu kadar katı görünüyordu bilmiyordum ama artık yanında konuşan Dilara'yı dinlemeyi bırakmıştı.

Burak beni doğrulttu ve sırtımdan destekleyerek yönümü bara doğru çevirdi. Artık gözlerimiz ayrılmıştı. "Git bir su iç kendine gel."

Gecemin keyifliliştiğini hissettim.

Başımı sallayarak bara doğru adımlamaya başladığımda yorgunluğum azalmıştı. Çok sarhoş falan değildim, kafam hala yerindeydi. Sadece sarhoşluğun başladığına işaret olan o hafif ağırlık ve enerji üzerimdeydi.

Bara yaklaştım ve sandalyeden birine çıktıktan sonra barmenin bana doğru gelmesini bekledim.

Tezgahın arkasından bana doğru yaklaşan siyah, sırma saçlı barmeni görmemle burnumu buruşturdum.

"E bu kel değil."

"Efendim?"

"Gin, lütfen."

Adam onaylayarak içkimi hazırlamaya başladığında Burak'ın beni buraya su içmem için gönderdiğini hatırlatan zihnimi susturdum. Bana her denileni yapsam benden geriye bir şey kalmazdı ne de olsa.

Adamın önüme koyduğu içkinin son damlaları da boğazımdan aşağı kayarken arkamdan uzanan bir el dudaklarımdaki bardağı tuttu ve ellerimden ayırarak sertçe önümdeki tezgaha bıraktı.

Ne oluyordu be?

Keyfimi bölenin kim olduğunu görmek için omzumun üzerinden geriye bayık bir bakış attığımda gördüğüm yüz gerçekten şaşkınlık vericiydi. Bu hareketi yapan Kurşun bile olabilirdi ama..

Kalp atışlarımın seyri düzensizleşti.

"Ataner?" diye mırılandım şaşkınlıkla.

"Oturduğun yerden bile sarhoşum diye bağırıyorsun. Bu ne hâl?" diyen adamın suratına bön bön baktım. Kelimenin tam anlamıyla bön bön.

Bana çok içtiğim için mi kızıyordu? Heyecanlandığımı hissettim.

"O kadar fazla içmedim ki." dediğimde kekeleyecek gibi çıkan sesimin şaşkınlığını iliklerime kadar hissettim. Biraz bile korkmuyordum. Stres de olmamıştım. Ataner korkulacak bir abi bile değildi ki. Kalbimi hızlandıran, gözlerimi parlatan bu saçma his neydi öyleyse?

Dudakları düz, yüzü ifadesizdi.

Kahveleri üzerimde dolaştı ve burnundan yavaş bir nefes bıraktı. "Sabit bile oturamıyorsun. Bakışlarına bak. Kalk bir yüzünü yıka."

Onaylayarak yerimden kalktığımda başım dönüyordu, evet. Ama sendeleyip Ataner'e tutunacak kadar değil. Yine de yaptım. Ataner'in kaslı koluna tutunduğumda o da aynı anda düşmemem için diğer eliyle omzumu dengelemişti.

Sıkıntılı bir nefes verdi. Birkaç saniyeliğine bakışlarını havaya dikerek sabitçe bekledi ve hemen ardından yürümeye başladı. *Benimle birlikte.*

İçimde eski, çok eski, adını bile söyleyemeyeceğim biri sevinçli bir ses çıkarttı.

O artık ben olmasam bile bir aptal olduğu için ona kızdığımı hissettim. Küçük şeylerle mutlu olan bir aptal.

Şu bir gerçekti ki, küçük şeylerle mutlu olmayı öğrenirseniz hayat her daim size küçük şeyler verir ve sizden onunla yetinmenizi beklerdi.

Ataner beni dengeleyerek lavabolara doğru yürütürken bakışlarım dümdüz duran yan profiline kaydı. Sabitçe ileriye bakıyor, hiçbir duygu belirtisi göstermiyordu. Ne gösterecekti zaten? Onda onlardan fazla yoktu. En azından bana karşı.

Ben de bakışlarımı yüzünden ayırdım ve önüme çevirdim.

Kurşun Alpugan ve diğerlerinin durduğu masanın hemen yakınlarından geçerken de bakışlarım Kurşun'a dokunmadı. Tüm odağım Ataner'deydi. Omzumu umursamaza ama sıkıca tutan elinde, gergin parmaklarında ve yıllar sonra bana verdiği ilgi kırıntısındaydı.

Ataner'i umursamayı bırakalı çok oldu diye kandırıyordum hep kendimi. Açıkçası görmediğim sürece, farklı ülkelerde ayrı hayatlarda olduğumuz sürece aklıma gelmiyordu. Yokluğuna ve dünyadaki kan bağımın olduğu tek ailemin sevgisizliğine üzülmüyordum. Ama bedeni yanımdayken ruhunun çok uzaklarda olduğunu görmek yaralayıcıydı. Eskisi kadar olmasa da yorucuydu.

Birlikte lavaboların olduğu koridora girdik ve en sondaki kapıya kadar sessizce yürüdük.

Kadınlar tuvaletinin kapısını açarak benimle birlikte içeriye girdiğinde kısa bir an şaşırsam da çok çaktırmadım ve beyaz lavabonun kenarlarına tutunarak aynadaki yüzüme baktım. Hemen arkamda dümdüz ifadesiyle dikiliyordu.

"Yüzünü yıka."

Önüme düşen saçlarımı geriye ittirdim. Bir elimle lavabodan destek alırken diğeriyle suyu açtım. Tutunmamı gerektirecek kadar kötü değildim. Ama özlemiştim. İtiraf etmekten nefret etsem de, ondan da nefret etsem de şu dünyada ilgi denilen şeyi tatmayı ben de hak ediyordum ve ailem varmış gibi hissetmeyi özlemiştim.

Saçlarımı tekrar geriye ittirdiğimde ve tutamlar yeniden önüme düştüğünde seslice ofladı ve yaklaşarak işaret parmağının ucuyla saçlarımı kulağımın arkasına itti. *Sonunda* diye nefesini bıraktı iç sesim. Diğer elini suyun altına sokarak soğuk suyu yüzüme çarptığında hareketleri nazik değildi. Bir robot gibi hareket ediyordu.

Başımı kaldırarak aynadaki yansımasına baktım.

Yüzüme bir kez daha su çarptı ve kirpiklerime takılan damla görüşümü bulandırdı.

"Çek gözlerini üzerimden Elfida."

Ataner peçetelikten birkaç peçete koparark yüzümü silerken "Neden?" diye sordum yavaçşa. Bu soru içinde çok fazla şey barındırıyordu.

Neden? Neden? Neden?

Her bir kötü bakış, her bir zehirli sözcük için bir neden?

"Gözlerin beni rahatsız ediyor. Saçma sapan bir renk."

Hafifçe gülümsedim. "Küçükken gözlerimi kıskanırdın."

Yüzümü kuruladığı peçeteyi tutan eli bir an duraksasa da sadece bir saniye sürmüştü. "Hatırlamıyorum."

Burnumdan alaylı bir nefes verdim. "Eminim."

"Ayıldın bakıyorum." dedi konuyu saptırarak. Diyalogu uzatmak istemediği belliydi.

Başımı salladım. "İyiyim, gidebilirsin. Zahmet oldu." Kelimelerime takılan küçük imâyı anlamıştı. Peçeteleri kenardaki çöpe atarken "Oldu." diye söylendi.

Yüzüme yapışan küçük ıslak tutamları tenimden ayırırken yavaşça güldüm. Sarhoş olmama yetmeyen alkolün dolaştığı damarlarımda kaynadığını hissediyordum. "Vah vah." dedim yalancı bir hüzünle. "Bir tek bana gelince zahmet olur değil mi zaten?"

Bana kaşlarının altından donuk bir bakış attı.

Dudaklarımdaki gülümsemeyle kolumu duvara yasladım ve rahatça sordum. "Merak ediyorum, Nil için oradan oraya koşuştururken de zahmet oluyor mu?"

Düz düz bakmaya devam etti.

Kısa, küçük bir kahkaha attım. "Ah, pardon. Unutmuşum. Olur mu hiç değil mi?" Ellerimi havada sallayarak çok önemli bir şeyden bahsediyormuş gibi yaptım. Lavabolar boştu ama kapı açıktı, koridora giren birileri bizi duyabilirdi. Umursamadım. "Nil çünkü o. Nil Andıç!"

Tuvaletten çıkmak için hamle yaptığında kolumu önüne set çektim ve açık kapının kirişine yaslayarak geçmesini engelledim.

"Sarhoşsun, çekil."

"Yalan mı?" diye sordum heterekromili bakışlarıma yerleşen nefret parıltılarıyla.

"Sarhoş insanlardan nefret ederim Elfida. Çık önümden."

Su içerken boğazıma takılmış gibi güldüm. "Sarhoş değilken çok farklıymış gibi.."

Bana olan nefretinin sarhoşlukla uzaktan yakından alakası yoktu. Bunu ikimiz de biliyorduk.

"Gören de düşmanlığının bana değil alkole karşı olduğunu sanar Ataner Alaner."

Yanlış bir şey demiş gibi avcumu ağzıma kapattım. "Ah, Andıç mı demeliydim yoksa? Sahi.. Soyadını nasıl değiştirmediğine şaşırıyorum." Onu süzdüm ve "Alaner." dedim dilime nasıl hissettirdiğini çözmek için. Ve yüzümü buruşturdum. "Aynı ailedenmişiz gibi bile hissettirmiyor."

Bu ana kadar sadece donuk bakışlarla sözlerimin bitmesini bekleyen ve gitmek için sabırsızlanıyormuş gibi görünen adam ilk kez konuya dahil olarak "Sen ailene istediğin kadar bağlı olabilirsin. Soyadına da." dedi.

Sonrasına gelecek şeyi daha söylemeden biliyordum.

"Günün sonunda ebeveynlerinin hayatını sikip gittiklerini bilmenin ve bir Alaner olmanın gururuyla zırlayarak uyursun."

Ona onunkiler kadar buzdan bir bakış attım.

"Bana ait olmayan bir soyadı için kendimi paralamaktansa kendime ait olan bir şeye üzülürüm en azından." Ona alaylı bir bakış attım. "İsterdin değil mi? Bir Andıç olmak? Yoksa seni soylarına almıyorlar mı?"

"Kapat çeneni. Sahip olduğun tüm hayatı sana verenlere saygısızlık etme. Nereden çıktığını unutma." Çok ifadesiz olsa da yavaş yavaş sinirlenmeye başlayacağını hissediyordum.

Güldüm. Sindire sindire, yavaşça güldüm. "Ben değil de, sen nereden geldiğini çok fena unutmuşsun Ataner. Bu hayatı, o aileyi kendine ait sanıyorsun."

Dedeme bu zamana kadar tek bir kere bile saygısızlık etmemiştim. Nil ile hiç gerçek bir kavga etmemiştim. O aileden kimseyle atışmamıştım. Susmuş, her şeyi sindirmiş ve oturmuştum. Onlar hakkında tek bir kötü şey bile söyleyemezdim. Minnet o kadar büyüktü ki bazı acıları gömmeye yetiyordu. Tüm öfkem Ataner'eydi. Beni, gerçek ailesinin son parçasını yok sayıp gerçekten ait olmadığı bir yeri yuva sayan abimeydi.

Dişlerini sıktı. "Bir şeyi unuttuğum yok. Unutsam dahi sana hesap verecek hâlim yok. Ne sanıyorsun kendini?"

"Ah, çok özür dilerim." dedim harfleri uzatarak. "Bir an kardeşin olduğumu falan sandım da."

"Seni umursamak bir hataydı Elfida."

"Beni kaldırıp yüzümü yıkadın diye bunu da bir lütuf saymazsın herhalde. On yıldır falan senden abiliğe, hatta insanlığa dair gördüğüm tek hareketti. Ama istersen yine de teşekkür edebilirim." Gözlerine alay dolu, zehirli bir bakış attım. "Çok teşekkür ederim abi."

Son kelime ağzımda o kadar eğreti durdu ki, bunu hiç kullanmadığımı bizi tanımayan biri bile anlardı.

Telefonu çaldığında ve cebinden çıkarttığı cihazın ekranına kısa bir bakış attığında aramayı onaylamadan telefonu cebine geri soksa da üç harflik o kelimeyi okumak zor olmamıştı.

"Çekilecek misin artık şuradan? Sinirlenmeye başlıyorum."

"Aa," dedim ayıplar gibi bakarken. "Niye açmadın telefonu. Merak eder şimdi Nil. Belki bir şeye ihtiyacı vardır, ha? Koşarsın ona." Sonlara doğru

sesimdeki alay yok oldu. "Hiç zahmet de olmaz ona gitmek." Karşı koyamadığım bir nefretle baktım ona. "O değil mi çünkü senin kardeşin?"

Neden bir sinir krizinin eşiğine olduğumu hissediyordum.

Son haftalarda içimde tutmayı başarabildiğim sinirimin hepsi ona patlasın istemiyordum. Öfkelendiğimde karşımdaki kim olursa olsun onu devirecek kadar güçlü, öfkem bittiğindeyse çöktüğüm yerden kalkamayacak kadar güçsüz olurdum.

Ataner, Elif'le muhattap olmayı bırakalı çok olmuştu. Karşısında Elfida duruyordu ve o Elfida'yı güçsüz göremezdi. Çünkü Elfida asla güçsüz olmazdı.

Elimi kapıdan çektim ve dudağımı kıvırırken ona içten gelen, soğuk bir gülümsemeyle baktım. "Siktir git şimdi ait olduğun yere." Yüzüme konuşmanın başından beri ilk kez boş olmaktan uzak, değişik bir duyguyla baktığında bunu yorumlayamadım. "Keşke o evi yaktığımda içinde sen de olsaydın Ataner."

Gerçekten ölü olması, yaşarken ölü olmasından daha az acı verici olurdu.

Neredeyse şaşıracaktı ama tepkisini soğukluğunun arkasına gizlemeyi başardı.

"Normal değilisin."

"Hm. Sen çok normalsin." Elimle kapıyı işaret ettim. "Hadi gitsene. Git ve evcilik oynamaya devam et. Bir daha da bana yardım falan etme Ataner."

Burnundan alaylı bir nefes bıraktı. "Etmem zaten."

Yanımdan rüzgâr gibi geçip gittiğinde alaycı duruşumun tuzla buz olduğunu, nefesimin boğazıma tıkandığını hissettim.

Böyle durumlarda sadece ağlayabilmek istiyordum. Yere çöküp içim dışına çıkana kadar ağlamak ve rahatlamak.

Nefes almaya çalışarak alnımı kapının kirişine yasladığımda içeriden gelen müzik sesi kulaklarıma boğuk olarak ulaşıyordu.

Biri kafamı ellerinin arasına almış, iki yandan bastırıyormuş gibi hissediyordum.

Bu hayatta yalnızsın Elfida. Elif bile yalnız değildi. Onun bile ailesi vardı. Elif'ten bile acınasısın sen.

Üç yıl önce bir kasım akşamı beni uçurum kenarına sürükleyen türden ürpertici bir his bedenimi sarmalarken titredim ve gözlerimi yumdum.

Siktiğimin dünyasında yanımda tek bir koşulsuz insan bile yoktu. Arkadaşım vardı. Arkadaşlarım vardı. Bana değer veren üç beş kişi vardı

ama bu değildi işte. İliklerime kadar yalnız hissettiren o duyguyu geçirecek şey bu değildi.

Anne. Bu dünyada birine en koşulsuz, en büyük sevgiyi verebilecek, en büyük fedakârlığı yapabilecek kişiye denirdi anne. Beni en çok sevmesi gereken kişi bile gözümün önünde boynuna sikik bir ip geçirmiş, beni onu saatlerce izlemeye mahkum bırakmıştı. O bile beni bu kadar az sevmişken bu dünyadan kim çıkıp bana gerçek bir değer verebilirdi ki?

Yumruğumu sertçe kapıya vurduğumda omuzlarım titriyordu.

Nefes alamıyordum.

Ölmeliydin dedi içimde sakince oturmuş, tırnaklarına bakan Elfida.

"Ölmeliydim." dedim kendimin bile duyamayacağı kadar kısık bir sesle.

O uçurumdan aşağı düşmeli ve cesedimin bile teşhis edilemeyeceği kadar çok parçaya ayrılmalıydım.

Ondan önce kalbime yasladığım o silahı sıkmalıydım.

Ondan önce o ipi boynuma geçirmeyi başarabilmeliydim.

Ondan da önce o bıçağı daha sıkı bastırabilmeliydim.

İntihar edenler cennete giremiyordu. Öyle denmişti bana. Ne kadar umrumdaydı tam şu an? Boğazım daha fazla acımaya başladı. Eflatun olsa ne derdi düşünemiyordum. Nefes alamıyordum. Ciğerlerim acıyordu.

Tam şu an buradan çıkıp gitmeli ve daha cesur bir kadın olmalıydım.

Yaşama katlanamama sebebim Ataner falan değildi ama beni böyle tetiklediğini bilse üzülür müydü acaba? Belki bir not yazmalıydım. Kendini yiyip bitirmesi, vicdan azabından her gün daha da erimesi düşüncesi bana keyif verdi. Vicdan azabını çekerdi değil mi?

Sımsıkı kapadığım gözlerimden düşemeyen damalar gözlerimi yakarken önce omzumda bir el hissettim. Hemen ardından biri derin bir sesle ismimi söyledi. "Elfida."

Kafam buz gibi bir suya sokulmuş da ciğerlerim yanmış gibi hissetmeme sebep olan o sesi duysam ve algılayabilsem de kıpırdayamadım.

Gözlerimi açmayı reddettim.

"Elfida." dedi bir kez daha, bu sefer daha sertçe.

Kımıldamadım.

Diğer elini de diğer omzuma koydu ve beni zorla alnımı yasladığım tahta kapıdan ayırdı, kendine doğru çevirdi.

Burnuma dolan, hafif baharatlı erkeksi kokusuyla nefes almam kolaylaşırken gözlerimi araladım.

Kısık sesle küfür etti. "Kriz mi geçiriyorsun, ne oluyor?"

"İyi-" Nefesim yetmedi. "İyiyim."

Her zamankinden çok daha koyu görünen arduvazlarını yüzüme diktiğinde kasları gerilmişti.

Dirseğimde duran kolunu tutarak nefeslerimi düzenlemeye çalıştım. Tırnaklarım derisine batıyordu ama önemsemedim. O da önemsemiş durmuyordu. Şimdiden daha iyi hissediyordum bile. İçine girdiğim o baloncuk patlamış, gerçek dünyaya geri dönmüşüm gibiydi.

O an burada olmasını sorgulayabilecek veya buna anlam yükleyebilecek kadar berrak olmayan zihnimdeki sesler azalmaya başladı.

"Burası karanlık değil ve turuncu falan da yok. Bu sefer tetiklendiğin travma ne?" İçeride gözlerini gezdirdi. "Ayna, lavabo, peçetelik?"

Gülebilirdim. Gerçekten düzgünce nefes alabiliyor olsam gülebilirdim. Amacı aklımı dağıtmak olmalıydı. Duruşu şaka yapacak havada gibi görünmeyecek kadar sertti.

Bir süre sessizce, sabırla kendime gelmemi bekledikten sonra büyük avcunu sırtıma yasladı ve yavaşça ovuşturdu. Dokunduğu yerler yanmış gibi hissettim.

Başım, ayağımdaki topuklularla omuz hizzasına anca geliyordu ve alnımı göğsüne yaslamamak için kendime gerçekten engel olmam gerekti.

Sessiz ve her şeye rağmen huzurlu hissettiren bir dakika daha bittiğinde çenemin altına koyduğu parmaklarıyla başımı kaldırarak ona bakmamı sağladı. Nefes alabiliyordum. Ciğerlerimdeki acı azalırken beni arduvazlarına bakmaya zorladı.

Yüz hatları bu kadar keskin olmasa zavallı nefesim yine tıkanmazdı belki.

"Senin için dövmemi istediğin biri var mı Elfida?" Seninin derin, boğuk tınısı dizlerimi titretti.

Dudaklarımı kıvırmaya çalıştım. Gözlerine bakan gözlerimin akı kırmızı olmalıydı. Ağlayamadığım zamanlarda öyle olurdu. "Sence benim için birini dövmen gerekir mi?"

Saç tutamlarımı kulağımın arkasına ittirdi. "Hmhm." diye mırıldandığında neredeyse düşüp bayılıyordum.

Sesi.. sesi çok başka bir şeydi.

"Hm?" dedim yavaşça.

"İyisin." dedi durum tespiti yapar gibi. "Şimdi ne olduğunu anlat."

Yeniden sertleşen ifadesine bakarken "Bir şey yok." dedim oturup ona tüm içimi dökmek, beni teselli etmesini beklemek istemiyormuşum gibi.

Yine de bazı şeyleri anlatmaya kelimeler yetersiz kalırdı. "İyiyim."

"Geberiyordun." dedi.

O kadar kolay değil canım ya.. Denedik biz.

Yüzümü buruşturdum. "Geberdim mi?"

"Ben seni gebertmeden önce bana kimi gebertmem gerektiğini söyle ve vaktimi çalmayı kes."

Ov. Beni düşünüyordu.

"Emin ol şu an karşında, biri canını sıktığında, o kişiyi hırpalaması için başkasına ihtiyacı olacak son kişi duruyor."

Çenemin altındaki parmaklarını yavaçşa okşar gibi hareket ettirdi ve indirdi. "Hırpalamaktan fazlasını yaptığımı söylerler ufaklık."

"Öyle mi?" dedim başımı yana yatırırken. "Güzel bir tesadüf. Ruh eşi falan mıyız dersin?"

Diyeceğin günler de gelecek sevgilim.

Bana baktı ve dilini şaklattı. "Demem ama daha iyi hissedeceksen diyormuş gibi yapabilirim."

Gerçekten kötü bir anıma şahit olduğu için ve muhtemelen burada ölüp başına kalmamam için bana ılımlı gelmeye çalışıyordu. Terslemiyor, sakin cümleler kuruyor ve yatıştırıcı hareketler yapıyordu.

İçime derin bir nefes çekerken beni izledi. Muhtemelen nefes alabildiğim için ciğerlerimi rahatlattığımı düşünüyordu. Oysa niyetim kokusunu içime çekmekti.

Kriz anı bitmişti.

Böyle küçük kopma anları hep yaşanırdı. Herkes yaşıyor olmalıydı değil mi? Ve böylece biter giderdi işte. Hayatımı kötü deneyimlere üzülmekle geçirsem muhtemelen çoktan ölmüş olurdum. Gamsız olmak beni hayatta tutuyordu.

"Birlikte yürüdüğün adam kimdi?" diye sordu aniden, stabil bir sesle.

Bakışlarımı yüzüne diktim ve gizem yaratmak için sessizliğimi korudum.

Kıskandın mı sevgilim?

Çenesi seğirir gibi oldu. Ya da artık hayal görmeye de başlamıştım. "Sana bir soru sorduğumda bana cevap vereceksin."

Sorduğu sorunun cevabını ben de pek biliyor sayılmazdım aslında. Ne diyecektim? *Kardeşiz*. Ondan bu şekilde bahsetmeyeli çok olmuştu. Biz onunla çoktandır hiçbir şeyden biraz bile ötesi değildik. Yine de dudaklarımı araladım ve "Abim." dedim o eğreti kelimeyi kullanarak.

Yüzümü inceledi ve "Abin." diye tekrarladı.

Gözlerimi yüzünden çekerek onaylarcasına mırıldandım. Gerçekten de soyadını Andıç yapmalıydı belki de. Hala ondan o şekilde bahsetmek hoşuma gitmiyordu.

Kendine göre yumuşakça bir tonla "Abiler bazen fazla sert olabilirler." diyerek beni şaşırttı. Bir de nasihat mı verecekti? "Emin ol hiçbir abi kardeşi için kötü bir şey istemez."

O kadar güzel konuşuyor, bu an o kadar güvenli hissettiriyordu ki bizim durumumuzun çok farklı olduğunu söylemeye gönlüm el vermedi.

"Lacivert'e sorsan benimle ilgili nefessiz kırk tane kötü şey sayar mesela. Ama günün sonunda ne kadar kızarsam kızayım, canını ne kadar sıkarsam sıkayım ona bir şey olduğunda ilk koşacak kişi benim."

Ona çaktırmamaya çalışarak tırnaklarımı avcuma batırdım ve zayıfça gülümsemeye çalıştım.

Nil'e bir şey olsa Ataner de koşardı.

Gözleri gözlerimdeyken beni şaşırttı ve tırnaklarımı tenime batırdığım elimi büyük avcunun içine hapsederek parmaklarımı sakince ayırdı.

Bakmadan nasıl anlamıştı bilmiyordum bile.

"Seninki bir istisna demekki."

"Demekki." diye mırılandım.

"Ama sen de bir istisnasın Elfida." dediğinde gözlerinin içine devam etmesini bekler gibi bakıyordum. "Lacivert'ten de, Mavi'den de farklısın. Başına bir şey geldiğinde bir abiyi aramaya ihtiyacı olacak biri değilsin." Bakışlarımı izledi. "Bu yüzden şimdi derin bir nefes al ve siktir et."

Baş parmağı avcumda dolaşırken derin bir nefes aldım ve geri bıraktım.

"Ettin mi?"

"Ettim."

"Aferin." Elimi bıraktı ve kapıdan geçmem için bana yol verdi. "Millet karanlık köşelerde küçük kızlarla oynaştığımı düşünmeden önce buradan çıkalım."

Burnumdan bir nefes vererek güldüğümde "Gülme." dedi söylenir gibi ama düzce. "Tam bir baş ağrısısın."

Omuz silktim. "Gelmeseydin."

Yanımdan yürümeye başlarken bana yandan bir bakış attı. "Abilik damarım kabardı."

Şu an bir şey içiyor veya yiyiyor olsam muhtemelen gerçekten boğulmuş ve ölmüş olurdum. Abilik damarı mı demişti o?

Yanlış bir yol izleyip izlemediğimi düşündüm. Hatayı nerede yapmıştım?

"Abilik mi?"

Başını salladı ve bir elini omzuma koydu. "Bu saaten sonra seni manevi kardeşim ilan ediyorum."

Yüzüm öyle bir hâl almış olmalı ki bana üç saniye boyunca sessizce baktıktan sonra dudağının bir kenarı yavaşça kıvrıldı ve elini geri çekti. "Sakin ol Elfida." diye mırıldandığında kalın sesinin altındaki alaylı tınıyı duyar gibi oldum.

Gözlerimi devirirken içimden derin bir oh çekmek gelse de dıştan bunu çaktırmadım. Kurşun Alpugan'ın şaka yapabiliyor olması bana hala çok ilginç geliyordu.

Göz kırptı. "Gizliden gizliye bana hayran olduğunu bu kadar çaktırma."

Cümlesinin bitmesiyle son derece inandırıcı bir kahkaha yuvarladım dudaklarımdan. *Sen buna hayranlık diyorsan.. düşüncelerimi okuyamaman isabet olmuş sevgilim.*

"Tüh ya, nasıl anladın ki? İyi bir oyuncu olduğumu düşünürdüm halbuki."

"Anlarım ben."

Hayal kırıklığına uğramış gibi dudaklarımı büzdüm.

Yanyana yürürken yüzüme bakmasa da yaptığım mimiği fark etti. Dudakları gerilir gibi olsa da gülümsememişti. Ben onu neredeyse gülümsetecek olmamın sevincini yaşarken dudaklarımı işaret ve orta parmağı arasına sıkıştırarak yaptığım mimiği bozdu. "Şımarık."

Göğüs kafesimin içinde bir yerlerde bir ağrı peydah olurken gülmemek için dudaklarımı dişlemek zorunda kaldım.

Bu aşırı sevimli bir şeydi. Bu zamana kadarki sert kabuğunun en belirgin olmadığı, aramızda bir duvar varmış gibi hissettirmeyen ilk andı.

Olduk biz ya.

Yanyana yürüyerek tuvaletten çıktığımızda aydınlık mekan bir an gözlerimi acıttı. Gözlerim koridor ve tuvaletlerin loşluğuna alışmıştı.

Gelen bir bildirim sesiyle Kurşun telefonunu cebinden çıkarttı ve bir yandan yürürken bir yandan bir şeyler yazmaya başladı.

"Of çok susadım." diye söylenirken yanından geçtiğimiz kokteyl masalarının üzerinde buzlu, büyük bir bardakta temiz duran bir bardak suyu gördüm.

Bardağa baktığımı gören, masada dikilen adam bakışlarını telefondan kaldırarak beni kısaca inceledikten sonra gülümsedi. Otuzlu yaşlarında olmalıydı. "Alabilirsiniz, temiz."

Ona gülümseyerek masaya uzandığımda ve bardağı kavradığımda Kurşun başını telefondan kaldırarak bana baktı. Adama kısaca teşekkür ettikten sonra iç kısma ulaşabilmek için yürümeye devam ederken "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Susadım."

Elimdeki bardağa pis bir şey tutuyormuş gibi bakarken "Oradan aldığın şeyi içmeyeceksin herhalde?" diye sordu. Sesi sormaktan çok söylüyormuş gibiydi.

"Niye? Temiz."

"Başkasınındı."

"Adamın haplayacak hâli yok ya."

Bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki onu dinlemeden dudaklarımı bardağa yasladım ve içini ferahlatan soğuk suyu içmeye başladım. Koca bardağı neredeyse yarılarken sakince bana bakıyordu.

Son yudumlarımı da aldım ve bardağı yanımdan geçen bir garsonun tepsisine bıraktım.

"Su oturarak içilir."

Kaşlarımı çattım. "Neden?" Ekledim. "Gerçi daha sağlıklı olduğunu duymuştum sanırım."

"Hayır." dedi telefonuna gelen başka bir bildirime kısa bir cevap yazarken. "Biyolojik olarak hiçbir farkı yok. Sünnet sadece."

Kaşlarımı kaldırdım. Dini değerlere önem veren biri olduğunu ilk kez fark ediyordum.

Ben.. pek öyle sayılmazdım. Kendime inançsız diyemezdim sanırım ama inançlı da diyemiyordum.

Eliff, 8 yaşında küçük bir kızken küsmüştü yaratıcıya. Kendi kendime ağlarken bu cümleyi kurduğumu hatırlıyordum. Üzerinden on iki yıl geçmişti. Hala barışamamıştım. Elif'ten, Elfida'ya kalan bir mirastı bu kırgınlık.

Kalabalık alana giriş yaptık.

Bir köşeden beni görüp hızlı hızlı yanıma doğru gelmeye başlayan Bergüzâr yüksek sesle ismimi seslendiğinde endişesi somuttu. "Elfida." dedi hızlı hızlı yanıma gelirken. "Ataner'in sinirle çıktığını gördüm. İyi misin?" Kurşun'a kısa bir bakış attı ve yine bana döndü.

"İyiyim canım." dedim hiçbir şey yokmuş gibi gülümseyerek.

Ürpermeme sebep olan bir şeyler hissettiğimde bakışlarımı içeride gezdirdim. Tahmim ettiğim gibi. Kılıç'ın buz mavisi bakışları üzerimdeydi.

Sanki bir şeyler düşünüyor, yine kendi kendine çıkarımlar yapıyor gibiydi.

Ona sevimlilikten uzak bir şekilde gülümsedim.

Beni son kez gözleriyle kontrol eden Kurşun iyi olduğuma kanaat getirmiş olmalı ki küçük bir baş selamı verdi ve beni Bergüzâr'la başbaşa bırakarak Kılıç'ın oturduğu yere doğru ilerlemeye başladı.

Kılıç'ın gözlerinin üzerimde olduğunu bildiğim için arkasından fazla bakmadan Bergüzâr'ın koluna girdim ve sorularına sallamasyon cevaplar vererek masaya doğru yürümeye başladık.

Mutlu hissediyordum.

Öfkeli bile değildim artık. Ruh hâlim dinginleşmişti. Artık emindim, o adama gerçekten ulaşmam gerektiğine çok emindim.

Masamıza yaklaşırken dolu olduğunu görmemle çatılan kaşlarımla Bergüzâr'a baktım. "E masamızı kaptırmışsın."

Omuz silkti. "Sıkıldım kızım otur otur."

Tam ona cevap vermek için ağzımı açıyordum ki bir ses neşeyle adımı haykırarak omzuma tutundu. Önce uzun koyu kumral saçlar görüş açıma girdi ve sonra bedenini tamamen önüme geçirerek karşımda durdu.

Neredeyse küfür edecektim.

Bu akşamı daha da boktanlaştırabilecek tek şey duruyordu karşımda.

"Okyanus." dedim düz bir tonla.

"Ah hayatım, adımı unutmamışsın." diyen kadının yüzündeki aşırı büyük gülümsemenin sahteliği midemi bulandırdı. Çirkin bir aurası olan çok güzel bir kadındı.

Bergüzâr'ın telefonu çaldığında, şüphelenmemesi için onu Okyanus'la tanıştırmak üzereydim. Ama açıkçası müsaade isteyerek telefonla konuşmak için uzaklaşması işime gelmişti.

"Söyleyecek bir şeyin yoksa bara geçiyorum?" dediğimde kibarca defolmasını söylemiştim ama bunu görmemezlikten gelen Okyanus koluma girdi ve yürümeye başladı. Benimle birlikte.

"Sana eşlik edeyim."

Sakin bir nefes alırken adımlarımı durdurdum ve sert olmasını umursamadan kolumu çektim. Bugün daha fazla boktan insanla uğraşacak enerjim yoktu.

Gülümserken teslim olur gibi kollarını havaya kaldırdı. "Birileri ters tarafından mı uyanmış?"

"Amacın ne bilmiyorum ama canımı sıkıyorsun. Yapma."

Gülüşünü azaltırken değişik derecede parlak gözlerini gözlerime sabitledi. "Varsayalım ki sıktım. Ne olacak?"

Bunun cevabını sana bir kez göstermiştim ama.. Sanırım anlayamamışsın diye geçirdim içimden.

Sol kaşım kalktı. "Cevabını kendin öğrenebilirsin."

Bir şey söylemesine kalmadan belimde sıkı bir tutuş hissettim. Daha bakmadan bile kim olduğunu biliyordum.

"Oo, hoşgeldin hayatım. Biz de kız kıza sohbet ediyorduk."

Tek odağım Kurşun'un belimi sıkıştıran parmaklarıyken Okyanus'un varlığına ikinci kez duacı olduğumu düşünüyordum. Siktir et, bu kadını seviyordum.

Kurşun, Okyanus'a düz bir bakış attığında sanki sözlü dillendirilmeyen bir muhabbet varmış gibi Okyanus'yun yüz ifadesi değişti. Fazla belirgin değildi ama yine de o kendinden emin ifadesi hafifçe çatlamıştı.

Sabitçe dururken ve sessiz anlaşmalarını kavramaya çalışırken onun heybetli bedeninin koruması altındaymış gibi hissediyordum. Belimdeki elinin tutuşu sıkıydı. Teninin sıcaklığı elbisemin kumaşının altından bile belime işliyordu.

Okyanus gözlerini ondan çekerek yine bana çevirdi ve "Eh iyi bari," diye mırıldandı. "Size iyi eğlenceler." Tam dönüp gideceğini düşünüyordum ki omzunun üzerinden Kurşun'a imâlı, küçük bir bakış attı. "Teo da buralarda olacaktı. Dikkatli ol." Göz kırptı ve geldiği gibi hızla yok oldu.

Kaşlarımı çatarken durumdan memnuniyetsizmiş gibi Kurşun'un elinin altından çıktım. "Neydi şimdi bu?" Mantık olarak peşime bu belayı açtığı için ona kızgın olmam gerekiyordu.

"Seni ilgilendiren bir şey yok. Keyfine bak."

Sinirle dudaklarımı ıslattım. "Beni ilgilendiren bir şey olmadığı için mi bu kadın her fırsatta soluğu yanımda alıyor?" Etrafıma bakındım. "Teo da buradaymış." Okyanus gitmeden önce Kurşun'a onunla ilgili imâlı bir gönderme yapmıştı ve neyle ilgili olduğunu az çok tahmin edebiliyordum. "Ona yine bir zarar mı verdin?"

Bana düz düz bakmaya devam etti. Konuşmamdan hiç etkilenmiyordu.

"Kurşun." dedim sesimi sertleştirerek.

"Ne var?"

"Okyanus'a yine bir zarar verdiğin için mi böyle davranıyor?" Es verdim. "N'aptın? Şiddet mi uyguladın? Bir kadına."

Okyanus'un biraz bile umrumda olduğu yoktu aslında. Bu soruyla geleceğe dair farklı bir cevap almayı hedefliyordum. Kaldı ki bazı durumlarda cinsiyet ayrımı yapılması durumunu son derece gereksiz buluyordum. Biri bir suç işliyorsa, cezası aynı kesilmeliydi.

"Kadın olması ona her şeyi yapma ve bunlardan paçayı sıyırma özgürlüğü mü veriyor?"

Sessiz kaldığımda devam etti. "Sen, seni ilgilendirmeyen konulara burnunu sokmaya devam etme. Ortalıktan da kaybolma. Gözümün önünde otur."

Daha bir cevap vermeme kalmadan beni orada bırakıp gitmişti bile. Arkasından bakakaldım. Ruh hâli çok değişkendi. Bazen tamamen sert, etrafı duvarlarla örülü biri oluyor, bazense serseri bir havası oluyordu. Gülmeden espri yapıyor, daha eğlenceli bir adama dönüşüyordu.

Bergüzâr telefon konuşmasını bitirip yanıma geldiğinde ona Okyanus'un uzaktan bir tanıdık olduğunu söyleyip konuyu örttüm ve farklı bir sohbet açarak aklını dağıttım.

~

Gece böyle ilerlemeye devam ederken artık sıkıldığımı hissediyordum. Normal şartlarda kalkar giderdim ama Okyanus ve Teo'nun burada olması demek olası bir tehlike ihtimali demekti. Kurşun buradayken ben gidemezdim.

Ve garip bir şekilde terlemeye, oturduğum yerde duramamaya başlamıştım. Bunalıyordum.

Soğuk, alkolsüz içeceğimden bir yudum daha aldım. Zaten hafif çakır sayılırdım bir de daha fazla sarhoş olmaya niyetim yoktu.

"İyi misin sen?" diye sordu Bergüzâr kaşlarını çatarak. "Yüzün falan kızardı."

"Bilmiyorum." dedim. "Bir şey çarptı herhalde bir garip oldum. Farklı bir şey de içmedim aslında ama."

"Allah Allah." diye mırılandı düşünür gibi.

Yan gözle Açanay'ın Teo'yla konuşmasını, ettikleri sohbetin arasında samimiyetsizce gülüşmelerini izliyordum. Okyanus da Kılıç'ın yanındaydı ve Kurşun bir süredir ortalıkta görünmüyordu. Hepsi birbirinden bu kadar açıkça nefret ederken neden birbirlerine karşı bile iyi anlaşıyor gibi davrandıklarını anlamıyordum. Sanki hepsi bunu yaparak eğleniyordu.

Kurşun'u merak etmeye başlamıştım.

Gözüm kenardaki masasında oturan Dilara ve arkadaşlarını buldu. İstemsizce yüzümü buruşturdum.

Dakikalar akıp gidiyordu. Artık gerçekten huzursuz hissetmeye başlamıştım. Ellerimle yüzümü yelledim. Sıcaklıyordum ve ne olduğunu tarif edemediğim garip bir şey hissediyordum. Bir enerji patlaması gibi ama bunaltıcı türden bir patlama. Sanki yerimde duramayacak gibiydim. Bir şey istiyordum ama ne istiyordum?

Bergüzâr'a baktım ve masadan kalktım. "Elimi yüzümü yıkayacağım."

Bana endişeli bir bakış attı. "Gelmemi ister misin?"

"Yok, otur sen." Aynı zamanda çaktırmadan Kurşun'a da bakınmayı planlıyordum çünkü hala gelmemişti. En azından Okyanus ve Teo göz önündeydi.

Tenha koridordam geçerek lavabolara girdim ve elimi yüzümü soğuk suyla yıkadım. Ataner de yüzümü yıkadıktan sonra uçan makyajım iyice azalmıştı ama kötü görünmüyordum. Dudaklarım hala renkli, kirpiklerim kıvrıktı. Allığım gitmiş olmalıydı ama yandığım için yüzümde doğal bir kırmızılık vardı.

Ellerimi lavabonun kenarına yaslayarak kendime baktım. Alkolden miydi bu?

Bünyesi zayıf biri değildim. Yemek yiyemeyip, mutfak zeminine oturup kendimi alkolle doyurduğum pek çok gece hatırlıyordum. Hatta bu benim için bir alışkanlık bile sayılabilirdi. Evimde asla bitmeyen, azaldıkça yeniden doldurduğum koca bir içki dolabım vardı.

Muhtemelen elli yaşını göremeden karaciğerlerim iflas edecekti.

Belki o kadar bile sürmezdi.

Aniden en son ne zaman gerçek bir yemek yediğimi düşündüm. Belki de yemediğim için vücudum bir şekilde isyan ediyordu.

Derin bir nefes aldım ve doğrularak peçeteliğe uzandım. Yüzümü nazikçe kuruladıktan sonra lavabolardan çıktığımda bir anda yerimde zıplamama sebep olacak kadar yüksek bir 'pat' sesi duydum.

Sanki bir şey bir yere sertçe çarpmış gibiydi.

Değişik haşırtı ve boğuk insan sesleri kulağıma ulaşırken bomboş koridorda bunların nereden geliyor olabileceğini düşünüyordum. İçeriden olmadığı kesindi, ses o taraftan gelmiyordu.

Ses çok derinden geliyordu.

Yavaş adımlarka koridorun diğer tarafına, sese doğru ilerlemeye başladım. Burada başka bir yere açılan bir kapı falan mı vardı?

Heyecanlandığımı hissettim, sıkıcı geceme renk katacak bir şeyler olurdu umarım.

Bir an gözlerim kararır gibi olurken görüntüm netleşsin diye gözlerimi kırpıştırdım. Bacaklarımdaki ağırlığım azalmış gibi hissediyordum ama şu an merakım daha ağır basıyordu.

Kapının ardında her ne oluyorsa bir süredir ortalıkta görünmeyen Kurşun'la ilgili olabilir miydi?

Koridordun sonundaki, şu ana dek fark etmediğim özellikle kamufle edilmiş gibi duran siyah kapıyı ittirdim. Açılmadı.

Kaşlarımı çatarak biraz daha sert ittiğimde yine açılmaması sinirlerimi bozmuştu. Dışarıdan mı kilitlemişlerdi bunu?

Bir adım geri çekilerek karanlığın izin verdiği kadarıyla kapıyı inceledim.

Başka çare yoktu.

Yan dönerek omzumla kapıyı sertçe ittirdim. Kapı çatırdadı ancak açılmadı. Bir adım geri geldim ve kapıyı öncekinden çok daha sert bir güçle ittirdim, kilidi kırılan kapı hızla açıldı.

Aniden açılan kapıyla dışarı doğru savrulmam bir olmuştu, topuklularımın üzerinde dengemi zor bulurken gözlerimi hızla arka sokağa açılan bu kapının dışında gezdirdim. Ve gördüklerimle göz bebeklerim kocaman oldu.

Burası çıkmaz bir arka sokaktı. Dar sokağın girişine siyah büyük bir cip park edilmişti.

Sert girişimle bana dönen gözlere bakarken yerimde öylece kalakaldım. Ne bekliyordum bilmiyordum. Aslında çok da farklı bir şey beklemediğim kesindi.

Kurşun dışında dört adam daha karşımda birbirinden dağınık vaziyetteydi. Bir tek o cilt bakımından yeni çıkmış gibi duruyordu. Bir tek gömleğinin düğmelerini çözmüş, böğrüne kadar açmıştı. Onun dışında görüntüsünde dağınık duran tek bir şey bile yoktu.

Kurşun yüzüme, bu zamana kadar gördüğüm en sert bakışlarından birini atarken yüzüne doğru bir yumruk savruldu. Dudaklarım aralanırken daha konuşmama fırsat olmadan yüzüne gelen eli milimetreler kala yakaladı ve adamın arkasına doğru büktü. Kemiklerinden çıkan ses tüm arka sokakta yankılanırken kırık teşhisi koymak için bir doktora ihtiyacımız yoktu.

Bu hareketi yaparken efor bile sarf etmemişti.

"İçeri." diye sinirle soluyan Kurşun bir başka adamın suratına yaşımın yarısından daha fazla olan dövüş hayatım boyunca gördüğüm en sert yumruğu savurdu.

Bunu ben söylüyordum. En pis yasadışı kulüplerin hepsinden geçmiş olan biri olarak böyle bir yumruğu, son derece lüks bir mekanın arka sokağında ilk kez görüyordum.

Gözlerim hayranlıkla, yere savrulan adamı takip ederken avuçlarım karıncalanmaya başlamıştı bile. Adam akıllı dövüşmeyeli ne kadar oluyordu?

Sanırım burası Kurşun'a karşı rol yapmayı bırakabileceğim, saf kız hallerimden sıyrılıp kendimin bir bölümünü yansıtabileceğim bir yerdi.

Bunu hissetmiş gibi bana ürpertici bir bakış attı. Her zamanki resmi havasından sıyrılmış gibiydi. Şimdi çok, çok daha sert gözüküyordu.

"Elfida." dedi dişlerinin arasından. "İçeri gir."

Yüzüne gelen hamleleri savuşturarak bir adama yeri öptürürken diğer eliyle ona arkadan yaklaşan kel bir adamı tuttu ve sadece iki vuruşta kan kusmasına sebep olarak bir tekmeyle park hâlindeki cipe kadar savurdu.

Bu.. büyüleyiciydi.

Hayattaki en büyük iki tutkumun birleşimini izlemek dizlerimin bağını çözüyordu.

Bir dakika içinde yerde bana doğru sürüklenen adam topuklu ayakkabılarıma çarptığında dudaklarımı kıvırarak Kurşun'a baktım. "Tam da yardıma ihitiyacın olup olmadığını soracaktım."

Bana yandan bir bakış atarken çok kızgın görünse de sanki bir şekilde burada böyle durup bu durumdan bu kadar keyifl almam ona da keyif vermiş gibi dudağının bir köşesi hafifçe titredi.

"Üçe kadar saydığımda yok olmamış olursan sıra sana geliyor." Karşısındaki adamı ensesinden tuttu ve aşağı doğru çekerek havaya kaldırdığı dizine vurdu.

Üç saniye geçtiğinde hala yerimden bir milim bile kıpırdamamıştım.

Böyece iki dakika bile geçmeden dört adamı alt etmişti. Bana döndü. Saçları hafifçe dağılmıştı. Gömleğinin açık kısmımdan sallanan muskayı incelerken buna ilk kez dikkat ettiğimi fark ettim. Siyah ipin ucunda sallanan kahverengi üçgenin içinde dua yazıyor olmalıydı.

Bana doğru bir adım attı. "Ne işin var burada?"

"Lavaboya gelmiştim, seslerinizi duydum ve merak ettim."

Bir adım daha. "Her şeyi merak eder misin böyle?" Kapıya kısa bir bakış attı. "O kapıyı kırdın mı sen?"

"Evet." Omuz silktim. "Yardıma ihtiyacı olan birileri varsa kurtarmayı umuyordum."

Dudakları gerildi ama kıvrılmadı. "Umduğunu bulabildin mi bari?"

Buruk bir ifadeyle başımı iki yana salladım.

Tam bana doğru bir adım daha atarak kalbimin göğüs kafesimde takla atmasına sebep olmuştu ki üzerimze düşen far ışığının aydınlığının altında ikimizin de bakışları fren sesine doğru döndü.

İfadesi yeniden aynı sertliğe bürünürken büyük siyah SUV aracın içinden inmeye başlayan, ardı arkası kesilmez adamlara baktım.

Sokağı aydınlatan far ışığı gözlerimi kamaştırdığından arabayı tam olarak net bir şekilde göremiyordum.

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldığında Kurşun bir elini karnıma bastırdı ve beni kapıya doğru kibarlıktan yoksun bir hareketle ittirdi. "Kaybol."

Güldüm. "Dalga mı geçiyorsun?" Ceketimi omzularımdan sıyırdım ve kaldırıma bıraktım. "Ben de bu gecenin çok sıkıcı olduğunu düşünüyordum."

Adamlar arabadan indi. Tam olarak sayamasam da on üç kişi falan olmalıydılar.

"Manyak mısın sen?" diye dişlerinin arasından küfür edermiş gibi konuşan Kurşun'un yüzüne düz bir bakış attım.

"Niye ki?"

Arkasına kısa bir bakış attıktan sonra cehennemi hapsetmiş gibi duran arduvazlarını yeniden bana çevirdi. "İçeri giriyor, kıçını kalktığın sandalyene koyup kokteylini içmeye devam ediyorsun."

"Saçmalama." dedim çok absürt bir şey söylemiş gibi.

"Elfida." diye bağırdığında diğer adamlar sokağın ortasına diziliyorlardı.

"Kurşun." dedim sakince.

Nefesini sertçe bıraktı ve bana bıkkın bir bakış attı. "Tamam," dedi. "İzle. Ama bir adım dahi kıpırdadığını görürsem sana yemin ederim ki hiç görmediğin ve görmemeyi dileyeceğin bir yüzümle karşılaşırsın."

Tabi sevgilim, tabii.

Elleri boynuna uzandı, muskasını çıkarttı. Kolyeyi andıran muskayı kafamdan geçirdiğinde şaşkınca onu izliyordum. Bana göz kırptı ve "Orada kal." diye mırılandı, yerine geri dönmeden hemen önce.

Karşısına dizilen adamları gözleriyle aşağılarken elleri ceplerindeydi. "Ulan ne boş adamlarsınız." diye söylendi. Sokakta çıt çıkmıyordu.

Yaşça benden büyük olduğu belli olan bi adam konuştu. "Boşaltacağım ben şimdi seni."

Kurşun eğlenmiş göründü. "Gel boşalt."

Burada ben dururken sevgilim.. Alınıyorum.

Kelimelerinin ardındaki pis ima komiğime giderken birden Kurşun'a doğru yönelen adamla dikkatim yeniden oraya kaydı.

Adamın kolunu havada yakalayarak arkasına büken Kurşun'un yüzü son derece sakinken diğerininki buruşmuştu. Arkadaşlarına yardım için ortaya atlayan iki adamdan biri burnuna yediği dirsekle gerilemek zorunda kalırken diğeri de karnına yediği yumrukla iki büklüm olmuştu bile.

Hamleleri çok sertti. Bir yumrukla üç yumruk etkisi yaratabiliyordu.

Elim boynuma taktığı muskasının ucuna değdiğinde istemsizce gülümsedim.

Kolumu tutmaya devam ettiği adamın kolunu bıraktı ve çenesine bir yumruk vurduktan sonra iterek yere fırlattı. Yerde öksüren adama gülerken üzerine atlayan bir başkasıyla, hiç çaba sarf etmeden uğraşıyordu. Adam demirden gibiydi.

"E bu kadar hızlı mı? Daha ben boşalmamıştım." diye alay ederken bir başkasının boğazını kavradı.

Adam öksürüklerinin arasından içerisinde 'sikmek' fiili geçen bir küfür savurduğunda Kurşun'un eğlencesi katlandı.

"Alınma bu kadar." O hengamenin arasında tahminimce adamın yüzük parmağındaki alyansa baktı. "Karın da mı aynılarını söylüyor yoksa?"

Ve ortalık kızıştı.

Kenardaki diğer adamlar da birden Kurşun'un üzerine çullandıklarında aynı anda kaç kişiyle boğuştuğunu sayamıyordum bile. Durumu iyi idare ediyor, demirden yumruklarını savurarak etrafındaki halkayı sürekli genişletiyordu. Yumrukları, dirsekleri, kafası ve tekmelerini ardı arkasına kullanırken yorulmuş gibi bile durmuyordu.

Yakasından çektiği bir adamın burnuna kafa attıktan sonra tekmesiyle kasıklarına doğru vurarak onu ittirdi ve kendinden uzaklaştırdı.

Adrenalin duygusuyla unuttuğum his geri geldiğinde dizlerimden yukarı bir elektrik tırmandığını hissettim. Onu arka plana atarken bu manzaranın hayatım boyunca izlediğim en çekici şey olduğunu düşünüyordum.

Haraketlerinin kendinden eminliği ve yaydığı maskülen enerji bacaklarımın arasına doğrudan bir elektrik gönderiyordu.

Genç duran bir adamın savurduğu darbeden kaçarken adam ona bir şeyler mırıldandı. Herhalde küfür ediyordu. Kurşun'un havaya kalkan kaşlarına baktım. Alnından aşağı bir ter damlası düşüyordu. "Ankaralı mısın?" diye sorduğunda dudaklarım aralandı. Bu muydu konumuz gerçekten?

Adam onayladı.

Kurşun bu habere sevinmiş gibi görünürken bir başka adamı yumrukluyordu. "Hemşeri çıktık bebe."

Kurşun Alpugan da Ankara'lıydı. Bunu zaten biliyordum.

Pür dikkat, sağlıklı bir insanın hissedeceğinden çok daha fazla bir keyifle onu izlerken bana doğru yaklaşan bir adama kaydı dikkatim.

Ona boş bir bakış attım.

"Çekil önümden bir şey izliyorum."

"Prenses," dedi adam sırıtarak. "Keyifler yerinde mi?"

"Yerinde." dedim onu omzundan tutarak yana doğru çekerken. Artık önümü kapamıyordu.

Kurşun dudağını kanatacak bir yumruktan kaçamazken ona vuran adamın sol gözüne şaşırtıcı bir hızla iki kez art arda vurdu.

Birden dirseğimin iç kısmından tutularak çekildiğimde o kadar odaklanmıştım ki neye uğradığımı şaşırdım. "Yorulduysanız sizi araca alalım hanımefendi." diyerek sırıtan adam beni gerçekten bir hanımefendi sanmış olmalı ki kolumdaki elini çok gevşek tutuyordu.

Kolumu kendime çekerek yüzüne bir yumruk savurmam ve kolundan tutarak sırtını kendime yaslayıp kolumla boğazını sıkmam on saniyemi almıştı.

"Elfida." diye seslendi biri kızgınca bana.

"Ne?" diye homurdanırken adamın nefesini kesmeye devam ediyordum.

"Arkan." diye bağırdığında kolumdaki adamı hızla ittirdim ve arkamı dönerek havadaki kolu yakaladım.

Bana büyümüş gözlerle bakan tanımadığım adama göz kırparken son derece eğleniyordum. Bu geceyi keyifli hâle getiren tek olaydı bu. Kurşun'un burada olmasından sonraki elbette.

Kurşun iki kişiyle aynı anda uğraşırken yan gözle beni kontrol ediyordu.

Adamın kolunu çekerek aşağı doğru eğilmesini sağladıktan sonra alnımı sertçe burnuna vurarak onu sersemlettim ve kısa elbisemi umursamadan karnına dirseğimi sertçe vurdum.

Kurşun "Elfida." diye bağırdığında kafamı ona çevirdim. Çattığı kaşları alnında kırışıklık oluştururken "Gel buraya." dedi sertçe.

Otomatikman ona doğru ilerlemeye başladığımda bir yandan yerdeki adamları sayıyordum. Ayakta sadece beş kişi kalmıştı. Biri topallıyordu, yani yarı yarıya ayaktaydı.

Yaklaşmamla beni kolumdan tutarak arkasına çekti ve topal adama kafa attı.

Zaten sallantıda olan adam başını tutarak yere devrilirken boş durmaktan hoşlanmayarak bir adamı yanıma çektim ve çenesine aşağıdan bir yumruk attıktan sonra o sersemlemiş bir haldeyken kravatını boynuna dolayarak başını aşağı çektim, dirseğimi ensesine geçirerek onu bayılttım.

Kurşun'un iki saniyede bir beni kontrol etmesi beni sinir etmeye başlıyordu.

Bir el saçlarıma sarındığında ve başımı geriye doğru çektiğinde ağzımdan bir çığlık kaçtı. Kurşun anında uğraştığı adamı ittirerek saçımı tutan adamı boğazından yakaladığında saçım yeniden serbest kalmıştı.

Uzanarak adamı ensesinden çektim ve o eliyle Kurşun'a vururken sırtını eğerek dizimi omurgasına vurdum. Kurşun onun darbesini savuşturduktan sonra etkisiz hâle getirdiğim adama baktı ve kolumdan tuttu. "Sana kımıldama demiştim." derken resmen tıslamıştı.

"İlk onlar başlattı."

Bakışlarımı üzerinden çekerek karşımdaki birine yumruk attım.

Bir darbeden eğilerek kaçarken her yerden uçuşan yumruklardan kaçmaktan sıkılmaya başlamıştım.

Geriye son bir adam kalana kadar ona yardım ettim. İçerideyken hissettiğim bunalma hissi artmıştı. Nefeslerimin sıklaştığını hissediyordum, başım dönüyordu.

Kalan son iki adamdan birinin yere yatırdığım vücudunu bırakarak ayağa kalktığımda Kurşun ve diğer adam dövüşmeyi bırakmıştı.

Bana yandan bir bakış attı ve kolunu bana doğru uzattı. Kaşının köşesinden ince bir yol şeklinde akan kan kesinlikle çok çekiciydi. Onun dışında neredeyse hiçbir yara almamıştı bile. Vücuduna gelen birkaç darbeyi gördüğümü hatırlıyordum ama çaktırmıyordu.

Elini tutarak kaşlarımı kaldırdım.

Ne oluyordu? Niye son adamı da etkisiz hale getirmediğimizi anlayamadım.

Beni önüne gelene kadar çekti ve sıklaşan nefeslerimi tıkayacak bir hareket yaparak avcunu kafamın arkasına yasladı. Alnımı göğsüne bastırdıktan sonra bir koluyla duymamı engellemek amacıyla kulaklarımı kapamadan önce yüzüme kısa bir bakış attı. Kolu başımın etrafından dolanmıştı ve bir eli kulağımı kapatıyorken diğer kulağımı da koluna bastırmıştı.

Şu an ne görebiliyor ne de duyabiliyordum.

Kokusunu çaktırmadan içime çektim. Terlemesinin etkisiyle kokusundaki kesinlikle iğrendirici olmayan erkeksi hafif terin altından kendi kokusunu hala alabiliyordum. Hareket etmesinin etkisiyle hızlı ama düzenli atan kalp atışlarını dinlerken dünyada hiçbir yerin bana bu kadar huzur veremeyeceğini fark ettim.

Burada böyle dururken, bu anı kaçırmak pahasına kendi canımı gözden çıkarttığım anlar için kendimden nefret ettim.

Kolunun baskısı sertti ama çok da sıkmıyordu.

Göğsündeki titreşimlerden konuştuğunu anlasam da amaçladığı gibi ne dediğini anlamıyordum.

Bir merak duygusu içimde kavrulmaya başlarken onu geri plana atacak kadar huzurluydum ve bu anın tadını sonuna kadar çıkartmak için kafamdaki her şeyi sildim.

Ne bacaklarımdaki karıncalanma, ne de başımdaki ağırlığı önemsemiyordum.

Bu huzur otuz saniye daha devam ettikten sonra bitti. Kurşun kolunu çekerek beni serbest bıraktığında kirpiklerimi kırpıştırarak başımı kaldırdım ve gözlerine baktım.

Diğer adam uzaklaşarak geldiği arabaya binmiş ve gitmişti.

O da başını eğmiş bana bakıyordu. "Bir yerinde bir şey var mı?"

"Yok."

Kaşları hafifçe çatıldı. "Yüzün niye bu kadar kırmızı senin?"

Parmaklarımın arkasını yüzüme sürdüm. Göğsüm hızla inip kalkıyordu ama sebebini ben de anlayamıyordum. Yorgunluktan veya heyecandan değildi. "Hareket ettim ya ondandır."

Bakışları kalkıp inen göğsüme indi. "Ne oluyor sana?"

Derin bir nefes aldım. "Bilmiyorum. Aniden sıcaklamaya başladığım için elimi yüzümü yıkamaya kalkmıştım. Sonra sesleri duyup buraya geldim. Geçti sanmıştım."

Elinin arkasını alnıma yasladı. "Başka ne hissediyorsun?"

Yutkundum. Başımın kontrolünü kaybediyordum. "Bilmiyorum. İçimde kıpır kıpır bir his var gibi, bunalıyorum." Devam et dercesine bakmaya devam etti. "Çok susadım. Başım ağırlaşmış gibi ve bacaklarım.. karıncalanıyor?" dedim doğru kelimeyi bulamamış gibi.

Küfür etti. "Ne içtin sen Elfida?"

"Son bir saattir alkol bile içmiyorum. Ondan önce de her zaman içtiklerimden içmiştim."

Telefonuna mesaj geldiğinde cebinden çıkarttığı cihaza bir bakış attı ve "Yürü." dedi sokakta adımlamaya başlarken beni de peşi sıra çekiştirerek. "Buraya bi grup daha yığılmadan gidelim."

Onunla gitmeye ne kadar hevesli olsam da durdurdum. "Bergüzâr içeride. Birlikte geldik, onu yalnız bırakamam."

Bana kısaca baktıktan sonra yine yürümeye başladı. "Kılıç'a söyleriz bırakır evine sağ salim."

Gözlerim büyüdü. Beni çekiştirmeye devam ediyordu, yine durdurdum. "Kılıç mı? Kılıç asla olmaz."

Arkadaşımı o salağa tabii ki emanet edemezdim.

Bıkkın bir nefes verdi. "Tamam, Açanay da içeride o bırakır."

Bu düşünce biraz daha içime sinmişti ama tam olarak değil. "Arayacağız yoldan Elfida, yürü."

İkna olmuş bir hâlde onu takip ederek sokağın dışına, siyah cipin arkasına park edilmiş arabasına bindiğimizde camımı indirderek içeriye hava girmesini sağladım.

Arabayı çalıştırırken yan gözle beni izliyordu. "Fena değilmişsin." diye mırıldandı.

Güldüm. "Sen de idare edersin."

Dövüş becerilerimizden bahsediyorduk. Gördüklerimin onunla yapacağım maç konusunda beni endişelendireceğini düşünüyorsa çok yanılıyordu. Aksine, daha da heveslendirmişti.

"Seninle karşılaştığım her anda başıma senin yüzünden farklı bir dert geldiğinin farkında mısın?" diye sordum imâyla.

Direksiyonu çevirirken gözleri yoldaydı. "Sana içeri girmeni söylemiştim. Belanın ortasına atlamaya fazla hevesli olan sensin."

"Seni yalnız bırkmaya gönlüm el vermedi."

Yarım ağız güldü. "Ne kadar da merhametli küçük bir kız."

Ben de gülerken camımı biraz daha indirdim.

"Daha iyi misin?" diye sordu stabil bir tonda.

"Aynı." dedim.

"Bana içtiğin şeyleri say."

Bu ilgisiz gibi gözükmesine rağmen ilgili olan hâliyle mest olurken tek tek içtiklerimi saydım.

Bir süre düşündükten sonra o da bir sonuca varamamış olmalı ki sessiz kaldı.

Ona baktığımda rahatlıkla araba kullandığını görmemle ağrılarının çok mühim olmadığını düşündüm. İkimiz de fiziksel olarak son derece iyi sayılırdık. Adamlar dünya üzerinde yumruk yarıştırabileceklerini düşündükleri en yanlış iki kişiye bulaşmışlardı muhtemelen.

Bir süre sessizce ilerlerken "Nereye gidiyoruz?" diye sordum kapalı gözlerimin ardından. Başımdaki ağırlık hissinin geçmesi için gözlerimi kapasam da çok etkili olduğunu söyleyemiyordum. Ama bu konuda endişeli değildim. En fazla ne olabilirdi ki?

Gözlerimi açtığımda dikiz aynasından arkasını kontrol ediyordu. "Bir yere." diyerek yanıtladı.

Bir yere?

Beni evime bırakacağını söylemesini falan bekliyordum.

Oturduğum yerde doğruldum. "Neden eve değil?"

Bana bir yanıt vermedi.

Aklıma gelen ilk şeyle aynadan arkayı kontrol ettiğimde "Takip mi ediliyoruz?" diye sordum panik barındırmayan bir tonda.

Direkt bu çıkarımı yapmam onu şaşırtmış gibi olurken yüzüme baktı. "Korkma."

"Korkmadım." dedim tersçe.

O yanımdaydı. Şu anda bizi bir arada tutacak her türlü sebebe razıydım. Takip edilmek bizi birlikte 'bir yere' götürüyorsa arkamızdaki arabaya evren aracılığıyla içten teşekkürlerimi yolladım.

"Nasıl bir arızasın sen?" derken sorguluyor gibiydi.

"Ne?"

"Rastgele sesler duyup merakından kapı kırıyor ve kendini karışıklığın ortasına atıyorsun. Orada dikiliyor, bu durumdan eğleniyorsun. Takip ediliyoruz, korkmuyorsun." Bana baktı ve sorgular gibi göz kırptı. "Ne iş?"

Gülerken "Ne iş mi?" diye sordum.

Tam bir açıklama yapacaktım ki karnıma saplanan bir sızıyla yüzüm buruştu, dudaklarım gerildi. Bakışları yoldan bana geçerken "Ne oldu?"

diye sordu. "Umarım kalp krizi falan geçirmiyorsundur Elfida. Bugün çok fazla dertle uğraştım."

"Karnıma bir sancı girdi." diye açıkladım camımı biraz daha indirirken.

Yüzü aniden bir şeyi açıklığa kavuşturmuş gibi bir ifadeye büründü. Bakışlarını kısa bir süreliğine yola çevirirken arabanın hızı artmıştı. Yeniden bana baktığında sorguluyordu. "Karnına mı kasıklarına mı?"

Sorduğu soru karşısında şaşırırken kaşlarımı çattım.

Bir cevap bekliyordu.

"Kasıklarıma sanırım." Karnımdan kastım karnımın aşağılarıydı aslında. Yani kasık oluyordu.

Bir çıkarıma varmıştı ama söylemiyordu. "Neyim var doktor?" diye sordum alayla. "Yaşayacak mıyım?"

Yüz ifadesini düz tutmaya uğraştığını fark ettim. "Haplandın." dediğinde kaşlarım şaşkınlıkla havaya fırladı.

Neylendim?

"Azdırıcı."

Dudaklarım aralanırken yüzüne öylece bakakaldım. "Ne?" diye sorarken sesim daha çok ciyaklıyor gibi çıkmıştı. "Nasıl anladın?"

Dilini alt dudağının iç kısmında gezdirdi. Bilmesem eğleniyor diyebilirdim. Hatta sanırım.. gerçekten hafiften eğleniyordu.

"Terliyorsun, hızlı nefes alış verişler, başın ağırlık hissi veriyor." Es verirken dikiz aynasını kontrol ederek hızını biraz daha arttırdı ve ara bi yola saptı. "Muhtemelen on dakika içerisinde yerinde duramamaya başlayacaksın. Kasıkların sızlayacak." Güleceğine beni inandırdı ama gülmedi. "Umarım üzerime atlamazsın Elfida."

Açık kalan ağzımla ona öylece bakalalırken "Nasıl ya?" dedim ağzımın içinden. Tüm bunları bilmesini bir kenara bırakırsam bu duruma şaşırdığım kadar eğlenebilirdim. Ancak onun yanında kendimi kontrol etmek için zaten küçük çaplı bir iç savaş veriyordum. Şimdi bir de dıştan müdahale olduğunda..

"Kim," demek üzere ağzımı açmıştım ki bana ters bir bakış attı. Sanki onun da aklıma yeni gelmişti. "Sana tanımadığın insanların verdiklerini yiyip içmemen gerektiği söylenmedi mi hiç?" diye sorduğunda sorar gibi değil de azarlar gibiydi.

Söylenmedi sevgilim ama sen boş ver.

"O adamı bulayım geberteceğim." dedim gözlerimi kısarak fakat kececeğim racon ikinci sancıyla son bulmuştu.

O adamı bulursam alnından öpecektim.

Sonra da bir kafa atardım belki.

Kurşun durumu anladığında dudağı hafif bir kıvrım kazandı. Gülmekten tamamiyle yoksun bir adamın bu derece eğlendiği durumun trajikomik olduğu gerçeğiyle yüzleşirken ona numaradan sert bir bakış attım.

Aklıma gelen şeyle dikiz aynasına baktığımda gördüğüm şey karanlıktan ibaret oldu. Arabayı atlatmıştık ve bunu ben kendi derdime düşmüş bir hâldeyken fark bile etmeden yapmıştı.

"Seni bağlamalı mıyım?" diye sordu alayla. "Zaten libidosu yüksek küçük bir ergendin. Şu anda benim için iyice tehlike arz ediyorsun."

"Kurşun," dedim sinirle soluyarak. "Tüm içtenliğimle söylüyorum ki devam edersen ağzının ortasına bir tane yapıştıracağım."

Gözleri radyonun üzerindeki dijital saate kaydı. "Yapıştırmak değil de, ağzımla başka şeyler yapmak istemene son beş dakika kaldı."

Kurduğu cümleyle içimde bir şeyler yer değiştirirken dudaklarımı ıslattım.

"Şimdiden mi?" diye sordu. "Biraz sonraya da sakla bebeğim, gece uzun."

Yemin ederim ki hayatımın en yoğun hissettiren anını yaşıyordum. Bir yandan bana ilk 'bebeğim' diyişini kaydetmek için zihnimdeki defterde tarihi hatırlamaya çalışıyor, bir yandan kasıklarımdan aşağılara inmeye başlayan sancılarla mücadele ediyordum.

Benim yanımda rahat bir adama dönüşüyordu. Bunu bir kez daha doğruluyordum. Bu beni ciddiye almadığından mıydı yoksa bir şeyler sonuç mu vermeye başlıyordu emin değildim ama her halükarda çok güzel bir şeydi.

Sevgilim.. Sevgilim.. Bu kelimeleri ağzından duyabilmek için kaç hafta, kaç ay, kaç yıl beklediğimi tahmin bile edemezsin.

"Özellikle mi yapıyorsun?" diye sorduğumda "Elbette." dedi. "Benim de eğlenmeye ihtiyacım var Elfida."

Derin bir nefes aldığımda kendi kapısına uzattığı elini aşağı indirdi ve bir şişe su çıkarttı. "Al." dediğinde kibar bir şey yaptığını düşünüyordum ki "Hararetini alır." diye ekledi.

Şişeyi elinden çekip aldım ve dudaklarıma yaslayarak birkaç yudum aldım.

İç sesim başını dizlerine yaslamış, bu durumla nasıl üç yıllık planımı bok etmeden mücadele edebileceğimin hesabını yapıyordu.

Beş dakika geçtiğinde bir arazi yoluma girmiştik. Ona nereye gittiğimizi ikinci kez sorduğumda bir cevap alamamıştım.

Bergüzâr konusunu açtığımdaysa bana Açanay'a mesaj attığını ve onu bırakacağını söylemişti ama ırz düşmanı Kılıç'ın orada olmadığından emin olmak için fotoğraf konusunda ısrarcı olmuştum. Sonuç olarak Açanay, Kurşun'a Bergüzâr'la arabada çektiği, Bergüzâr'ın duruma anlam vermeye çalışır hâlde kameraya baktığı bir fotoğraf yollamıştı.

Ona zaten ailesel, acil bir işim çıktığına ve onu oradan bir arkadaşımın bırkacağına dair bir mesaj atmıştım.

Kurşun beni gözleriyle kontrol etti. Ama gözleriyle kontrol ettiğinde göremeyeceği yerlerimde kesinlikle hiç iyi değildim. Kadınlığım nabız gibi atıyor sürekli yerimde kıpraşmama sebep olan hisler karnımı gıdıklıyordu.

"Koltuklarıma damlamazsan iyi olur."

Başımı geriye atarak of'ladım.

Durumdan zevk alıyor muydum? Evet. Ama zevk almadığım nokta içimdeki bu hislere rağmen bunların karşılığını bugün alamayacağımı biliyor olmamdı. Ve bunun getirdiği öfkeydi. Bu öfkeyiyse ona yansıtmayı şeçiyordum. Her şeyi mahvedemezdim. Üç yıllık planımı anlık bir zevk uğruna yok sayamazdım. Çünkü o planın sonunda o zevki kalıcı hâle getirecek yollar vardı.

O zaman o bir kereliğine bana ait olmayacaktı. Canım her istediğinde bana ait olacaktı.

"İstiyorsan Açanay ve Kılıç'a haber verip gelmemelerini söyleyebilirim."

"Niye?" dedim tersçe, içimde biriken öfkeyi ona yönlendirerek. "Kılıç'ın da üzerine atlamamdan mı endişelendin?"

İç sesim yüzünü buruşturduğunda ona hak veriyordum. Şu dünyadaki hiçbir azdırıcı beni Kılıç'ın üzerine atlatamazdı.

Yüz ifadesinde küçük bir seğirme yakaladığımda o kadar belirsizdi ki bunun her zamanki sert ifafesinin bir parçası olup olmadığını anlamak bile zor oldu. "Saçma sapan konuşma."

"Konuşursam?"

Arkamı yaslandığım koltukta boğulmamak için kemerimi bile çıkartmış, iyice yayılmıştım. Bu yüzden ters bir bakış kazansam da da şu durumda umrumda bile değildi. Boncuk boncuk terliyordum.

"Bir süre sonra boş konuşan ağzını doldurmam için fazla hevesli olduğunda, karşında dirayetli bir adam olabilmem için dua et Elfida." dedi.

O hâlde boş konuşmaya devam etmem gerekiyor sevgilim.

Sadece henüz vakti değil.

Bir şekilde bu durumda bana asla yaklaşmayacağından emin olduğum kadar emin olduğum başka bir şey yoktu.

"Lütfen," dedim ona karşı bu kelimeyi ilk kez kullanarak. Özellikle yanlış yorumlaması için beklerken tuzağa düştü ve bana hızlı bir bakış attı. Söylediği cümle için 'lütfen' dediğimi düşündüğünde takındığı ifade dilimi damağımı kuruttu. Boynunda bir damar atmaya başlamıştı. Yeteri kadar beklediğimi düşünerek "Şöyle konuşma." diye bitirdim cümlemi.

Dudakları gerildiğinde yalandan şaşkın bir bakışla ona baktım. "Ne o? Bir hap da sana mı verdiler?"

Direksiyonu tutan parmaklarını sıkılaştırdı.

Boştaki elini çıplak bacağıma koyduğunda irkildim. Bana attığı yandan bakıştan arduvazlarındaki hain parıltıları resmen somut olarak görebilmiştim. "Canımı sıkmaya devam etme Elfida. Yemin ederim dizlerinin üstünde en ufak bir temas için yalvaracak hâle getirirm seni."

"Kurşun." diye tısladım dişlerimin arasından.

Mini eteğimin bittiği yerin hemen altında duran elini okşar gibi oynattı. "Efendim?"

Elimi elinin üzerine koyduğumda amacım itmek değildi. Bu işkenceye katlanmaya razıydım dokunuşlarını biraz daha hissetmek uğruna.

Tırnaklarımı elinin üstüne batırdığımda dudaklarını ıslattı.

Dakikalar akarken kalçalarımı koltukta tutmakta iyice zorlanır hâle gelmiştim ve Kurşun bunun son derece farkındaydı.

Elinin üstüne kapadığım elimi istemsizce sıkıştırırken sanki sakinleşmemi istiyormuş gibi parmaklarını çıplak tenime hafifçe oynattı.

Neden elini çekmediğini bilmiyordum. Belki de elini sıkıca bastırarak çekmesine engel olan bendim ama bana bu kadarını verebileceğini düşünüyor olmalı ki geri çekmek için bir hamle yapmıyordu.

Artık zihnim iyice bulanırken otokontrolümün son damlalarının da buharlaşmak üzere olduğunun bilincinde olarak belki fark etmez diye düşünerek elini bacağımda biraz daha yukarı çıkarttım. Sadece birkaç milimcik.

Tabii ki anında bana döndü.

"İyi ki seni orada bırkmamışım." diye mırılandığında sesini neredeyse zor duymuştum. "Kim bilir yarın hangi pezevengin yatağında uyanırdın."

"Şu durumdan iyi hâlde olacağım kesin." diyerek boş bulunmuş gibi kelimeleri ağzımın içinden yuvarlarken aslında tam aksini hissettiğimden

habersizdi.

Kalçalarıma engel olamadan kendimi biraz daha aşağı kaydırarak onun elinin daha yukarılara çıkmasını sağladığımda elini geri çekti.

Hayal kırıklığıyla inlediğimde bunu dışımdan yaptığımı fark etmek beni bile neredeyse utandıracaktı.

"İleri gidersen yarın kendinden utanacaksın." dedi beni uyarırcasına. Kötü niyetle değil de beni düşünerek söylediği belliydi. Bu hâlde bile bunun için zihnimde küçük bir dans gösterisi sergiledim.

"Kolay utanan biri değilim." diye mırıldandım ve uzanarak kendi kucağına koyduğu elini tuttum zorla kendi kucağıma yerleştirdim.

İlk kez şakayı bir kenara bırakarak bana ciddiyetle baktı. "Elfida." dedi uyarıcı bir tonla.

"Sadece elin, tamam mı? Dikkatimi dağıtıyor temasın."

Bir yalan daha.

Başını sallasa da bundan çok memnun olduğunu söyleyemezdim. Kendimi iyice kaybetmeye başladığımın farkındaydı.

Araba bir dağ evinin önünde durduğunda bulanan gözlerimi geldiğimiz yerde gezdirdim. Hemen hemen bir saattir yoldaydık.

!!(*Evle ilgili benim aklımdaki görselleri görmek için en aşağı inip, bölüm sonundaki fotoğraflara bakabilirsiniz ballarım****)***

Arabadan inerek gece ayazıyla karşılaştığımda tenimi ısıran soğuk bana çok iyi gelmişti.

Kurşun yanıma gelerek beni omzumdan desteklerken "Donacaksın." diye mırılandı. "Ceketin de kaldırımda kaldı."

Bu kadar iyi birine dönüşmesi karşısında bunun benim rüyalarımdan biri olup olmadığını düşündüm kısa bir an. Öyleyse çok büyük hayal kırıklığına uğrayacaktım.

Hatırlattığı ceketimle dudaklarımı büzerken. "Hep senin yüzünden." diye söylendim. "O bir Fendi'ydi."

Bir Fendi'yi arka sokak kaldırımına atmış ve terk edip gitmiştim. Hapçı adamı bulursam elimden çekeceği vardı.

Beni cevapsız bırakarak eve doğru yürümeye başladığında onu takip ettim. Burası çok huzurlu gözüken şirin bir yerdi. Muhtemelen Açanay ve Kılıç'ın da geleceğini düşündüğümde içimi kaplayan huzur hissi bir anda yok oldu.

İşin yoksa bir de Kılıç'ın sorgusuyla uğraş şimdi.

Kurşun, klişe bir şekilde paspasın altından çıkan anahtarla ahşap kapıyı açtığında evin içinden yayılan temiz ağaç kokusunu burnuma doldurdum.

Yürümek bile işkence gibi hissettirmeye başlamıştı. Bacaklarımın arasındaki sürtünme beni deli ediyordu.

Duvardaki ışık düğmesine bastı ve beni bir odaya yönlendirdi. Bir dağ evine göre son derece modern duran oda sade fakat şıktı. Kafamın içi şu an ev dekorasyonuyla ilgilenemeyecek kadar dolu olduğundan sadece ilerledim ve kendimi beyaz koltuklardan birinin üzerine attım.

Kurşun da hemen arkamdan gelerek tam önümde, ayakta durdu.

Başımı kaldırarak ona baktığımda gözleri boynuma düştü ve uzanarak saçlarımı kaldırdı, boynumdaki muskayı başımdan geçirerek geri çıkarttı. Varlığını unutmuştum bile.

Tuttuğum nefesimi geri bıraktığımda muskayı kendi boynuna geri takıyordu. Arduvazları üzerime düştü. "Heveslenmiş miydin? Pardon."

Başımı geriye yatırdığımda yanıma oturdu ve "Daha da kötüye gidecek." diyerek bana moral verdi. "Muhtemelen o sokaktayken çoktan kanına işlediği için seni kusturmak fayda etmeyecekti."

Göğüs kafesim hızlıca inip kalkmaya devam ediyordu.

"Ben," dedim bulanan zihnimin kelimeleri süzgecinden geçirmesine fırsat vermeden. Şu kafadayken öyle bir süzgecin varlığını bile unutmuş sayılırdım. "Temasa ihtiyacım var."

Bacaklarımı birbirine bastırdığımda rahatça oturduğu koltuktan arduvazlarını yüzüme dikti. Sessizliği seçiyordu.

"Kurşun." diye yineledim.

"Senin için yapabileceğim bir şey yok ufaklık."

Sinirle soludum. Bu ilacın yan etkilerinden biri de öfke kontrol problemleri olmalıydı. *Sanki hiç yokmuş gibi..* "Ne demek yok?"

"Basbaya." Rahat görünüyordu. Benim aksime. "Kendi başının çaresine bakmak istersen odamı kullanabilirsin. Belki biraz daha iyi hissedersin."

Ona anlamsız bir bakış attığımda "Seni daha da ıslatmayacak kelimeler seçmeye çalışıyorum." dedi anlamadığımı fark ederek ve duruma açıklık getirme gereği duydu. "Mastürbasyon Elfida."

Başımı koltuğun sırt kısmına yaslayarak derin nefesler alırken başımı iki yana salladım. Karnım kasılıyordu.

"Utanma. Fazla ses çıkartanlardansan televizyon açabilirim."

"Kurşun!"

Bir yastığı ona fırlattığımda havada yakaladı ve yanına yasladı. Kendisi gülmüyordu ama gözleri ne kadar eğlendiğini belli ediyordu.

"Efendim?"

"Filtreli konuş." dedim durumu daha da kötüleştirmemesi için onu uyarırken.

Kaşları havalandığında gerçekten düşünceliydi. "Bu yeterince filtreli değil mi zaten?"

"Hayır."

"O zaman filtresiz konuşmamı hiçbir zaman duymaman gerekiyor." Es verdiğinde dudakları gerilmişti. "Sıvı kaybını önlemek için."

Kendime engel olamayarak gülerken gerçekten de perişan bir hâlde görünüyordum. "Ne zaman geçer?" diye sordum.

"Nereden bileyim ben Elfida?"

"Her şeyi biliyorsun." diye homurdandım. "Bunu da bil."

"Yeterince cazgır bir şey değilmişsin gibi iyice agrasifleştin."

Kasıklarıma ardı arkası kesilmeyen iğneler batıyormuş ve bu iğneleri durdurmamın tek bir çaresi varmış gibi hissederken başımı kaldırdım ve bir dağ evinde, koltukta biraz ilerimde oturan Kurşun Alpugan'a baktım.

Bu cümleyi kuruyor olmak bile çok ilginçti. Kurşun Alpugan yanımda, benimle aynı evde, aynı koltuktaydı. Kurulan hayallerin hayatıydı resmen. Sadece biraz daha farklı bir versiyonuyla.

Ona bakışımı fark eden Kurşun da arduvazlarını camdan ayırarak yüzüme sabitlediğinde koltukta ona doğru kaydım.

Hareketlerimi izlerken öylece oturmaya devam etti.

İçimde ikiye bölünen sesler vardı. Kalan bir iki damla otokontrolümün yönettiği mantıklı tarafım ve diğer tarafım.

Elimi yüzüne dokundurmak için kaldırmıştım ki kolumu havada kavradı ve geriye uzatarak beyaz koltuğa bastırdı. Başını yavaşça iki yana salladığında yıllar sonra ilk kez bu an ağlayabileceğimi hissettim.

"Anlayabiliyorum, çok muhtaçsın. Hatta görebiliyorum," Gözlerimin içine bakıyordu. "Sadece bir dakikada seni parmaklarımın üzerine getirebilirim Elfida ama şu an bu hâldeyken hayal kırıklığına uğraman, yarın uyandığında uğrayacağından çok daha az. Emin ol."

Kurduğu cümlede takıldığım sadece tek bir nokta vardı ve o da alt dudağımı dişlerimin arasına almama sebep oldu.

Yüzü yüzüme yakındı.

Ah, yüzü yüzüme bu kadar yakın olmamalıydı.

"Sen hani beni manevi kardeşim ilan etmiştin ya." diye söylendim bileğimi elinden kurtarırken. "Manevi abiler, manevi kardeşlerine böyle cümleler kurmaz."

Bana bakarken dudağının bir köşesi titredi.

"Manevi kardeşler de manevi abilerinin yanında sırılsıklam bir hâlde kıvranmazlar."

"Kurşun." diye bağırdığımda koltuktan kalktı ve görünen amerikan model mutfağa doğru yürümeye başladı.

"Kılıç'ı arayacağım, daha geç gelsinler. İnsan içinde oturacak hâlde değilsin."

Başımı geriye atarken bu gecenin nasıl biteceğini düşünüyordum. Yirmi yıllık hayatımın sayılı zor gecelerinden olacağı şimdiden barizken arkasını dönmüş tüm ihtişamıyla yürüyen adamın sırtına bakmak bile canımı yaktı.

Sanırım ben plan kurmadığımda da, hayat kendi planlarını kurarak bizi bir arada tutacak yollar bulabiliyordu.

Bölümü nasıl buldunuz ballarım???

Bölüm kelime sayısını normalden epey fazla geçtiği için burada kestim, diğer bölüm kaldığı yerden devam edecek.

Elfida, Kurşun için 'elit bir adam' çıkarımı yapmıştı. İlk kez bi çıkarımda haksız diyebilir miyiz yoksa Kurşun Alpugan gerçekten elit biri mi sizcee?

Yazım dilinde hoşumuza gitmeyen bir şeyler varsa buraya yazabilirsiniz.

ÖRNEK GÖRSELLER

~~~~
~~~~

Bölüm 8

Oy ve yorumlarınızı bekliyorum.
Keyifli okumalar

**

Bir kum saati var..
Kumları yavaşça düşen,
Kumları yavaşça biten.
Bir kadın var kumları yakalayan,
Bir adam, saatin camını kıran.
Ve bir de zaman var.
Yavaş yavaş tükenen zaman..
Maskeleri, kum tanelerinin arasına düşürecek olan zaman.
İşte o zaman,
Hiçbir şey aynı kalmayacak.
O zaman, kahkahaları acılı haykırışlara dönüştüren zaman.
Kumlar bitiyor.

~~~

Üçten geriye saydım.

Üç.. İki.. Bir.

Ve ne mi oldu?

Hiçbir şey. *Hiçbir. Şey.*

Bu lanet hapın etkisi ne zaman bitecekti bilmiyordum ama ben bitmek üzereydim. Bu eve geleli hemen hemen kırk dakika olmuş olmalıydı. Ve
~~~

ben kırk dakikadır ecel terleri döküyordum.

Kurşun, Açanay'ı aramış ve onlara sabah gelmelerini söylemişti. Anlayabildiğim kadarıyla Kılıç, telefonu Açanay'dan almış ve ona, onu sinir edecek bir şeyler söylemişti. Tahmin etmek pek zor sayılmazdı ama şu anda yatar gibi gevşekçe oturduğum -zorla oturtulduğum- koltukta nefes egzersizleri yaparken buna çok da kafa yormamayı seçtim.

Belirli takıntıları olan bir kadındım. Her zaman saçımı başımı düzeltir, çantamda her daim taşıdığım küçük aynamla yüzümün nasıl göründüğünü kontrol ederdim. Kombinlerimin ve makyajımın yeterince iyi gözükmesi için ayna karşısında saatler geçirirdim. Bir tırnağımın ucu dahi kırılsa strese girer, kaşlarımın şeklinin bozulduğunu düşünerek panik olmaktan kendimi alıkoyamazdım. Aynaya her baktığımda bir öncekinden daha fazla kusur görür, hepsini düzeltmek için kendimden daha fazla şey verirdim. Mükemmel görünmeye mükemmel olmaktan çok daha fazla önem veriyordum. Mükemmel hissetmekten de öyle.

Ama iş bu adama geldiğinde, her seferinde nasıl bu hâlde, özensiz, bitkin, sağlıksız, krizlerin içinde veya eşiğinde, makyajsız, dağınık ve saçma kıyafetlerle kalabildiğime anlam veremiyordum.

Neyse ki aklım şu anda bunun yüzünden çok da endişelenemeyecek kadar bulanık ve karışıktı.

Söz konusu Kurşun beş dakikadır ortalıkta gözükmüyordu. Ev küçüktü. Bir yatak odası, şu an bulunduğum açık salon ve içerisine dahil olan Amerikan mutfaktan ibaret olan bir yerdi.

Tam ona seslenmek üzereydim ki salonun girişinde belirdi. Üzerini değiştirmişti. Ve inanın bana, bir siyah tişört ile eşofman, ancak bu kadar enfes gözükebilirdi. Loş ışıkların arasındaki yüzüne gölgeler düşmüş, karanlık yüzünün keskin hatlarını taçlandırmıştı. Başının kapının tepesine değmesi için sadece biraz parmak ucuna çıkması yeterdi, ki bu kapı, standart kapılara göre daha uzun tasarlanmıştı. Benim evimdeki kapılardan geçmesi için eğilmesi gerekecekti muhtemelen. Görkemliydi, bir eşofman takımının içinde, olabilecek en standart şekilde özensizken bile kutsaldı.

Ben, bol ama değişik şekilde hareket ettiğinde kaslarının kıvrımlarını ortaya serecek kadar dar tişörtünü izlerken bana doğru adımlamaya başladı.

"Sana uygun bir şeyler var mı diye baktım ama çok bir seçenek olduğunu söyleyemem." Bir elindeki kıyafet parçalarını yeni fark ediyordum. "İdare edeceksin artık."

Yayıldığım yerden doğrulurken başımı salladım ve terden yüzüme yapışan birkaç saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım.

Elime tutuşturduğu parçaları incelerken başımda dikilmek yerine kendini koltukta yanıma attı. Ağırlığının etkisiyle sallanan koltukta kıpırdanırken elimdeki tayt şortu inceledim. Ardından dantelli, lacivert iç çamaşırı takımına bakarken kaşlarım kendiliğinden hareketlendi.

Bu kadın kıyafetleri de neyin nesiydi?

Cinsel açıdan aktif bir adam olduğunu biliyordum fakat bir kadını kendi evine veya özel alanına sokması fikri zaten hızlı atan kalbimi tekletmişti. Görüştüğü insanlarla, kendine ait olan oteldeki odasında buluşuyordu. Bu kıyafetlerin sahibini, diğerlerinden ayıran neydi ki? Üstelik burada kıfayetlerinin bir kısmını bırakabildiğine göre buraya birden fazla kez gelmiş olmalıydı. Giyinik gelip çıplak gitmediyse elbette..

Ona bakmasam da arduvazlarını yüzümde hissedebiliyordum.

"Lacivert'in."

Tek kelimelik açıklaması içime görünmez bir su serperken kafamı ona doğru çevirdim. Tabii ya, adamın iki tane kardeşi, kız kuzenleri vardı. Aklım hep en kötüsüne çalışıyordu.

"Sormadım."

"Senin merakını dindirmek için söylemedim zaten." dedi düz tonuyla. Yayıldığı koltukta başını, sırtını yasladığı büyük minderlerden birine yaslamış, oturduğu yerden kafası yana dönük şekilde bana bakıyordu. Bedenlerimiz arasında iki karşılık mesafeden fazlası yoktu. "Yarın bir gün eskaza Lacivert'in yanında evimde kadın kıyafetleri varmış gibi konuşursan bir yıl boyunca başımın etini yer ve eşitlik arayışı altında yapacağı hareketler yüzünden beni peşinden koşmak zorunda bırakır."

Ona baktım. Çok güzeldi.

"Lacivert'i bir daha nerede göreceğim de ona bunu söyleyeceğim." Durdum ve kaşlarımı hafifçe çatarak ekledim. "Hem, yaptığın şeylerin aynısını yapmak istemesinin nesi yanlış? Göremediğim ekstra bir özelliğin mi var?"

Gözlerini devirdiğinde bu küçük hareketi aniden çok sevimli geldi gözüme.

Şu an tam anlamıyla kıvransam da bu onunla tartışacak bir konu bulmama engel değildi.

"Küçük."

Ona, tek kelimelik açıklamasını hiç de tatmin edici bulmadığımı belli eden bir bakış attım. "Onun yaşındayken eminim kendin için de aynısını düşünmüşdündür(!)"

Dudağının bir köşesi kıvrılır gibi oldu. "Ben başka, o başka."

Sırtımı onun gibi geriye yasladım ve bir elimi çenemin altına koyarken kirpiklerimi kırpıştırdım. "Farkınız neymiş, bir anlatsana."

Koltukta yan yana, rahatça ve yakın bir şekilde oturuyorduk. O kalçası önde, yayılır gibi oturmuş ve beni görmek için kafasını yan çevirmişken ben direkt yan bir şekilde oturuyordum.

Aniden loş ışıkların altında başbaşa sohbet ettiğimiz, herkesten uzak bu küçük anı çok sevdiğimi fark ettim.

Bir süre sessiz kaldı. "Biraz daha zorlarsan Lacivet'le kan bağın olduğuna inanacağım. Aynı cümleler, aynı küçük surat, aynı havada burun."

Cümlelerini umursamadım ve "Soruma cevap bekliyorum." dedim tavrımı bozmadan.

Karnımdaki kasılmaları umursamamaya ve koltuğa sürtünmemeye çalışırken ciddi bir efor harcıyordum ama çaktırmamaya çalıştım. Ne kadar becerebiliyorsam artık..

Baş ve işaret parmağıyla başını ovdu ve "Bilmem." diyerek pes etti en sonunda. "Sadece o benim küçük kız kardeşim işte. Dar görüşlü bir insan değilim Elfida, gerçekten değilim." dediğinde bu samimiyeti bir an için beni afallattı. Karşımda kendini açmaya hazır, tüm duvarları aniden inmiş bir Kurşun Alpugan duruyordu. "Onun yapmasını istemediğim her şey onun iyiliği için. Birinin benim gözümden sakındığım kardeşime birkaç saatlik bir eğlence olarak bakmasına tahammül edemem."

Onunla çatışır gibi değil de anlar gibi sakince ve dingince kurdum bu kez cümlelerimi. Anın büyüsü beni içine almıştı. "Kardeşine yapılmasını istemediğin şeyleri başkalarının kardeşlerine yapmamalısın öyleyse."

Çok hafifçe güler gibi bir nefes bıraktı burnundan. "Benim çevremdekilerle Lacivert'i bir mi sanıyorsun? Onun gibi birine zaten yaklaşmam. Ama herkes benim gibi düşünmez."

Biraz sustu ve arduvazları heterektomili gözlerimdeyken "Senin gibi mesela." dedi. "Sen de Lacivert gibisin. Aksi, ukala, baş ağrıtıcı ve küstah olabilirsin ama özünde küçük, kırılgan, toy bir kız çocuğusun. Bunu kötü bir şey sanma ama şu an baktığım gözlerinde seni kırmanın ne kadar kolay olduğunu çok iyi görebiliyorum."

Senin için kolay olabilir. Ama yapma, sevgilim. Lütfen.

Dudaklarından dökülen gerçeklerimi inkâr etmek için başımı yavaşça iki yana salladım.

Beni tanımlamak için kullandığı ilk kelimeler tam olarak beni anlatıyordu. Elfida'yı. Ama o 'ama'dan sonrakiler.. Onlar kimsenin görmemesi için yok ettiğim başka birini anlatıyordu. Ve bunu görmesinin arduvazlarının bir bakışı kadar kolay olduğunu kabul etmek hayali bir mezarın altına gömülü o ruhu sızlatıyordu.

"Şu an tek bir hareketle seni kucağıma çekebilirim. Ve buna itiraz bile etmezsin." Sakince konuşmaya devam etti. "Sana çok zevk verebilirim, sana çok değerli hissettirebilirim." Biraz es verdi. "Ama sabah buradan öyle bir çıkmanı sağlarım ki hiç olmadığın kadar değersiz hissedersin." Onu dinlemeye devam ederken dudaklarını ıslattı. "Bunu ben yapmam. Ama birçok kişi yapar. Ve benim, baktığımda hala oyun halısında oyuncaklarıyla oynayan küçük bir kız olarak gördüğüm kardeşlerimi değersiz hissettirmeye kalkacak bir adam olursa ona neler yapacağımı ancak Allah bilebilir."

Bu konuşmada ona hak vereceğimi hiç düşünmemiş olsam da düşünce şeklini anlayabiliyordum ve bu saçma değildi. Hiç saçma değildi. Sadece bir koruma güdüsüydü işte. Lacivert dinlese sadece kısıtlanma görebilirdi bu cümlelerde ama ben, benim asla sahip olamadığım türden bir değer görüyordum.

Ben sessiz kalırken arduvazlarını üzerimden birkaç saniyeliğine ayırdı ve ne hissettiğini anlamama izin vermezken "Öyle bakma." diye mırıldandı.

"Nasıl?" diye sordum yavaşça kendi anılarımın bu anı zehirlemesine izin vermemeye çalışırken.

"Kırgın."

Kırgın.

Beni kıranlar bile fark etmezken kırgınlığımı gören ilk kişiydi. Belki beni tanıyor sayılmazdı ama bana baktığında beni tanıyanlardan daha çok şey görüyordu.

Herkes Elfida'yı görüyordu. Tüm kusurlarıyla, tüm kötü düşünceleriyle ve tüm hakszılıklarıyla.. Oysa Elfida'ya bakıyordu, ama farklı birini görüyordu. Onu görüyordu.

Elfida tam olarak görmemesi gereken kişiydi belki de. Takıntılı, problemli ve hırsız olan Elfida. Üstelik en çok ondan çalıyorken.

Elfida yerine yıllar önce ölmüş o kişiyi görmesi daha iyi miydi, yoksa çok mu kötüydü karar veremedim.

Acı bir farkındalık bana onun yanında o yıllar önceki kişi olmaya çok daha yatkın olduğumu düşündürttü.

Zorla güldüm. "Ne alaka?"

Beş saniye boyunca gözlerime baktı. "Alakasını sen bileceksin ufaklık." Gözleri elimdeki kıyafetlere kaydı ve "Üzerini değiştir." dedi konuyu kapattığını belli edercesine.

Başımı sallayarak doğrulurken bu sohbetin bitmesi işime gelmişti. Karnıma giren bir krampla dudaklarımı dişlerken doğruldum ve kıyafetleri alarak ayağa kalktım. Aklıma gelmesiyle odadan çıkmamı engelleyen şey yüzünden dururken yeniden koltuktaki adama baktım.

'Ne oldu' dercesin tek kaşını kaldırdı.

"Fermuar."

O davetten doğruca eve gitsem bu fermuarı paşalar gibi kendim açıp, elbiseyi üzerimden çıkartacaktım. Ama şu an fazladan uğraşmaya ne gerek vardı öyle değil mi? O ne güne duruyordu?

Bana attığı düz bakışın ardından doğruldu ve ayağa kalktı. "Gel."

Ona yaklaşarak sırtımı döndüm.

Hemen arkamda durarak saçlarımı sırtımdan çekip omzumun önüne attığında nefesimi tuttum. İlerdeki cam dolaba belli belirsiz gölgelerimiz yansıyordu ve arkamdaki bedeni bacak kaslarımı sıkmama sebep oldu. Topuklularımı çıkartmıştım, şu anda önünde söylemeyi sevdiği şekilde küçüktüm.

Parmakları fermuarı bulduğunda ve garipsemeden aşağı çekmeye başladığında sıcak nefesi kafama vurdu.

Mini elbisenin fermuarı omurgamın altından bel boşluğumun altına kadar uzanıyordu.

Elinin tersi çıplak sırtıma değdiğinde yutkundum ve tüm suçu hapa atmayı seçerek ağırlığımı tek bir ayağımın üzerine geçirdim.

İfadesini göremesem de bu durumun onu eğlendirdiğini söylemek için kahin olmaya gerek yoktu.

Yapmamam gerektiğini biliyordum ama yaptım.

Yarım adım geriye atarak bedenimi ona yasladığımda elleri vücutlarımızın arasında sıkışmıştı.

Ellerini vücutlarımızın arasından çıkartırken eli yarıya kadar açtığı fermuarın çıplakta bıraktığı tenime sürtünmek zorunda kalmıştı ve bu işleri sadece daha da kötüleştirdi.

"Elfida." dedi yavaşça uyarır gibi.

Arkamda tüm bedenini, *tüm bedenini* hissedebiliyorken adımı söylememeliydi.

Bir elini kaldırdı ve yumruğunu at kuyruğuma yavaşça iki kez dolayarak başımı aşağı doğru çekti. Göğsüne yaslanan kafam geriye doğru yatmak zorunda kalırken artık yüzünü alttan görebiliyordum.

"Şansını zorluyorsun."

Dudaklarımda yavaş bir gülümseme peydah olurken saçalarımın arasındaki yumruğunu sıkılaştırdı. Saç diplerim ve boynum eş zamanlı olarak hafifçe sızladığında sadece dudaklarım biraz daha kıvrıldı.

Gözleri çok hafifçe kısıldığında sırtımın yaslı olduğu kaslarının gerginleştiğini hissettim.

"Yüzünü buruşturman gerekiyordu, gülümsemen değil."

Onu alttan izlemeye devam ederken "Çoğunlukla karşında küçük bir kız görsen de kulübünün en iyi dövüşçüsü olduğumu unutuyorsun. Hissetmiyorum bile." dedim.

"Hm," dedi yavaşça. "'En iyilerinden biri'nden 'en iyi'ye mi yükseldin birden?"

"Birden değil." dedim kısaca. "Oraya adım attığımdan beri öyleyim."

En iyileri olarak geçen bir grup insana karşı olan maçların hepsini kazandıktan sonra en iyi olduğumu rahatlıkla söyleyebilirdim.

Arduvazlarının inceler bakışları gözlerimdeyken yumruğunu biraz daha geriye çekti ve "Bunu?" diye sordu sakince. Az önce yaptığım 'hissetmiyorum' yorumundan bahsediyordu.

"Biraz."

Sorarcasına "Biraz." dediğinde nefesim kesilir gibi oldu.

Başını iki yana sallayarak "Elfida, Elfida." dediğinde geri çekilmesinden o kadar korkuyordum ki sesimi çıkartmadım.

Ona ihtiyacım olduğunu son üç yıldır zaten biliyordum, ama şu anda ona tam anlamıyla muhtaçtım.

"Sana istediğin şekilde dokunmayacağım. Sadece kendini daha çok kıvrandırıyorsun." diye mırıldanırken boştaki eliyle yüzüme düşen bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

İnkâr etmek anlamsızdı. "Bu işin sonu bana *istediğim şekilde* dokunmanla bitmeyecekse neden bu pozisyonda olduğumuzu sormamın bir sakıncası var mı?"

Dudaklarını kıvırdı. "Seni böyle görmek hoşuma gitti." Ekledi. "Ve bir açıklık getirmek gerekirse, kimseye istediği şekilde dokunmam, sadece

kendi istediğim şekilde dokunurum." Belki de ışık yüzünden daha koyu görünen arduvazlarına baktım. "Bunu başından kabul edenlere elbette."

Göğsüm hızla inip kalkarken sessiz kaldım ama bedenim aklımla bir ilerlemiyordu. Kalçalarımı ona daha çok yapıştırmayı gerçekten kendim seçmemiştim.

"Sana benden uzaklaşmana sebep olacak bir mesaj veriyorum ama almamakta ısrarcısın."

Verdiği mesajı alıyordum. Gerçi bunu şu an almama gerek yoktu, zaten biliyordum. Bilmesem dahi şu ana dek çoktan anlamış olurdum.

"Almadığımı kim söylüyor?" derken boynumun ağrıdığını hissettim ama bir şey yapmadım.

"Senin gibi bir kız, gerçekten mesajı alsa hâlâ bu şekilde duruyor olmazdı."

Güldüm. "Benim gibi bir kız.. Biraz daha açar mısın?"

Kısa bir bakışın ardından konuşmaya başladı. Bacaklarımın titremeye başlamasına ramak kalmıştı. Normal zamanda bile bu pozisyon bana ciddi anlamda kalp krizi yaşatabilecekken şu durumda hala ayakta durabildiğime şükretmek gerekirdi.

"Senin gibi işte. Vanilya tarzı."

Ağız dolusu güldüğümde boynumdaki sızı artsa da onu geri plana atarak yüzünü görebildiğim kadarıyla tersten inceledim. "Belki de mesajı alamayan sensindir." dediğimde ifadesinde gülmeye benzer hiçbir şey yoktu.

Dudakları gerilirken yumruğunu daha da geriye çektiğinde istediği gibi yüzüm hafifçe buruştu. Bir saniyelik bir şey olsa da elbette yakalamıştı.

Yalandan bir şaşırma ifadesi takındı. "Yoksa şimdiden ağrımaya mı başladı?"

"Hayır."

Yüzümdeki elini yanağımdan aşağı kaydırdı ve baş parmağı dudaklarımın üzerine gelinceye kadar durmadı.

Kalbimin atış hızı ikiye katlanırken dudaklarımı ıslatmamak için çaba sarf ettim. Ciddi bir çaba.

Baş parmağı alt dudağımda kaydı, dağılan rujumun tenine bulaşması umrunda olmazken arduvazları da dudaklarıma düşmüştü. "Yerinde olsam," diye fısıldadı. "Bu dudaklardan çıkan şeyleri iki kez düşünürdüm."

Bilmediği şey şuydu ki: O yanımdayken her şeyi değil iki, belki de on kez düşünüyordum.

"Ya ikinci seferde de aynı şeyi düşünüyorsam?"

Burnundan küçük bir nefes bıraktı. "O zaman Allah'a sana sana akıl fikir vermesi için dua etmelisin Elfida."

Yine bilmediği şey şuydu ki, Allah benim dualarıma yanıt vermiyordu.

İstemsizce dudaklarımı ıslattığımda dilim baş parmağına değdi ve bu Kurşun'un göğsünün yavaşça bir kez inip kalkmasına sebep oldu.

Ondan aldığım ilk gerçek tepkiydi bu.

Göğsüm hızla inip kalkmaya başlarken tutuşunun müsaade ettiği kadarıyla bana eğik duran yüzüne doğru kaldırdım kafamı.

"*Lütfen*."

İki dudağı arasından esaslı bir küfür savurduğunda umrumda olan tek şey dudaklarıma çarpan nefesiydi.

Yüzüne yaklaşmama müsaade etmeden saçımı sertçe geriye doğru çekti ve başımın arkasının göğsünün üstüne, omzuna yakın bir yere yaslanmasına sebep oldu.

Başını kulağıma doğru eğerek "Kes sesini." diye fısıldadığında ürpermeme engel olamadım.

"Kesmezsem?"

"Kesmezsen ben kesmek zorunda kalacağım." Ciddi bir kasılmayla mücadele ederken baş parmağı dudaklarımdan içeri kaydı. "Ve sakın bunu senin hoşuna gidecek şekilde yapacağımı sanma." derken ses tonu benimle alay eder gibiydi. "Kendi hoşuma gidecek şekilde yaparım ve yemin ederim ki gözyaşların sadece zevkimi ikiye katlar."

Dişlerim baş parmağına sürttü. Ona alttan bir bakış attığımda yüzü gerilecek gibi olsa da kendine engel oldu. Bu nasıl bir iradeydi böyle?

Ona bir cevap vermek için dudaklarımı araladım.

Elini aniden yüzümden çektiğinde hissettiğim boşluk hissi parmaklarını aniden boğazıma sarmasıyla son buldu.

"Yapma." dedi tane tane. Sanırım nasıl bir cevap verceceğimi tahmin etmişti.

"Yapmak istiyorum." dediğimde sesim bana bile fazla çaresiz geldi. Bedenimin kontrolü o kadar ona aitti ki kımıldayamıyordum bile. Bu sadece bacaklarımın arasındaki ıslaklığı arttırdı.

Parmaklarını sıkılaştırdığında canımı yakmıyordu.

Başını eğerek omzumla boynum arasındaki boşluğa yasladı ve kirpiklerinin tenimdeki karıncalandırıcı temasından anladığım kadarıyla gözlerini kapattı. Sabır dileniyor olmalıydı. Bulamamasını umdum.

İşte o andaydım. Mantığımı tamamen kaybettiğim, ilerisini düşünmeyi bıraktığım anda.

Bedenimi vücuduna daha fazla yasladığımda dudaklarından dökülen nefes boynumu yaktı. Beni yaktı. Ruhumu yaktı.

Belimdeki sertliğini hissetmek beni aklımı kaybettirme noktasına getirirken "Söyle." diye emretti başının pozisyonunu bozmadan. "Ne istiyorsun?"

Dudaklarımı ıslattım.

"Sesimi nasıl kesmek zorunda kalacağını göstermekten başlayabilirsin." Sessizce ekledim. "Senin hoşuna gidecek şekilde."

Onun hoşuna gidecek her şey, ondan çok daha fazla hoşuma giderdi.

Dudaklarını ıslattığında, ıslaklık boynumla omzum arasındaki o yere değdi ve ürperdim. Parmaklarının boğazımdaki tutuşu sıkılaştı.

Başını kaldırdığında ve dik pozisyonuna geri döndüğünde kadınlığımdaki ıslaklık bacaklarımdan aşağı akmak üzereydi.

Elini boğazımdan çektikten sonra, at kuyruğuma doladığı yumruğuyla kafamı doğrulttu ve beni kendine doğru çevirdikten hemen sonra dizlerimin üzerine çöktürdü. Bunu o kadar hızlı ve kibarlıktan yoksun bir şekilde yapmıştı ki nefesim tekledi.

Sıkı tutuşu saçlarımdan ayrılmazken karşımda dev gibi duruyordu. Başını eğmiş, bana bakarken hükmediciydi. Kımıldamasına gerek bile yoktu.

Saçlarımdan çekerek yanağımı kasıklarıyla erkekliği arasındaki o yere bastırdığında yutkundum ve bacaklarına tutundum.

Yumruğunu bir tur daha çevirdi ve saçlarımı çok daha sıkı tutmaya başlarken eşofmanının üzerinden ona değen yanağımı erkekliğine doğru sürttü. Artık kafam acıyordu, gerçekten acıyordu ama bu bana zevkten fazlasını hissettirmedi.

Onu kavramak için kaldırdığım bileğimi sıkıca tuttuğunda dudaklarımdan hayal kırıklığına benzer bir ses döküldü.

"Sana yapmanı söylemediğim hiçbir şeyi yapma."

Tutuşunu unutarak başımı sallamaya çalıştığımda başarısız olmam onu eğlendirdi. "Onaylayamıyor musun?"

Dişlerimin arasından "Hayır." dediğimde temasa o kadar ihtiyacım vardı ki kalçalarımı sabit tutamıyordum.

"Sana yardımcı olmamı ister misin?" dedikten hemen sonra bir cevap beklemeden saçlarımdaki eliyle yanağım ona sürtünürken başımı iki kez aşağı yukarı hareket ettirdi.

Başımı kendine doğru çevirerek ona bakmamı sağladı, bunu yaparken yüzüm hala kasıklarına sürtünüyordu.

Dişlerini sıktığını kasılan çenesinden anladım. Başını iki yana sallarken gözlerinde sert bir bakış vardı. "Senin gibi küçük kızlar, böyle davranılmaktan zevk almamalılar."

"Neden hala kendini tuttuğunu hissediyorum?" diye sordum onu izlerken, söylediklerini kulak arkası ederek. "Sende bundan fazlası var Kurşun Alpugan, değil mi?"

Göz temasımızı bozmadı. "Senin başaramadığını düşünürsek birimizin kendini tutması gerekiyor."

"Tutma." diye fısıldadım.

Bana alaylı bir bakış attı. "Sence şu anda sözü geçecek kişi sen misin?"

Ona cevap vermeden, sadece dişlerimi sıkarak yüzüne bakmaya devam ettiğimde boştaki elinin işaret parmağının arkasını yanağıma sürttü. "Seni kızdırıyor muyum ufaklık?" Konuşmama kalmadan ekledi. "Bana başını kullanarak cevap ver."

Bacaklarındaki tutuşumu sıkılaştırarak tırnaklarımı pantolonunun üzerinden derisine batırdım ama yüzünde hiçbir değişim olmadı.

Bu.. değişik bir durumdu. Ama bundan ölümüne bir zevk alıyordum.

Uzandı ve onu tırmaladığım ellerimden birini tutarak yukarı doğru kaldırdı, başını eğmek zorunda kalarak parmaklarıma minicik bir öpücük kondurduktan hemen sonra dudaklarını araladı. "Tüm tırnaklarını bu şekilde kırmamalısın."

Elimi geri bıraktı ve "Söylediğimi yap." diyerek hatırlattı. Gözlerimi kısarak başımı sallamayı denediğimde tutuşu nedeniyle bunu başaramadım ve ondan yanağım için bir küçük teselli okşaması daha kazandım.

İşaret parmağı yanağımdan dudağıma kaydı ve hafifçe dokundu. "Benim geveze ufaklığım ne kadar da az konuşuyor bugün."

Geriye doğru bir adım attığında ellerim bacaklarına tutunurken dizlerimin üzerinde ilerlemek zorunda kaldım. Yüzüm hâlâ ona yapışıktı.

Bana eğlenir gibi baktı.

Bir adım daha geriledi ve aynı şekilde ilerlemek zorunda kaldım. Şu anki hiçbir şeye zorunda değildim aslında, tek bir lafımla beni bırakacağını biliyor ama beni bırakmasından delicesine korkuyordum.

Arkasındaki koltuğa oturduğunda ve beni dizlerimin üzerindeki konumumda tuttuğunda "İtiraz et." diye söylendi.

"Hayır."

Dişlerini sıktı. "Sadece bir kelime söyle ve seni bırakayım Elfida. İnan bana, senin iyiliğin için."

Söylediklerini yapmadığımda koltukta öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine yasladı ve çenemi tuttu. Yüzümü incelerken bir şeyler düşünüyordu.

"Seni becermeyeceğim, biliyorsun değil mi?" diye sorduğunda gevşettiği eli sayesinde başımı olumlu anlamda sallayabildim. Bir şekilde bunu en başından beri biliyordum zaten. "Sen bir hapın etkisindeyken seninle oynamayacağım. Seni incitmeyeceğim."

Seni incitmeyeceğim.

Bu durum çoğunlukla olsa da *sadece* haptan kaynaklanmıyordu. Ama bunu bilmesine gerek olmadığından sustum.

Kısa bir süre için yüzümü izledi.

Saçlarımdaki elini tamamen bıraktı ve kafa derim rahatlarken bir eliyle saçlarımı özenle düzeltti. En son avcunu geriye attığı saç tellerimde kaydırdığında parmak uçlarım uyuştu.

Bir dakika öncesinden çok farklıydı şimdi.

Bu bir reddedilme miydi bilmiyordum ama istediğim şeye sahip olamamak içime kötü, huzursuz, aşağılanmış gibi bir his ekmişti ve bu yüz ifademe de yansımış olmalı ki yüzü, yüzüme yakın konumda duran kurşun yanağımdaki parmağını hafifçe oynattı.

Bana küçük dilimi yutturacak bir şey yaptı.

Bu çok doğal bir hareketmişçesine bir rahatlıkla yavaşça dudaklarını kafamın üzerine dokundurdu. Bunun için başını hafifçe hareket ettirmesi yetmişti. Öpmedi veya uzun tutmadı, sadece dokundurdu. "Kötü hissedeceğin bir şey yapmadın."

Bana tüm duyguları yaşatıyordu.

Beni öfkelendiriyor, hırslandırıyor, delirtiyordu. Bana önemsiz hissettiriyor, aşağılıyordu. Sonra bir anda bana değerli hissetmeye layıkmışım gibi davranıyor, en savunmasız anlarımdan beni tutup çıkartıyordu. Beni hayata döndüren o olmuşken bazen bana öldürecek gibi bakıyor, ama beni bir krizin eşiğinde bulduğunda 'benim için kimi dövmesi gerektiğini' soruyordu. Bir gün onun için küçük olduğumu iddia ediyor, ertesi gün benim için sertleşiyordu. Öyle veya böyle, nasıl hissettiğimi umursuyordu.

Elfida'yla konuşuyor, *Elif'le* oynuyordu.

"Ama bir kez daha karşımda böyle davranmaya cürret edersen Elfida.." Sanki cümleyi kendim bitirmemi istermiş gibi sustuğunda yutkundum.

Bir elini bana doğru uzattı ve tuttuktan hemen sonra beni ayağa kaldırdı.

Dilim o kadar tutulmuştu ki gerçekten benim için rekor sayılabilecek bir süredir sessizdim.

Ona arkamı dönmemi sağladı, ben ayakta zor duracak bir hâldeyken o oturur pozisyonunda elbisemin fermuarını bir hamlede sonuna kadar açtı ve bollaşan kumaşı düşmemesi için tutarak benim fazlasıyla işlevsiz olduğunu fark ettiği ellerimden birini tuttu, kumaşın üzerine tutmam için bastırdıktan hemen sonra kendi elini çekti.

"Sana hayal etmen için yeterince malzeme verdim ufaklık. Şimdi odama git ve kafanda az önceki sahneyi tamamlayarak kendini rahatlat. Daha iyi hissedeceksin."

Bir elimde kıyafetleri taşırken diğeriyle de düşmemesi için elbisemi tuttum ve salondan çıkarak doğrudan odasına girdim.

Evindeki odasına kıyasla oldukça minimal şekilde dizayn edilmiş ahşap ağırlıklı oda hiç kalabalık değildi. Aksine ferahtı.

Kalbim boğazımda atıyordu, belki de atmayı çoktan içeride bırakmıştı.

Kendimi yatağına bırakarak derin nefesler almaya başladığımda gözlerimi sıkıca yumdum ve bir elimi göğsüme bastırdım.

Az önce olanlara bir açıklık getiremeyen bulanık zihnimdeki kelimeler birbirine dolanırken sırtımı soğuk saten çarşafta geriye bıraktım ve onun sözünü dinlemek için bollaşan elbiseyi üzerimden tamamen sıyırdım.

Kapalı gözlerimin ardında dönen sahne dudaklarımı dişlememe sebep olurken hiçbir ses çıkartmamak için uğraşıyordum.

Parmaklarım çoktan sırılsıklam olmuş kadınlığımı bulduğunda bir kolumu dudaklarıma bastırdım.

O içeride oturmuş ne yaptığımı bilirken utanamıyordum bile.

Kadının bilmediği ve asla bilmeyeceği şey ise, içeride oturan adamın da kendisinden çok da farklı bir şey yapmadığıydı.

KURŞUN A. ALPUGAN

Islak saçlarımı tek elimdeki havluyla kurularken kendimi biraz... şey hissediyordum? Bir şey hissediyordum ama ne olduğunu tanımlayacak bir sözcük henüz bulamamıştım.

Saçma?

Yirmi altı senelik hayatımın son sekiz yılında yapmadığım şeyi yapmama sebep olan şey, ona verdiğim kıyafetleri giymiş bacaklarını toplayarak oturduğu koltukta telefonumdan saçma videolar izliyordu.

Evet, kendi sarjı olmadığı için bir çocuk gibi telefonumu istemiş ve gereksiz yer işgal etmekten çekinmeyerek, saçma sapan bir vakit hırsızlığı projesi olduğuna emin olduğum bir uygulamayı telefonuma indirmiş, yarım saattir oyalanıyordu.

Ayrıca o da duştan çıkmıştı ve saçları ıslaktı.

Kılıç şu manzarayı görüyor olsa onun eline telefonumu verdiğim için dört saat söylenirdi.

Telefonumda işle ilgili veya herhangi önemli bir şey yoktu. Meraklı davransa ve biraz karıştırsa belki özel hayatımla ilgili üç beş önemsiz şeye denk gelebilirdi.

Ona karşı ne hissettiğimden emin sayılmazdım ve bu nadiren yaşanırdı. Aslına bakmak gerekirse hiç yaşanmazdı. İnsanları koyabileceğim sadece dört kefe vardı ve bu sınıflandırmayı yapmak son derece basitti. Ailem, vasıfsızlar, benim için çalışanlar ve düşmanlarım.

Ailem veya çalışanım olmadığı barizdi, ancak diğer ikisi tartışılırdı işte.

Bir sebepten onu düşman kefesine koymak hoşuma gitmiyordu. Güvenmiyordum, evet ama birinci kefenin dışındaki kimseye zaten güvenmezdim. Onunla ilgili problemli olan bir şey mi vardı yoksa problem başlı başına o muydu bilmiyordum ama içimde onu tamamem 'düşman' kefesinden alıkoymamı engelleyen bir şeyler vardı.

Aynı şekilde vasıfsız kefesinden de.

Daha önce hiçbir vasıfsız için mastürbasyon yapmamıştım. Ve bu gerçekten utanç vericiydi. Benim buna ihtiyacım yoktu. Hayallerle tatmin olmak için fazla her şeye sahiptim.

Kendimi anın etkisine kapılıdığıma ikna etmiştim. Genelde serleşmeme sebep olan insanlar, bu durumu çözmemi de sağladığından yarım kalmak

kafamı bulandırmıştı. Yine de ona bunu yapamazdım. Bir hap takviyesiyle mantığını geriye atmış olsa da şükür ki benimki yerindeydi.

O.. sinir bozucuydu. Her şeye itiraz eder, dik başlılık yapar, söz dinlemez ve baş ağrıtırdı. Yani tam olarak itaatkârlık karşıtı tüm özelliklere sahipti. İçinden böyle biri çıkması, parmaklarım boğazındayken gülmesi, dizlerinin üzerindeyken bana o bakışla bakması.. ona çok zıttı.

Ve bunda bana bile kontrolümü kaybettirecek bir şeyler vardı. Elbette bir seferliğine.

Fazlasını gördüğü takdirde arkasına bakmadan kaçacağını tahmin etmek çok zor olmasa da görüntüsüne yakışır şekilde 'vanilya tipi' biri değildi demekki. Kendi çapında domine edilmek ona zevk vermiş olabilirdi ama benim çapım ona zevk veremezdi.

Oturduğum mutfak sandalyesinden salondaki koltuğumda oturan bedenini izlerken hangi kefeye ait olduğunu düşünmeye devam ettim.

Belirsiz şeyleri sevmezdim. Aklımı kurcalar, vaktimden alırlardı. Ve o tam olarak belirsiz bir şeydi. Bu sandalyede oturup kefesini düşüneceğim kadar kıymetli olmamalıydı.

Vasıfsızlar evime girmezdi, vasıfsızları teselli etmek için kelimelerimi sarf etmezdim, vasıfsızlara sarılmazdım, vasıfsızların krizlerini önemsemezdim, vasıfsızlarla sohbet etmezdim.

Öyleyse Elfida Alaner neydi?

Bu kefe karmaşasını çözmek için ona iş teklif edip çalışanım hâline getirme fikri aniden çok mantıklı geldi.

O odama girdikten ve duş alıp çıktıkan sonra ben de duşa girmiştim ve çıktığımdan beri telefonumu alması dışında hiç muhattap olmamıştık. Burada oturmuş onu izlerken onunla ilgili ilk kez böylesine derin düşünüyordum.

Neden hayatımdaydı ki?

Mavzer'de karşıma çıksaydı ve bir maç yapsaydık, sonrasında bir daha muhattap olmazdık ve tamamen vasıfsız olabilirdi.

Şimdi de öyle sayılırdı. Sanırım onun için vasıfsızdan bir tık fazlası denilebilirdi. 'Bir tık fazlası' olmasının sebebiyse kaderin saçma tesadüflerine dayanıyordu, fazlasına değil.

Bu kadar düşünecek kadar önemli olmamalıydı. Sandalyeden kalkarak mutfağa kısaca bakındıktan sonra "Aç mısın?" diye sordum ona doğru.

Başını telefondan kaldırdı ve 'ı ıh' diye mırıldandı.

Islak saçlarıyla yaptığı topuza bakarken ağzımı açacak gibi olsam da bir şey söylememeyi seçerek "Saatlerdir bir şey yemedin." dedim.

"Yani?"

"Yani açsın."

Bana ters bir bakış atabilecek kadar cesaretli kadın bakışlarını geri telefonuma indirdiğinde sinir olarak ona doğru ilerlemeye başladım ve tepesinde durduktan sonra telefonumu geri aldım.

"Ya." diyerek söylendiğinde bakışlarımı kafasını geri yatırmış, bana bakan yüzüne indirmekle hata yaptığımı düşündüm aniden. Sonra bu düşünce midemi o kadar bulandırdı ki kısa bir tiksinçlik hissiyle mücadele etmek zorunda kaldım. Bir saniye için gözüme bana, ona bakmamış olmayı isteyecek kadar.. sevimli(!) gelmiş olması kabak yemeği yemiş gibi hissettirdi ve açıklık getirmek gerekirse kabak yemeği midemi bulandırıyordu.

Duştan çıkmıştı, ıslak, makyajsız ve şartlar düşünüldüğünde çirkin olmalıydı.

Yine de bu gecenin başındaki, giyinik, makyajlı ve bir barbie bebeği andıran hâlinden daha güzel gözüküyordu.

O hâline de kötü diyecek bir erkek tanımıyordum ama böyle daha gerçekti.

Ne zamandır ona baktığımda bir baş ağrısından fazlasını gördüğümü düşündüm. Cevabı ben de bilmiyordum. Tüm bu saçmalıklar onu kolundan tutup bu ıslak hâliyle kapıya koymak istememe sebep oldu.

Koltuğa oturarak telefon ekranımı kendime çevirdiğimde refleks olarak uygulama geçmişine baktım ve önemli bir şey görmemem üzerine ekranı geri kapattım, başımı geriye atarak tavanı seyretmeye başladım.

Koltukta kıpırdandı.

Çok sinir bozucuydu.

"Sosyal medya kullanıyor musun?"

Çok konuşuyordu.

"Hayır."

Bir saniye sustuktan sonra "Niye?" diye sordu. "Hiç mi?"

Benimle sohbet edebileceği izlenimine kapılması için ona ne verdiğimi bilmiyordum. Yine de nefesimi bırakırken "Sadece İnstagram." diye mırıldandım.

"E kullanıyormuşsun işte." dediğinde gözlerimi kapattım. Bana zorla hesap açtıran Mavi, bazen telefonumu alıp benim yerime fotoğraf

yüklüyordu. Onun dışında uygulamaya en son bir yıl önce yanlışıkla tıkladığımda girmiş olmalıydım. Yine de ona bunları anlatmama gerek yoktu.

Ağzını açacağını hissettiğimde gözlerimi açtım ve kafamı yasladığım yerde yan çevirerek ona baktım. Koltuğa yan bir şekilde oturmuş büktüğü bacaklarını kollarıyla sarmıştı. Ona verdiğim, üzerine uyacak tek şey olan şort güzel bacaklarının büyük bölümünü açıkta bırakıyordu.

Hapın etkisini atlatmıştı.

Burnumuzdan getirdiği saatlerin sonunda ikimiz de derin bir nefes almıştık. Tanıştığımızda burnu havada bir kadındı. Etrafımdayken çoğunlukla bana çocuk bakıcılığı yaptırılıyormuş, şımarık, küstah küçük biz kızla uğraşıyormuş veya bir ringin içerisindeki kaybetmek kelimesinden haberdar olmayan, bana kafa tutacak kadar aklını peynir ekmekle yemiş bir rakibimle konuşuyormuş gibi hissetsem de son saatlerde karşımda, kafamı sekiz yılın üzerine ilk kez mastürbasyon yaptıracak kadar bulandıran bir kadındı.

Gözlerim üzerindeyken çenesini çıplak dizlerinin üzerine koydu ve heterektomili gözlerini rastgele üzerimde dolaştırdı. Yüz hatlarımı inceledikten hemen sonra küçük turu gözlerimde son bulduğunda bazen de böyle olduğunu düşündüm. Akıtmadığı göz yaşlarının silinmesine ihtiyacı varmış gibi.

İçimden geçirirken bile huzursuz olacağım kadar saçma bir şekilde neler yaşadığını düşündüm.

Tuvalette abisiyle onu krize girmenin direğinden döndüren bağırışmasının bir kısmına şahit olmuştum. '*Keşke o evi yaktığımda içinde sen de olsaydın Ataner*.'

Bana hiç duyurmadığı bir ton vardı sesinde.

Bu ufaklık bir ev yakmıştı. Muhtemelen kendi evini.

Onda normal olmayan bir şeyler olduğu en başından belliydi. Karanlığa ve turuncuya karşı olan aşırı korkusu, kolayca girebildiği krizler, aniden bakışlarına yerleşen sonrasında hemen kaybolan o hisler.. Yirmi yaşında genç bir kadınken sıradan olmayan bir dövüş kulübünde şu an sahip olduğu seviyeye gelmesine sebep olan şeyler olmalıydı.

Kötü şeyler yaşadığını düşündüğümde parmaklarımda anlamsız bir sızı oluştu.

Öğrenmem muhtemelen kırk saniye sürerdi ama buna kalkışmak, bana onun vasıfsız olmadığını kanıtlardı. Çünkü vasıfsızların araştırmaya değer

hayatları olmamalıydı.

Böyle bir şey yapmayacaktım.

O sıradan biriydi.

"Uyuyacağım." dedim koltuktan kalkmak için doğrulurken. "Kalk."

Kaşlarını çattı. "Niye kalkıyorum, git uyu?"

"Ben burada uyuyacağım." dedim düzce. "Kalk, odama git."

Bir an yüzüme anlamsız bir bakış atsa da hemen ardından kafasını yana yatırdı ve değişik bir ses çıkarttı. "Beni mi düşünüyorsun?" diyerek alaycı bir tavır takındığında ona düz düz bakmaya devam ettim.

Düşünülmekten kastı bu olmamalıydı.

Cevap vermeye değer bulmadığım sorusunun üzerine koltuğa daha da yayıldı. "Teşekkür ederim ama gerek yok. Uykum gelmedi, sen git."

Bir kaşımı kaldırdım.

İkna etmek ister gibi hafifçe gülümsedi. "Git. Televizyona falan bakarım belki. İyi geceler."

"Sen bilirsin." diye mırıldanarak odadan çıkmak için arkamı döndüğümde bakışlarını kapıdan çıkana kadar sırtımda hissetmeye devam ettim.

Ürpermezedim, gerilmezdim veya telaşlanmazdım. Ama aniden bakışlarından sırtıma akan, tanımsız, negatif bir şey hissettim. Ve bu sadece yüz ifademin sertleşmesine neden oldu.

Bu durum mantığa aykırıydı. Önemsiz diye hakkında yeterince bilgi sahibi olmadığım biri özel alanımın içinde bulunmamalıydı.

Ailemle, kardeşlerimle muhattap olmamalı, benimle sohbet edecek bir statüde olmamalıydı. Kılıç'a hayatımda bir konumu bile olmayan biri hakkında bu kadar şüpheci davranmamasını söyleyip dururken işin geldiği yer; ailemi tanımış olması, odamda kalması, sadece kız kardeşimle geldiğim bir evde onun kıyafetleriyle, hemen yan odada kalmasına müsaade etmek için ikinci kez düşünmeme gerek duymamam ve yan yanayken verdiği bir yabancıylaymış hissiyatının azalmasıydı.

Her şey o kadar yavaş ve sebeplere bağlıydı ki durup düşündüğümde tanımaya tenezzül etmediğim biri olması, şu anki durumunu garip kılıyordu.

Bir yabancıdan ayrıcalıklıydı.

Bu zamana kadar onun hakkında derinlemesine bir şeyler öğrenecek kadar önemsememiş miydim, vakit mi bulamamıştım yoksa ertlemiş miydim bilmiyordum ama odamın kapısını arkamdan kapattığım anda parmaklarım mesajlar sekmesindeki bir isme iki kelime yazdı.

Elfida Alaner.

~

Güneşin doğmadan önce gökyüzüne sadece aydınlığının bir kısmını göndermeye başladığı bir saatte yürüyüşe çıkmak için uyanıp da onu kanepede gözleri kapalı bulduğumda altmış dört saniye boyunca kapının eşiğinden ona baktım ve en fazla kim olabileceğini düşündüm.

Kapıdan çıkmadan önce yanına yaklaşıp ıslak saçlarıyla yaptığı topuzundaki tokayı çıkartıp koltuğa koyarken ve kenardaki pikeyi üzerine örterken ise kendimi içimden mesajıma gelecek cevabın, onu koymam gereken kefeyi direkt olarak göstermemesini dilerken buldum.

Ve hemen ardından kendime esaslı bir küfür savurdum.

ELFİDA ALANER

Güneşin doğmaya başlamasıyla daldığım uykunun arasında muhtemelen saçımdan düşmüş olan tokayı bileğime takarak alnımı ovuştururken uykulu gözlerimi salonda gezdirdim ve ayaklarımı koltuktan aşağı sarkıttım.

Bu iğrenç ses neydi böyle?

Buruşmuş yüzüm cam duvardan içeri giren güneşe tepki gösterirken "Günaydın." dedi tok bir ses.

Bakışlarımın Amerikan mutfaktaki tezgahın arkasında duran adamı bulmasıyla ayılmam bir olmuştu.

Sikeyim. Sikeyim!

Açılan zihnim her şeyi hatırlarken evimde yalnız olmadığımı idrak etmem çok ani olmuştu.

Tamam. Açıklık getiriyordum. Ona ait bir evde, gözümü açtığım ilk kişi o olacak şekilde uyanıyordum.

Sevgili bugün. Artık en sevdiğim günsün.

Kısa kollu siyah tişörtünün açıkta bırakığı kollarındaki kaslar her hareketiyle dalgalanırken blenderın iğrenç sesini kulak arkası ederek bir şaheseri andıran adama baktım.

Ve sevgili sevgilim. Sen hâlâ en sevdiğim insansın.

"Günaydın." diye yanıtladım onu aksice. "Uyuyana saygı nedir bilir misin?"

Arduvazları üzerimdeyken çalışan blenderın arkasında olduğu şekilde durmaya devam etti.

Gözlerimi devirirken "Saat kaç?" diye mırıldandım ve sırtımı geriye bırakarak yarı yatar bi poziyona geldim. Uykumu alamamış hissediyordum.

Güneş doğacağını belli ederek karanlık geceyi aydınlatmaya başlamadan önce uyumazdım. Ve henüz uykumu almama yetecek kadar uyumamıştım.

"Dokuza geliyor."

Homurdandım. Dokuz neredeyse benim uyku saatimdi, uyanma değil!

İki saatten biraz daha fazla uyumuş olmalıydım.

Yine de şikayetçi olduğumu elbette ki söyleyemezdim. Hatta her gün böyle uyanmaya çoktan razıydım.

Blenderin canına kastedilen bir kurbanı andıran sesi sonunda sustuğunda Kurşun önüne iki bardak çekti ve içlerine yeşil renkte tadının iğrenç olduğuna bahse girebileceğim bir sıvı doldurdu.

Bardakları alıp yanıma geldiğinde ve birini önüme bıraktığında ona yüzümü buruşturarak baktım. "Bu ne?"

"Ispanak suyu." Koltuğa oturdu ve kendi bardağından benim dört yudumuma tekabül edecek bir yudum aldı. Yüzünde tek bir mimik oynamazken ona hayretle baktım.

"Her sabah bunu mu içiyorsun?"

"Hayır. Genelde havuç suyu içerim." diye açıkladığında onunla ilgili bir şeyler öğrenmek beni heyecanlandırdı.

Anladığımı belirten bir ses çıkarttım. "Bugün niye ıspanak? Havuç mu yoktu?"

Arduvazları birkaç saniyeliğine gözlerime tutunduğunda tüm duygusuzluğuyla beni cevapsız bırakmıştı. Değişik bir şeyler sezdim.

Evet veya hayır demek bu kadar zor olmamalıydı.

Kaşlarıyla önümdeki sehpahada duran bardağı gösterdi ve "İç." dedi.

Mideme girecek şeyler konusunda çok hassastım. Kimsenin bana ne yiyip içeceğimi söylemesine, beni zorlamasına tahammülüm yoktu. Sabahın erken saatlerinde boğazımdan bir şeyler geçmesine olmadığı gibi. Aslında.. biz ona günün tüm saatleri de diyebilirdik. Yine de öne doğru eğildim ve bardağı parmaklarımla sardım. Nefret edeceğimi biliyordum. Yine de, bunu o yapmıştı işte. İlk kez elleriyle bana bir şey yapıyor ve içmem için önüme bırakıyordu. Ona hayır cevabını veremezdim.

Bardaktan küçük bir yudum aldığımda ve dudaklarımı ıslattığımda gözleri üzerimdeydi. Tadı güzel değildi evet, ama beklediğim kadar iğrenç de değildi dürüst olmak gerekirse.

Yine de bu koca bardağı bitirebilecek bir mideye sahip olmadığım aşikârdı, bu yüzden yüzümü buruşturarak beğenmemiş gibi yaptım.

"Abartma abartma." diye mırıldanırken kendi bardağını bitirmek üzereydi.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından sesime oturttuğum, her şeyden habersiz birinin kendi hakkında duyacağı türden bir endişenin ciddiyetiyle "Kurşun." diyerek ismini söyledim.

Bana baktı ve söyle dercesine başını salladı.

Göz teması kurdum. "Neden buradayız?" Ellerimi havaya kaldırarak odayı gösterdim. "Neden sürekli etrafında olduğumda böyle garip durumların içerisinde kalıyorum?"

Rahatlığımdan şüphelenmemesi için biraz eşelemem gerekiyordu.

İki saniye kadar bekledikten sonra bardağında az bir şey kalan sıvıyı da bitirdi ve bardağı sehpaya bıraktı. "Denk geliyor." Arkasını geri yaslanarak bir kolunu koltuğun sırt kısmına rahatça uzattı. Ama sesi ciddiydi. "İş dünyası böyledir Elfida. Böyle şeyler her zaman olur ve sen sadece biraz fazla şahit olmak zorunda kaldın. Yine de için rahat etsin diye söylüyorum, benim yüzümden bir zarar görmeyeceksin."

Hafif alaylı bir bakış attım ona. "Emin misin? Zarar görmemiş hâlimden kastın kaçırılmam, vurulmam veya seninle arabadayken peşimize düşen adamlar yüzünden geceyi bir dağ evinde geçirmek zorunda kalmamsa zarar görmüş hâlimi düşünmek bile istemiyorum."

Arduvazları vurulmamdan söz ederken karnıma kadar doğal bir hareketle düşmüş ve geri yüzüme tırmanmıştı. "Ve hâlâ buradasın."

"Ne?"

Dudaklarını ıslattı ve arduvazlarına daha derin bir şeyler oturdu. Düşünceliymişçesine. "Benim yüzümden kaçırıldın, vuruldun falan filan." 'Neyse' dercesine elini salladı. "Öyleyse neden hâlâ etrafımdasın? Beni görünce yolunu değiştirmen gerekmiyor mu, arabama binmekten kaçınman?"

Doğru bir noktaya parmak basmasıyla ifademi sabit tutmak için uğraşmak zorunda kaldım ve omzumu silktim. "Her şey kontrolsüzce gelişiyor." Onu inceledim. "Ve sanırım senden korkmuyorum. Hatta başıma bir şey gelse bunu engellemek isteyeceğine eminim."

Kaşları hafifçe hareket etse de ifadesi sabit kaldı. "Gerçekten birinin seni düşünmesine ihtiyacın var." Es verdi. "Çünkü bunu kendin için yapamadığın bariz."

"Neden ki?" diye sordum tamamen safa yatarak.

İşaret parmağını yavaşça kendine doğrulttu. "Az önce bana güvendiğini ifade ettin. Ve bir de korkmadığını." Gözlerinde bu onu eğlendiren bir durummuş gibi bir his oynadı ve yok oldu. "Tanımadığın insanlar hakkında daha dikkatli olmalısın Elfida."

İnce zil sesinin evin içini doldurmasıyla arduvazlarını üzerimden yavaşça ayırdı ve mekanik bir hareketle kapıyı açmak için ayağa kalktı.

Bana arkasını döndüğünde geniş omuzlarını inceledim.

Ne var biliyor musun sevgilim..? Sanırım sen de tanımadığın insanlar hakkında daha dikkatli olmalısın.

Bir, sessiz dakikanın ardından Açanay'a ait olduğunu tahmin ettiğim topuk sesleri ve tok iki ayak sesi yükselerek oturduğum koltuğun olduğu salonda son bulduğunda karşımdaki üç insanı inceledim.

Kurşun koltuğuna tekrardan yerleştiğinde Açanay boynuna doladığı şalı çıkartıyordu. Kılıç'sa bir eli cebindeyken buz mavilerini benim üzerime dikmişti bile.

"Günaydın." dedi düzce.

Ona başımı eğerek karşılık verirken buz mavilerini, bakışını ilk kim kaçıracak yarışı yapıyor gibi diktiği gözlerimi göz bebeklerinden koparmadan oyununu sürdürdüm.

En sonunda gözlerini kıstı ve bakışlarını üzerimden çekerek koltuğun bir köşesine, yeni oturan Açanay'ın yanına sıkıştı.

Açanay bana Kılıç'a oranla daha sıcak bir bakış attığında ona onun gibi karşılık verdim. Bu kadın başta bir soğuk nevalayi andırsa da samimi biri gibiydi. Veya biz ona.. gözlem yeteneği Kılıç kadar iyi olmayan biri de diyebilirdik.

Kılıç Falu yemek yemek gibiydi. Yani hiç sevmiyordum ama arada ona tahammül etme zorunluluğum vardı işte. Yine de dürüst olmak gerekirse, ondan o kadar da nefret etmiyordum. Bu adam, başından beri bir gün bile haksız olmamıştı.

Açanay bakışlarını Kurşun'a çevirdi ve "Hallettim." dedi sadece tek kelimeyle.

Kurşun başını salladıktan sonra bana baktı ve "Dediğim gibi Elfida," dedi tavrını bozmadan. "Bu durumda senin endişelenmeni gerektiren bir şey yok." Cümlesinin ardından sanki devam etmesini ister gibi Açanay'a baktığında Açanay oturuşunu dikleştirerek sözü devraldı. "Biliyorsun ki arkadaşlığımızın dışında Kılıç ve ben Kurşun için çalışıyoruz. Bizi bir

güvenlik sorumlusu olarak düşünebilirsin. Böyle durumlarda önemleri almak benim görevim ve Kurşun için de bunu sağlarım fakat," Kısa bir es verdi. "İki kez böyle bir olaya dahil olman üzerine senin için de tamamen önlem amaçlı, kısa süreli bir koruma programı düşündük. Kurşun'la birlikte."

Kılıç sessizce, rahatça oturduğu koltukta baş parmağıyla çenesini kaşırken yüz ifadelerimi inceliyordu.

Dürüst olmak gerekirse böyle bir şey beklemiyordum. Ve istemiyordum da. Onlar için bir düşman konumundayken beni bir koruma programına almaları demek, yakından izlenmek demek oluyordu. Bu durum planlarıma zarar verebilir, beni savunmasız kalacağım ve beklemediğim durumlara sokabilirdi.

Ben bu oyunda her hâlükârda kazanacaktım. Ancak yalnızca, ipleri elimde tutmaya devam edebildiğimde.. Planları ve zamanlamaları kendim ayarladığımda.

Bunun içinse ihtiyacım olan son şey izlenmekti.

Düşünür gibi davrandıktan sonra "Gerek olduğunu sanmıyorum." dedim. "Kendimi fiziksel olarak koruyabileceğimden emin olabilirsiniz." Bekledim ve Kurşun'a kısa bir bakış attım. "Hem daha Mavzer dışında nerede karşılaşacağız ki? Kaldı ki dedem bu durumu fark ederse benim için hiç iyi olmaz."

Açanay gülümsedi. "Biz fark edilmeden çalışırız Elfida." Gözleri gözlerimdeydi. "Hatta öyle ki, izlendiğinden senin haberin dahi olmaz. Rahatsız olmazsın."

Kurşun'un sesi olaya noktayı koyacak kadar net çıktığında yüz ifadem hala düşünceliydi. "Kabul edecek. Uzatmanın mânâsı yok."

Bir kaşımı kaldırdım. "İstemiyorum dedim."

Bana üstten bakışlar atarken duruşu her zamanki kadar donuktu. "Çok bir şey ifade etmiyor."

Bir tartışmanın fitilini ateşleyecek o cümleyi kurduktan sonra girdiğimiz münakaşa yirmi dakika da devam etmiş ve itiraz etmeye devam edip şüphe çekmemek için susmak zorunda kaldığım dakikaların sonunda kabul etmek zorunda kalmamla son bulmuştu.

Kocaman of'lamak istedim.

Açanay'ın anlattığına göre olay sadece beni, bana bile fark ettirmemeye çalışarak uzaktan izleyecek ve herhangi bir tehlikeli durumda onlara bildirecek birinin korumalığımı yapmasından ibaretti.

Kulağa çok da kötü gelmiyordu. Ama Kurşun için bir şeyler yapmam gereken zamanlarda, Okyanus'ların deposunu bastığım gibi, nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bu işin kısa sürmesini umuyordum.

Sürmezse de bir adamı atlatmak çok da zor olamamalıydı. Üstelik benim için..

Dağ evinden ayrılıp da Kurşun'un arabasına bindiğimde Açanay ve Kılıç da Mercedes marka bir jipe binmişlerdi ve toprak yolda arkamızdan ilerliyorlardı.

"Eve mi gidiyoruz?" diye sordum direksiyonu kavrayan ellerini izlerken.

"Başka bir yere mi gitmek isterdin?"

Espri yapmaktan uzak çıkan stabil tonundaki sözlerinin üzerine sadece gözlerimi devirerek sessiz kaldım ve başımı geriye yasladım.

Bir dakika geçmeden kafasını yana çevirdiğini ve kısa bir bakışın ardından yeniden önüne döndüğünü fark etsem de ona bakmadım. "Ne oldu?" diye sordu sakince.

Gözlerimi yan profilime sabitledim. "Ne olmuş?"

"Durgunlaştın."

Heterektomili gözlerim her biz zerresinde dolaşırken dudaklarım yorgunca kıvrılmak istedi. Ona ulaşmaya başlıyordum. Ama yine de başımı önüme çevirdim ve umursamaz bir ifadeyle omuz silkebildim. "Sadece yorgunum."

Sessiz kalmayı seçerek arabayı sürmeye devam etti süre boyunca içime dadanan bu huzursuz hisle mücadele etmeye çalıştım. Bu bilinçaltımın bana bir uyarısı mıydı bilmiyordum ama göz ardı etmeyi seçiyordum. Sona yaklaşıyordum.

Çok az kalmıştı artık. O maç olacaktı. O maçtan sonraysa.. bir uçurumdan aşağı son hız yuvarlanmaya başlayacaktık.

Şarja takarak açılmasını sağladığım telefonum kucağımda bir bildirimin sesiyle titrediğinde uzandım ve cihazı kavrayarak ekrana baktım. Gördüğüm isim, bulunduğum araç ve inanın yanında beni hafifçe gererken bunu gizledim.

Ekrem Ş. -Vereceğimi verdim. Şimdi sıra alacaklarımda.. Tik tak Elfida.

Stabil bir yüz ifadesiyle okuduğum mesajın üzerine telefonun ekranını kapatarak cihazı yeniden kucağıma bıraktığımda Kurşun'un ilgisinin benim üzerimde gibi görünmüyor olması beni rahatlattı.

Bir an için içimdeki o küçük ses yeniden canlandı ve bana her şeyi mahvedip etmediğimi sorgulattı. Yaptıklarımla ona yaklaşacağım yolu mu hazırlıyordum? Yoksa kendi idam ipimi tavana mı asıyordum?

Başladığım yerden çok uzaklaşmıştım. Zaman zaman yolumdan şaşmış, amacımdan uzaklaşmış, merakıma ve hırsıma kapılmıştım. Çok eşelemiştim. Çok batmıştım. Ve her batış çıkmamı daha da zorlaştıracaktı. Bunu biliyordum. Ama duracağım o nokta yıllar öncede kalmıştı.

Bir mesaj sesiyle daha aydınlanan ekrana baktım.

Gelen dosyaları üstün körü, karnımda huzursuz bir sancıyla inceledim.

Sene 2017ye ait bir dosya. Kurşun Alpugan şirketinin yasadışı yatırımlarını bir adama yönlendiriyor. Adam yirmi beş yıl hüküm yiyor.

Sene 2018. Art arda meydana gelen, bağlantılı görünen dört cinayetin kapanan dosyası. Buraya kadar her şey normal. Ancak yazıların devamında Kurşun'un dosyanın kapanmasını sağlamak için yaptığı şantajların küçük delilleri.

Sene 2020. Kurşun Alpugan ve İzel Sarca isminde bir kadının karıştığı, ön dört ölüme sebep olan yasadışı dövüş kulübü olayı. Dosyanın neden kapatıldığına dair hiçbir bilgi yok. Tek yazan, 'dosya üst kurumlara aktarılmıştır' bilgisi.

Birçok yıl, birçok üzeri örtülen yasadışı olay. Duyulmadan, yayılmadan kapanan olaylar dizisi.

Kurşun'un hayatının çok küçük, minicik kısımları. Bir gün beni hayatta tutması için ihtiyacım olacak her bir bilgi kırıntısı.

"Kötü bir haber mi?"

İrkilmemi son anda engellerken telefonun ekranını kapattım ve "Sayılır." diye yanıtladım onu normalce.

Sadece suç geçmişin sevgilim. Biraz canını yaktığın insan, biraz da malını yaktığın insan.. Hepsine rağmen, buradayım. Hiç kimse olmasa bile, ben yanında olacağım.

11 YIL ÖNCE, ELFİDA

Karnımdan sızan kanları durdurmak amacıyla yumruğumu bastırdığım kesiğin sızısını unutmak için dişlerimi sıkarken acıdan dolan, ama yaşlar akmayan gözlerimi karşımdaki koca adama diktim.

Beni inceleyen gözleri, tartan bakışları ve soğukkanlı duruşuyla elindeki, üzerinden kanlar damlayan bıçağı parmakları arasında çevirdi.

Sırtımı dikleştirmeye çalıştım. İzbe binaların arasında kalan, loş, ara sokakta bulunan diğer insanların gözleri de üzerimdeyken mimiklerimi kontrol altına almaya çalıştım. Ben güçsüz değildim.

Adam başını yavaş yavaş, bir şey düşünür gibi salladı.

Karnımın biraz üstüne sapladığı bıçağın sancısına alışmaya başlarken duruşumu bozmamak, yere çöküp ağlamamak zordu. Ama inatçılığım ve gururum buna asla izin vermezdi.

Parmaklarını gevşetti ve bıçağı yere bıraktı.

Kolumu tuttu ve elimin karnımdan ayrılmasına sebep olurken hiçbir mimik barındırmayan suratıyla diğer elini karnıma bastırdı ve gözlerimdeki acıyı görmeyi bekledi.

Bıçak yaram çok derin sayılmazdı. Beni kan kaybından öldürmez veya bayılttırmazdı. Ama en can yakanı böylesiydi zaten. Bilincini açık tutmaya yetecek, ama direncini düşürecek türden kesikler. Evet, 10 yaşındaydım ve tüm bunları adımdan çok daha iyi biliyordum.

Parmaklarını yaramın üzerinde sertçe oynattığında dişlerimi sıksam da tepkisiz kaldım. O da biraz daha bastırdı.

Beş, on, yirmi, otuz üç saniye.

Ve sonra elini çekti, kan damlayan parmaklarını yere doğru salladıktan sonra gülümsedi. Parmakları saçlarım üzerinden hafifçe gezerek kendince okşadığında karnımdaki gerginlik büyüdü.

Başını aşağı doğru eğdi ve kısa olan boyuma tepeden bakarken "Aferin." dedi başını sallayarak.

Aferin.

Bu lafı en son ne zaman duyduğumu hatırlamıyordum bile. Sanırım annem hala yaşıyorken, yani yıllar önce, boyama kitabımı hiç taşırmadan boyadığım için söylemişti.

Artık boyama kitapları boyamıyordum.

Bunun için fazla büyüktüm.

Bu sokak içinse çok küçük olduğumu söylüyorlardı.

Ama olmadığımı biliyordum.

Aferin kelimesiyle mest olurken koca adama gülümsedim. Bana baktı ve "Sende var." dedi sadece.

Ne var diye sormadım. Sorsam da söylemezdi. Değişik bir adamdı. Hakkında kesin olarak söyleyebileceğim tek şey çok acımasız olduğuydu.

Bir keresinde kolumu çıkartmıştı.

Ben kıvranırken sadece tahta sandalyesinde oturmuş dakikalarca bağırmamı, gözümden akan istemsiz yaşları izlemişti. Adamları da öyle, dakikalar belki de saatler boyunca sokakta kimsenin ne mimiği oynamış, ne de sesi çıkmıştı. Ses ve hareketin kaynağı sadece bendim.

Bunu bana nasıl doğru yumruk atılması gerektiğini anlatırken dikkatim bir kediyle dağıldığı için yapmıştı.

Geçen tüm sürenin sonunda ise ayağa kalkmış, yavaşça yanıma gelip kolumu tutmuş ve herkesin duyabileceği kadar yüksek çıkan 'tak' sesiyle birlikte çıkığımı geri takmıştı.

Yine de ondan nefret etmiyordum.

Çünkü herkes sevgisini şiddetle gösteriyordu, öyle değil mi?

Koca adam kenardaki adamlardan birine baş işareti verdiğinde ayakta bekleyen adam yanımıza geldi ve ona bir zarf verdi. Koca adamsa zarfı bana verdi.

O an bunun ne olduğunu biliyordum.

Bana bir maç zarfı veriyordu.

O an o kadar sevindim ki karnımdan sızan kanları bile unutarak zarfı kaptım, kocaman gülümsedim ve kendime engel olamayarak koca adama sarıldım. Başım göbeğinden biraz yukarı denk geliyordu. Sarılışıma karşılık vermedi. Ama yine de çok mutluydum.

Sonunda ikna olmuştu.

Artık güçsüz ve küçük olduğumu söylemiyordu. Bana bir maç zarfı veriyordu. Artık büyüktüm, artık güçlüydüm. Koca adam beni kabul etmişti. Artık kimse bana zarar veremeyecekti.

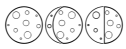
Ona koca adam diyordum -elbette yüzüne değil, yoksa muhtemelen bir parmağımı geçtiğimiz haftalarda, şişko yaşlı bir adama yaptığı gibi keserdi- çünkü adını bilmiyordum. Adını sadece bazıları biliyordu. Onlarsa güçlü ve güvenilirlerdi. Ama biliyordum, koca adam bir gün bana da güvenecekti.

Bana baktı ve kahve gözlerindeki ifadesizlikle önümden çekilmeden hemen önce son bir kez konuştu. "Ölürsen küçük.. sana üzülen kimse olmayacak. Yerinde olsam kazanmak için her şeyimi verirdim. Hiçbir şeyi olmayan bir kız için pek de zor olmasa gerek."

O hep biraz kabaydı. Bu yüzden ona alınmadım. Onun yerine başımı sallayarak onayladım. Bana son kez bakıp gitmeden önce "Şimdi git ve yaranı temizle, gerekirse dik." dedi.

"Ama.." diyerek ağzımı açmıştım ki beni susturdu. Arkasını döndü ve sadece sırtı görüş açımdayken sesini duymama izin verdi. "Seni yaralayanlardan yaranı sarmalarını beklersen bu hayat seni yerden yere vurur."

Zarfımı karanlık gökyüzüne doğru kaldırarak beyaz kağıda gülümsedim. İşte şimdi işin gerçek kısmıyla tanışmaya başlıyordum. Ben bir gün koca adamdan bile daha güçlü olacaktım, ama bunu asla ona söylemezdim.

(kombini şöyle düşünebilirsiniz ballarım)

Direksiyonu sola doğru kıvırırken dar sokağın başındaki takım elbiseli adamlar, içerisindekini görebilmek amacıyla gözlerini kısarak siyah, spor Audimin içine doğru bakındılar. Yüzümü görmeleriyle yolu açmaları bir olurken geleceğimden haberdar olduklarını varsaydım. Oysa ben geleceğimi haber vermemiştim.

Sanırım Ekrem beni zaten bekliyordu.

Dudaklarımı ıslattım. *Pekâla.*

Arabayı yol kenarında bir yere çektikten sonra kapımı açtım ve sakince arabadan indim. İnmemle suratıma vuran manolya kokusu, bu sokağın uçsuz bucaksız görüntüsüyle birleşti ve geriye muhteşem bir dejavu hissi bıraktı.

Kendimi bildim bileli buradaydım.

Tüm o şaaşalı hayatın, muhteşem köşklerin, sosyete partilerinin arka perdesinde Elfida Alaner buraya aitti işte. Dar, tehlikeli, izbe bir ara sokağa.

Son model bir arabadan, üzerimde on binlerce liralık kıyafetlerle indiğimde buraya ne kadar ait gözükmüyorsam tam zıttıydı. Şimdi son sezon ayakkabılarımım topuğunun deydiği zeminde benim kanlarım kazılıydı. On yaşımın, on bir, on iki.. ve daha nicesinin kanları. Şimdi ne kadar her şeyim var gibi gözüküyorsam, bir zamanlar bu sokağa adım attığımda evim bile yoktu.

Derin bir nefes alarak buraya yakışmayacak kadar temiz olan çiçek kokusunu soludum ve kimsesiz sokakta dümdüz yürümeye başladım. Kimse yok gibi görünse de bir yerlerde beni izleyen birileri vardı.

Burası bana hep değişik hissettirmişti. Her yürüdüğümde hayatımın ne kadar boktan olduğunu yüzüme vuruyordu. On bir yıldır, her yürüyüşümde çiçek kokuları burnumdan geçiyor ve beynime ulaştığında intiharın kokusunu bırakıyordu.

Ne buradan, ne de olduğum kişiden şikayetçiydim. Ben buraya her şeyi borçluydum. Sadece.. tüm bu sikik şeylerin olmadığı bir hayatı merak ediyordum bazen. Elif olarak büyüsem ve şu an Elif Alaner olsam nasıl olurdu mesela?

Midem bulandı, berbat olurdu.

Beş dakikalık yürüyüşün sonunda ulaştığım bakımsız kapının kolunu tuttum ve aşağı doğru indirdim. Kapının kenarında bekleyen adam bana baş selamı vererek dışarı çıktığında kapı da arkamdan kapandı.

İçerisi sessizdi.

Bildiğim yolu takip ettim ve depoyu andıran, ama boş ve pis olmayan alanda yerini bildiğim masaya doğru adımladım. Topuk seslerim yankılanıyordu. O da duyuyor olmalıydı.

Geniş alana çıktım ve kahverengi masanın arkasında oturan, koyu lacivert takım elbiseli, kırklarının sonundaki adamla göz göze geldim. Elinde her zamanki gibi purosu vardı.

"Seni bekliyordum." dediğinde pürüzlü, sert sesi yılların tozlarını attırdı.

Onu çok sık görmezdim. Ama hiç unutma fırsatım olmamıştı. Küçükken ne kadar hayransam şu an bir o kadar kızgındım ona. Nefret doluydum bazen. Çocukluğumun katillerinden biriydi o da.

Sonra duruyor ve düşünüyordum. Vardığım sonuçsa ona hala hayran olduğum oluyordu. Canımı yakmasına rağmen muhtemelen hayatım boyunca beni en çok düşünmüş insandı. Can çekişen Elif'in katili olmadan önce kahramanı olmuştu. Elif'in ölmesi gerektiğini bana öğreten, beni acınası olmaktan kurtaran adamdı.

Sanırım koca adama olan sevgim ve kızgınlığım hep doğru orantılı olacaktı. Yine de.. Ona çok şey borçlu olduğumu ve her şeyin arkasında sonsuz bir saygı beslediğimi asla inkâr etmezdim.

Oturmak için bunu söylemesini beklerken eliyle sandalyelerden birini işaret etti.

Tahta sandalyeye oturdum ve bacak bacak üstüne attım. Koyu renk gözleriyle beni izlerken düşünceli görünüyordu. Başını usulca salladı ve dudakları hareket etti. "Yıllar ne çabuk geçiyor.."

Gülümsedim ama pek sıcak sayılmazdı. "Bir de bana sor."

Çok hafifçe gülümsedi ve elindeki puroyu bıraktı.

Masasının çekmecesini açarak bir dosya ve siyah bir bellek çıkartarak masasına bıraktığında yerimde dikleştim, heterekromili bakışlarım direkt olarak çıkardıklarının üzerinde kalmıştı. Kalp atışlarımın hızlandığını hissediyordum.

İşte bunlar, bunlar Kurşun her şeyi öğrendiğinde beni toprağın altına yollamasını engelleyecek olan *şeylerdi*.

Koca adamı bunları bana vermeye ikna etmek pek de kolay olmamıştı. Ama onda hep bir hatrım
olduğunu biliyordum. On bir yıldır bir kez bile dillendirmemiş olsa da ben onun için değerliydim. Bazen beni kayırırdı. Ölüme terk ettiği herkesten fazlasıydım. Bu koca adam, buz tutmuş kalbinin derinliklerinde beni önemserdi.

O bana uzatmadan, kendim uzanmak için bir hamle yapmadım. Neye kızacağı, kızdığındaysa ne yapacağı hiç belli olmuyordu. Yanağımda kaç tokadının izi vardı, sayamazdım bile. Bunlar için ona kızmıyordum. O beni eğitmişti. Ve bazı eğitimler sert olmalıydı.

"Biliyorsun ki seni kırmam küçük." diye konuşmaya başladığında ona odaklandım. Bir şey vermesi demek, fazlasını alması demek olurdu. "Ama çok da alçak gönüllü değilimdir."

Ona baktığınızda tam bir kabadayı görebilirdiniz. Sert ama ironik bir şekilde güven veren heybetli bir görüntüsü vardı. Gerçi bu ne sıfatla karşısında durduğunuza göre değişirdi. Kimileri onu gördüğünde topuklarını poposuna vura vura kaçmayı dileybilirdi. Öne eğildi ve dirseklerini masasına yasladı. "Bana o bilgileri vereceksin."

Genelde bir şeyi yapmamı söylediğinde yapardım.

Gözlerine terreddüt ve kararsızlıkla baktığımda içsel bir hesaplaşma yaşıyordum. Bu zamana kadar hep Kurşun'un iyiliği için oradaydım. Ona

zararı hep kendim verirdim. Benden başkası ona zarar veremezdi.

Şu an karşımdaki adam ise onun en büyük düşmanlarından biriydi.

Ona verebileceği muhtemel bir zararın kapısını açmak karnıma bir sancı saplanmasına sebep oluyordu. Ama bunu yapmazsam kendi yaşamımı garanti altına alma şansımı yok ederdim. Ben ona zarar gelmesin diye koca adama istediklerini vermezsem, her şey ortaya çıktığında Kurşun bana zarar vermekten hiç çekinmezdi.

Dürüstçe "Bilmiyorum." dediğimde gözleri üzerimdeydi.

Çoğu şeyi biliyordu ve düşmanı olmasına rağmen bana karşı çıkmıyordu. Bana doğru ve yanlışı söyleyen, başıma gelecek zararları anlatan ama bunların gelmemesi için hiçbir şey yapmayan bir adamdı. Söyleyeceğini söyler ve bir harabeye dönüştüğümde yeniden ona dönmem için arkamda beni beklerdi.

'*Mahvolacaksın*.' demişti. '*Ve seni o mahvetmeyecek, en büyük hatayı ona seni mahvetmesi için izin veren sen yapacaksın. Bir gün kalbinde fiziksel veya metaforik bir delik açıldığındaysa, tek suçlu sen olacaksın.'* Cümleleri yavaş yavaş aklıma doldu. '*Bilmiyorsun Elfida, biliyorum sandıklarını bilmiyorsun. Tanıyorum sanıyorsun, tanımıyorsun.'*

"Onu öldürmek istemiyorum." dedi şaşırtıcı bir şekilde bana bir şeyler açıklayarak. Açıkçası neden düşman olduklarını bile bilmiyordum. Yıllar içerisinde koca adamın gerçek adını öğrenebilecek kadar ilerlemiştim. Ama ne soyadını, ne de gerçek gücünü çok bilmiyordum. Sadece onun bilmemi istediği kadarını. Öğrenmeye çalışırsam öğrenebilirdim. Ama o da bunu öğrenirdi. Ve ben onun güvenine zarar vermezdim. "Onun ailesine zarar vermek de istemiyorum. Onda bana ait olan bir şey var. Yılların paslandırdığı bir şey. Ben sadece onu istiyorum."

'Ne o' diye sormadım.

"Ona sağlam bir zarar vereceğimden endişeleniyorsan endişelenme. Asıl korkman gereken onun sana vereceği muhtemel olan zarar. Kendi canını koru, onunkini koruduğun yeter."

Nefesimi bıraktım. "Bilerek ona zarar vermem."

"Sen değil ben vereceğim. Ama sana bir şeyin sözünü verebilirim." Es verdi. "Onun veya ailesinin canına bir zarar gelmeyecek. Kaldı ki bu öyle kolay değil. Hiçbir şey bilmiyorsun derken boş konuşmuyordum."

Hiçbir şeyden emin değilsem de bir şeyden emindim. Koca adam söz verirse, tutardı.

"İhtiyacım olan şeyi evinde, bir yerde tutuyor. O evin krokisi." Gözlerime baktı. "Sadece bu."

Başımı ovuşturdum. "Başka bir şekilde bulamaz mısın?"

Bana küçük bir gülümsemeyle baktı. "Onun sakladığı bir şeyi bulmak zor. Zor olmasına zor ama istesem bir şekilde hallederim. Peki o zaman senin bana bağlılığını nasıl anlayacağım küçük?"

Ona şaşkın bir bakış attım. "Bunca yıldır hala anlamadın mı?"

Başını salladı. "Anladım elbet, anladım. Ancak bir şeyi hala anlamadım: Karşımda Kurşun Alpugan olsa bile, hala bana bağlı kalacak mısın?"

Belki de sesli bir şekilde itiraf etmezdim. Ama koca adama hep bağlı kalacaktım. O da etmezdi ama o da bunu biliyordu.

Başımı salladım.

Mecburdum.

23 Eylül 2022. Mecburum sevgilim. Belki de değilim.. Ama sana ulaşırken seni incitmem gerekiyorsa, bunu yaparım.

"Evi fazla büyük," Sandalyeye bıraktığım çantayı açarken bir yandan da konuşmaya başladım. "Her odayı görmem, gezmem imkansız. Sana sadece genel bir kroki sunabilirim."

"Yeterli." dedi.

Mimarlık okuyor olmamın sosyal hayatıma tek katkısı, takıntılı olduğum adamın evinin krokisini onun düşmanına çizerek sunabiliyor olmamdı sanırım.

Büyük çizim kağıdını masasına bıraktım ve ayağa kalkarak masadan bir kalem aldım. Bu krokiyi hazırlamıştım, sadece ona verip vermeyeceğim konusunda kararsızdım. Şu ana kadar.

Belli noktaları işaretleyerek vurulduğumda girdiğim evde gözüme kestirdiğim kameraları, korumaların bulundukları bölgeleri, eve girişin belli olduğu kapıları anlattım.

Geçen dakikaların sonunda koca adam oturduğu yerden, yanında ayakta durduğum için kafasını kaldırarak bana baktı ve başını salladı. Memnun görünüyordu.

Ona düz bir şekilde bakarken "Umarım sözünü tutarsın." dedim normale oranla daha soğuk bir tonla.

"Tutacağımı biliyorsun, ama tutmasam ne yapabilirsin ki?"

"Bilmem." dedim omuz silkelerek. "Saygısızlık etmek istemem ama," Karşısında nadiren böyle dururdum. "Verdiğin zararın, iki katını verebilecek kadar yakınım sana."

Sandalyesine arkasına yaslandı. "Ağzından çıkanlara dikkat et küçük." Biraz bekledi ve devam etti. "Şu dönüştüğün kişiye bir bak. Elfida koca adamla asla böyle konuşmazdı."

Asla.

Gün gelir de Kurşun için Ekrem'in karşısında durmak zorunda kalırım diye korkuyordum. Koca adama zarar vermek istemiyordum.

"Seni ben büyüttüm." dedi sakince. "Sana sahip olduğun gücü oluşturman için ihtiyacın olan cesareti ben verdim. O kulüpte dövüşerek Kurşun'un karşısına çıkmanı sağlayan donanımı verdim. Yıllar önce kimsesiz ve evsiz kaldığında, hiçbir darbede yıkılmayacak birine dönüştürdüm seni. O seni bir kez intihardan döndürdü. Ben ne yaptım? Onun için beni karşına almayı göze alabilir misin? Sen de mi vefasızsın?"

Düz tavrımı bozmadım. "Vefasız olmak için pek çok şansım oldu. Bak bugün hala buradayım." dedim içeriyi işaret ederek. "Ama bana bir söz verdin. Sözünü tutmazsan, seni Kurşun için değil, bana söylediğin yalan için karşıma alırım."

Başını salladı. Onunla böyle konuşabildiğimi on yıl önceki Elfida görse dehşete kapılırdı. Muhtemelen beş yıl önceki Elfida bile dehşete kapılırdı.

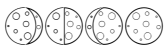
Masanın üzerindeki dosya ve belleği bana doğru ittirdi. Ama elini üzerlerinden çekmedi. "Bir adam için bana dikleniyor olmana rağmen vefana güvenerek sana bunları vereceğim. Göreceğin tüm işkencelere rağmen ismim o dudaklardan çıkmayacak, biliyorum. Beni yanıltırsan.." dedi ve durdu, devamını da hiçbir zaman getirmedi.

"Seni asla yanıltmam." dediğimde dürüsttüm.

Karşımda Kurşun bile olsa, Ekrem'e asla ihanet etmezdim.

Elini çektiğinde dosyayla belleği aldım ve koca adama gülümsedim.

Şimdi sevgilim. Geriye kalan tek şey, beni bulman.

Çalışma odamı düzenlerken artık her ihtimale karşı hazırlıklı olmam gerektiğinin bilincinde olarak ortalıktaki tehlikeli şeyleri toplamaya

başladım. Bunlar Alpugan'ların resimleri, Kurşun'un portreleri, iş yeriyle ilgili detaylı dosyalar, birlikte gözüktüğü kadınların fotoğrafları ve özel hayatlarının detaylarını kapsıyordu.

Bir ara laptobuma da el atmam gerekecekti.

Bir köşeye yığdığım kağıtları kucaklayarak, üzerinde birkaç kitaplık bulunan kitaplığın arkasına yaptırdığım gizli bir gömme dolabın içine tıktım. Kitaplığı öne çekerek kapattığımda duvarın içerisine gizlenmiş bu dolap gözükmüyordu.

Kurşun'un yüzünün detaylı çizimlerini gömme dolaba yerleştirdikten sonra elimi belime koydum ve gözlerimi baya bi boşalan odada gezdirdim. Şimdi burası gerçek bir çalışma odasına benzemişti.

Bakışlarım beyaz çalışma masamın üzerindeki kahverengi deftere takıldığında birkaç saniye duraksadım. Adımlarımı oraya doğru yönelttim ve parmağımı yavaşça pürüzlü dokusu olan defterin üzerinde gezdirdim.

Yavaşça ilk sayfayı açarak gözlerimi tükenmez kalemle yazılmış cümlelerde gezdirmeye başladım.

5 Kasım 2019

Bugün kötü bir gün.

Şu anda yağmur yağıyor ve bunları bir büfenin brandasının altında oturmuş, yalnız başımdayken yazıyorum.

Telefonum kapandı. En son Nil'in sosyal medyasında paylaştığı hikayeyi izliyordum. Dedem, Nil, onun annesiyle babası ve Ataner hep birlikte yemek yiyorlar. Hepsi çok mutlu gözüküyor. Bense biraz yorgunum açıkçası. İntihar etmek için gittiğim uçurum kenarından dönerken bindiğim taksiden indim ve yarım saattir yürüyorum.

Artık yeterince cesaretli olmadığıma inanmaya başladım. Bunu bile bir türlü beceremiyorum. Oysa bugün çok daha kararlıydım. Ama onun yüzünden...

Bugün bir adamla tanıştım.

Tam olarak tanıştık sayılmıyor sanırım. İsmini bilmiyorum, o da benimkini bilmiyor.

Ama onu tanımalıymışım gibi hissediyorum.

17 yaşındayım, o daha büyük olmalı. Kaç yaşında olduğunu merak ediyorum.

Şu an ıslağım, üşüyorum ve sokaktayım. Yine de aklımı kurcalayan tüm bunlar değil, o. Beni oradan kurtaran, şu anda burada oturuyor ve bunları

yazıyor olmamı sağlayan o. Çok mu klişe? Bilmiyorum. Tek bildiğim, onu yeniden görmek istediğim.

Sanırım yalnız değilmişim gibi hissetmek hoşuma gitti.

10 Kasım 2019

O adamı rüyamda gördüm. Bana onu bulabileceğimi söylüyordu. Yapabilir miyim? Sahiden onu bulabilir miyim?

21 Kasım 2019

Dedem mimarlık okumam gerektiği konusunda dayatıyor. Ama ben istemiyorum. Yine de daha fazla itiraz edersem sinirlenecek sanırım. Oysa Nil çok kolay karşı gelebiliyor ve dedem onun seçimini kabul etti. Bazen bu evde kayırılıyormuş gibi hissediyorum. Yine de önemli değil. Sanırım mimarlıkla da başa çıkabilirim.

2 Aralık 2019

O adamı yeniden rüyamda gördüm. Bir süredir onu düşünüyorum. Koşulsuzca benim ölmemi engelledi. Beni düşündü. Kendi ailem bir yerlerde kahkahalar atıyorken o yanımda durmuş, beni uçurum kenarından uzaklaştırıyordu. Bunu neden yaptı? Beni önemsedi?

Sayfaları hızlı hızlı çevirerek belli bir zaman dilimini atladım ve ortalara geçtim. Buralarda toyluğum azalıyor, her şey daha da ciddileşiyordu.

20 Mart 2020

Sevgilim..

Sana böyle demek çok hoş.

Sevgilim, sevgilim, sevgilim..

Sevgili olsaydık eğer, şu an Nil'in annesiyle ettiğim kavgayı sana anlatıyor olabilirdim. Sana güvenebilirmiş gibi hissediyorum. Seni tanımıyorum, evet. Ama sana güvenebileceğimi biliyorum. Hem artık 18 yaşındayım.

Bugün ilk kez yanından geçtim. Sen beni görmedin, bu yüzden hatırlamıyorsun ama seni gerçek ve canlı bir şekilde, bir bilgisayardan değil de sonunda gözlerimle görebildiğim için çok mutluyum.

4 Haziran 2020

Şu anda hesabımda sana ait iki yüz bin türk lirası var. Vicdan azabı çekiyor muyum diye soracak olursan, hayır çekmiyorum. Bugün seni yanında bir kadınla sohbet ederken gördüğüm için kızgındım ama sanırım şu an geçti. Yine de paranı harcamayacağım.

Telefonumun sesi odayı kapladığında irkildim ve defteri kapatarak masanın üzerine geri bıraktım. Cihazı bularak Nil'den gelen aramayı yanıtladığımda cırtlak sesi kulağımı tırmaladı.

"Elfi! N'apıyorsun?"

"Öyle ortalığı topluyorum. Sen n'apıyorsun?"

Arkadan uğultulu sesler geliyordu. Kaşlarımı çatarak "Neredesin sen?" diye sordum.

"Selin ile dışarıdaydık, kardeşi arayınca eve döndü. Ben de yürüyüş yaparken yağmur başlayınca bir yere girdim ama anlamadım nasıl bir yer. Başta kafeye benziyordu." Devam etmesi için sessizliğimi korurken çalışma odasından çıkmış, kapıyı kilitlemiştim bile. "Şu senin Kılıç burada." dedi fısıldayarak.

"Ne?" dedim anlamızca. "Ne alaka? Nereye girdin sen?"

Birkaç haşırtı duyuldu. "Dumanlı bir yer, kapıda ışıklı bir B harfi vardı ancak diğer harflerin ışığı sönmüştü, yağmurda bakamadım çok. Bizim kapanan restorana yakın. Dışarı çıkacaktım ama bir adam 'kapılar kapandı' gibi bir şey söyledi ve beni çıkartmadı."

"Nil." dedim azarlarcasına. Benzos'a girmişti. Bu kızın belaları veya belaların onu nasıl çekebildiğine hayret ediyordum bazen. Oraya girmeyi kartı olmadan nasıl becerebilmişti ki? Arabamın anahtarlarını kaparak üzerimi değiştirmeden evden çıktığımda "Geliyorum, çok ortalıkta dolaşma. Kimseyle de muhattap olma." diye uyardım.

Kuzenimin girdiği yer, yasadışı ve sadece üyelikle girilebilen, üyelerin ise kesinlikle tekinlikten uzak, muhtemelen sicil dosyaları benim yaşımdan daha fazla olan tiplerdi.

(elfidanın kombini)

***

Kartımı göstererek içeri girdiğimde ve basık hava etrafımı sarmalarken koridora adımımı attığımda yüksek sesler kulaklarımı tırmalamaya başlamıştı bile.

Nil son iki aramama yanıt vermezken iyice gerilmeye başlıyordum.

Burada üst düzey bir maç varsa Nil'i nasıl bulabileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Aşırı kalabalık ve loş olan bu mekanda birini göze kestirmek imkansızdı.

Kılıç'ın burada ne yaptığını düşünürken acaba Kurşun'un da gelip gelmediğini merak edermen buldum kendimi. Eskiden olsa bu düşünce beni çıldırtabilirdi ama onu görme fikrine alışmaya başlıyordum.

23 Eylül 2022. Artık seni göreceğim diye ölecekmiş gibi hissetmiyorum sevgilim. Seninle aynı ortamda olmak normalleşmeye başlıyor. Bu gerçek olamayacak kadar güzel.

Düşüncelerimi susturarak hızlı adımlarla ana salona girdim ve kalabalığın arasında ezilip büzülürken gözlerimi kısarak Nil'e bakınmaya başladım. Bir yandan da elimdeki telefonla hala onu çaldırmaya devam ediyordum.

Arama bir kez daha sonlandığında sinirle saçlarımı yüzümden geri ittim. "Neredesin ya?" diye söylenirken önüme çıkan bir adamı ittirdim ve o ağzından birkaç küfür mırıldanırken biraz daha oksijen boşluğu olan bir yere çıkabilmek için çabaladım.

On beş dakika dolaşmanın sonucunda Nil'in bu katta olmadığına emin olmuştum. Üst katlarda localar, sınırlı sayıda dövüş kafesleri ve VIP'ler için oturma bölümlerinin dışında bazı odalar bulunurdu. *Umarım orada değilsindir Nil* diye düşünürken beton merdivenlere adımımı atmıştım bile.

İkinci kata çıktım.

Kattaki beş odadan ikisinde tatsız bir manzarayla, diğer üçündeyse üzerime dönen anlamsız bakışlarla karşılaştıktan sonra şansımı üçüncü katta denemeye karar vermiştim.

Katın merdivenlerini tırmandım, tam koridorda ilerlemeye başlayacaktım ki ahşap parmaklıklara doladığım ellerimin durmasına sebep olacak o sesi duydum.

Birkaç haşırtı. "Al."

Kılıç'ın sesine dikkat kesilirken en sonunda birkaç adım ilerideki, kapısı açık odada olduğuna kanaat getirmiştim. Nil'den onun burada olduğunu zaten öğrendiğim için çok şaşırmasam da hala burada ne işi olduğunu merak ediyordum. O da mı üyeydi?

Belki de ilerleyip gitmem gerekiyordu, yine de merakıma yenik düştüm ve parmak ucunda birkaç adım atarak kapıya yaklaştım. Loş ortamda, kapının gölgesinin ardına gizlenerek içeriye göz gezdirdiğimde spor kıyafetler içindeki Kılıç'ı ve karşısında dikilen, son derece şık giyimli siyah saçlı bir kadını gördüm.

Kadın, yan profilinden görebildiğim kadarıyla keskin yüz hatlarına, dümdüz kalkık bir burna ve mavi gözlere sahipti. Uzun, siyah saçları beline doğru sarkıyordu.

Kılıç'a doğru uzattığı zarif ellerinini incelerken Kılıç'ın elindeki küçük beyaz poşete kaşlarımı çatarak baktım.

Kılıç birkaç saniye boyunca onu inceledikten sonra kadın kaşlarını çattı, bunun üzerine sanki onu kızdırmak istemiyormuş gibi küçük poşeti kadının avcuna bıraktı.

"Bundan ona söz etme." diyen kadının otoriter ses tonu kulaklarıma ulaştığında acaba Kurşun'dan mı söz ediyor diye düşünmüştüm ki devam etti. "Berşan veya Alparslan'ın nutuklarını dinlemeye mecalim kalmadı."

Kadın paketi açarak az eşyalı odanın içerisinde ilerleyerek ahşap bir sandalyeye otururken Kılıç da arkasındaki tek kişilik yatağın ucuna, bacakları açık olacak şekilde oturmuştu. Dirseklerini dizlerine yasladı ve başını hafifçe iki yana sallayarak kadını izlemeye başladı.

"Onun tamamını çekersen şurada geberirsin." dedi hoşnutsuz bir sesle.

Siyah saçlı kadın omuz silkerek masadaki bir kağıdı önüne çektiğinde görüntüsünün karakteriyle hiç eşleşmediğini düşündüm. Sosyetenin, belki de iş dünyasının göbeğinden fırlamış gibi görünüyordu. Jimmy Choo ayakkabıları, Valentino çantası, bileğindeki Cartier'leriyle duman altı, yasadışı bir dövüş kulübünde oturmuş, uyuşturucu çekiyordu.

Tam onun dertli olmak için fazla her şeye sahip gözüktüğünü düşünüyordum ki kadın yüzünü çevirdi. Tüm yüzü görüş açıma girdiğindeyse ön yargılı düşüncelerimin hepsi kayboldu. İnce, kemikli yüzüne baktım. Suratı renksizdi. Çok güzel olduğu bariz olsa da bu yüze bakıp da yaşanmışlıklarını göremiyor olamazdınız. Bomboş bakan mavi gözler, incelmiş yanaklar.. Yorgun gözüküyordu.

Kadın tozun yarısını kağıda döktüğünde Kılıç "Benim bile kendimi bok gibi hissetmeme sebep oluyorsun." diye söylendi kısık sesle.

Kadın ona yarım bir gülümsemeyle baktı. "Vicdan azabı mı çektin?" Elini kalbine koyarak yalandan bir dramatiklikle alay etti. "Gencecik, masum bir kadını zehirleyerek uyuşturucuya kurban mı ediyorsun?"

Eğildi ve tozu içine çekti.

Sırtını gevşekçe sandalyenin arkasına yaslayarak bacak bacak üzerine attığında dudaklarında hala hafif bir gülümseme vardı.

Kılıç onu durgun bir ifadeyle izledi. "Seni bu hallere düşüren hayat, bize neler yapmaz?"

Kadın güldü.

"Kurşun'un haberi olursa beni mahveder. Kendini kaybetmeye başladığını düşünüyor. Sana yardım ve yataklıktan beni topuklarımdan vurur."

Kadın sandalyede biraz daha yayıldı. "Neden herkes bir anda üzerime titremeye başladı?" Kıkırdadı. "Çok ihtiyacım varmış gibi.. Benim için endişelenen herkesi hayatta tutuyorum. Endişeye ihtiyacı olan son kişiyim."

Bu da ne demekti böyle?

Kılıç hafifçe güldü. "Egon da burada olduğuna göre iyisin. Canını sıkmak istemesem de tam anlamıyla Kurşun'u hayatta tutuyor olduğunu söyleyemeyiz."

Kadın omuz silkti. "Elbette. Objektif bakarsak şu anda yaşıyor olmamda onun da payı olmadığını söyleyemeyiz. Skorlarımız eşit diyelim."

Duyduğum hiçbir şeye anlam veremezken sessizce orada dikilmeye devam ettim.

"Hayret."

"Ne?" dedi rahatça. "Bazen en taşşaklısı olmadığını kabul etmen gerekiyor. Beni geçen olamayacak olsa bile, yaklaşanlar olabilir hayatım. Sorun yok."

Kılıç gülerken yataktan ayaklandı.

Kadın da aynısını yaptığında birkaç adım gerileyerek iki duvar arasındaki boşluğa girdim ve kendimi gizledim.

İkisi de peş peşe odadan çıkarak yok olduklarında kaşlarım hala çatıktı. Kılıç da mı uyuşturucu kullanıyordu? Onun kullandığını görmemiştim ancak kadına paketi veren o olduğuna göre kullanıyor olmalıydı.

Kurşun'un haberi var mıydı?

Buna müsaade ediyor muydu?

Kılıç Falu ilginç bir karakterdi. Onun beni çözmeye çalıştığı gibi ben de onu çözmeye çalışıyordum. Hangimiz önce başarılı olacaktı bilinmezdi..

Saklandığım yerden çıktım ve adımlarıma biraz daha hız kazandırarak Nil'i arama çalışmama kaldığım yerden devam etmeye başladım.

Birkaç dakika daha geride kaldığında artık kalp atışlarım hızlanmaya başlamıştı. Başına bir şey gelmiş olabilir mi diye düşünmeden edemiyordum. Burada ne gelebilirdi? Yeniden indiğim ana salonda etrafıma bakındım. *Her şey.*

Yanımdan geçen bir adamı kolundan tutarak durdurdum. "Bugün burada maç var mı?"

Adam bana boş gözlerle baktı. "Üç tane."

Sikeyim.

Onu cevapsız bırakarak kalabalığın etrafına doluştuğu bir kafese doğru ilerlemeye çalışırken uzaklarda bir yerlerde kırmızı bir kafa görür gibi oldum.

Gözlerim kısılırken büyük bedenleri ittire ittire güç bela o tarafa doğru tabiri caizse koşuşturmaya başladım.

Yaklaştıkça Nil olduğuna emin olduğum suratla içime koca bir kova su serpilmiş gibi hissederken "Nil." diye seslendim.

Gözleri hemen üzerime dönen kuzenimin bakışlarında rahatlamadan ziyade panik vardı.

Görüş açımın netleşebilmesi için önümdeki bedenleri arkamda bırakarak ona yaklaştım. Biraz daha bu kalabalıkla kalırsam çığlık atacaktım. Bir an önce Nil'i alıp çıkmam gerekiyordu.

Son bir adım atarak Nil'i ve çevresini rahatlıkla görebileceğim bir konuma geldiğimde ise karşılaştığım manzarayla karşılaşmayı kesinlikle

beklemediğimden duraksadım.

Kaşlarım kendiliğinden çatılırken dudaklarım aralandı.

Parmaklarını Nil'in dirseğine saran Kılıç diğer eliyle karşısındaki kaşı çizik adamın suratına, onu devirecek bir yumruk savurduğunda olduğum yerde kalakaldım.

N'oluyordu be?

Hızlı adımlarım ikisinin yanına doğru yöneldiğinde yerdeki adama bana baktığından bile daha pis bakışlarla bakan Kılıç'ın buz mavileri yüzümü buldu.

Nil dümdüz dikilerek alık alık neler olduğunu kavramaya çalışırken "N'oluyor burada?" diye sordum Kılıç'a. Gözlerim Nil'in kolunu kavradığı yere düştüğünde ters bakışıma karşılık elini geri çekti.

Yumruk savurduğu için kanlar sızan parmak boğumlarını eşofmanına sürterek silerken "Küçük bir sıkıntı çıktı. Hallettim." dedi düzce.

Nil'e baktım. "Ne oldu Nil?" Sesim iyice sertleşmişti.

Kılıç başını eğerek kendi boyuna oranla epey kısa olan Nil'e bakarken görebildiği tek şey kızıl kafasının üzeriydi. "Şu adam bana dokunmaya çalıştı. O sırada Kılıç geldi." diye açıkladı Nil.

Kılıç "Sen neyse de, kuzenini burada tek bırakma." diye nasihat verdikten sonra bir yere odaklandı ve küçük bir baş selamı vererek kalabalığa karıştı.

Hemen Nil'in yanına gittim. Onu soru bombardımanına tutarken yerdeki adamı götüren korumalar ona yaklaşmama müsaade etmeden onunla 'ilgilenileceğini' söylemişlerdi.

Nil'in elinden tutarak bizi buradan çıkartabilmek için arka kapıya giderken "Oradan çıkılmıyor. Az önce benim çıkmama izin vermediler." diye uyardı Nil.

Ona yandan bir bakış attım ve "Senin." diye belirttim. Kapıya yaklaştığımızda korumanın yüzüme kısa bir bakış atıp açtığı kapıdan geçtik ve serin havaya çıktık.

"İyi misin?" diye sordum kaldırımda durup, beti benzi atmış yüzüne bakarak.

"İyiyim iyiyim." dedi. "Ne biçim yermiş ya burası?"

"Öyle." diye mırıldandım. "Eve mi bırakayım, yoksa bana mı gelmek istersin?" Boğuk mekandan sonra serin havanın yüzüne vurmasıyla biraz daha kendine gelmiş gözüküyordu.

"Eve gideyim kuşum ya."

Başımı salladım ve sırtına dokunarak onu arabamı park ettiğim yere doğru yönlendirdim. Mekanın arkasından çıkmıştık ve arabam ön kısımda kalıyordu. O yüzden iki dakika yürüyecektik.

"Kılıç sana bir şey söyledi mi?" diye sordum yürürken. Nil'e birkaç imalı laf etmesi veya benim hakkımda ağzını yoklaması muhtemeldi. Yine de Nil çoğu şeyden haberdardı ve aptal değildi. Sıyrıldığını umuyordum.

Başını iki yana sallarken kızıl saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Kargaşa çıkmadan hemen önce ben seni bulmak için dolaşıyordum, birden önümde belirdi. Garip garip baktı böyle, sonra tanışıp tanışmadığımızı sordu. İşte bizim okul partisinin olduğu gün seni aramaya geldiğimde karşılaştığımızı söyledim. 'Hatırladım, Elfida'nın kuzeni' dedi, devam edicek gibiydi ama sonra ortalık karıştı işte."

Başımı salladım. "O adamın bakışlarında ciddi bir problem var." Nil yalandan korkmuş gibi bir surat ifadesi yaptı. "İnsanın ödü patlıyor. Manyak mı ne?"

Hafifçe gülerken "Manyak." diye cevap verdim.

Kılıç, Kılıç'lık yapıyordu işte. Onunla iki dakika konuşup da onun normal olduğunu iddia edebilecek kimseyi tanımıyordum.

Taşlı kaldırımı bitirdiğimizde tam adımımı caddeye doğru atıyordum ki mekanın giriş kapısının önündeki bir araba dikkatimi çekti.

Jaguar marka siyah arabaya bakarken gözlerim yavaşça plakasına düştü.

"Neden durdun?"

Nil'i cevapsız bırakarak kapıdaki korumayla konuşan Çelebi'yi izlerken kaşlarım havalandı. Kurşun da gelmiş olmalıydı.

Bunların burayla işi neydi ki?

"Elfi,"

Kafamı çevirdim ve "Sen kendin gidebilir misin?" diye sordum hızlıca.

Nil anlamamış gibi kaşlarını çattı. "Noldu be birden? Kızım bak arada geliyorlar sana böyle, korkuyorum."

"Benim küçük bir işim var." Anahtarımı avcuna tutuşturdum.

"İşin burada mı? Saçmalama seni hayatta burada bırakmam."

Gözlerimi devirdim. "Bana bir şey olmaz Nil. Hadi git sen, haber ver varınca. Ben yarın alırım arabamı."

Hareket etmedi. "O mu gelecekmiş?"

Burnumdan küçük bir nefes bıraktım. "Evet."

Karasızlık yaşadığı belliydi ama yalnız bırakıldığı için endişeleneceği en son kişiydim. Dokuz yaşındayken bile buradan yüzlerce kat daha beter

yerlerde yalnız başımaydım. Burası benim ancak kafa dinlemek için kahve içebileceğim bir yer olurdu.

"Peki. Bana haber verirsin." Başımı sallamamla arkasını dönmüştü ki bir adım attıktan sonra başını çevirerek hafif çatık kaşlarıyla suratıma baktı. "Tüm bunları hiç onaylamıyorum Elfida, haberin olsun. Yarın bu konuyu konuşalım."

Yavaşça gülümsedim. "Biliyorum, konuşuruz. Hadi git şimdi." Arkasından seslendim. "Dikkatli ol."

Eliyle 'okey' işareti yaptı ve arabama binerek gözden kayboldu.

Ben de yeniden içeri girdim ve kalabalığın arasına karıştım.

**

Yalnız başıma oturduğum bir tabureden biraz ilerideki kafesin içerisinde dönen maçı izlerken yanıma gelen garsonun elindeki içecekleri almayı bir kez daha reddettim. Burada bir şey içecek kadar aptal değildim.

Gözlerim arada mekandaki kalabalıkta dolaşırken yirmi dakikadır hala asıl ilgilendiğim kişiyi görmemiş olmak canımı sıkıyordu. Dahil olmadığım maçlar bana çok da keyif vermiyordu, dolayısıyla karşımdaki kafeste birbirini öldürmeye ant içmiş iki adamın çok da dikkatimi çekebildiği söylenemezdi.

Bir anda yanımda bir bedenin sıcaklığını hissettiğimde eş zamanlı olarak yanımdaki taburenin de çekildiğini duydum ve sese doğru dönen gözlerim Kılıç Falu'yla buluştu. Göz devirme isteğime karşı koyamadığımda Kılıç rahatsızlık vermekten keyif almış olacak ki hafifçe sırıttı. "N'abersin Elfida?"

"Son derece iyiydim." Ona yarım bir bakış attım. "Az önceye kadar."

Elindeki bardağı dudaklarına götürürken biraz daha sırıttığını gördüm. "Ne kadar da nazik bir hanım."

"Ne kadar da rahatsızlık verici bir bey."

Bana yandan bir bakış attı. "Senin için aynısını düşünürdüm. Ama şu an fark ettim de.. sanırım artık beni o kadar rahatsız etmiyorsun." dediğinde kulağa dürüst gelen sesi beni şaşırttı ve kafamı ona doğru çevirdiğimde gördüğüm düşünceli surat ifadesiyle kulaklarımın yanılmadığını, gerçekten doğru söylüyor gibi göründüğünü doğruladım.

Tek kaşım otomatikman havalandığında "Ne?" diye sordu. "Yoksa rahatsız olmamı gerektiren bir şeyler mi var?"

Sabır çeker gibi başımı geri attığımda onun ilk kez güldüğüni duydum. "Şaka yapıyorum." dediğinde karşımda öncekilerden çok daha farklı bir Kılıç duruyormuş gibiydi.

"Sana ne oldu böyle?" diye sordum ona tartar gibi bakarken.

Omuz silkti. "Hayatı biraz daha rahat yaşamaya karar verdim."

Sen yine de fazla rahatlama istersen..

"Güzel bir karar."

Bikaç saniyelik sessizliğin ardından "Kuzenin gitti mi?" diye sordu.

Başımla onayladım.

Ağzının içinden "Hadi be." diye söylendiğinde başım ona o kadar hızlı döndü ki, ateş saçan heterekromili bakışlarımla karşılaşan adama bu geceki ikinci kahkahasını attırdı.

Dirseğinin içine elimin içiyle sertçe vurduğumda gülmesi şiddetlendi. Koluna vuran elimi bileğimden tutarak sabitlediğinde kirpiklerimi şaşkınlıkla kırpıştırıyordum, Kılıç'ın bu hali beni o kadar bozguna uğratmıştı ki sinirimi bile arka plana itmişti.

Yine de bu adam hiçbir şartta ve koşulda Nil ile belirli bir samimiyetin ötesine geçemezdi.

Nil'i çiğ çiğ yiyebileceğini söylemek için kahin olmaya gerek yoktu, zira bir çift göze sahip herkes bu gerçeği çok rahat öngörebilirdi.

Sonunda Kılıç'ın erkeksi, kaba kahkahası son bulduğunda onu garip bir cisimmiş gibi incelemeyi sürdürüyordum. Aklıma yukarıdaki kadınla olan konuşmaları geldiğinde acaba diye düşündüm. Kılıç'ın bu değişik ruh halinin sebebi onun da bir madde kullanması olabilir miydi?

Anlayabilmek için başımı ona doğru çok hafifçe yaklaştırarak göz bebeklerine odakladığımda merakımın etkisiyle gözlerim de kısılmıştı ki tüm kaslarımı gerecek bir ürpertinin omurgam boyu ilerlediğini hissettim. Ve bir saniye sonrasında o derin, kaba ve tüyler ürpertecek kadar çekici sesi duydum. "Bölüyor muyum?"

Ses tonu bir soru soruyormuş gibi değil de küfür ediyormuş gibiydi.

Oturduğum yerde onu görebilmek için kafamı geri çekerek başımı yukarı kaldırmam gerektiğinde yutkunma isteğimle savaştım. Benim gerginliğimin aksine, Kılıç son derece gamsız bir şekilde yüzünde asılı kalan gülümseme ifadesiyle Kurşun'a bakıyordu. "Yo, gel."

Başımda zebellah gibi dikilen adamın hafif kirli sakalla kaplı çenesinden, en başarılı ressamın taklit edemeyeceği dudaklarına, dümdüz burnuna ve yaratıcının cennetin fragmanını yerleştirdiği gözlerine kadar çıktım. Göz bebeklerimiz buluştuğunda göğüs kafesime bir ağrı saplandı. Kurtuluşa benziyordu. Cehennemdeki bir mahkumun, eşikten izleyebileceği, en büyük cezaya benziyordu. Cennete olan oydu, cehennemde olan ben. Ve eşikten onu izlemek cehennemimin en büyük işkencesiydi.

Ona her baktığımda bir öncekinden daha fazlasını görüyordum. Aklımı oynatıyormuşum gibi bir histi bu. Kutsaldı, gerçeklikten uzak şekilde güzeldi. Benim olmalıydı.

Hayatımı ortadan ikiye ayırıp ellerine bırakmamı istese dahi yapabileceğimi hissettim o an. İstediğinde her hayatın canını yakabileceğimi, her hayatı incitebileceğimi, o bana biraz gülümsesin diye incinmeye razı gelebileceğimi..

"Ne işin var burada?" diye doğrudan bana sorduğunda tek kaşımı kaldırak etkisi altına girdiğim büyüden çıkmaya çalıştım ve düz bir ifade takındım.

"Hesap mı soruyorsun?"

"Soruyorum. Vermiyor musun?"

"Vermiyorum."

İfadesiz arduvazları Kılıç'a kaydığında ötmeye başladı. "Kuzeni buradaydı, yanlışıkla gelmiş herhalde. Elfida da onun için geldi ve şimdi kuzenini yollayıp kalmaya karar vermiş."

Kılıç'a yandan ters bir bakış attığımda beni hiç umursamadı ve elindeki bardağın içindeki sıvıyı içmeyi sürdürdü. İki gizemli olmaya da gelmiyordu..

Kurşun sessiz ve tepkisiz kalarak bana bir kez daha baktıktan sonra ilgisini çekmeyi bırakmışım gibi gibi gözlerini içeride gezdirdi ve "İz nerede?" diye sordu Kılıç'a.

Sessizce dinlemeyi sürdürdüm. İz de neyin nesiydi?

Kılıç çenesiyle karşıyı işaret etti. "Birisiyle konuşuyordu az önce şurada."

Bir an için aklıma yukarıdaki kadın geldi ve aynı kişiden bahsedebileceklerini düşündüm. Bu kadın merakımı uyandırmıştı.

Kurşun arkasını dönerek yürümeye başladığında surat asmak istesem de hemen yanımda oturan adam, yanında en dikkatli olmam gereken insan evladı olduğundan hiçbir mimik yapmadım. Şüphenin kokusunu alıyordu mübarek.

"Burada dövüşür müsün?"

Sohbet açmaya biraz fazla meyilli olan adamın kırk yılın başında bir bana duyduğu sempatiyi yok etmemek adına onu yanıtsız bırakmayarak "Eh işte." dedim. "Sık değil."

Acaba az ömrü kaldığını öğrenmişti de arkasından duacı olacak insanlar mı biriktirmeye çalışıyordu?

Yavaşça başını salladığında hareketlerini yan gözle görüyordum. İkimiz de birbirimize değil, az uzağımızdaki kafese bakıyorduk.

"Niye dövüşmeye başladın?"

İki saniyelik sessizliğin ardından burnumdan nefesimi yavaşça bıraktım ve başımı Kılıç'a çevirdim. "Amacın ne Kılıç?" diye sakince sorduğumda o da bana baktı.

"Bir amacım yok." dedi sakince. "Sadece bu zamana kadar sana biraz fazla yüklendiğimi fark ettim." Dövmeli parmaklarını yok sayılacak saçlarının içinden geçirirken sakin, suçlama içermeyen konuşmalar yapmaya alışık olmadığı belli oluyordu. Alnını kırıştırdı ve sonra bedenini bana doğru çevirerek ürpertici mavilerini gözlerimin içine sabitledi. "Bak, içerisinde bulunduğumuz hayat, iş dünyası.. hiç sağlam bir yer değil. Herkes tehlikeli, herkes potansiyel bir düşman. Ve bunlarla uğraşmak benim mesleğim Elfida. Kişisel olarak seni suçlamak hoşuma gittiği için bunu yapmıyorum. Ancak yanı başımızda oturan birinin yol açabileceği tehlikeyi görmezsem eğer, o tehlike ortaya çıktığında başı en çok yanacak kişi benim."

Yaptığı ilk düzgün konuşmasını dinlerken başımı yavaşça salladım.

Biçimli, kalın omzularını silkti. "Ama ben söyleyeceğim kadarını söyledim. Bu saatten sonrası beni aşıyor. Ben de herkesin yaptığını yapıyorum öyleyse, umursamıyorum."

Ona hafifçe gülümserken içten içe belki de onun güvenini kazanmanın çok da iyi bir şey olmadığını düşünüyordum. Benden şüphelenmeyi sürdürdüğü takdirde her şey ortaya çıktığında tek yapacağı şey 'ben demiştim' demek olacaktı. Ama bana güvenmeye başlarsa, her şey ortaya çıktığında Kılıç Falu'nun gazabına da uğrayacaktım.

Kılıç da bana hafifçe gülümsedi.

23 Eylül 2022 Hayatımda bana güvenen insanlar mı oluşturmaya başlıyorum? Birilerinin hayatına müdahale ediyorum. Onlar da beni kabulleniyor.

Ama ben bir yalancıyım..?

Birden salondaki seslerin yükselmesiyle birlikte başım yeniden kafeslere dönerken içindeki maçın bittiğini, boşalan kafesin yeniden dolmak üzere olduğunu gördüm. Kısılan bakışlarım, beyaz duman bulutlarının arkasında kalanları görmek için kısılırken telefonumun çaldığını duysam da kucağımdaki cihaza bakmadan reddetmekle yetindim.

Tezahüratlar o kadar karışıktı ki kimin ne dediği anlaşılmıyordu. Evet her maç başında kalabalık ortamı renklendirirdi ama ilk kez burayı böyle çileden çıkmış görüyordum.

Sırtını tezgaha yaslamış, kolları göğüsünde kavuşturmuş rahatça ileriyi izleyen Kılıç, her şeyden haberdar gözüküyordu.

"Ne oluyor?" diye sordum. "Kim çıkacak?"

Kaşlarıyla kafesi işaret etti. "Kimler desen daha doğru olur."

Kaşlarım çatıldı.

Dağılan yapay dumanların ardından ortaya çıkan silüetlere bakarken göğüs kafesime ağır bir cisimle vurulmuş gibi hissetmem üzerine avcumu göğsüme bastırdım.

Gözlerim doğrudan karşımdaki iki adama odaklanmıştı.

Kılıç avcunu omzuma bastırdığında başını eğerek yüzüme baktı. "İyi misin?" Sorusu sorgular gibi değil, gerçekten sorar gibiydi.

Elimi sakince göğüsümden indirdim ve başımı salladım. Yüzüme düşen tutamları geriye iterken "İlaç kullanıyorum, üzerine alkol alınca oluyor böyle." diye açıkladım. Tam olarak dürüst sayılmazdım, ama yalan da söylemiyordum. Eflatun'un beni uzun zaman önce yaşanan tatsız bir olay sonucu sevk ettiği psikiyatrın koyduğu yeme bozukluğu, travma sonrası stres bozukluğu, depresyon tanılarının üstüne verdiği ilaçlar vardı. Her ne kadar düzenli kullanıyor olmasam da gerçekten de böyle yan etkileri oluyordu.

"Ne ilacı?"

Onu cevapsız bırakmayı seçtim. Az önceki tepkimin ilaçla milaçla ilgisi yoktu.

Karşımda, dövüş kafesinin içinde duran iki adamın karşı karşıya olması, bir taraf tutmayı imkansız kılmaları oturduğum yerde dikleşmeme sebep oldu.

Koca adam ve Kurşun Alpugan'ın maçını izlemeyi hiç de istemediğimi fark ettim o an.

Ekrem, Kurşun'dan yaşça büyüktü. Tecrübesini, gücünü ve tekniklerini benden iyi tarif edecek kimse olamazdı. O bugüne gelmemdeki en büyük

etkendi. Beni eğiten adamdı. Kaç tokadını yemiştim, şu an bantlar sardığı elleri kaç kez vücuduma, yüzüme çarpmıştı sayamazdım bile.

Kurşun'sa.. Kurşun'du işte. Onu hiç gerçek bir maç yaparken izlememiştim ama benden başka karşısına çıkacak kadar aklını peynir ekmekle yemiş insanların sonları hakkında birkaç duyumum vardı. Bu adam ne her yerde, ne de herkesle dövüşmezdi. Ve söylenene göre maçın sonunda, karşısındaki kişi asla sadece 'dövülmüş' olarak kalmazdı.

Soğuk bir ürperti omurgamı tırmandı.

Koca adamla olan ilişkimden, en basitinden tanışıklığımdan bile haberdar olsalar bu salondaki iki adamın bana yapacaklarından beni kim korurdu ki?

İki ezeli düşman karşı karşıyayken, ben burada durmuş, biri için can alacak, can verecek konumda; diğerine beslediğim sonsuz sadakati ise asla geri plana atmayacak konumdaydım.

Ama biliyordum, kim ile karşı karşıya olursa olsun, hiçbir zaman Kurşun'un karşısındakini destekleyemezdim. *O kişi ben olmadığım sürece elbette*.. Onun kaybına razı geleceğim tek maç, benimle yapacağı maçtı.

Ama Ekrem'e de bunu asla söyleyemezdim.

"Bahis sever misin Elfida?"

Ona bakmadan yanıtladım. "Rakipleri yeterince tanımıyorum. Üzerlerinden bahise giremem."

İçimde kocaman kahkahalar atan bir Elfida vardı. *Yeterince tanımıyormuş.. hah!* Birinin elinde büyümüştüm, birine ise son üç yılda nefesi kadar yakındım. Ama elbette Kılıç bu minik detaydan haberdar olmasa da olurdu.

Taraflar maç için hazırlanıyorken kucağımdaki telefonun tekrar çalmasıyla hiç kimseyle konuşmak istemesem de aniden aklıma Nil'in yolda olduğu ve başına bir şey gelmiş olabileceği geldi. Bu düşünce ile telefonu aldım ve ekrana baktım fakat arayan Nil değildi. Sunay abla arıyordu. Dedemin evinin yardımcısı.

Kaşlarım çatılırken yüksek gürültüye aldırmadan aramayı onayladım ve cihazı kulağıma yasladım.

"Sunay Abla?"

Birkaç karmaşık sesin ardından Sunay Abla'nın sesini duydum. "Elfida! Kızım!"

Telaşlı ton ile yerimde dikleşirken "Efendim?" diye sordum tereddütle. Değişen hareketlerimle Kılıç'ın da dikkatini üzerime çektiğimin farkındaydım.

"Kızım!" dedi tekrar yüksek sesle. "Merkezdeki hastaneye gel, çabuk. Deden.." Sustu.

Sandalyeden öyle bir hızla kalkım ki başım döndü. "Dedem ne?" diye sorarken sesimdeki titreme, ellerime de bulaştı ve cihazı tutan parmaklarım sızlamaya başladı.

Kılıç'ın da sandalyesinden kalktığını gördüm.

"Deden, kalp.. kalp krizi geçirdi. Hepimiz hastanedeyiz şimdi. Nil de buraya geldi. Sen de gel!" Zar zor konuşan, sesi ağlamaklı çıkan kadının arkasında bir hengame yaşandığı belliydi.

O an kalbim öyle bir sıkıştı ki, sanki ben kalp krizi geçiriyordum. Gözlerim kardı, başım döndü. *Deden kalp krizi geçirdi.*

Dudaklarımdan "Geliyorum." diye anlamsız bir kelime yuvarlandığında arama da sonlanmıştı. Kılıç kolumu tuttu ve bir şeyler söyledi. Kulaklarım çınlıyordu.

Dedem kalp krizi geçirdi.

"Ne oluyor? Kendine gel Elfida."

Dedem kalp krizi geçirdi.

Tek ailem. Öz olmasa bile son öz ailem olan Ataner'den çok daha gerçekti. Bazen kayırırdı, bazen ayrırıdı, kızardı, emrederdi, zorlardı.. Ama severdi. Aziz Andıç, beni gerçekten seviyordu. O beni büyütmüştü, o beni korumuş, kollamıştı. O benim *dedem'di.*

Ya o da ölürse..? diye ince bir sesle bir soru yöneltti içimdeki biri.

"Elfida, bana ne olduğunu söyle çözelim tamam mı?"

O da ölemezdi.

"Hastane," dedim zorla ona bakarak. "Hastaneye gitmem gerekiyor. Dedem.." Devam edemedim, o da etmemi istemedi zaten.

Gözlerime bakarken başını salladı. "Tamam. Ben götüreceğim, yürü."

Ona kendim gideceğimi söylemedim. Arabam Nil'deydi, ama olmasa bile şu an ayakta zor duruyorken araba kullanamazdım. Sadece başımı sallayıp, dengemi bulmam için kolumu tutarak beni peşinden sürüklemesine izin verdim.

Kafamda binbir düşünce vardı, binbir ses birbirine girmişti. Sanki aynı anda hem çok şey, hem de hiçbir şey düşünüyordum.

Kılıç durduğunda bir anda ona çarptım. Hiçbir şey demeden bana baktı ve cebinden çıkarttığı araba anahtarını avcumun içine bıraktı, sonra avcumu kapattı. Onu anladığımdan emin olmak istiyormuş gibi yavaş ve tane tane konuşurken kapıya geldiğimizi yeni fark ediyordum.

"Anahtarı al ve arabaya git. Bir dakikaya geleceğim tamam mı?"

Başımı sallarken sadece "Çabuk." diyebildim ve yanından geçerek kapıdan çıktım. Temiz havayla ciğerlerim nefessiz kalmış gibi içime büyük bir nefes çekerken Kılıç'ın arabasının hangisi olduğunu anlamak için etrafa bakındım.

Sanırım çıktığını birine haber verecekti. Belki de Kurşun'a. Ama o an bunu önemsemedim. Aziz Andıç'ın yüzü gözümün önünden gitmiyordu.

Ya bundan sonra yüzünü sadece hayallerimde görebilseydim?

Ben kaldırımda henüz sadece beş adım atmıştım ki Kılıç tekrar yanımda belirdi. O mu çok hızlı gidip gelmişti, yoksa ben mi çok yavaş ilerlemiştim anlayamadım.

Arabasına bindikten ve Kılıç bana kemerimi takmamı söyledikten yirmi dakika sonra hastanenin kapısına ulaşmıştık. Aklıma gelen tüm trafik kurallarını ihlal etmiş, muhtemelen birçok sürücüden küfür yemişti ancak kırk beş dakikalık yolu yirmi dakikada gelmeyi başarmıştı.

Hastanenin kapısından içeri girerek, resepsiyondaki kadından dedemin nerede olduğunu öğrendikten sonra bindiğimiz asansörden inerken hızlıca çıktığımız koridordu taradım. Gözlerim katın sonundaki insanları bulduğunda hızlıca Kılıç'a baktım. "Teşekkür ederim. Sen daha fazla meşgul olma."

Bana saçma bir şey söylemişim gibi bakarken ciddi ifadesini koruyordu. "Boş yapma, yürü."

Onunla tartışabilecek güce kesinlikle sahip olmadığımdan başka hiçbir laf etmedim ve koşar adımlarla koridordaki tanıdık suratlara, ailem olması gereken insanlara doğru ilerlemeye başladım.

Muhtemelen Kılıç'ın aile dinamiklerimize şahit olmasını tercih etmezdim.

Ameliyathanenin önündeki koltuklarda bekleyen insan grubunun yanına ulaşırken ilk Nil'in yaşlı gözleri beni buldu ve hemen kalkarak iki adımda önümde bitti, kollarını boynuma doladı. "Elfi." derken sesi hıçkırıyor gibi geliyordu.

Kollarımı hemen ona sardım ve sırtını sıvazladım. Kalp atışlarım çok hızlıydı ama bu hızlı hareket etmemden kaynaklanmıyordu. "Dedem nasıl?" diye sorduğumda geri çekildi ve "Bilmiyoruz." dedi elinin tersiyle göz yaşlarını silerken.

Derin bir nefes alırken gözlerim koltukta yan yana oturan Burcum Abla ile Serhat Abi'ye takıldı. Nil'in anne ve babası oluyorlardı. Serhat Abi,

dedemin oğlu, Burcum Abla ise geliniydi. İkisinin de düşünceli, ağlamaklı yüzlerini izlerken Burcum Abla'nın bakışları yüzüme değdi. Sadece iki saniye oyalandı ve beni görmeye çok da meraklı değilmişçesine gözlerini yeniden farklı bir yöne çevirdi.

Pek anlaşamazdık.

Serhat Abi ise ona kıyasla bana karşı daha nötrdü.

Sunay Abla da bana sarılarak dedemin iyileşeceğiyle ilgili teselli cümleleri kurarken gözlerim tekli koltukta gözlerini yere sabitlemiş, hiç konuşmadan oturan Ataner'i buldu.

Kayıplarla başa çıkma konusunda hiçbir zaman benim kadar iyi olmamıştı.

Bu benim iyi başa çıkmış halim olduğuna göre Ataner'in iyi başa çıkamamış halini çok da bilmek istemezdiniz herhalde.

Güçsüz değildi. Ama duygusuz, umursamaz görüntüsünün ardındaki ailesini içinde asla gömemeyen o çocuğu biliyordum. Onların, yani biyolojik anne babamızın kendi ailesi olduğunu bile kabullenmiyordu. O evden, o insanlardan bahsetmeye tahammülü bile yoktu. Çocukluğundan nefret ediyordu. Onlar ölmüştü, Ataner'in onlara olan nefreti asla ölmemişti.

O benim aksime annemden de nefret ediyordu.

O, Alaner'lere ait herkesten nefret ediyordu. Buna ben de dahildim. O nefretle büyümesine çok şahit olamasam da yol açtığı şeyleri biraz biliyordum. Onlar öldükten sonra Ataner bana da ölü gibi davranmaya başlamış, artık iki kişilik olan ailemizde beni tek başıma bırakıp çekip gitmişti.

Elif'e en güzel kazıklardan birini de o atmıştı.

Yutkunarak aklımdaki düşünceleri atmaya çalışırken bakışlarımı ondan ayırdım ve yeniden Nil'e çevirdim. Perperişan görünüyordu. Özgürce ağlayabiliyor olmasını kıskandım.

Oysa Elfida hiç ağlamıyordu.

Gözleri arkama kaydığında gördüğü adam, ıslak kirpiklerini kırpıştırmasına sebep olsa da bir şey demedi. Kılıç "Geçmiş olsun." dediğinde Burcum Abla dışında herkesten bir 'sağ ol' kazandı ve yeniden ortam sessizliğe gömüldü.

Nil'in elini tutarak orada kaç dakika beklediğimi bilmiyordum. Hepimiz dakikalarca sustuk, birbirimize baktık ve sadece biraz daha sustuk.

Dedem bizi bir arada tutan en önemli güçtü. O olmasa eğer Nil'in yurtdışına çıkmak için hiçbir engeli kalmazdı, zira izin vermeyen tek kişi

dedemdi. Anne ve babası burada işlerle ilgilenmeye devam eder, Ataner ise kim bilir nerelere savrulurdu. Muhtemelen adını bile unutturacak kadar kopardı herkesten. Dedem başımızda olmasa tüm hayatım boyunca Ataner'i bir kez daha görme fırsatım bile olmazdı. Bense.. Ben ne olurdum bilmiyordum.

Bilmek de istemiyordum.

Dedemi bırakmak istemiyordum.

Yanımdaki sandalyede sessizce oturan Kılıç'a kaydı bir an için bakışlarım. Sessizce oturuyor, mimiksizce bekliyordu.

Onu tanıdığım tüm zaman boyunca ilk kez içimde ufak bir sempati parıltısı belirdi ve belki o kadar da kötü biri değildir diye düşündüm.

Sadece onun da duvarları vardı işte.

Birden ameliyathanenin kapısı açıldığında hepimiz ayağa fırladık. Herkes hep bir ağızdan Aziz Andıç'ın durumunu sorarken adeta doktorun göz bebeklerinin içine bakıyordum.

Tek ailemdi. Kan bağım bile yoktu ama sahip olduğum tek aileydi. Gidemezdi.

Zaman birden o kadar yavaşladı ki doktorun ameliyathaneden çıktığı anla, dudaklarını araladığı an arasına saatler girmiş gibi hissettim.

Kalbim boğazımda atıyordu.

"Normal odaya alacağız. Durumu iyi. Geçmiş olsun."

Elimi göğsüme götürerek gücü giden bacaklarımı serbest bırakarak arkamdaki sandalyeye yığılırken gözlerimi kapattım ve derin bir nefes bıraktım burnumdan.

Ortalık curcuna alanına dönerken herkes birbirine sarılıyor, şükürler ediyordu. Oturduğum sandalyeden onlara bakarken yüreğimdeki tüm yangınlar söndürülmüş gibi hissettim. *Dedem iyiydi.*

Ataner haberi duyar duymaz ilk Nil'i kollarının arasına çekti ve ona sıkıca sarıldı. Çenesini onun kızıl kafasının üzerine yaslarken gülümsemesini izledim.

Nil annesi ve babasıyla da sarıldı ve sonra Burcum Abla, Ataner'e gülümseyerek bir şeyler söyledi.

Sevinçli bir aile tablosu.

Aniden omzumda büyük bir el hissettiğimde dalgınlığımın etkisiyle irkildim. Kılıç "Pardon." dedi. "Gözün aydın." diye ekledi.

Ona gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Buz mavileri ilk kez beni gözlerinden çıkarttığı ışınlarla delmekle çok da ilgilenmiyor gibi bakarken o da hafifçe gülümsedi.

Ameliyathanenin kapısı yeniden açılıp da dedem sedyeyle içeriden çıktığında hepimiz başına üşüşmüştük. Bilinci yarı açık gibi görünüyordu. Sanırım henüz tam olarak ayılmamıştı.

Gideceği odaya gidene kadar sedyeyle birlikte yürüdük ve dedem telaşlı soruların hepsine bir homurtuyla cevap verirken ilk kez kimse onu kızdırmayı önemsemedi ve sorularına devam etti.

O an anladım ki, burada, sağlam ve canlı olduğu sürece kızgın sözlerinin, bakışlarının hedefi olmak o kadar da kötü değildi.

İçimden tonlarca yük kalkmış gibi, sanki ben ameliyata girmiş de çıkmış gibi hissediyordum.

Hemişerelerin onu taşıdığı odanın kapısına geldiğimizde önce dedem içeri götürüldü, biz de peşinden girmeye hazırlanıyorduk ki sedyeyi birkaç adım geriden takip eden doktor bize yetişerek boğazını temizledi. "Lütfen kalabalık bir şekilde odaya girip, hastamızı sık boğaz etmeyelim. Şimdilik en fazla iki kişi girebilir odaya."

Adımlarım durdu.

Doktorun gözleri üzerimde durdu ve hafifçe gülümsedi. "Siz torunusunuz anladığım kadarıyla. Fikrimce siz ve oğlu olan beyefendi girsin."

Hiç kimse bir şey söylemeden önce bile sanki daha önce bir kez daha bu anı yaşamışım kadar iyi biliyordum olacakları.

Burcum Abla öne çıktı ve "Fikrinizi isteyen olmadı Doktor Bey." dedi soğuk bakışları adama dönerken. Gözleri kızına döndü. "Burada, o odaya öncelikli olarak girebilecek bir torun var. Nil, babanla birlikte gir kızım içeri. Ben de geliyorum."

Ona mümkün olabilecek en soğuk bakışları atarken "Senin kabullenmen için kaç yıl daha geçmesi gerekiyor bilmiyorum ama burada bir değil, iki torun var Burcum Abla." dedim düz bir tonla. Burcum Abla kelimeleri ekstra vurgulu çıkmıştı dudaklarımdan.

Onunla laf dalaşına girmeyi her ne kadar sevmesem de akıl sağlığım için bundan kaçınsam da bazen gerçekten de tahammül edemiyordum.

Arkamda durduğunu hissettiğim Kılıç'ın ise tüm bunlara şahit olması her şeyi daha kötü hale getiriyordu. Bedeninin büyüklüğü sebebiyle varlığının gerginliği altına girmemek imkansızdı. Hemen bir adım arkamda, başım omuzlarının altında olacak şekilde dikilmiş, bekliyordu.

'Hah' diye mırıldandı Burcum Abla bıyık altından. "Kağıt üzerinde olandan değil, gerçek olandan bahsediyorum Elfida. Burada biz dururken sana düşmez."

Gözüm istemsizce Ataner'i aradığında lavaboya gitmek üzere yanımızdan ayrıldığını hatırladım. Acaba burada olsa Burcum'a bir cevap verir miydi? Sorumun saçmalığı bana bile komik geldi. Muhtemelen beni savunmak için vermezdi. Burcum'sa ona böyle davranmıyordu. Dolayısıyla Ataner'in duruma pek bir katkısı olmazdı.

Burcum Abla zarif parmaklarını bileğime doladığında ve beni sert olmasa da belirgin bir şekilde kapının önünden gerilettiğinde ağzının içinden "Herkes yerini bilsin." diye mırıldandı. Çok sessizdi fakat sanırım herkes duymuştu.

Bu kadın yaptıkları ve söyledikleriyle beni incitebildiğini düşünürdü ama karşısında Elif olmadığınfan haberi olmadığı barizdi. O hep böyleydi ve ağzından çıkanlar içime dokunmuyordu bile. O değil beni üzmek, kolay kolay sinirlendiremezdi bile. Ki ben kırmızı reçeteli sinir ilaçları kullanan birisiydim. Onu ne kadar umursadığım buradan anlaşılıyor olmalıydı.

Bu manzara, bu diyaloglar bu ailenin alışık olduğu şeylerdi. Fakat o an hiç de alışıldık olmayan bir şey oldu.

Sanırım Kılıç'ın bu aileden olmadığını unutmuştuk.

Sırtımın arkasına yasladığı eliyle Burcum'un beni geriletmesine engel olurken yandan gördüğüm yüzünde düz bir ifade vardı. Yeniden ürpertici haline dönmüş buz mavileri doğrudan benimle hemen hemen aynı boylarda, dolayısıyla ondan epey kısa olan Burcum'un suratına odaklandı. "İşinize karışmak gibi olmasın ama 'yer bilmekten' bahsediyorsak eğer, Aziz Bey'in, kendi iradesiyle kağıt üzerinde torunu yapmayı *seçtiği* Elfida'yı, iradesi dışında gelişen bir evliliğin gelininden daha çok görmek isteyeceğine eminim. Ne de olsa siz de az önce söz ettiğiniz 'gerçek bağ'a değil, kağıt üzerindekine sahipsiniz." Sesi o kadar düzdü ki, mimiksizliği, soğuklukta bir numara olan Burcum'u bile germiş gibi gözüküyordu.

Şaşkınlıkla ayrılan dudaklarımla öylece kalırken yemin ederim ki Burcum'un gözünde çakan şimşekleri görebildim.

Tam ağzını açıyordu ki Kılıç tavrını bozmadan henüz başlayamadığı sözünü kesti. "Eğer Doktor Bey gibi benim de fikrimi istemediğinizi söyleyecekseniz, fikrimi söylemek için isteklerinizle ilgilenmediğimi belirtmek isterim."

Burcum öylece bakakalırken. "Sen kimsin?" diye yükseltti sesini. "Terbiye-"

Ne dik duran bedeni, ne de ifadesiz suratında tek bir kas bile kıpırdamayan Kılıç, buz mavilerini hedefinden ayırmadan Burcum'un ona etmek üzere olduğu hakareti böldü. "O kelimeyi bitirseniz eğer şu an hak etmediğiniz bir saygıyla karşısınızda durmayı bırakarak gerçekten de bir terbiye almadığımı size göstermek zorunda kalırım hanımefendi."

Ben komaya falan mı girmiştim yoksa Kılıç, benim ailemin içinde beni mi koruyordu? Hem de oldukça nezaketsiz bir şekilde. Ataner'in bile yapmayacağı şekilde. Kimsenin yıllardır asla sesini çıkartmadığının aksi şekilde.

İçimden dolu dolu gülmek geldi.

Bu ne absürt sahneydi böyle?

Biri beni savunuyordu? Biri dışlanmama engel oluyordu? Ve bunu Kılıç yapıyordu..?

Sanırım gülmek yerine ağlamalıydım.

Burcum ağzı açık kalarak Kılıç'a bakakalırken Serhat Abi karısını savunmak için ağzını açıyordu ki Kılıç beni sırtımdan destekleyerek kapıya doğru yönlendirdi. "Hadi, gir gör dedeni. Bunun için kimsenin iznine ihtiyacın yok. Dışarıda bekliyorum, çıkarız sonra."

Kim nereye çekse oraya gidecek durumdaydım. Fazla düşünmedim ve kapıyı açarak odaya girdim. Hiçbir şey düşünmek istemiyordum. Bu ailede gerçekten değer verdiğim tek kişiler dedem ve Nil'di, diğerlerinin ne yaptığının da, söylediğinin de pek bir anlamı yoktu. Sunay Abla'nın sözleri bile Burcum'unkilerden çok daha kıymetliydi.

"Dedem." diye mırıldandım odaya adım atarak sedyeye doğru yaklaşmaya başlarken.

Yaşlı adam başını bana çevirerek yavaçşa gülümsedi. "Kızım, gel."

Gözlerimi birkaç saniyeliğine kapatarak yeniden açtım. *'Kızım, gel.'* Ya bu sesi bir daha duyamasaydım?

Hızlıca yanına doğru ilerledim ve elini tutarak sedyenin başındaki sandalyeye oturdum.

"Nasılsın? Çok korkuttun bizi dede? Ne oldu birden? İyi misin? Ağrın sızın var mı?" diye tüm sorularımı ardı ardına sıralarken dedem diğer elibi elimin üstüne kapattı ve iki kez yavaşça vurdu.

"İyiyim. Yaşlılık işte, durup dururken ofsayt oluyorduk."

"Ya dede!" dedim azarlarcasına. "O nası laf? Duymayayım bir daha."

Güldü. "Şuna bak büyümüş de dedeyi azarlıyor."

Çizgili yüzünü izlerken bir yerine acıtmamaya dikkat ederek ona doğru eğildim ve başımı boynuna gömdüm. "Bir daha yapma." dedim sesim boğuk çıkarken. "Sen sahip olduğum tek şeysin."

Dedem elini sırtıma koyarken beni geri çekti ve kaşlarını çatarak suratıma baktı. "O nası laf? Bu ailede herkes ne kadar herkese sahipse, sen daha azı değilsin Elfida." Sesi yorgundu ama yine de diplomatik konuşmasını yapmasa olmazdı. "Sen benim torunumsun. Kanımdan ol olma, ama soyumdansın."

Yüzüne sevgiyle baktım. "Biliyorum." dedim yavaşça. Ama bu kelimenin ne kadarı yalan, ne kadarı doğruydu işte onu bilmiyordum. Dedem hep böyle söylerdi. Ama hep hisettirir miydi, işte orası tartışılırdı.

Yine de umrumda değildi. Onun sağlığı yeterdi.

**

Odadan çıkarak Nil de dahil kimsenin yüzüne bakmadan, koridorda daha uzakta bekleyen Kılıç'a doğru adımlamaya başladığımda yaslandığı duvardan ayrıldı ve yanına ulaşır ulaşmaz benimle birlikte yürümeye başladı.

Ona karşı ne hissetmem gerektiğinden emin değildim.

Bugün ona olan tüm bakışımın değiştiği gündü.

Sanırım önemli olan sözler değil, hareketler derken bunu kastediyorlardı. Öz abimin sustuğu şeye konuşan Kılıç Falu'dam artık nefret etmiyordum.

Onun bana güven verdiğine, arkamda durduğuna inanamıyordum.

Onun mu bunu yaptığına inanamıyorsun, yoksa birinin bunu senin için yaptığına mı?

Bindiğimiz asansörden inerek hastanenin bahçesine doğru yürümeye başladığımızda onu takip ettim ve bahçeye çıktığımız anda adımlarımı durdurarak ona baktım. O da durdu ve bir şey söyleyeceğimi anlayarak yüzüme baktı. Her zamanki ifadesinden çok da farklı görünmüyordu.

"Çok vaktini aldım, kusura bakma. Bu kadar beklemene gerek yoktu."

Başını salladı. "Önemi yok."

Tam yeniden yürümek üzereydi ki kolunu tutarak onu durdurdum. Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra "Teşekkür ederim." diye mırılandım.

"Söylediklerin için."

Kılıç'a teşekkür etmek ilginç hissettiriyordu. Yanlış yere takılmış puzzle parçası gibi. Yine de sözler ağzımdan samimiyetle dökülmüştü. Savunulmaya ihtiyacı olan son kişi bile değildim, sadece bazı şeylere o kadar alışmıştım ki kendimi savunmam gerektiğini bile anlamıyordum. Normalleşmişlerdi. Ancak onun öyle düşünmeyerek müdahale etmesi içimde bir yerlere dokunmuştu.

O da ifadesiz suratıyla tartar gibi bir süre beni inceledi ve "Ziyanı yok." dedi. Ardından ortamın fazla ciddileştiğini düşünmüş olmalı ki sesine biraz daha alay kattı. "Senin bir konuda pasif kaldığını görmeye gönlüm el vermedi. Çenen bir bana gelince açılıyor herhalde."

Burnumdan nefesimi bırakarak hafifçe güldüm. "Sadece dedem o haldeyken, o kadınla uğraşacak enerjim yoktu."

Başını sallarken gözleri bir yere takılmış gibi uzakta bir yere dokundu ve sonra yeniden bana baktı. Çenesiyle baktığı şeyi işaret ettiğinde kafamı çevirerek ben de oraya baktım.

Bugün daha ne kadar saçmalaşabilirdi diye düşünmeden edemedim ama kalbim yine de göğüs kafesimi zedeleyecek şekilde atmaya başlamıştı bile.

İki parmağı arasındaki sigarayı dudaklarına götürmüş, yanaklarını içine çökertecek bir nefes alan adamın dumanı dudaklarından dışarı üflemesini izlerken onun da arduvazları beni izliyordu.

Buraya benim için geldiğini düşündüğümde neredeyse bacaklarımdaki kuvvet bitecek ve yere düşecektim.

Kurşun Alpugan.. Sonum olmaya ant mı içtin?

Adımlarım metale çekilen bir mıknatısmış gibi ona doğru çekilmeye başladığında suratımı ifadesiz tutmaya çalışıyordum. Zira dedem içeride kalp krizinden kurtulmuş bir şekilde yatarken gülümsemem işten bile olmazdı.

Yanına yaklaşana kadar tepkisizce adımlarımı izledi.

Yaklaştıkça netleşmeye başlayan görüntüsünde gözüme çarpan ilk şey, sigarayı tutan elinin kanlı parmak boğumları olmuştu.

Maç!

Maçın bu sürede, bu adamın bu kadar az yara alacağı şekilde bitmesi imkansızdı. Öyleyse nasıl buradaydı? Ben çıkarken maç başlamak üzereydi. Maç hiç başlamamış olsa parmak boğumları kanamazdı. Kaşlarım otomatikman çatılırken ağzımdan dökülen kelimeler onun sigara dumanını üflediği havaya karıştı. "Nasıl burada olabiliyorsun? Maç ne oldu?"

Sigarayı bir kez daha uzunca üflediğinde öksürdüm. Öksürüğüm geçsin diye derin bir nefes almıştım ki o aldığım nefes de sigarasının dumanıyla karıştığı için sadece daha çok öksürmeme sebep oldu.

Küçüklüğümden beri sigara dumanına dayanamazdım. Astım gibi bir şey değildi ama soluduğum anda nefes almayı unutuyordum sanki. Ciğerlerim acıyordu.

Kurşun'un arduvazları öksürmekten kızaran suratımla buluştuğunda yarıya bile ulaşmamış sigarasını iki parmağı arasında bastırarak söndürdü ve yandaki çöpe attı.

"İyi misin?" diye sorduğunda başımı salladım. Bir yandan da hava yeterince soğuk olsa da yüzümü yelliyordum. Oysa üşümeye başlamıştım bile.

"İyiyim."

"Sigarayı sormuyorum." dediğinde ne dediğini zor anladım. İyi hissedip hissetmediğimi soruyordu.

Hissetmiyorsam bile şu an kesinlikle kötüyüm diyemezdim.

Cevabını almasını umarak sessiz kalmakla yetindim ve konuyu yine başa çektim. "Nasıl geldin?" Es verdim. "Neden geldin?"

"Arabayla, canım istediği için geldim."

Gözlerimi devirdim. Ben "Onu mu diyorum." diye söylenirken o üzerimi süzmüş, ifadesiz gözüksede hırkamın altındaki sütyenden bozma büstiyere diğer kıyafetlerimden çok az bir farkla daha uzun süre bakmıştı.

Acaba bana bakarak kalbimin ne kadar hızlı attığını görebilir miydi? Ben sesini bile duyabiliyordum da.

Sevgili bugün, şu anda tarihi hatırlayacak kadar aklı başında değilim: Senin için geldi.

Siyah kabanını çıkarttı ve kokusu direkt olarak ciğerlerimi deşerken omzuma bıraktı. "Eve bırakacağım."

"Şoförlük yapmak için geldin yani?" diye sorduğumda yürümeye başlamasıyla bir anda tek başıma kalıverdim. Adımlarının peşi sıra ben de yürüyerek ona yetiştiğimde o önüne baksa da ben bir cevap beklercesine yüzüne bakıyordum.

"Olaylara verdiğin tepkiler beni endişelendiriyor. Kılıç bana haber verdiğinde, tüm tanışıklığımıza dayanarak kendini hastanenin terasından falan atmaya kalkmayacağından emin olamadım."

Şaşkınlıkla dudaklarım aralanırken aynı zamanda hafifçe güldüm de.

Gerçekten de o renk ışıkların altında kaldığımızda, karanlık kapının ardında kitlendiğimde, Ataner'le kavga ettikten sonra ufak çaplı bir sinir krizi geçirdiğimde yanı başımdaydı. Adamın vereceğim tepkiler konusunda endişelenmesine hak vermek gerekirdi.

Ve bir de o şu an hatırlamasa bile gerçekten kendimi yüksek yerlerden atmaya olan yatkınlığım olduğunu da inkar edemezdim. Ve son seferimde yine yanı başımda o vardı.

Bu adam kaderimdi, diyordum ben!

"Endişen içim müteşekkirim." Arabasına ulaştığımızda o bana kapıyı açarken "Ben de karşılık olarak sana bir kahve yapacağım." diye teklif ettim. "Adil bir alışveriş."

Kapıyı üzerime kapattı.

Sürücü tarafına bindiğinde ise dudağının kenarında çok minik bir gülümseme gördüğüme emindim. "Elin lezzetli olsa iyi olur."

Gülümsedim. "Ellerim marifetlidir."

Arabayı çalıştırırken arduvazları bir saniyeliğine üzerime kaydı. Bakışına karşılık vererek sırtımı koltuğuna yaslarken hayatın tadının değiştiğini düşündüm.

Sevgilim.. Ne yapıyorsun böyle?

~

BÖLÜM SONU

Bölümü beğendiniz mi ballarım?

Kurgunun akışıyla ilgili, önerileriniz ve fikirlerinizi buraya yazabilirsiniz.♡

Karakterler hakkında ne düşünüyorsunuz?

Elfida?

Kılıç?

Kurşun?

-
-
-

Bölüm 9(Part1)

PART 1'dir, ikinci part bu hafta, daha uzun olacak şekilde yayınlanacaktır.♡

~

'Acaba şu anda o ne düşünüyor? Herhalde beni değil... Niçin?... Onun kafasında bir müddet yaşamak için neleri feda etmem ki?..'

-İçimizdeki Şeytan, Sabahattin Ali

Anahtarı delikte bir kez çevirerek kapıyı açtığımda arkamdaki bedenin üzerime yaydığı heyecan titreşimi yüzünden neredeyse bunu beceremeyecektim.

Kurşun Alpugan evime giriyordu.

Bu nasıl bir rüyaydı böyle?

Kesinlikle uyanmak istemeyeceğim bir rüya.

Nil ile konuştuktan sonra çıkarken günlüğümü çalışma odasında bırakmış olsam da kapıyı kilitlemiştim, dolayısıyla o konuda rahattım. Evime kimse gelmeyecek dahi olsa o kapı her daim kilitli kalırdı.

Daha içeri adım atmadan bizi karşılayan ışıklar geceye tezat göz alıcı şekilde aydınlıktı. İçeri girerek pofuduk terliklerimi giyerken Kurşun'un

parlak ışıklara kısaca göz gezdirdiğini gördüm, ama bir yorum yapmaktan kaçındı.

Karanlık korkumu biliyordu. Hatta buna şahit bile olmuştu. Bu adam çok kısa süre içerisinde beni gereğinden fazla kez savunmasız görmüştü.

Bir yandan benimle bağ kurması için bu iyiydi.

Fakat diğer yandan, bu adamın zayıf noktalarımı öğrenmesi içimdeki güvensizlikleri canlandırıyordu.

"Geç." derken kapıyı arkasından kapattım ve bir an için zincir kilidi de takıp onu buraya sonsuza dek hapsetme fikrini düşündüm.

Salona girmeden önce kısa koridorun kenarındaki ışık tuşlarına dokunarak aydınlığı biraz azalttı ve ortam loştaştı.

Gerginlikle yutkundum.

Omzunun üzerinden geriye bakarak "Korkma." diye mırıldandı düzce. "Ben varım, bir şey olmaz." Ve birkaç adımda görüş açımdan çıkarak salonuma girdi.

Korkma. Ben varım.

Korkma.

Ben varım.

Hep Elif ve Elfida'nın birbiriyle tümüyle zıt olduğunu düşünürdüm. Elif'in sevineceği bir şey Elfida'da hiçbir duygu uyandırmazdı, Elif'in ağlayacağı bir şey, Elfida'da mimik oynatmazdı, Elfida'yı sevindirecek şeylerse Elif'i ancak korkutabilirdi.

Ancak az önce Elfida'nın kulakları, Elif'in pek de uzun seneler sürmeyen ömrü boyunca duymak için her şeyini feda edebileceği o cümleyi duymuştu. Her daim korkuya mahkum edilen küçük bir kızı, içinde bulunduğu kuyudan bir saniyede çıkartmaya yetebilecek o cümle, Elif'in hayatında duyduğu en kıymetli şey olurdu muhtemelen.

Elfida ile Elif çok zıt olmalıydı.

Oysa bu cümle neden Elfida'nın da hayatında duyduğu en kıymetli şeydi?

Göğüs kafesim somut bir acıyla burkulurken elimi acıyı almasını dilercesine kemiklerime bastırdım ve dikkat çekmemek için ben de arkasından salona doğru adımlamaya başladım.

Yapma sevgilim. Kendin için yapma. Eğer herkesten farklı olursan, kendini değil beni düşünürsen, ben seni nasıl bırakacağım?

Yüzümdeki ifadeyi toparlayarak salona girdiğimde onu koltuklarımdan birine rahatça oturmuş halde buldum. Arduvazları bana dokundu.

"Kahveyi nasıl içersin?" diye sordum oturduğu yerden de görebileceği amerikan mutfağa yönelirken.

Sade, köpüksüz.

Bu ona yönelttiklerimin çoğu gibi boş bir soruydu. Cevabı çoktan öğrenilen gereksiz sorular silsilesi..

"Şekersiz, köpüksüz." diye yanıtladı düz bir sesle.

Umrumda değilmiş gibi yapmalıydım. Evimde, koltuğumda oturmuş nasıl kahve sevdiğini bana söyleyen Kurşun Alpugan çok normal bir şeymiş gibi davranmalıydım.

Kahve makinasını es geçerek dolaptan bir cezve çıkartırken "Köpüksüz?" diyerek kaşlarımı kaldırdım ilginç bir şey duymuş gibi. *Yeni duymuş gibi..* "Tam tersi olması gerekmiyor mu?"

Göz ucuyla bana bakan yüzünü inceledim. Çok stabildi, sakindi. Benim aksime. Aslında dışarıdan ben de öyle gözüküyordum. Ama elini kalbime bir yaslasa, muhtemelen az önce çıktığımız hastaneye geri gitmek konusunda ısrar ederdi. Kardiyolojiden sonra da Psikoloji bölümüne uğramam gerekirdi muhtemelen. Tüm parçaları birleştirmesi durumunda ise sonumun morgta bitmesi muhtemeldi.

"Köpüklü içecekleri sevmem." diye açıkladığında başımı salladım. Bir saniye sessizlik oldu ve sonra "Cezvede yapabiliyor musun?" diye sordu şaşırmış gibi değil de bu ona ilginç gelmiş gibi.

Makine kahvesinden ziyade cezve kahvesini sevdiğini de biliyordum. Yoksa kendim için bir kez bile cezve kahvesi yapmamıştım. Bazen dedeme yapıyordum sadece. Bir gün evime gelirse diye kenarda öylece bekliyordu.

Başımı salladım. "Böyle daha güzel oluyor."

Hiçbir fark olduğunu düşünmüyordum.

Bir şey söylemedi, ama bence içinden tam ruh eşi olduğumuzu düşünüyordu.

Hadi çıkart yüzüğü sevgilim, fazla uzadı bu iş.

Kahveleri fincanlara dökerek onun köpüklerini kaşıkla kendi bardağıma aktardıktan sonra salona doğru ilerlemeye başladım. Sakin adımlarla ona yaklaşırken biraz soğuk kanlılık kazanmış sayılırdım. Kokusu evime yayılıyordu.

Fincanları sehpahaya bırakırken oturduğu üçlü koltukta yanına, araya mantıklı -hiç istemediğim- bir mesafe bıkarak oturdum.

Koltuğum benim için geniş sayılırdı. Kurşun bacaklarını açarak rahatça oturmuş, sırtını da geriye yaslamıştı ve çok yer kaplıyordu. İkimiz birlikte

oturduğumuzda geniş sandığım koltuğum küçücük kalıvermişti.

Sanırım yorgundu veya canını sıkan bir şey vardı.

Onu konuştursam mı, yoksa sessizliğine ortak mı olsam karar veremiyordum. Bir yandan da zihnimin içinde dedemle ilgili düşünceler dönmeye devam ediyordu. Şu an iyiydi, ama hep iyi olacağının garantisi yoktu.

Bacaklarımı yukarı topladım ve koltukta yan pozisyona geçerek dirseğimi sırt kısmına dayadım. Bugün enerjimi fazlasıyla emmişti.

Kurşun dudaklarından bir soluk bırakarak başını geri yatırdığında arduvazları tavanımla buluştu.

Ben de başımı dirseğimin yaslı olduğu kolçağa doğru yatırdım.

Ortam çok sessizdi. Fakat ikimiz de aynı anda aynı soruyu dudaklarımızdan yuvarladığımızda sessizlik bozuldu.

"İyi misin?"

Ben ona, oysa tavana bakıyordu.

Hafifçe gülümsedim ve onun benim sorumu cevaplamayacağını varsayarak ben onunkini "Olacağım." diye cevapladım.

İki kelimelik bu soruya o kadar muhtaçtım ki bazen, duymak ben alevlerin içinde yüzerken üzerime yağmur yağmaya başlamış gibi hissettiriyordu.

"Ol." dedi sadece.

Hafif kirli sakallarla sarılan çenesi çok güzeldi. Fazlasıyla erkeksi yüz hatları vardı ve baktıkça içim gidiyordu.

"Sen?" diyerek başlamak üzere olan yeni sessizliği bozdum.

"Ben ne?" Gözleri doğrudan tavanı izliyor ve hiçbir mimiğini kullanmıyordu.

"Sen iyi misin?"

Sustu. Bir, iki, üç saniye sessiz kaldı ve sonra burnundan küçük bir nefes bıraktı. "Yorgunum."

Bunu görebiliyordum. Daha da eşelemek, gün boyu ne yaptığını, yaptığı şeylerin ona nasıl hissettirdiğini öğrenmek istiyordum.

Ama bir şeye kızıp da kalkıp gitmeyeceğinden emin olamadığım için sessiz kalmaya çalıştım.

Ve çok da başarılı olabildiğimi söyleyemezdim. "Kahveni içmeyecek misin?"

Gözlerini kapatıp açtı ve doğrularak sehpahadaki fincanı aldı, bir yudum alarak kahevin tadına baktı ama yüz ifadesi stabil olduğu için beğenip

beğenmediği anlaşılmıyordu.

Hevesli bakışlarla tepkisini beklerken arduvazları yüzüme değdi. Dudağının kenarında tebessüm bile sayılmayacak kadar küçük bir kıvrım oluştuğunda yutkunma histeğimi bastırmak zorunda kaldım. Varla yok arası bu ifadeyi görmeye hiç de hazırlıklı değildim.

"Beğendin mi?"

Başını olumlu anlamda salladı. "Eline sağlık."

Normalden biraz daha büyük bir şekilde gülümsedim ama isteyerek yapmamıştım. "Afiyet olsun."

Beş dakika içinde kahvesini bitirdi ve eski pozisyonunu alarak arduvazlarını yeniden tavana sabitledi.

"Deden üvey mi?"

Hiç beklemediğim soru karşısında bir an donakalırken kısaca duraksadım ve "Evet." diye cevapladım.

Kılıç bahsetmiş olmalıydı. Veya kendisi araştırmış da olabilirdi. Bu gizli tutulan bir şey değildi. Yine de dan diye sormasına şaşırmadım desem yalan olurdu.

"Bir tek Ataner öz." dedim niye anlattığımı bile bilemeden. "Abim."

Kafasını yan çevirdi ve gözlerini tavandan ayırarak yüzüme baktı. Kelimenin dudaklarıma yakışmayışını fark etmiş olmalıydı. "Aranız iyi değil mi?"

Burukça gülümsedim. "Senin kadar iyi bir abi değil." Durdum. "Belki de ben Lacivert ve Mavi kadar iyi bir kardeş değilimdir."

Bunları kimseyle sesli bir şekilde konuşmamıştım daha önce. Şimdiyse kelimeler dilimde yabancı bir tat bırakıyordu.

"Bir abinin kardeşini sevmesi için, iyi bir kardeş olması gerekmez." dedi düzce, doğrudan.

Gözlerimi kaldırıp göz bebeklerinin ta içine baktığımda heterekromili gözlerimin içinde neler gördüğünden bir haberdim. Tüm kalkanlarımın ardını görebiliyor bile olabilirdi. Ve aniden o kalkanları yeniden kaldıramayacak kadar güçsüz hissetmeye başlamıştım.

"Anne ve baban bu duruma ne di-"

"Öldüler." diyerek kestim sözünü kucağıma çektiğim minderin altındaki tırnaklarımı avuç içlerime bastırırken.

Bazen zamanında bir anne ve babam olduğu gerçeğini bile unutacak kadar uzaktım onlardan. Gerçi ne kadar olmuşlardı orası tartışılırdı ya..neyse.

Yüz ifadesinde ilk kez değişim olurken bocalamış gözüktü. Yayıldığı yerden doğrulurken "Başın sağ olsun." dedi.

Başımı salladım.

Karşımda ilk kez ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi gözüküyordu.

Hafifçe güldüm. "Merak etme. Yarama tuz falan basmadın. Çok zaman oldu, canımı yakmıyor."

Sözlerim onun için bir anlam ifade etmişe benzemiyordu. Arduvazları gülümseyen yüzümü izlemeye devam ettikçe gülen ifadem biraz daha soluyordu.

Gülüşüm yok olana kadar bakmayı sürdürdü.

"Bana rol yapma." dedi sakince. "Hiçbir zaman."

Sana her an rol yapıyorum sevgilim. Ama özür dilerim. Bir gün birlikte bir gerçeğimizin olması için yapmam gerekiyor.

Başımı iki yana sallarken yutkundum.

"Neden?" diye sordu sakince. Ben kırılmanın tam eşiğindeyken bana içinde ilgi kırıntısı beliren arduvazlarıyla bakıp, sakince konuşuyordu ve tüm bunlar ifadesiz durmayı çok daha zor kılıyordu.

"Güçsüz olduğumu söylemeni istemiyorum." dediğimde sesim doğrudan kalbimden çıkmışçasına saf ve inceydi.

Kucağımdaki yastığı kaldırdı ve avcumu kendine doğru çevirerek tırnaklarımı tek tek avuç içlerimden ayırdı. Avcumda oluşan hilal şekillerinin üzerine baş parmağını gezdirirken gözlerimi kapatmak istedim.

"Güçsüz değilsin." Gözlerini avuçlarımdan yüzüme çıkarttı. "Seni ilk gördüğüm andan beri bunu biliyorum Elfida."

İsmimi kullanması kalbimi canımı yakacak kadar fazla etkiliyordu. Sözleri göğüs kafesimin tüm kemikleri tek tek kırılıyormuş gibi hissettirdi.

"Hep aksini ima ettin."

Gözlerini üzerimden çekti ve kafasını yan çevirererek bir süre kapalı televizyona baktı. Bir şeyler düşünüyor veya tartıyor gibiydi. En sonunda yüzünü yeniden yüzüme doğru çevirdiğinde dudaklarını ıslattı. Bir çırpıda "Sana şımarık, küçük bir kızdan fazlası olmadığını söylediğim için özür dilerim." dediğinde kalakaldım.

Yüzünde garip bir ifade belirdi. Duygusal karmaşamın içinde boğulmuyor olsam özür dilemek için girdiği bu cebelleşmeye kahkaha atabilirdim. Sanki polislere işlediği bir cinayeti itiraf ediyormuş kadar zorlanmıştı.

"Sanırım az önce hayatımda ilk kez özür diledim. Bu seni daha iyi hissettirebilir."

Yavaş bir kahkaha attım. "Şu an kesinlikle şımartılmış hissediyorum."

"Hisset." dedi düzce. "Sinirimi bozduğunda seni incitmek için söylemiş bile olsam, sözlerimden herhangi birini doğrudan canını yakmak için söylemedim."

"Biliyorum." dedim yavaşça.

Rüyaysa ya şu an uyanmak, ya da ölüm uykusunda olmak ve asla bu rüyadan çıkmamak istiyordum. Bu anın gerçekliği çok şüpheliydi. Kurşun Alpugan resmen beni incitmiş olma ihtimali için benden özür diliyordu.

"Bundan kimseye bahsetme." dediğinde sesine istemsiz bir tehditkârlık dahil oldu.

"Nasıl yani? Kurşun Alpugan'ın karşıma geçmiş benden özür dilediğini, onu bağışlamam için yalvardığını herkese anlatmayacaksam neden yaşıyorum ki?"

Dudakları minicik kıvrıldı.

Aniden aklıma gelen soruyla tüm ambiansı bozarken "Maç ne oldu?" diye sordum bir cevap almayı umarak. Koca adamı ringde bırakıp çıkmış mıydı?

Benim için mi?

"Seni ilgilendirmez." diyerek koltuktan kalktığında bu adamın ruh hallerini yakalayamadığımı düşündüm.

Kaşlarım çatılırken o sanki kendi evindeymişçesine amerikan mutfağa doğru ilerlemeye başlamıştı.

Mutfağa girmeden kenarda kalan cam içki dolabına yöneldiğinde hiç araması gerekmemişti bile. Gözlem yeteneğinin güçlü olduğunu farkına verirken o kendi evindeymişçesine rahat hareket etmeye devam ediyordu.

"Tek kişilik bir ev için fazla çeşitli bir dolap."

Alkol oranı yüksek olan, açılmamış bir konyak şişesi çıkarttıktan sonra mutfağa doğru yürümeye başladı. Dolapları karıştırarak iki kadeh çıkarttıktan sonra tezgaha bıraktığı şişeyi yeniden aldı ve son derece rahat bir şekilde yeniden yanıma gelerek koltuğa oturdu.

Sanki ben onun evinde misafirmişim gibi hissetmeye başlıyordum. İstemsizce bulunduğu her yerde bir sahiplik hissi yayıyordu.

Sehpahaya koyduğu kadehlere içkiyi sırasıyla doldurduktan sonra birini bana uzattı ve kendi kadehini de alarak arkasını yaslandı, başını geri attı ve eski pozisyonunu aldı.

Konyaktan bir yudum alırken dizlerimi büktüm ve çenemi üzerine koyarak gözlerimi yan profiline sabitledim.

Sanki içini dökmek istiyordu. Aslında görüntüsü buna tam tezattı. Hiçbir ses duymak istemiyor, bir şey sorsam cevaplamayacak gibi gözüküyordu. Ama bir şekilde konuşmaya ihtiyacı olduğunu hissetmekten alıkoyamıyordum kendimi. Muhtemelen beton gibi bir adamdı. Sıkıntısını konuşarak vakit kaybetmek yerine kendi içinde yaşayıp çözüm bulmaya çalışmanın çok daha mantıklı bir yol olduğuna inanıyor olmalıydı.

Tavanımdaki en ince kusurları ezberlemiş olmalıydı.

Bardağını -normalde doldurması gerekenden çok daha fazla doldurmuştu- tek yudumda bitirdikten sonra "Çek şu gözlerini üzerinden." diye homurdandı bana bakmadan.

Sessizce bakmayı sürdürdüm.

Derin bir nefes bıraktı.

"Sorun ne?" diye sordum sakince. "Anlatırsan rahatlarsın."

"Şu an rahat olmadığımı kim söyledi?" diye yine homurdandı. Yayıldığı yerden doğruldu ve bardağını yine ağzına kadar doldurduktan sonra pozisyonuna geri döndü.

"Ben."

Bardağını tek yudumda yarıladığında ona ters bir bakış attım. "Yavaş."

Bardağın kalanını da bitirdi.

Gözlerimi devirsem de bunu görmedi.

"Bazen herkesten nefret ediyorum Elfida." dediğinde bir şeyler söylemesine şaşırsam da sessizce devam etmesini bekledim.

Ben her zaman ediyorum sevgilim.

Ama Kurşun devam etmedi.

Mutfaktaki küçük saatin tik taklarının huzurlu ritmini dinlediğim anlarda o iki küçük ses arasında, sonsuzluk gibi hissettiren bir süre için zamanı durduracak bir şey oldu. Sanki saat ses çıkartmayı bırkamıştı.

Kurşun elinin arkasını omzuma yasladı ve beni sakin fakat güçlü bir hareketle kendine doğru çekerek başımı göğsüne yasladı. Sakin kalp atışları bir anda kulağımın altında belirirken büyük eli omzumda durmaya devam etti.

Bana sarılmamıştı. Beni göğsüne yaslamıştı.

O aynı pozisyonunda yayılmış otururken ben de şimdi sert göğsünde yatıyordum.

"Nefes al." dedi yavaşça.

Aniden içime derin bir nefes aldığımda sanki gerçek dünyaya dönmüşüm gibi hissettim. Bedenim o kadar kaskatıydı ki, şu an biri bana bir mermi sıksa kurşun geri sekerdi.

Tarihi unuttum, içimdeki not defterini unuttum, bir ilki yazmak için tutmam gereken kalemim kayboldu, yazılarım karıştı.

"Napıyorsun?" diye sorabilecek kadar iyi hissettiğimde sesimin kekeler gibi çıkmasına engel olamamıştım.

Göğsü ufacık sarsıldı. Öyle ki sarsılan o mu, benim başım mı dönüyor idrak bile edememiştim. "Kekeledin mi sen?"

"Hayır."

Beş saniyelik bir sessizliğin ardından "Sanırım şu an senden nefret etmiyorum." dedi ilginç bir tespit yaparmış gibi ama fazlaca sakince.

Kaslarımı gevşeterek biraz daha normal olmaya çabaladım. "Ama diğer herkesten ediyorsun?" dedim sorar gibi. Öyle söylemişti.

"Evet."

24 Eylül 2022. Bugün bana herkes olmadığımı söylüyorsun sevgilim. Ben bir insan tarafından nefret edilmemenin bile böyle hissettirebileceğini bilemezdim.

Yalnız bir adam değilsin. Hiç olmadın. Ailen, kuzenlerin, kardeşlerin, sana değer veren çok fazla insan var. Oysa sen herkesten nefret ederken benim evimde, benim koltuğumda, kalbin benim kulağımın altında atacak şekilde oturuyorsun.

Ve bir anlığına her şeyi, herkesi, yalanları, planları, oyunları boş verdim. Ne ilerisini, ne gerisini düşünmeden gözlerimi kapattım ve göğsünde kendime rahat bir konum bularak bir kolumu beline gevşekçe doladım.

Tepkisizce omzundaki elini sırtıma indirdi ve baskı uygulamadan orada tutmaya başladı.

Burnumdaki sızı bana gözlerim dolacakmış gibi hissettirdi.

Bedeni sıcacıktı.

Yüzünü göremiyordum. Belki onun da gözleri kapalıydı, belki de hala tavanımı izliyordu. Bu konuma nasıl geldiğimizi bile bilmiyordum. Ona çok tezat bir davranış gibiydi bu samimi pozisyon.

Bir an düşündüğümde bana çok daha tezat olduğunu fark ettim. Onun kardeşleri vardı, kuzenleri vardı, annesi vardı. Onlara bu sevgiyi gösteriyor olmalıydı. Oysa benim biriyle fiziksel olarak bu konumda veya yakınlıkta bulunduğum son kişi annemdi. Üzerinden on yıldan fazla zaman geçmişti.

Bu onu daha sıkı sarma isteğimi güçlendirse de kendime engel oldum.

24 Eylül 2022. Fiziksel temasın da ötesinde, yıllar sonra ilk kez güvende hissediyorum. İlk kez yapayalnız hissetmiyorum, ilk kez ağzımı açıp canımı yakan şeyleri anlatmaya başlasam dinleneceğimi biliyorum. Hiç böyle hissetmedim sevgilim. Bir yanımda annem, bir yanımda babam yürürken bile böyle eksiksiz hissetmedim.

"Bir daha," diyerek konuşmaya başladığında içsel karmaşamdan çıkarak sözlerine odakladım. "Herhangi biri, bugün olduğu gibi üzerine gelirse bana anlatmanı istiyorum."

"Ne?" diye sordum anlam veremezcesine. Elimi göğsüne bastırarak destek alırken kafamı kaldırdım ve yüzüne baktım. Aniden biraz fazla yakın olmamız dikkatimi dağıtsa da çabuk toparlamıştım.

Boş arduvazları, heterekromili gözlerimi izliyordu.

Soruma bir karşılık vermemesi üzerine tek kaşımı kaldırdığımda kaşlarımı beş saniye boyunca inceledi ve konuşmaya başladı. Ben de bu sürede sert, şekilli yüz hatlarına, mimiksizliğine, duygusuz arduvazlarına baktım.

"Neden bilmiyorum." dedi yavaşça. "Boş konuşmayı, lafı dolandırmayı seven bir adam değilim ama canının sıkılması biraz canımı sıkıyor."

Ağzım gerçek anlamda açık kalırken alık gibi gözüküyor olmayı umursamadım.

Ne demişti o!?

Canımın sıkılması canını mı sıkıyordu?

Ah sevgilim, sana şimdiden kolay gelsin o hâlde.

Mala dönen surat ifademi izlerken yüzü durumdan, ağzına çıkanlardan ve beni önemsemesinden son derece rahatsız olmuş gibi gözüküyordu. Belki de ağzından çıkanları neden söylediğini bilmiyor, söylememiş olmak istiyordu.

24 Eylül 2022. Sevgilim! SEVGLİM! Bugünü en sevdiğim gün yapmaya çok yakınsın.

"Kurşun Alpugan?" dedim inceden alaylı ve şaşkın sesimle, bir kaşımı kaldırırken. "N'oluyor sana böyle? Yoksa aşık mı oluyorsun?"

Ondan her türlü tepkiyi bekliyordum. Alay da edebilirdi, sinirlenip beni azarlamaya da başlayabilirdi.

Ama beni koltuktan aşağı atmasını kesinlikle beklemiyordum.

Ona bakmak için, ters bir şekilde oturduğum koltukta bir elim göğsünden destek alıyordu. Bir anda doğrulmasıyla zaten ucunda olduğum koltuktan

aşağı kayarak popo üstü yere çakılmamla ağzımdan şaşkın bir ses çıkması bir olmuştu.

Belki de hayatım boyunca attığım en yüksek tonlu kahkahayı atarken kafamı kaldırarak koltukta oturduğu yerden başını aşağı eğmiş, bana kaşları çatık ifadesiyle sanki ona küfretmişim gibi bakan adamı görmek sadece gülüşümü arttırdı.

"Sadece şaka yapıyordum." dedim kahkahalarımın arasından zorlukla. "Camdan fırlatsaydın."

"Sıra ona geliyor." diye mırılandı ağzının içinden.

Avcumu yumuşak halıma bastırıp gülüşümü dindirmeye çalışırken bana hala dik dik bakması işimi hiç de kolaylaştırmıyordu.

"Sussana." diye homurdandı.

Elbette susamadım.

Bunun üzerine Kurşun koltuktan kalktı ve eğilerek yerdeki bedenimi kucakladı. Bir anda havalanmamla neye uğradığımı şaşırırken nereye gittiğimizi bilmiyordum.

Bir kolu bacağımın altından geçmiş, diğeriyse sırtımda dururken hala gülmeye devam ediyordum. Öyle ki balkon kapısını açtığında bile susmadım. Oysa elinde bir bardak taşıyormuşçasına rahat fakat son derece ciddiydi.

Serin havayla ürperirken kollarımı boynuna sararak bağırdım. "Aşağı atma konusunda şaka yapmıştım."

"Öyle mi?" dedi yalandan bir şaşkınlıkla. "Ben ciddiye aldım."

Trabzanlara yaklaştı ve bedenini öne doğru eğdi. Dolayısıyla benim bedenimi de eğmiş olmuştu. Kahrolası bir gökdelende oturuyordum ve bu gerçek aniden kahkahalarımı tekletti. "Susuyor musun?"

Elbette beni aşağı atmayacağını biliyordum.

Bu yolla tehdit edebileceği son insan olduğumu ona kim söylemek isterdi?

Gülmeye devam etmemek için dudağımı ısırırken başımı hızlı hızlı aşağı yukarı salladım.

Yüzümü inceledi ve birkaç saniye bekledikten sonra bir adım geri attı, beni yavaşça yere geri indirdi. Yüzüme ikinci kez bakmadan, az önce çok normal bir şey yaşanmış gibi arkasını dönüp içeriye girdiğinde öncelikle ardından bakakaldım. Hemen sonrasında ise koca bir kahkaha daha koyuverdim.

Bu nasıl bir gündü böyle?

Kurşun'un arkasından açık bırakarak içeri girdiği balkon kapısından geçtim ve kapıyı kapattım. Oysa koltuğuma yeniden yerleşmiş, sessizce oturuyordu.

Arduvazlarını üzerime sabitleyerek ona doğru yürümem gereken kısacık yolu gereğinden daha zor bir hale getirirken ben gözlerinin içine onunki gibi bir dikkatle bakmayı reddettim. Baktığım takdirde bu beş adımlık yolu kazasız belasız atlatmam pek mümkün durmuyordu.

Yanaklarımda muhtemelen daha önce hiç tatmadığım şekilde fazla gülmekten kaynaklanan bir ağrı vardı. Genelde yanağımdaki acıların ve ağrıların sebebi yediğim darbelerden kaynaklanırdı. Bu seferki ağrıysa kötü hissettirmekten çok uzaktı.

Bu sefer koltuğa oturduğumda Kurşun beni kendine çekmedi.

Ben de bunun için ölüp bitmiyormuşum gibi davrandım.

Sessiz dakikalar akıp giderken aklıma uzun zaman önce okuduğum bir şey geldi.

Bir insan en çok kimin yanında susuyorsa, aslında en çok onunla konuşmak istiyordur.

Belki de Kurşun benim yanımda konuşmak zorunda hissetmeyeceğini bildiğinden buradaydı. Her ne yaşamış ve bu onu koltuğumda oturarak dakikalarca tavanı izlemeye zorlamışsa, bunu tek başına atlatmak istemiyor, ama belli ki paylaşmak da istemiyordu. Belki de içten içe, küçücük bir kısmıysa sadece anlatmak istiyordu.

Ama o küçük kısmı hiç bir zaman dinlemediğini görebiliyordum.

"Elfida." dedi sessizliği bölerek, derin, huzurlu sesiyle.

Bağdaş kurarak oturduğum koltukta kafamı kaldırdım ve ona baktım. Kurşun da bana bakıyordu.

Göz bebeklerime tüm dikkatini vermiş gibi baktığı saniyelerin sonunda yeniden konuştu.

"Bir kez soracağım." dedi. "Benden gizlediğin bir şey var mı?"

Doğruyu söylemek gerekirse bu soruyu hiç beklemiyordum. En azından şu anda. Birden paranoyak düşünceler tarafından esir alınırken '*Öğrendi mi?*' diye bağırdı içimden bir ses. '*Biliyor mu?*'

"Şu an dürüst olduğun takdirde hiçbir şey olmayacak." diye ekledi gözlerimin içine bakarken. Arduvazları güven veriyordu.

Kalp atışlarım üç katına çıkarken gözlerimi büyüttüm ve uzanarak koluna dokundum. "Aslında var." dedim yavaşça. Arduvazları koyulaşır gibi oldu. Yüz ifadesi daha da ciddi bir hâl alırken beni can kulağıyla dinliyordu.

"Normalde bunu söylememem gerekiyordu, bundan sonra bana eskisi gibi bakabilecek misin bilmiyorum ama.." Tereddütle es verdim. Sonra devam ettim. "Ben aslında süper güçleri olan bir gizli kahramanım."

Küçük şakamdan son derece hoşnutsuz olduğunu belli edecek şekilde kaşlarını çatarken yeniden geriye yaslandım ve son derece rahat bir tavırla gözlerimi devirdim. "Başladık yine." diye söylendim. "Ne saklayacağım Kurşun senden?"

Dürüstülüğümü görmek için heterekromili gözlerimin içine baktığında görmek istediği dürüstlüğü yerleştirdim bakışlarıma.

Ve gördü.

İnandı.

Kurşun Alpugan tabii ki bana hala tam anlamıyla güvenmemişti. Ama güvenmek istiyordu. Benim tehlikesiz olmamı istiyordu. Haksız çıkmak istiyordu.

24 Eylül 2022. Üzgünüm sevgilim.

Bu da bir yalandı. Değilim sevgilim. Her şey benim planladığım vakitte olmalı. Dürüstlüğüm de öyle.

En sonunda başını salladığında içimden derin bir nefes vermek geçti. Eş zamanlı olarak telefonunun melodisi kulaklarımıza ulaşmaya başlamıştı.

Bir saniye daha suratımı izlemeye devam ettikten sonra bakışlarını çekti ve elini cebine atarak telefonunu çıkarttı. Aramayı onayladı.

"Konuş."

Bir süre karşı tarafı dinledi. Omzuları gerilirken kaşları da hafifçe çatılmıştı.

"Neredesin... Eve sakın gitme o halde." Önce bana, sonra etrafına baktığında hattaki kişinin ona nerede olduğunu sorduğunu anlamıştım.

"Elfida'yla birlikteyim."

Yine bir soru geldi ve o duraksama gereği duydu.

"Evinde." Alnını ovuşturdu.

Burada olmaması gerekiyordu. Bunu biliyordu. Bana bu kadar güvenmezlerken bu derece yakınımda, özel alanımda olmamalıydı. Bu onun yapacağı bir şey değildi.

Yine de buradaydı.

"Kılıç." diye yükseltti sesini. "Çek kenara. Araba kullanacak kafada değilsin."

Kaşlarım çatılırken ne olduğunu iyice merak etmeye başlıyordum.

Telefonu bir saniyeliğine kulağından ayırdığında hala hattan sesler gelmeye devam ediyordu. Bana baktığında tam ağzını açacaktı ki konuyu anlayarak "Gelsin." dedim sadece.

Kılıç kötü bir durumda mıydı?

Cihazı kulağına tekrar yasladı. Tabii birden "Kes sesini amına koyayım." diye bağırmasını beklemiyordum. Hafifçe irkilirken o yan gözle bana baktı ve konuşmayı sürdürdü. "Adresi atacağım. Gel buraya. Yakınsın zaten."

Arama sonlandığında endişeli gözlerle ona baktım. "Ne olmuş?"

Burnundan bir nefes bıraktı ve telefonu koltuğa attı. "Aşk meşk boku."

Ağzım bir karış açık kaldı. "Kılıç aşık mı?"

Şaşkınlığımı anlayabiliyormuş gibi görünürken başını sallayarak beni onayladı. O adam içinde bir duygu barındırıyor muydu ya? Birkaç dakikalık telefon görüşmesinin tansiyon seviyesinden anladığım kadarıyla aşkını da diğer duyguları gibi yakıcı bir biçimde yaşıyordu.

Fazla soru sorarak onu bunaltmak istemediğimden sessiz kalarak beklemeye başladım. Nasıl olsa geldiğinde öğrenecektim.

Kurşun'un gitmek yerine, Kılıç'ı da buraya çağırmasını düşündüm. Bana güvenmek istemekten öteydi artık. Bana güvenmeye başlıyordu.

Bir de Kılıç'ın buraya gelmeyi kabul etmesini düşündüm. Belki güvenmeye çalışıyordu, belki de durumu benden şüphelenmeyi düşünemeyecek kadar vahimdi.

Epey ciddi bir şey olmalıydı.

Resepsiyonun aramasını yanıtlayarak Kılıç'ın içeri girmesine izin verdikten iki dakika sonra kapımın alacaklı varmış gibi yumruklanması dakikalar önce düşündüklerimi doğrular nitelikteydi. Adamın aşkı bile belalıydı.

Kurşun kalktı ve güçlü adımlarla salondan çıkarak kapıyı açtı. Ben de ayağa kalkmıştım.

On saniye bile geçmeden Kılıç parkelerimi kırmak istiyormuşçasına bir hiddetle içeri girdiğinde ve arabasının anahtarını sertçe yere fırlattığında nasıl göründüğüne bir baktım.

Darmadağın.

Tam anlamıyla darmadağın.

Buz mavilerinin etrafındaki kırmızılık onun ağladığını veya ağlamak üzere olduğunu belli ediyordu ki bu inanılası bir şey değildi. Surat ifadesi

beton gibiydi.

Kurşun arkasından geldi ve elini omzuna koyarak "Anlat ne olduğunu." dedi. Mimikleri stabil olsa da Kılıç için endişelendiğini anlayabiliyordum. Biraz bu öfke nöbetlerine alışık duruyordu.

Sessizce dinlememin en mantıklısı olduğuna karar verdim ve koltuğa yeniden oturdum.

İkisi de ayaktaydı.

Kılıç önce dişlerini sıktı, delicesine öfkeli gözüktü. Ve hemen sonra yüz kaslarını serbest bıraktı. Şimdiyse mahvolmuş gözüküyordu.

"Evleniyor."

Konu hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama titreyen dudaklarının arasından çıkan tek kelimesiyle bile tüm manzara anlam kazandı.

Bir anda ayakta, beş yaşında küçük bir çocuk gibi savunmasızca kalakaldı. "Benim evlilik hayali kurduğum kadın bir başkasıyla evleniyor." dedi.

Kurşun bile şaşırmış, daha çok anlamlandıramamış gözüküyordu. "Nasıl evleniyor? Her gece görüşüyorsunuz?"

Kılıç'ın dudağının köşesi ufakça kıvrıldı. "'Seninle sevişiyor, onu seviyorum' dedi."

Oturduğum yerde donakalırken Kurşun'un havaya kalkan kaşlarına baktım. Ne tür bir insan, birine bunu söyleyebilecek kadar vicdansız olabilirdi ki? Benim kalbimi bile yaralayan cümle kim bilir Kılıç'a neler yapmıştı?

Kılıç kendini arkasındaki koltuğa bıraktı ve ilk kez tehlikeyle değil de böyle acıyla baktığını gördüğüm gözlerini benim gözlerime sabitledi. "Şaşırdın değil mi?" diye sordu. "Onun nasıl biri olduğunu bilmediğin için bir insanın nasıl böyle bir şey söylemiş olabileceğine şaşırdın?"

Güldü. Ama biraz daha devam etse ağlamaya başlayacaktı. "Alya Demirhan. Nasıl bir kadın biliyor musun?" Başını iki yana salladı. "Ben onun görünüşünü değil, kalbini sevdim dediğinde milletin suratına kahkaha atacağı bir kadın."

Kurşun'la göz göze geldiğimde bana yorum yapma der gibi baktı. Ben de sustum. Kılıç'ın konuşmaya ihtiyacı vardı, dinlemeye değil.

Fakat o konuşmayı da bıraktı.

Kafasını koltuğum kolçağına yasladı ve gözlerini kapattı. "Bu gece burada uyuyabilir miyim Elfida?"

Kılıç'ın herhangi bir sorusunun içimde ona karşı böyle bir vicdanın uyanmasına neden olacağını tahmin edemezdim. "Elbette." diye mırıldandım yavaşça.

Kurşun'un yüz ifadesinden bunu onaylamadığı belli olsa da arkadaşının durumunun farkındaydı ve yorum yapmak istemiyor gibi duruyordu. Onun da kalmasını isterken buldum kendimi.

"Işığı kapat istersen." diye mırılandım ayağa kalkarak mutfak tarafına doğru yönelirken. İçten içe onun da arkamdan gelmesini diliyordum. Kılıç alkollüydü ve gözlerini yapatarak yarı yatar bir konumda dururken bilincinin fazla dayanamadan kapanacağını tahmin ediyordum.

Bugün gerçekten de epey ilginç bir gün oluyordu.

Mutfağa girdim ve büyük bir bardağa su doldurarak içmeye başladım. Başım ağrımaya başlamıştı. Ada tezgaha arkamı döndüm ve oldukça derin olan ilaç çekmecesini açarak ağrı kesici aramaya başladım. Kısa süre içinde elime her türlü fiziksel ve psikolojik kaynaklı kırmızı reçeteli ilaç gelirken sonunda aradığım şeyi bulabilmiştim.

Ağrı kesici paketinden bir tane hap alarak arkamı döndüm. Ve tam o anda arkamda durduğunu fark bile etmediğim bedenle karşılaşmamla dudaklarımdan dökülmek üzere olan çığlığı zar zor engelledim. Elimi göğsüme bastırırken "Ödümü patlattın." diye söylendim.

"Dalgınsın." dedi Kurşun, kalçaları tezgah yaslı, kolları göğsünde bağlanmış bir şekilde beni izlerken. O da yorgun görünüyordu.

Başımı salladıktan sonra ağrı kesiciyi bardakta kalan suyumla birlikte yuttum. "İlginç bir gün oluyor."

Başını salladı.

İçerinin ışığını kapadığını, loşlaşan ortamdan anlayabiliyordum. Mutfakta da küçük bir ışık dışında bir şey yanmıyordu. Arduvazlarını bedenimde dolaştırdı ve başını iki yana salladı.

"Ne?"

"İki gün sonra maçımız var, farkında mısın?"

Birkaç saattir aklımda olmayan bu gerçeği dillendirdiğinde unuttuğum heyecan yine ortaya çıktı.

"Farkındayım."

"Sana vurmak istemiyorum." dedi düzce. Ama konuyu bağlayacağı yeri çoktan biliyordum, o nedenle bu küçük itirafı beni sevindirmekten çok sinir etti. Yine maçtan çekilmemi söylemeye başlayacaktı.

Omuz silktim. "Ben sana vurmak istiyorum ama."

Hafifçe güldüğünde dişlerimi birbirine bastırarak yüzümde oluşmak için çırpınan gülümsemeyi engelledim. "Bu bir istek olarak kalacak öyleyse."

"Komikmiş." diye söylendim ağzımın içinden ve bardağımı lavabonun içine bırakmak için döndüm.

Bir süre bekledi ve tekrar derin sesini duymamı sağladı. "Kazanırsam bana ne vaat ediyorsun Elfida?"

Bardağı bıraktım ve kaşlarımı kaldırarak ona döndüm. "Ne mi vaat ediyorum?"

Başını salladı. Hafiften alay ediyor gibi dursa da ifadesi her zamanki gibi ciddiydi. "Bu maça vaktimi vereceğim, enerjimi vereceğim. Ve sonunda kazancım ne olacak?"

Hafifçe güldüm. "Ne istersin?" Ekledim. "Hem, ben kazanırsam sen ne vaat ediyorsun ki?"

Omuz silktiğinde kaslı kolları da hareket etti. "Ne istersen."

Yerinde olsam bu cevabı iki kez düşünürdüm sevgilim..

"Pekala." dedim rahatça. "Aynı şekilde."

Netleştirmek ister gibi bir kaşını kaldırdı. "Ne istersem mi?"

Başımı salladım.

"Her istediğimi verebileceksin yani?"

Daha yeni koca bir bardak su içmiştim ama boğazım kurumuş gibi hissediyordum. Bozuntuya vermedim ve tekrar başımı salladım.

"Birinin sana boğulacağın sularda fazla yüzmemen gerektiğini söylemesi gerekiyor." diye mırılandı. "Hem dayağı yediğin, hem de istediğimi vermek için çırpındığınla kalacaksın."

Başımı geriye attım ve derin bir 'of' çektim.

Bir insan ya fazla özgüvenli, ya da egolu olur derlerdi. Bu adamda ikisi de vardı ve bu durumu katlanılması imkansız hale getiriyordu.

Yine de biliyordum ki tüm kötü özelliklerin birleşimi bile olsa ona sonuna kadar dayanırdım.

Hala kafam geride, bezmiş bir şekilde duruyordum ki içeriden seslenen Kılıç, başımı kaldırmama sebep oldu. Beynime bir süre kan gitmesi iyi gelmişti.

"Kurşun! Elfida!" diye ismimizi bağırdı. Mutfak bu kadar bağırmasını gerektirecek kadar yüksek değildi oysa ki.

Kurşun tezgaha yaslanmayı bırakarak doğruldu ve içeri yönelmeden önce yine bana baktı. "Muhtemelen sabaha kadar çenesini kapatmayacak. Senin için sorun olacaksa götürebilirim?"

"Sorun değil." dedim. Kurşun'un burada kalmasına sebep olduğu için Kılıç'ın acısına yeteri kadar üzülememek beni bencil bir insan yapıyor muydu? *Neyse ne.* "Hem merak ettim şu Alya'yı."

Gözlerini devirecek gibi oldu. "Emin ol duymak istemezsin."

O esnada Kılıç bir kez daha isimlerimizi bağırdı. "Kurşun! Elfida!"

İsimlerimiz aynı cümlenin içinde ne kadar da güzel duruyor diye içimden geçirmeden edemedim.

Salona girdiğimde ve Kılıç'ın halımda oturmuş, başını da koltuğa yaslamış haldeki pozisyonunu görünceyse aklımdan geçen tek şey bu gecenin gerçekten de uzun olacağı oldu..

****

Part1'i nasıl buldunuz canlarım? İkinci part daha uzun olacak.

Hadi size ufak bi spoiler olsun diğer partta sonunda maçı okuyacağızz.

♡

.

Bölüm9(Part2)

Oy ve yorumlarınızı bekliyorum.
Keyifli okumalar

〰

"Bir fotoğrafı yok mu?" diye sordum oturduğum koltuğun önündeki halıda oturmuş, elindeki şişeden içki içen Kılıç'a. Bir saattir biraz susuyor, biraz kısa cümlelerle Alya'dan bahsediyordu. Ben de dinliyor, arada ufak yorumlar yapıyordum. Kurşun'sa tamamiyle sessizdi. Karşıdaki koltukta öylece oturuyor ve tahminimce Kılıç'ın sızmasını bekliyordu.

"Fotoğraf çekilmeyi sevmiyor."

"Eh," dedim. "Sen de bayılan gibi biri durmuyorsun."

Bir yudum daha alırken başını salladı. "Nefret ederim." Bir yudum daha, bir tane ve bir tane daha. "Ama onunla bir fotoğrafımız olsun isterdim."

Sessizce, boş gözlerle sehpahayı izleyen yan profiline odaklandım. Bu halde bile sert bir görüntüsü olduğu inkar edilemezdi. Yine de her zamanki Kılıç Falu'dan çok başkaydı.

Aniden aklıma gelen bir şeyle "Kılıç," dedim yavaşça. 'Hı' der gibi bir ses çıkarttı. "Geçen haftalarda, seni Mavzer'de bir kadınla basmıştım. O

zamanlar Alya yok muydu?"

Dudakları düz bir çizgi halini aldı. Şişeyi halıya bıraktı ve beyaz halıma sıçrayan damlaları umursamadan başını geriye atarak oturduğum koltuğa yasladı. Şimdi kafamı biraz aşağı eğerek tüm yüzünü görebiliyordum. Buz mavilerini tavana odakladı.

"İlk kez dört yıl önce boktan bir yerde tanıştık. Kısa sürede sevgili olduk." Derin bir nefes aldı. Bana bunları, derdini anlatmasına oldukça şaşırsam da samimi bir dertleşme gibi görünen bu an hoşuma gitmişti. Evim ilk kez böyle dolu hissettiriyordu. "Gözünde tatlı, romantik bir hikaye veya kadın canlanmasın. Boktan bir kadındı. Ben de boktan bir adamım orası ayrı gerçi." Omuz silkti. "Birkaç ay sevgili kaldıktan sonra ayrıldık ve dört yıldır aynı döngünün içindeyiz. İkimizin hayatında hep farklı insanlar oldu, ayrıldıktan sonra. O adam akıllı yanımda olmayı seçseydi, başkası olmazdı."

Şaşkınla kaşlarımı çattım. "Buna nasıl ses çıkartmadınız ikiniz de?"

Güldü ama hiç samimi değildi. "Bundan rahatsız olacak bir kadın değil."

Alya'nın rahatsız olmadığını söylüyordu. Kendisinden söz etmiyordu.

Başımı sallayarak daha fazla eşelememeyi seçtim.

Tam olarak kırk dakika sonra Kılıç üçlü koltukların birinde sızmıştı ve ben Kurşun'u uyuması için zor bela benim odama yollamayı başarabilmiştim. Uykum olmadığını, televizyona bakacağımı söylemiştim. Gece uykusu uyumuyordum. Ama her şeyi bilmesine de gerek yoktu.

İkisini de aynı anda alt katta bırakamazdım. Çalışma odası kilitliydi evet ama yine de paranoyak zihnim bu riski almama müsaade etmiyordu.

Yatak odam ise tertemizdi. Risk uyandıracak hiçbir şey yoktu. Benim kokumun sindiği çarşaflarda rahatça uyuyabilirdi.

24 Eylül 2022. İlk kez benim evimde uyuyorsun sevgilim. Benim odamda, benim yatağımda.. Şimdilik bensiz. Ama sadece şimdilik.

Üçlü koltuğun ucundaki pikeyi açarak son derece huzursuz şekilde uyuyan Kılıç'ın üzerine örterken gerçekten yorgun hissediyordum. Ama uyuyabilecek kadar değil.

Düşüncelere dalmış halde tam doğrulacakken birden bileğimin tutulmasıyla irkildim. Kılıç'ın gözleri hala kapalıydı ama anlaşılan o ki bilinci açıktı. Tutuşu sıkı değildi.

Dudakları aralandı ve bitkin sesiyle, yavaçşa bir cümle kurdu.

"Sen iyi birisin Elfida."

24 Eylül 2022. Ben iyi biri miyim?

Derin bir nefes vererek sıkıntıyla oturduğum yerde kıpırdanırken bu gecenin uzunluğundan bıkmaya başladığımı hissediyordum.

Eğer evdeysem her gecem farksız geçerdi. Koltuğa oturur, bütün ışıklar yanarken camdan gözüken şehrin ışıksılzığını izlerdim. Bazen dışarının karanlığı beni ürkütür, perdeleri kapatma ihtiyacı duyardım.

Ta ki, güneş doğmaya başlayana kadar. O zaman odama çıkar, yatağıma uzanır ve uyurdum.

Bu gece de farksız olmalıydı fakat onun evimde olması içime kıpır kıpır bir his ekiyor, koltuğumda sakince oturmayı imkansız kılıyordu.

Saatin beşi birkaç dakika geçtiği sıralarda bıkkınlıkla ayağa kalktım ve Kılıç uyurken açtığım ışıklardan ikisini kapattım. Hava çok az aydınlanmıştı, henüz hepsini kapatamazdım. Onun tamamiyle uyuduğuna emin olana kadar banyoda, açık ışığın altında oturmuş ve sonrasında yeniden salona dönüp onun kapattığı ışıkları açmıştım.

Yavaş adımlarla mutfağa girdim ve kendime bir bardak su doldurarak içtim. O sırada gözüm tezgahın üzerine bıraktığım telefonuma çarptı. Uzanarak cihazı aldım ve vakit geçmesi adına biraz bakınmaya karar verdim.

Eflatun'dan bir mesaj vardı. Aniden onun ismini görmek bana tuhaf hissettirdi. Uzun süredir konuşmuyorduk, aramalarını açmıyor, meşgul olduğumu ve daha sonra döneceğimi söyleyerek geçiştiriyordum.

Neden bilmiyordum.

Son zamanlarda kendimi epey normal hissediyordum. Veya sadece normal hissetmek istiyordum. İlaçlara, nefes ezgersizlerinde ihtiyacı olamayan biri gibi..

Eflatun'sa bunu unutmama hiç izin vermiyordu.

Eflatun- Nasılsın Elfida?

Son ilaçların şimdiye bitmesi gerekiyordu. Onları düzenli kullanmayı unutmuyorsun değil mi? İkinci kutuya geçmen gerekiyor.

Bahsettiği ilaçların bitmeye yakın olup olmadığını görmek için ilaç çekmecesini açtım ve biraz karıştırarak kutuyu buldum.

Salladığımda çıkan ses bitmeye pek yakın olmadığını bana söylüyordu.

Bu bir çeşit psikolojik ilaçtı. Bana ne faydası vardı anlamıyordum. Her gün kullanmam gerekse de genelde iki veya üç günde bir aklıma geliyordu.

Haplardan bir tane aldım ve bardağımın dibinde kalan suyla birlikte yuttuktan sonra kutuyu yeniden çekmeceye tıktım.

Kurşun sadece birkaç basamak yukarıydadı ve ben burada tek başıma duruyordum.

Gidip onu görmek istiyordum.

Mutfaktan çıkıp basamaklara yönelirken uyandığı takdirde ona söyleyeceğim yalanı aklımdan geçiriyordum. '*Uyku tutmadı, laptobumu almaya gelmiştim*.'

Evimin üst katı bir asma kattı. Sadece yatak odamdan oluşuyordu ve merdivenden çıktığınız anda odamın içinde oluyordunuz.

Son basamağı da çıktım ve gözlerimi çift kişilik yatağımda uyuyan adama çevirdim.

Alt vücudu beyaz yorganımın altında kalıyordu. Üst vücudunun bir kısmıysa açıktaydı. Anlaşılan o ki kıyafetleriyle uyumayı reddetmişti. Düzgünce katlanmış bir şekilde kenardaki sandalyenin üzerinde duran gömleği ve pantolonunu görmek beni şaşırttı. Ben bu kadar güzel katlayamazdım.

Kaslı sırtını izlerken bir insanın sırtının bu kadar kaslı olmasının mümkün olup olmadığını düşünüyordum. Dokunmak için parmak uçlarım karıncalandı.

Yüz üstü yatıyordu, başı yana dönmüş, kolu yastıklarımdan birini sarmıştı.

O yastık olmak için pek çok şey feda etmeye hazırdım.

Aniden daha fazla onu izlediğimde fark edebileceğini düşündüm. Filmlerde öyle olmaz mıydı? Uyuyan adamı izleyen alık kadın bir anda 'manzara hoşuna gitti herhalde' sesiyle irkilirdi.

Saçmalık.

Yatağa doğru yavaş adımlarla ilerleyerek baş ucundaki komodinde duran laptobuma doğru yaklaşmaya başladım. Bu süreçte sadece onu izliyor, yatağımdaki görüntüsünü sindirmeye çalışıyordum.

Odam pek de toplu sayılmazdı. Zaten ben de pek düzenli biri sayılmıyordum.

Yerde birkaç elbise uzanıyordu. Yatağın içinde bir mor sütyen, yerdeyse birden fazla iç çamaşırı vardı. Gardırobumun kapağı açıktı.

Makyaj sandalyesinde iki kol çantası askıları yere değecek şekilde

duruyordu. Makyaj masasının üzerinde duran bir topuklu ayakkabının oraya nasıl gittiğini hatırlamıyordum bile. Diğer teki neredeydi acaba?

Tüm bu curcunanın ortasında onun altın orana göre katlanmış kıyafetleri ilginç bir görüntü oluşturuyordu.

Komodine eğildim ve üzerindeki diğer eşyaları itekleyerek laptobu tuttum. O sırada bir rujun devrilmesiyle çıkan küçük takırtı sesi birkaç olaylar silsilesinin başlangıcı oldu.

Kurşun aniden dönerek kolumu kavradığında ve beni yatağa çekerek kendi bedenini üstüme geçirdiğinde laptop ellerimin arasından kayıp gidivermişti.

O bir dövüşçüydü ve kuvvetli refleksleri olması normaldi. Bazen refleksler düşünmeden harekete geçerdi.

Eh, ben de bir dövüşçü olduğuma göre onun üstüme geçmesiyle bacak kaslarımdan kuvvet alıp onu altıma geçirerek kendimi üste atmamı böyle açıklıyordum. Beş saniye içerisinde yaşanan bu karmaşa başımı döndürmüştü.

Neden karşı savunmaya geçtiğimi bilmiyordum bile. Aniden bir hareketle karşılaşınca benim de reflekslerim devreye girmişti.

Üzerinde otururak bir kolunu kavradığım adamın uyku mahmuru, aksi suratına baktığımda içimden gülmek geldi.

"Elfida," dedi uykulu sesiyle, kaşlarını çatarak. "Ne yapıyorsun sabah sabah?"

Kolunu bıraktığımda üzerinde oturuyor olmamı umursamadan yatakta gerindi ve esnedi. Gerinirken kol ve göğüs kaslarının kasılması dilimi damağımı kurutmuştu.

Adam çıplaktı yahu. Altında sadece siyah bokserı vardı. Ve ben üzerindeydim. Şortumdan açıkta kalan çıplak bacaklarım onun tenine değerek iki yanından sarkıyordu.

İstesem şu pozisyonu ayarlayamazdım.

Ayılıp durumumuzu fark ederek beni yataktan aşağı fırlatmaması için dua ettim.

"Asıl sen n'apıyorsun?" dedim aksice. "Sadece laptobumu almaya gelmiştim."

Başını çeviridi ve komodinden yatağa düşen laptoba baktı. Birbirimizi sırayla altımıza almamız sonucu yatağın bir ucundan diğer ucuna geçmiştik.

Bir elini saçlarından geçirdi ve ben yine sadece kol kaslarına odaklanabildim.

Gözleri bedenime indiğinde çıplak karnında oturmuş onu izliyor olmak garip geldi. Karnının altında, kasıklarında oturuyor sayılırdım.

Hafifçe yutkunsa da yüzünde başka hiçbir mimik oynamamıştı.

İnmek için bir girişimde bulunmadım. Aptal da değildim sonuçta.

"Yerin rahat herhalde."

"Dürüst olmamı ister misin?"

Nasıl olsa bu oyunun bitmesine az bir süre kalmıştı. Kalan süreyi güzelce değerlendirmemde bir sorun olmazdı.

Gözlerime bakarken "Elfida." dedi söylenir gibi.

Gerçekten ismimi seslenmişçesine "Efendim?" dedim.

Gözlerini kısa bir süre gözlerimde tuttuktan sonra başını iki yana salladı ve büyük ellerini çıplak bacaklarıma koyarak bedenini yana çevirdi, yatağa düşmeme sebep oldu. Kendisi de doğrularak oturmuş ve odanın içine bakınmaya başlamıştı.

Hafifçe gülümserken ben de beni yatmak zorunda bıraktığı yerden doğrularak yatağımda bağdaş kurdum.

Az önceki reddediliş büyük bir mesele değildi. Ona takıldığımı biliyordu ve sabah sabah benimle uğraşmak istememiş olabilirdi.

İnsan sabahın beşinde bu kadar yakışıklı görünür müydü?

Odamı incelerken yüzü buruşmamak için zor duruyor gibiydi. "Burada nasıl yaşıyorsun?" diye sordu homurdanır gibi.

Gözlerimi odamda gezdirdim ve omuz silktim. "Basbaya."

Düzce "Bok götürüyor." dedi ve yataktan inerek kendi odasındaymışçasına bir rahatlıkla banyoma doğru yürümeye başladı.

Sadece siyah baksırın kapattığı kadarı gizlide kalan vücudunu o gözden kaybolana kadar izledim. Sağ bacağında eskimiş bir bıçak yarası izi vardı.

Kısılan gözlerim kendi sağ bacağıma düştü.

Bir benzeri bende de vardı.

Parmak boğumları görmeye alıştığım gibi kızarık, yaralıydı. Karnının alt kısımlarında hafif bir morarıklık vardı. Bir yumruk sebep olmuşa benziyordu. Bunlar haricindeki ufak tefek şeyler dışında bir dövüşçüye göre az hasarlı bir bedene sahipti.

O elini yüzünü yıkadığı banyomdan çıkana kadar geçen süreyi maçımızın nasıl olacağını hayal etmekle geçirdim.

Çıktığındaysa kendimi yaklaşık otuz saattir uyumayan ve muhtemelen önümüzdeki on saat daha uyumayacak birine göre fazla dinç hissetmeye başlamıştım.

O an gerçekten de bunun için yaşadığımı anladım. Bir şekilde yaşanan her kötü olay önüme bugün olmam gereken farklı kapılar açmıştı. Elfida Alaner gerçekten bu olmalıydı. Dövüşmeli, yalnız olmalı, belki biraz delirmiş olmalıydı. Bir şekilde kendimi farklı bir tablonun içinde, aynı yüze sahip farklı biri olarak göremiyordum.

Halime acıdığım zamanlar olurdu. Anneme kızdığım, babama kızdığım, Ataner'e kızdığım, dedeme kızdığım, hepsi yüzünden acı çektiğim, bazen hepsinden nefret ettiğim.. Yemek yemeden günler geçirip, bir lokma bir şey yedikten sonra dakikalarca kustuğum, çaldığım, bir renkten ölümüne kaçtığım, karanlığın içinde nefret ettiğim ailemin nefesini ensemde hissettiğim, güneş doğana kadar kollarımı bacaklarıma sarıp oturduğum, saat 20.08i her vurduğunda gözlerimi açtığım, kırmızı reçeteli ilaçlara mecbur kaldığım, 17 ay boyunca sikik bir akıl hastanesinde yattığım..

Bazen de böyle hissediyordum işte. Her şeye fazla anlam yüklüyormuş gibi.. Annemin, babamın, abimin beni sevmesi çok önemliymiş gibi. Hepsine teşekkür edesim geliyordu böyle anlarda. Beni Elfida Alaner yapan her acının kaynağına. O sikik insanların hiçbiri umrumda değildi.

Kurşun'un sesi beni hızlıca gerçek dünyaya çekerken yüzümde bir gülümseme oluştuğunu onun garip bakışını görene kadar fark edememiştim bile.

Bir yorumda bulunmadan gözlerini üzerimden çekti ve sandalyedeki katlanmış kıyafetlerini alarak giyindi. Bedenini örtmesini sakinlikle izlerken gizlenen her bir tenini hayal kırıklığıyla izledim.

Bana yan gözle baktı. "Ayı oynamıyor burada Elfida."

Sanırım birileri izlendiğinin farkındaydı. Eh, gizlemek gibi bir çabam da olmamıştı zaten.

Bacaklarımı yataktan aşağı sarkıtarak kalkmak için hamle yaparken "Emin misin?" diye sordum yarı alayla.

Bana dik dik baktığında ona gülümsedim ve birkaç adımda merdivenlere ulaşarak aşağı inmeye başladım. Beş saniye sonra onun da adım sesleri peşimdeydi.

Basamakları tamamlayarak doğrudan açık salonun içine indiğimde Kılıç onu bıraktığım yerde yatmayı bırakmış, uzun camın önünde ayakta duruyor ve dışarıyı izliyordu. Adım seslerini duymasıyla başını bize doğru çevirdiğinde göz göze geldik.

Dün geceki kara bulutları dağılmış gibiydi. Veya onları saklayabilecek kadar ayılmıştı. Soğuk buz mavileri eski haline dönmüş, dünkü ayakta zor

duran adam yerini eski soğukkanlı hapishane kaçkını görünümüne bırakmıştı.

"Günaydın." dedim her zamanki gibi bakışlarından rahatsız olarak.

Başını eğerek sessiz bir cevap verdi.

Birkaç adımla salonun ortasına doğru ilerledim ve sabahın beşinde iki adamla ne yapacağımı bilemeyerek sıra sıra ikisine de baktım. "Kahvaltı etmek ister misiniz?"

Kurşun "Gidiyoruz." dedi düzce. "Sen de dinlen."

Gitmeyin demek istesem de dikkat çekmek istemiyordum ve umrumda değilmiş gibi yapmalıydım. Başımı sallamakla yetindiğimde Kılıç da camın önünden hareketlenmişti.

İkisini de kapıya kadar geçirirken Kurşun bana kısa bir bakış attı, bir an bir şey söyleyeceğini düşünsem de vazgeçmiş olmalı ki sessiz kalmıştı.

O kapının önünden uzaklaşarak asansöre doğru giden koridorda yürümeye başladığında Kılıç hala kapımın önündeydi. Bana kısa bir bakış attıkran sonra çelikten ifadesi yok olmasa da beni şaşırtacak bir şey söyledi. "Her şey için teşekkürler Elfida."

"Rica ederim." dedim. "Daha iyi mi-"

Elini kaldırarak beni susturdu. "Dün olan her şey dünde kaldı. Bu konu bir daha açılmayacak."

Ona attığım garip bakışla birlikte omuz silktim ve "Peki." diye mırılandım.

Beni tehdit etmiyordu, kimseye söylememem gerektiği konusunda lüzümsuz laflar etmiyordu. Sadece teşekkür ediyordu. Kılıç Falu? Bana güvenmeye mi başlıyordu? Yoksa zararsızlığıma ikna mı oluyordu?

24 Ağustos 2022. Kılıç bile kanıyor. Kılıç bile yanılıyor.

Kapıyı arkasından kapattığımda ve evimde yine yalnız başıma kaldığımda sanki buna alışık değilmişim gibi bocaladığımı fark ettim.

Birkaç saatlik doluluk bile kendini bana alıştırmıştı.

Heterekromili bakışlarım boş salonumda gezindi.

"Elfida, Elfida." diye mırılandım kendi kendime derin bir nefes bırakırken. "Bu kadar da acınası olma."

(*Elfida'nın kombinini böyle düşünebilirsiniz ballarım.)*

Bir yandan telefonuma bakıyor, bir yandan kaldırımda yürüyordum. Yanından geçtiğim bazı mağaza vitrinleri dikkatimi çekse de bugünlük elimdeki alışveriş poşetlerinin taşımam için yeterli olduğuna karar vermiştim.

Gözümdeki güneş gözlüklerini başımın üzerine çıkartırken saçlarımı da omuzlarımdan geriye attım ve etrafıma bakınarak taksi durağına ne kadar kaldığını düşündüm. Bugün canım araba kullanmak istemediğinden buraya da taksiyle gelmiştim.

Beş dakikaya durağa ulaşmış olurdum.

Saat henüz on buçuktu, sabahin köründe buraya gelmiş, Kurşun ve Kılıç gittikten sonra evde durmak istemeyerek alışveriş yapmaya karar vermiştim. Hava ısınmaya başladığından alışveriş hevesim de kaçmıştı ve Bergüzâr ile Nil'in yanına gitmeye karar vermiştim.

Kaldırımda sakin adımlarla yürümeye devam ederken bir korna sesi duymamla bakışım yolda, kaldırıma yaklaşarak yavaşlayan arabaya kaydı.

Yolda da, kaldırımda da fazla insan yoktu. Saatten kaynaklı olabilirdi belki.

Gördüğüm iki sarı kafa beni şaşırtırken "Elfida." diye seslendi Lacivert. "N'apıyorsun?"

Üstü açık, pembe renkli antika arabayı mavi sürüyor, Lacivet de arkada uzanırmışçasına yanlamasına oturuyordu.

(arabayı böyle düşünebilirsiniiz)

Gülümsedim ve poşetleri kaldırdım. "Alışveriş yaptım biraz. Taksiye bineceğim şimdi."

Mavi uzandı ve Lacivert arkada oturduğu için boş kalan yolcu koltuğunun kapısını açtı. "Gelsene."

"Yakın zaten durak." desem de Lacivert doğruldu ve "Gel." dedi 'e' harflerini uzatarak.

Fazla uzatmadan yaklaştım ve kaldırımın kenarında duran arabaya binerek kapıyı kapattım. Lacivert ayaklarını uzattığı koltuktan aşağı indirdi ve poşetlerimi alarak yanındaki koltuğa koydu. Kafasını öne uzatarak Mavi'yle benim arama sokmuştu.

"Ee, Elfida." dedi sıcak bir sesle. Onu uzaktan da olsa tanıdığım iki buçuk yıllık süreye nazaran sesi alışıldık olmadık şekilde sıcaktı. Mavi zaten hep sıcaktı ancak Lacivert Alpugan soğukluğuyla bilinirdi. "Nasıl gidiyor?"

"İyi," dedim kısaca. "Aynı işte. Sizin?"

Mavi omuz silkti. "Bizim de aynı. Abimlerle kahvaltıya gidiyorduk şimdi."

Kalbim hızlandı. Kader bu sıralar benden yanaydı.

"Sen de gelsene." diye ekleyen Lacivert'i görebilmek için başımı yana doğru çevirdim.

Bunun için sol böbreğimi feda ederdim. "Yok ya, damdan düşer gibi şimdi."

Düşüncelerimle ağzımdan çıkanların tutarsızlığı bazen bana bile komik geliyordu.

"Ne olacak? Tanıştın zaten herkesle. Gel." diyen Mavi yanımızda kalan taksi durağını son hızla geçti ve bana dönerek göz kırptı. "Ops."

Ona gülerken başımı iki yana salladım ve kararsızmış gibi baktım yüzüne. Öncelikle, ben kahvaltı falan etmezdim. Günlük yiyebilme kapasitem epey azdı ve geçen sefer Kurşun'la ilk ve son kez aynı kahvaltı masasında oturduğumuzda yaşananların tekrarlanmasını istemiyordum.

Ben bir cevap veremeden Mavi çalmaya başlayan telefonunu açarak kucağına bıraktı. Telefonu arabaya bağlı olduğu için sesi hepimiz duyabiliyorduk.

"Abi, yoldayız."

"Kaç dakika?" dedi Kurşun'un hoperlörden yükselen sesi. Yüksek sesli bir müziğin hemen dibinizde çalarken içinizde oluşturduğu titreşimleri andıran bir his bırakmıştı içimde.

Tek eliyle direksiyonu sağa doğru çevirerek döndü ve etrafına kısa bir bakış attı. "Semra'nın kafesinin oradayız, on dakikaya geliriz." Bana yandan

bir bakış attı. "Bil bakalım yolda kimi gördük?" diye ekledi.

"Kim?" dedi Kurşun çok da ilgiliymiş gibi çıkmayan sesiyle.

"Elfida." dedi Mavi. "Onu da bizle gelmesi için ikna etmeye çalışıyordum şimdi."

Kurşun iki saniye sustu ve "Gelsin." dedi düzce.

Mavi bana baktı ve 'gördün mü' der gibi kaşlarıyla işaret etti. Burnumdan nefesimi bırakarak güldüm ve başımı salladım onaylarcasına. Fazla naza da lüzum yoktu.

"Tamam, geliyor."

"İyi. Dikkatli sür." Ve aramayı sonlandırdı.

Lacivert arkadan homurdandı. "Sağ ol yani Elfida. Biz söyleyince değil de abimin tek kelimesiyle ikna olman biraz kırıcıydı."

Mavi gülerken ben de hafifçe güldüm ve "Armadan önce zaten ikna olmuştum." dedim.

Lacivert birden aklına gelmiş gibi farklı bir konuya atladı. Gözleri aynadan Mavi'ye bakıyordu. "Dün abim eve geldi mi?" Yüzü düşünceli bir ifadeye bürünmüştü. "Bir ara odasında yoktu, sonra uyuyakalmışım bakamadım."

Mavi "Bilmem, haberim yok." dedi. "Açanay biliyordur, sorarız."

Cevabını bildiğim bir soruyu dillendirdim o an aklıma gelmiş gibi. "Açanay sizinle mi yaşıyor?"

"Evet." dedi Mavi. "Aileden gibidir. Yıllardır abimle çalışıyor."

Bunu biliyordum ama orada yaşaması bana ilginç geliyordu. Kılıç da orada yaşıyordu. En azından çoğunlukla.

"Anladım."

Birkaç dakika boyunca yüksek sesli müziklere eşlik ederek ilerlemiştik ki henüz gideceğimiz yere varmadan Mavi, arabayı kenara çekerek durdu. "Çok susadım, şuradan bir su alıp geliyorum." Büfe'yi işaret etti.

Arabadan inerek hızlı adımlarla büfeye giden merdivenleri çıkmaya başladığında Lacivert bir anda öne doğru eğilerek gözlerini gözlerime sabitledi. Bakışlarında hem endişe hem heyecan vardı.

"Elfida."

Tek kaşım havalanırken ben de koltukta bedenimi ona doğru döndürdüm.

Önce kısaca ofladı, sonra ellerini saçlarından geçirdi ve hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Şimdi benim konuştuğum biri var."

"Ee." dedim kararsız kaldığını görerek, devam etmesi için.

"Ve bu konuşmamam gereken biri." Gözlerini büyüterek "Bunu sadece sen biliyorsun bu arada. Mavi'ye bile söylemedim. Aslında Açanay'a böyle şeyleri anlatabilirim ama bu kişi, benim konuşmamam gereken biri olduğu için hemen abime söyler."

"Kim?" diye sorduğumda gerginlikle dudaklarını ısırdı.

"Aslında konuşuyor sayılmayız. Flörtleşmek falan yok yani. Hatta ben ondan nefret ediyorum, o da bana sinir oluyor. Yani öyleydi. Hala biraz öyle." Hızlı hızlı konuşuyor, aklına gelen şeylerle yüzü düşünceli bir ifade alıyordu.

"Lacivert," dedim onu susturarak. "Kim?"

"Poyraz." dediğinde ona boş bir bakış atarak biraz daha açmasını bekledim.

Ama açmadı.

"Öyle diyince ne bileyim kim. Anlatsana."

Yine of'ladı. "Lakabı Çaka. Sen de biliyorsun aslında."

"Yo." dedim düşünürken. "Bilmiyorum."

"Biliyorsun."

Tam ağzımı açacaktım ki laflarımı ağzıma tıkacak o cümleyi kurdu. "Şu seninle kaçırıldığımız gün, depoda başımızda bekleyen adam." Cümlenin sonuna doğru gözlerini gözlerimde tutamamış, başka bir yere sabitlemişti.

Gözlerim kocaman açılırken "Ne?" diye bağırdım. "Teo'nun adamı? Kafayı mı yedin sen?" Ağzım resmen açık kalmıştı. Kalp atışlarım hızlanmış, merak ve telaş içime doluşmuştu.

Ellerini yüzünün iki yanına koydu ve "Biliyorum anlatınca delirmişim gibi geliyor." dedi. "Ama o günden sonra saçma sapan tesadüflerle tekrar karşılaştık. Birbirimizden nefret ediyoruz. Yemin ederim. Ama bir şey var işte." Gözüyle Mavi'nin gelip gelmediğini kontrol etti ve devam etti. "Birbirimizi dört kez gördük ama biliyorsun abimi. Evden öylece çıkıp onunla buluşmam mümkün değil. Peşimde hep biri olur."

"Lacivert." dedim panikle. "Aklını kullan. Bu adam Teo için çalışıyor ve Teo abinin düşmanı. Akıl kârı mı bu? Her şey Teo'nun bir planıysa, mahvolursun."

"Hayır." dedi ısrarla. "Ben aptal biri değilim. Anlardım. Ki zaten beni etkilemek için bir şey yapmıyor ki, tesadüflerin çoğu da ona değil bana dayanıyor. Benimle konuşurken beni tersliyor, kendinden uzak tutuyor. Teo'nun planı olsa bunları yapmazdı."

Dudaklarımı ıslatarak başımı iki yana salladım. Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Bildiğim tek şey Lacivert'in fena bir bokun içine battığıydı.

"Kimseye anlatamıyorum. Ama bana yardım etmen lazım. Şu an abime söylemeyeceğin konusunda sadece sana güvenebilirim."

"Ne yardımı?" diye sordum. Kurşun'dan bir şeyler gizlemek konusunda benden daha çok kimseye güvenemeyeceği bir gerçekti. Ama bu konuda ona yalan söylemek istiyor sayılmazdım. Ya Lacivert'in başına bir şey gelseydi?

"Ufak bir yardım sadece. Detayları sonra konuşuruz. Ama bugün o da orada olacak."

"Nerede?" dedim düşündüğüm şey olmamasını umarak.

"Kahvaltıya gideceğimiz çiftlikte. Sen gelene kadar nasıl bir şekilde onu görebileceğimi düşünüyordum. Hızır gibi yetiştin."

"Lacivert ben bu-"

"Lütfen." dedi. "Sadece son kez konuşacağım." Nefesini uzunca bıraktı. "Nasıl görünüyorum bilmiyorum ama abimi, ailemi asla incitmem Elfida. Onlara söylesen pek öyle düşünmeyebilirler ama sorumsuz biri de değilim. Abimin düşmanının safında olan biriyle bir ilişki kurmam. Aileme bunu yapmam." Başını ovuşturdu. "Ama her şeyi netleştirmek ve zamanımın tamamını onu düşünerek geçirmemem için bir şeyleri sonuca bağlamam lazım. Onunla konuşmam lazım."

Of'ladım. Onu anlayabiliyordum.

"Tamam." dedim sadece. "Bir yolunu buluruz. Ama sadece on dakika."

Arkadan uzandı ve kollarını boynuma sardı. "Sen muhteşemsin."

Aniden gösterdiği fiziksel temas vücudumu gererken bir an bocaladım. Fiziksel yolla iletişim kurmayı tercih eden biri değildim. Zaten kimse gelip de birden bana sarılmazdı. Yine de bu hareketi beni rahatsız etmemişti. Hafifçe gülümsedim ve boynumdaki kolunu okşadım.

O geri çekilip arka koltukta arkasını yaslandığı anda Mavi de geri geldi ve arabayı çalıştırdı.

~

On dakika sonra büyük bir çiftliğe ulaşmış, arabayı park ettikten sonra kahvaltı için ayrılmış teras bölümüne çıkmıştık.

Bir yanımda Lacivert, bir yanımda Mavi birleştirilen büyük masalara doğru yürürken tüm ailenin burada olduğunu gördüm. Bizi ilk fark eden Safir oldu.

Tahminimce Kurşun onları geleceğim konusunda bilgilendirmişti. Beni gördüğünde şaşırmamasını buna bağlıyordum.

Yan gözle Lacivert'in gözlerini etrafta gezdirdiğini fark ettim. Ama Poyraz denen adam böyle ortalıkta duracak kadar aptal olamazdı herhalde.

"Günaydın." diyen Açanay'ın yüzü gülüyordu. Önce Mavi'ye sarıldı, sonra Lacivert'e. En son bana yönelmesine şaşırsam da bozmamaya çalışarak ben de hafifçe sarılışına karşılık verdim.

Alkım, Lila'nın saçını çekmeyi bırakarak ayağa kalktığında kızın kafası öne doğru savruldu. Lila, Alkım ve Safirin kardeşi; yani Kurşun ve diğer Alpugan'ların kuzeni oluyordu.

Şu an karşımdaki masada, bir boya dükkanındaki kadar çok renk vardı. İsimlerinin bulandığı tüm bu renk karmaşası bazen kafamı karıştırıyordu.

Bir rengin karşılığı olan isimlerini kullanmayan sadece iki kişi vardı. Alkım Turkuaz Akçay ve Kurşun Arduvaz Alpugan.

Alkım da Açanay'la aynı düzende ilerleyerek en son bana sarıldığında şaşkınlığım daha da arttı. Sarılıştan kastım elbette iki koluyla kucaklamak değildi. Bir elini sırtıma bastırıp yanağını yanağıma değdirmişti. Ama yine de ilginç geliyordu işte.

Masadaki herkesle tek tek sarılıp sarılmayacağımı düşündüm o an. On dakika kadar süren bir sarılma faslı olurdu sanırım.

Lacivert ayakta duran Kurşun'un üstüne zıplayarak kollarını boynuna sardığında ayakları yerden kesilmişti ama Kurşun onu tutarak kendine bastırdı.

Umarım ki ne kadar şanslı olduğunun farkındaydı.

Kurşun bugün her zamanki sert, karamsar bir enerjiyi barından halinin aksine daha normaldi. Normalden kastım bakanı beş kere daha baktıracak kadar dikkat çekiyordu. Polo yaka tişört ve pantolon giymişti. Tişörtü kol kaslarını enfes şekilde gözler önüne seriyordu. Gözlerinde de bir güneş gözlüğü vardı.

Onu incelemeyi bitirdiğimde selamlaşma faslı gerçekten de sandığım gibi oldu. Sona bir tek Kurşun kalana kadar Mavi ve Lacivert'i karşılamak için kalkan herkes bana da sarıldı. Kılıç bile.

Kendi ailemin içinde bile böyle bir muammele görmüyordum. Bizde kimse kimseye sarılmazdı. Nil'in anne ve babasının yemeğe geldiğimde beni karşılamak için bana sarılmaları düşüncesi bile komikti. Bir tek dedemin elini öperdim ve otururdum, o kadardı.

Aniden aklıma Ataner düştü. O da onu aylarca görmedikten sonra yurt dışından döndüğünde ilk önce Nil'e uzun uzun sarılır, sıra bana geldiğindeyse sadece dedemin laf etmemesi için yavaçşa kollarını sarardı.

Aynı manzaraya Kurşun'u ve Mavi'yle Lacivert'ten birini yerleştiremiyordum mesela. Bir bakışınızla çekinmenize sebep olacak sert gözüken bu adam kardeşlerine asla böyle bir tavır almazdı.

Kendimle başkalarını kıyaslamayı bırakmalıydım. Ailemi, başka ailelerle karşılaştırmamalıydım. Çıkan sonuç sadece beni incitiyordu.

Kurşun diğerleri gibi kimseye sarılmak için bir hamlede bulunmamıştı, Mavi ve Lacivert yanına gidip ona sarılmışlardı bu yüzden onunla herhangi bir temasa girmedik.

Kardeşlerinin oturması için sandalyelerini çektikten sonra ben de oturmak için bir yere geçmek için hareketlenecektim ki benden önce davrandı ve tek eliyle boş olan bir sandalyeyi geri çekerek oturmam için bana yol verdi.

Bozuntuya vermeden oturdum.

O da tek boş kalan sandalyeye, yani yanıma oturduktan sonra garsonlar servis açmaya, masayı donatmaya başladılar.

Çaktırmamaya çalışarak Kılıç'ı incelediğimde onda dün geceye dair hiçbir şey bulamadım. Her zamanki gibi gözüküyordu. Sanırım o da içine atan biriydi.

Kurşun masanın ucunda kalıyordu, yanında ben, benim yanımda Lacivert onun yanındaysa Alkım vardı. Kurşun'un karşısında sırasıyla Kılıç, Açanay, Mavi, Safir ve Lila oturuyordu.

Kalabalık bir ailelerdi.

Garip bir şekilde bu insanların arasında bir güven buluyordum. Niye bilmiyordum bile, onları tanımıyor sayılırdım. Yine de burada bir aitlik hissi vardı işte. Bir aile hissi.

Karşımda oturan Açanay tabağını doldururken "Ee Elfida," dedi tatlı bir sesle. "Nasıl gidiyor?"

"İyi." dedim kendi tabağımı doldurmak için bir şeyler yapmazken. Yiyebilecek gibi hissetmiyordum. "Yaz okulum yeni bitti, dolayısıyla boş birazcık."

Sohbet daldan dala atladı, zamanla herkesin, benim bile ara ara katıldığım konular açılırken herkes kahvaltısını ediyordu.

Kılıç ve Safir bir olay hakkında tartışarak Açanay'ın da fikir sahibi olduğu bir konuyu açıklığa kavuşturmaya çalışırken Kurşun önce tabağıma,

sonra gözlerime baktı. Sakin bir tonla "İlla ağzına mı beslemem gerekiyor." dedi. "Bir şeyler ye."

Ağzıma beslese muhtemelen lokmayı yutamadan hapı yutar ve heyecandan boğulup ölürdüm.

"Tokum." dedim. "Sabah kahvaltı etmiştim."

Gözlerime baktığında arduvazları söylediklerime inanmadığını gösteriyordu. Güneş yüzüme vurduğu için ona bakarken biraz gözlerimi kısmak zorunda kalıyordum. Umarım parlak güneş ışığı, tüm kusurlarımı gözler önüne sermiyordu.

Nefesini yavaşça bıraktı ve belki de uğraşmak istemeyerek bakışlarını üzerimden çekti, önüne döndü.

O sırada kısa muhabbetimiz Kılıç'ın dikkatini çekmiş olmalı ki o da bir yorumda bulunma gereği duymuştu.

"Yesene Elfida." dedi Kılıç çoğu zaman olduğunun aksine kinayesiz, normal bir sesle. "Yarın maçınız var. Bak yanındaki güç toplamak için nasıl yiyor."

Kurşun çayından içerken burnundan nefes vererek alayla güler gibi bir ses çıkarttı. Ama yorumda bulunmadı. Muhtemelen 'güç toplamaya ihtiyaç duyması' olayı ona komik gelmişti. Beni her türlü yere serebileceğini düşünüyordu.

Elimi Kurşun'un sırtına koyarak alayla konuştum. "Bırak gücünü iyice toplasın. İhtiyacı olacak."

İddialı cümleler dudaklarımdan dökülürken aklımdaki tek şey parmaklarımın altındaki sert, kaslı sırtıydı. Elimi geri çektim.

Kurşun başını yavaşça iki yana sallarken gerçekten, samimi bir şekilde eğleniyormuş gibi gözüküyordu. Çayından rahat bir yudum aldı ve sırtını geriye yaslayarak bir kolunu benim sandalyemin arkasına yasladı.

Cevap verme gereği bile duymayacak kadar kendinden emin olması beni sinir etmişti.

Kazanmak elbette istiyordum ama hiçbir zaman amacım bu olmamıştı. Onun karşısına çıkacağım diye kendimi paralarken hiçbir zaman aklımdaki asıl amaç onu alt etmek olmamıştı. Onun karşısında olmam yeterdi. Elbette o zamanlar, maçtan önceki gün onunla aynı kahvaltı masasında oturacağımdan bir haberdim.

Kafasını bana doğru çevirdiğinde yan yana oturduğumuz için kalbime zarar verecek şekilde yakındık. Kaldı ki kolunun sandalyemin arkasında olması bile yeterince samimi hissettiriyordu. "Böyle boyundan büyük

konuşabilmen için son bir günün kaldı sarışın. Tadını çıkartmana izin veriyorum."

Gülümserken "Çok yüce gönüllüsün." diye mırılandım.

O da dudaklarını çok azıcık da olsa kıvırdığında neredeyse tam burada, o saniye ölecektim.

Gülümsemiş miydi o?

Bana.

24 Ağustos 2022. Gülümsüyorsun sevgilim. Bana içten bir şekilde gülümsüyorsun. Bunu seninle hayatımız boyunca ettiğimiz ikinci kahvaltıda yapıyorsun. Ve ben tam şu an düşünüyorum. Sana zarar verdiğim yoldan geri dönmenin imkansızlığını, hayatında bu şekilde var olmayı düşünüyorum.

Ama çok geç, biliyorum.

"Sahi," dedi Alkım masanın diğer ucundan. "Sizin yarın maçınız var. Ne çabuk geçti." Alaycı bakışları yüzümü buldu ve "Heyecan var mı Elfida?" diye sordu.

Omuzlarımı silkerken "Pek sayılmaz." dedim.

Alkım, bu kez Kurşun'a baktı ve ona da aynı tavırla aynı soruyu sordu. "Sende var mı kuzen?"

"Mekan bana ait olunca kazanmak da artık sıkmaya başladı. Neye heyecanlanacağım? Kazanmanın bir ödülü bile yok."

Sessizce "Ödül konusunda anlaştığımızı sanıyordum." dedim sadece onun duyabileceği şekilde. Kafası bana döndü ve üç saniye boyunca gözlerime baktıktan sonra başını yavaçşa salladı. Aklından neler geçiyordu acaba?

"E bir kez kaybet de değişiklik olsun bari." diyerek bakışmamızı böldü Açanay.

Kurşun ona gülmese de güler gibi baktı. Kaybedeceğine o kadar ihtimal vermiyordu ki bu tavrını gören başka bir rakibi olsa tırsabilirdi.

Ama ben ondan gelecek hiçbir şeyden korkmazdım.

O sırada Lacivert masanın altından bacağıma dokunarak dikkatimi kendine yönlendirdi ve düşüncelerim bir sis bulutu misali dağıldı. Çaktırmadan telefon ekranını bana doğru çevirerek Poyraz'ın attığı, 'üst kattayım' mesajını gösterdiğinde aniden gerildim. Kurşun hemen yanımda oturuyordu ve ben diğer yanımda oturan kardeşinin, onun düşmanının adamıyla buluşmasına yardım ve yataklık yapıyordum.

Of Lacivert diye söylenmek istedim. Sanki adamı yeterince kandırmamışım gibi..

"Of ya," dedi Lacivert sırtını geri yaslayarak. "Çok yedim." Biraz duraksadı ve bu fikir o an aklına gelmiş gibi "Biraz yürüsek mi?" diye sordu ortaya doğru. Herkes kahvaltısının ortasında olduğu için kimse yürümeye kalkmazdı. Bunu bilerek yapmış olmalıydı. "Aa Elfida, aşağıda atlar var biliyor musun?"

"Yaa," dedim. "Çok severim."

"Gel göstereyim sana. Bir şey yemiyorsun zaten canın sıkılmıştır."

Başımı sallayarak ayaklanırken Lacivert de sandalyesini geri itti ve kalktı. Kurşun oturduğu yerden bize doğru baktı. "Dikkatli olun."

Lacivert göz devirdi. "Tamam abi. Tanımadığımız insanların verdiği şeyleri yiyip içmeyiz de."

Koluma girerek beni önce içeri, içeriden de yukarı çıkan merdivenlere yönlendirdikten sonra kolunu tutarak ona uyarıcı bir bakış attım. Kalbim küt küt atıyordu. "Sadece on dakika."

"Tamam tamam." dedi saçını düzeltirken. "Nasıl görünüyorum."

Ona kaşlarımı çatarak bakmam sonucu "Aman ya." dedi. "Ona ne ki sanki nasıl göründüğümden."

Nefesimi bıraktım ve "Hadi." dedim onu koridorda ittirirken. "Git bul şunu."

Burasının dizaynı tam bir köy-çiflik evini andırıyordu. Yerlerde otantik halılar vardı. Üst katta birkaç kapı duruyor, ince uzun koridordaki odalara açılıyordu. Ortalık ahşap kokuyordu. Poyraz, Lacivert'i onlardan birinde bekliyordu.

Lacivert tahminen telefonuna gelen mesaja bakarak doğru kapıyı bulmaya çalışırken "10 dakikayı geçtiği an o odaya dalarım." diye seslendim mümkün olan en kısık sesle.

Bana baktı ve baş parmağını kaldırdı. Sonra bir kapıyı açarak içeri girdi, arkasından kapattı.

Ben de gergin adımlarla koridoru turlamaya başladım.

Tam olarak on iki dakika geçtiğinde adımlarım doğrudan o kapıya giden yolu buldu ve ahşap zeminin çıkarttığı gıcırtılar eşliğinde oraya kadar ilerledim.

Umarım her şey yolunda gitmiştir diye dilemeden bulamıyordum kendimi. İçimde ufak bir ihtimal olsa da o adamın Lacivert'e zarar vermiş olabileceği fikri vardı.

Tam elimi kapıyı çalmak için kaldırmıştım ki kapı sonuna kadar açıldı, Lacivert karşımda belirdi.

Benim uzun bir rahatlama nefesi verdiğim sırada o hızlı adımlarla kapıdan dışarı çıktı ve "Gidelim." dedi kolumdan tutup beni neredeyse sürüklemeye başlarken. O an dağılmış yüz ifadesini fark ettiğim andı.

Sorularımın hepsini görmezden gelerek beni merdivenlere yöneltti ve az önce buraya çıkarken kullandığımız merdivenlerden bir kez daha inerek bizi hiçbir insanın olmadığı, atlarla dolu bir bahçeye çıkarttı.

Ellerini yüzüne kapatarak bana arkasını döndüğünde bakışlarım sırtındaydı. Alıp verdiği derin nefeslerin sesini rahatlıkla duyabiliyordum. Biraz kendi kendine düşünebilmesi için ona fırsat vermeye çalışırken sabırla bekliyordum.

En sonunda ona doğru yaklaştım ve "Anlatmak ister misin?" diye sordum usulca.

Nemli gözlerini benim yüzüme çıkarttı ve omuz silkti. Beyaz teni kızarmıştı. Sanırım kendini ağlamamak için sıktığından dolayıydı. "Bitti." dedi kısılan sesiyle.

Elimi omzuna koydum ve destek verircesine sıktım. "Ona asla olmayacağımızı, karşıma çıkıp kendini aklıma sokmaktan vazgeçmesini söyledim." Derin bir nefes daha alırken yüzü ağlayacakmış gibi kasılsa da kendisini son anda tutmayı başardı. "Öpüştük." dedi. "İlk ve son kez."

Sessizce onu kendime doğru çektim ve kollarımı zayıf bedenine sardım. O da beklemeden bana sarıldı ve başını omzuma koydu.

"Neden bu kadar önemsedim bilmiyorum bile. Böyle-" Nefes aldı. "Böyle canımı yakacağını bilmiyordum."

"Eğer kaderinde varsa, bir gün onu mutlaka doğru bir şekilde bulursun." dedim yatıştırıcı bir sesle. "Ama bu bugün değil Lacivert."

"Biliyorum." dedi. "Ama olabilecek bir geleceği yok etme fikri canımı yakıyor."

"Eğer gerçekten bir geleceğiniz olacaksa, bunu ne sen, ne de o yok edebilir."

Lacivert geri çekildi ve parmaklarıyla nemli gözlerini kuruladı. Derin nefesler alarak hareketlenirken "Gel." dedi ve yeşil çimde yürümeye başladı. "Biraz hava almaya ihtiyacım var."

Birlikte yürüyerek atlara baktık, bu süreçte ne o, ne de ben başka bir şey söylememiştik. Lacivert arada derin nefesler alıyor, kendini sakinleştirmeye çalışıyordu.

Atların tam karşısındaki bir banka oturduğumuzda bugün kendimi aşacak kadar fiziksel temasa girdiğimin bilincinde olarak elimi, onun elinin üzerine koydum.

Gözleri bileğime düştüğünde "Bilekliğin ne güzelmiş." dedi. Zihnini başka şeylere yönlenirmeye çalışıyordu.

Gülümsedim ve "Al." dedim klipsi açarak ince zinciri onun koluna doğru yaklaştırarak. "Senin olsun."

İtiraz edecek gibi olsa da onu pek umursamadan bilekliği koluna taktım.

Bana baktı ve burukça gülümsedi. "İyiki varsın Elfida." dedi yavaçşa. "Bunları biriyle paylaşabikmek iyi hissettirdi."

İyiki varsın Elfida.

Dudaklarından rahatlıkla çıkarttığı bu cümlenin bende yarattığı etkiyi bilse bu kadar rahat söyler miydi diye düşündüm.

Bu üç kelimelik cümle, içinde yirmi bir yıllık geride kalınmışlıklar barındırıyordu. Yirmi bir yıllık sevgisizlik.

Zorla gülümsedim ve "Sen de." dedim güç bela.

24 Ağustos 2022. Alpugan ailesi bana iyi geliyor. Yalnızlığımı ve dışlanmışlığımı hiç çabalamadan gözüme sokan bu insanlar, bana bir nebze de olsa yalnızlıktan uzak hissettiriyor. Bu korkunç.

Aniden arkamdan gelen derin bir ses bakışlarımı karşımdaki kahverengi renkli attan ayırmama sebep olacak şekilde beni irkilttiğinde Lacivert'in çaktırmadan nemli gözlerini kuruladığını gördüm.

"Ne yapıyorsunuz?" dedi Kurşun.

Lacivert omuz silkti. "Oturuyoruz öyle."

Başımı kaldırarak baktığım adam buradan dev gibi gözüküyordu. Başını salladı. "Çıkarız yarım saate."

"Tamam."

Bankta Lacivert'in sağ tarafına doğru oturduğunda, Lacivert ortaya kaymıştı. Arduvazlarını, ona bakmadan dümdüz karşıyı izleyen kardeşinin yan profiline sabitledi ve "Neyin var senin?" diye sordu kaşlarını çatarak. Dikkatli bakıyordu.

"Yok bir şey. Halsizim sadece."

Kurşun bir kolunu, onun yanında minicik kalan Lacivert'e doladı ve kendine doğru çekerek başını göğsüne yasladı. Kafasının üzerine ufak bir öpücük kondurduktan sonra "Emin misin?" diye sordu.

"Evet."

Yanımda oynayan manzarayı izlerken içimdeki küçük kız bakışlarını ellerine indirmiş, parmaklarını izliyordu. *Çok mu zordu Ataner* diye bağırmak istiyordum. *Çok mu..?*

"Ataner." dedim biri boğazımı kesiyormuş kadar tiz çıkan sesimle, zor bela kolunu kavramayı başarabilirken. Peşinden koşmaktan nefes nefese kalmıştım.

Havalimanının ortasında durmak zorunda kalan adam gözlerini kapattı ve sabır bulmak için birkaç saniye bekledikten sonra gözlerini açarak bana baktı. "Bırak şu kolumu."

Başımı iki yana salladım.

Burada olduğunu öğrendikten sonra evden üzerimi bile değiştirmeden pijamalarla çıkmış, ayağımdaki ev terlikleriyle koşturarak koca havalimanında onu aramıştım. Bu sürede durmadan aradığım telefonunu hiç açmamıştı.

Perişan gözüktüğünü bildiğim yüzüme bakan yüzü ifadesizdi, dümdüzdü.

"Gitme." dedim kısılan sesimle.

Kolunu çekti. "Eve dön Elfida."

"Beni yalnız bırakma. Lütfen Ataner." Sesim titriyordu. "Lütfen."

Yüzünde niye hiçbir mimik oyanmıyordu. "Yalnız değilsin. Dedem var, Nil var."

Başımı yine iki yana salladım. "Tek gerçek ailem sensin. Sen de gitme." Bir krizin eşiğinde gibi hissediyordum. Aldığım nefesler boğazımda tıkanıyor, sanki hıçkıra hıçkıra ağlamanın ortasındaymışım gibi sesim zor çıkıyordu. Ama ağlamıyordum. Ağlayamıyordum. Titreyen ellerimi yine koluna sandım. "Lütfen. Lütfen. Yalnız kalmak istemiyorum, lütfen."

"Elfida." diye yükseltti sesini kaşlarını çatarken. "Bayılıp kalacaksın şimdi, krize giriyorsun. Sus."

"Gitme."

Bacaklarım titremeye başlarken o da bunu fark etmişti. Omuzlarım aşağı yukarı hareket ediyor, boğazımdan hıçkırığa benzer sesler çıkıyordu.

Küfür etti ve beni kolumdan tutup peşi sıra sürükleyerek boş bulduğu bir koltuğa otutturdu. Çantasından çıkarttığı su şişesini açarak dudaklarıma yaklaştırdığında çenem bile titriyordu.

Suyu bana içirirken için gösterdiği ilgi bile beni ona bağlıyor, gitmesi fikrini daha da korkunçlaştırıyordu. Üstelik bu ondan gördüğüm en ilgili

hareket olabilirdi.

Suyu yavaş yavaş içirdikten sonra şişeyi geri çekti ve ellerime bıraktı. "Gidecek misin?" diye sorduğumda hala yüzüme bakıyordu.

"Ataner." diye zorladım.

Derin bir nefes bıraktı ve "Gitmeyeceğim." dedi en sonunda, pes etmiş gibi.

Kalbimden büyük bir yük kalkarken sonunda yeniden nefes alabildiğimi hissetmenin rahatlığıyla gözlerimi kapattım ve sırtımı geriye yasladım. Biliyordum ki ona sarılsaydım beni uzaklaştırırdı. Ben de ona sarılmazdım zaten.

Su şişesinden sızıp çenemi ıslatan suları elimin tersiyle silerken "Bekle." dedi. "Peçete getireyim."

Başımı salladım ve beklemeye başladım.

Ne kadar bekledim?

Bir, iki, üç..

Tam dört saat.

Ama Ataner o peçeteyi hiç getirmedi.

Gitmişti.

Yalvarışlarıma rağmen o da beni tek bırakmayı seçmiş, nereye gittiğini bile söylemeyi reddettiği uçağına binerek buradan temelli gitmişti.

Nefret ettiğini söylediği annemle tek ortak noktası, ikisinin de beni geride bırakırken hiç düşünmemesiydi sanırım.

Biri karşımda boynuna bir ip geçirmiş, beni temelli terk etmişti.

Öteki sadece yürüyüp gitmiş, beni terk etmişti.

En azından canı sağaydı.

Lacivert doğruldu ve saçlarına düzelttikten sonra birden ayağa kalktı. Ani hareketi dikkatimi dağıtarak aklımı dağıtırken ona odaklandım. Anladığım kadarıyla aniden ağlayası gelmişti veya daha fazla kendini tutamayacaktı. "Ben lavaboya gideceğim."

Arkasını dönüp aceleci adımlarla bahçeden içeri girerken Kurşun çatık kaşlarla onu izliyordu. Lacivert gözden kaybolduktan birkaç saniye sonra bana baktı ve "Nesi var?" diye sordu düz bir sesle.

"Bilmiyorum." dedim istemsizce durgun çıkan bir tonla. "Halim yok dedi bana da."

Kurşun bu kez benim yüzüme dikkatle baktı ve "Senin neyin var?" diye sordu.

Avuç içlerimi yasladığım banka iyice bastırırken yüzümü ifadesiz tutmaya zorlamaya çalıştım. Aklıma sinsice süzülen anılar olmadık anlarda beni sarmalar, dibe çekerdi bazen.

24 Ağustos 2022. Beni her zaman görüyor. Gerçek beni.

Omuz silktim. "Yok bir şeyim."

Kurşun bana çattığı kaşlarının altından ters bir bakış attı ve "Tek tek gelin anasını satayım." diye mırıldandı söylenircesine. "Anlat."

"Anlatılacak bir şey yok." dedim ısrarla. Neyi anlatacaktım ki? Hangi birini? "Sadece bazen kendimi çok yalnız hissediyorum." Son cümle dudaklarımdan kontrolsüzce kaydı gitti. İçime tıktığım her şey dışarı dökülmek için ufacık bir 'neyin var' sorusunu bekliyordu aslında.

24 Ağustos 2022. Yüzüm düştüğünde fark eden biri var artık. Umursayan biri var. Anlatmam için direten biri var.

Arduvazları yüzümde kısaca turladıktan sonra en sonunda gözlerimi buldu ve göz bebeklerime dikkatle baktı. "Yalnız değilsin Elfida."

Gülümsedim. "Tabii, dedem var, kuzenim.."

Başını olumsuz anlamda salladı. "Onlar ne kadar var bilmiyorum." Bakışlarını yüzümden çekti, bir süre atları izledi ve yeniden bana baktı. "Ama her ihtiyacın olduğunda ben burada olacağım."

Dudaklarım aralanırken kalp atışlarım çok mu hızlandı, yoksa aniden durdu mu kavrayamadım.

"Ne?"

Başka bir şey söylemeden ayağa kalktı ve eliyle bana da kalk der gibi bir işaret yaptıktan sonra "Gidelim artık." dedi düzce.

Beni arkasında bırakarak yürümeye başlaması sonucu kalakalırken önce elimi kalbime bastırdım, sonra hafifçe gülümsedim. Hatta ufak bir kahkaha attım. Aslında tek yapmak istediğim ağlamaktı.

Sevgilim.. Başına nasıl bir bela aldığından haberin bile yok.

ERTESİ GÜN

Mavzer'den içeri adımımı attığım anda yanımda biten Tufan'ın telaşlı suratı komiğime giderken elimdeki spor çantasını onun eline tutuşturdum ve "Sakinleş." dedim rahatça, harfleri uzatarak.

"Senin şu gamsızlığın beni öldürecek." diye söylendi. "Şu an ne yapmak üzere olduğunun farkındasın değil mi?" dedi ve sanki bana bilmediğim bir haber verecekmiş gibi bekledi. "Kurşun Alpugan'la dövüşeceksin."

"Ne?" dedim yalandan bir şaşkınlıkla elimi ağzıma bastırarak. "Niye daha önce söylemedin Tufan?"

Bana gözlerini devirirken geçmem için merdivenlere çıkan demir kapıyı açtı ve "İçerisi tıklım tıklım." dedi. "Kurşun burada o kadar nadir dövüşür ki, duyan kaçırmak istememiş."

"Niye yukarı çıkıyoruz?" diye sordum onun sözlerini önemsemeden, yukarı doğru yönelen adımlarına karşın.

"Seni yukarı götürmemi söylediler. Bir sözleşme daha varmış. Onu imzalayacaksın."

"Doymadılar ya." diye homurdandım ve onu takip ederek yukarıya, daha önce çıkmadığım bir kata girene kadar başka bir şey söylemedim. Buraya özel bir kartla giriliyordu. Dar ve kısa bir koridordan ibaret olan katta iki oda vardı.

Tufan önden giderek bir kapıyı benim için açtı fakat kendisi girmeden geri çekildi. "İşin bitince soyunma odana gel. Sana bir okuyup üfleyeyim."

İstemsizce gülerken "Tamam." dedim ve bana açtığı simsiyah kapıdan içeri girdim.

Oda sadece bir masa ve bir deri ikili koltuktan ibaretti. Koltuğun karşısında bir duvarı kaplayan, kapalı bir ekran vardı. Bir sorgu odasını andıran bu yerde cam bile yoktu.

İki koltuğun ortasında rahatça oturmuş bana bakan Kurşun'un bakışlarına karşılık verdim. "Kaç sözleşme daha imzalayacağım? Alt tarafı bir maç. Daha önce kimseyle bu kadar kağıt işi çıkmamıştı."

Dudaklarını kıvırdığında bu hareketi bir gülümsemeyi andırmıyordu. Samimiyetten ziyade, korkunçtu. "Alt tarafı bir maç değil, benimle yapacağın bir maç ufaklık. Diğer çömezlerle bir olmasını elbette beklememelisin."

Onu alaya alır gibi gülerken masaya doğru yaklaşarak kağıtları önüme çektim ve okumaya başladım. Bu seferki kısaydı ama diğerlerinden farkı birbirimize sözlü olarak söylediğimiz ödül meselesinin yazıya dökülmüş

haliydi. Sözleşmede yazan şey, kaybeden tarafın, kazanan tarafın isteğini sorgusuz sualsiz yerine getirecek olmasıydı.

Bu kadar açık uçlu ve fazlasıyla net olan kağıttaki yazılar beni kısa bir süreliğine düşünmeye itti. Ne isteyebilirdi ki? Daha doğrusu istediği hangi şeyi yapmaktan kaçınırdım?

Arkasını yaslandı ve yüz ifademi izlerken keyif almış gibi göründü. Siyah pantolon ve gömleği üzerindeydi. Daha maç için hazırlanmamıştı. Bu halde, kollarını koltuğun sırt kısmına yaslamış ve iki yana açmışken fazlasıyla hükmedici görünüyordu.

"Özellikle korktuğun veya kaçınmak istediğin bir şey varsa ondan muaf olacağını sözleşmeye ekleyebiliriz. Bir taneyi geçmemek kaydıyla."

Düşünür gibi yaptığım birkaç saniyenin üzerine eğildim ve masadaki kalemi alarak kağıdı tereddütsüzce imzaladım.

Aynı sözleşmenin onun için yaptırılmış versiyonu da imzalanmış halde, masanın üzerinde duruyordu. "Kılıç'a söylerim, birer kopyasını da sana verir." Koltuktan ayağa kalktı ve başıyla kapıyı işaret etti.

Açtığı ve önden geçmem için bana yol verdiği kapıdan birlikte çıktıktan sonra sessizce aşağıya inmeye başladık.

Tufan'la birlikte girdiğimiz demir kapıdan çıktıktan sonra ben doğrudan soyunma odasına yönelmiştim, Kurşun'unsa başka bir yöne doğru ayrılacağını düşünsem de o da peşimden geliyordu.

Kendi kapımı açtıktan sonra onun gittiği yere kısa bir bakış attım. Kapısı diğer kapılara oranla daha büyüktü ve dışında bir kilit sistemi vardı. Göz devirdim, elbette. Buranın dışında özel katında başka bir soyunma odası daha olduğunu biliyordum. Mavzer'in sahibi olmanın ayrıcalıkları..

Kendi odama girdim, kapıyı kapattım.

Üzerimi dövüşmeye uygun kıyafetlerle değiştirerek saçımı sıkıca topladıktan sonra hazırdım.

Aynada kendi gözlerimin içine bakan gözlerimdeki tüm duygular, zaaflar, güçsüzlükler silinmiş, bir ringe çıkmadan önce ortaya çıkan o Elfida Alaner yeniden gelmişti.

Tufan birden kapıyı açtı ve "Hadi." dedi hızlıca. Benden daha heyacanlı ve gergin olduğu söylenilebilirdi. Bana maçları ayarlayan kişi bizzat oydu ama beşinci seviyeyi geçtiğim andan itibaren devam etmemi hiç desteklememişti. Beyin travması geçirdiğimdeki dırdırlarını unutamıyordum. Bir travmayı da ona geçirtmeme ramak kalmıştı.

Kendime son kez baktım ve omuzlarımı dikleştirdikten sonra odadan çıkarak Tufan'ın peşine takıldım. Daha içeriye girmeden gürültüler kulaklarıma ulaşmaya başlamıştı. Muhtemelen içeride iğne atsan yere düşmeyecek bir kalabalık vardı.

Kapıları açılmış, demir parmaklıklı kafes görüş açıma girdiğinde düşüncelerim de doğrulanmıştı. Burası daha önce hiç görmediğim kadar kalablıktı. Ayrıca Alpugan ailesi de tam kadro buradaydı. Hepsi kafesi doğrudan gören bir locada oturmuş, izliyorlardı.

Üç basamaklık merdiveni çıkarak kafese girerken her şey şaka gibi geliyordu. Yılların emeğiydi bu, yılların hırsı, yılların hayaliydi. Öyle ki bazen ben bile her şeyin sadece hayal olarak kalacak olması ihtimaline takılıyordum.

Ama şu anda kulaklarımda uğuldayan tezahüratlar her şeyin gerçekliğini fazla sert bir şekilde yüzüme vuruyordu.

25 Ağustos 2022. Başardım sevgilim.

Kafesin diğer ucundaki kapıdan girmek için merdivenleri çıkan Kurşun Alpugan'ın bakışları doğrudan üzerimdeydi.

Aynı anda kafese adımlarımızı attık.

Kapılar yüksek bir gürültüyle kapanırken çığlıklar alıp başını gitmişti. Tufan maçın kurallarını, daha doğrusu tek kuralın kuralsız olmak olduğunu mikrafondan herkesin duyabileceği şekilde açıklarken ben heterekromili gözlerimi onun bedeninde gezdirdim.

Altında siyah bir şort vardı. Onun dışında tamamen çıplaktı. Enfes kasları gözler önündeydi ve ben kendimi, böyle gözüken bir sanat eserinn nasıl canını yakabileceğimi düşünürken buldum.

Ta ki Tufan ondan geriye saymaya başladı, ozaman tüm düşünceler uçtu gitti. Gözleri gözlerin en içine, sanki bedenimin bile içini görüyormuşçasına bakıyordu. Arduvazları kararmış, hırs parıltıları onda da oynaşmaya başlamıştı.

Tüm hislerim, düşüncelerim, üç yılım, her şey yok olurken burada sadece iki rakip olarak kala kaldık.

"Başla." diye bağırdı Tufan mikrafonlara.

Önce ikimiz de bir hamle yapmadık. Sadece birbirimize doğru yaklaştık. Kendine çok güveniyor gibi duruyordu. Ama ne kadar dikkatli olduğunu ele veren şey gözleriydi.

Önce bir kolunu bana doğru hızlı olmayacak şekilde kaldırdı ve hızlıca itmem karşısında gülümsedi. Niyeti zaten vurmak değildi.

Bana doğru bir adım daha attığında geri kaçmadım. Tüm gürültüye ve kalabalığa rağmen gözlerimiz birbirinden hiç kopmamıştı ve bu burada sadece ikimiz varmışız gibi hissetmeme neden oluyordu.

Bir yumruğu yüzüne doğru savurduğumda kolumu yakaladı, ama aynı anda diğer yumruğumu karın boşluğuna geçirdiğimde buna engel olmamıştı. Şimdilik sadece nabız yoklama aşamasındaydık.

Yakaladığı kolumu beş parmağıyla sıkıca sardı ve canımı aşırı denmeyecek olsa da iyi bir şekilde yakacak şekilde kıvırdı, sonra beni geriye doğru itti.

Sanırım ben ona vurana kadar bana karşı aşırı sert bir hamle yapmayacaktı.

"Vurmaya kıramıyor musun?" diye sordum başımı yana yatırarak gülümserken. Etraf çok gürültülüydü, dolayısıyla konuşmalarımızı sadece biz duyabilirdik.

"Hanımlara öncelik tanıyorum."

Çok centilmence..

Madem başlamam konusunda bu kadar ısrarcı olduğunu söylüyordu.. Ben de başladım.

Çenesine bir yumruk savurarak başının yana doğru dönmesine sebep olduğumda geri kaçmama fırsat tanımadan beni saçımdan yakaladı ve kaslı kolunu boğazıma sararak sırtımı bedenine yasladı. "Daha iyisini yapabilirsin ufaklık." diye mırılandırken başı omzumla kulağım arasındaki boşluğa eğilmişti.

Dişlerimi sıkarken başını eğmesini fırsat bilerek kolunun izin verdiği kadarıyla öne uzandım ve hemen sonra başımı hızla arkaya doğru iterek kafamın arkasının dudağına çarpmasına sebep oldum.

Kolu gevşemiş sayılmazdı bile.

Ablukasından çıkamamak sinirimi bozarken ayağımı kaldırdım ve arkamda duran bedenine doğru kaldırarak iki bacağının arasına sertçe vurdum.

Bu kez boğazımı bıraktı ve beni geriye doğru iterek kendinden uzaklaştırdıktan sonra iki büklüm bile olmayan bedeniyle karşımda dikildi. "Hevesini al diye oynamana izin veriyorum Elfida, ama sinirlenirsem burada gerçek darbelerin ne kadar yıkım verici olduğunu görmek zorunda kalacaksın."

Bana daha hiç vurmamıştı.

Ben de ona gerçekten sert bir şekilde vurmamıştım.

"Göster."

Birden beni boğazımdan yakalayarak birkaç adım geriletti ve kafesin demir parmaklıklarına yasladı. Elini yukarı doğru kaldırarak nefesimi yarı yarıya keserken yüzü yüzüme yakın duruyordu.

Dizimi kaldırarak ona vurmayı denedim ama boştaki eliyle tutarak buna engel oldu.

Bunun üzerine güzel yüzüne gelecek zarar için şimdiden üzülsem bile elimi kaldırdım ve onun bir eli boğazım, diğeri dizimle meşgulken elmacık kemiğine isabet edecek sert bir yumrukla bana uyguladığı gücü düşürdüm. Bu epey sert bir yumruktu. Gözleri kısılarak başı gerilerken tüm direncimle ablukasından kurtuldum ve toparlanmasına fırsat vermeden arkasına geçtim, dizinin arkasındaki boşluğa bir tekme savurdum.

Fakat beklediğim üzere bu tekme onu düşürmemiş, aksine birden bana dönerek çenemi sertçe tutmasına, karnıma orta düzeyde bir yumruk atarak nefesi kesmesine sebep olmuştu.

Can acımı geri plana atarak avantajlı konuma çıkmaması için vücudunun çeşitli yerlerine isabet edecek üç yumruk savurdum art arda.

Hala tam olarak açılmamıştı.

"Elfida." dedi sertçe, dişlerinin arasından. "Şu an pes et."

"Hayır." dedim sadece.

"Et." dedi.

Kaşlarımı kaldırarak ona vurmaya yeltendiğimde kolumu dirseğimden sertçe tuttu ve diğer elinin içini, bir şak sesi çıkacak şekilde yanağımla buluşturdu.

Başım yana savurlurken nabzımı yoklamak, çekilip çekilmeyeceğimi görmek için bekliyordu. Ama beklentisini karşılamadım. Yüzümü yeniden ona döndürürken dudaklarımda hevesli bir gülümseme vardı.

"Vurdun mu, okşadın mı Alpugan?" Bir kaşımı kaldırdığımda kolumdaki tutuşu sıkılaştı.

Dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırdı ve "Okşadım." dedikten hemen sonra gerçekten bu onun için maçın gerçek başlangıcı olmuş gibi kolumu geriye doğru kıvırdı ve diziyle, bacağımın üstüne sert bir darbe geçirerek bir bacağımdaki gücü yarı yarıya aldı.

Kolumu kurtararak dirseğimi boğazına vurduğumda, karnıma doğru kalkan dizini son anda engellemiştim. Kesilen nefesini toplamaya çalışana kadar ona herhangi bir darbe vurmamam için beni öyle sert itmişti ki bedenim demir parmaklıklara sertçe çarptı.

Onun nefesini düzenlemesi, benim sırtımın acısını atlatmamdan kısa sürdü ve iki büyük adımda yanımda biterek saçlarımı tuttu, başımı aşağı eğerek dirseğini zaten acıyan sırtıma geçirdi.

Sırt kemiklerim resmen acı içinde kıvransa da zor bela doğrularak yüzüme gelen elinden kaçtım. Kas gücü açısından böyle adamların karşısında avantajlı konumda olmadığım için hız konusunda avantajlı olmak adına eğitmiştim hep kendimi. Bir dakika içinde bana savurduğu bütün darbelerden kaçmam ve bir kolunun altından geçerek yumruğundan kaçtıktan hemen sonra kendimi yere atarak iki bacağının arasından geçip ayağa kalkmam sonucu salon resmen çıldırmıştı.

O daha arkasını dönmeden sırtına gelecek sert bir tekmeyi ona doğru savurdum.

Ama çok hızlı davranarak arkasını döndü ve ben daha ayağımı indiremeden havadaki bileğimi yakaladı beni sertçe geri çekerek yere düşmeme sebep oldu. Anında tepemde biterek karnımın üzerindeki yerini aldığında yüzümle buluşan sert tokat beni afallattı.

"Pes et." derken bileklerimi karnımın üzerinde birleştirmiş, ona vurmama engel oluyordu.

"Hayır." diye hırlarken bu kez diğer tarafımdan yüzümle buluşan tokadı çok daha sertti.

Canımın acısıyla kısa süreliğine gözlerimi kapattığımda Kurşun bu kez bana zaman vermek durmadı. Ellerimi tutmayı bırakarak bir eliyle boğazımı sardığında diğerini saçlarıma dolamış, başımı geriye çekiyordu.

Ellerimi kaslı kollarına sarsam da şu anda benden çok daha avantajlı konumdaydı.

Bir saniye bekledi ve emin olamadığı bir şeye karar vermiş gibi gözüktükten hemen sonra yumruk yaptığı elini yüzüme doğru savurdu.

Saçlarımı arkadan tutarak başımı hareket ettirmemi engellediği için kaçamamış, yumruğuyla karşılaşmak zorunda kalmıştım.

Bir kütürtü sesi tüm çığlıklardan daha net bir şekilde kulağıma ulaşırken gözlerimin önündeki suratı bile bulanıklaştırmıştı.

Dişlerimi sıkarak yanağımdaki dayanılmayacak gibi hissettiren acıyı unutmaya çalışırken istemediğim bir çareye başvurmak zorunda olduğumu biliyordum.

Ama bunu yapabilmek için bile birkaç saniyelik daha toparlanma süresine ihtiyacım vardı. Maçı ciddi ve gerçek bir boyuta taşıyorsa, benim de aynısını yapmam gerekiyordu.

Direkt kazanmak için maçı bitirmeye çalışmadığından yarattığı birkaç saniyelik boşluğu beklemediği şekilde kullandım.

Elimi şortumun bel lastiğinden içeri soktum ve kalabalığın görerek onu da uyanırmasına fırsat tanımadan bıçağı karnını yanına, saplamak sayılmayacak şekilde sertçe bastırdım ve kaydırdım.

Mavzer'de maçın ahlakı ve kuralı olmadığını söyleyip duruyorlarsa, bu kuralsızlık kuralına uymamda bir sakınca yoktu. Eh, pek etik biri de sayılmazdım zaten.

Şaşkınlık ve bıçak yarasının acısının birleşimiyle gücü beni altında sabit tutamayacak kadar düşen adamı göğsüne sertçe vurarak ittirdim ve o beni tam tutmak üzereyken bıçağı bırakmadığım elimi yüzüne doğru kaldırdım. Elbette onun yüzüne bıçağı değdirmezdim. Sadece yüzüne gelen hamleyi savuşturmaya çalışırken ellerini üzerimden ayırmasına ihtiyacım vardı.

Beklediğim gibi oldu. Elini kaldırarak bıçağın yüzüne gelmesini engellerken ben hızlıca altından sıyrıldım ve ayağa kalktım.

Bıçağa bulşan sıcak kanını hissetmek, onun canını ne kadar yaktıysa, benim canımı da o kadar yakmıştı.

Karnındaki bıçak yarasına beklediğim kadar acılı bir tepki vermemişti. Dürüst olmam gerekiyorsa eğer karşısında ben olmasam veya benim birkaç yıl önceki halim olsa onu yenemezdim.

Şu an bile bana tam anlamıyla saldırmıyordu. Kaçmayı başaramadığım takdirde birkaç yumruğu art arda yüzümle buluşsa işim biterdi.

Ayağa kalktı ve dudaklarını kıvırdı. Yumruğunun etkisiyle ciddi bir hasar alan yanağım sızlıyor, dudağımın köşesinden kan akıyordu.

Bıçağı elimden uzağa doğru atarak maçı yeniden eşit bir konuma soktuğumda "Bırakmasaydın." dedi. "Böyle orantısız güç oluyor."

Kastettiği şey elimde bir bıçak varken onunla aynı konumda anca olabildiğimdi.

Sinirle dişlerimi sıkarken aniden beni belimden yakaladı ve kendine çekerek hareketlerimi kısıtladı. Ancak bu kez ona müsaade etmedim. Art arda tekme ve yumruklarımı savururken maç şimdi hızlı bir hal almaya başlamıştı.

Hamlelerimin bazılarından kaçtı, ama tüm darbeleri art arda o kadar hızlı bir şekilde yolluyordum ki bazılarının isabet etmesi kaçınılmazdı.

Kolumu yakaladı, karnıma elinin içini sertçe geçirdi. Hemen ardından dirseğimi yüzüne vurdum ve bacaklarımı birden bedenine sararak bir saniye kadar bir sürede kendimi önünden arkasına geçirdim. Sırtına sarıldım.

Bir kolumu boğazına sardıktan sonra diğeriyle ensesine doğru vurduğumda sarsıldı ama düşmedi. Düşmesi için sırtında debelenmeye, ona darbelerimi geçirmeye devam ettim ama bu adamı devirmek imkansız gibiydi. Yine de hala avantajlı konumdaydım.

Adamın tepesindeydim yahu!

En sonunda bacağımı aşağı sarkıtarak düşmesi için diz boşluğuna vurmayı denedim ama buna izin vermedi. Birden kendi isteğiyle diz üstüne çöktü, ellerini geriye attı ve beni başının üzerinden geçirerek önüne, yani yere attı.

Beni tutarak üzerime çıkmaması için yerde ondan hızla uzaklaştım. Bu sürede çenesine ayağımla bir tekme geçirmiştim.

Beni bacaklarımdan yakaladı, kendine doğru çekti ve dirseğini yüzüme doğru savurdu. Ancak bu sefer kaçmayı başarabildim.

Yüz ifadesi kendini zorluyor gibi değildi. Masa başında oturmuş, Monopoly oynuyor gibi gözüküyordu.

Onu kalabalık bir grup adamın hepsini yere indirirken görmüştüm. Benim avantajım hepsinden çok daha esnek, acıya dayananıklı, hızlı ve bedenen küçük olmamdı.

Ha bir de, daha 10 yaşındayken bir kafesin içine atılmam da bir avantaj sayılabilirdi.

Dirseğinden kaçıp dudağına gelecek şekilde ona kafa attığımda başı geriledi. Ama hemen eski konumunu aldı ve suratıma bu zamankilerin en serti sayılabilecek şekilde vurdu.

Boğazımı sardı ve kulağıma doğru eğilerek "Nabız artıyor." dedi. "Geri çekil."

Sesli bir şekilde gülmeye çalıştım ama bedenimin her yeri ayrı bir şekilde sızladığı için bu biraz zor olmuştu. Dudağımdan sızan kanlar göğsüme akıyordu. Vücudumun her yerinde el izleri olmalıydı ve tahminimce suratım baya bir örselenmişti.

Onun da yüzünde yara bereler, çürümeye başlamış yerler vardı. Dudaklarından akan kanı kenara tükürdükten sonra elinin tersiyle sildi. Ama kanlar birbirine karışıyor, karnındaki yaradan sızan kızılık bedenlerimiz arasında bölüştürüyordu.

"Kaybetmekten mi korkun?" diye sordum hala ona inatçı bakışlarla bakarak. Bir maçın ortasındaysam eğer, karşımdaki kişi tüm kemiklerimi kırmış olsa bile bilincim kapanana kadar geri çekilmez, teslim olmazdım.

Kurşun gülerken benden daha az zorlandı. Çenesiyle beni işaret etti. "Senden mi?"

O an destansı bir güç örneği göstererek yattığım yerde sırtımı havalandırdım, bir elimi boğazına vurarak onu geriye ittirdim ve hızla yerden kalkarak dizimi alnına sertçe vurdum.

Sırt üstü devirlmediği sürece onu bitirmem zordu. Ama kafasına bir demirle vursam bile devrilmez gibi duruyordu.

Beni yakalamasına müsaade etmedim, bacaklarımı boğazına doladım ve saçlarına asılarak diz üstünde durduğu yerde onu geriye doğru yatmaya zorladım.

Dengesi bozuldu, geriye doğru düştü.

Bacaklarımı boğazına sarmış olmam, fazla müstehcen bir görüntü ve birbirine değen çıplak ten içerdiğinden bedenimden geçen titremeye engel olamamıştım.

Ben onu sırt üstü yatırdığıma inanmıştım ki dirseklerini son anda kaldırarak sırtının yere değmesine engel oldu, bedenini yana çevirdi ve beni üzerinden attı.

Daha bir saniye geçmeden beni yirmi bir yıllık hayatımın en sert darbesiyle karşı karşıya bıraktı.

Yumruğunu karın boşluğuma öyle bir güçle vurdu ki değil nefesimin kesilmesi, kalp atışlarım bile durmuş gibi hissettim. Dudaklarımdan oluk oluk kanlar dökülürken yüzüm yere doğru olacak şekilde üst bedenimi döndürdüm ve alnımı yere yasladım. Bir yandan da elimi karnıma yaslamış, sanki acıyı alacakmış gibi sıkıca bastırıyordum.

Ağzımın içine biriken tüm kanlar yere akarken bana yaklaşmadı.

Bilincim gitmekle gitmemek arasında bir yerdeydi.

Kalabalığın da soluğu bir anlığına benimle birlikte kesilirken bir kısım tekrardan çığlık çığlığa bağırmaya başlamıştı.

Oradan nasıl doğruldum, ayağa nasıl kalktım bilmiyordum. Ama onun diz üstüne çökmesine sebep olarak yüzüne art arda geçirdiğim sağlam diz darbesi burnundan, benim ağzımdan akanlara benzer oluk oluk kan akmasına sebep olmuştu.

Hızla geriye kaçtığımda arkamdaki parmaklıklara tutunarak ayakta durmak için destek aldım. Organlarım birbirine girmiş, hatta içimde patlamış gibi hissediyordum.

Başını kaldırdı ve burnundan akan kanı elinin tersiyle silerken bana buz gibi bir bakış attı. Gözlerini üzerimden ayırmadan üzerime doğru gelmeye

başladığında kaçacak gücü kendimde bulamıyordum.

Suratı şimdi çok daha dağınık görünüyordu. Benim gibi terlemiş, kanlara bulanmıştı. Kasları ekstra şişmiş, çıplak bedeni kırmızı ve mor izlerle dolmuştu.

"Fena halde boku yedin ufaklık."

Beni iki kolumdan tuttu ve yere savurduktan sonra üzerime çıkmaya yeltendi. Sırtımı havalandırıp bana yaklaşamaması için kasıklarına sert bir tekme savurduğumda yüzü kasıldı. Çenesini sıkarak bir avcunu kasıklarına bastırdığında kollarımdan destek alarak geriye kaydım ve dirseklerimin üzerinde doğruldum.

Hemen arkamda kafesin demir parmaklığı olduğundan kaçacak daha fazla yerim kalmamıştı.

Kurşun yavaş yavaş toparlandı.

Dakikalar önce fırlattığım bıçak elinin hemen yanında duruyordu.

Ama onu almaya yeltenmeden bir ayak bileğimi tuttu, kendine doğru çekti. Ona doğru sürüklenirken boştaki ayağımla göğsüne tekmeler savurdum. Ama gücüm birkaç dakika önceye oranla daha azdı. Dolayısıyla boştaki bileğimi de yakalamayı başardı.

Ama maçı bırakmadım.

Mekik çeker gibi sırtımı yerden kaldırdıktan sonra yüzünün zaten darbe almış bir yerine bir kez daha sert bir yumruk geçirdiğimde yüzü yüzü buruştu. Bileklerimdeki elleri daha da sıkılaşmıştı.

Beni tamamen altına çekerek üstüme doğru eğildi ve bileklerimi bırakarak ellerini yüzümün hizzasında, başımın iki yanına yasladı. Dizini karnıma koymuş, kalkmama engel oluyordu. Aslında bastırmıyordu ama az önce yumruk attığı yer hala o kadar acıyordu ki dizinin sadece değiyor olması bile inanılmaz can yakıyordu.

Tam hamle yapmak için hazırlandığım sırada bir şey oldu.

Kalabalık sustu, gürültü sustu, seyirciler hareket etmeyi bıraktı, ben bıraktım ve Kurşun bıraktı. Veya sadece ben duyularımı kaybetmiş, etrafımdaki hareketleri algılayabilmeyi bırakmıştım.

Nefesim kesilirken gözlerimin önüne inen perde, boğazımdan çıkan bir çığlığın öncüsü olurken yerimde kıpırdamaya çalıştım ama başaramadım.

Her yer kapkaranlıktı.

Kafese vuran ışıkların hepsi kesilmiş, seyircileri aydınlatan loş ışık bile yok olmuştu.

Her şey, heryer beni nefessiz bırakacak kadar siyahtı. Bir güç buradaki herkesi bir anda yok etmiş ve şimdi bana doğru geliyormuş gibiydi.

Gözlerim karanlığa bir türlü alışamazken hala üzerimde duran Kurşun'un kolunu kaldığını görür gibi oldum.

Kollarım yüzümü korumak için yüzüme kapandı.

Ama vurmadı.

Beni omuzlarımdan tutarak oturtan adamın eli çeneme dokunduğunda başımı irkilerek geri çektim ve ciğerlerime ulaşamadan hıçkırığa dönüşüp tekrar dışarı çıkan nefeslerimi düzenlemeye çalıştım. Fakat bu imkansızdı.

Kalbim delicesine çarpıyor, fiziksel acım yüz kat daha armış gibi hissediyordım. Kaçtığım, geride bıraktığım her bir soluğu ensemde hissederken yerde kayarak kollarımla Kurşun'un kollarına tutundum.

Şu saatten sonra maç umrumda bile değildi.

Kafama bir darbe vurup beni bayıltmasını, buradan kurtarmasını diledim.

Boğazımdan çıkan garip seslerin sorumlusu kesinlikle ben değildim. Bilincim yavaş yavaş kayboluyordu.

Işıklar söndüğünde, her şey geriye akar, beni geçmişten bir sahnenin içine tıkardı. Ve ben 'o' gibi hissetmeye başlardım. *Ona* dönüşmeye başlardım. Güçsüzleşmeye başlardım.

Kurşun'a doğru uzanarak ona tutunduğumda avuçlarını bedenimin iki yanına koydu ve beni bedenine bastırarak ayağa kalktı. "Şşt." dedi kucağındaki bedenimle nasıl görebildiğini bilmediğim yolu takip ederek kafesin dışına doğru ilerlemeye başlarken. "Çıkıyoruz buradan, tamam."

Kollarımı boynuna sardım ve gözlerimi sımsıkı kapatarak beni buradan, karanlıktan, bataklıktan, yıllar önce ölen o ruhun istilasından kurtarmasını bekledim.

Birkaç dakika boyunca beni kucağında taşıdı, bu süreçte iki kat merdiven bile çıkmıştı.

En sonunda bir kapıyı açarak içeriye girdiğinde ve ardından kapattığında buranın içerinin zifri karanlığından bile daha karanlık olduğunu düşünerek panikledim.

Ancak o paniğimin daha fazla ilerlemesine müsaade etmeden duvardaki ışık anahtarına dokundu. "Buranın elektrik sistemi genel sisteme bağlı değil."

Oda birden aydınlandığında üzerimden tonlarca yük kalkmış, boğazımı saran eller geri çekilmiş gibi hissettim. Geçmişimdeki tablonun karakterleri olan o insanlar yavaşça kayboldu.

Derin derin nefes almaya çalışırken bedenimin acısı az önce girdiğim psikolojiden çıkmamı zorlaştırıyordu.

Kurşun bir şey söylemeden çalışma odasındaki ikili siyah koltuğa oturdu ve beni yanına bırakmadan öylece tutmaya devam etti. Bacaklarının üzerinde yan bir şekilde otururken kollarım hala boynuna sarılıydı. Kolu belimde koruyucu, ne sıkı ne de bol olmayan bir şekilde dururken kafamı çıplak göğsüne bastırdım.

"Tamam." dedi stabil bir tonla. "Bitti."

Başımı kaldırdım ve açılan soluk boruma temiz nefesler çekerken yüzüne baktım. Kucağında oturduğum gerçeği o an yüzüme vurmamıştı bile.

"Normal bir elektrik kesintisi değil." dedi Kurşun kaşlarını çatarak. "Öyle olsa burada da olmazdı. Jeneratörler de devreye girmedi."

O an bunu düşünmek istemiyordum bile.

Yüzüme düşen saçları geri itmeye çalıştığımda bana yardımcı oldu, suratımdaki telleri tek tek geriye doğru taradı. Az önce vurduğu yerlerden sızan kanlar parmaklarına bulaşsa da bu sefer tenime değen elleri yumuşacıktı.

Bedenlerimiz, birbirimizin açtığı yaralarla doluyken ve ikimiz de değdiğimiz her yere kan izleri bulaştırırken sakince oturmuş, kollarımızı birbirimize sarıyorduk.

Vücudumda ağrıdan uyuşan yerler vardı.

Onun da yüzü darmadağın gözüküyordu.

Arduvazları hiçbir hissini belli etmeden gözlerimden ayrıldı ve yüzümdeki yaraların üzerinde dolaştı. Baş parmağı gözünün değdiği yerleri takip ederek yavaşça yaralarıma dokunduğunda "Canın yanıyor mu?" diye sordu düzce.

"Yok ya," dedim ruh halime asla uygun olmayacak şekilde alayla. "Ne alakası var?"

Burnundan bir nefes bıraktığında bunun onun için gülmek anlamına geldiğini artık çözmüştüm. Hatta kahkaha bile sayılabilirdi.

"Beklediğimden fazlasıydın." dedi yavaçşa, bir gerçeği dillendirir gibi.

Yorgunca gülümserken ayağa kalksam geri düşecek kadar bitkin hissediyordum. Başımı yeniden çıplak omzuna yasladığımda büyük ellerinden birini teselli eder gibi çıplak kolumda yukarı aşağı dolaştırdı. Kendi de biraz öne kaymış, daha rahat bir pozisyon almıştı.

Bu anın gerçek dışılığını, efsaneliğini, mükemmelliğini ve şoka sokuculuğunu bir ara zihnimdeki deftere yazmayı akıl ettim. Şu an

cümleleri düzgünce birleştiremeyecek kadar bitiktim.

"Maçı ne zaman tamamlayacağız?" diye sordum sessizce, gözlerimi kapatırken.

"Bunu sonra konuşururuz. Şimdi dinlen."

O da benim kadar yaralanmış olmasına rağmen yorgunluğunu benim kadar ele vermiyordu. Bu manzarayı biri görse muhtemelen bizi delilikle suçlardı. Kanlar içinde, her yeri morarmış, şişmiş iki insan kucak kucağa oturuyorduk.

Çenesini başımın üzerine koyduğunda kolu biraz daha sıkılaştı. O an düşüncelerini bilmesem de kafa karışıklılığının soyut sesini neredeyse duyabiliyordum. Göremediğim arduvazlarını bir yere sabitlemiş, düşünceli bir ifadeyle bakıyor olmalıydı.

Ağrılarımı arkalara ittim. Sonu böyle bitecekse, her günümü bu kadar dayak yiyerek geçirmeye çoktan razıydım.

BEŞ GÜN SONRA

Geçtiğimiz beş günü, Kurşun'un kapıya yolladığı yemekleri yemeyerek, ilaçları içerek ve özel doktorun taktığı serumları kabul ederek geçirmiştim.

Yolladığı şeyler arasında haplar, kremler, bitkisel yağlar bile vardı. Kapıya gelen her şey sonucu ona aynı, kısa mesajı gönderiyordum ve sonuç hep aynıydı. Yazdığım yirmi '*teşekkür ederim'*den birine bile cevap vermemiş. Okunduda bırakmıştı.

Kapıma gelen ilk kutunun üzerinde, beyaz kağıda erkeksi bir el yazısıyla yazılmış bir not duruyordu:

'***Yalnız hisseden küçük kızlara bire bir.'***

Her şey çığrından çıkmıştı artık. Önceden onu düşünmeden bir saat geçirebiliyorsam şimdi on dakikayı zor geçiriyordum. Ondan uzaktayken rahat hissetmiyor, yanımda değilken yaşamın ne kadar boş ve sıkıcı olduğunu düşünüp duruyordum.

Ben zaten ona bağlıydım, evet; ama o hareketleriyle o düğümleri daha da güçlendirmekten başka bir şey yapmıyordu.

Saat akşam onu biraz geçerken koltuğumda kıvrılmış, elimdeki kumandayla kanalları geziyordum.

Bir yandan aklım da sürekli onunla ve maçla meşguldu. Maçtan sonraki gün Lacivert, Mavi ve Alkım beni arayarak nasıl olduğumu sormuş, bir şeye ihtiyacım var mı diye kontrol etmek istediklerini söylemişlerdi.

On yaşından beri aynı döngüyü tekrarlıyordum ama ilk kez böyle bir ilgi görmek beni bocalatmıştı.

30 Ağustos 2022. Yaralarımı önemseyen birileri var artık. Canımın acısını merak eden birileri. İyileşmem için kapımı çalan birileri. Şimdi kimliksiz gibi hissediyorum.. Ne Elif, ne Elfida? Kimim ben?

Zil sesiyle irkilirken altıma katladığım bacaklarımı yere sarkıttım ve hızlı adımlarla kapıya ulaşarak delikten bile bakmadan kapıyı açtım.

Keşke delikten baksaydım diye düşünüyordum o heybetli bedeni gördüğümde. En azından kendimi hazırlamak için biraz fırsatım olurdu.

"Kurşun?" dedim şaşkınca.

"Elfida."

Onu maçtan sonra ilk kez görüyordum. Yaraları biraz daha iyileşmiş, benimkiler gibi ufak izlere dönüşmüşlerdi.

"Beni içeri almayacaksın herhalde?" dediğinde kenara çekildim ve aşırı hevesli görünmemeye çalışarak içeriyi işaret ettim. "Gel."

Ağır adımlarla içeri girdi, ancak beklediğim gibi salona yönelmeden direkt Amerikan mutfağa geçti. Yüksek bar sandalyelerinden birine oturduktan sonra elini cebine attı ve bir şey çıkarttı.

Mermerin üzerine bıraktığı şeye bakarken "O ne?" dediğim sırada elini üzerinden çekti.

Bu benim kolyemdi.

Onun banyosunda özellikle bıraktığım, bana getirmesini umduğum kolyem.

Şaşkınlıkla "Aa," dedim. "Ben de bunu arıyordum. Nerede buldun?"

Arduvazları bugün bir başka bakıyordu. Daha derindi sanki. "Banyoda düşürmüşsün."

Uzanarak kolyeyi alırken "Sağ ol." diye mırıldandım ve etrafıma bakınarak ellerimi iki yana açtım. "Ee. Bir şeyler içer misin?"

Başını yavaşça sallarken "Koy bakalım." dedi. Dirseklerini mermere yaslamış sırtı dik olacak şekilde oturuyordu.

Spesifik bir şey belirtmemesi üzerine içki dolabından bir şişe kırmızı şarap çıkarttım ve açarak kadehlere doldurdum. Sevip sevmediğini

bilmiyordum. Muhtemelen pek onun tarzı değildi ama bir günlüğüne benim tarzımla idare edebilirdik.

Kadehleri doldurduğum süre boyunca arduvazları üzerimden hiç ayrılmadan tüm hareketlerimi inceledi. Bugün bir değişikti.

Kadehi önüne iterek karşısına oturdum. Başımı yana yatırarak yüzünü incelemeden önce şarabımdan bir yudum almıştım. "Canın mı sıkkın?"

Kadehi, çıkan rahatsız edici seslere aldırmadan mermere sürterken "Yo." dedi. "Aksine oldukça keyifliyim. Sadece kafamı karıştıran bir soru var. Cevabına bir türlü karar veremiyorum."

"Hm?" dedim. "Anlatmak ister misin?"

30 Ağustos 2022. Gece sohbetleri, ani ziyaretler, plansız anlar.. Her şey rayına oturuyor sevgilim.

"Şimdi değil." dedi sadece. "Madem doldurdun, önce şarabımızı içelim değil mi?"

Kadehini havaya kaldığında bu hareketine şaşırsam da onu bozmadım ve gülümseyerek kadehlerimizi hafifçe birbirine vurdum.

"Sağlığına." dedi derinlerden çıkan sesiyle.

Başımı salladım ve kırmızı sıvıdan büyük bir yudum daha aldım.

Kurşun beni izlemeye devam ediyordu. Ona alıştıkça bakışları altında elimin ayağımın birbirine dolanmasına engel olmak daha da kolaylaşıyordu.

"Maçın tekrarını istediğinden emin misin?" diye sordu.

Bunu düşünmeme gerek bile yoktu. "Elbette."

Önce bardağını küçük halkalar oluşturacak şekilde salladı, sonra içindeki sıvıyı bir yudumda bitirerek kadehini önüme doğru ittirdi. Arduvazları parıldarken gözlerimin içine bakıyordu. "Bir tane daha doldurur musun?"

Başımı salladım ve kadehini alarak ayağa kalktım, tezgahtaki şişeye ulaşmak için ona arkamı döndüğümde "Lacivert'in morali düzeldi mi?" diye sordum aniden aklıma gelmesiyle. Bir yandan da bardağına şarap dolduruyordum.

Ama bana cevap vermedi.

Doldurduğum kadehiyle birlikte arkamı döndüğümde bir adım daha atamadım. Kafamdaki defter, hayaller, gerçek, zaman.. hepsi birbirine karışırken koşturduğum yokuşun ucunda bir uçurum görmüş, ama durmak için çok geç olduğunu biliyormuş gibi bir his ekildi içimde. Göz göre göre uçuruma gidiyordum.

Kalbim o kadar yavaşladı ki, pompalanan kanın sesi uğuldayan kulaklarımda duyulmaya başladı sanki.

Heterekromili bakışlarım tek bir yerdeydi.

Kolunu dayadığı mermerden kaldırmayan Kurşun'un elindeki silahın namlusu doğrudan bana bakıyordu. Tutuşu o kadar rahat, oturuşu o kadar gündelikti ki..

Yüzünde tek bir mimik bile yoktu. Dümdüz, bomboş.. Sadece her zamanki gibiydi. Ama bu manzarada her zamankine yakışmayan bir şey vardı.

Emniyetin açılma sesi sadece iki insanın nefes alışverişlerinin duyulduğu evimde, duvarlara vurarak yankılanırken boğazım kupkuru oldu.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Henüz değildi, henüz olamazdı. Ben böyle planlamamıştım.

Arduvazları canlı bakıyordu.

Dudaklarını ıslattı ve "Elfida, Elfida.." diye mırılandı. "Aklımdaki soruyu merak etmiştin öyle değil mi?"

Ne kımıldadım, ne konuşabildim. Beynimdeki binbir dolap, binbir plan birbirine girmişti. Her şeyi tartıyor, düşünüyor, eksikleri aklımdan geçiriyordum.

"Ben şimdi seni mi cezalandırmalıyım, yoksa güzel, küçük suratının altında yatan sıçanı görmeyi ertelediğim için kendimi mi?"

Yutkunurken omurgamdan yükselen titreme hissiyle baş etmeye çalışıyordum.

"Sanırım cevabı buldum."

~~~

Bölümü beğendiniz mi ballarım?
~~~

Sizce gelecek bölüm neler olacak?

Kurşun'un öğrenmesine, tepkisine şaşırdınız mı?

Yeni bölümü fazla beklemeden atacağım. biliyoruum çok heyecanlı bir yerde kaldı devam ettirmek isterdim ama bunu bile hastaneden paylaşıyorum. elimden bu kadarı geldiii. umarım seversiniz♡

.

Bölüm 10

Oy ve yorumlarınızı bekliyorum.
Keyifli okumalar

Kurşun A. Alpugan

"Hoşlanıyor musun?"

Masamın arkasından, karşımda ayakta duran Açanay'ı izledim. Kitaplığımdan çıkarttığı siyah ciltli bir kitabın arkasını inceliyordu. Üzerinde evde giydiği türden bir eşofman takımı vardı.

Yarım saat önce evdeki çalışma odama gelmiş ve farklı konularla başlayan konuşmayı Elfida'ya dokundurmayı başarmıştı.

Sessizliğim üzerine gözlerini suratıma diktiğinde tavrı ifadesizdi.

Oldukça sakin görünüyordu.

O her zaman konuşması kolay biri olmuştu. Ne Kılıç gibi aşırı tepkiler verir, ne kuzenlerim gibi bir gerçeği olduğundan daha dolambaçlı hale

getirirdi. Sadece sorar ve cevabı dinlerdi. Fazla tepki vermez, tepkisini gizlemese de seni, seninle baş başa bırakırdı.

Ancak bu sorusu tehlikeli sınırlarda geziniyordu.

Sukûneti palavradan ibaretti. İkimiz de biliyorduk.

Başımı yavaşça sallarken "Hoşlanmak fazla abes kaçıyor. Sadece," Nefesimi bıraktım. "Bana kendimi iyi hissettiriyor. Ve ona tahammül edebiliyorum." dedim dürüstçe.

Açanay başını sallarken gülümsedi. "Hoşlanmak üzeresin o zaman."

Parlak gözlerinin içinde dönenleri, sorusuna vereceğim tepkiye olan beklentisini okuyabiliyordum.

Suratımı buruşturdum. "O ne amına koyayım öyle? Hoşlanmak, sevmek, aşık olmak. İlkokul çocuğu gibi." Masadaki kağıtları düzenledim. "Öyle şeylerle işim olmaz benim. Bana iki üç iyi hissettirdi diye aşık mı olacağım? Yoklukta gibi."

Açanay başını salladı. "Bunu bildiğimden şaşırıyorum ama ne derler bilirsin hayatım. Büyük lokma ye, büyük laf söyleme."

Ona kaşlarımın altından ters bir bakış attım. "Söyledim, ne olacak?"

Açanay omuz silkti. "Göreceğiz orasını." Cümlesini bitirdikten sonra sakin ruh halinden ayrılarak derin bir nefes aldı ve birkaç adımda ilerleyerek masamın karşısındaki sandalyelerden birine oturdu. Renkli gözleri suratımdaydı. "Ondan yana bir endişem olduğu için falan söylemiyorum ama, onu araştırmalısın Kurşun. Onu bir daha görmeyecek bile olsan, tabiri caizse son zamanlarda burnunun dibinde olan birinin kimliğini bilmen gerekiyor. Geçmişini, bugününü.. Bil ki, geleceğini de öngörebil."

Başımı salladım. "Vedat'a vermiştim aslında ismini. Bakmaya fırsat olmadı."

Fırsatım elbet olurdu. Ama bir nedenden bakasım gelmiyordu.

İçimden küçük, gerilere itilmiş bir ses her şeyin farkındaydı aslında. Günlerdir telefonda açılmayı bekleyen o dosyaya neden tıklamadığımı biliyordu.

"O fırsatı bir an önce yakala derim."

Açanay birkaç dakika daha oyalandıktan sonra odadan çıktığında, bilgisayarda karşımda duran ekrana boş gözlerle bakarak dakikalarımı sarf ediyordum.

ELİF ELFİDA ALANER

Farklı bir ismi olduğundan haberim bile yoktu.

Onun hakkında hiçbir şeyden haberim yoktu.

Maçımız bitmişti. Onu tanıyalı uzun bir zaman olmuştu. Yine de onun hakkında bildiğim sadece üç beş yüzeysel şeyden başka hiçbir şey yoktu.

Kısa bir profilden ibaretti.

Mimarlık okuyor. Dövüşüyor. İyi dövüşüyor. Ailesiyle arasında şahane bağlar yok.

Bu kadardı işte. Küçük bir ev, küçük bir surat, küçük bir beden. Zararsız gülümseme, kırgın, dalıp giden bakışlar.. Elfida Alaner, kalbinde kırgınlıklarını saklayan, biraz yalnız bir kadındı.

Şimdi okuyacaklarım bana gördüklerimden fazlasını söyleyecek miydi?

Yemin ederim ki tüm kalbimle cevabı biliyordum. Ama bu o kadar derinlerde bir yerlerde uyanan küçük bir histi ki görmezden gelmesi çok kolaydı.

Benim için bile.

Onu bir kefeye koymak istemiyordum.

Hayatımda dört kefe vardı ve biliyorum ki onu birine yerleştirmek zorunda kaldığımda bu 'düşman' olacaktı. Benim hayatımda başka bir kefeye de, bana başka bir kefeye ihtiyaç duyuracak birine de yer yoktu. Vasıfsız kalmalıydı. Ama Açanay ve diğerleri haklıydı. Araştırılmayan biri bana bu kadar yakın olamazdı.

Kahvaltıya dahil olduğu gün, Lacivert kalkıp lavaboya gittikten sonra, bahçede ikimiz kaldığımızdaki görüntüsü düştü gözlerimin önüne.

Güneş, ufak bir kusur bile barındırmayan yüz hatlarına vurarak tenini daha da parlatırken, rengi iyice ortaya çıkan heterekromili bakışları kısılıyordu. Uzun, bir bir ayrılmış kirpiklerinin gölgesi yanaklarına vuruyor, izlenmesi doyumsuz bir şaheser oluşturuyordu.

Güzeldi.

Bütünüyle. Çok güzeldi.

"Elif." diye mırılandım, yeni öğrendiğim ismini sesli söylemenin kulağa nasıl geldiğini duymak için.

Kardeşlerimle yaşıt sayılırdı. Ama söylediğimin aksine benim için bir 'ufaklık' olmaktan çıkmıştı.

Lacivert'ten de, Mavi'den de belirgin bir farkı vardı. Onu sadece yüzeysel olarak tanısam da, hakkında bildiklerim bir elin parmağını geçmese de, geveze çenesini kapatıp yanımda sessizce oturmaya başladığında, tek bir

kelime etmesine gerek olmadan kalbinin sızısını kendi içimde hissedebiliyordum.

Bu akıl almaz derecede saçma bir şeydi ve başımı fena halde ağrıtıyordu ama ilgiyle büyüyen küçük bir kız değildi ve ben kendimi kırgınlığını fark etmekten alıkoyamıyordum. Anne ve babası yoktu. Abisiyle arasının iyi olmadığını anlamak içinse üstün bir zeka gerekmiyordu. Kılıç bana hastanede olanları anlatmıştı. Anlattıklarına göre dedesi ve kuzeni dışında üvey ailesinin kalanıyla da iyi bir bağı olduğu söylenilemezdi.

Kardeşlerimle yaşıt olup da bu denli farklı olması zoruma gidiyordu.

Değişik bir şeydi bu. İçimde canımı sıkan, başımı ağrıtan ve beni deli eden bir yürek sıkışma hissi uyandırıyordu.

Ama bir nedenden, içimde onun eksiklerini tamamlamak isteyen bir yer vardı.

O yeri yok etmek için tıkladım o ismin üzerine.

Her şeyin şu an, bu masada otururken değişeceğini bile bile tıkladım ve önüme dökülen yazıları okumaya başladım.

Yüzümdeki, kaslarımı alışılmadık şekilde gerilmeye zorlayan gülümsemeyle bilgisayar ekranını izlerken elimde öylesine tuttuğum kalemi masaya bıraktım.

Bilgisayarımdaki, hafif bir gülümsemeyle bakan suratıyla göz gözeydim.

İlk gördüğüm andan beri değişik değişik hisleri içime eken gözleri, sanki bilgisayarın arkasından değil de, gerçekten karşımda oturmuş beni izliyordu.

Biraz daha gülümsedim.

Hatta sırtımı sandalyede geriye yasladım ve ufak bir kahaha bile attım.

Kulaklarım kendi sesimin bu tonuna çok yabancıydı.

Gülümseyerek başımı iki yana salladıktan sonra yine göz göze geldim onunla.

Bu kez önce gülümsemem küçüldü yavaçşa.

Sonra tamamen yok oldu.

Bir elimle kavrayarak duvara çarptığım bilgisayarın parçalanışının sesi odamdaki dört duvar arasında yayılarak kulaklarıma ulaştığında parmaklarım sıkıca masayı kenarlarından kavradı.

Ne olmasını bekliyordum bilmiyordum.

Farklı bir şey bekliyor muydum onu bile bilmiyordum.

Okuduklarımın henüz beni ilgilendirmeyen, sadece onun hayatını ve geçmişini anlatan kısımlarının yarısındayken kalkıp gitmemek için kendimi sıkmam gerekmişti.

Cebimdeki sigara paketini ve çakmağı çıkartarak yaktığım bir dalı dudaklarımın arasına sıkıştırdığımda, zihnim de ağzımdan çıkanlar kadar dumanlıydı.

Gösterdiği Elfida'yı değil de yaşadığı Elif'i okurken yemin ederim ki tek aklımdan geçen kapısını çalıp onu kollarıma çekmekti. Devamında okuyacaklarım ne olursa olsun o özür bile dilemeden onu affetmeye karar vermiştim.

Gel gör ki her şeyi okuduğumda, onu affetmenin yanından bile geçemiyordum.

Paramı çalmıştı.

Şirketimi yıllarca dolandırmış hırsızın tekiydi.

Binbir düzenbazlıkla benden çalarken, karşımda kahkahalar atan iki yüzlünün tekiydi.

Onu ilk gördüğümde, Kılıç'ın kurduğu cümle kulağımda çınladı.

'Tanıştırayım. Kurşun Alpugan. Gerçi tahmin ediyorum ki zaten tanıyorsundur.'

'İsmen.'

Dumanı üflediğim dudaklarımın arasından bir küfür çıkarken içimde öfkeyi ezip geçecek kadar güçlü bir hayal kırıklığı baş gösteriyordu.

Ailemin içine girmişti, kardeşlerimin.

Siktiğimin hırsızı evime girmiş, odamda uyumuştu. Masama oturmuş, ailemle yemek yemişti.

Lacivert'i öperken, abisiyle arasından dolayı canı yanar, özenir diye kardeşimden geride durduğum kadın, tek derdi cebimden çalmak olan bir dolandırıcıydı.

Konu param olsa, tek zararı üç beş milyon olsa yemin ederim ki geçmişinin yarasına, hayatın ona yaşattıklarına verir, eline ihtiyacı olandan fazlasını şahsi isteğimle verirdim. Sesimi keser, öfkemi susturur, ihtiyacı olduğunda yanında olmak suretiyle hayatımdan çıkartır ve her şeyi kapatırdım.

Ama o elleri kardeşime dokunmuştu ya, ben o eli nasıl kırmayacaktım?

Kendini de kaçırılmış gibi göstereceği plan gerçekten kaçırılmasıyla son bulduğunda kardeşimi de yanına çekmişti ya, ben o kadına nasıl susacaktım şimdi?

Teo onları kaçırmasa kardeşimi kaçırmayı planladığı beyni nasıl dağıtmayacaktım?

Ailemin bile, Açanay'ın bile, acımasızlığıyla, merhametsizliğiyle nam salan Açanay'ın bile maçta canını yaktım diye bana kızdığı kadını bu raddeye getiren bendim. Kılıç ağzını açtığında, onu Elfida hakkında konuşturtmayan da bendim.

Ekrem'e ait depolardan birine salına salına girdiği bir kamera kaydı izlemiştim.

Dedesi hastaneye kaldırıldığında peşinden gitmek için Ekrem'le el sıkışıp, ona bir dünya şey vermek uğruna, maçımızı izlemek için orada bekleyen insanların gözündeki namımı sarsmak uğruna oradan siktir olup yanına giden de bendim.

Oysa o da Ekrem'in köpeğiydi.

Karşıma çıkalı kaç hafta olmuştu da o haftalara kaç yalan, kaç plan sığdırmıştı?

Ben gözlerine bakıp kırgın bakışlarının nedenini düşünürken o gözlerime baktığında o küçük beyninden neler geçiriyordu kim bilir.

Enayi yerine konulmaya değil de, enayi yerine koyulmayı göze almak pahasına onun yanında yer alışıma kızıyordum. Araştırırsam başından beri yapmak istemediğimi yapar, onu avuçlarımın arasında yok ederim diye sessizce beklediğim için onu mahvetmek istiyordum tam şu an.

Ailemin, evimin, işimin içine sızan yılanın tekini incitti diye abisinin boğazına yapışmak isterken o yılan daha da sürünerek ilerlemişti hayatıma doğru.

Canını yakmak istiyordum.

Fiziksel olarak değil, ruhunu sıkıştırmak istiyordum. Ne tarafına baksa kaçış yolu bulamasın, ellerimin arasında mahvolsun istiyordum.

Kısa bir an aklıma gelen fikir beni tatmin edermiş gibi hissettirdi. Yalnız, kırgın duygularından faydalanıp bana kalbini açmasına sebep olmak kolay olurdu. Onu kendime, benden başka hiçbir şeyi umursamayacak kadar bağlayabilirdim. Ruhuna, kalbine, aklına, bedenine sahip olabilirdim. Ona sahip olamadığı büyük bir aileyi, kendi ailemi verebilir; kendini sevilen, değerli, el üzerinde, tamamlanmış hissettirebilirdim. Hayatı boyunca görmediği kadar sevginin ve ilginin ortasında bırakabilirdim.

Sonra bir gün, verdiğim her şeyi fazlasıyla geri aldığımda heterekromili yaşlı bakışlarına bakarak gülümsediğimi hayal ettim.

O hep yalnızdı. Ama bir kez kalabalığı tattıktan sonra yeniden kendi kendine kaldığında bu kez böylesine iyi idare edemezdi.

O da aylar, belki yıllar sonra bir masada oturup iki yüzlü bir adam olduğumu, onu kandırdığımı öğrendiğinde mahvolurdu.

Onu mahvetmek için delicesine bir arzu duyuyordum tam şu an.

Sonra isminin altında eğreti duracak bir merhamet hissi içime ekiliyor, onun bunları çoktan yaşamış biri olduğunu söylüyordu.

O hissi yok etmek kolaydı.

Lacivert'i bu işe katarak kendi sonunu hazırlamıştı.

Yine de az önce düşündüklerimi eyleme geçirmeyeceğimi biliyordum.

Ben bunu yapacak bir adam değildim, oysa çoktan mahvedilmiş bir kadındı.

Annesi, babası, abisi, geri kalanlar.. Hepsi onu yıllarca yiyip bitirmiş, ruhunu zaten mahvetmişlerdi. Hayat onu yalnızlıkla sınamışken ben de onu yalnızlıkla sınamazdım.

Ki uzun süre sessiz kalacak, yüzüne gülecek sabrım da yoktu.

Bu zamana kadar ona her baktığımda saf bir kız görmüştüm. Yalnız, kırgın.. Dişliydi evet, ukalaydı, cesaretliydi, güçlüydü. Ama onda, onu herkesten ayıran bir doğallık görmüştüm. Yanımdayken kendi gibi olduğunu düşünmüştüm. Savunmasız olduğunu.

Fiziksel değil, duygusal olarak.

En çok iki yüzlülüğüne kızıyordum. İsteğiyle burnumun dibine kadar girmesine, hayatıma, aileme dahil olmasına.. Sadece para çalan bir hırsız değildi. Hırsızların kendini bu kadar yakına sokması ancak aptallık olurdu. Fark edilmese daha ne kadar ilerleyecekti?

Amacı neydi?

Sadece para olmadığı barizdi.

Onu bu kadar dibime sokan Ekrem miydi?

Elfida Alaner onun projesinden mi ibaretti?

Kılıç en başından beri haklıydı. Elfida'yla sürekli karşılaşmak, hiçbir zaman tesadüf olmamıştı.

Suratına aptal olduğunu bağırmak istesem de olmadığını biliyordum.

Hatta fazlasıyla zeki olduğunun farkındaydım.

Vurulduğu zaman, yatağımda uyurken ona baktığımda ona güvenmediğimi düşünmüştüm. '*Yine de, şeytan her zaman hayatınıza güzel bir yüz ve etkileyici gülümsemeyle girerdi zaten'* diye geçirmiştim içimden.

Anlaşılan o ki, şeytan hayatınıza güzel, küçük bir surat ve heterekromili gözlerle de girebiliyordu.

ELFİDA ALANER

İnsanın kirpikleri ağırır mıydı?

Benim kirpiklerim ağrıyordu.

Göz kapaklarımı zor bela aralarken burnuma dolan koku duyularımın açılmasını kolaylaştırmıştı.

Oysa bir umut, rüyadır diye düşünüyordum. Gözlerimi açtığımda yatağımda olurum, bir kabustan uyanmanın rahatlığını yaşarım diye umuyordum.

Ama sikeyim, ben tam şu an bir kabusa uyanıyordum.

Göz kapaklarımın kalkmasıyla dumanaların ardından beliren yüzü görmem bir oldu. Anında öksürürken başımı yana doğru çevirerek Kurşun'un üflediği sigaradan uzaklaşmaya çalıştım.

Rahatsızlığımdan keyif alıyor gibi gözükürken baş ve işaret parmağı arasında tuttuğu sigarayı dudaklarına götürdü, yanakları içe göçecek şekilde derin bir nefes aldı ve yine tıkanan nefesime aldırış etmeden uzunca üfledi.

Ben rahatsız oluyorum diye söndürdüğü sigarayı hatırladım.

Her şey bitmişti.

Öğrenmişti.

Arduvazlarındaki yoğun öfke her şeyi bas bas bağırıyordu.

Olan olan takıntımı öğrenebileceği somut bir delil yoktu. Onu öğrenemezdi.

Ondan çaldığımı öğrenmişti.

Erkendi.

Bu şu anda yaşanıyor olmamalıydı.

Benim ayarladığım vakitte, her şey benim kontrolümdeyken olmalıydı.

Çok geç diye beni kendime getirmeye çalıştı içimdeki bir ses. *Olan oldu, topla kendini. Bir çare bul.*

Kafamda, kuyrukları birbirine dolanan tilkileri ayırmaya çalışırken iki karış uzağımdan beni dikkatle izleyen gözleri tüm dikkatimi dağıtıyordu. Başımda feci bir ağrı vardı.

"Elfida Alaner." dedi.

Sanki ilk kez tanışıyormuşuz gibi söyledi ismimi. İlk kez dudaklarından çıkıyormuş gibi.

Ağlamak isteyip ağlayamadığımda gözlerim kızarırdı. Beyaz tenimde kırmızılıklar oluşur, yüzüm perperişan bir hale gelirdi. Şu an o anlardan birinde olmalıydım.

Boğazım acıyordu.

Gözlerine dümdüz bakmaktan başka bir halt yapamazken oturduğum sandalyeye ellerim ve ayaklarımdan bağlı olduğumu bile yeni fark ediyordum.

O an ilk kez nerede olduğumu sorguladım.

Ve etrafıma bakındığımda bomboş, eski bir oda gördüm. Arkamda ne var bilmiyordum. Oraya dönemeyecek kadar sıkıydı düğümler. Sanki eski bir gecekonduya aitti bu oda. Kasvetli, loş ve soğuktu.

Kalbim her atışında içimdeki adrenalin azalıyor, sanki pişmanlık pompalıyordu. Biraz bile pişman değildim, orası ayrı. Ama bana öfkeyle bakan adamın gazabı beni yaralayacak diye öyle gergindim ki, küçük, azar yemeyi bekleyen bir çocuk gibi hissediyordum.

Ben benden nefret ettiğini görmek istemiyordum.

Benim kendimi buna hazırlayacak fırsatım olmamıştı.

30 Ağustos 2022. Bana böyle bakma sevgilim. Bana görmeyen gözlerle bakma. Lütfen. Sen beni gerçekten gören tek insansın.

"Veya," diye mırıldandı sigarasını oturduğum sandalyenin kolçağında söndürürken. "*Elif* mi demeliyim?"

Dünyam sarsılır gibi olmadı. Dünyam yerle bir oldu. Yıllardır kimsenin ağzından, bana hitap etmek için çıkartmadığı o kelime, zor bela bastırdığım kapıyı açtı, duvara öyle bir çarptı ki tüm organlarımla birlikte acıdı canım.

Aldığım nefes boğazımda tıkanırken gözlerimin arkası yaşlarla zorlandı.

Kaç yıl?

Kaç yıl geçmişti?

On iki, belki on üç.

En son kim karşımda oturmuş, yüzüme baka baka o ismi kullanmıştı?

Parmak uçlarım titrerken kollarımı sıkan iplerin bileğimi kesmesini umursamadan çekiştirmeye başladım. Bir yandan da başımı sertçe iki yana

sallıyordum. "Öyle biri yok."

Fiziksel acı bile duygusal acıyı dağıtmıyordu.

Ben o değildim.

Ben o değildim.

O ölmüştü.

O ölmeliydi.

30 Ağustos 2022. Ben o değilim.

Kurşun heykelleri özendirecek bir ifadesizlikle başını yana doğru yatırdı. "Öyle biri var." dedi yavaşça. Öne doğru eğildi, yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdı ve ifadesizliğini bozarak keyifli gözlerle baktı benim gözlerime. "O sensin, *Elif*."

Beynimin içinde aynı anda o kadar çok ses yankılandı ki, hepsi birbirine girdi.

O kadar çok insanın 'Elif' diyen sesi kulaklarımda uğuldadı ki, delicesine kulaklarımı kapatma isteğiyle dolup taşarken tek yapabildiğim kollarımdaki iplerle derimi daha sert kesmek oldu.

O insanların hepsinden nefret ediyordum.

O insanların seslendiği kişiden nefret ediyordum.

O zamandan nefret ediyordum.

Güneş Alaner geldi gözlerimin önüne. O ismi şefkatle söyleyebilen tek kişiydi o. Gözlerinde sevgiyle bakan, yorgunca gülümseyerek mırıldanan tek insandı. Veya sadece vakti geldiğinde çekip gitmekten, onu arkasında bırakmaktan çekinmeyen birçok insandan biri..

Kenan Alaner geldi bu kez.

Dudaklarımdan bu boş odada yankılanacak kadar yüksek sesli bir çığlık dökülürken gözlerimi kapattım. Omuzlarım titriyordu.

Tüm görüntüler birbirine girdi.

Kurşun'un dudaklarından belki bilmeden, belki sadece birazını bilerek çıkarttığı o isim, seslendiği o kız, ruhuma saldırırken onun o sikik hayatının her bir sahnesi gözümün önünden geçmeye başladı.

Hayat bile denilemezdi ona.

Bu Elfida değildi.

Elfida bu kadar aptal değildi. Bu kadar acınası değildi. Böyle iğrenç, böyle güçsüz, böyle korkak değildi. Kimse Elfida'ya, onların Elif'e davrandığı gibi davranamazdı.

O ismi hafızamdan geçirmek, o aptalı hatırlamak bile kalbimi durduracak kadar hızlı attırmaya yetiyordu.

Elfida böyle olmazdı.

Ben Elfida değildim.

Ben.. *Elif* miydim?

Dudaklarımdan anlamsız sesler dökülürken "Kurşun." diye seslendiğini duydum birinin, belki biraz endişeyle.

Farklı bir ses, farklı bir isim duymak gözlerimi aralamama neden olurken yüreğimi sıkışıran o his hala yok olmamıştı.

Ben *o* olmak istemiyordum.

Ben zaten *o* olmuştum. *O* olmak iğrençti.

Gözlerimin önündeki sis perdesinin ardından Kurşun'un bomboş arduvazlarıyla 'ne var' der gibi omzumun üzerinden birine baktığını fark ettim.

Kılıç mıydı arkamdaki?

"Abi," demişti ki ben ne yaptığını göremeden Kurşun "Dokunma." diye emir verdi kabaca. Böylece Kılıç her ne yapmak üzereyse ona engel oldu.

Kurşun birkaç saniye daha bekledikten sonra ben nefeslerimi düzenlemeye çalışırken yandaki masaya uzandı, sürahiden bir bardak su doldurdu ve yüzüme yaklaştırdı.

"İç şunu."

Yüz ifadesi, gözleri.. o kadar sabırsız ve öfkeli gözüküyordu ki ona karşıt tek bir laf etsem o bardağı kafamda kıracak gibiydi. Bana tahammül edemiyor, karşısında oturmam bile onu rahatsız ediyormuş gibiydi.

Bir şeyi boğazımdan geçirebilecek gibi hissetmiyordum. Başımı iki yana salladım.

Çenesi kasılırken ısrar edecek gibi durmuyordu.

"İyi." dedi sadece.

Bir saniye içinde bardaktaki tüm suyu suratıma çarptı ve bardağı yere bırakarak camın parçalara ayrılmasına neden olurken sakince kalktığı sandalyeye oturdu.

Başımdan aşağı boşalan buz gibi suyun şaşkınlığıyla irkilirken yüzümden akan damlaların gözüme girmemesi için gözlerimi sıkıca kapadım ve açtım. Kirpiklerime asılı kalan damlalar görüşümü bulandırmıştı.

Kalbim hala hızlı atsa da az önceki şok anını atlatmış, o ismin lanetini üzerimden tamamen olsa da atmıştım.

En azından yüzüme çarpan su beni biraz daha şimdiki zamana çekmişti.

Karşımda oturmuş, suratıma bomboş bakarken "Bu saatten sonra, sana ne denilirse onu yapacaksın." dedi düzce. "Ha yapmıyor musun, sana yemin

ederim Elfida, ister krize gir, ister ağla, ister geber, umrumda olmazsın. Kendi anladığım yolla yaptırırım sana."

Elfida.

Elektrik çarpmışçasına kendime geldim.

Ben Elfida'ydım.

Gözlerimi kapattım ve kendime beş saniye verdim.

Beş saniye kimliğimi yeniden edinmem içindi. Elfida'yı bulmam, ona tutunmam ve kim olduğumu hatırlamam için.

Planlar, oyunlar.. Her şey gözümün önünden geçerek kendini bana hatırlattı.

İzlemem gereken bir yol vardı. Bir çizgim vardı.

Bugün benden nefret de edecek olsa, canımı yakacak da olsa ilerki zamanın planıma uygun olması için, bugün böyle davranmalıydım.

Kendim gibi.

Karşısında Kurşun Alpugan olmayan bir Elfida Alaner gibi.

Gözlerimi açtığımda zamanlama açısından biraz sorun olsa da tüm bunların benim planım olduğunu hatırlıyordum. Bu günü, bu anı kurgulayan, onu buraya getiren bendim. Planlarımdaki gibi davranmalıydım.

Her şey benim eserimdi ve her şey benim elimdeydi.

O her şeyden bir haberken, bu anı planlayan bendim. Bu oyunda, oyun kurucu bendim. İsteklerime göre şekillenen bir piyonun karşısındaydım sadece. Avantajlı görünen olsa da ondan her zaman bir adım önde olan bendim.

Üç yıldır.

Bedenim gevşedi.

Kısık sesle gülerken başımı yana yatırdım. Gözlerimi ona diktiğimde dudaklarımda bir tebessüm asılıydı. "Kurşun Alpugan." diye mırılandım. "Demek sonunda uyandın."

Bu an beklediğimden erken yaşansa da, her şey vaktinde yaşanıyormuşçasına davranacaktım.

Cebinden paketi çıkarttı ve bir dalı dudaklarının arasına sıkıştırdı. Arduvazları dümdüz gözlerimin içine bakıyordu. Sigarayı yaktıktan sonra dalı dudaklarından almadan içine çekti ve uzunca üfledi.

En sonunda sigarayı parmakları arasına sıkıştırdı ve külünü yere silkerken bir yandan da başını yavaşça salladı. "Göründüğün kadar aptal değilmişsin." dediğinde hafifçe gülümsedim.

"Sen de göründüğün kadar akıllı değilmişsin."

Sigara dumanı odayı iyice kaplarken öksürmemek için kendimi zor tutuyordum. Ayıldığımdan beri üç tane içmişti. Bu adamın bu kadar sigara içtiğini bilmiyordum.

"Şu an kim kimin karşısında eli kolu bağlı oturuyor?" diye sordu sakince, kaşlarıyla sandalyemi işaret ederken.

İplerin izin verdiği kadarıyla omuzlarımı silktim. "Kimin parası kimin banka hesabında?"

Bir kaşını kaldırırken beni baştan aşağı inceledi ve bir tespit yapmış gibi başını sallarken yüz ifademi inceledi. "Busun değil mi? Gerçek Elfida bu."

Bu değilim sevgilim.

"Beğenemedin mi?" diye sorduğumda küstah tavrım yerini koruyordu.

"Hayır."

"Eh, umrumda olmaman iyi olmuş o zaman."

Kalbime küçük küçük iğneler aynı anda batırılıyormuş gibi hissediyordum. Ben onun karşısında olmak istemiyordum.

30 Ağustos 2022. Bir gün yanında olabilmek için..

"Seninle işim bittiğinde suratında bu küstağlığın izi bile kalmayacak." dediğinde o kadar düz, o kadar ifadesizdi ki kemiklerime kadar hissetmiştim soğukluğunu. "Beni ne kadar tanıyorsun Elfida?" diye sordu sandalyesinde arkasına yaslanarak.

Sandığından çok daha fazla, sandığımdan daha az sevgilim.

"Az çok." dedim rahat gözükmeye çalışarak. Gamsız olmak, gamsız gözükmek en iyi yaptığım şeylerden biriydi. "Şirketine, banka hesaplarına, Mavzer'e ve evinin içine sızabilecek kadar."

Sözlerim onu sinirlendirmiyordu bile. Sanki öfke sınırını aşmış, bu saatten sonra yapacağım, söyleyeceğim hiçbir şey onu şaşırtmayacakmış gibiydi. Bana karşı olan beklentisini sıfıra düşürmüştü.

Başını salladı. "Ne kadar daha devam edecektin?"

Dudaklarımı ıslattım, mimiksizdim. "İhtiyacım olan parayı toplayana kadar."

Karşısında bürünmem gereken kişi tamamen küstah, umursamaz bir dolandırıcı değildi. Öyle gözüken ama özünde çaresiz, dik başlı durarak kendini korumaya çalışan bir kadındı. Yani ona karşı dik başlı, kalkanlarını kaldırmış ve kendini korumaya almış ama aynı zamanda yaralı olsa bile o yönünü saklamaya çalışan biri olacaktım.

Elif'i bildiğine göre geçmişimin kendince bir kısmını biliyordu. Bu onun sakladığı duygularına dokunmamı kolaylaştırırdı. Elif'in hayatıma tek katkısı bu olurdu muhtemelen.

Ondan kendimi tamamen itemez, uzaklaştıramazdım. Elbette şu anda benden nefret ediyordu. Ama vicdanına da dokunacaktım. Öfkesiyle merhametini önce dengeleyecek, sonra merhametinin olduğu kefeye çok daha fazlasını ekleyerek öfkesini altta bırakacak, sonrasında yok edecektim. Ama en başında o öfkenin ateşiyle biraz yanacağımı zaten göze almıştım. Canımı yakacağını biliyordum. Sadece fiziksel olmasını umdum.

Bunu ihtiyacım olduğu için yapmıştım.

Yani o öyle bilecekti.

Her şey benim ayarladığım vakitte olsa elbette çok daha iyi olurdu fakat o benim planımdaki zaman da zaten yakında olduğundan çok bir sıkıntı olmayacaktı. Ufak tefek aksaklıklar dışında. Onları da bir şekilde çözecektim işte.

Bir elini dizine koydu ve bir saniye sessiz kaldıktan sonra yine düzce konuştu. "Bu zamana kadar, iki buçuk yıldır, şirketimden yüz milyondan çok daha fazla para aklamışsın." Dilini dişlerinde gezdirdiği tahmin ettim. Bu onu hala deli ediyor olmalıydı. "Tam olarak ne kadar paraya ihtiyacın var Elfida?"

Sanki içten içe mahçupmuşum ama bunu göstermiyormuş gibi bir saniyeliğine yüzümdeki kasları serbest bıraktım ve sonra yeniden mimiksiz durarak ona bu halimi gizlemeye çalıştığım izlenimi verdim. "Biraz daha fazlasına."

Başını salladı.

Bu sakinliği beni geriyordu. Bağırıp çağırmıyor, ortalığı başıma yıkmıyordu. Kaşlarımı çatma isteğiyle doldum. Neden tüm bunları yapmıyordu?

"Neden?" dedi. "Bu kadar paraya neden ihtiyacın var?"

Sıkıntılı bir nefes aldım. "İyi sayılmayacak birine ödemem gerekiyor. Bir nevi borç."

Hala bir gün önceki Kurşun ve Elfida gibi konuşmamız beni ilerisi hakkında endişelendiriyordu. Sanki henüz karşı karşıya değildik. Daha düşman olmamıştık.

Dudağının bir kenarı seyirdiğinde durumu komik bulması kaşlarımı çatmama sebep oldu. "Yirmi bir yaşında, hatta bu işe başladığın zamanı

düşünürsek on sekiz yaşında birine yüz milyondan fazla borç taktın, ha?" Yavaşça başını salladı. "Etkileyici, Elfida."

Kaşlarımı çatarak onunla aynı fikirde olmadığımı belirttim. *Ama bana etkileyici demişti.*

"Bu mu?" diye sordu ellerini rahatça iki yana açarak. "Büyük bir borcu olan ufak, sevimli bir kız. Çaresiz." dedi, sözleri alaylıydı. "Ve nasıl yaptığını bilmediğim bir borcu ödemek için iki buçul yıl boyunca hırsızlık yapıyor. Ah ne yazık. Kıyamam."

Sen öyle düşünebilirsin sevgilim.

Başımı salladım. "Bak,"

Elini kaldırarak sözümü kestiğinde alaycılığı kaybolmuştu. "Ben soru sorduğum takdirde konuşacaksın."

Burnumdan nefesimi vererek gülerken başımı eğerek yere baktım sanki güldüğümü görmesini istemiyormuşum gibi. Kafamı yeniden kaldırdığımda dudaklarımda gülümsemenin küçük bir izi kalmıştı. "Ne bu? Bana emirler vererek incinen egonu toplamaya mı çalışıyorsun?"

Dudağının köşesini kıvırdı. "Sence sen benim egomu incitebilir misin Elfida?"

"Evet."

Dudaklarını büktü ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Karşımda oldukça rahat oturuyordu. Bir ayağı diğerine göre daha fazla öne doğru uzanmıştı. Bacakları açıktı ve kolları göğsündeydi. Heybetli, öfkeli ve alaycıydı.

Beni korkuttuğunu düşünüyorsa yanılıyordu. Yemin ederim ki çok çekiciydi.

Ellerimdeki ve ayaklarımdaki ipleri çözerse kaçmayı deneyeceğimi düşünüyor olabilirdi. Ama aklımdaki tek şey üzerine atlamaktı.

"Yüz milyonla benim egoma biraz bile zarar verebileceğini düşünüyorsan gerçek bir aptalsındır ufaklık. Beni biraz tanısan bu cümlenin ne kadar komik olduğunu anlardın."

Kılıç'ın odada ilerlediğini ve görüş açımda olan sandalyelerden birine oturduğunu gördüm yan gözle. Ona kısa bir bakış attığımda son derece mimiksiz olduğunu fark ettim. Ona baktığımı bilmesine rağmen bana bakmamıştı.

Dürüst olmak gerekirse Kurşun'a karşı hiç mahçup değildim. Çünkü her şey bir amaca hizmet ediyordu.

Ancak Kılıç'a karşı aynısını söyleyemeyecektim. Başından beri benden şüphelenen, herkesi dolduran, beni gördüğü her yerde laf sokan, Kurşun'u

yanımda gördüğü an küplere binen adam tam bana güvenmeye, biraz olsun sempati beslemeye başladığı anda ona aslında en başında haklı olduğunu gösteriyordum.

Diğerleri benden zaten şüphelenmemiş, bu meseleyi Kılıç kadar ciddiye almamış ve yanılmışlardı. Onun pişmanlığını yaşayabilirlerdi. Ama Kılıç yanılmamış olmasına rağmen bana kanmaya başlamasının hayal kırıklığını yaşayacaktı.

Dürüst olmak gerekirse son zamanlarda ondan nefret etmediğimi söyleyebilirdim. Hatta belki ona biraz değer bile veriyordum.

Öz abimin yapamadığını yapmış, hastanede ailem olması gereken insanlara karşı önümde durmuş, beni incitmelerine müsaade etmemişti.

Bu çok büyük bir şeydi.

Bunu benim için kimse yapmazdı.

Ama güya benden nefret eden o adam yapmıştı işte.

Şimdiyse bunun için pişman hissediyor olmalıydı.

Ona bakmayı bırakarak Kurşun'la yeniden göz göze geldiğimde hala aynı pozisyonunda oturuyordu. Arduvazları gözlerimdeyken "Seni sandığından daha fazla tanıyorum Kurşun." dedim az önce onu tanımadığımı söylemesinin üzerine. "Senin beni tanıdığından çok daha fazla."

İşte ilginç olsa da bu kez dürüstüm sevgilim.

"Seni tanımadığımı mı düşünüyorsun?" dedi sakince. "Sana seni anlatmamı ister misin? Eli-"

"Sus." diye tıslayarak o kelimeyi bitirmesine engel olduğumda güldü.

Gülüşünü bu olayda, bu şekilde görmek canımı acıtsa da karşımda dünyanın en güzel manzarası yokmuş gibi durmaya çabaladım. Yarım ağızla yapılan hafif bir gülüş olsa da kahkahalara bedeldi.

"Hiçbir şey bilmesem bile, seninle oynamanın ne kadar kolay olduğunu biliyorum." dediğinde anlamamış gibi kaşlarımı çattım.

"Bana gereğinden fazla yaklaşmanın canını yakacağını bilerek seni hep geri ittim." dedi. "Ya itmeseydim Elfida?" Gözlerimin içine bakıyordu. "Sana yemin ederim seni elimde bir oyuncağa çevirebilirdim. Bunu her şeyi öğrendikten sonra, hiçbir şey bilmiyormuş gibi yaparak da yapabilirdim. Kalbinle, bedeninle öyle bir oynardım ki birini gerçekten enayi yerine nasıl koyabileceğini öğrenirdin. Nasıl iki yüzlülük yapıldığını. Nasıl kandırıldığını. Yüzüne gülüp arkasından nasıl planlar yapıldığını.."

Yutkunmamı engellerken bunu yapmanın onun için sandığından çok daha kolay olduğunun bilincinde olarak doğru söylediğini bilsem de inkar etmek

ister gibi başımı salladım.

"O kadar ilgiye açsın ki, bir cümlemle," Elini kaldırdı ve parmağıyla 'bir'i gösterdi. "Sadece bir cümlemle seni parmağımda oynatırdım. Senin kalbini kendime açmak, bedenini açmaktan bile kolay." Acımasızca konuşmaya devam etti. Kılıç'ın burada olması umrunda bile değildi. "Onu açmaya zaten çoktan razıydın, öyle değil mi? Dağ evinde, dizlerinin üzerindeyken."

Tepkisizce otururken onu izlemeye devam ettim.

Doğruları söylüyordu. Ve benim yüzüne baka baka söylediğim bunca yalanımın üzerine doğruları konuşmak onun hakkıydı.

"Yine de hak etmediğin kadar düşünceli bir adam olarak her şeyi öğrendikten sonra bile bunları yapmadım. Seni adam yerine koydum, karşıma oturttum ve seninle konuşuyorum. Sense karşımda bana ukala, küstah laflar etmeye devam ediyorsun." İşaret ve baş parmağı arasında ufak bir boşluk bıraktı. "Şu kadar bile utanman yok öyle değil mi? Pişmanlığın?"

Benimle öfkesini gizleyerek, mantıklı bir şekilde konuştuğunda, suratıma bağırmak yerine olgunlukla, sakince sorularını sorduğunda yemin ederim ki ağlamak istiyordum.

Hiçbir şey söylemeden oturmam üzerine biraz öne doğru eğildi ve başlarımız aynı hizaya gelirken "Şimdi," dedi 'i'leri uzatarak. "Bana olan borcunu nasıl ödeyeceğini konuşalım bakalım."

Sakin olmasını istemiyordum. Böyle olmasını istemiyordum. Böyle davrandığında ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilemiyordum. Öfkeden delirsin, beni de delirtsin istiyordum. Öyle çok daha kolay olacaktı. Böylesi sadece boğazımda bir sızı oluşturuyordu.

"Dürüst olacağım, borcunu neredeyse, kimseye belli etmeden, ailene bile duyurmadan ödemek üzereyken gözüme zeki gözükmüştün." Beni bir kez süzdü. "Ama şimdi borcun ikiye katlanmışken pek de öyle sayılmazsın." Yeniden rahatça geriye yaslandı ve bir kaşını kaldırdı. "Ee? Söyle bakalım Elfida Alaner, planımız ne?"

Şöyle ki hikayenin, ödemem gereken bir borcum olduğu için ondan para çaldığım kısmı yalan olduğu için olmayan borcum ikiye falan katlanmamıştı. Kurşun'un parasına ise zaten dokunmuyordum, dolayısıyla şu an bile çıkartıp parayı ona verebilirdim.

Sadece birkaç yüz bin lira onun peşine takılırken ve araştırırken harcadığım için eksik olabilirdi. Ama bu, bir milyonu geçmezdi. Onu da kendi cebimden zaten tamamlayabilirdim.

Ama sen bunları elbette bilmeyeceksin sevgilim.

"Bilmiyorum." dedim sesimi biraz titreterek. Çok az. Bir anda iki yüz milyondan fazla borcu olan bir kızınki kadar.

"Ama bilmen gerekiyor." dedi karşısında küçük bir çocuk varmış gibi.

"Aziz Andıç," diye mırılandığında düşünür gibi yere diktiğim heterekromili gözlerimi kaldırdım ve arduvazlarına baktım. "Oldukça varlıklı bir adam. Küçük torununun, canını tehlikeye atarak ödemeye çalıştığı parayı senin için verirdi diye düşünüyorum. Yüz milyondan daha değerlisindir herhalde gözünde?"

Dedem..

Gerçekten bir borcum olsa onu benim için öderdi sanırım. Ama bu peşinden birçok problemi meydana getirir, dedemin hayal kırıklığıyla birleşecek öfkesi beni yüz yıl yaşlandırırdı. Gerçekten öyle bir şey olsa o parayı yine ondan istemezdim. Borcum olan kişinin beni çekip vurması bile daha çekici bir plandı.

Biraz rol, biraz gerçekleri konuşmak için açtım ağzımı. "Evlatlık olduğumu biliyorsun." dedim. "Öz torunu değilim, aile içinde problemlerimiz olduğunu da iyi kötü biliyorsun." Gözlerimi ellerime indirdiğimde rolle gerçeklik biraz birbirine karışmıştı. "Ondan böyle bir para isteyemezdim."

"Sen de dedin ki bulayım bir enayi, çalayım parasını."

Sustum.

"Kime borcun var?" diye sordu birkaç sessiz saniyenin ardından, düzce.

Söylemek istemiyormuş veya söylersem tehlikeye atılacağımdan emin olamıyormuş gibi yutkundum.

Gerçek söylüyordum, bu işin sonunda bu adam beni çekip vurmazsa bir ajansa kaydolacaktım. Hayatımı yalanla yaşıyordum.

"Sana artık bir şeyleri iki kez sormayacağım." dedi. "Bir kerede cevabını ver. Sorularımı cevaplaman için beni uğraştırmıyorsun ama uğraşmam gerekirse bu rahatlığını mumla ararsın."

Derin bir nefes aldım ve "Tanıyorsun sanırım." dedim yavaçşa. Bir kez daha numaradan yutkundum. "Ekrem."

Koca adamın bu plandan haberi vardı.

Kurşun'un da bilmemi engellediği bir nedenden düşmanı olması işime gelmişti. Kurşun'un düşmanına olan borcumu ödemek için ondan para çalan bir hırsız olmam durumu biraz daha kötü kılsa da günün sonunda avantajlıydı. Ekrem'in her şeyden haberi vardı, Kurşun onunla iletişime geçse dahi bozmayacaktı.

Ekrem'le iletişime girdiğimi öğrenmiş olmalıydı. Eğer ona çalıştığımı düşünürse bu beni sadece olduğumdan daha uzağa iterdi. Ama Ekrem'in zarar vermekle tehdit ettiği, ondan korkan biri olmam seçeneği biraz daha iyiydi. Hem Ekrem'in radarlarının gözünde olduğu kızı kendi eline alarak itibarını tazeliyor, hem de tüm planım daha gerçeğe uygun gözüküyordu.

Kurşun, Koca adamın beni yetiştiren kişi olduğunu bilmeyecek, sadece ona borçlandığımı ve ödemezsem bedelini canım veya ailemle ödeyeceğimi düşünecekti.

Koca adamı buna ikna etmek kolay değildi, ama ona biraz nazım geçiyordu işte.

"Ekrem." diye tekrar etti Kurşun kaşlarını hafifçe kaldırırken. Bu adamın bir soyadı yoktu. Ben bile bilmiyordum. Dolayısıyla sadece 'Ekrem' dendiğinde herkes onun kim olduğunu anlardı. Belli etmese de bu onu şaşırtmış, kafasında dönen şeyleri bilmesem de düşünceli bir hale büründürmüştü.

Kılıç'ın başını kaldırdığını fark ettiğimde onunla göz göze geldik. Muhtemelen Kurşun ve Ekrem dövüşmek üzereyken Ekrem'i tanımadığımla ilgili ona yalan söylediğimi ve safa yattığımı hatırlamıştı.

Buz mavileri depderin bir boşlukla bakıyordu.

Alıştığım ve beklediğim gibi beni suçlamıyor, ortaya çıkıp ben söylemiştim demiyordu. Susuyordu ve izliyordu. Sadece.

Yeniden Kurşun'a baktım. Artık kollarım ve bacaklarım sabit kalmaktan ve sıkı iplerden dolayı ağrımaya başlamıştı.

"Mavzer'e bu yüzden mi girdin?"

Yavaşça başımı onaylar anlamda salladım.

"Benden çalmanı Ekrem mi söyledi?"

Bu kez "Hayır." dedim yavaşça. İkisinin zaten olan düşmanlığını daha da alevlendirmeye gerek yoktu. Koca adam istersem bu soru geldiğinde 'evet' cevabını verebileceğimi, Kurşun'un sinirinin onu keyiflendireceğini söylemişti ama reddetmiştim.

"Nasıl karar verdin?"

Sohbetin absürt konusuna rağmen havanın sakinliği rahatsızca kıpırdanmama sebep oldu.

"O zamanlar, ben bir çare ararken dedemin evinde duran bir iş dergisinde gördüm seni. Ülke ve belirli ülkeler çapında, sektördeki en yüksek kazancı elde eden şirketin Alpugan Holding olduğunu falan anlatıyordu işte. Biraz araştırdım. Kendi borcum için kimseyi batırmak istemezdim, bu parayla

batmayacağını öğrendiğimde ise," Cümlemi yarıda kestim ve 'gerisini biliyorsun' dercesine omuz silktim.

Başını salladı. Muhtemelen ondan korktuğumu, başımı zaten belaya soktuğumu ve son çare olarak dürüstlüğü kullandığıma inanıyordu.

Dudaklarını ıslattı ve 'tamam' dercesine başını salladı. "Ekrem'e olan borcunu kapatacağım."

Kan dolaşımım yavaşlarken bedenimde gezinen kanın uğultusunu bile duyabilecek kadar yavaşladığını hissettim zamanın. Parmaklarım, sıkı iplerle bağlı olduğu için mi yoksa duyduklarımın şokundan mı bilinmez uyuşmaya başladığında suratına bakakalmıştım.

"Böylece tek borcun bana ödemen gereken iki yüz milyon olacak. Küsüratını silerek düz iki yüz yaptım, iyisin." Sağ gözünü kırptı.

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. Başımdaki tek bela olmak istediği ve beni kendine karşı daha zor durumda bırakmak istediği için Ekrem'e olmayan borcumu ödeyeceğini anlamıştım. Böylece onu aradan atacak, tek muhattap ikimiz kalacaktık.

Hiç borcum yokken bir dakika içerisinde aniden karşımdaki adama yüz milyon borçlanmış olmam karşısında dudaklarım aralandı.

İki yüzün yüzünü onun dokunmadığım parasıyla öderdim, ancak onun Ekrem'e boştan yere vereceği yüzü nereden bulacaktım?

Bir şekilde koca adamla konuşabilirsem onu da halledebileceğimi umarak kendimi yatıştırırken işlerin gideceği yeri iyice merak ediyordum. Dürüst olmak gerekirse bu yüzleşme aşamasının böyle sancısız ve kolay geçeceğini hiç düşünmemiştim.

"Evet Elfida?" dedi bir cevap bekler gibi. "Bir ödeme planı çıkartayım mı yoksa senin zekana mı kaldık?" Durdu ve alay eder gibi devam etti. "Sakın ha bu kez de başkasından iki yüz milyon araklamaya çalışma. Maazallah o kişi bunu öğrendiğinde borcun dört yüze falan çıkar."

Eğer her şey gerçek olsa ve gerçekten yüz milyon borcumu ödemek için iki buçuk yıl çaba sarf edip, 'beklenmedik' şekilde yakalansam ve borcum aniden iki katına fırlasa muhtemelen kafayı yerdim.

Şimdiyse konuşulan paraların büyüklüğünü düşünmüyordum bile. Sadece farazi paralar gibi geliyordu. Nasılsa cebimden bir şey çıkmayacaktı.

Kurşun'un koca adama ödeyeceği parayı, koca adam bana verirdi. Hep bana bir şey bilmediğimi, Kurşun Alpugan'ın çok tehlikeli olduğunu ve canımı asla güvenceye alamayacağımı söylemişti. Bile bile beni bu tehlikede bırakmaz, ona yoktan yere gelen parayı bana verirdi.

Göstermezdi, hatta tam tersini gösterdiği de olurdu ama bana değer verirdi. Elinde büyümüştüm nihayetinde.

O parayı ve muhafaza ettiğim Kurşun'a ait olan parayı ona verdiğimde küsüratı atarak borcumu düz iki yüz milyon yaptığı için baya bi kârlı bile çıkıyordum.

Durduk yere milyoner olmuştum, iyi mi?

Ofansif cümlelerine gözlerimi devirdiğimde birkaç saniye durdum ve kendi çaresizliğimde boğuluyormuş gibi gözüktükten sonra yüzüne baktım. Muhtemelen beni zor durumda bırakabildiğini düşünüyordu. "Ben," dedim ve sesimin isteyerek tiz çıkması sonucu boğazımı temizledim. "Ben bu parayı ödeyemem."

Dramatik gösterimden etkilenmedi. "Ödeyeceksin."

"Kurşun öde-"

"Kes sesini." diye bağırdığında yerimde sıçradım. Bir brunch sohbeti sakinliğinde ilerleyen bu diyaloğun ortasında bu ani çıkışı beklemiyordum.

"O paranın her bir kuruşunu tek tek ödeyeceksin. İşin sonunda, sokakta kalacak olsan da, o parayı ailene ödetip evlatlıklan reddedilerek yine kimsesiz kalacak olsan da her bir kuruşumu bana iade edeceksin."

Yine.

Yutkundum. Çaresizmişim, ne yapabileceğimi bilmiyormuşum gibi.

Konuşmanın gelmesini beklediğim bir yer vardı. Her şey onun o kararı alması için organize edilmişti. Planın o kısmında hiçbir zaman netlik olmamıştı çünkü o kısım, ben yapacağımı yaptıktan sonra onun iradesine kalıyordu.

Ve sanki dünya bana istediğimi vermek için harekete geçmiş gibi Kurşun tam o anda o cümleyi kurdu.

"Beni Ekrem'le karıştırma. Ona o borcu nasıl taktın bilmiyorum, ama beni dolandırarak aldığın o parayı bana verene kadar sokakta elini kolunu sallaya sallaya gezip yaşamayacaksın." Sesi yine normal tonuna dönmüştü ama kafamda hazır bir plan olmasına rağmen beni bile huzursuz edecek bir tehlike vardı sesinde. "Bir gün çıkıp da bana paramı vermen umuduyla seni boş bırakıp, hayatının keyfini sürmene müsaade etmem Elfida."

İşte bu.

Bu cümle her şeye bedeldi.

Çünkü göğüslediğim her bir bedel, tam olarak beni yanından ayırmaması, gözünün önünde tutması içindi. Sebebi her ne olursa olsun.

Ben ondan aşk istemiyordum.

Çünkü ben ona aşık değildim.

Sadece sağlıksız bir takıntısı olan, saplantılı bir kişiliktim ve onun etrafında olmak, yanında olmak beni her türlü tatmin edecekti.

Beklediğim üzere öfkesinin ilk etkilerini biraz acılı bir şekilde atlatacak olsam da bunlar geçiciydi.

30 Ağustos 2022. Bunu söylediğim için üzgünüm ama bir gün sıkılacağım sevgilim. Bir gün uyanacağım ve yeterli olduğuna karar vereceğim. Sana olan saplantımın ödülünü aldığıma, senden sıkıldığıma ikna olacak ve işte o gün bir çırpıda, ödemenin sandığın kadar zor olmadığı borcumu ödeyip çıkıp gideceğim. Tekrar üzgünüm ama arkamda kaldığında ne durumda olacağın pek umrumda değil. Çünkü sana aşık değilim. Çünkü yaşanan her şey benim duygularımla alakalı, seninkiyle değil..

Yine de kız evi naz eviydi ve tam şu an, dehşete düşüp itiraz etmem gereken andı. "Ne?" dedim önce yavaşça şoka girmiş gibi. Hemen ardından sesimi yükselttim ve "Ne dediğini farkında mısın?" diye sordum. "Ne yani sonsuza kadar bu odada mı duracağım?" Yalandan bir panik halindeydim. "Benim bir ailem var Kurşun. Okulum var. Bir hayatım var. Senin elinin altında duracak bir süs köpeği değilim ben. Beni öylece alıkoyamazsın."

Hiç ama hiç etkilenmedi. Sadece telaşlı cümlelerim bitene kadar göğsünde kavuşturduğu kollarıyla bitirmemi bekledi.

"Öyleyse öğreneceksin." dedi sakince.

Kaşlarım anlamsızca çatıldı. "Ne, neyi?"

"Elimin altında duracak bir süs köpeği olmayı."

Bugün ne sıçan olmadığım kalmıştı, ne süs köpeği. *Neydi bu çektiğim arkadaş..?*

Tam bağırmak üzere ağzımı açıyordum ki elini kaldırdı ve beni susturdu. Normalde bir hareketiyle susup oturmazdım ancak gözlerindeki bir şey beni meraklandırmış, sessizlşememe neden olmuştu.

"Bu ufak meseleyi hallettiğimize göre," dedi soğuk bir sesle. "Asıl mevzuya gelebiliriz."

Kaşlarım çatılırken planım dışında gerçekleşen bir şey olması ihtimaliyle kalbim tekledi. Asıl mezvu zaten bu değil miydi?

Başka bir şey yapmamıştım ki.

Sakince, kavuşturduğu kollarını çözdü ve öne doğru eğilerek ellerini sandalyemin oturduğum kısmının iki yanına yasladı. Eğilmiş haliye bile kafası bana göre yukarıda kalıyordu. Geniş omzuları ve heybetli bedeni ondan başka bir şey görmemi engelliyor, görüş açımı kısıtlıyordu.

Gözlerinde değişen bir şeyler vardı.

Düz değil, boş değil, soğuk değildi. Sanki öfkesi açığa çıkıyor gibiydi.

"Parama el uzatmanı sakince karşılayabilirim." dedi nefesi yüzüme vururken. Fazlasıyla yakındık ama bu herhangi bir cinsel tansiyon taşımıyordu. Ondan ziyade tavrındaki değişik sertlik bu hareketini tehditkar kılıyordu. "Bana el uzatmanı da anlayabilirim. Bir cahil cesaretiyle bana zarar vermeye çalışsan, kafama bir silah bile yaslasan onu da sakince karşılarım." Sustuğunda burnumun dibindeki suratına anlamaya, sözlerinin devamını tahmin etmeye çalışır gibi bakıyordum. Oysa bu tedirginliğimin farkındalığından zevk alıyordu. "Bana olan iki yüzlülüğünü de cezasız bırakırım." Sustu ve gözlerimin içine bana uzun gelen bir süre boyunca baktı. "Ama kardeşlerimin kirpiğinin ucuna zarar vermeyi bırak, aklından bile geçirisen.. Veya niyetin onlara zarar vermek olmasa bile aklından geçen herhangi bir sinsiliğe onları karıştırırsan," Ses tonu alçaktı ve çok yavaş konuşuyordu. "Seni öldürürüm Elfida."

30 Ağustos 2022. Durup neden kardeşine zarar vermişim gibi bana beni öldüreceğini söylediğini sorgulamam gerekiyor ama takıldığım bir nokta var. İnsanlar kardeşlerini sevebiliyor. Biliyorum, artık bunun için fazla büyüğüm. Kıskançlığı bırakmam gerekiyor. Biliyorum.

Yavaşça geri çekildi. "Ve sen tam olarak en kıymetli şeyime dokundun. Belki amacın doğrudan onu incitmek değildi, ama o pis ellerini ona sürdün ya.." Başını iki yana salladı. "Kendi sonunu yazdın."

Şaşkınlıkla suratım kasılırken "Ne diyorsun Kurşun?" diye sordum biraz tedirginlikle. "Kardeşlerinle ne alakası var?" Yüzünde beni aşırı geren bir ifade vardı. Bir dakika önceden farklıydı.

"Lacivert senin yüzünden kaçırılacaktı demek?" dedi alaylı gözükmek istese de gizleyemediği bir kinle.

O an odanın ısısı on derece daha düşmüş gibi içime bir titreme hissi geldi. *Sikeyim*. Bunu nereden öğrenmişti şimdi?

"Senin abin canın yandığında arkanda olmayabilir ama kendini benim kardeşlerimle karıştırmak hayatının en büyük hatasıydı Elfida."

Dilimi dişlerimin arasına sıkıştırırken beni, benim suçlusu olmadığım bir şeyle vurması karşısında kalbimi sıkıştıran o hissi atlatmak için kendime iki saniye verdim.

Ataner onun gibi bir abi değilse, bu benim suçum değildi.

Yine de canımı acıtmıştı.

Ama şu anda buna mızmızlanacak bir zamanda değildim.

Ona ne diyeceğimi düşünürken karşımda, kardeşi için tereddütsüzce ölmeye de öldürmeye de hazır olan bu adamı nasıl hiçbir zaman Lacivert'e zarar vermeye çalışmadığıma inandıracağımı bilmiyordum.

En iyi olduğum şeyi yapmam, yalan düşünmem gerekiyordu. Tek problem bunu birkaç saniye içinde, içindeki katil açığa çıkan bir adamın gözleri gözlerimde, diğer bir psikopatınki de üzerimdeyken yapmam gerekliydi.

"Hiçbir zaman Lacivert'e zarar vermek istemedim." dedim hızlıca. Bunu öğrenmesi çok boktan olmuştu ama onun zayıf noktası kardeşleriydi ve onlara zarar vermek istediğimi düşünmesi beni yüzeye çıkamayacağım kadar derinlere iterdi. "Yemin ederim Kurşun, asla öyle bir niyetim olmadı. Hatta Lacivert'i seviyorum bile." dedim tamamen dürüst olarak. Bunu görmesini umuyordum.

Dişlerini öyle bir sıktı ki sesi odanın içindeki üç kişi de duydu. "Sakın." dedi elini kaldırarak. "Sen benim kardeşimi sevmeyeceksin. Sen benim kardeşime karşı hiçbir şey hissedemezsin." Konu onlar olduğunda bam teline basılmış gibi olduğundan bir şey diyemedim. Devam etti. "Bu güne dek, Lacivert'ten de Mavi'den de çok farklı olduğunu, olgun olduğunu, kendi başına onların yapamayacağı kadar güçlü durduğunu düşünmüştüm." Başını iki yana salladı. "Ama yanılmışım Elfida. Sen onların asla olamayacağı kadar sinsi ve iki yüzlüsün." Tükürür gibi konuştu. "Sen tehlikelisin. İkisinin de senin yalan dolan sevgine ihtiyacı yok."

Onu anlıyordum.

O bir abiydi.

O benim bilmediğim, görmediğim türden bir abiydi.

Kardeşlerini korumaya çalışıyordu.

Onu anlıyordum. Yine de, sözleri yüreğimde kesikler açıyor, sıcak kanların içime içime akmasına neden oluyordu işte.

Yutkunduğumda gözlerime bakarak kırgınlığımı görebilecek olması umrumda değildi. Derin bir nefes aldım ve sessizce, buruk bir sakinlikle geçtiğimiz bir dakikada o konuşurken kurguladığım senaryoyu anlatmaya başladım. "Ekrem, ona olan borcumu ödemem için sürekli bana verdiği zamana biraz daha zaman ekliyordu. Bir şekilde uğraştığıma ve ona ödeyeceğime ikna olmuştu. Yine de son zamanlarda bir taksit geciktiğinde, beni iyice sıkıştırmaya başladı. Senden çalamazdım çünkü daha yeni bir miktarı kendime geçirmiştim ve yine yüklü bir miktar geçirirsem yakalanırdım. Senden çıkan her paraya bir karşılık buluyordum ama birden

yüklü bir miktar çekersem karşılık bulamazdım. Tehditleri daha ciddi bir boyut aldı. Sürekli arıyor, adamları olmadık yerlerde karşıma çıkıyor ve Ekrem'in ilettiklerini söyleyip gidiyorlardı. Öncekine göre daha ciddi olduğunu ve sabrının kalmadığını anlayabiliyordum. Canımı yakmaktan çekinmeyeceğini zaten biliyordum."

"Kısa kes." diye böldü sözümü. "Başına gelenler umrumda değil, kardeşimle ilgili olan kısma gel."

Başımı salladım. "Ben de," Zorlanıyormuş gibi derin bir nefes aldıktan sonra devam ettim. "Ben de bir şey düşündüm." Dudaklarımı ıslattım. Arduvazları sabırsızdı. "Güvendiğim birkaç insan var. Onlardan yardım istedim." Sanki ruhumu görüyormuş kadar dikkatli bakması kelimeleri toparlamayı zor kılıyordu. Neredeyse kurduğum senaryoyu unutacaktım. "Lacivert kaçırılırsa eğer, onun için biraz fidye ödeyeceğini biliyordum. Çok fazla değil, yani seni etkileyecek bir miktar değildi. Bunu istediğim kişilere gerçekten güveniyordum ve Lacivert'le birlikte ben de kaçırılacaktım zaten. Ona zarar gelmediğinden emin olurdum. Yemin ederim, onu incitmek asla aklıma gelmedi. Tek derdim Ekrem'in bir süre daha yakamdan düşmesine sebep olacak kadar daha para bulmaktı."

Bana inandığını gözlerinde görebiliyordum ama düşünceliydi.

Ağzını açtığında tekrar konuşmaya başlayarak onu susturdum. Tüm detaylarıyla anlatmam gerekiyordu ki aklında oturmayan bir yer kalmasın.

"Başka şirketlerden de çalabilirdim. Fazla büyük bir miktar olmayacağı için kimseyi batırmazdım ama bir şirketin güvenlik duvarını aşmak çok uzun ve meşakatli bir iş. Ekrem bana geciktirdiğim taksit için o kadar vakit vermiyordu. Başka bir yol bulamadım."

Sözlerim bittiğinde bir süre sessiz kaldı.

Derin bir nefes vermek ve bunu atlattığım için kendime sarılmak istiyordum.

Aklında soru bırakmayacak bir yalan kurgulamam kırk saniyemi almıştı.

"Her şey iyi, hoş." dedi sessizliği bozarak. "Elbette söylediğim gibi niyetinin ona zarar vermek olmaması önemli değil, aklındaki herhangi bir planın ona dokunmasının cezasını çekeceksin ama geriye ötmediğin tek bir şey kalıyor."

Bu kez neydi?

Yeter diye çığlık atmak istesem de bir cevabım olmadığı takdirde sallamasyon bir açıklama yapmak üzere ağzından çıkacak şeyi bekledim.

"Poyraz Havas." dediğinde bu ismin bana hiçbir şey çağrıştırmaması üzerine kaşlarımı çattım ve 'ee' der gibi başımı salladım açıklamasını istercesine.

Salağa yattığımı düşünüyor olmalı ki bana bıkkın bir bakış attı ve "Çaka desem daha iyi anlarsın belki." dedi.

O an tüm parçalar yerine oturdu ve bu ismin kim olduğu, Lacivert ve benimle olan ilişkisi gözlerimin önünden aktı geçti.

Bu zamana kadar Lacivert'e zarar vermeyi düşünmediğim kısmı doğruydu. Ama tam şu an karşımda olsa saçına yapışmayacağımın bir garantisini veremezdim. Salak kızın salak planı yüzünden yeni bir sorgu başlıyordu.

"Kardeşimi, Teo'nun adamının yanına bile bile gönderme sebebini de açıkla şimdi." Sesi düz ifadesizdi. Sesine tezat olacak bir agrasiflikle birden elini sertçe sandalyemin tahtasına vurduğunda iplerin müsaade ettiği kadar sıçradım. "Kardeşimi, açık açık düşman olduğumuzu bildiğin, zamanında seni bile kaçırmış olan Teo'nun adamının yanına, hepimiz bir kat aşağıda kahvaltı masasında otururken sokmanı bana açıkla." Bu kez bağırıyordu.

"Onun benimle alakası yok." dedim ben de sesimi yükselterek. Sanırım ilk kez haksız bir suçlamayla karşı karşıya olmak ve bir konuda dürüst olmak beni heyecanlandırmıştı.

"Elfida." diye suratıma bağırdığında tahammülünün kalmadığı barizdi.

"Ne?" diye bağırdım onun gibi. "Bu konuda git kardeşini sorgula."

Özür dilerim Lacivert.

Başka zaman olsa, gerçekten seni satmazdım ama abin karşımda beni öldürmeye son derece hazır görünürken canımı düşünmek zorundayım.

"Ne sikim anlatıyorsun sen?"

"Lacivert istedi." dedim. "Arabada gelirken Mavi su almak için bir büfede indiğinde bana her şeyi anlattı. Kimseye söyleyemediğini, ona yardım etmemi istediğini. Başta itiraz ettim ama çok ısrar edince dayanamadım. Kabul ettim."

Başını ovarken bana bir az bile olsa inanmadığını hissediyordum. Hatta neredeyse kardeşini suçladığım için bana biraz daha bağıracak gibiydi.

"Lacivert neden Teo'nun adamıyla görüşmek için sana ısrar etsin Elfida? Sallıyorsun, bari mantıklı salla."

"Ondan hoşlanıyor."

Ovmak için aşağı eğdiği başı havaya o kadar hızlı kalktı ki imkanım olsa gerilerdim. Aynı ani hareketin bir benzeri sağ tarafımda, Kılıç'ın oturduğu

yerde de yapılmıştı.

Gözlerimin içine beni öldürmekten bir saniye ötedeymiş kadar öfkeli baktı.

Sandalyesinden ayağa kalktığında ve üzerime doğru bir adım attığında onu görmek için başımı geriye eğmem gerekmişti. "İstersen benden yüz milyon değil beş yüz milyon çal ama Lacivert hakkında atıp tutarken beş kere düşün." dediğinde sesi son derece yüksekti. "Onun hakkında yalan söylemek paramı çalmaktan çok daha büyük sonuçlar getirir."

Elbette kardeşinin tarafını tutması normaldi. Bana deli gibi sinirliydi ve şu anda karşısında onu bunca zamandır kandıran bir hırsız, bir yalancı olarak otururken bir lafımla kardeşinin, düşmanının adamıyla gizlice aşk yaşadığına inanmayacaktı.

Çok şükür ki akıllı bir kadındım.

Ve ileri görüşlü.

"Telefonumu getir." dedim sözlerini umursamadan. "Bunun bir gün başıma kalacağını biliyordum."

Kaşlarını çattı.

"Getir." dedim bastırarak. "Sana kanıtlayacağım."

Bunu beklemiyor olmalıydı. Omuzları gerilirken arduvazlarını gözlerimde beş saniye daha tuttu ve sonra Kılıç'a bakarak bir kafa işaretiyle telefonumu getirmesini söyledi.

Kılıç telefonu getirip Kurşun'un eline bıraktığında da suratıma bakmadı. Tahminimce o bana Kurşun'dan bile daha az inanıyordu. Bu satten sonra ağzımdan çıkan hiçbir lafın onun için bir anlamı olmayacağı hissedebiliyordum.

Kurşun bana dik dik bakarken elini pantolonunun cebine attı ve bir çakı çıkarttı. Bıçağın açılırken çıkarttığı keskin ses içimi ürpertirken arkama doğru eğildi ve bir çırpıda ipleri keserek ellerimi serbest bıraktı.

Bense hareketinin etkisiyle burnuma dolan kokusunu düşünüyordum.

Ellerim serbest kaldığında bileklerimdeki izlere bakmakla bir saniye harcadım ve uyuşan kollarımı umursamadan cihaza doğru uzandım.

Bana telefonu verdiğimde başımda dikiliyordu. Gözleri doğrudan ekrandaydı. Cihazı açtım ve galeriye girerek birkaç gün önce çekilmiş o videoya tıkladım.

Kılıç da diğer tarafıma geldi ve başımda iki dev dikiliyormuş gibi hissederken videoyu oynattım.

Lacivert, o gün arabada bana her şeyi anlatırken telefonum kucağımda duruyordu. Belki ileri görüşlü, belki biraz paranoyakçaydı bilmiyordum ama bu işin bir gün başıma kalabileceğini tahmin etmiştim. Veya aileden birinin, ben Lacivert'in Poyraz'la görüşmesine yardım ederken durumu anlayıp beni suçlayabileceğini..

O anda ses kayıt uygulamasını açmak uzun süreceğinden direkt kameraya tıklamış ve video başlatmıştım. Videoda sadece eteğim ve arabanın vitesi gözükse de Lacivert'in konuşması net bir şekilde anlaşılabiliyordu.

Lacivert'in bana kimseye söylemediği bir şeyler söyleyeceğini anlattığı kısımları dinledikten sonra asıl can alıcı kısma geldik.

Tepemde dikildikleri için ikisinin de suratını göremiyordum ama şaşkınlık ve kızgınlıklarını, odaya doluşan enerjiden bile anlayabiliyordum.

'Şu seninle kaçırıldığımız gün depoda başımızda bekleyen adam.'

'Ne? Teo'nun adamı. Kafayı mı yedin sen?'

Lacivert birbirlerini dört kez tesadüfle gördüklerini ama abisi yüzünden peşinde hep birileri olduğundan onunla konuşamadığını anlattı.

Sonrasındaysa benim panikli sesim duyuluyordu.

'Lacivert aklını kullan. Bu adam Teo için çalışıyor ve Teo abinin düşmanı. Akıl kârı mı bu? Her şey Teo'nun bir planıysa mahvolursun.'

Lacivert öyle olamayacağını anlatıyor, yardımını reddetmeme itiraz ediyor ve planı kurma anımız duyuluyordu.

Sonrasında videoyu durdurdum ve başımı kaldırarak Kurşun'un bir kayadan daha sert duran suratına odaklandım. Bakışları doğrudan telefonuma bakıyor, gözlerinden yemin ederim ki ateş parçaları çıkıyordu.

Aslında her ihtimale karşı bir kayıt daha vardı. O da Lacivert odadan çıktıktan sonra alınmıştı. Bana konuşmalarını anlatıyor, duygularını dile getiriyordu. Ama o kayıtta öpüştüklerini de söylediği için abisine onu da dinletmeyecektim. Tahminimce yeterince başı beladaydı, fazlasına gerek yoktu.

"Odada sadece on dakika durdu ve onunla bir daha görüşmeyeceğini, konuşmayacağını söyledi." dedim durumu hafifletmek için. Bir depoda, bir sandalyeye bağlı oturan bendim ama şu haldeyken muhtemelen havuzunun yanında kokteyl içen Lacivert'in götünü kurtarmaya çalışıyordum. "Abisinin düşmanıyla ilerleyemeyeceğini, aptal biri olmadığını falan söyledi. Onunla konuşmayı da sadece her şeyi adam akıllı bitirmek için istiyordu zaten."

Kurşun gözlerini bir kez kapadı ve açtı.

Bir hışımla odadan çıkarken Kılıç da gözlerini üzerime değdirmeden telefonumu elimden alıp onun peşinden çıkıp gitmişti.

Üç yıldır bunu planlamıyormuşum gibi birini arayıp yardım falan isteyeceğimi düşünüyordu herhalde.

Telefonum tamamen temiz olduğu için içim rahattı. Planımın bir vakti olsa da her zaman her şeye hazırlıklıydım.

Ellerimin serbest kalmasıyla bileğimdeki kızarık ve morlukları ovuştururken yüzüme düşen saçlarımı da geriye ittim ve odanın içine bakındım. Eski bir evin, boş bırakılmış eski bir odası gibiydi. İleride bir ahşap dolap vardı. Onun dışında, tahta masa ve sandalyeler harici başka bir şey yoktu. Fazla büyük bir oda değildi.

Eğilerek ayağımdaki ipleri de çözdükten sonra bu kez ayak bileklerimi ovdum.

Canım yansa bile konuşmanın beklediğimden çok daha sakin geçtiği açıktı. Şimdi ne olacağını merak ediyordum. Benimle ilgili planı neydi?

Yüzleşme kısmı hep en kötüsü olurdu. Ama bu beklediğim kadar kötü değildi. Öyleyse devamı daha mi iyi olacaktı? Yoksa daha mı kötü?

Kaç dakika geçtiğini bilmiyordum. İçinde bir cam bile barındırmayan bu küçük odanın içinde birkaç tur atarak ağrıyan bacaklarımı açmaya çalışırken gergindim.

Planım her zaman kendi tarafımdandı. Kendi adımlarımı, sözlerimi, bakışlarımı bile planlamıştım. Ama onun hareketlerini kontrol edemezdim. Bir yere kadar yönlendirebilirdim ama özünde onun insafındaydım.

Kurşun'un verebileceği tepkilere, alabileceği kararlara ve söyleyecebileceği şeylere göre aynı yola çıkan farklı planlarım vardı.

Odanın kapısı aniden açıldığında başım hızla kapıya doğru döndü. Onu görmek kalp atışlarımı hızlandırırken bir an için elimi ayağımı nereye koyacağımı unutarak durdum.

İçeri giren bedeni kapıyla aynı boydaydı. Öyle ki içeri girerken başını hafif de olsa eğmesi gerekmişti.

Bedenini, tenini gizleyen kıyafetler olmadan hayal etmek şu anda yapmam gereken son şey falandı herhalde. Ama zaten hiçbir zaman yapmam gerekenleri doğru düzgün yapabilen biri olmamıştım.

Bana yaklaşmasını beklerken kendimi topladım. Her şeyin bir vakti vardı elbet. Hayalini kurduğum her şeyi, bir bir yaşatacaktım bize.

Onu incelediğimde onun da kendini toplamış gözüktüğüni fark ettim. Lacivert'e olan öfkesini sindirmişe benziyordu. Veya şimdilik sadece bana

olan öfkesine odaklanmak istiyordu.

"Seninle işimin bittiğini sanmadın herhalde?" dedi tek kaşı acımasız bir görüntüyle havalanırken.

Üzerime doğru yürümeye başladığında sabit durdum. "Tüm sorularını cevapladım."

"Ha tamam ozaman," dedi daşga geçer gibi. "Bırakayım da git bari."

Bana doğru bir adım daha attığında, aramızda üç adımlık bir mesafe kalmıştı. Ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve dev gibi bedeniyle karşımda dikildi. "Bir bedel ödemen gerekiyor Elfida. Paramı bir şekilde bulup getirmek senin için bir ceza olmaz. O zaten yapman gereken." Durdu ve beni evimden aniden kaçırdığı için onun tehlikeli görüntüsü karşısında beyaz tüylü terliklerim, pembe Victoria's Secret pijama takımımla dikilen, kendine nazaran oldukça kısa olan vücuduma baktı. Bilmesem onun da bu iki tezat görüntüyü komik bulduğunu düşünürdüm.

"Ne bedeli?" dedim tersçe. "İşkence mi yapacaksın bana?" Bunu söylerken gözlerimi devirmiş, absürt bir örnek vermiş gibi davranmıştım. Şimdi evet falan derse şuraya bayılırdım herhalde.

"Hatırlıyor musun?" dedi bana doğru bir adım daha atarak. Bu kez sabit duramadım ve ben de geriye doğru bir adım attım. "Haplandığın gün, o davetten ayrılmadan önce Okyanus'la karşılaşmıştık. Bana ona şiddet uygulayıp uygulamadığımı sormuştun. Ben de kadın olmasının ona her şeyi yapıp paçayı sıyırma özgürlüğü mü verdiğini sormuştum sana?" Başını yana yatırdı ve gözlerimin içine bakarken devam etti. Hep böyle yapıyordu. Gözlerimin en dibine, kimsenin bakmadığı bir dikkatle bakıyordu. Çok derin. "Şimdi sorumu tekrarlayayım mı?"

Bana doğru bir adım attığında bir ileri bir geri oyununu sürdürüp ben de gerilemiştim ki sırtımın soğuk duvarla buluşmasıyla alanımın bitmesinin gerginliğiyle etrafıma bakındım.

Ne klişe bir olaydı bu böyle?

Bayılmıştım.

Umarım daha da üzerime gelir ve beni duvarla kendisi arasına sıkıştırıp maçoluk yapmaya devam ederdi.

30 Ağustos 2022. Beni korkuttuğunu sanıyor olabilirsin ama.. Fena hoşuma gidiyorsun sevgilim. Bana patronluk taslamaya çalıştığında bile sana bayılıyorum.

"Bir erkek olsan şu ana dek kemiklerini kırıp eline vermiştim. Yine de sana karşı merhametli davrandığım için bana teşekkür etmelisin."

Alayla güldüm. "Kemiklerimi kırmadığın için teşekkür ederim Kurşun." dediğimde sesimdeki gerçeklikten uzak ton somuttu.

Üzerime doğru bir adım daha geldiğinde gidecek yerim kalmadığından sadece sırtım duvara yaslı halde durabildim. Şimdi aramızda sadece bir adımlık mesafe vardı.

"Hala o kadar pişkinsin ki, midem bulanıyor."

Laflarının canımı acıtmasına izin vermek istemiyordum. Ona iki yüzlülük yaptığımı düşündüğü için elbette beni yaralamaya çalışacaktı.

Bana doğru bir adım daha attı ve işaret parmağını sertçe göğsüme bastırarak "Sen bir hırsızsın." dedi tükürcesine.

Göğsümde hala maçta yol açtığı morluklardan birinin izi olduğundan işaret parmağının baskısı canımı yakmıştı ama yüzüme bunu yansıtmadım.

Kurşun'un dudağının kenarında küçük bir yara, elmacık kemiğinde de ufak bir kızarıklık aynaya her baktığında beni hatırlamasına sebep olacak şekilde yerli yerinde duruyordu.

Yüzüme değil de bedenime daha çok vurduğu için bedenimdeki yaralar daha fazlaydı. Onun da yüzündeki yaralar benden fazlaydı.

"Bilmediğim bir şey söyleyecek misin?" dedim tek kaşımı kaldırarak. Damarına basmak istiyordum. Neden bilmiyordum. Ama sanki içindeki bütün öfkeyi kusarsa sonraya kalmayacakmış gibi geliyordu. Sinirini bir çırpıda çıkartması daha iyiydi. Ama o buna karşı koyuyordu.

"Sana neler yapabileceğimin hala farkında değilsin değil mi? Ekrem'den ne kadar korkuyorsan, benden çaldığın para kadar daha fazla kat benden korkman gerektiğini idrak edemiyorsun?"

Sessiz kaldım. Sahiden ona bir güven duyuyordum. Sanki gerçekten beni incitmezmiş gibi geliyordu.

Daha sonrasında koca bir palavra olduğunu öğrenecektim.

"Neden biliyor musun?" diye sorduğunda iyice dibime girmiş, beni duvarla arasına almıştı. "Çünkü canını hiç gerçekten yakmadım. Çünkü hiç karşında durmadım." Gözlerimin ikisine de sıra sıra baktı. "Çünkü sen siktiğimin krizlerini geçirirken senin elini tuttum. Bunu sana ailen bile yapmazdı Elfida." Başını bana doğru yaklaştırdı ve kulağıma doğru eğdi. "Çünkü ailen seni adam akıllı sevseydi, benim seni travmalarının yarattığı krizlerinden çıkartmama ihtiyacın olmazdı."

İşte şimdi bana işkence yapmasını istiyordum.

Onu anlamıştım.

Onun beni gören tek kişi olduğunu düşünmüştüm hep. Haklıydım. O, canımı bana vurmaktan daha çok yakacak şeyin kelimeleri olduğunu biliyordu.

Bunu bir keresinde kendisi de söylemişti zaten.

'*Şu an baktığım gözlerinde seni incitmenin ne kadar kolay olduğunu görebiliyorum*.' demişti dağ evindeyken.

Başını kulağımdan çekerek yeniden yüz yüze gelmemize sebep olurken ben ona bakmayı reddetmiştim ki bunu kabul etmeyerek çenemi sertçe tuttu, beni ona bakmaya zorladı. "Ne oldu Elfida? Kirli oynamıyor muyduk? Küstahlığın nereye gitti?"

"Çekil." diyerek onu itmeye niyetlendiğimde bu kez rol yapmıyordum.

Kollarımı tuttu ve karnımın üzerinde birleştirdi. Bileklerimi aşırı bir kuvvet kullanarak sıksa bike yüzünde kendini zorladığına dair bir mimik yoktu. "Şşt."

Yüzümü buruştururken "Canımı yakıyorsun." dedim umrunda olmayacağını bile bile.

Hafifçe gülümsedi. Onu bu kadar gülümsetebilen kişi olduğumu bilse çevresindekiler şoka girerdi muhtemelen. Ama özünde onu gülümseten şeyin acı çekmem olması ironikti.

"Amacım bu çünkü."

Dudaklarını ıslattı ve yüzlerimiz birbirine bir karış uzakken arduvazlarındaki keyfi iyice görmemi sağladı. "Seni buraya getirirken, arabada resmen zor oturdum Elfida." Bileklerimi hala çok fazla sıkıyordu. "Sakın beni iyi bir adam sanma. Sakın vicdanıma dokunacağından senin canını yakamayacağımı sanma. Sana yemin ederim ki seni burada mahvederim ve gözünden düşen her bir yaştan zevk alırım."

Yüzümdeki kaslar geririken dilimi ısırarak sessiz kalmaya çalışıyordum.

Söylediklerini kabullenerek başlamıştım bu işe. Onu bu raddeye bile isteye getiren de bendim, her şeyi göze alan da..

"Sana sordum." dedi bu kez daha farklı bir tonla. "Evindeyken sana sordum." diye bağırdı aniden yüzüme doğru. "'Benden bir şey saklıyorsan şimdi söyle, bir şey olmayacak' dedim." Çenesini sıktı. "Orada itiraf etsen saçının teline bile dokunmazdım. Çünkü benim ağzımdan çıkan her söz gerçektir Elfida." Gözlerimin içine bakarken duvarı delip de içine girmek istiyordum. Bana Kurşun Alpugan'ın bu kadar yakınımda olmasının beni gerileteceğini söyleseler onlara gülerdim ama gözlerindeki bir şey kalbime

batıyordu. "Ekrem'e olan borcunu da öderdim. Sana dokunmasına da izin vermezdim."

Burnumun direği sızladığında böyle konuşmaması için neredeyse on iki yıl sonra ilk kez dua edecektim. Bu canımı daha çok yakıyordu.

Bu kez siniri kendineydi. "Dürüst en azından derdim. Çaresiz kalmış derdim. Belki bir daha şu güzel yüzüne bakmazdım ama hayatın boyunca ne paraya ihtiyacın olurdu, ne de biri seni böyle tehdit edebilirdi."

Yutkunduğumda ağzımı açacaktım ki izin vermedi.

"Ama sen ne yaptın? Adam gibi sormama rağmen şu kadar cesaretli olamadın. Yine yalan söyledin. Gözlerimin içine baktın, güldün."

"En çok iki yüzlülüğüne kızıyorum. Düşündükçe deliriyorum Elfida." Kontrolden çıkıyor gibiydi. Ama sadece öfkeli, kandırılmış bir adamdan farklı olarak bu kez *gerçekti*. Hayal kırıklığına uğramıştı. Beni en çok bu yaralıyordu. "İnandım lan sana."

"Herkes bir şeyler söylerken hiçbirini dinlemedim. Ben seni araştırsam şu ana kadar gelebileceğini mi sanıyorsun?" Güldü. "Erteledim. Belki de hissediyordum ama kestim sesimi, bekledim."

"Kötü bir geçmişin olmuş, eyvallah. Ama bu seni bırakmam için yeterli değil." Gözlerim nemlenecek gibi hissederken boğazımdaki yumru gitsin diye art arda yutkundum. "Bari hayatıma girmeseydin, bari yüzüme gülmeseydin. Bir nebze gururun olsaydı da kardeşlerime, aileme yakınlaşmasaydın. Yüzüme gülerken biraz utansaydın. Koynuma bile girecektin ulan." dedi. "Dağ evinde seni durdurmasam, yine seni düşünerek sonrasında kalbin kırılmasın diye sana engel olmasam bir yatağım kalmıştı girmediğin, ona da girecektin."

"Kurşun-"

"Kes." dedi ama sesi o kadar da keskin değildi. Bağırmıyordu. Hayal kırıklığını dile getirirken farklı duyguların esiriydi. "Yalandan nefret ederim. İki yüzlülükten, sinsilikten nefret ederim. Ve sen nefret ettiğim her şeysin Elfida Alaner."

Hayır hayır sevgilim. Ben sevdiğin her şey olmak istiyorum. Elbet olacağım, ama gözlerime bakıp bana benden nefret ettiğini söyleme.

Lütfen.

"Şimdi bana şu gözlerle bakıyorsun ya," dedi dalga geçer gibi. "Üzgünmüş gibi." Başını iki yana sallarken yüz ifadesi söylediklerini doğrular bir ifadeye büründü. "Sadece tiksiniyorum."

Bileklerimi bıraktı ama zaten artık onları oynatacak mecalim yoktu. "Çünkü sen hep böyle bakıyordun. Onarılmaya, iyileştirilmeye ihtiyacın varmış gibi.. Sana hiç bir zaman yalan söylemedim Elfida. Yine söylemeyeceğim. Sen öyle baktıkça benim de seni iyileştirmeye ihtiyacım olduğunu düşünüyordum. Farklı olduğuna inanmıştım. Yanımda kendin olabiliyorsun sanmıştım. Yalancının teki olduğundan bir haberdim."

Dudaklarını ıslattı ve nefesini bıraktıktan sonra göz bebeklerime baktı. "Bir anlığına da olsa, ihtimal vermiştim."

"Neye?" diye sordum titrek bir sesle. Kalbimi eline almış, avuçlarında sıkıştırıyordu.

"Boş ver." dedi sadece. "Tek bilmen gereken, bu saatten sonra bir yudum suya muhtaç kalsan, okyanuslarım da olsa sana bir damlasını vermeyeceğim." Yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve bu yakınlık onu hiç etkilemiyormuş gibi ifadesizce devam etti. "Sana benden korkmayı öğreteceğim Elfida."

Sessizce arduvazlarının içine bakmama, derinlerinde sözlerinin doğruluğundan şüpheleneceğim bir şeyler aramama rağmen boşluktan ibaretti.

"Ne oldu? Konuşmuyorsun." Yüzüme düşen bir saçı kulağımın arkasına itti. "İçine mi oturdu?"

Verecek bir cevabım yoktu.

Karşısında, kendimi olduğumdan çok daha güçsüz ve kötü biri gibi hissederken ağzımı açıp söyleyecek tek bir şeyim yoktu.

"Yoksa sadece oynuyor musun?" diye sordu alay eder gibi. "Sahi, hiç gerçek kendini gösterdiğin bir an oldu mu yanımda? Yoksa bütünüyle iki yüzlü müydün?"

Düşünür gibi yaptı ve "Belki kriz geçirdiğin anlarda." diyerek kendi cevabını verdi. "Onlar da gerçekse tabi.."

"Gerçekti." dediğimde sesim kısıktı.

Başını salladı. "Gerçektir tabi. Ama itiraf edeyim, senin kadar sevilmesem benim de öyle absürt travmalarım olabilirdi." Başımı kaldırdığımda gözlerinin içine 'yapma' der gibi baktım ama umursamadı. "Tuvalette sana bir paçavra gibi davrandığını duyduğumda abine kızmıştım." İnatçı bir tutam yine yüzümün yanına düştü ve o yine sözleriyle ruhumu sikmiyormuş gibi bir incelikle onu da kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Annenin eve geliş saatini umursamadan kendini astığını öğrendiğimde.. Babanın seni hiç sevmediğini öğrendiğimde.. Nil'in hep senden daha değerli

olduğunu öğrendiğimde.. Bunları okurken hepsinin acısını senden sileceğimi bile düşünmüştüm." Eli hala saçlarımı sıkıştırdığı kulağımın arkasındayken parmaklarını tenime sürterek yavaşça yüzümden aşağı indirdi. "Ama belki de insanlar seni sevmemekte haklıdır ha, Elfida?"

Elimi tutan adamdan, boğuştuğum kabuslarıma dönüşmüştü. Savaştığım iç sesime dönüşmüş, karşımda dikilmiş yetersizliğimi mırıldanıyor ve bu dünya üzerinde en değer verdiğim insan olarak, diğerlerinin yolunu izliyordu.

Kendimi sevmeme asla müsaade etmeyen o insanların arasına karışmıştı.

"Annesi babası da evladını sevmeyecekse kim sevecek sonuçta değil mi?"

Çenemi yumuşakça kavradı ve başımı kaldırarak ona bakmamı sağladı. Oysa gözlerimi yeni ayırmıştım üzerinden. Sözlerinin sertliğinin aksine ses tonu ve dokunuşları çok yumuşaktı.

"Canını en çok yakması gereken şey ne biliyor musun?" diye sordu baş parmağını çenemde gezdirerek. Başını biraz daha eğdi ve sesini biraz daha kıstı. Ama arduvazları hala gözlerimdeydi. "Seni kendi isteğiyle sevmeye hazır tek insandım."

Beni tamamen bıraktı. Geri çekildi ve eserine kısa bir bakış attı. Duvardan destek alarak zar zor ayakta dururken gözlerimin feri gitmiş gibi hissediyordum.

"Ama sen bunu da mahvettin."

Beni soğuk odada yalnız başıma bıraktı ve kapıyı arkasından çekip çıktı. Bense öylece kalmaya devam ettim.

En acısı, sadece doğruları söyleyerek beni bu kadar parçalayabiliyor olmasıydı. Benim düşündüğüm gerçekleri suratıma gözümü kırpmadan söylerken değersizliğimi yüzüme vuruyor olmasıydı.

30 Ağustos 2022. Bugün bana bir silah doğrulttun. Tetiği çekmedin. Ama az önce kalbimi paramparça etmek için bir silaha bile ihtiyacın olmadığını anladım. Hak ettiğimi bilmek sadece daha kötü hissettiriyor.

Belki de saçmalıktı.

Belki de her şey sadece benim kafamdaki peri masalıydı.

Belki de asla beni sevmeyeceksin.

Herkes gibi.

Çünkü belki de herkes haklı..

KURŞUN A. ALPUGAN

Elimdeki eski televizyon kumandasını, beş metre ötemdeki odada olduğunu ve duyabileceğini umursamadan duvara fırlattığımda koltukta oturan Açanay'ın gözleri her bir hareketimi sakince izliyordu.

Az önce ona hak ettiği, yapabileceğim en büyük işkenceyi yapmıştım.

Kimsesiz bir kızı kimsesizliğinden vurmuştum.

Hak ediyor muydu? Elbette ediyordu.

Ama ağzımdan çıkan her bir sözle berraklaşan o gözlerini görmek *bana* işkence gibi gelmişti.

Buraya gelirken deli gibi canını yakma arzusuyla dolup taşıyordum. En çok daha bir hafta önce gözlerine bakarak, dürüstlüğünden medet umarak sakladığı bir şey varsa söylemesini söylediğimde benimle alay eder gibi suratıma gülmesinin, dalga geçmesinin kızgınlığı vardı üzerimde.

Sikik sebeplerinin hiçbiri umrumda değildi.

Benden çalan bedelini öderdi ve o da bu bedeli ödeyecekti.

Ama bir şey beni rahatsız ediyordu. Onun için '*kafasına silah yaslanacak türden biri değil'* demiştim. '*Bunu yaptığımı düşünemiyorum bile'* demiştim. Bugünse ona bir silah çekmiştim.

İki yüzlü bir hırsız olmasına rağmen yanlış hissettiriyordu.

O bir sıçandan fazlasıydı.

Bir yılandı. Ben fark bile etmeden hayatıma sürünerek giren, kendine aptal bir yer edinen bir yılan.

Ben onun canının yanmasını, kırgınlığını önemserken; bana iyi hissettirdiğine inanarak yanında dururken o sadece çalmak için yanımdaydı. Sadece çalmak için benimle konuşuyordu, bana gülüyordu. Bunca zamandır oynuyordu.

Gözleri enfes şekilde güzeldi. En başından beri biri tek renk, diğeri iki renk olan heterekromili gözlerini izlemekten mantıksız bir keyif alıyordum.

Şimdiyse o garip gözlerin içine yerleştirdiğim kırılganlık bir yanıma keyif verdiği kadar bir yanımı rahatsız ediyordu.

Siktiğimin yerinde bana böyle aptal gibi hissettiren başka bir insan evladı olmamıştı.

Her şey, her zaman çok basitti. Biri bana karşı bir hata yapardı. Onu öldürürdüm. Vicdanım rahatsız olmazdı, öldürdüğüm kimse kabuslarıma falan girmezdi. Geceleri de bebek gibi uyuyordum. O lüzumsuz insanların çoğunun ismini bile hatırlamaz, görsem tanımazdım. Katil olmak bende travmatik bir etki yaratmıyordu.

Öldürmeye gerek görmediklerimi de onlara ölmeyi diletecek kadar fiziksel acı vererek cezalandırırdım.

Bu kadardı işte.

Siktiğimin siyah ve beyazı.

Oysa siktiğimin grisiydi.

Kendime olan öfkemi de ondan çıkartmak istiyordum. Karşısında durup onu geçmişinin kabuslarıyla yüzleştirecek cümleler kurarken biraz bile rahatsız değildim. Haline biraz bile acımamıştım.

Ama odadan çıkmadan önce son kez bakışlarımı üzerinde dolaştırdığımda o harap halini görmek içine girdiğim baloncuk patlamış gibi hissettirmişti. Dağınık saçları topuzundan düşerken cam gibi gözleriyle yere bakan, burnunun kenarları kızarmış, pembe pijamaları içinde ayakta durmaya çalışıyordu.

Onu bu hale sokan bendim.

Aslında temelde kendisiydi.

Bundan sadece saatler önce, ona kanmayı seçen bir adamken karşımda öyle durduğu takdirde onu bu hale getireni öldürmeye yemin eder ve kollarımın arasında sakinleşmesini beklerdim.

Bu da çok saçmaydı.

Sıradan bir kadındı işte. Hiçbir şey bilmiyorken de onu önemsemek yeterince başımı ağrıtıyordu.

Telefonumun sesi kafamın içindeki sesleri susturarak bilincimi dış dünyaya çektiğinde cebimdeki cihazı çıkarttım ve ağrıyan başıma bir etkisi olmayacağını bile bile bir elimi şakaklarıma bastırdım.

Arayan annemdi.

Şu an onunla çay kahve muhabbeti edemeyecek kadar gergin olduğumdan meşgule attım ve cihazı cebime sokmakla uğraşmayarak Kılıç'ın oturduğu koltuğa fırlattım.

Annem az önce yaşanan manzaraya tanık olsa hayatı boyunca yapmadığı bir şey yapar, suratıma bir tokat atardı herhalde. Elfida'nın o halini görse, onun güzel suratına kanardı ve onu böyle üzdüğüm için karşıma geçip bana beni böyle yetiştirmediğiyle ilgili uzun nutuklar atardı.

Ona kızamazdım sanırım.

Ne de olsa o güzel surata ben de kanmıştım.

Açanay'ın oturduğu koltuğa çökerek iki elimi de başıma yasladım ve gözlerimi kapatarak biraz olsun sakinleşmek için dua ettim. Biraz olsun sakinleşmeliydim ki, içeri girip onu parçalamayayım.

Açanay'ın ince parmakları omzuma dokunduğunda yavaşça hareket ettirdi. "Sakin ol. Olan oldu artık yapacak bir şey yok. Önümüze bakacağız." Bekledi ve devam etti. "Böyle insanlar hep vardı, hep olacak Kurşun. Dün adı Ali'ydi, bugün Elfida, yarın da Ayşe olur Veli olur. Çok daha beterlerini de gördük. Alt tarafı bir hırsız. Yüz milyon."

"Para sikimde bile değil." dedim başımı kaldırmadan.

Üstelemedi, 'ne o zaman' diye sormadı. Sadece sessiz kaldı ama eli hala gerginliğimi almak ister gibi omzumdaydı.

Elfida'nın kim olduğunu öğrendiğimde, yani birkaç saat önce ilk Açanay'a anlatmıştım. Kılıç'a söylemek o an için gözüme büyük bir baş ağrısı gibi görünmüştü. 'Ben demiştim' diye dakikalarca konuşacak, gözlerini suratıma dikip kinayeli bakışlar atacaktı. Açanay'sa böyle tepkiler vermezdi. Ne olursa olsun durur, düşünür ve şaşkınlık belirtisi bile göstermeden söylediklerimi yapmak için hazırda beklerdi.

Açanay benim her koşuldaki sağ kolumdu.

Bazen şirket işlerine dokunurdu, bazen *diğer işlere,* bazen Lacivert ve Mavi'nin güvenliğiyle ilgilenirdi, bazen birilerinin peşine takılır, bilgi edinirdi; bazen cesetleri ortadan kaldırırdı, bazense bir işkence ustasıydı.

Kılıç'sa dostluğun dışında, daha çok Mavzer'le ilgileniyordu. Oradaki insanlar ve problemler onun göreviydi. Yine de Açanay sağımdaysa, o da her zaman solumda olurdu.

Ancak her şeyi öğrendiğinde beklediğim tepkinin birazını bile vermemişti. En başında neredeyse şaşırmış bile görünmüştü. Sakince eğilip bilgisayardaki yazıları okumuş, bir süre beklemiş ve çok bir şey söylemeden kalktığı koltuğa geri oturup ne yapacağımızı sormuştu.

Güvendiğini ve hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordum. Bu Kılıç için asla alışılmadık, çok nadir bir durumdu. Elfida gibi şüphe yaratan birine, baştaki tüm suçlamalarına rağmen güvenmiş ve yanılmıştı.

Bense ona hiç güvenmemiştim. Sadece ağzından çıkanlara, gözlerinde gördüklerime inanmak istemiştim.

Başımı daha sert ovdum. İhmalkârlığımın cezasını da ona kesiyordum.

Ona söylediğim tüm o şeyler düşüncelerimden çok bağımsızdı. Ailesinin sevgisizliğinin asla Elfida'yla ilgili olduğunu düşünmüyordum. Aksine, Elfida'nın bugünkü hâlinin ailesinin suçu olduğunu düşünüyordum. Gerçek bir babaya, abiye, anneye sahip olsa bugün Mavzer'de bile olmazdı. Olmamalıydı da. İllegal bir dövüş mekanıydı evet, ama bu piyasada bin beterleri vardı. Belki de elime düşmek Elfida'nın şansı bile sayılabilirdi. Onun gibi güzel, yaşça küçük kızları başka kulüplerde harcar, bambaşka yollara sokarlardı.

Belki ailesi gerçek bir aile olsa çalmazdı. Bugün bir hırsız olmazdı, dolandırıcı olmazdı. Travmalarının esiri olmazdı.

Asıl ceza kesilmesi gereken ailesiydi.

Çoktan gebermemiş olsalar, babasını da, annesini de onun oturduğu o sandalyelerden birine oturdurdum ve Elifda'nın acı çekerek ödeyeceği her şeyi onlara ödetirdim.

Ama ne yazık ki onlar ölülerdi ve benim elime bir tek o ufaklık kalıyordu.

Acıma mı deniyordu buna? Merhamet mi? Belki de sadece onun yaşlarında iki kızın abisi olmanın içime ektiği empatiydi onun canını yakmak isterken içimde ortaya çıkan, onu kollamak isteyen fısıltı.

Ben hayatta olduğum müddetçe ne suç işlemiş olurlarsa olsunlar kimse Lacivert'e de, Mavi'ye de benim ona yapacaklarımı yapamazdı.

O Ataner denen piç ise biraz adam olsa, kardeşinin başına gelecekleri engellemek için biraz çaba sarf ederdi.

Sana yapacağım her şey için özür dilerim ufaklık. Gözlerindeki kırgınlığı görmek bana zevk vermesinin yanı sıra içimde bir boşluğa neden olsa da, iki yüzlü hırsızlar, hak ettikleri sonu yaşarlar. Ve sen Elfida Alaner.. Elif Elfida Alaner.. Henüz bu dünyada doldurmadığın yirmi bir sene burnundan gelecek de olsa artık benim itibar meselemsin.

Bunları onun suratına söylemek istesem de sadece içimden geçirmekle yetindim. Ona karşı hiçbir zaman gerçekten acımasız olmamıştım. Tanışacağı Kurşun'u ona hiç göstermemiştim. Ama o bir seçim yapmıştı ve bu saaten sonra başka bir yüzümü görmeyecekti.

Benden çalan bir hırsızı yaşattığım camiada duyulursa Kurşun Alpugan isminin çağrıştırdıkları sarsılırdı. Bazı aptallar bunu herkesin yapabileceği izlenimine kapılırdı. Özellikle sadece bir iş insanı olduğumu sananlar, ufak beyinleriyle otoritemi sorgulardı. O küçük kızın, başka küçük kafalaların

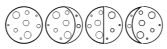
yol açacağı problemlerin ortaya çıkmasına neden olması an meselesiydi. Şimdiden birkaç fısıltının dolandığını duymuştum.

Ve ben buna asla müsaade etmezdim.

Kimliğim, geçmişim ve yaşanan olaylar düşünülürse onun ölümü, bu işin tek yoluydu.

Böyle bitsin istemezdim ufaklık.

Bir anlığına da olsa bir hikayemiz olabileceğini düşünmüştüm.

Ekrem'in deposunda sakin adımlarla ilerlerken boş koridorun duvarlarına çarparak yankılar oluşturan adım seslerim kendi kulaklarıma ulaşıyordu.

Geleceğimden haberi yoktu, ama oturduğu masasından başını kaldırıp da karşısında beni gördüğünde yiğitliğe bok sürmemek adına şaşkınlığını hemen ört pas etti.

Ona baş selamı verdim ve masasının karşısındaki koltuklardan birine rahatça yerleşirken gözlerimi suratına dikerek "Bir selam sabah bile yok mu?" diye sordum sıfır mimikle.

Ellerini masasında birleştirdi ve "Seni ayağımıza getirmek büyük şeref." dedi gerçeklikten uzak bir tonlamayla. "Ziyaretini neye borçluyum?"

Burada olmam çok normal bir şeymiş gibi davranmayı seçiyordu. Sokak boyu onca koruma dururken nasıl girdiğimi sormayı kendine yedirememiş olsa gerek moruk sormaya yeltenmemişti bile.

Ceketimin iç cebine uzandım ve bir kağıt parçasını çıkartarak masasına, önüne attım. Çirkin suratını gereğinden fazla görmek keyfimi kaçıracaktı.

Gözlerini gözlerimden sakince ayırdı ve masasındaki çeke baktı. Üzerinde yazan miktarı okumakla bir saniye kaybetti ve yeniden sakin bakışları yeniden bana döndü.

"150 milyon liralık bir çek." dedi gördüğünü dillendirerek. "Bir anda gönlünden kopmamıştır herhalde?"

"Elfida'nın borcu kapandı."

Moruğun tek kaşı havalandığında iyi bir poker suratı olsa da bu anın yaşanmasını hesap etmediğini benden gizleyebilecek kadar iyi değildi.

Boğazını temizledi ve başını salladı. "Borcunu taksitlere böldüğümüzden bir kısmını zaten ödemişti." dedi. "Bana borcu olandan fazlasını veriyorsun evlat."

"Üzeri kalsın." dedim düzce. "Harçlık yaparsın."

Dudakları kıvrıldığında sakince ayağa kalktım ve ona tepeden, son bir bakış attım. "Onunla olan tüm münasebetin bitti. Bu saatten sonra adı ağzından çıkmayacak. Sıkıntın olursa, bana gel."

Dudakları biraz daha kıvrıldı. "Bizim renkli göz senin himayene mi giriyor?"

Onu cevapsız bıraktığımda "Bana neden borcu olduğunu merak etmiyor musun?" diye sordu.

"Hayır."

Arkamı döndüm ve çıkışa doğru yürümeye başladım. Şimdi o küçük aptalın borçlu olduğu tek bir kişi vardı. O da bendim.

"Onunla bir kez konuşmama izin ver." dediğinde adımlarım durdu. Cümlenin sonundaki 'izin ver' kelimesini benden izin istemek için kullanmadığını bildiğimi biliyordu. Koşullar her ne olursa olsun özür dilemez, izin istemez ve teşekkür etmezdi.

Tanıdık özelliklerdi.

"Hayır." dedim sadece, normal tonumun biraz bile dışına çıkmadan. "Konuşacak bir şeyiniz kalmadı."

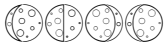
Ekrem kısık sesle güldü. "Artık borcu ödendiğine göre, bende ona ait olan ufak bir şey var. Onu geri alabileceğini söyleyeceğim."

"İhtiyacı olmayacak." dediğimde kaşları çatılır gibi oldu. Bir tepki vermesine anlam veremesem de düz düz bakmakla yetindim.

Her ne söyleyecek gibi olduysa vaz geçti ve söylediği şeyin arkasında durmaya devam etti. "Bu bir ihtiyaç meselesi değil evlat. Bir cisimden bahsetmiyorum. Eminim yanındadır. Bize ufak bir telefon görüşmesi ayarla. Geçtiğimiz yıllarda onu biraz incittim, borcu bittiğine göre bunu söyleyeceklerimi duymayı hak ediyor."

Onu cevapsız bıraktım ve arkamı dönüp oradan çıktım.

Onu incitmişti.

ELFİDA ALANER

Kaç saattir bu odada tek başıma dolandığımı bilmiyordum. Muhtemelen üç dört saat olmuştu. Tahta sandalyede oturmaktan ağrıyan popom dinlensin diye yürürken Kurşun'un bir yere gittiğini biliyordum.

Kulağımı tahta kapıya yasladığımda içeriden Açanay ve Kılıç'ın bir uğultu halinde gelen ve anlaşılmayan konuşmalarını duyabiliyordum.

Kurşun sesi ise birkaç saat önce bir kapı kapanma sesinin ardından duyulmamıştı. Dolayısıyla çıkmıştı. Açanay ve Kılıç da gitmek için onu mu bekliyorlardı? Kurşun onları bana bekçilik yapmaları için mi bırakmıştı?

Hepsini bir kenara ittim. Önemli olan tek bir soru vardı.

Beni nereye götürecekti?

Her şeyin umduğum gibi olmasını dilerken dudaklarımı dişleyerek ellerimi omuzlarımda gezdirdim ve tenimi ısıran soğuğu biraz azaltmak için ovuşturmaya başladım.

Saatlerdir burada olduğum için soğuğa alışsam da arada hala ufak titremelere esir oluyordum.

O gittikten sonra bir saat kadar bomboş dikilmiş, acımasız sözlerini ve bakışlarını düşünmüştüm.

Ona küsmüş, barışmış ve asla özür dilemediğini ve dilemeyeceğini bilsem de onu affetmiştim.

Her şeyi bu hale getiren bendim. Bunu planlayan bendim. Kurşun Alpugan'ın nasıl bir adam olduğunu bile bile her şeyi göze alan bendim. Ona yalan söylemiş, kandırmıştım. Şimdi gelmiş ondan iyi niyet bekleyemezdim. Çünkü o, kötü niyetli olduğuma inanıyordu. Ben inandırmıştım.

Her şey geçecekti.

Bu günler, sadece hayalini kurduğum o andan önceki geçiş dönemi, ödenmesi gereken bir bedeldi.

Bacağımı sallarken kapının birden, kabaca açılmasıyla yerimden fırladım ve kapıya doğru döndüm. Arduvazları üzerime dokunur dokunmaz kemiklerime kadar üşürken, varlığıyla iliklerime kadar ısındım.

Bakışlarını benden çekti ve kapıyı ardından kapattıktan sonra bir problem olup olmadığını görmek ister gibi odaya bakındı.

Belki de benden bu odanın içindeki üç beş şeyi de kırıp dökmemi, içeridekileri zorda bırakmamı bekliyordu.

Bense sadece oturmuş ve onu beklemiştim.

Buradan gitmek için.

Beni götürmesi için.

"Aç mısın?" diye sorduğunda ne ilgiliydi, ne umursuyordu. Sadece hayatta kalmam için sormuş olmalıydı.

Düşündüğüm son şey bile değildi.

Başımı iki yana salladım.

Başını sallarken elini cebine soktuğunu ve telefonunu çıkarttığını gördüğümde kaşlarım çatılır gibi oldu. Ekranda birkaç şeye dokunduktan sonra dört adımda üzerime doğru geldi ve cihazı elime bıraktı.

"Ekrem seninle konuşacak. Son kez."

İsmini duymak beni germiş gibi davranırken onu çoktan aradığını görerek cihazı kulağıma yasladım. Bir yandan da anlamlandırmaya çalışıyordum. Bana böyle bir imkan tanıması anlamsızdı. Eğer onunla görüştüyse bunu koca adam istemiş olmalıydı.

Ekrem'in "Elfida," diyen sesini duyduğumda Kurşun'un odadan çıkmayacağını anlayarak kulağımda olmasına rağmen cihazın sesini iyice kıstım ve "Efendim?" dedim rol icabı biraz çekingen bir sesle. Ne de olsa o beni tehdit eden, borçlu olduğum adamdı(!)

"Beni sadece sen mi duyuyorsun?"

"Evet."

"Güzel." dedi ve derin bir nefes bıraktı. Bense Kurşun bana bakmıyor, hatta odada yokmuşum gibi davranıyor olmasına rağmen suratımı ifadesiz tutuyordum. "İyi misin?"

"Evet." dedim bir kez daha. Mümkün olduğunca az kelime kullanmam gerekiyordu.

"Kurşun bana borcunu ödedi. Parayı senin için muhafaza edeceğim..." Duraksadı. Dilinin ucuna gelenleri yutmakla söylemek arasında gelip gidiyormuş gibi hissettiğim birkaç saniyenin sonundaysa yeniden ağzını açtı." Eğer vazgeçtiysen, canını yaktıysa ve orada olmak istemiyorsan seni oradan alırım. Sadece 'tamam' de."

Koca adam beni merak mi ediyordu?

Tüm geçmişimize rağmen iyiliğimi düşünmesi içimi ısıtırken "Hayır." dedim sakince.

Bugüne ulaşmak üç yılımı almıştı. Bu kadar kolay vazgeçer miydim?

Israr etmedi. "Pekala. Şimdi sana beklediğin bir haber vermişim, borcunun kapanmasıyla sana yaptığım bir kötülüğü bitirmişim gibi şaşır ve sevin. Konuşmayı dinlemesinden endişelenme, benim telefonumla yapılan hiçbir arama dinlenemez." Nefesini bıraktı. "Kendine iyi bak, küçük."

Telefonu kapattı.

Bense dediklerinin üzerine önce şaşırmış gibi gözlerimi büyüttüm ve aşırı olmayacak şekilde bir sevinç belirtisi verdim. Aynı zamanda biraz duygusallık da katmıştım işin içine.

Demek koca adam bana sırf bu soruyu sorabilmek için ona yalan söylemiş ve bir şekilde bana ulaşmıştı.

Cihazı kulağımdan indirirdiğimde Kurşun onu yeniden aldı ve cebine soktu.

Neler olacağının beklentisiyle gerginlik ve heyecan duygularını dibine kadar yaşarken karşımda dikildi ve gözlerini boydan boya üzerimde gezdirdikten sonra ifadesiz arduvazlarını yüzümde tuttu. Boy farkımızdan dolayı boynu aşağı eğikti.

"Borcunu son kuruşuna kadar ödeyene dek yanımdasın Elfida."

Dışarıdan mimiksiz kalmaya çabalarken içimdeki rahatlama hissinin içimde kalması için çabalıyordum. Bunu zaten söylemiş olsa da duymak iyi hissettiriyordu.

Yanımdasın Elfida.

Yüz kaslarım gerilirken "Kurşun." dedim sertçe. "İki yüz milyonu bulmamın ne kadar süreceğinden haberin var mı senin? Yanımdasın da ne demek?" Bu fikir beni çıldırtıyormuş gibi gözleri büyütttüm.

Zaten çıldırtıyordu. Sadece düşündüğü şekilde değil.

Kaşlarını 'ben bilmem' dercesine kaldırdı. Soğuk ifadesi, keskin hatlı suratına çok yakışıyordu. "Orası senin problemin." Başını yana yatırdı ve bir sır verirmiş gibi sesini tehlikeli bir tona alçattı. "Ama bu dünyada kimse bana borçlu ölemez Elfida."

Dudaklarımı ıslatırken bir çare düşünüyormuş, çıkar yol arıyormuş gibi davrandım.

"Ne yani? Sonsuza kadar bu odada mı yaşayacağım?" Gülmeye çalışmış ama beceremediği gibi davrandım. "Dedem merak etmez, beni bulamaz mı sanıyorsun? Üvey olabilirim, belki Nil'den daha az üzerine düşülüyor da olabilirim. Ama dedem canımın yanmasına asla müsaade etmez. Beni illa ki bulur. Aziz Andıç o."

Gözlerime biraz baktı ve elini kaldırarak iki ucundan içe doğru katlayarak, avcunda tuttuğu kağıdı yüz hizzamda kaldırdı.

"O ne?" diye sordum.

Kağıdı açtı ve göğsüme çarpar gibi bıraktıktan sonra ben düşmemesi için kağıdı yakalarken bir adımda ilerleyerek tahta sandalyeye oturdu, bir bileğini diğer bacağının üzerine attı. Elini okumam için 'buyur' der gibi kaldırdıktan sonra gözlerim kağıda indi.

Bu maçtan hemen önce imzaladığımız sözleşmeydi.

Kaybedenin, her halükârda kazananın isteğini gerçekleştireceğini anlatan sözleşme.

Kaşlarımı çatarak kafamı kaldırdım ve ona baktım. Bu kez gerçekten anlamamıştım. "Bu ne alaka şimdi?"

Gözleri keyifle parladı. "Işıklar sönmeden önce sırtı yerde olan kimdi Elfida?" diye sordu. "Sen pes edip, maçı bırakmadan önce son darbeyi vuran bendim. Herkesin gördüğü buydu."

Ağzım şaşkınlıkla açılırken aklımdaki şey bambaşkaydı. Bunu yapmış olmasını istemiyordum. "Işıkları sen mi kapattırdın?" diye sorduğumda yüz ifadem allak bullaktı.

Bile bile bunu yapar mıydı?

Korkumu bana karşı kullanır mıydı? Üstelik ozaman hiçbir şeyden haberdar bile değildi.

"Hayır."

Dümdüz ifadesiyle ağzından çıkan tek kelimeyle içime su serpilirken dürüstlüğünü sorgulamadım bile. Yalan söylemezdi. Hele bu saatten sonra, yalan kurgulayacak kadar önemsemezdi.

"Ama her kim yaptıysa çok iyi yapmış."

"Bu," dedim ve yine şaşkınca önce kağıda sonra ona baktım. "Bu çok saçma. Maçı kazanmadın sonuçta."

Pozisyonunu bozmadan bana baktığında, sanalyede oturuyor olması önemli bile değildi. Bu şekilde bile bana tepeden bakıyormuş gibi hissettiriyordu. Beni yönettiğine çok emindi. "Bak Elfida." dedi ismim ağzından kalın sesiyle ettiği bir dua gibi dökülürken. "Bu seni burada tutmaya ikna etmek için değil. Bu saatten sonra senin ikna olmak, itiraz etmek, karşı çıkmak gibi lükslerin yok. Ben git diyene kadar kalacaksın." Anlayıp anlamadığımı görmek ister gibi gözlerime baktı. "Ama oldu ki deden karşıma çıktığında bu kağıtlar onu ikna etmek için yeterli olacaktır. Ona maçın kayıtlarını, sen dövüşmeyi bırakmadan önce benim üzerinde

olduğumu, seninse pes ettiğinin kayıtlarını izletebilirim." Es verdi. "Hatta bunu doğrulayacak bir çok insan da bulabilirim."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken gerçekten beni elinde tutma özgürlüğüne sahip olması canımı sıkmıştı.

Bu benim istediğimde çekip gitme özgürlüğümü kısıtlardı.

Her şey, o kontrol eden tarafmış gibi gözükürken her şeyi planlayan ben olduğumda ve kimsenin gerçek anlamda bir boktan haberi olmadığında çok daha iyiydi.

Yine de kendimi rahatlattım. Gitmek istediğim takdirde bir kağıt parçasıyla beni elinde tutamazdı. Beni aslında o kadar tanımıyordu ki. Gitmek istediğim takdirde hiçbir koşulda, beni bir dakika bile zapt edemeyeceğini bilmiyordu.

Ayağa kalktı ve kağıtları elimden çekip aldıktan sonra "Yürü." dedi kaşlarıyla kapıyı işaret ederek. O konuşana kadar kaşlarımı çatmış, bir iç çatışma yaşadığımın farkında bile değildim.

Yürümedim.

Çünkü gerçekten zorla esir tutulacağını öğrenen insanlar, kaçırıcılarına itaat etmezlerdi değil mi? Filmlerdeki o aptal kızlar gibi davranmalıydım.

Ama belki de o kadın başrole kıyamayan erkek başrol değildi. Parmaklarını koluma inanılmaz bir baskıyla sararak beni kapıya doğru ittirdiğinde bir an ani hareketiyle ayaklarım birbirine karıştı. "Denileni yapmayı öğrenmediğin her seferinde canın bir öncekinden fazla yanacak."

Dudaklarımı kıvırdım. Ama bu sevimliden ziyade soğuk bir görüntü oluşturuyordu. "Fiziksel olarak beni oradan oraya fırlatabilmenin, sadece ben müsaade ettiğim sürece gerçekleşebileceğini unutmuşsun Kurşun." dedim. "Hatırla."

Kolumu doğru açıyla kıvırırarak parmaklarından kurtardıktan sonra ona ikinci kez bakmadan kapıyı açtım ve çıktım.

Her şeyin planım dahilinde olması da bir yere kadardı. Oradan oraya fırlatılan değersiz bir oyuncak olmaya katlanmanın da limiti vardı.

İçimdeki, bazen susturması imkansız olan sesten sadece benim duyabileceğim bir ses yükseldi. *Sen yirmi bir yıldır değersiz bir oyuncak olmaya zaten katlanıyorsun Elfida.*

Onu görmezden gelmeye alışmıştım. Sadece içimdeydi.

Odadan çıkmamla adımımı bastığım salonu incelediğimde buranın salon demeye bin şahit isteyeceğini düşünüyordum.

Bu eski püskü gece kondu evinde ne işimiz vardı?

Adımımı bastığım ufak salon, evin giriş kapısından girdiğiniz anda basacağınız ilk yer oluyordu. Kapı odanın içindeydi. Salonda iki tane demode, yırtıkları olan üçlü koltuk karşılıklı duruyordu. Yüksek bir sehpanın üzerinde duran ufak, tüplü televizyon; yerdeki sadece babaanne evlerinde olacak türden halı ve ilerdeki tek kapaklı ahşap dolap dışında başka bir şey yoktu.

Camların önündeki beyaz tül perdenin arkasındaki demir parmaklıkları görebiliyordum.

Görebildiğim kadarıyla çıktığım oda dışında sadece iki kapı daha vardı. Beyaz boyasının yarısı çıkmış, yarısı buzlu camlı olan kapıların birinin aralığından görebildiğim kadarıyla o eski bir mutfağa açılıyordu. Diğeriyse lavabo olmalıydı.

Öyleyse yatak odası, saatlerdir içinde bulunduğum oda olmalıydı ama onlar orayı boşalttırmış ve boş bir depoya döndürmüşlerdi.

Yaşanması imkansız bir yere benziyordu.

Eski, pis ve rutubetliydi.

Neden buradaydık ki? Bir an önce gitmeyi bekliyordum.

Yine de ağzımı açmadım. Açanay'ın bakışlarına karşılık vermeden evi incelerken Kılıç'ın zaten bana bakmadığını biliyordum. Telefonuyla oynuyordu. O an herkesin üzerinde ceketi veya montu olduğunu, sadece benim ince pijemalarla olduğumu fark ettim.

Kurşun'sa odadan çıktı ve yanımda durdu.

Gözlerini zaten bilmesine rağmen evde gezdirdi ve sonra başını bana doğru çevirdiğini hissettim. Bir şey söyleyeceğini düşünerek ona baktığımda, gözlerinde bu evden hoşlanmamamdan hoşlandığını belli eden o keyfi görmek tadımı kaçırmıştı. Zihnimin gerilerinden gelen 'acaba'yı hemen susturdum.

"Sevdin mi Elfida?" diye sorduğunda bir eli cebinde, sırtı dik olacak şekilde rahat bir tavırla yanımda dikiliyordu. "Yeni evini."

Gözümün önüne gelen karartıyla başımın aniden döndüğünü, kulaklarımın uğuldadığını hissettim. Bulanıklaşan görüşümle karşımdaki boyası sökülen duvara bakarken şakaklarıma batan iğneler canımı yaktı.

Yeni evimi.

"N-ne?"

"Bir hırsızı evime sokup, ailemin arasına katıp, üstüne bir de besleyip konforlu bir şekilde yaşatacağımı mı düşünmüştün?" Gözleri etrafında dolandı. "Hak ettiğinden fazlası olsa da, tanışıklığımızın hatrına.."

Yan gözle Açanay'ın beton gibi suratında ufak, kötücül bir gülümseme yakaladım.

Daha önce bana hiç böyle bakmamıştı. O tatlı dilli kadın bu kadın değildi.

Kurşun'un bile gözleri keyifle parlıyor, gülümsemese dahi dudakları olduğundan daha gergin, gülümsemeye daha yakın duruyordu.

Odada mimiksiz olan, şakın veya eğleniyor gibi gözükmeyen tek kişi Kılıç'tı. Sadece ifadesizdi. Buz mavilerinden tek bir duygu okunmuyordu.

O sırada Kurşun bana bir şeyler anlatmaya başladı ama onu zar zor duyuyordum. "Mutfak dolabında yiyebileceğin birkaç şey var. Kendine yemek hazırlayabileceğin malzemeler aldırdım ama öyle çok bir şey bekleme. Maalesef bir yatak odan yok, şu koltuklardan birinde uyursun. Dolapta birkaç kıyafet var, çarşaf, yorgan falan da bulursun. Televizyon çalışıyordu ama kumandası yok, şansına küs. Banyoda ihtiyacın olabilecek ped, tampon, şampuan, diş fırçası gibi temel şeyler var." Unuttuğu bir şey var mı gibi etrafına bakındıktan sonra allak bullak olmuş suratıma döndü. "Öyle bakmak yerine bunca uğraşa deydiğini düşünerek sevin Elfida. Bir depoda, bir sandalyede yaşayacak da olabilirdin."

Bu adam neler saçmalıyordu böyle?

"Kurşun." dedim biraz yüksek sesle. "Ben burada kalamam. Burası," Etrafına bakındı. "Burası çok eski. Pis. Ben yaşayamam burada. Beni zorla esir alamazsın!"

Bana doğru bir adım attı. "Ama alıyorum."

"Ha bu arada kaçmayı aklından geçirme. Bu pis ve soğuk yere senin başında beklemesi için bir adam koymaya zahmet etmedim. Adamlarımı bundan daha fazla önemserim. Camlar demirli, kapının dışında da aynı şekilde demirler var. Diyelim ki bir şekilde -ki pek mümkün değil- bu evden çıktın. Yarım saat bile hayatta kalamazsın." Ağzından çıkan her kelime içimde körüklenen duygu karmaşasını büyütüyordu. "Dışarısı bir orman ve ana yola arabayla üç saatten daha yakın değil. Yürüyerek oraya gidene kadar -ki bulabileceğini varsayarsak- soğuktan veya yırtıcı hayvanların saldırısından hayatta kalman mümkün değil. Kurt ve ayıların burada yaygın olduğunu duydum. Yılanların da öyle." Bana bir bakış attı. "Ama sonuncusundan pek endişelenmene gerek yok. Yılan, yılanın dilinden anlar ne de olsa."

Adamlarını bile koymayacağı yere beni hapsediyordu.

"Kurşun-"

İtiraz etmeme müsaade etmedi. "İki, bilemedin üç günde bir hayatta olup olmadığını kontrol etmeye gelirim." Bir elini cebine soktu. "Bana gerçek bir ödeme planı çıkartana ve borcumu almanın garantili bir yolunu bulana kadar düzenin bu şekilde." Bekledi ve aklına gelmiş gibi ekledi. "Bu arada, takdir edersin ki evde bir klima veya ısıtma sistemi yok. Bu mevsime rağmen burası oldukça yüksekte kaldığından dağın daha ilerilerinde kar bile görmek mümkün. Dolayısıyla biraz üşüyebilirsin sanırım."

Dağın başında, bu evin içinde, yalnız başıma kalacaktım.

Hadi oradan.

Bu bir blöf olmalıydı. Beni bu şekilde bırakıp def olup gidemezdi.

Ben hızlanan kalp atışlarımın verdiği acıyı almak ister gibi elimi göğsüme bastırıp 'şimdi ne yapacağım' düşüncesiyle evin içine bakınırken Kurşun "Siz çıkın." dedi Açanay ve Kılıç'a ithafen.

İkilettirmediler.

Açanay bana bayık bir bakış attıktan sonra soğuk gözlerini üzerimden çekerek Kılıç'ın bana bakmaya tenezzül etmeden açıp çıktığı kapıdan geçti ve kapının dışına yapılmış demir parmaklığı da geçtikten sonra kapıyı ardından kapattı.

Başımı hızla Kurşun'a çevirdiğimde arduvazlarının zaten üzerimde olduğunu fark ettim. Benim baktığım bir saniyelik anda bakışlarındaki garipliği yorumlayamadan eski haline döndü.

Şu an onun bakışından daha büyük bir meselem olduğu için çok üzerinde durmadım.

"Ben burada yalnız başıma kalamam."

Elini kaldırdı ve işaret parmağının arkasını yanağımda gezdirdi. Kirpiklerim titreşirken o gözlerimin içine bakıyordu. Başını biraz eğdi ve kulağıma doğru yaklaştı. "Sen hep yalnızdın Elfida."

Gözlerim acıyla kapanırken beni buradan, en güçsüz olduğum yerden vurmayı bırakmayacağını anlamıştım. Çünkü beni en çok neremden acıtabileceğini biliyordu.

Ona karşılık vermeden, titreyen parmak uçlarım ve uyuşan dizlerimin aklıma getirdiği o şeyi dillendirdim. "Ben ilaç kullanıyorum." dedim panikle. "Kırmızı reçeteli. Onlar olmadan," Elim boğazıma gittiğinde artık rol yapmıyordum. Zaten son dakikalarda rol yapamayacağım kadar sertti karşımdaki gerçek. "Ben onlar olmadan yaşayamam."

Bunu bilmediğini kalkan tek kaşından anladım. "Ne ilacı?"

Kendime zarar vermemi engelleyen, beni uyutan, ayakta durmamı sağlayan ilaçlar sevgilim.

"Psikolojik."

Başını salladı. "Yarın akşam vakit bulursam getiririm."

Beni gerçekten burada bırakacaktı.

"Ne demek vakit bulursam! Anlamıyor musun? Ölürüm diyorum."

Tamam belki biraz abartıyordum. Bir günde kullanmadığım için ölmezdim. Zaten kullanmam gereken düzeni kafama göre değiştiriyor, doğru düzgün kullanmıyordum. Ama bunu bilmesi gerekmiyordu. Ya beni buradan götürmesi; ya da en kısa sürede yeniden buraya gelmesi gerekiyordu.

Üç gün. Buraya üç günden fazla tahammül edemezdim.

"O halde yarın kendimi geldiğimde bir ceset bulmaya hazırlayayım."

Tuttuğum saçlarımı çekiştirdim. Alay ediyordu. Beni biraz bile ciddiye almıyordu.

Gözlerim kapalı halde kendime verdiğim fiziksel acıyla zihnimi rahatlatmaya çalışırken kafa derimdeki tırnaklarımın daha iyi hissetmeme bir katkısı olmıyordu.

Bedeninin yaklaştığını hissettim.

Büyük elleri, kafa derimin üzerindeki ellerime yumuşakça dokundu ve kavradı. Ağırlaşan göz kapaklarım kalkarken biraz başımı kaldırdım ve yakındaki yüzüne baktım şaşkınlıkla.

"Şşt." diye mırılandı ve ellerimi saçlarımdan ayırarak aşağı indirdi. Nefesinin kulağıma çarpması beni ürpertmişti. "Kendine zarar verme."

Yutkundum.

Sevgilim.. Canımın yanması hâlâ umrunda mı?

Lütfen olsun.

Kulağımın dibindeki sesi fısıltı halini aldı. "Kendine zarar vererek buna alışma ki, ben sana zarar verdiğimde canın daha fazla yansın."

Gözlerim sıkıca kapandı.

Bedeni geri çekildiğinde ve varlığının ağırlığı üzerimden gittiğinde göğüs kafesimdeki acıyı yok saydım. Bunu öğrenmem gerekiyordu. Sözlerinin beni etkilemesine izin vermemeye alışmam gerekiyordu.

Omuzlarımı tuttu. "Gözlerini aç. Sana göstereceğim bir şey daha var."

Gözlerimi açtım.

Artık gitsin istiyordum.

Gitsin ve bu soğuk odadaki rahatsız koltukta uyuyayım, bir dahaki gelişine kadar uyanmayayım istiyordum.

Arkamdaydı ve sırtım göğsüne değiyordu. Bir eli hala omzumu kavrasa da baskı uygulamıyordu.

Bir elinde tuttuğu telefonunu açtı, ekranda bir şeylere bastı. "Senin gibi iyi bir dolandırıcının yapmaması gereken çok önemli bir şey yaptın Elfida." dediğinde yüzünü göremiyordum. "Hayatıma sızdın evet, ama benim de seninkine sızmama müsaade ettin. Bana güçsüz yanlarını, travmalarını gösterdin."

Kirpiklerim titredi.

Telefonundaki bir tuşa bastı ve odanın içindeki beyaz ışık yok oldu.

"Ben de senin için masraftan kaçınmadım ve sana bir sürpriz hazırladım."

Korkuyla ona doğru bir adım geriledığimde sırtım iyice göğsüne yapıştı. Odanın içi kapkaranlık olurken dudaklarımdan dökülen dehşetin sesiyle hızla gözlerimi kapattım.

"Şşt." diye fısıldadı. "Korkma. Karanlıkta kalmak zorunda değilsin. Gözlerini aç."

Açamadım.

"Aç." dediğinde bu işin sonunda istediğini can acıtan cümleleriyle alacağını bildiğimden gözlerimi araladım.

Artık titriyordum.

Sırtımdan aşağı soğuk bir ter damlası düşerken çığlık atmamak için elimden geleni yapıyordum. Çenem titriyordu.

Eli saçlarıma dokundu. "Şimdi sana iki seçenek sunacağım." Telefonunda bir şeye daha bastığında bu kez karanlık yok oldu.

Bu kez ben de yok oldum.

Oda turuncuya bulandı.

"Ya karanlık ya turuncu." dedi. "Seç Elfida."

Yerin ayaklarımın altından kayar gibi olmasıyla dengemi kaybetip en yakınımdaki şeye, yani koluna tutunduğumda kımıldamadı. Sadece bir saniye tutmama izin verdikten sonra kolunu çekti.

Gözlerim tam karşımdaki parlak ışığa çekildi.

Işık göz bebeklerime dokundu ve oradan ruhuma kadar giderken birden fazla bıçağın acısını aynı anda hissettim tüm organlarımda.

Zaman çok yavaşlamıştı.

Çığlık attım. Boğazımın derinlerinden koparak ses tellerimi yırtacak kuvvette dudaklarımdan dökülen çığlık saf dehşetten oluşuyordu.

Her şeyi boş verdim.

Onu sertçe ittirdim ve nereye gittiğimi bilmeden, düşünmeden kapıya doğru koşmaya çalıştım. Ama beni belimden yakalayarak bu girişimime engel oldu. Çırpınırken bilinçsizce ellerimi ona doğru savurdum ve boğazımı acıtacak bir çığlık daha attım.

"Bırak." diye bağırırken sesim çatladı.

O kadar güçsüzdüm ki hayret ettim.

Bırakmadı. Sadece belime doladığı kolunu daha da sıktı.

Gözlerimi kapatsam bile görüyordum.

Onu görüyordum.

Geçmişe gidiyordum. O çatı katına dönüyordum. O ipi görüyordum.

Şimdi o ipin ucunda olmayı hiç istemediğim kadar çok istiyordum.

"Seç." dedi yine arkamdaki şeytan.

"Yapma." diye hıçkırdım debelenmeye devam ederken. "Yapma lütfen yapma."

"Seç dedim sana."

"Seçemem." diye çığlık attım. "Bilmiyorsun. Bir şey bilmiyorsun yapma."

Biraz bile üzülüyor muydu? Şüpheye düşüyor muydu? Bilmiyordum. Düşünemiyordum.

Canım yanıyordu. Canım çok yanıyordu.

"Seç Elfida."

Dünyadaki en büyük iki korkum arasında tercih yapmaya mecbur bırakıyordu beni.

İki travmam arasında kalmaya mecbur bırakıyordu.

O bugün Elfida'ya değil, Elif'e oynuyordu.

Elif'in karşısında tüm gücüyle dikilen bir adamdı o. Elindeki bıçağı saplamadan önce yere eğilirken gülümseyen adam.

"Gitmek istiyorum." dediğimde bu derece kuvvetli olduğunu fark etmediğim çığlıklarımın sesimi kısması üzerine sesim çok kısık ve pürüzlü çıkmıştı.

"Sana öyle bir seçenek sunmadım."

Bedenimi o kadar sıkıyordu ki bacaklarımdaki dermanın çekilmesiyle ayakta duramayacak halde olmama rağmen beni ayakta tutuyordu.

"Seç."

Sol gözümden süzülen bir damla yaş karnımdaki elinin üzerine düştü.

Elif içimden o kadar güçlü bir çığlık attı ki az önce Elfida'nın ağzından dökülenler onun yanında hiçbir şey kalıyordu. Elif gömülü olduğu toprağın altında acıyla hareket ederken o düşen yaş, doğrudan onun toprağını ıslatmıştı.

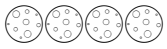
"Karanlık."

Dediğimi yapıp da uyuşan bedenimi öylece bıraktıktan sonra kapıları ardından çekerek gitti.

O da gitti.

O da arkasında gözleri yaşlı bir Elif bıraktı ve arkasına bile bakmadı.

Aynı onlar gibi.

Bölümü beğendiniz mi ballarım?

Sizce gelecek bölümde neler olacak? Elfida ne kadar orada kalacak?

Kurşun'un hisleri sizce neler?

Onunla empati kurabiliyor musunuz?

Yavrumun da çok üzerine gitmeyin. Kandırıldı sonuç olarak o da😢

ama son kısmı düşününce gidedebilirsiniz..

.

Bölüm 11

Oy ve yorumlarınızı bekliyorum.
Keyilfi okumalar

**Canlarım, kurgunun başında yaptığım uyarıyı burada tekrarlayayım:*

Mavzer Çığlığı kurgusu, zaman zaman sağlıksız düşünce şekilleri, sağlıksız hareketler, sağlıksız ilişkiler; intihara meyillilik, şiddet, herkese hitap etmeyecek cinsel eylemler içerir !!

Kaldı ki kurgunun baş rolü psikolojik tedavi alan, ilaç kullanan bir karakter. Mümkün olduğunca tüm bunların yanlış olduğunu belirtmeye çalışıyorum ancak bu elbette ki aşkı konu edecek bir kurgu ve bazı sağlıksız duyguları romantize ederek size empoze etmek istemem.

Kurgunun, sadece romantizme odaklanmaktan ziyade kendimce psikolojik bir yanı olduğunu da düşünüyorum.
Dolayısıyla daha sakin, daha sağlıklı hislerle ilerleyen kurguları tercih ediyorsanız, Mavzer Çığlığı size pek hitap etmeyebilir.♡ Sizi seviyorum. Yapıcı eleştrilerinizin her biri çok kıymetli.

***

KURŞUN A. ALPUGAN

Yüzümde katı bir ifadeyle kapının dışındaki demir parmaklığı kilitleyip de gece ayazında tek başıma dikildiğimde nikotine ihtiyaç duyuyordum.

Siyah kabanımın ceplerini yoklayarak sigara paketi ve çakmağımı çıkarttım.

Yaktığım dal dudaklarımda asılı dururken gittikçe güçsüzleşen çığlığını duyabiliyordum.

Bundan, normalde birinin nedeni olduğum acı çığlıklarından aldığım zevki almıyordum. Hissettiğim tek şey, bir şey hissetmediğimdi.

Gün sonunda herkes sonucunu göze aldığı hayatı yaşıyordu. O bunu seçmişti. Belki şu anda içeride çığlık atıyor olmayı seçmemişti ama onu bu eve, ellerime düşürecek planı kendisi kurmuş ve oynamıştı.

Bu kısa hikayedeki asıl kötü ben değildim. İyi olduğumu iddia etmiyordum ama onunla benim hikayemde en başından beri iyi olan ben olmuştum. En azından dürüst olan. Onun yanında bir amaç için değil de gerçekten istediği için kalan.

Oysa iyiyle kötünün arasındaki eşikti ve beni o eşiği geçmek zorunda bırakmıştı.

Ellerimi cebime sokarken gözlerimi karanlıkta çok da seçilmeyen, uçsuz gözüken sık ağaçlıklara sabitledim. İki dudağımın arasında tuttuğum sigaradan, dalı ağzımdan çıkartmadan büyük bir duman üflerken omuzlarım kaskatıydı.

Birkaç kuru gürültü, önünde dikildiğim kapının ardından kulaklarıma ulaştı.

Ciğerlerimi yeniden dumanla doldurdum.

Açanay ve Kılıç'ın içinde oturduğu araba, az ilerde, bu gece kondunun yan tarafında kalıyordu. Bulunduğum yerden ön camın bir kısmını görebiliyordum. Anladığım kadarıyla Açanay arka koltukta oturuyordu. Dışarı çıktığımı görmüş olmalıydı. Gitmek için söylenmeye başlaması bir dakika sürmezdi.

Yine de elimi bile sürmeden ağzımda küçülen sigarayı attım ve paketten yenisini çıkarttım.

Orada öylece, tüm mekanik ifadesizliğimle dikilirken o içeride girdiği kriziyle tek başına mücadele etmeye çalışıyordu.

Çığlıkları küçülmüştü. Tepkisi o kadar büyüktü ki, yorulması bir dakikasını almıştı. Anlamsızca göğüs kafesim ağrıyordu.

Kafamı biraz geriye yatırdım ve gökyüzüne baktım.

Sadece iki dakika daha burada kalacaktım.

Açanay'ın kafasını camdan çıkartıp 'ne bekliyorsun' dercesine yaptığı el hareketine boş bir bakışla bakmayı tercih ederek üçüncü dal sigaramı da parmaklıklı kapının demirinde söndürürken hava aydınlanmaya başlamıştı.

Gökyüzü karanlığından sıyrılmaya başlayarak yerini pembelikle karışan bir maviye bırakmaya başladığında son sigara izmaritini attım ve arabaya doğru yürümeye başladım.

O eve sadece bir saniyelik, tek bir bakış atmıştım.

Sürücü kapısını açıp bindiğim cipin içi dışarıya göre on derece daha sıcaktı. Anahtar takılmıştı, araba çoktan çalışır haldeydi.

Açanay arka koltuğun tam ortasında sırtını koltuğa yaslamış halde otururken bacak bacak üzerine atmıştı. Aynadan göz göze geldiğimizde "Bırakmamı hiç kolaylaştırmıyosun." diye söylendi. "Bir dal versene."

El frenini indirdim ve vitesi R'ye takarak arabayı geri geri çevirdim, anayola çıkan orman yoluna gitmek için döndürdüm. "Hayır."

Açanay ciddi bir tütün bağımlısıydı. Son zamanlarda öksürdüğünde sesinin yaşlı adamlar gibi çıktığını fark etmesi üzerine bundan hoşlanmadığını düşünüp azaltmaya çalışmayı denemeye başlamıştı.

Biraz bile başaramıyordu.

"Niye?" diye homurdanarak öne doğru eğildi ve elini kabanımın üst cebine doğru uzattı.

Kolunu canını yakmayacak şekilde ittim. "Sağ kolum olduğunu düşünürsek sana bir şey söylediğimde onu sorgulayacak durumda olduğunu zannetmiyorum."

Gözlerini devirdikten sonra ellerini teslim olur gibi kaldırdı ve "Oo, tamam patron." diye mırıldanarak koltuğuna yeniden yayıldı. Sadece on saniye sonra telefonunu çıkartmış, sesli bir şekilde bir çiftlik oyunu oynamaya başlamıştı.

Açanay her zamanki gibiydi. Gamsızdı. Kimseyle bağ kurmayacak, kimsenin acısıyla dertlenmeyecek kadar Açanay'dı işte. Aynadan yüzüne kısa bir bakış attım. Bu arabada üç katil oturuyordu. Ancak bunu hiç dillendirmemiş olsam dahi, bu üç katil arasından en merhametsiz olanı şüphesiz oydu.

Ancak her konuda, bana karşı ufak bir hata bile yapan biri hakkında konuşmayı asla bırakmayan Kılıç'ın bugünkü sessizliği takdirde şayandı. Elindeki telefondan sosyal medyaya bakıyor, tek bir yorum yapmıyordu.

"Hayırdır?" dedim gözlerimi yoldan ayırmadan, düzce. "Karadeniz'de karını mi siktiler?"

Açanay gözlerini telefondan bile çekmeden ağzının içinden güler gibi bir ses çıkarttı. Kılıç'sa sadece cep telefonunu kapatıp bana düz bir bakış attı. "Saat sabahın beşi, otuz saattir uyumadım, yirmi yaşında bir kızı dağın başına kaldırdık ve bırakıp geri dönüyoruz. Gülmem mi gerekiyor?"

Yirmi bir.

Dilimi istemsizce yanağımın içinde gezdirdim. "Anlattığın şey senin hayatının yüzde doksanı. Hatırladığım kadarıyla son yüz seferde gayet gülüyordun." dedim düz bir sesle ama alay eder gibi.

"Demek ki yüz birincide gülesim gelmemiş."

O an ilk kez ona baktım.

"Hayırdır?" diye sordum bir kaşımı kaldırarak. Surat ifadem aynı boşluğundaydı. "Haftalardır beynimi siktin. İki hafta önce Elfida'yı önüne koysam, bir bok kanıtlanmamış olmasına rağmen durumla eğlenirdin. Şimdi bu ne?" Dudağım soğuk bir kıvrım kazandı. "Yoksa acıdın mı?" Sessiz kaldığında yolu kısaca kontrol edip yine ona baktım. "Veya bilmediğim değişiklikler mi oldu?"

Kılıç gülecek gibi olsa da sinirliydi. "Ya bir git. Anlamıyorum sanki alttan alttan ne dediğini." Yüzüme bakıyordu. "Takıldığın oysa, işim olmaz rahat ol."

"Bu tavır ne lan o zaman?" diye sordum düzce. Ekledim. "Ha, Elfidayla zaten işin olamaz. Orası ayrı."

O benim cezasını kesmeye karar verdiğim bir hırsızdı. Önce ufak dolandırıcım ve şimdi benim mahkumumdu. En yakın çalışanlarımdan birinin, bunun dışında dostum dediğim bir adamın onunla tabii ki işi olamazdı.

Onu üzülerek öldürmek zorunda kalırdım.

Açanay'ın telefonundan bir domuz sesi çıktı.

"Kes şunun sesini."

Açanay'ın telefonunun sesini kısıp kısmadığını bilmiyordum ama ağzını aralayarak, ilk kez konuyla ilgili bir yorumda bulundu. "Kılıç bu sıralar biraz hassas hayatım." dedi. Devam ederken dalga geçiyordu. "Küçük bir kızın kalbini kırmak koca yüreğine dokundu."

Güler gibi oldum. "Allah allah?" Direksiyondaki parmaklarımı sıkılaştırırken zaten gergin olan omuzlarımın iyice gerildiğini hissettim. Bugün ilerledikçe daha da baş ağrıtıcı oluyordu.

Kılıç, Açanay'a arkasını bile dönmeden "Kapa çeneni." dedi, sonra bana ithafen konuşmaya başladı. "Tamam, başta sik kadar inanmıyordum. Attığı adım batıyordu. Sonra ailesini mailesini, tavırlarını görünce," Ellerini kaldırdı. "Ne bileyim, bıraktım sorgulamayı." Sustu. "Kızlarla aynı yaşta be abi. Mavi, Lacivert, Lila. Üçü geliyor gözümün önüne. Ana baba sevgisi zaten görmemiş, abi desen fos, dede varla yok arası."

"Ee?" dedim. "Benimle alakası var mı bunların? Ben mi dedim annesi babası gebersin, abisi duygusuz pezevengin teki çıksın diye." Başımı ona çevirdim. "N'aptım, vurdum mu, dövdüm mü, işkence mi yaptım?" Sustu. "Konuş Kılıç, bu zamana kadar karşıma çıkan hırsıza, dolandırıcıya, yalancıya yaptıklarımdan hangi birini yaptım? Tuttum oturttum bir evin içine. Bu mu lan ceza?"

"Ev." dedi güler gibi.

Umursamadan devam ettim. "Bir ay önce, bir adam vardı. Açanay neydi adı?"

"Umut."

"Umut." diye tekrarladım. "Elfida'nın çaldığı paranın çeyreğini Mavzer'den kaldırmaya çalıştı diye on parmağını kesip, kafasına sıkmadın mı? Gayet keyif aldığını hatırlıyorum."

İfadesiz suratına yan gözle baktım ve düz sesimle devam ettim.

"Anlatmama ihtiyacın varmış gibi nefesimi boşa harcatma bana. Elfida'lar hep olur. Hep vardı. Hangisi yaşıyor şimdi? En azından hangisinin tüm uzuvları ölmeden önce yerli yerindeydi?"

Elfida'lar hep olur. Onun aksine yalan benim alışkanlığım değildi, ama cümleler ağzımdan çıktıktan sonra bunu düşündüm.

Elfida gibi biri daha önce hiç olmamıştı.

Onun gibi yalan söyleyen, çalamasa bile en azından bunu deneyen, yüzüme gülüp arkamdan plan kuran düzenbazlar olmuştu evet, ama cezasını keserken kaburgalarımda somut bir ağrıya sebep olan hiç olmamıştı.

Ona gerçekten büyük hiçbir şey yapmasam bile, aklımın içinde durmadan acı çeken sesi dönen kimse olmamıştı.

Bu sadece ona daha fazla kızmama, daha fazla acıtmak istememe neden oluyordu. Beni olmadığım bir şeye dönüştürüyordu. Bu kadar kısa sürede,

hiç kimseyken, içime beni birinin canını yakarken bir yandan yaralarını sarmak isteyen bir adama dönüştürecek kadar işlemişti.

"Gerçekten." diye mırıldandı Açanay arkadan. "Onun yaptıklarını deneyenler cehennemin kaçıncı çukurunda kim bilir şimdi. Hepsini biz öldürdük Kılıç. Bunu yaptıktan sonra bir daha isimlerini anmadık bile." Omuz silkti. "Şimdi ağlamanın manası yok. Onu kim halledecek?" Gözleri aynadan doğrudan beni bulduğunda muhattabı sadece bendim. "Sen mi ben mi?" Kılıç'a baygın bir bakış attı. "Kılıç olmayacağı kesin."

Bacağımdaki bir kas seğirdiğinde yanlışıkla gaza biraz daha yüklenmiştim ama arabayı yavaşlatmadım. Boğazımda tırmalanmaya benzer bir his oluştuğunda şu an Açanay'ı bu arabadan indirmek için duyduğum amansız isteği bastırmaya çalışıyordum.

Elfida, şu anda en öfke duyduğum insandı.

Nefret ettiğim her şeyin birleşimiydi.

Ama onu öldürme fikriyle, bahsettiğimiz kişi Elfida değil de öylesine masum biriymiş gibi gerildim.

Bunu düşünmemiş değildim.

Ama bu sadece düşünce olarak kalacaktı.

Onu asla öldürmezdim.

Biri 'niye' dese açıklamazdım belki ama, kimsenin onu öldürmesine de izin vermezdim.

"Hiç kimse." dedim düzce. "Yaşayacak."

Açanay'ın dikkati tamamiyle oynadığı oyundan koptu ve şekilli kaşları havaya kalktı. "Şaka mısınız siz? Ne bu hal, bir anda ahlaklı ve iyi adamlar olma kararı aldınız da bana haber vermeyi mi unuttunuz?" Dalga geçer gibi güldü. "Polisi arayıp şikayet de edelim mi? Hapiste çeker artık cezasını. Veya dur dur, takdiri ilahiye bırakalım."

"Uzatma." dedim sadece.

"Diğer hırsızların kemikleri sızlıyor şu an 'biz boşa ölmüşüz' diye. Kıza ev dizdin, bir bodruma bağlamak yerine gece kondu bozması da olsa ev açtın. Vurmadın, kırmadın.. Ama prensesi karanlıkta bıraktın diye şu suratına bak, karnından vurulmuş da yediğin mermiyi çaktırmamaya çalışıyor gibi duruyorsun. O parayı zaten ödemeyecek. Yaşıyor olması sadece daha fazla zarar, masraf." Bir saniyeliğine de olsa sustuğunda bittiğini düşünmüştüm. "Bu yayılırsa sektördeki imajın mahvolur."

Frene basarak arabayı durdurduğumda kalkan toz bulutu camın dışını görmeyi imkansız kılmıştı.

Arkamı döndüm ve Açanay'ın gözlerinin içine baktım. Bugün içimde sürekli dolmaya devam eden bir öfke bulutu vardı. Her saniye biraz daha doluyor, bir şeyleri yumruklama isteğimi körüklüyordu. "Sana kendi işimle ilgili bir şey söylediğimde bana sadece 'tamam' diyeceksin." dedim sesimi normal tonundan fazla arttırmadan, ama olabildiğince net bir şekilde.

Kılıç'a baktım ve " Sen de." dedim.

"İkinizin de özel hayatımda yeri de, söz hakkı da, kredisi de var." Üzerlerinde gezdirdim gözlerimi. "Ama konu benim işim olduğunda, tek işiniz söylediğimi yapmak. Kimse bana itiraz etmeyecek ulan bir daha. Sormadığım fikirlerinizi kendinize saklayın."

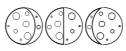
İkisi de diğer adamlarımdan ayrılıyordu. Karşılarına geçip de bağırdığımda ikisi de korkmaz, sinmezdi. Ama her koşulda dinlerlerdi.

Çünkü bunu yapmaları için onlara servet ödüyordum.

Ve bir kişinin daha Elfida konusunda ağzını açtığını duymaya tahammülüm kalmamıştı.

Onun akıbetini sadece ben belirleyecektim.

Yeniden gaza bastığım andan itibaren, eve gidene kadar kimse bir daha ağzını açmadı.

Garaja kadar gitmekle uğraşmayıp, bahçenin eve en yakın kısmında durdurduğum arabadan inip de kapıyı arkamdan olağandan daha sert bir şekilde kapattığımda parmak uçlarımda biriken gerginliği atmak için ellerimı art arda yumruk yapıp açtım.

Arkamdakilere bakmadan eve doğru yürürken gökyüzünün artık iyice aydınlanmış olması niye dikkatimi çekiyor bilmiyordum. Siktiğimin gecesi yok oldu diye göğüs kafesimdeki ağrı niye hafifliyor bilmiyordum.

Ona bu kadar acımak istemiyordum.

O da ona acımamı istemiyordu.

O onu affetmemi istemiyordu.

Sadece bir özür.

İki kelime söyleyecekti.

Tek yapması gereken suratıma gülmek, dalga geçer gibi konuşmak değil, siktiğimin iki kelimesini söylemekti. *Özür dilerim.*

Sandığından kötü bir adamdım, ama iğrenç bir şekilde ona karşı sandığından daha iyi olabilirdim. Başından beri yaptığım gibi bunu da onun eline bırakmıştım. Karşısına geçmiş, canını yakmadan önce beni şekillendirmesine izin vermiştim.

Beni getirdiği nokta buydu.

"Demek sonunda uyandın... Sen de göründüğün kadar akıllı değilmişsin... Kimin parası kimin banka hesabında..?"

Yüzünde gülümse yerine bir pişmanlık belirtisi olsa.. Sağ elime damlayan sıcak göz yaşı çoktan kurumuş olmasına rağmen tenime ateş değmiş gibi yandığında gözlerimi kapattım ve bir saniye bekledikten sonra tekrar açtım. O zaman belki bunu yapmazdım. Şimdi özür dilese, ona daha fazla acı çektirmeye devam etmezdim.

Ama asla özür dilemeyecekti. Ve ben de bildiğim şeyi yapmaya devam edecektim.

O beni durdurana kadar.

Belki yok olana kadar, ama kendinden gurur duyan pişkin sırıtışına değil, oynadığı oyundaki rolüne değil, bir kereliğine gözlerindeki gerçek hisleri görene kadar.

Ne kadar isteyip istemediğim önemli değildi. Ona bir kere göz yummuştum. Araştırmamıştım, sorgulamamıştım, itmemiştim. Ne yapmak istiyorsa, nerede olmak istiyorsa olmasına izin vermiştim. Kandırmasına izin vermiştim.

Elfida Alaner'e asla ikinci kez göz yummayacaktım.

Sert adımlarım evin kapısına ulaşana kadar aynı düzeni korurken kapı girmem için ardına kadar açıldı ve yardımcı kadın "Hoş geldiniz." dedi.

Kapıdan girip de salona doğru yürümeye devam ederken yüzüm beton gibiydi. Hesabı görülmemiş bir kişi daha vardı.

Sabahın erken bir saati olsa da Lacivert'in uyanık olduğunu biliyordum. Onunla ilgili şeyleri öğrendikten sonra Elfida'nın yanından çıktığımdan beri Lacivert bildiklerimden haberdardı. Ona söyleyen Açanay, ona bunu yapmasını söyleyense bendim.

Öğrendiği andan beri gözüne uyku girmediğini biliyordum. Ne zaman geleceğimi bilmeden, diken üstünde, neler olacağını tahmin etmeye

çalışarak geçireceği süre onun cezasının bir parçasayıdı.

Ona asla vurmamıştım, vurmazdım da. Fiziksel olarak ikisinin canını yakabilecek birisi bu dünyada yoktu. Buna kendim de dahildim. Belki çeşitli sebeplerden bağırmış çağırmış, kalbini kırmıştım ama kardeşimi asla kendimden uzağa itmemiştim. Onu da Mavi'yi de.

Hiçbir zaman mesafeli olmamıştım.

Oysa şimdi Lacivert'le gerçek bir mesafeye ihtiyacım vardı.

Sonsuz değil elbet, ama kısa da değil.

Salona adımımı bastığım an oturduğu tekli koltuktan ayağa fırlayan Lacivert, zorla uyanık tutulduğu uyuklamak üzere olan ifadesinden belli olan Mavi'nin irkilmesine neden olduğunda ifademi hiç bozmadan baktım ona.

"Abi." dedi sesi titrerken.

Tanıdığım en dik başlı, ukala insanlardan biriydi. Benden nadiren korkardı.

"Abi ben gerçekten özür dilerim. Ben-"

Ve bütünüyle haksız değilse asla özür dilemezdi.

En azından özür dilemesi gereken anlarda bunu yapacak kadar erdemli olabiliyordu.

Elimi devam etmesini istemediğimi belirtircesine kaldırdığımda sustu. Korkması bu kez içimi ısıtmıyordu. "Neyin eksik?" diye sordum soğukça.

Gözlerini kırpıştırdı. Uykusuzluktan altları morarmıştı. "Ne?" diye sordu, anlamsızca. Gerginliği her yerinden belliydi.

"Neyin eksik?" diye bağırdım bu sefer ona doğru bir adım atarken. Aramızda hala dört beş adımlık mesafe vardı. "Rahat mı batıyor sana bu evde? Rahat mı batıyor da gidip vaktinde benim de, senin de, kardeşinin de, ailenin de canını almaya çalışmış adamlarla aşk yaşıyorsun lan?"

Mavi oturduğu koltukta gergince kıpırdanırken Lacivert karşılaştığı muammele karşısında ağzını açmamıştı.

"Ne kadar şanslısın haberin var mı? Kardeşi kaçırılsa ruhu duymayacak adamlar var. Canı yandığında sikine takmayacak abiler var." dedim renki gözlerinin içine bakarken. Bana göre çok kısa ve minikti. Konuşurken gözlerimi aşağı dikmem gerekiyordu. "Lacivert bu güne kadar saçının teli kopsa, orayı yangına verdim."

"Biliyorum." dedi sessizce.

"Bu mu bilmiş halin?" diye bağırırken bütün evin duyabildiğini biliyordum. Ama kimse deliğinden çıkmayı tercih etmiyordu. "Bu mu senin

değer bilen halin?" Sesimin bu tonuna çok alışık değildi. Gözlerinin beyazı kızardı. "Canımı iste bir saniye düşünmem veririm. Sen diyemedin mi benim abim kızar mı, üzülür mü? Gidip adamın en büyük düşmanının en iyi adamıyla görüşmemeyeyim, uzak durayım diyemedin mi? Sonradan vazgeçmişsin eyvallah da geçene kadar aklın nerdeydi senin?"

"Abi." Ağlamaya başlayacaktı ama kendini sıkıyordu.

"Sus." diye bağırdım. "Teo zamanında seni kaçırmadı mı? Önceden kafana silah yaslamadı mı? Hangi akla hizmet bir numaralı köpeğiyle gizli gizli buluşursun, güvenlik önlemlerinden kaçıp onun yanına gidersin sen?"

Başına gelebilecekleri düşündükçe dişlerimi birbirine bastırıyordum. Teo da bir yana, Okyanus'un yapabileceklerinin haddi hesabı yoktu.

Poyraz denen o herifin de ne kadar ileri gidebileceğini kim bilebilirdi. Bugün biraz bakınmıştım. Sadece bir çalışandan ibaret değildi, kendi başına da lakabını duyuracak kadar pis işlere girmiş biriydi.

"Abi, biliyorum." dedi tizleşen sesiyle. "Uzak durmaya çalıştım. Hep aklımda sen vardın yemin ederim. Ve bitirdim de. Sadece," Gözlerini kaçırdı. "Sadece birkaç kez buluştum."

"Aklında kendin de olacaktın." diye bağırdım. "Okyanus duysa ne olurdu? Ne planlardı senin için? Poyraz'a ne emrederdi düşündün mü hiç?"

Başını adı kadar emin olduğu bir şeyden bahseder gibi hızla iki yana salladı. "Hayır. Poyraz gerçekten öyle biri değil. Bana zara-"

Kendinden emin haline bakarken çileden çıkıyordum. İnanmıştı. Onlara güvenmişti.

"Ulan sen gerizekalı mısın?" diye bağırdım.

"Okyanus'un tek lafı. Tek lafına adam senden birkaç görüşmede ne kadar hoşlanmış olursa olsun onu dinlerdi. Fos insanlar mı bunlar? Poyraz, sıradan bir adamı mı?" Gömleğimin üstten bir düğmesini koparır gibi açtım. Bugün boğuluyor gibi hissediyordum. "En pis işlerini yaptırdıkları adam. Seni mi koruyacaktı, seni mi düşünecekti? Hangi pembe masalda yaşıyorsun sen?"

"Yapmazdı." diye itiraz etti tizleşirken titreyen sesiyle. Ama kendinden eminliği azalmıştı.

Bu kadar kolay manipüle olmuştu. Adama inanmıştı. Ailesinin en büyük düşmanının, en iyi adamına.

"Çağır Çelebi'yi soralım. Poyraz Çelebi'den daha boktan işlerle ilgileniyor olsa da çağır, hadi. Kılıç'a sor veya. Sor bakalım benim

düşmanımın kardeşine aşık olsa, bundan haberim olduğunda aşkı o kıza istediklerimi yapmasını engeller mi?"

Sessiz kaldı. Çelebi'nin vereceği cevabı çok iyi biliyordu.

"Benim bana zararı dokunmayan birine ne yapıp yapmayacağımı biliyorsun. Teo'nun biliyor musun? Okyanus'un biliyor musun? Poyraz'ın biliyor musun?"

Bakışlarını gözlerimden çekip yere dikti.

Ona baktım.

Gidip bir cami imamına aşık olsa bile içim içimi yerdi üzülecek mi, canı yanacak mı. Okuldan bir yaşıtıyla bir kez duygusal bir ilişki için buluşsa onu bile kabullenmek için kendimi zorlardım.

"Başka kadın mı yok bu adamın etrafında da çalıştığı insanların kanlı bıçakla olduğu ailenin kardeşiyle konuşacak. O minnet borcunu öylece çiğner mi? Sekiz yaş var aranda." dedim. "Sana şu cümleyi kurarken içim acıyacak Lacivert ama sen o adam için anca bir gece kıymetli olurdun. Sabahına Okyanus kapıya gelip de yüzüne baka baka gülene kadar mutlu olabilirdin."

Ona böyle bir ima yapmak içime sinmese de bunlar gerçekti. Her şey Teo'yla Okyanus'un bir fikri de olabilirdi.

Hala gözlerime bakmamasıyla omuzlarım gerilirken "Yüzüme bak." dedim. Başını kaldırdı. Bir yumruğumu sinirimin boşalması için sıkarken "Sadece konuştunuz mu?" diye sordum sakinliğime kanmasına izin vererek. Ağzımdan dökülen cümle dudaklarımda kötü bir tat bırakırken sormak istediğim şeyi anladığını bakışlarında görüyordum.

Başını ne evet, ne de hayır anlamına gelmeyecek anlamsız bir şekilde salladığında kalbim tekledi. Sakin gözükmeye devam edebilmek çok zordu. Sakin olmazsam korkar, korkarsa yalan söylerdi.

Gergince parmaklarıyla oynarken "Öpüştük." dedi ağzının içinden. "Bir kez. O kadar."

Gözlerimi kapattım ve birkaç kez art arda nefes aldım. Son yirmi dört saate bünyeme yüklenen gerginliği ve öfkeyi nasıl atacağımı bilmiyordum.

"Abi-"

"Çekil karşımdan." dedim gözümü açıp yönümü dışarı çıkan merdivenlere doğru döndürürken.

Koşarak bana yetişti ve zaten kolum kadar olan bedeniyle beni durdurmak için ellerini göğsüme yasladı. "Bana böyle davranma abi

lütfen." Burnu kızarmıştı. "Özür dilerim. Ben gerçekten sana, aileme, kendime zarar gelmesini istemedim."

"Ona göre davranacaktın o zaman." dedim yüzüne bakmak için başımı eğmeden. Ama o kafasını kaldırmış, göz teması kurabilmek için yüzüme bakıyordu. "Telefonunu getir, bırak şuraya." Kafamla sehpahayı işaret ettim. "İçine bakmayacağım. Kullanmayacaksın bir süre."

"Ne?"

"Ne ne?" diye bağırdım. "Sen yaptığın şeyin farkında mısın? Sen bu insanların kim olduğunun farkında mısın?" Değildi, görebiliyordum. "En basitinden ağzından laf alıp hakkımızda bir şeyler öğrenebilirdi. Ne bileyim, telefonuna program yükler, evin içini dinlerdi." Sonunda kafamı eğdim ve yüzüne baktım. "Ama işi gücü her şeyi bırak, önce sana, sonra bu aileye çok büyük zararlar gelmesine sebep olabilirdin Lacivert."

İstediğim biri veya bir şeyi bulamamam söz konusu dahi olamazdı. Ama diyelim ki bir istisna olduğu takdirde ve Lacivert'in onların elinde olduğu, zarar görmek üzere olduğu bir durumda onu bulamazsam, onların bana şart sunup da yapmayacağım hiçbir şey yoktu. Sunabilecekleri şartları da çok iyi biliyordum.

"Evden çıkmayacaksın." derken merdivenlerden gelen seslerle salonun dolmaya başladığını anladım. "Çok acil bir şey olursa bana söyle."

Gözlerim koltukta sakin ama biraz gergince oturan Mavi'yi buldu. "Biliyor muydun?"

Başını yavaşça iki yana salladığında ona inandım. Yalan onun hiçbir zaman huyu olmamıştı. Düşüncesizlik de öyle. O bir melekti.

"Telefonunu isterse verme." dediğimde ev halkı da yüzlerinde keyifsiz ifadelerle salona girmişti. "Duydunuz mu?" diye sordum. "Kimse Lacivert'e telefonunu vermeyecek." Hepsi onaylarken yine Lacivert'e baktım. "Evdeki bilgisayarları, ipadleri kullanabilirsin. Hepsi izleniyor, ona göre hareket et. Bir süre de benim gözüme gözükme."

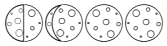
Buna susacak biri asla değildi. Şimdiyse tek bir kelime etmiyordu. Bu kez o bile farkındaydı çizgiyi ne kadar aştığını. Arkamı döndüm ve çıkış kapısına doğru yürümeye başladım. Kaskatı kesilen vücudumu gevşetmem gerekiyordu.

Salondan çıkmak üzereyken adımlarımı durdurdum ve hala arkamda, ayakta dikilmeye devam eden kardeşimin suratına düz bir bakış attım.

"Onu öldüreceğim Lacivert."

Başımı ağrı saplayacak bir kuru gürültü aniden salonu birbirine katacak kadar çıldıran kız tarafından meydana gelirken söyledikleri bir kulağımdan giriyor bir kulağımdan çıkıyordu. Bağırış, çağırış ve bir sinir krizini andıran tavırlarına düz bir şekilde baktıktan sonra arkamı döndüm ve kapıyı açtım.

Çıkmadan hemen önce Kılıç'a Lacivert'in peşimden gelmesini engellemesi için bir baş işareti yapmıştım.

ELFİDA ALANER

Saç uçlarımdan akan soğuk sular tenime değdikçe iğne batıyormuş gibi hissettiriyor, zaten donan bedenimin rahatlamasına izin vermiyordu.

Duş buz gibiydi.

Soğuk su sevmeyen biri olarak benim için ekstra buz gibiydi.

Beyaz çerçeveli aynanın karşısında ıslak saçlarımı mecburen tokasız bir şekilde başımın tepesinde bağlarken şişen ve kızaran gözlerimin, o soğuk suya rağmen normal haline dönmediğini gördüm.

Birkaç saat önce, beni bırakıp gittiğinde ağlamamıştım.

Bir damla, tek bir damla düşmüştü gözümden sadece. Yıllar sonra. Çok yıllar sonra.

Ben kendi bacaklarımın üzerinde duramayacak haldeyken, çığlıklar atarak tir tir titrerken, nefes alamazken o kapıyı üstüme çarpıp siktir olup gitmişti.

Gittikten sadece birkaç dakika sonra siyah rengi açılmaya başlayan gökyüzü evin içinin aydınlanmasına neden olsa bile o birkaç dakikada ne yaşadığımı bir ben biliyordum.

Belki de beş dakika. Sadece beş dakika daha o halde kalmak zorunda olsam onu tanıdığım günkü kıza dönüşebilirdim. Yıllar önce beni kurtardığı duruma, bugün yeniden itmesine ramak kalmıştı.

Yine de isteyerek mi beni güneş doğmak üzereyken karanlıkta bıraktığını düşünüyordum.

Belki de o kadar da kötü değildi.

Belki az da olsa merhametliydi..?

Belki de sen katıksız bir aptalsın dedi iç sesim.

Suyunu bile sıkmadan topuz yaptığım saçlarımdan yüzüme damlayan suları elimin tersiyle silerek silkelendim. Drama yaratmaya, oturup beni bugünün hastalıklı Elfida'sına dönüştüren Elif'i düşünmeye vaktim yoktu. Kendime acımaya vaktim yoktu.

Benim bir plana ihtiyacım vardı. Yeni bir plan.

Saatler önce yüzüme geçirerek derin çizgiler çektiğim tırnaklarımın bıraktığı kesikler sızlarken onları göz ardı ettim ve eski püskü kanepeye oturarak bacaklarımı yukarı topladım, parmaklıklı camın dışındaki ormana baktım.

Burada kalmaktan nefret ettiğim doğruydu. Her hücremle bundan nefret etmiştim ama korkmuyordum. Bu en kötüsü değildi. Hatta on yıl önceye kıyasla belki bu ev bir lükstü bile.

En azından bir çatısı, yatağı, yemeği ve buz gibi de olsa suyu vardı.

Sokakta yalnız başına yaşamış birini gecekonduyla korkutmaya çalışıyordu.

O günlerin hatırasıyla ürperen kollarımı ovuştururken dizlerimi iyice göğsüme çektim. Gece yarısından sonra sadece rüzgarın haşırdattığı ağaçlardan çıkan seslerin duyulduğu o buz gibi havayı sanki hissetmiştim.

Gözlerim camın dışındaki, birkaç metrelik mesafeden sonra başlayan sık ağaçlıkların arasında dolaştı.

31 Ağustos 2022. Ah Elfida, ah Elfida.. Değişen hep tarihler. Değişmeyen yalnızlığın. Değişmeyen karanlığın. Değişmeyen soğuk.

Bir gün her şey değişecek mi? Yoksa bir on yıl sonra da, yine başka bir yerde yalnız, karanlıkla ve üşüyor mu olacaksın?

On yıl önce, on yıl sonrasını düşündüğümde kendime farklı bir gelecek görmüştüm. Oysa şimdi büyümüştüm ve bu kadar iyimser olmak için fazla şey yaşamıştım. Şimdi herkesin güzel bir hayat yaşayamayacağını, her kötü çocukluğun, mutlu bir yetişkinlik hayatıyla ödüllendirilmediğini kabulleniyordum.

Ben kimsenin sevdiği birine 'onun gibi ol' diyeceği biri değil, 'haline şükret, onun gibi de olabilirdin' diyebileceği biriydim.

Yemek bile yiyemiyordum ki ben. Herkesin yapabildiği, en temel, en basit şeyi bile düzgünce yapamıyordum. Uyuyamıyordum bile, karanlıkta kalamıyordum. Şu dünyadaki en kötü insanın bile bir seveni vardı. Ama ben sevilemiyordum bile.

Okulumda da çok başarılı değildim, yüksek notlarımı parayla yaptırdığım ödev ve projelerime borçluydum. Çok özel bir yeteneğim, kimseden ayrıştığım bir şeyim yoktu. Hayatta her daim ileri gitmek için uğraşmamıştım hiçbir zaman, sadece hayatta kalabilmek için uğraşmıştım.

Saplantılıydım, fiziksel ve zihinsel hastalıklarım vardı. Çok kötü değildim belki ama çok iyi bir insan değildim.

Çok güzel değildim. Kitaplarda, şiirlerde tasvir edilen mükemmel bir güzelliğe veya karaktere sahip değildim.

Ellerimi bacaklarımın üzerinde gezdirirken git gide kamburlaşan sırtımı dikleştirmeye çalışmadım bile.

31 Ağustos 2022. Kimim ben? Neyim veya? Elfida Alaner'i özel ve güzel yapan hiçbir şey yok mu?

Hayatta kalmak için hastalıklı bir amaç belirlemiş, o amacın peşinden oradan oraya sürüklenen biriydim işte.

'Belki de herkes seni sevmemekte haklıdır ha Elfida?'

Boş bakan gözlerimi ağaçların üzerinden çekerek kucağımda kavuşturduğum ellerime baktım. "Belki de öyledir Kurşun."

Aniden aklıma Nil ve dedem düştüğünde beni merak edip etmedikleri aklıma geldi. En azından akıllarına gelip gelmediğim. Daha sadece bir gün olmuştu. Elfida'nın yokluğunun fark edilmesi için çok kısa bir süreydi.

İstemsizce Ataner'i düşündüğümde neredeyse gülecektim.

O değil bir gün, bir yıl yok olsam anca fark ederdi.

Fark ettiğinde de bir şey yapmak için gerekenden çok daha az umrunda olurdum sanırım.

Hayatım boyunca sadece bir kez arkamda durmuştu. Sonrasında bir daha değil arkamda, hiçbir yerde durmayı reddetmişti. Her düşüşümde beni görebilecek kadar yakın, ama gelmeyecek kadar uzaktı.

Burada her şeyi düşünmek için fazla vaktim vardı. Düşünmek istemediğim şeyleri bile.

' "*Ataner." diye seslenerek sokakta karşılaştığım abimin yanına koşarak giderken kocaman gülümsüyordum.*

Tek başına oturduğu bankta, gözlerini izlediği çimden kaldırıp da beni gördüğünde koyu renk gözlerine önce bıkkın bir bakış, sonraysa boşluk yerleşti ve yine çimleri izlemeye başlarken "Ne var?" diye sordu.

Ben dokuz yaşındaydım, oysa daha büyüktü.

Banka çıkarak hemen yanına oturdum. Onu gördüğüm için mutlu ve güvende hissetmiştim. İki gecedir sokakta sürekli tanımadığım büyük insanlar kavga ediyor, rahatça uyumamı engelliyordu. O yüzden uykusuz ve yorgundum, ama şimdi daha iyi hissediyordum.

"Nasılsın?" diye sordum.

"İyiyim."

"Tamam. Ben de iyiyim."

Çok konuşkan biri değildi. Ama ben biraz öyleydim ve yalnız başıma olduğumdan konuşacak çok kimsem yoktu.

"Biliyor musun?" diye heyecanla sordum yüzüne bakarken. Ama o bana değil çimenlere bakıyordu. "Koca adam birkaç maçı kazanırsam eğer, bana kalacak bir yer ayarlayacağını söyledi. O gerçekten iyi biri. Korkunç, ama iyi."

Ataner yine bana bakmadı.

"Sence kazanır mıyım?" diye sordum. "Daha hiç maç yapmadım, ama yakında bana bir zarf verecek. Eminim. Sonra onu ve birkaç kişiyi daha kazanırsam, belki bir yıl sonra bir evim olur. Sen de gelirsin."

O günleri düşünmek bile çok heyecan vericiydi. Hem belki o zaman diğer kardeşler gibi de olurduk.

Koca adama Ataner'i de anlatmıştım. Ben onun kadar içime kapanık ve üzgün değildim. Ama o öyleydi. Sokakta çok kavga ettiğini, korktuğumu söylemiştim. Bir yıldan daha önce bize bir oda da olsa bir ev bulup bulamayacağını sorduğumda gülümsemiş ve saçlarımı okşadıktan sonra 'Bir şeye sahip olmak için, onu hak etmen gerekir küçük.' demişti. 'Ben bir hayır kurumu değilim, evsiz çocuklar da benim işim değil.'

Onun böyle biri olduğunu kabullenmiş ve uzatmamıştım. Uzatınca çok kızabiliyordu. Çok kızdığında da birkaç gün uyuyamayacak kadar ağrım oluyordu.

O an ilk kez başını kaldırdı ve hevesli yüzüme baktı. Her zamanki gibi ifadesizdi. "Umarım olur Elif, ama beni bulaştırma. Sana söyledim, planlarını tek başına yap, artık yalnızsın."

Bana Elif demiş olsa bile cümlesinde farklı bir yere odaklanmıştım. O söylediğinde ciddi miydi ki? Bir daha yanımda olmayacak mıydı?

Dudaklarım büküldü. "Yalnız olmak istemiyorum ki. Hem sen böyle yaşamaya devam mı edeceksin?"

Omuz silkti. "Dedem bir yıl sürmeden döner ve bizi bulup yanına alır."

Bir süre düşündüm. "Beni de alır mı?"

Gözlerime düzce baktı ve başını salladı. "Seni sokakta bırakmasına izin vermem."

Ona gülümsediğimde devam etti. "Ama buradan birlikte kalacağımız anlamını çıkartma. Söylediğim gibi, sen başka yola, ben başka."

Elimi koluna koyduğumda itmedi ama rahatsız olduğunu anladım. "Niye gerçek ailemizden kimseyi sevmiyorsun Ataner?" Anne ve babayı sevmemesini anlıyordum, ama 'kimseyi' derken kastettiğim ikisi değildi.

"Sen seviyor musun?" diye sordu. "Tercih hakkın olsa bir Alaner olmayı seçer miydin?"

Çok düşünmeden başımı yavaşça iki yana salladım.

Omuz silkti. "İşte."

"Ama seni seviyorum." dedim umutla, yanlış anlayıp üzülmemesi için.

Gözlerime bakıyordu. "Üzülme ama ben sevmiyorum." dedi sakince. Uzun zaman sonra ilk kez bana isteğiyle temas edip de kolundaki elimi, bana göre çok daha büyük olan ellerinin içine aldığında yüzüne bakmaya devam ettim. "Özür dilerim. Elimde olsa seni sevmek isterdim ama olmuyor." Gözlerim dolacak gibi olduğunda 'niye ki' diye düşündüm. Ama aslında biliyordum. "O evde büyürken sevgi diye bir şeyin anlamını öğrenmedim. Yine de çok güzel bir hayatın olması için dua edeceğim. Sevmesem bile nefret etmiyorum senden. Gerçekten ihtiyacın olduğu sürece beni bul. Ama sadece gerçekten ihtiyacın varsa. Onun dışında bir daha yanıma gelme."

Dolu gözlerimle başımı salladım. "Peki." Burnumu çektim. "Gideyim mi?"

"Git."

Ellerimi bıraktığında geri çektim. "Tamam o zaman."

Daha fazla ısrar edemezdim. Demek ki yalnız kalmak istiyordu. Mutlu olmasını istediğim için istediğini yapacak ve bir daha ona gitmeyecektim.

Ataner benden çok yaşamıştı o evde. Ben yokken de o vardı. O yüzden o biraz daha çok etkilenmişti. Kalan hayatında çok çok iyi ve mutlu olmasını umdum.

"Bir kez sarılayım mi?" diye sorduğumda kahverengi gözleri kısıldı. Sarılmaktan nefret ederdi.

"Son kez." dedi.

"İlk kez." diye düzelttim.

Başını salladı. Aynı anda "İlk ve son kez." dedik.

Kollarını açtığında ona doğru ilerledim ve kendi kollarımı ona sardım. O da aynısını yaptı.

12 Mart 2010. Ataner'e sarılmak güzel bir hismiş.

Birkaç saniye boyunca öyle dururken dokuz yıldır ilk kez nasıl koktuğunu öğrendiğimi düşünüyordum. Ona iyice sıkı sarıldım. Bana son kez ve ilk kez isteyerek sarılıyordu.

Avcu saçımın üstünden bir saniyede sıyırdı geçti ve sonra beni yavaçşa geriye doğru uzaklaştırdı.

Artık yüzüme bakmıyordu.

Başka bir şey söylemeden arkamı dönüp de karanlık gecede yürümeye başladım.

Bu gece nerede uyuyabileceğimi düşünürken arkamdan sesini duydum.

"Paran var mı?"

Ona döndüm ve cebimden çıkarttığım, bana ait olmadığı belli olan siyah, erkek cüzdanını gülerek ona gösterdim.

Bir an için Ataner bile gülümseyecek gibi olsa da kendini tutup başını sallamakla yetindi.

Çalmayı ondan öğrenmiştim.

Ama artık ondan bile iyiydim.

Yemek ve su alabilmek, duş kullanabilmek ve soğuk havada donmamı engelleyecek kıyafetlere sahip olabilmek için başka bir yol yoktu.

Başta bunu tek çare olduğu için yapsam bile, şimdi eğleniyordum.

12 Mart 2010. Artık söylediğim yalanlarla insanların merhametlerini sömürürken de vicdanım sızlamıyor. Çalarken de. Yakında koca adamın maçlarından para almaya başlayacağım. Belki o zaman bırakırım. '

31 Ağustos 2022. Bırakmadım. Ne yalanı, ne de çalmayı. Şimdi çok daha profesyonelim.

Daldığım anıdan çıkarak gerçekliğin yalnızlığına geri döndüğümde karnımın acıktığını fark etmemle kısa bir şaşkınlığın içinden geçtim.

Gerçek bir yemek yemeyeli birkaç gün olmuştu. İlaç alıyor, serum ve vitamın takviyeleri kullanıyor olmamın yanı sıra meyve gibi şeyler atıştırıyordum ama tam bir öğün yemeyeli belki de yıllar olmuştu. Her hafta et, tavuk, yumurta gibi proteinli şeyler yemek için kendimi zorluyordum

ama bitirmeyi başaramıyordum. Bitirdiğim zamanların sonu saatlerce kusarak geçiyordu zaten.

Küçükken de böyleydim. Evde yemek piştiği zamanlar, annem kaşığı ağzıma uzatıp yememi söylediğinde de yemek yemekten hoşlanmazdım. Eflatun'un aksine bunu travmalara bağlayarak gereksiz yere dramatize etmiyordum.

O her şeyi bir sebebe bağlıyordu zaten.

Adam öldürdüm desem ellerini masasında birleştirir 'pekâla şimdi çocukluğuna inelim' derdi.

Onunla bayadır konuşmadığımı hatırladığımda sonunda yokluğumu fark edebilecek bir insanın varlığını hatırlamak bir nebze olsun iyi gelmişti.

Onun da ne kadar umrunda olursa işte.

Derdimi dinlemek için para alıyordu. Beni merak etmek onun işiydi, tercihi değil.

Derin bir nefes verdim ve bunalarak ayağa kalktım.

"Herkesi sikeyim." diye mırıldanırken karamsar olmaktan yorulduğumu hissederek avuç içi kadar olan evi gezmeye başladım.

Hemen sonra oturup adam akıllı bir plan düzenlemesi yapacaktım. Buradan çıkmalıydım. Doğrusu, buradan şimdi bile çıkabilirdim. *Buradan istediğim şekilde çıkmalıydım.*

31 Ağustos 2022. Artık saplantıdan da öte, sen benim hırs meselemsin Kurşun Alpugan.

KURŞUN A. ALPUGAN

Kum torbasına bir yumruk geçirdim.

Hızla geriye savrulan onlarca kilo ağırlığındaki torba yeniden bana doğru savrulduğunda onu yumruğumla sabitledim ve art arda iki kez daha vurdum.

Kenardaki pazu sehpahasına yaslanan Açanay elindeki ipadden bir şeyler okumaya devam ediyordu. Kulağım onda olsa bile kıstığım gözlerim sadece torbadaydı.

Gerginliğimi almaya hiç yardımcı olmuyordu.

"Yani birlikte büyümemiş gibi bir şeyler." dedi düşünceli bir sesle. "Dediğim gibi çocukluklarına dair çok fazla kayıt tutulmamış, ailesinin ölümlerinden sonra Aziz Andıç'la yaşamaya başlamaları arasında yaklaşık bir buçuk yıllık bir boşluk var. O süreçte nerede, kimle kalmışlar herhangi bir bilgi yok."

"Nasıl yok Açanay? Yok olacak halleri yok."

"Yok işte." dedi. Yan gözle parmaklarını ekranda hareket ettirdiğini görebiliyordum. "Tahminim, Elfida'yı dövüş işine sokan adamın onları sakladığı yönünde. Daha tam derine inilmedi ama o adama ait de bir şey henüz yok." Es verdi. "Aslına bakarsan adam da tahminden ibaret.
Elfida 9, 10, 11 yaşlarındayken bedenindeki ve yüzündeki yaralardan dolayı yapılan ihbar kayıtları var sadece. Ama bir şey çıkmamış. Ondan sonra bir daha öyle bir ihbar da olmamış zaten. O sürede ailesi çoktan ölmüş, yani aile içi şiddet değildir. Ben birinin onu yanına alıp eğittiğini düşünüyorum."

9, 10, 12 yaşlarındayken bedenindeki ve yüzündeki yaralar.

Torbaya öncekilerden çok daha sert vurdum.

"Dövüştüğü mekanları bul." dedim. "Hepsini, ne kadar sürmüş, ne kadar kazanmış, ne kadar kaybetmiş. Her şeyi."

"Neden Kurşun?" diye sorduğunda sesi meraklıydı. "Ne yapacaksın hırsızın tekinin geçmişini? Bize ne. Sana ne."

"İşini yap."

Derin bir nefes verse de başka bir şey söyleyemedi ve ipadine odaklandı.

"2014 ile 2016 yılları arasında Elfida yine kaybolmuş." derken tırnaklarının ekranda çıkarttığı tıkırtılara odaklanmıştım ama bu bilgiyle dikkatim dağıldı.

"Aziz Andıç, çevresine onu yurt dışına bir eğitim programına gönderdiğini söylese de adını verdiği okulda Elif Elfida Alaner isminde hiçbir kayıt olmamış. O yılın fotoğraf ve videolarını araştırdım, hiçbirinde ona dair bir şey yok."

Kaşlarımı çatarken çıplak elle vurduğum deri torba, eklemlerimdeki sıyrıklardan kanlar sızmasına neden olurken durmadan vurmaya devam ettim.

"O sırada Ataner gerçekten İsviçre'de bir okulda okuyormuş. Anne ve babaları öldükten sonra, kısa süreliğine Aziz Andıç'la aynı evde kaldıkları zamanlar bile Elfida'yla hiç diyalog kurmuyorlarmış. Evin eski bir çalışanıyla konuştum. Birbirlerine günaydın bile demezlermiş. 'Sanki Nil ile Ataner kardeş, Elfida başkasıydı' dedi kadın. Diğer ikisi sürekli birlikteymiş. Ve Ataner yurt dışına gidince Nil çok yıpranmış."

Hayatta hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum, Elfida'yla tanışmamış olmayı.

Onu şimdi bulmalıydım.

Ne öz ne de üvey ailesinin içinde kendine bir yer edinememişti. Bir insana aile hediye edilir miydi? Onu kolundan tutup bir ailenin içine sokmak 'Bu annen, bu baban, bu abin, bu deden. Seni sevecekler.' demek istiyordum.

Aptal diye geçirdim içimden. Aynı anda torbaya sert bir yumruk savurdum. *Hayatındaki en iyi insan olabilirdim. Beni hikayenin kötüsü yaptın. Aptal.*

"Öğren." diye emrettim. "Onu eğiten adamın kim olduğunu, Ekrem'in etrafını da sorgula, borcunu nasıl yaptığını, hangi tarihte tanıştıklarını, kayıt olmayan zamanlarda ne yaptığını, nasıl yaşadığını bul Açanay." Ekledim. "Ataner'i de araştır, niye böyle bir orospu çocuğu olmuş öğren."

Başını salladı. "Ataner başta iyiymiş de sonradan böyle olmamış. Hep böyleymiş anladığım kadarıyla."

Geriye savrulan kum torbası bana doğru gelirken tam ortasına geçirdiğim sert yumruk, torbanın patlayıp da içindekilerin ayaklarımın ucuna dökülmesine sebep olurken "Niye ulan niye?" diye bağırdım Açanay'a dönerek. "Niye bir insan evladı sevmemiş bu kızı? Ne yapmış da biz bir türlü bulamadık ulan." İçimde kaynayan öfke bütün hücrelerime yayılıyordu. "Ar damarını siktiklerim."

Açanay öfkeli, üzgün veya bir şey hissediyor gibi gözükmese de başını salladı. "Anormal bir sevgisizlikle büyümüş. Psikolojik yardım aldığını düşünüyorum ama henüz tam çıkmadı. Bulacağım."

"Bul." dedikten sonra birkaç adımda dört duvarı cam olan spor odasından bahçeye çıkmak üzere hareketlendim.

Tam kapıdan çıkmak üzereyken arkamdan seslendi. O da çıkmak için ayaklanmıştı.

"Bir buçuk saate maçın var unutma. Önceki maçta boynunu kırarak öldürdüğün adamın arkadaşıymış. İzlemesi zevki olacak."

Anlamsızca bu kadar öfkeli hissetmesem gülümserdim.

Çoğunlukla gerginliğimi atmak için seksi kullansam da bugün canım biraz bile istemiyordu. Öyleyse bu akşam gerginliğimi bana attıracak şey, birinin daha boynunu ringin içinde kırmak olacaktı.

Açanay'a cevap vermeden bahçede ilerleyip de "Çelebi." diye bağırdım olağandan daha yüksek bir tonla. "Bir araba çıkart."

Hava kararmadan ona ilaçlarını götürmem gerektiğinden ringteki eğlenceyi fazla tutmayacaktım.

LACİVERT ALPUGAN

"Çıldıracağım." dedim ağlıyormuş kadar tiz çıkan sesimle. "Mavi, çıldıracağım. Abimle konuşmam gerekiyor ama bahçeye çıkmama bile izin vermiyorlar. Öldürecek onu ya. Öldürecek."

Mavi endişeli gözlerle yüzüme bakarken telefonunu koltuğa bıraktı. "Yok, açmıyor." dedi sıkıntılı bir sesle. "Anlamıştır senin arattığını."

Saçlarımı çekiştirerek olduğum yere çöküp de yere oturduğumda kalbim saatlerdir olduğu gibi boğazımda atıyordu.

Onu çok hayal kırıklığına uğratmıştım.

Poyraz'ı sadece onu değil, beni de cezalandırmak için öldürecekti.

Yapardı. Bir saniye bile tereddüt etmezdi.

Kafamın arkasını sertçe duvara vurup da gözlerimi kapattığımda Kılıç'ın bana zorla içirdiği sakinleştiricinin etkisinin çoktan geçtiğinin farkındaydım.

Kapalı gözlerimden sızan yaşları elimin tersiyle silerken "Mesaj at." dedim düzce, gözlerimi açmadan. "Onu öldürürsen Lacivert de kendine zarar verecek diye."

Görmesem de çıkan seslerden Mavi'nin ayağa kalktığını anlamıştım. "Lacivert." dedi sesini yükselterek. "Delirdin mi? Neler yapar biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum." diye bağırdım gözlerimi açıp ona bakarak. "Hayatım boyunca 'abin neler yapar biliyor musun' cümlesini duyarak yaşadım zaten." Duvara tutunarak ayağa kalktım ve yüzüne kararlı bir ifadeyle baktım. "Ama Poyraz'ı öldürmesine asla izin vermeyeceğim."

Mavi'nin kalktığı koltuğa doğru yürüyerek koltuğa bıraktığı telefonunu aldığımda, bildiğim şifresini girdim ve cihazı açtım.

Tabii ki anında yanımda bitip telefonunu almak için uzandı. Çünkü o abisinin lafını çiğnerse ölürdü.

"Lacivert ver şunu. Kimi arıyorsun? Açmıyor zaten abim."

Ona arkamı dönerek telefonu almasına engel olurken "Abimi aradığımı kim söyledi?" diye mırıldandım.

Kolumu çekse de ona dönmüyordum. "Bırak şunu. Onu asla arayamazsın." Mavi arkamda tepinerek ve bağırarak bana engel olmaya çalışırken ben çoktan Poyraz'ın ezberimdeki numarasını girmiş ve ara tuşuna basmıştım bile.

Mavi'yi tek kolumla iterek kendimden uzak tutmaya çalışırken kolumu tırmalaması umrumda bile değildi. Hala bir şeyler söylüyordu, ama benim kulağım telefonun bip sesindeydi.

Onunla her şeyi bitirdiğimden beri karşılaşmamış ve konuşmamıştık.

Sonunda açtı.

"Kimsin?" diyen sert sesini duyduğumda kalbim teklese bile fazla vaktim yoktu. Mavi'yi susması için cimciklerken "Benim, Lacivert." dedim telefona.

İki saniyeliğine sustuktan sonra "Lacivert?" dedi temkinli bir sesle. Bulunduğu yerden uzaklaştığını adım seslerinden anlayabiliyordum. "Bir şey mi oldu? İyi misin?"

Burnum sızlarken "Abim." dedim bir çırpıda. Merdivenden gelen ayak seslerini duyduğumda Mavi kadar irkilmiştim. "Abim her şeyi öğrendi. Seni öldürecek. Bir şey yap Poyraz. Bu numarayı da bir daha arama, Mavi'nin." Cümlem biter bitmez cihazı yatağın üstüne fırlattığımda aynı anda kapı açılmıştı.

Arama hala sonlanmamıştı, o kapatmadıysa eğer.

Safir inceler bakışlarını Mavi'nin odasında gezdirdikten sonra "Yemeğe gelin." dedi düzce. O zaten Alkım kadar sıcak kanlı değildi ama bu sabahtan beri herkes gibi o da bana mesafeli davranmaya başlamıştı. Bana bakarak "Kurşun yok. Sen de in." dediğinde sadece başımı salladım.

Mavi'nin odası orta katın en ortasında kaldığından, önü hiç boş kalmazdı. Alkım ve Kılıç'ın konuşan sesi doğrudan odanın içine ulaşırken Safir hala çıkmamıştı.

"Elfida'ya ilaç mı götürecekmiş neymiş." dedi Kılıç, Alkım'a. "Gece geç gelir, eve gitmek saatlerce sürüyor zaten, dağın başı."

"Kızın yemeği suyu var mı orada?" diye sordu Alkım. "Dağa kaldırmış bildiğin."

"Yemeği suyu ne amına koyayım. Köpek mi bu? Var tabi. Ölüme terk etmedi, esir tutuyor sadece."

Safir daha fazla oyalanmadan odadan çıkarken gözlerimi sıkıca kırptım. Kılıç ve Alkım'ın sesi git gide azalmaya başlamıştı.

Lütfen diye geçirdim içimden. *Telefonu kapatmış ol Poyraz.*

Onu seviyordum. Gerçekten seviyordum.

Ama abimin düşündüğünün aksine aptal değildim.

O, Okyanus ve Teo'nun en iyi adamıydı. Belki bana zarar vermezdi, ama bu abimi ve işlerini ilgilendiren en ufak şeyden bile haberdar olduğu takdirde onlara söylemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Elfida'nın abime ihanet etmesi ve abimin onu bir eve kapatması onlar için ne kadar önemli bir bilgi olurdu bilmiyordum ama, hiçbir koşulda duymamaları iyi olurdu.

Yatağa zıplayıp da ekrana baktığım sırada arama ekranda durmuyordu. Yani kapatmıştı.

Yine de bu beni rahatlatmadı, telefonu alıp da konuşmanın süresine bakarken dudaklarımı ısırıyordum.

Konuşma süresi bir dakikayı gösteriyordu.

İkimizin konuşması Safir geldiği için en fazla 15 saniye falan sürmüş olmalıydı. Yani kapatmamış, dinlemişti.

Arama kaydını sildim ve Mavi'nin "Ne oldu?" sorusunu duymazdan gelerek yatağa yattım.

Okyanus ve Teo'ya söyler miydi? Söylerse ne olurdu?

"Sana diyorum."

"Bir şey yok." diye söylendim. "Sadece Poyraz'la konuşunca, Elfida'ya olan nefretimi hatırladım."

Abime her şeyi anlatmıştı.

Oysa ben ona güvenmiş ve kardeşime bile anlatmadığım bir konuda yardımını istemiştim.

Hırsız olması umrumda bile değildi. O abimlerin meselesiydi. Ama ben en başından beri karakterime uymayacak şekilde ona karşı hep sempatik olmuştum. Oysa arkamdan iş çevirerek büyük bir hata yapmıştı.

Gün gelir Kurşun Alpugan bile affederdi, ama benim nefretim ömürlüktü.

YAKUT OKYANUS ROZARİN

Yakut yeşili uzun tırnaklarımı Teo'nun kaslı kollarında, derisinden kan çıkartacak kadar sertçe gezdirirken omzumdaki dudakları kalçalarımı sabit tutmayı iyice zorlaştırmaya başlamıştı.

Saçlarımı avuçları arasına alarak kafamı istediği yöne yatırdığında aynı sertlikle dişlerini boynumdaki yumuşak deriye geçirdi.

Zevk verecek ufak bir ısırık değildi.

Ama hassas derimin aniden çok acıması elbette beni sadece azdırmıştı.

Dişlerimin arasından derin bir nefes üflediğimde gülümsedi ve aynı şiddette bir ısırık daha bırakmak için başını eğdi.

Bahçenin sürgülü kapısı açılırken başımı geriye doğru sarkıttığım koltuk kolçağından, Poyraz'ın bedenini tersten bir şekilde gördüğümde sırıttım ve istifimi pek bozmadan Teo'nun omzuna dokundum.

İzleyiciler hep zevkli olurdu.

Ama sevgilimin, birinin benim çıplak bedenimi izlemesinden alabileceği maksimum zevk onun gözlerini oyarken aldığı zevk olurdu.

Poyraz, sırıtan suratıma bezgin ve biraz bir bakış atarak kafasını başka yöne çevirdiğinde boğazını temizledi.

Teo üzerimden doğrulurken kaşları çatık, dudakları mükemmel derecede şişikti.

"Kapıyı çal diye bir kez daha söylemek zorunda kaldığımda karşımda ayakta dikiliyor olmazsın Poyraz." diye söylenirken gözleri bana kaydı ve yarıya kadar açık memelerimi kapatmak için üzerimdeki yeşil bluzu yırtarcasına yukarı çekti. Sinirli gözlerine bakarken sevimli olduğumu umarak sırıttım ve uzandığım yerden toparlanarak bacak bacak üstüne attım, Poyraz'a döndüm.

Biraz teşhircilik hoşuma giderdi ama Teo'nun kızacağını bile bile adamlarımıza meme şovu yapmak elbette istemezdim. Fark etmemiştim sadece.

"Camekanlı salonda düzüşmeyin o zaman. Kapıyı çalmak için beklerken de gözüküyorsunuz abi." dedi düzce.

"Kes lan, sana mı soracağım nerede ne yapacağımı?"

Poyraz omuz silktiğinde uzatmamaları için "Ne oldu?" diye sordum.

Bana baktı ve "Kurşun, Elfida Alaner'i dağa kaldırmış." dedi normal halinden daha hevessizce.

Bir kaşım havalanırken keyifle güldüm ve "Ne?" diye sordum Teo'ya bakarak. Onun da yüzüne keyifli meraklı bir ifade oturmuştu. "Nereden öğrendin?" diye sordu.

Poyraz üç dört saniye kadar sustu ve "Lacivert'le konuştum." dedi mesafeli bir sesle. Son günlerde bize biraz bozuk atıyordu.

Heyecanlandım. "Hala konuşuyor musunuz?"

O ufaklığın bize bağlı olması dehşet işimize gelirdi. Ama çok da aptal olmadığından bu ilişkiyi ciddileştirmek istememişti. Poyraz'sa hayatında ilk kez duygusal davranmış ve bize 'bunu uzatacaksanız ben yokum' gibi salak bir cümle kurmuştu.

İkisi bir şekilde flörtleşmeye başlarken konuyla ne Teo'nun, ne de benim bir alakam yoktu. Ancak bunu öğrendikten sonra elbette lehimize kullanmak için Poyraz'la konuşmuştum.

Tam bir beyinsize dönüşmüş, ona zarar vermeyeceğini, bu ilişkiyi ciddileştirmenin bir gün onu hayal kırıklığına uğratmaktan başka bir şey olmayacağını ve ilişkileri neyden ibaretse, onu ortak kararla bitireceklerini söylemişti.

İki düşman taraf olmamıza rağmen ikisinin ilişkisi beni bozmazdı, Teo'yu da öyle. Ama Kurşun'un buna delireceğini biliyordum. Sadece kafayı yiyeceğini düşünmek bile eğlenceliydi.

En başında aklımda canlanan fikir, Poyraz'la ikisinin ilişkisi daha da ilerledikten sonra Kurşun'un karşısına çıkıp bunu ona anlatmak ve eğlenceyi

izlemekti.

Poyraz bunu kesin bir dille reddetmişti.

Alpugan, kardeşine dokunursak ortalığı ateşe verirdi zaten.

Ateşli oyunları sevsem bile Kurşun, oynamaktan çok zevk alacağım biri değildi. İstediği takdirde ateşi, kül ederdi.

O nedenle Poyraz'a diretmesem de hala bunun çok zevkli olacağını düşünüyordum.

Kurşun Alpugan temeli yıllara dayanan anlaşmaları siker atar ve sonunda beni öldürürdü ama en azından eğlenerek ölürdüm. Ve ölürken bile sırıtmam çok canını sıkardı.

Ama aptal Poyraz aşık olmuştu işte.

Çocuklar birbirini görüp beğendiyse bize de saygı duymak düşüyordu.

Bir an, Lacivert kızımızı Poyraz oğlumuza istemek için çiçeğimizle Alpugan malikanesine gittiğimiz bir görüntü gözümün önüne geldiğinde kendi kendime güldüm.

İki adam da beni pek sorgulamadı.

"Konuşmuyorduk." diye cevap verdi soruma. "Bugün, Kurşun'un her şeyi öğrendiğini ve beni öldüreceğini söylemek için aradı. Arkadakilerin konuşmasından duydum Elfida olayını. Bugün de yanına gidecekmiş."

Bir kaşımı kaldırdım. "Hadi ya?"

Ah be. Surat ifadesini görme şerefinden yoksun kalmıştım.

Ayağa kalktım ve kalçamı koltuğun kolçağına yasladım. "Elfida'yı ne diye kaçırsın ki? Sevgili değil mi bunlar?" Güldüm. "Dağda kırmızı başlıklı kızla kurt fantazisi mi yapıyorlar, napıyorlar?"

Teo da düşünceliydi ama esprime güldü.

Poyraz 'bilmem' der gibi omuz silkti. "Şehire baya uzakmış duyduğum kadarıyla. Bildiğin esir almış."

Heyecan damarlarımda gezinmeye başlarken "Bugün kahraman olmak için çok güzel bir gün." diye mırıldandım Teo'ya doğru yürümeye başlayarak.

Yanına yaklaştığımda kolumu tuttu ve beni kucağına çekerek bacaklarının üzerine oturttu. "Ne yapsak? Bugün de dağa kaldırılan bir kızı mı kurtarsak?"

Çok ilginç bir öneriymiş gibi kaşlarımı kaldırdım. "Süper fikir hayatım."

Güldü ve dudaklarıma ufak bir öpücük kondurduktan sonra beni de kaldırarak ayaklandı. "Bir araştıralım bakalım." Poyraz'a bakarak 'sağ ol'

der gibi başını eğdi. Teo onun aşkına benden daha çok saygı duyuyordu. "Anlatmakla doğru olanı yapıyorsun."

Teo'nun arkasından salondan çıkmak için yürürken Poyraz'ın yanına geldiğimde durdum ve elimi omzuna koydum. "Öldürülme meselesini düşünme. Alpugan'la birbirimize biraz nazlanırız ama gün sonunda beni kırmaz."

Nazlanma aşaması genelde karşılıklı olarak birbirimize fiziksel zararlar vermemizle ve yorulduktan sonra ben kahkaha atarken onun kaşlarını çatıp söylenirken aslında gülmek istemesiyle sonuçlanırdı. Nihayetinde orta yolu bulurduk.

Ancak bu kez işin içine kardeşi giriyordu. O nedenle onun için orta yolun ismimiz altında çalışan herkesi öldürmek olup olmadığından emin değildim.

Açıkçası şu anda 'Alpugan peşimde' gerginliği kaldırmak istemiyordum.

"Seni kırmaz ama hatırladığım kadarıyla kaburga kemiğini gayet rahat kırmıştı." Omuz silkti. "Ayrıca ölmenin umrumda olduğu falan yok. Allah sevdiği kullarını yanına erken alırmış."

Güldüm ve omzunu sıkarak bırakırken "Arkamdan yürü annem." dedim. "Ben seni korurum." Göz kırptım.

Odadan çıkarken düşünüyordum.

Elfida'ya bir kez zarar verdiğimde bıçaklarıyla üzerimde oynamıştı. Şimdi ikinci kıymetlisine ikinci kez gerçek bir zarar verdiğimde ne yapacaktı acaba?

Merdivenleri çıkarken kendi kendime "Önce Laci, sonra Elfi." diye mırıldandım ve güldüm. Komik bir kadındım vesselam.

Yüksek acıdan normal bir insanın görse korkudan altına sıçacağı kadar tahrik oluyordum.

Ama Kurşun Alpugan gerçek bir işkence ustasıydı.

Cinsel zevklerinin benimki kadar aşırı olmasa bile yakın olduğunu biliyordum. O da benimkileri biliyordu. O acı vermeye, bense hissetmeye yatkındım. Yanlış anlaşılmasın, o anlamda birbirimize hiç yaklaşmamıştık. Ama deposunda canımı yakarken verdiği acının, benim bile zevk almayacağım kadar aşırı olmasına hep dikkat ediyordu.

Herif dövüşçüydü nihayetinde. Üzerimde hiçbir kesici biçici alet kullanmasa bile işi kaslarıydı. Elinin ağrılığının maaşallahı vardı.

O yüzden hiç eğlenceli değildi.

Eh, ama korkup kaçacak halim de yoktu.

ELFİDA ALANER

Demir kapının içinde dönen kilidin sesini duyduğumda kanepede dizlerimi yukarı çekerek oturmuş, başımı kolçağa yaslamış ve kollarımı bacaklarıma sarmış halde intiharı düşünüyordum.

Bu sabah birkaç dakikalık karanlıkla bir şekilde baş edebilmiş olsam da tüm geceyi öyle geçiremezdim.

'*Her zorda kaldığında nasıl kurtulabileceğini değil, bu kez nasıl intihar edeceğini düşünüyorsun.'* demişti bir keresinde Eflatun.

Ama geri gelmişti. Yine onun gelmesiyle intihar gitmişti.

Hava kararmaya yakındı ve o geri dönmüştü.

Kalbimin nasıl hızlandığını belli etmeyerek istifimi bozmadan aynı şekilde orada oturmaya devam ederken Kurşun kapıyı açtı ve buz gibi dağ soğunu da peşinden evin içine alarak kapıyı kapattı.

Ona bakmadım.

Ama onun arduvazlarını koltukta küçülmüş bedenimin üzerinde hissedebiliyordum.

"İlaçlarını getirdim." dedi düzce. Bir poşete doldurduğu bir düzine kutuyu koltuğa, yanıma fırlattığında çıkan ses kulaklarıma ulaştı.

Kokusunu alabiliyordum.

Yerimde kımıldamadan oturmaya devam ettim.

Kabanını çıkartıp karşımdaki koltuğa yayılırken yorgun görünüyordu. Bacakları iki yana ayrık şekilde karşımda rahatça otururen gözleri gözlerimle buluştu. Pantolonunun arkasına sıkıştırdığı silahta fazla oyalandırmadım bakışlarımı.

Birinin katil olduğunu kabullenmek filmlerdeki kadar kolay olmuyordu.

Başıyla yüzümü işaret etti. "Yüzüne ne yaptın?"

O sırada içimden tam olarak aynı soruyu sormak geçiyordu. Bir elmacığında kırmızı-mor karışımı bir yara izi vardı. Elleriyse tamamen mahvolmuştu. Eklem yerlerindeki derisi açılmış, sızan kanlar kurumuştu. Morluklar belirgindi.

Birini fena benzetmişti.

Konuşmamı bekleyerek yüzüme bakarken tırnak izlerini kastettiğini bilsem de ona boş bakışlarımla bakmaya devam ettim.

Cevapsız kalmıştı.

31 Ağustos 2022. Şimdilik sana vermeye tahammül edebileceğim en büyük ceza sessizliğim sevgilim. Çünkü her şeye rağmen yaralı ellerine bakarken bile canım yanıyor. Ama biliyorum ki bir gün sana vereceğim en büyük ceza sensizliğim olacak.

Soğukça tebessüm ederken başını geriye yatırdı. "Ne oldu? Küs müyüz?"

Yine sussam da ağzından 'küs müyüz' sorusu çıkabilecek birine benzemediğinden garip bir şekilde sevimli olmuştu.

"Yerinde olsam huyuma gelirdim Elfida." dedi gözleri tavandayken. "Birazdan yine karanlık çökecek."

Tavrımı korumak ve içinde bir yerlere dokunmasına sebep olmak istesem de haklıydı. Bunun acısını sonra çıkartabilirdim.

"Huyuna gitsem ne yapacaksın? Güneşin batmasını mı engelleyeceksin?" diye sordum tersçe.

Yine yavaşça güldükten sonra omuz silkti. "Belki yeterince ikna edici olursan seni buradan çıkartır, evime götürürüm."

Kaşlarımı kaldırdım. Gerçekten bunu yapmayacağından adım kadar emin olduğum için heveslenmiyordum bile ama yediğimi düşünmesine izin verdim.

"Nasıl olacakmış o?"

Başını kaldırarak bana bakarken 'sen bileceksin' der gibi tek kaşını kaldırdı.

"Yaptığın imayı anlamıyorum sanma." dedim sertçe. "Ama sana dokunacağıma ölürüm daha iyi."

Ufak at da civcivler yesin Elfida.

Onu kısa zamandır yüzyüze tanıyordum ve onun haberi olmayan üç yıllık geçmişimiz olmasa bile şu an ciddi olmadığını anlardım. Üstüne atlasam ve bana dokunması için yalvarsam bile bu şart ve koşullarda beni geri iterdi.

Amacı gözümde kendini olduğundan daha kötü biri yapmak mıydı? Yoksa sadece dalga geçerek eğleniyor muydu?

Gerçekten güldüğünde açık kalan ağzımı hızla kapattım. "Genelde bana dokunmak için ölürler."

"Ölsünler o halde." dedim. "Dünyadan üç beş aptal daha eksilir."

Yarım ağız sırıttı. "Üç beş mi?"

Dişlerimi ona çaktırmadan birbirine sürttüm.

Sevgilim, kiminle ne konuşacağını gerçekten bilmiyorsun..

Gözlerimi devirirken soğuk kanlı ve umursamaz gözükmek zorundaydım. "Şimdi de orta malı olmakla gurur mu duyuyorsun?"

Omuz silkti. "Dokunmak için ölen herkesin bunu başarabildiğini söylemedim."

İzledik kuzum biz onu ya, striptiz gösterisinden sonra arka odada...

"Vay canına," dedim yalandan bir şaşkınlık ve takdirle. "Ne kadar da kendine saygısı olan bir adam."

Alenen dalga geçmem karşısında bir kaşı ürkütücü bir yavaşlıkla havalanırken eğlenceli ruh halinden sıyrıldığını fark etmiştim. Ellerini bacaklarına koydu ve yavaşça ayağa kalktıktan sonra sakin adımlarla bana doğru yürümeye başladı. Oturduğum yerden dev bir adam gibi görünüyordu. Gerçi oturmadığımda da öyle görünüyordu.

Genel anlamda ondan, onun bildiği kadarıyla benim konumumda olan birinin korkması gerektiği kadar korkmuyordum evet, ama onun kötü bir adam olabileceğini anlamıştım.

Sadece keyfine bağlıydı.

İstediğinde gözümden düşen yaşın ıslattığı eliyle, çığlıklar atarken titreyen bedenimi sıkıca tutabiliyor, beni bir kenara savurup çığlıklarımla baş başa bırakırken soğukkanlı bir şekilde gidebiliyordu.

Oturduğum koltuğun karşısında dikildiğinde arduvazları göz temasımızı korumak için aşağı inmişti. "Ayağa kalk."

Ona dik dik bakmayı sürdürdüm.

Dilini yanağının içinde gezdirdi ve eğilerek parmaklarını koluma sıkıca sardı, bedenimi bir çırpıda karşısına koydu.

"Söylediklerimi yapmayı öğrenebilmen için ne kadar ileri gidebileceğimi biliyor musun?"

Yüzünü net görebilmek için başımı biraz geriye eğdim ve hiçbir şey söylemeden gözlerine bakmaya devam ettim. Ona karşılık vermem onu sinir ediyor olsa bile, tepkisizce boş bakışlarımı suratına sabitlemem kesinlikle sinirlendiriyordu.

"Konuş." dedi dişlerinin arasından.

Yavaşça omuz silktiğimde kolunu kaldırdı ve saatine bakmak için bir saniye harcadıktan hemen sonra yeniden arduvazlarını, heterekromili gözlerime değdirdi.

"Sadece on, bilemedin on beş dakika sonra hava kararacak Elfida." Korumaya çalıştığım ifadesiz suratımdaki çatlağı gördüğünü fark ettim. "Yine de bugün iyi bir adam olacağım. Bu da demek oluyor ki beni ikna edebilmek için on beş dakikan var."

"Nasıl bir ikna istiyorsun?" diye sordum düzce.

Gözlerimin elmacığındaki yaraya kaymaması için kendimi tutuyordum. Umrumda olmadığını düşünmeliydi.

Dudağının bir kenarını kıvırırken çok yakın duran bedenlerimizin arasındaki bileğimi kavradı ve kendi omzuyla göğsü arasındaki bir yere koydu. Sesi derinden, pürüzlü çıkıyordu. "Bugün çok yoruldum Elfida." Ekledi. "Çok gerildim."

Nereye varmaya çalışıyorsun Kurşun? İkimiz de seni tanıyoruz..

Korkumun beni en fazla neler yapmaya ikna edebilecek kadar büyük olduğunu mu öğrenmeye çalışıyordu?

Amacını öğrenmek için ayak uydurdum.

Gözlerinin içine en büyük ifadesizliğimle bakarken parmaklarımı göğsünde, siyah ince kumaşlı gömleğinin üzerinde oynatarak omuzlarına kadar çıkarttım. "Tamam." dedim yumuşak sesimle. "Ben sana yardımcı olayım, sen de bana."

Sesimi olduğundan daha nazik ve kırılgan ayarlamıştım. Kurşun Alpugan'ın yüreğini sızlatacak kadar. Boyun eğmem karşısında öfkelendiğini ve bu manzaranın merhametine dokunduğunu o kadar iyi biliyordum ki sırıtmak istedim.

Yumuşakça dokunduğum kasları gerçekten de çok gergindi. Maçtan mı çıkmıştı, yoksa kavga mı etmişti emin değildim.

Yine de bozmadı. Devam edip edemeyeceğimi görmek istedi.

Diğer elimi de kaldırarak ellerimi düğmelerinin üzerinde birleştirdim ve iki tanesini onun açık bıraktığı düğmelerin altındakinden başladım açmaya.

Hareketlerim makineleşmiş gözüküyordu. Olması gerektiği gibi. Çıkar seksi yapacakmış, fazlası yokmuş gibi. Hevessiz gibi.

Daha sadece bir düğme açmıştım ki göğsündeki elimi avcunun arasına aldı, ona baktım. Elimi boynunun yan kısmına koyarak orada kalmasını istediğini belirtirken kendi avcunu da belime koydu ve dudaklarını ıslattı. "Öpüşmeden mi sevişirsin?"

Numaradan gözlerimi kırpıştırdım.

Başımı ona doğru yaklaştırmaya başladığımda o da kendi başını eğdi.

Yapamayacağını ikimiz de biliyoruz sevgilim.

O benim ne kadar ileri gidebileceğimi, ben de onun ne kadar ileri gidebileceğini ölçüyorduk.

Yine de dudaklarımız arasında bu kadar az bir mesafe varken kalbimin göğüs kafesimi delecekmiş gibi atması kaçınılmazdı elbette.

Başını biraz daha yaklaştırdı.

Dudaklarımız neredeyse birbirine dokunuyormuş gibi hissettirene kadar durmadı.

Sonra aramızda bir mercimek tanesinden fazla bir boşluk kalmadığında durdu ve kaşlarını çatarak gözlerimin içine baktı.

Kızmıştı.

"Sen aptal mısın Elfida?" diye sordu geri çekilerek aramıza mesafe koyarken.

"Neden?" dedim anlamamış gibi. Oysa içimden gülüyordum.

"Kimsenin oltasına bu kadar kolay düşmemelisin." dedi sertçe. "Ucunda ölüm olsa dahi kimseye kendini kullandırtmayacaksın. Ben de dahil."

Şaşırmış gibi yaptım. "Kullandırmak ve kullanmak." dedim. "Benim de çıkarım olacaktı."

"Çıkarın falan olmayacaktı." dedi gerçekten aptal olduğumu düşünür gibi bakarken. "Kim seni kaçırıp, sana bu kadar öfkeliyken seni düşünür? İşim biter, çeker giderdim."

Kaşımı kaldırdım. "Gider miydin?"

"Kendimden bahsetmiyorum. Örnek verdim."

"Numara mı yapıyordun yani?" diye sorduğumda başını salladı. "Korkunun seni ne kadar ileri götürebileceğini merak ettim." Başını yana yatırdı. "Ama maalesef bu gece de korkuna mahkumsun ufaklık."

Sonraki beş saniye içinde olanlar kontrolümde gerçekleşmedi.

Sebepsiz, ani ve tamamen refleksif şekilde gelişen sert bir yumruğu çenesine savurarak beklemediği darbeyle başının yana dönmesine sebep olurken "Denek miyim ben?" diye tısladım. "Beni elinde oyuncak edemezsin Kurşun."

Baş parmağını yumruğun etkisiyle kanlanan dudağına götürüp de iki saniye kadar öyle durduktan sonra biraz şaşkın, biraz keyiflenmiş gibi yüzüme yeniden baktığında ben bir anda içimden çıkan öfkeyi sorguluyordum.

Gözlerindeki keyif yavaş yavaş kaybolup da surat ifadesi taşlaştığında üzerime doğru bir adım attı.

Geri çekilmeden doğrudan yüzüne bakarken ona bir kez daha vurmak istiyordum. Ona olan zaafım yüzünden geri plana attığım öfkem birikmişti.

Hayatım boyunca, Elfida'nın hayatı boyunca kimse bana böyle davranamazdı. *Kimse*. O gelene kimse.

Eğer davranabilselerdi Elfida olmamın bir anlamı kalmazdı. *O* olarak kalırdım.

Her zaman günümüzde normalleşen cinayeti ve katil olma fikrini olması gerektiği kadar ürkütücü ve iğrenç bulmuştum. Ama o Kurşun Alpugan olmasa, benim ona olan zaafım bu kadar büyük olmasa onu bugün, burada kendi silahıyla öldürürdüm.

Bir anda elini kaldırdı ve beni ensemden sertçe tutarak kendine doğru çekti. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve "Senin o cesaretini sikerim Elfida." dedi neredeyse hırlayarak.

Güldüm.

Onu göğsünden sertçe, vurur gibi ittirdiğimde gözlerim onunkiler kadar öfkeliydi. "Git." Bir kez daha, tane tane söyledim. "Def ol, git."

Boştaki eliyle onu ittirdiğim kolumu sıkı, çok sıkı bir şekilde tuttu ve "Gitmezsem?" diye sordu.

Belki de ilaçlarım aksadığından dolayı, belki de dün o gittikten sonra sinirimi yöneltecek birini bulamayarak içime attıklarımdan dolayı şu anda azalmak yerine çoğalan öfkenin uyuşukluğunu parmak uçlarımda hissederken bir sert yumruğu daha suratına savurdum.

Ama bu kez hazırlıklıydı ve elinin tersiyle vurarak kolumu yüzüne çarpmadan itti. Sadece bir saniye içinde bacağımın arkasına değdirerek vücut dengemi bozup da beni yere yatırdığında bedeni üzerimdeydi.

Kendi silahıysa benim elimde ve onun kafasına yaslıydı.

O beni yatırırken bir saniyede elimi beline atarak aldığım ağır metali şakağına bastırdığımda hala bana hükmeder gibi bakıyordu.

"Var mı sende o yürek Elfida Alaner?"

Silahı almaya bile yeltenmeden, kafamın iki yanına koyarak kendini dengelediği kollarının üzerinden bana bakarken arduvazlarına alaylı bir bakış yerleştirdi. "Nasıl kullanılacağını biliyor musun bari?"

Bakışlarımızı ayırmadan tek elimle emniyeti açtım.

Dudaklarını büktü ve 'peki' dercesine başını salladı. Gerilmemişti bile.

Gözlerine birkaç saniye boyunca daha bakmaya devam ettikten sonra bıkkınlık ve ani bir sinir boşalmasıyla silahı yere fırlatır gibi attım ve ellerimi yüzüme kapatarak içime derin nefesler çekmeyi denedim.

Kontrolüm niye bu kadar dağılmıştı bilmiyordum. Tüm gün bu ufacık yerde o kadar yapacak bir şeyim yoktu ki aklım sürekli geçmişe gitmiş, zihnimin derinlerindeki bütün olayları tek tek yaşatmıştı bana. Her şeyin yorgunluğu ve öfkem birbirine girmişti.

Kurşun üzerimden doğruldu.

İki saniye sonra yüzüme kapattığım elimin bileklerinden tutarak beni de yerde oturur pozisyona getirdiğinde hala derin derin nefesler alıyor, ciğerlerimdeki anlamsız sıkışmadan kurtulmaya çalışıyordum.

Bazen aniden bulunduğunuz yer çok küçük gelir ve sizi boğardı ya, öyle bir andı bu.

Bileklerimi zorlamadan ellerimi yüzümden indirmemi sağladığında gözleri her zamankinden biraz daha az boş baksa bile tam olarak duygularını yorumlamak yine mümkün değildi.

Bir elini sırtıma koydu ve hafifçe hareket ettirdi. "Şşt. Sakin ol." Koltukta duran ilaç poşetine kayan gözlerini yine bana çevirdi. "İçmen gereken bir ilaç var mı? Sana getirmemi ister misin?"

"Umrundaymışım gibi davranma." dedim sert ama onu dalgaya alan bir sesle. "Dün yaptığını yap ve siktir git. Beni yalnız bırak."

31 Ağustos 2022. Neden senden gitmeni istiyorum? Her şey kalman içinken.

Ne kalkıp gitmek için bir hamle yaptı, ne de suratına küfür ettiğim için kızdı.

Sadece durdu ve silik bir ilginin yerleştiği bakışlarla sakinleşmemi beklemeye başladı.

Derin derin nefesler aldım ve omuzlarım kalkıp inerken ona kaşlarımın altından ters bakışlar atmaya devam ettim.

Göğüs kafesime bastırıyorlarmış gibi bir his uyandıran bunaltı yavaş yavaş gitmeye başlarken Kurşun önce kendisi yerden kalktı, ardından eğildi ve koltukaltlarımdan kaldırarak beni koltuğa oturttuktan sonra mutfağa doğru yürümeye başladı.

Dudaklarımı ıslatarak yavaş yavaş bulunduğum ana dönerken elinde dolu bir su bardağıyla gelen Kurşun tepemde dikildi.

"İç." Yüz ifadesi ve sesi stabil görünüyordu.

Kısa bir an için bana bardağı uzatan elinin parmak boğumlarındaki yaralara kayan gözlerimi yeniden yüzüne çıkarttım ve bardağı aldım. "İçmem dersem bu kez kafamda mı kıracaksın?"

Tepkisiz kalarak suyu bitirmemi bekledi. Boşalan bardağı elimden geri alıp da mutfağa götürdükten sonra gelmiş ve koltukta yanıma oturmuştu.

Evin içi yavaş yavaş kararmaya başlıyordu.

İkimiz de sırtımızı geri yaslamış, dümdüz karşıya bakıyorduk. "Neden silahı elimden alıp bana çevirmedin?" diye sordum sakince, merakımı dillendirerek.

"Birine bir silah çevirirsem, onu vururum Elfida."

Soğukkanlı sesiyle verdiği cevap aklıma bir soru getirmişti. "Beni neden vurmadın o zaman?" diye sordum. "Evde, bana silah çevirmiştin?"

"Boştu."

Boş muydu?

Şaşırdım. "Neden?"

"Dövüşmeyi biliyorsun," dedi. "Kendini savunmayı. Üzerime atlayıp da silahı elimden almaya çalışabileceğini düşündüm. Seni zaten vurmayacaktım ama boğuşmanın ortasında bok yoluna giderdin."

Burnumdan güler gibi bir nefes üfledim. "Belki sen vurulurdun?"

Bu kez o güler gibi oldu. Ama cevap verme gereği duymamıştı.

"Peki bugün neden ben sana silah doğrultmama rağmen beni vurmamak için silahı almadın? Sen benden nefret etmiyor musun?"

Hayatım boyunca benden nefret eden çok kişi olmuştu. Hiçbirinin nefreti Kurşun Alpugan'ın nefretine benzemiyordu.

Hepsinden en az birer tokat yemiştim. Hepsi en az bir kez bedenimden akan kanların sebebi olmuştu.. Kimse sakinleşmemi beklememiş, bana su getirmemiş, kimse bana onun davrandığı gibi davranmamıştı.

Normal birine göre çok kötü, ama benden nefret etmesi gereken birine göre de fazla iyiydi.

Son sorumu duymazdan gelmeyi tercih ederek sadece ilkine cevap verdi. Kesinlikle hoşuma gitmeyecek bir cevap.

"Bugün çoktan birini öldürdüm Elfida. Günde birden fazla kişi öldürürsem işlerim rast gitmiyor. Totem gibi düşün."

Başımı konuşmanın başından beri ilk kez ona doğru çevirdiğimde o da bana baktı ve içime yaylan ürperti usulca omurgamdan yukarı tırmandı.

Bilmek ve duymak iki farklı şeydi sanırım.

Bir katildi. Beni ölümden döndürmüştü. Onu zorlarsam beni yeniden ölüme gönderir gibi duruyordu. Bir yandan da beni ölüme yakıştırmaz gibi bakıyordu.

Çok bilinmeyenli bir deklem, bir katildi.

31 Ağustos 2022. Yanıma oturmuş bana bugün bile birini öldüren bir katil olduğunu rahatça söylüyorsun. Az önce elimde tuttuğum silahından kaç kurşun çıkarttın? Kaç can aldın? Kaç can daha alacaksın? Katilleri sevmem.

Yine de senden nefret etmedim.

"Ne oldu?" diye sordu hafif alayla, yüz ifademe bakarken. "Korktun mu?"

Sadece biraz gerilmiştim.

"Sana acıdım." dedim sadece.

Kaşları hafifçe çatıldı. "Bir katil kurban ilişkisinde genelde katile değil, kurbana acırsın Elfida." dedi.

Kaşlarımla gömleğinin açık düğmelerinden dolayı gözüken muskasının siyah ipini işaret ettim. "Allah'a inanıyorsun değil mi?"

'Evet' dercesine başını salladı. Daha çok 'tabii ki' der gibiydi surat ifadesi.

"Allah'a inanan biri onun bir başkasına verdiği canı nasıl tereddütsüzce alıp üstüne yüzsüz gibi 'inanıyorum' demeye, adını boynunda taşımaya devam edebilir ki?"

Sakin cümlelerim karşısında kaşlarını biraz daha çatmış olsa da dinlemeye devam ediyordu.

"Gerçekten inansan, bu kadar cesaretli olabilir misin? İnsanlar patronlarının bile sözünden bir yaptırımı olacağını bilerek çıkmazken, sen seni, evreni yarattığına inandığın yaratıcının emirlerini çiğneyerek keyfine göre bir hayat sürüp de nasıl kendini inançlı olarak adlandırabilirsin ki?"

Her tepkiyi vermesini bekliyordum. Bana kızabilirdi, sen kendine bak diyebilirdi, öldürdüklerini keyfi olarak değil zorunlu olarak yaptığını söyleyebilirdi, affedileceğime inanıyorum da diyebilirdi..

Oysa sadece "Haklısın." dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Haklı mıyım?"

Başını salladı. "Allah merhametlidir Elfida." dedi düzce. "Bunun arkasına sığınıp her şeyi yapmak elbette doğru değil. Ama bazı şeyler Allah'la kul arasındadır."

"Allah merhametli diye çıkıp katliam yapalım o zaman? Cinayetin merhameti mi olur?"

Birkaç saniye düz düz suratıma baktı, ne düşündüğünü hiç belli etmiyordu. En sonunda dudaklarını araladı ve kalın sesiyle sakince konuşmaya başladı. " 'İnsanların yüzlerine baktıkça görüyorum ki, ellerine daha cinayet işleme fırsatı geçirmemiş oldukları için pek çok kişi masum zannediyor kendini.' demiş Orhan Pamuk."

Kültürlü bir katildi demek ki.

Bahsettiği alıntı 'Benim Adım Kırmızı' kitabından olmalıydı.

Daha fazla uzatmamaya karar verdiğimde "Sen inanmıyor musun?" diye sormuştu. Gözlerimi koltuğun eski kumaşından çektim. Allah inancından bahsettiğini anlamıştım.

Omuz silktim. "Tamamen 'hayır' demeye gönlüm el vermiyor, 'evet' demeye de dilim varmıyor."

Yüzümü uzun uzun izlerken bir şeyler düşünüyordu sanki. Telefonuna bir bildirim sesi gelip de onu okuduğunda ayaklandı. Cihazı cebine sokarken yine gözlerime bakıyordu. "Bu konuda daha sonra uzun uzun konuşuruz."

Oturup dini sohbet mi yapacaktık?

Bir anda aklıma gelen durumla her şey uçup gittiğinde o bana arkasını dönmüş, diğer koltuğa yöneliyordu.

Gidiyordu.

Gece oluyordu.

Gece oluyordu ve o gidiyordu.

"Yarın yine geleceğim. Bizim meselemizi tekrar konuşuruz. Seni görmeye sürekli bu kadar yol gelemeyeceğimi fark ettim. Senden borcunu almanın bir yolunu buluruz."

Burada karanlıkta ve yalnız kalma düşüncesiyle ayağa fırladığımda aniden bir gün önceki acımasız adamdan bu kadar farklı biri olması ve alenen burada olmamın içini rahat ettirmediğini çaktırmasının üzerinde gerektiği kadar duramıyordum.

Koltuktaki kabanını almadan yeniden bana bakacak şekilde döndüğünde elindeki cismi gördüm ve o an yaşadığım duygu değişimini dile getirmem mümkün değildi.

Rahatlamanın en üst seviyesiydi.

Kurşun bana çok kısa bir bakış attıktan sonra iki adımda salonun ortasına geldi ve bir şeyin üzerine çıkması gerekmeden yetişebildiği tavandan sarkan ipli lambanın ucuna, elindeki ampulu takmaya başladı.

Ampulu takıp da duvardaki anahtara dokunup ışığı açtığında sadece ayakta dikiliyordum.

Göz göze geldik.

Beş saniye kadar gözlerime bakmaya devam ettikten sonra ufak bir baş selamı verdi ve evden çıktı. Sadece bir dakika sonra çalışan arabanın sesini duyabilmiştim.

Demek yarın gelecek ve beni çıkartacaktı.

ERTESİ GÜN (1 EYLÜL)

Güneş doğar doğmaz yattığım uykudan neredeyse akşam üstü uyandığımda onun gelmesini bekliyordum.

Bekledim.

Bekledim.

Ve bekledim.

Bir kez daha güneş batana, gece olana kadar bekledim.

Demir parmaklıklı camın önündeki koltuktan kalmadan, ağaçlıkların arasındaki engebeli yolda arabasını görmeyi bekledim.

Görmedim.

2 EYLÜL

Dün gelmemişti, çünkü gelememiş olmalıydı.

Saat akşam üstü beşti ve bugün gelecekti.

Geleceğim dediyse gelirdi. Çünkü o yalan söylemezdi. Gelmeyecek olsa direkt doğruyu söyler 'orada gebersen de gelmeyeceğim' derdi.

Dememişti.

Ay bir kez daha gökyüzünde parladığında hala yoktu.

3 EYLÜL

Başına bir şey mi gelmişti?

Mutfakta durmuş, açlıktan bayılırsam o gelene kadar çoktan öleceğime kanaat getirerek kendime hazır çorba yapıp bir tabak içmiştim.

Üç dört saate akşam olacaktı.

Bugün üçüncü gündü.

Ona kızgın değildim. Onun için endişeliydim.

Adamın hayatı belliydi. Nelerle uğraştığı, nasıl biri olduğunu küçük bir pencereden biliyor sayılırdım. Üç yıllık araştırmanın sonucunda benim bile, ulaşamadığım şeyler vardı. Üç gündür aklımdaki tek soru 'ya başına bir şey geldiyse' oluyordu.

O zaman beni buradan kimin çıkartacağı fikri üçüncü günün ortasında ilk kez aklıma geldiğinde kaşlarımı çattım.

Kılıç ve Açanay direkt olarak konumumu bilen iki kişi olmalıydı. Açanay'ın gördüğüm tavrından sonra bırak buraya gelmeyi, bunu düşüneceğini bile sanmazdım.

Kılıç..?

Belki de o en başından beri haklı olmanın gururunu yaşıyordu. Buradayken hiç öyle gözükmemişti ama kim bilebilirdi ki? Ne de olsa en başından beri benim bu durumda olmama karşı en istekli olan o olmuştu.

Her şeyi geçtim.

Ben bir şekilde kendimi buradan da kurtarırdım zaten. Şu anki en büyük problemim Kurşun'un ne durumda olduğuydu.

Eğer üç gün önce, ertesi gün geleceğini söylememiş olsa beklemezdim. Korkmazdım. Ama geleceğim demişti.

Üç adımlık mutfağın içinde biten çorba tabağını dalgın bakışlarımla izlerken salon tarafından bir ses geldiğinde hemen yerimde dikildim.

Derin bir nefes vererek neredeyse koşarcasına salona girdiğimde Kurşun'u her hâlde görmeye karşı hazırlıklıydım. İçimden bir ses kimsenin ona ciddi bir zarar vermeyeceğini söylüyordu. Yine de üç gündür kafamda o kadar çok senaryo kurmuştum ki göğsünde bir mermi deliğiyle gelse şaşırmazdım.

Sen kimsin de göğsünde mermi deliğiyle bile seni düşünecek?

İç sesime hiç kulak vermeden salona girdiğimde kurduğum senaryo kağıtları gözlerimin önünde bir bir yırtıldı, her yere saçıldı.

Onun geldiğini düşünmemle kulaklarımda atan kalbimin sesini somut olarak duyabiliyorken kaşlarım önce saç diplerime kadar havalandı, sonraysa aşağı inerek çatıldı.

Ne alaka ya?

Salondaki pencerenin demirlerinin arasından bana sırıtarak el sallayan Okyanus'a bakarken orada öylece duruyordum.

Dakikalar önce beni buradan çıkartmak için gelecek kimse olmadığını söylerken Okyanus bu düşüncelerime dahil bile olmamıştı.

Gelenin Kurşun olmamasıyla kalp atışlarım yavaşlayıp normal seyrine dönerken gözlerimi devirdim ve ona doğru yürüyüp camı açtım. *İşin yoksa dağ başında bir ajanı yerden yere vur şimdi.*

Bir kaşım havalandığında hala gülümsüyordu.

Bu kadının gülüşünce onu acayip ürkütücü gösterecek bir şeyler vardı. Hayatımda gördüğüm en çekici kadınlardan biri olsa da çok garip bir enerjisi vardı.

"Olá, querido." dedi neşeli bir sesle. Portekizce'de 'merhaba canım' anlamına geliyordu. Onu araştırdığımda Portekiz asıllı olduğunu öğrendiğimi hatırladım.

Ben dik dik suratına bakarken o dünyanın en nezaket sahibi insanıymış gibi "Rica etsem biraz geri çekilir misin?" diye sorduğunda gözlerim ondan on- on beş adım arkada bir ağaca yaslanmış, burayı izleyen Teo'ya takıldı.

Hah, süper. İşin yoksa iki ajanı yerden yere vur şimdi.

Okyanus nerden çıkarttığını anlamadığım bir kaynakçı gözlüğünü kafasına geçirdiğinde ona başında üçüncü bir göz çıkmış gibi baktım. Eğildi ve yerden aldığı elektrikli testereyi havaya kaldırdı.

Oha.

Anladığım kadarıyla içeri girmeye çalışıyordu.

Birkaç adım geri çekilerek üçlü koltuğa oturdum ve bacak bacak üzerine atarak demir parmaklıkları kesmesini beklemeye başladım.

Beş dakikada işini bitirmiş uzun bacaklarını kaldırarak camdan içeri atlamıştı. Gözlüğü çıkartıp kenara atarken ellerini silkeler gibi birbirine çarptı. Bir yandan da etrafına bakınıyordu. "Alpugan görmeyeli fakirlemiş mi?" diye sorduğunda ne çeşit bir cins olduğunu düşünüyordum.

"Ne istiyorsun Okyanus?" diye sordum.

Durumun ne kadarından haberleri vardı?

En önemlisi Kurşun'un burada olmamasıyla bir alakaları olabilir miydi?

"Ne isteyeceğim canım?" dedi. "Yeni eve çıktığını duyup ziyaretine geldim ben." Sanki kendi evindeymiş gibi rahatça ilerledi ve bir koltuğa yerleşti. Zaten epi topu iki koltuk vardı. "Duyduğuma göre evin bey'i bir süredir gelemiyormuş. Elfida yalnız kalmasın dedim."

"Kurşun nerede?" diye sordum düzce.

Elini dizlerine vurdu ve "Sorma başımıza gelenleri." dedi alaylı bir feryatla.

Bu kadın cidden deliydi.

Eflatun bunu görse mesleği bırakırdı.

"Aman canım ya," dedi boş surat ifademe bakarak. "Seninle de eğlenilmiyor. Şimdi sana 'genç yaşında gitti adamcağız' şakası yapardım da," Beni süzdü ve dilini damağına vurarak bir 'cık' sesi çıkarttı. "Sarmaz. İyi günümdeyim."

"Soruma cevap ver Okyanus." dediğimde gülen ifadesi yok oldu ve bana baygın bir bakış attı. "Güler yüzüme fazla kanma sen yine de, ne olur ne olmaz."

"Soruma," dedim tekrar tane tane. "Cevap ver."

Elini önemsiz bir şeyden bahseder gibi havada salladı. "Bir şey yok ya. Lacivert intihara kalkıştı, onunla uğraşıyor."

Bir anda kalbim boğazıma kadar çıkarken dedikodu anlatırmış gibi öne eğildi ve gözlerini büyüttü. "Sorma üç gündür neler oluyor. Poyraz başımda ayrı bağrınır, Kurşun ayrı bağrınır, o Açanay'a mübarek Allah bir ses vermiş gerisini koyvermiş zaten, aramızda kalsın hiç de sevmem." Ben aralanan dudaklarımla olayı idrak etmeye çalışırken Okyanus hala girdiği rolde kendi kendine oynamaya devam ediyordu. "Yılların düşmanlığı hastane koridorlarında bitecekti yani neredeyse anlayacağın. Poyraz, Lacivert'i bırakamazmışta bilmemne, bastı gitti hastaneye. E biz de peşinden tabii, malum Kurşun.. Bulduğu yerde sıkacak çocuğun ümüğünü." Elleriyle kendini yelledi ve "Öyle işte." dedi. "Zahmet olmazsa bir su getirsene canım ya."

"Lacivert nasıl?" diye sordum hızlıca ayağa kalkarak. Beynim hala daha her şeyi tam anlamıyla idrak edememişti. "Kurşun nasıl?"

Boş konuşmalarını eleylerek kafamda sadece anlattığı olayı canlandırıyordum. Lacivert intihar mı etmişti?

Kurşun mahvolmuş olmalıydı.

Poyraz yüzünden miydi?

Sorumu duymazdan gelerek bana dik dik baktı. "Adam tutmuş seni dağa kapatmış. Hala onu mu düşünüyorsun? Desene 'beter olsun'."

Ellerimi saçlarımın içinden geçirdim.

Şaşkınlığı ve paniği hala daha üzerimden atamamıştım. Ama Okyanus meselesine odaklanmam da gerekiyordu. "Sen niye geldin?" diye sordum.

Oturduğu yerden çevik bir haraketle ayağa kaltkı. Boylarımız hemen hemen aynıydı.

Teo'nun camın hemen önüne kadar gelerek sigara içtiğini fark ettim.

"Öncelikle bil ki birazdan olacakların seninle hiçbir ilgisi yok. Sen bir araçsın. Kurşun'la ufak bir meselemiz var ve biz de düşündük ki neden sana zarar vererek onu iyice sinirlendirmeyelim ki? Kardeşi malum, üstüne sen.."

Güldüm. "Bana zarar gelmesi onu sinirlendirecek olsa burada ne işim olsun?"

Sinirlendireceğini biliyordum.

Başını yana yatırdı. "Sen şimdi çok bilmezsin, ben anlatayım. Alpugan bencil bir çocuk gibidir. Biri oynamadığı oyuncağına dokunsa ona bağırıp geri alacak kadar huysuzdur. Onun elinde olan bir şeye, ki o şey sen oluyorsun, bir başkasının, özellikle de Teo ile benim zarar vermem onu de-lir-tir. Dediğim gibi, bu bir kısasa kısas. O benim bir şeyime zarar verdi ve şimdi ben vereceğim."

Ona bir kaşımı kaldırarak alaylı bir bakış atarken "Bana zarar vereceksin?" dedim alay eder gibi.

Haberin yok ama bunu bir kez deneyip başarısız olmuştun querido...

Beş saniye içinde ortalık birbirine girdi.

Okyanus çok hızlı hareket ediyordu.

Bense ondan daha hızlı hareket ettim.

Saçlarımın kopmasını ve elinde kalmasını önemsemeden yüzüne, bedenine vururken o da aynılarını yapıyordu.

Birbirimizin hamlelerinden kaçtık, kaçamadık, vurduk, kırdık.. Bu sürede Teo sadece biten sigarasını yeniliyor, yan gözle gördüğüm kadarıyla Okyanus darbe yedikçe kaşlarını çatıyordu.

Saçlarını sıkıca avcumda tuttuğum kadının az önce attığı yumruğun sızısını göz ardı ederek kafasını son hızda dizime geçirdiğimde uzun tırnaklarıyla kollarımda uzun ve derin yollar çiziyordu.

Boştaki elimle kolunu tuttum ve bedeni öne eğikken geriye bükerek tiz bir ses çıkartmasına neden oldum. Onların deposuna gittiğimizde kullandığım hareketleri kullanmamaya çalışıyordum. Ajandı, anlayabilirdi.

Avantajlı konumdaydım ve enerjisinin tükenmesine az kalmıştı.

Yan gözle Teo'nun sigarasını söndürdüğünü gördüm.

Bir ıslık sesi çıkarttı ve cebinden çıkarttığı bıçağı yerden Okyanus'a doğru ittirdi, aynı anda zıplayarak camdan içeri girmişti.

Ben geri çekilemeden yerden elinin altına gelen bıçağı tutup da beklemeden baldırımın kenarına saplayan Okyanus'un saçlarını bırarak doğrulmasına müsaade ettim.

Yüzüm buruşurken hissettiğim acı tüm damarlarıma yayılıyordu.

Bıçak tam olarak bacağıma girmemiş, sadece derin bir şekilde sıyırmıştı. Akan kanların yapışkan sıcaklığını ayaklarımda bile hissedebiliyordum.

Acıyı göz ardı ettim.

Okyanus elindeki bıçağı artistik hareketlerle çevirerek üzerime doğru gelirken işleri pisleştireceğini anlamıştım.

Bunu yapmak isteyeceği biri değildim.

Beni elbette herkes araştırmış olmalıydı. Belki zamanında sokakta yaşadığımı, ne tür insanlarla karşılaştığımı, kısmen zor bir hayatım olduğunu ve ne kadar iyi dövüştüğümü biliyorlardı. Ama benim hakkımda kimsenin bilmediği şeyler vardı. *Kimsenin*.

Onları burada tek kelimeyle yerdim.

Gözlerimi kısıp elindeki bıçağı bana doğru savurmasını beklerken kollarımı arkadan çok da sıkı olmayacak şekilde kavrayan büyük eller hissettim. Sırtım Teo'nun göğsüne yaslandığında çiğnediği sakızın naneli kokusu burnuma dolmuştu.

"Kusura bakma." dedi rahatça. "Bu Alpugan'la benim meselem olsa bu yolu seçmezdim ancak Okyanus'un meselesi." Kalın bir sesi vardı. "Ve sevgilimin ricaları benim için bir emirdir."

Okyanus kanlar akan yüzüne rağmen kocaman sırıtarak elindeki bıçağı havaya attı ve iki kez havada dönmesine izin verdikten sonra yeniden tuttu.

Dibime gelene kadar kımıldamadım.

Aramızda bir adımlık mesafe kaldığında Teo'nun beni tuttuğu kollarımdan güç alarak bir ayağımı geriye ittim ve onun bacağına basarak destek aldım. Nası olsa kollarımı tuttuğu için bütün gücümü tekmeme vererek Okyanus'un bıçak tutan koluna vurduğumda Teo da yere basmamla eş zamanlı olarak kollarımı bırakmıştı.

Dirseğimi onun arkamdaki yüzüne savurdum ve Okyanus koluna isabet eden aşırı sert darbenin etkisini atlatmaya çalışırken kenara fırlayan bıçağı hızla aldım.

Hep söylemiştim, hep de söyleyecektim. Gücünün küçümsenmesi her zaman bir avantaj olurdu.

Bu kez ben gülümseyerek bıçağı elimde Okyanus'un yaptığından daha seri hareketlerle çevirirken acıyla kısılan gözlerine baktım ve göz kırptım.

"Bir ara sana öğretirim."

Teo kaşlarını çatmış Okyanus'un kolunu acısını almak ister gibi tutarken "Seni amazonda mı büyüttüler kızım?" diye söyleniyordu. Tahminen banaydı.

3 Eylül 2022. Beni büyütmediler sevgili Teo. Ben kendim büyüdüm.

"Şükret." dedi Okyanus dişlerinin arasından. "Seni öldürmek istemiyorum. Çünkü darbelerimi seni öldürmeyecek şekilde ayarlamaya çalışmasam şu anda Azrail'i çoktan misafir etmiş olurduk."

Başımı 'tabi tabi' der gibi sallarken Teo, Okyanus'a bakarak sessizce iyi olup olmadığıyla ilgili bir şeyler sordu sanırsam.

İyi olamazdı. O hamle gerçekten sağlam bir hamleydi. Kolunda çatlak olması muhtemeldi. Ama karşımdaki Okyanus'tu. Gururunu acısının üzerine maske gibi takarak başını salladı, ayağa kalktı.

"Acısa da öldürmez, cehenneme döndürmez." diye şarkı mırıldanmaya başlarken elinin tersiyle dudağından akan kanı sildi.

Kaşlarıyla bıçağını işaret etti. "Sevdin herhalde?"

Bıçağa baktım. "Fena değil."

"Sana bir tane hediye edeyim querido."

"Sanırım bunu tutacağım." dediğimde omuz silkti. "Sen bilirsin, geldiği yerde çok var."

Bacağım yavaş yavaş uyuşmaya başlarken ne zaman gideceklerini düşünüyordum.

Ama belli ki Okyanus düşünmüyordu.

Bir dakika içinde nasıl yine başladığımız yere dönebildiğimizden bir haber şekilde dakikalar sürecek ikinci raunda uyum sağladım.

Onu boğazından ittirdiğimde öksürüyordu.

Okyanus "Bayılsana artık be kadın." diye öksürüklerinin arasında söylenirken ben karnımı tutarak nefeslenebilmek için eğilmiştim.

'Cık' sesi çıkarttım dilimi damağıma vurarak.

Teo artık üçlü koltukta tek başına oturuyor ve izliyordu. Neden müdahale etmediğini anlamıyordum. Birkaç kez Okyanus'a uyarıcı cümleler kurmuştu ama Okyanus'un dinlemediği evin yaşanmayacak hale gelmesinden de oldukça belliydi.

Okyanus yaslandığı duvardan doğruldu. O da zor yürüyordu, ben de.

O benim tekmem yüzünden bir kolunu, bense onun sapladığı bıçak yüzünden bir bacağımı kullanamıyordum.

En azından birimizin acı eşiği veya direnç seviyesi düşük olsaydı bu saçma kavga çoktan biterdi diye düşündüm. Hırslı bir kadındı. Amacı beni Kurşun'un sinirleneceği, onun tabiriyle de-li-receği kadar kötü hale getirmekti. Ama bu yolda kendinin de mahvolmasına göz yumuyordu.

Teo, kavgaya ikinci kez bıçak dahil olduğundan beri bıçağı almıştı.

Okyanus bana doğru ilerlerken birden aramızda büyük bir silüet belirdi ve Teo beni bir eliyle geriye doğru iterken Okyanus'u da benden uzakta kalması için belinden kavramıştı.

Okyanus gözleri bendeyken onun kolunda çırpınıyordu ama o bile onun kolunu hareket ettiremiyordu.

"Bırak." diye tıslayan sevgilisini umursamadan kaşlarını çatarak bana gözleriyle 'yerinde kal' der gibi baktı. Bakışlarının korkunçluk oranı biraz artmıştı.

Açıkçası Okyanus asla laf dinleyecek bir kadın gibi durmuyordu. Kavga başından beri Teo'nun sakin uyarılarını ciddiye almaması bunun delili niteliğindeydi.

"Teo, bırak." diye söylenirken iki eliyle belindeki koldan kurtulmaya çalışıyordu.

Teo birden başını aşağı doğru eğerek Okyanus'un başının üstüne baktı ve "Yeter artık." dedi sesini oldukça yükselterek, sesine bu zamana kadar duymadığım bir ton yerleşmişti.

Okyanus aniden debelenmeyi bıraktı.

Gözlerine benim anlamlandıramadığım bir bakış yerleşirken Teo'nun sözünü dinlemesiyle şaşırdığımı saklamaya çalıştım.

Okyanus birbirine giren saçlarını düzeltirken Teo eliyle çıkmasını istediğini belirtir gibi camı işaret etti.

"Kurşun'a, o göz ardı etmeye devam ettikçe, gözüne sokmaktan çekinmeyeceğimi söyle." diyen Okyanus bir hamlede camdan atlayıp da yürümeye başladığında zor bela hareket etse de hızını düşürmüyordu. Yürüyüşü tekliyor, adım attıkça yüzü kırışıyordu. Kolunda bir çatlak, birçok yerinde açık yaralar ve çürükler olduğundan emindim. Ajanlık eğitimleri bunları çok iyi saklamayı da içeriyordu demek ki.

Kaşlarım çatılırken bu saçma sapan günün bir an önce bitmesini istediğimi düşündüm. O ne demekti ki şimdi?

Teo beni baştan aşağı inceleyerek kendince bir hasar kaydı aldı ve küçük bir baş selamı verdi. "Kurşun, yakında gelir. Lacivert'le uğraşıyor." Elini deri ceketinin cebine sokarak bir kullan at telefon çıkarttıktan sonra onu

koltuğa attı ve yeniden bana baktı. "İçinde numaram var. Kurşun birkaç gün gelemezse ve ölecek falan gibi hissetmeye başlarsan ara, seni aldırırım."

Ona ağzım açılmış halde bakakalırken ayakta durabilmek için koltuğun kolçağından destek aldığımı fark ettim ve elimi çektim.

"Siz ne tür manyaklarsınız ya?" diye söylenirken o gülmüş ve tek hamlede camdan atlamıştı.

Sevgilisi canımı çıkarıyor, kendisi 'ölecek gibi olursam aramam' için telefon bırakıyordu.

Ölecek gibi olduğum durumlarla tek başıma mücadele etme konusunda iyiydim ama ona bunu söylemeden ilerledim ve camı arkasından kapattım.

Adrenalin seviyem yavaş yavaş düşerken tüm acılar daha belirgin hale geliyordu.

Bacağımda sarılması gereken bir açık yara vardı.

Onun dışında yüzüm, göğüs kafesim, hatta kollarım ve bacaklarımın durumu bile Okyanus'unkiler kadar vahimdi.

Kafam neler olduğunu sorgulayamayacak kadar fazla zonkladığından bu durumu düşünmeyi erteledim.

Sadece birkaç saniyeliğine gözlerimi kapatmaya ihtiyaç duyduğumda saniyeler dakikalara, dakikalarsa saatlere dönüştü ve gözlerim ertesi güne kadar açılmadı.

4 Eylül

Kurşun'un gelmediği bir gün daha son bulurken yaklaşık yirmi saattir falan oturduğum koltuktan kalkamıyor olmamı düşünmemeye çalışıyordum.

Adrenalinle birlikte aldığım güç ve direnç onlar gittikten sonra düşerek beni pertim çıkmış bir hale getimişti.

Üç beş yara bere yüzünden sızlanacak halim yoktu ama Kurşun'un, Okyanus'un bahsettiği kadar delirip onların başını ağrıtmasını istiyordum.

İkinci kez aralarındaki meselenin kurbanı olmuştum.

Kurşun geldiğinde normal bir insanın yapacağı gibi bu durumdan şikayet etmem, hatta başıma tüm bunlar onun yüzünden geldiği için ondan nefret etmem gerekiyordu ama Lacivert'in intihar düşüncesiyle nasıl başa çıktığını tahmin edebiliyordum.

Yıkılmış olmalıydı.

Çünkü kardeşleri intihar ettiğinde abiler yıkılır Elfida.

Yüzüme düşen saçı ittirmek için kolumu kaldırdığımda her yerime ayrı bir ağrı saplanmasıyla "Ah." diye söylendim ağzımın içinden.

Sikeyim seni Okyanus. Umarım aynı durumdasındır.

Kapının önünde bir fren sesi duyduğumda gözlerimi kapatarak 'şükür' der gibi uzun bir nefes verdim.

Saat gece yarısını geçmiş, yokluğunun beşinci gününe girmiştik.

Ona kızgın olmak zorundaydım.

Aslında kızgındım da.

Kurşun'a karşı zaafım olması onun yüzünden ikinci kez iki deliyle uğraşmak zorunda olduğum anlamına gelmiyordu.

5 Eylül 2022. Kendime de yalan söylüyorum. Ona bu yüzden kızgın değilim, ben onun için bu insanların deposunu bile bastım. O benim zaafım, onun için her şeyi göğüslerim.

Ben kızgınım evet. Ama kime? Aslında sadece kıskanıyorum. Yine ve yine, herkesi kıskanıyorum. Lacivert'in başında oturup onun alnından öperken beni burada yalnız bırakmış olmasını, haberi olmasa dahi ben burada acıdan yerimden kalkamazken Lacivert'in ağzına beslemesini bencilce kıskanıyorum.

Belki de sadece Lacivert'in intiharını kıskanıyorum.

Bir insanın intiharı kıskanılır mı? Ben onu bile kıskanıyorum.

Ben intihar ettiğimde, kimse beş gün başımda beklememişti. Ne ilkinde, ne iki, üç, dört ve beşincisinde.. Altıncısı olsa yine beklemezlerdi.

Kapı açıldığında elimde tuttuğum ağrı kesici paketiyle oynuyordum.

Kurşun içeri girdi ve kapıyı ardından kapattı.

Arkasını dönerek beni görmesini sakince bekledim.

Kapıyı çekti ve elini kabanının düğmesine attı. Sonra döndü ve beni gördü.

Kapının önünde öylece kalakalırken "Elfida." ismi çıktı kuru bir sesle, iki dudağının arasından.

Arduvazları elmacık kemiklerimden, dudağımdan, kollarımdan ve bedenimin açıkta kalan her yerinden sızan kanlara, açık tenime renk katan morluklara sıra sıra kayarken gözleri bir rüyada olduğuna inanır gibi bakıyordu.

Gerçekliği sorguluyordu.

Hiç bakmadığım kadar boş baktım ona.

Görmüyordu bu kez heterekromili bakışlarım, sadece bakıyordu. Oysa bunu çok iyi görebiliyordu.

"Efendim?" diye sordum sakince, günler önce beni kontrol etmeye geldiğinde getirdiği ilaç paketini elimde ses çıkartacak şekilde sallarken.

Kapı kolundaki parmakları titrer gibi oldu ve bana doğru bir adım attı. Onu böyle bozguna uğramış bir halde görmeye hiç alışkın değildim.

Birkaç adımda koltuğumun başında bitti ve bir kez daha boydan boya vücudumu inceledi bakışları. "Ne oldu sana?" diye bağırdığında sesi kulaklarıma fazla yüksek gelmişti.

Sustum.

Ne de olsa Elfida'nın acısı o kadar önemli olmazdı. Değil mi?

Nefret doluydum şu an. Tam olarak kime karşı? Bilmiyordum.

Belki de sadece kendime.

"Elfida." diye bağırdı suratıma, ben onu ruhu çoktan çıkmış, gözleri açık ölü bir beden gibi izlerken.

Sustum.

Kurşun arka arkaya küfürler ederek önümde eğildiğinde ellerini bacaklarıma koydu ama bu hareketi canımı yakarak yüzümün buruşmasına neden olduğunda hızla çekti.

Camın dışındaki demir parmaklıkların olmadığını görmüştü. "Sana bunu kimin yaptığını söyle." derken sesinin bağıran tonunu düşürmeye çalışmıştı ama öfke ve merhameti(!) öyle açıktı ki, neredeyse somuttu.

Sustum.. Sustum.. Sustum. Kurşun bana konuşmam için neredeyse yalvarana, ayağa kalkıp zaten çoktan mahvolan ortalıkta kalanı da kırıp dökene, adeta cinnet geçirene kadar sustum.

Öyle öfkeliydi ki, eline geçen elinde bir saniyeden fazla sağlam kalmıyordu.

Her bir sorusu cevapsız kaldığında daha da çileden çıkıyordu.

5 Eylül 2022. Biri benim için çileden mi çıkıyor? Niye ki? Elfida'yım ben.

Sonunda bana baktı ve yeniden gelip önümde diz çöktü, ellerimi ellerinin arasına alarak sıkarken "Gözlerime bak." dedi. Baktım. "Elfida." dedi yavaşça. "Kim? Ne oldu? Neden?" Uzandı ve yüzümdeki saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Sadece kimi öldüreceğimi söyle."

"Okyanus ve Teo." dedim en nihayetinde, yavaşça.

Kaşları hızla çatılıp yüzünde derin çizgiler oluştururken ben ona iletmem gereken bir mesaj olduğunu hatırlayarak dudaklarımı tekrar araladım.

"Okyanus, sen göz ardı ettikçe, gözüne sokmaktan çekinmeyecekmiş. Öyle söyledi."

Kurşun ağzının içinde yine küfür ederek "Tamam." dedi. "Tamam güzelim, dur. Kımıldama sen." Ayağa kalkıp beni bir çırpıda kucağına aldığında aşırı derecede hızlı atan kalp atışlarını kulağımın altında duyabiliyordum.

5 Eylül 2022. Bana güzelim dedin. Bir kez bebeğim de demiştin.

Evin kapısını sert bir tekmeyle açarak beni hızlı adımlarla arabasına götürdüğünde o arka kapıyı açacaktı, ama ben elimle önü işaret ettim. Arka koltukları sevmiyordum, midem bulanıyordu ve bu haldeyken kusmak, en son istediğim şeydi.

"Uzanırsan daha rahat edersin."

Konuşmadan başımı iki yana salladığımda zorlamadı ve ön kapıyı açarak beni dikkatlice oturttu.

Gözlerindeki bu bakış neydi? Ne anlama geldiğini bilmiyordum, hiç karşılaşmamıştım.

Sürücü kısmına geçip de kapısını kapattıktan sonra bana döndüğünde kemerimi takmak için uzandığını fark ettim.

Karnıma değen kemerin canımı yaktığını anladığında gözlerini kırptı ve birkaç sonra yeniden açarak kemeri takmaktan vazgeçti.

Geri çekilmeden gözlerimin içine bakarken "Elfida." dedi yumuşakça.

Kaşlarımı kaldırdım.

Gözlerimin içine bakmaya devam etti. Kalbimin teklemesine neden olarak iki saniyeliğine alnını omzumla boynum arasındaki boşluğa yasladığında kafayı yememek için kendini zorluyor gibi duruyordu.

Neredeyse özür dileyeceğini düşünmüştüm.

Ama unuttuğum üzere o özür dilemez, teşekkür etmezdi.

Elini yanağıma yasladığında avcu neredeyse tüm yüzümü kaplamıştı. Uzandı ve dudaklarını şakağıma bastırdı. "İyileştireceğim, tamam mı? Ne kadar yaran varsa hepsini iyileştireceğim. Dudakları şakağıma yaslıyken fısıldamaya devam etti. "Dün, bugün, beş yıl önce, on yıl önce.. Ne kadar varsa, kaç tane varsa bütün yaralarını iyileştireceğim, sana söz veriyorum."

Burnumun direğinde anlamsız bir sızı meydana gelirken o benden bir cevap beklemeden geri çekildi ve kemerini bile takmadan arabayı çalıştırarak yola girdi.

Yalan mı söylüyordu?

Ne benim yıllar önceki yaralarım iyileşirdi, ne de o hepsi iyileşene kadar sabrederdi.

Sadece birden vicdan yapmış olmalıydı.

Elimi gözü önünde sallayıp 'ben Elfida'yım farkındasın değil mi?' diye sormak istiyordum. Nil, Lacivert veya Mavi değildim ki. Elfida'lar bir şekilde kendileri iyileşiyorlardı. O bilmiyor muydu?

"Hayır." dedim yavaşça, önüme bakarken. "Sen benden nefret ediyorsun."

"Etmiyorum." dedi.

Nasıl etmiyordu? Onları sevmekten ve affetmekten başka hiçbir şey yapmadığım insanlar bile nefret ederdi benden, onlar bile yaralarımı umursamazdı. Oysa ona bir zarar bile vermiştim. Kandırmıştım, yalan söylemiştim. Onun iki katı nefret etmesi gerekiyordu.

"Ama ben seni dolandırdım."

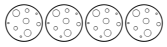
"Affettim."

Gözlerimi kapattığımda arabada sadece nefes seslerimiz ve motorun aşırı hız nedeniyle zorlandığını belli eden sesi duyuluyordu.

5 Eylül 2022. Hiç hatam olmamasına rağmen çok özür dileyen ve hiç affedilmeyen biriydim hep. Sen sevgilim, hatamın üstüne özür bile dilemememe rağmen affettin beni.

Doğrudan yola bakan yan profilinin sert hatlarına baktım. Dudaklarını araladı.

"Şimdi sıra kendimi affettirmekte."

Bölümü beğendiniz mi ballarım????

İnstagrama attığım alıntının tamamı bu bölümde yok, çünkü bölüm normal kelime sınırını zaten baya geçti. Ve bildiğiniz üzere tatilde olduğum için alıntının son kısımlarıyla, bölümü bitirdiğim yerin arasını dolduracak kadar yazmam kolay değildi. Size verdiğim süreyi geçirmemek için bölümü burada atıyorum, diğer bölümde alıntının devamını da göreceksiniiz.♡

Elfida ve Kurşun hakkında ne düşünüyorsunuz?

Okyanus ve Teo?

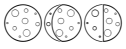
Lacivert, Kılıç, Açanay ve diğerleri..?

Fikirlerinizi merak ediyoruuum.♡

.

Bölüm 12

Oy ve yorumlarınızı bekliyorum.
Keyifli okumalar

'Şimdi sıra kendimi affettirmekte.'

Yaklaşık beş dakikadır aklımda dönen tek cümle buydu.

Her birkaç saniyede bir gözlerini yoldan ayırıp beni kontol ediyor, hiçbir şey demeden yeniden önüne bakıyor ve aynı döngüyü tekrarlıyordu.

Bense, kendi kendimi belki de üç yıldır hiç yapmadığım kadar ciddi şekilde sorguluyordum.

Belki de, demekten alıkoyamıyordum kendimi. *Belki de böyle olmak zorunda değildi.* Eğer bu yolu seçmesem ne olurdu diye düşünüyordum. Yine yanımda oturmuş, bana endişeyle bakıyor olur muydu? Bu halde bile beni önemsiyorken, karşısına başka türlü, kendim olarak, gerçek olarak çıksam her şey nasıl olurdu?

İçimden kıs kıs gülen bir fısıltı zihnimde yankılandı. Saçmalıyordum. Bu benim hep tek yolum olmuştu.

Şimdi fiziksel acı duygusal acıyla birbirine girmiş dengemi bozuyor olmalıydı.

5 Eylül 2022. Bu tek yolum sevgilim.

Çünkü bu zamana kadar ne kadar iyi olursam olayım kimse beni sevmedi. Kimin yanında durmak istediysem beni itti. Bunu beni en çok sevmesi gerekenler yaptı biliyor musun? Tek bir insan bile Elif'i, Elfida'yı.. her kimsem olduğum kişiyi sevmedi. İyiyken, kendimken hiç sevilmedim. Ben de bir seferliğine kötü oldum sevgilim. Bizim hikayemizin kötüsü oldum. Bak şimdi.. Yavaş yavaş başlıyorsun beni sevmeye, düşünmeye ve ilgilenmeye. Kanmaya. Gerçek olsam sen de beni sevmezdin öyle değil mi? Fazla romantik olmaya gerek yok, kimse sevmemiş, sen mi seveceksin en sevilmeyeni..?

Biliyorum artık, en çok kötüler mutlu olur hayatta. İyilere düşense acıdır. Bizim kötümüz benim... Sen benim hayattaki ilk mutluluğum olacaksın. İyilik de sana düştü sevgilim. Üzülen sen olmalısın.

Bir kez daha hemen yanıbaşında oturuyor olmama rağmen beni kontrol etme amacıyla arduvazlarını üzerime çevirdiğinde göz göze geldik.

Gözleri gözlerime kenetlendiğinde içindekileri yorumlamak mümkün değildi.

İlgiye benziyordu, merhamete..

Benim bilmediğim şeylere.

Göz temasımız bozulurken "Eve mi gidiyoruz?" diye sordum düzce.

O kaos ortamı şu an istediğim son şeydi. Açanay ve Kılıç'ın yargılayan, yüksek ihtimalle Lacivert'in nefretle dolan bakışları.. Laf sokmalar, asık suratlar.. *Kalsın ya.*

"Hayır." dedi. "Kendi evime götüreceğim seni. Neden?

Tarabya taraflarında kendine ait tek katlı, ne küçük ne de büyük sayılamayacak bir evi vardı. Nadiren gidiyordu.

Gözlerim ön camdayken omuz silktim. "Kimsenin saçma sapan laflarıyla uğraşamayacak kadar yorgunum. Evin nerede?"

"Tarabya." dedi ve bana yandan bir bakış attı. "O söylediğini unut."

Kaşlarımı çattım. "Neyi?"

"Benim yanımda girdiğin bir yerde, ister kendi evim olsun ister başka bir yer. Kim ağzını açıp da sana tek kelime laf edebilir Elfida?"

Sanırım Eflatun'la en kısa sürede konuşmalı ve bana bir kalp çarpıntısı ilacı yazmasını istemeliydim. Gerçi o pek onun alanı olmayabilirdi.

"Muhtemelen sen başı çekersin." dedim.

Sessizliğini koruyarak sinyal vermeye zahmet etmeden sağa saptı ve taşlı yolda olması gerkeneden daha hızlı sürmeye devam etti.

Trafik canavarı.

Birkaç saniyelik sessizliğin aklıma getirdiği şeyle "Lacivert nasıl?" diye sordum yüzüne tereddütlü bir bakış atarken.

Bana anlamsız bir bakış attı. "İyi?"

Beklediğim derecede gergin bir tepki vermemesi üzerine kaşlarımı çatarken "İntihar etmedi mi?" diye sordum boş bulunarak. Kardeşi intihar eden bir abiye bunu böylece sormak ne kadar doğruydu emin değildim. Şimdi beni arabadan indirirse şaşırmayacaktım.

İki saniye kadar düz düz yüzüme baktıktan sonra parçaları birleştirmişçesine yeniden önüne döndü. "Okyanus mu söyledi?"

"Evet." dedim. Ne yani, yalan mıydı?

Öyleyse ben neden dört gün yalnız kalmıştım?

Suratında anlam veremediğim bir öfke baş gösterirken bana bakmıyordu. İçten içe bir şey sorguluyor gibiydi.

Yine de birkaç saniye sonra açıkladı.

"Okyanus ve Teo'nun, Poyraz'ı bırakması için uğraşacak kadar sabrım yoktu. İşin içinde Okyanus olduğunda her şey olması gerekenden daha problemli olur. Ve inan bana Elfida, şu sıralar biraz daha problemle uğraşmak zorunda kalırsam bu hiç kimse için iyi olmayacak." Sesi söylediklerini doğrular nitelikteydi. "Ben de Lacivert'i intihar etmiş gibi gösterdim ve hastaneye geldiğinde onu paket yaptırdım." Tamamen ifadesiz bir şekilde anlatıyordu. Ama benim kaşlarım çatıktı.

"Okyanus da Teo da öyle söylemedi."

O iki manyağın neden dürüst olduklarına inandığımı bilmiyordum.

Başını salladı. "Onlar hala bilmiyor. Hastanedeyken, Lacivert onun yüzünden o halde diye ortalığı ayağa kaldırıp Poyraz piçini aldığımı düşünüyorlar. Söz konusunun kardeşim olduğunu bildiklerinde ikisi de bana karşı gelmeye cesaret edemez."

Durdu ve kaşlarını çatarak ekledi.

"Hem, Lacivert intiharın i'sini geçiremez aklından. Benim kardeşim hayatını bir adam yüzünden kurban edecek kadar değersiz olmadığını çok iyi biliyor." Önüme döndüm. "Her şeyden önce onun aklının ucundan böyle bir düşünce geçse anlarım ben. Kolay mı o iş?"

Kolay değildir herhalde Elfida.

"Ama asıl konu bu değil." dedi bana kısa bir bakış atarken. Kaşları hafif çatıktı. "Senin bunu biliyor olman gerekiyordu."

"Neyi?"

"Bu olayı." dedi. "Seni dört gün orada yalnız bırakacak halim yoktu herhalde." dedi saçma bir şeyden bahseder gibi. "İkinci gün Açanay'ı yolladım yanına, kontrol etmesi ve her şeyi anlatması için. Okyanus'un bir şeyi bilmesi demek, beş dakika sonra muhtemelen iki yüz kişinin daha öğrenmesi demek. Lacivert'in haberi yayıldığında onu, tepesine çökecek akbabalarla bırakamazdım. Kendim gelemiyorum diye Açanay'ı yolladım." Gittikçe sertleşen sesinden anladığım kadarıyla Açanay'ın gelmediğini anlamıştı.

Yine de sesli bir şekilde doğruladım. "Gelmedi."

Arduvazları ön camdan karanlık yolu izkerken pantolonunun cebinden çıkarttığı telefonunu kucağıma bıraktığında bir kaşımı kaldırdım.

"Aç, mesajına gir."

Kılıfsız kullandığı siyah cihazı aldım ve "Şifre ne?" diye sordum. Ardından burnumdan ufak, alaylı bir nefes üfledim. "Kanıta ihtiyacım yoktu gerçi ama."

İkinci söylediğimi umursamadı. "Altı tane dokuz."

Beni inandırma ihtiyacı hissetmesinin içime ektiği keyifle mesajlar uygulamasından Açanay'ın ismine tıkladığımda onun bakışları yoldaydı.

Benim bakışlarımsa Açanay'ın iki gün önceyi gösteren tarihte attığı mesajdaydı.

-Nasıl?
Açanay- İyi. Anlattım durumu.
-Uçağa gidiyorum şimdi,
varınca Ankara'ya
haber veririm. Aksilik olmazsa
dört güne geri döneceğim.

Kurşun, mesajını okumuş ama cevapsız bırakmıştı.

Telefonunu kapatıp ona geri uzatırken "Neden böyle bir şey yapmış ki?" diye sordum öfkeden veya meraktan arınmış, düz bir tonla.

Açıkçası Açanay'ın beni sevmemesi, beni düşünmemesi veya hakkımda yalan söylemesi pek de problem edebileceğim türde bir şey değildi. *Ah Açanay Zorlu... Sıraya gir.*

"Öğreneceğim Elfida." dedi yorgun ama sert bir sesle. "Öğreneceğim."

Başımı geriye yaslayarak yolu izlemeye devam ederken "En yakın çalışanının da, sözünü bu kadar dinlemesi." Dudak büktüm. "Ne bileyim, güven vermedi bana." Ona yandan bir bakış attığımda yüzüm mimik yapamayacak kadar ağrısa da gözlerim soğuk ve alaycı bakıyordu. "Sen mi sözü geçmeyen bir patronsun, yoksa o mu patronuna saygı duymayan bir çalışan?"

Kızmadı. "O bir çalışandan fazlası." derken cama düşmeye başlayan ince yağmur tanelerini görerek silecekleri çalıştırmıştı. "Ama anlaşılan kendini olduğundan da fazlası sanmaya başlamış."

Başımı salladım. "Sen bir kulağını çek."

"İşin olmayan şeylere burnunu sokma."

Konu kapandığında sıcak arabanın içinde iyice mayışmaya ve gevşemeye başlıyordum. Aklım o kadar karışıyordu ki, Kurşun o kadar dengesiz bir adamdı ki bir adım ilerisini düşünemez olmuştum artık. *Ben*... Ben on adım ilerisini düşünür, planlardım ve şimdi yarım adım atsam ayaklarım birbirine dolanmaya başlıyordu.

Bu zamana kadar hiçbir planımda büyük bir aksaklık olmamıştı ve olamazdı da zaten, sadece Kurşun'u ön görmek zorlaşmaya başlıyordu.

Bana karşı ne hissediyordu bilmiyordum. Bir an nefret ediyor, bir an etmiyordu. Beni en büyük korkularımla sınıyor, sonra aniden merhametli bir adam olmaya karar veriyordu.

Ya siyah ya beyazdı onu izlediğim üç yıl boyunca. Şimdiyse gözleri kadar arduvazdı. Ne beyaz, ne siyah.. Gri bile değil. Grinin bazen siyaha, bazense beyaza yakın olanıydı. İyi değildi, kötü değildi, ortası bile değildi.

Bu onu da yoruyordu.

5 Eylül 2022. Çıldırıyorsun değil mi sevgilim? Beni tutup da bir sıfatın altına yerleştiremediğin için deliriyorsun içten içe. Biliyorum, sen de bilmiyorsun bana karşı iyi mi kötü mü olman gerektiğini. Biliyorsun aslında, kötü olman gerektiğini tembihliyorsun kendine. Ama yapamıyorsun. Dayanamıyorsun.

İşte bu yüzden. Bu yüzden günün sonunda oturup da 'Neden Elfida' diye düşüneceksin. 'Neden ona aşığım?' Her şeyi senden beş adım ileride yaşıyorum. O yüzden ben söyleyeyim. Çünkü beni, herkes gibi bir kalıba sığdıramıyorsun. Çünkü buna azla izin vermiyorum. Çünkü senin bile kafanın karışmasına sebep oluyorum. Çünkü sen her şeyi olan bir adamsın, hiçbir şeyi olmayan bir kadını umutsuzca tamamlamaya çalışacaksın. Ama ben umutsuz vakayım bir tanem... Bendeki boşluklar dolmaz.

Bir şair şu anda oturduğum yerde otursa ve yan profilini izlerken onun güzelliğini tasvir etmeye çalışsa kalemi elinden düşer, kağıdı önünden uçar giderdi. Hissettiklerini kağıda asla yeterli şekilde dökemeyeceğini fark ettiğinde ise masasından kalkar, giderdi.

Sakalları uzamıştı.

Parmaklarımı yüzüne dokundurmak istiyordum.

Kokusu, görüntüsü, yanımda ne için bulunursa bulunsun bana güven veriyordu.

İzlendiğini fark etmiş olmalı ki başını bana çevirdi. Dalgınlığıma geldiği için o görmeden önce önüme bakma şansım olmamıştı. Dudakları bir tebessümle kıvrılacak gibi olduğunda hayal ve gerçeği ayırt edebildiğimi düşünmüyordum. Dudaklarının kenarında bir çizgi belirmiş ve yok olmuştu ama gözlerinde onu ele veren şeyler vardı.

"Ne oldu?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Ne oldu?" diye sordum ben de ona. Aklım hala gülümsemek üzere olduğu anda takılmış, tekrar tekrar oynatıyordu.

"Uzun baktın."

"Göz benim."

"Peki." dedi yine her zamankinden daha az sert bir sesle. Normal tonu da küfreder gibi olduğu için şimdi sesindeki yumuşaklık değişik gelmişti.

Artık bazı diyalogları birbirimize girmeden ve uzatmadan kapatabiliyorduk. Yine kapattık.

Ama benim aklımda bana cevabını vermeyeceğini bildiğim bir soru dönüyordu. Sormayı seçtim. Nasıl olsa bugün sert modunda değildi. "Okyanus'a yine ne yaptın? Hep senin ona yaptıklarının acısı benden çıkıyor."

Yüz ifadesi sertleşti. "Ona sana dokunmasıyla ilgili bir uyarı yapmıştım zamanında. Dinlememeyi seçti. Bir daha senden acı çıkartabilecek biri olmayacak Elfida." dedi soğukkanlılıkla.

Gözlerimi büyüttüm. "Onu öldürecek misin?" Şu anda gördüğüm adam tereddüt edecek gibi bile durmuyordu. "Bu zamana kadar öldürememişken?"

Biraz yazıyordum. Araştıdığım şeylere göre iki tarafın da birbirlerini öldürmeyeceklerine dair bir anlaşmaları vardı ama sebebini ve iki tarafın da aslını öğrenmek mümkün değildi.

Direksiyonu bir elle çevirirken diğerini sakallarında gezdirerek ufak gülümsemesini saklamaya çalıştı. Sempatiklikten ziyade buram buram tehlike kokan bir gülüştü. "Onların bir dakika içinde ölmesini sağlayabilirim Elfida. Bu bir 'yapabilme' meselesi değil."

"Mafya mısın?" diye sordum dan diye. Üç yıldır kurcalamadığım en ufak şey kalmamış olmasına rağmen asla bazı şeylerin ilerisini çözememiştim.

Dudaklarını komik veya abasürt bir şey söylemişim gibi büktü. "Değilim."

"Nesin?"

Darbeleri kafama kafama almış olmalıydım.

"İş adamı?" dedi bir kaşını 'yetmez mi' der gibi kaldırırken.

Alayla güldüm. "Tabii. Her iş adamı yasa dışı dövüş kulübü işletip adam öldürüyor, zaten." Neredeyse 'ajanlarla uğraşıyor' da diyecektim ama kendimi frenlemiştim.

Dudağının köşesini kıvırdı. "Senin duymaktan haz etmeyeceğin bir şeyim Elfida. Deşersen, ölmek zorunda kalırsın."

"Uu." dedim kaşlarımı kaldırarak alayla. "Korktum bak şimdi." Sesim halsiz ve kısık olsa bile alay belirgindi.

Bir an içimden acaba ajan mı diye geçirdim. Sonuçta Okyanus ve Teo öyleydi. Ama çok sanmıyordum. Ekrem bile ondan bahsederken bazen gerçek dışı bir şeyi anlatıyormuş gibi davranıyordu. Ama asla detay vermiyordu. 'Şöyle tehlikeli, böyle tehlikeli' muhabbetinden ibaretti.

Mafya değilse neydi ki? Bildiğim en tehlikeli meslek grubu mafyalıktı.

"N'apıyorsan yap." dedim umursamaz bir sesle. "Sadece üçüncü kez onlarla uğraşırsam gerçekten kınadığım şeyler yapmak zorunda kalacağım." Durdum. "Teo o kadar kötü değı aslında. Asıl bela Okyanus."

Aslında nedense Okyanus'tan da nefret etmiyordum. Üst düzey sinir bozucu, kesinlikle delirmiş ve akıl sır ermeyen bir kadındı ama kendinden nefret ettirmeyen bir yanı da vardı.

Kurşun bana hem duyduğu komikmiş, hem de çıkarımım onu şaşırtmış gibi baktığında 'ne var' dercesine kaşlarımı kaldırdım.

"Teo'yu, Okyanus'tan çok daha tehlikeli yapan bu işte." dedi. "Okyanus neyse onu görürsün, Teo'nunsa olduğunu değil, gösterdiğini."

"Nasıl yani?" dedim. Onun daha önce Kurşun'a karşı da, bana karşı da direkt bir hamlesini görmemiştim. Ortada olan ve herkesi delirten hep Okyanus'tu.

"Gerçek Okyanus'u hiç görmedin." dediğinde gözleri bir şeyler hatırladığını belirtiyordu. "Sen, Teo'nun dönüştürdüğü Okyanus'u gördün. Bugünkü kişiliğini tamamen Teo yarattı."

Devam etmesini beklerken benimle sohbet niteliğinde bir şeyler paylaşması karşısındaki şaşkınlığım değil merakım baskındı.

"Daha, Teo'yu tanımadan önceki zamanından tanıyorum onu. Her zaman düşman değildik." Bir kolu ortamızdaki kol koyma yerine yaslanmıştı, diğeriniyse bacağının üzerine yasladı ve sadece parmaklarıyla direksiyonu altından tutarak kontrol etmeye başladı. "Absürt gelecek şimdi ama, Okyanus iyi biriydi."

Kaşlarım havalandı.

"Daha kötü halini bile görmedin gerçi ama öyle lafın gelişi falan değil. Hep biraz kafadan kontak olsa da hayatını iyiliğe adamıştı."

İki ajan neden umrumdaydı bilmiyordum ama konuyu iyice merak etmeye başlamıştım. Ne demek hayatını iyiliğe adamıştı?

Kurşun bana bunları kafamı dağıtmam, acıdan kopmam için mi anlatıyordu? Yoksa sadece konuşası mı vardı?

"Şimdi?" dedim sorarcasına.

Her yerım sızım sızım sızlasa da bu beni bir şeylerden alıkoymuyordu. Ruh halim o kadar hızlı değişiyordu ki yorulmuştum. Bir an herkese karşı, Kurşun'a bile öfkeli oluyor, duygusallaşıyoer ve normal halime dönüyordum. Fiziksel hasarlar duygularımı da bozmuştu.

"Şimdi gerçekten kötü." dedi bana kısa bir bakış atarak. "Teo tahmin bile edemeyeceğin bir adam. Okyanus'u kendinin küçük bir kopyasına dönüştürmesi aylar sürdü. Okyanus'un beyni resmen yıkandı. Kanma sen onun tatlı diline, aptal esprilerine falan.. Bilsen." Başını iki yana salladı.

Demek önceden araları iyiydi. Ama Teo'yla hiç olmamıştı.

Düşünceli bir ifade yerleşti istemsizce suratıma. "Okyanus'la ben kavga ederken Teo birkaç kez 'yeter' diye uyardı aslında. Ama en son ayağa kalktı, bağırarak durdurdu Okyanus'u. O an korktuğunu görür gibi oldum."

Kurşun şaşırmadı. Anlamış gibi başını salladı. "Okyanus dişlidir. Ama o Teo'nun eseri zaten. Asla dillendirilmese de ona lafı geçecek tek kişi Teo.

Konu ne olursa olsun."

"Neden?" diye sordum. Öyle bi kadın neden bir adama karşı gelemiyordu ki?

Kurşun bana baktı. "Aşk, Elfida." dedi sakince. "Aşk böyle aptalca, insanın aklını alıp süpüren bir şey işte. Kişiliği, vicdanı, görünüşü.. Her şeyinden vazgeçirdi onu."

Yan profiline bakarken başımı salladım. Ona hak veriyordum. Aşk deli işiydi.

Ve o da delirmeye mahkumdu.

Bu konudan sıkılmıştım. O da ben sormasam anlatmaya hevesli durmuyordu zaten.

"Neden Teo'nun da bana vurup vurmadığını sormadın?" diye sorduğumda sesim daha yorgun geliyordı kulağa. Başımı geriye yasladım.

Ama konuyu kestirip atarken yüz ifadesinden anlamıştım sormaya devam etmenin bana başka bir cevap vermeyeceğini.

Konuştukça halim kalmıyor, içimdeki bir damla enerji ve direnç de yok oluyordu zaten. Son iki dakikadır gözlerim netleme özelliğini kaybetmiş gibi yol bulanıklaşmaya başlamıştı.

Elini kolumda hissettim.

Sesi boğuk gelmeye başladığında bacağımda, eşofmanın altında hala açık duran yaranın yeniden kanamaya başladığını hissedebiliyordum. Muhtemelen kumaş yaraya yapışmıştı.

Bir şeyler diyordu ama ne diyordu?

Sahi, kıyafetlerin gizlediği bedenimin ne halde olduğundan haberi var mıydı?

O kadar yaraya rağmen onun yanında oturmuş, sohbet edebildiğimi bilse bana hayran mı olurdu, acır mıydı?

Bu ne ki sevgilim... derdim ben de arduvazlarına bakıp. Diyemezdim, kendimi anlatamazdım ona ama o anlardı yine de. *Gördüklerin hiç bir şey..*

' Çıkart şunu Elfida.' dedi Koca Adam, inceler bakışları karnımdayken, sertçe.

Ağlamıyordum, ağlayamıyordum ama gözlerim o kadar acıyordu ki, ağlamayı deli gibi istiyordum.

Başımı iki yana sallarken üzerimde, yaşımdan daha fazla sayıda göz vardı. Yaşım iki elin parmağını geçmezdi zaten. Burada da hemen hemen on adam olmalıydı.

Koca adam sinirle başını iki yana sallarken iki adım ilerimde olmasına rağmen uzanıp da ona tutunamıyordum.

"Bunu bile yapamıyor musun? Bu kadar ağlaksan, bu kadar güçsüzsen senden hiçbir şey olmaz." diye azarlamaya başladı. "Sen bu beceriksizliğinle daha çok yıl sokakta yaşarsın. O evi hak et, hak et ki sana kafanı sokacak bir yer vereyim."

Yarısından fazlası karnımın içine saplanmış bıçağın sapını titreyen parmaklarımla tuttuğumda ne çekmeye mecalim vardı, ne de dizlerimin üzerinde doğrulmaya.

Pantolonum, ellerim kan içinde kalmıştı. Soğuk soğuk terliyordum, gözlerim bulanıyordu.

Zaten her yerimde morluklar vardı.

"Ayağa kalk." diye emrettiğinde bakışlarıyla beni tartıyordu. Beni eğitiyordu.

Nasıl bilmiyorum ama kalktım.

Bacaklarım tir tir titrerken, dizlerim birbirine çarparken ve karnımdaki dayanılmaz acı azalmadan artarken kanlarımın yüzüme bulaşmasını umursamadan kolumla yüzümdeki ter damlalarını sildim ve bıçağın sapını bu kez sıkıca kavradım. Soğukluğu yerleştirdiğim gözlerimi onun gözlerine sabitledim ve çıkan iğrenç sese aldırmadan bıçağı çektim.

Gülümsedi. Az gülümserdi.

"Şimdi küçük kız." dedi kan gölünün içinde duran bedenime kısa bir bakış atarken. "Günün ikinci eğitimi."

İki elimi sıkıca, kan akışını engellemek için bastırırken dişlerimi sıkmış, onu dinliyordum. Titriyordum. Hava sıcaktı ama üşüyordum. Çok üşüyordum.

"Bir şey yap." dedim zorlukla.

Bu kez sesli ama kısa bir şekilde güldü. Karşıma geçip de bana sert bir tokat atana kadar komik bir şey söylediğimi sanmıştım.

Çenemi tutup beni yüzüne bakmaya zorlarken yüzü sertleşmişti. "Sana ne demiştim. 'Seni yaralayanlardan, yaralarını sarmasını bekleyecek kadar aptal olma.'" dedi dişlerinin arasından. "Sözüme bu kadar mı kıymet veriyorsun?"

Başımı iki yana sallayacaktım ama çenemi çok sıkı tutuyordu. Bilincim kaybolmaya başlıyor gibi hissediyordum.

"Seni bıçaklayan kimse, oturup yaranı dikmeyecek ufaklık. Senin gibi başı boş kızlar, ancak kendi kendilerine kurtulabilirler. Bana kızma. Oyun oynamıyoruz burada, seni eğitiyorum."

Beni bırakıp gitmeden önce adamlarına "Kimse ona dokunmayacak." diye emretti ve ikinci kez düşünmeye bile gerek duymadan, beni o sokakta kanlar içinde, yarı baygın bıraktı. Gitti.

O gün de kendi kendimi kurtardım.

Ondan önce de.

Ondan sonra da.

Kısaca hep. '

Gözlerim kapalı olsa da bilincim açık sayılırdı.

Yarım saat daha giden araba nihayet durup da kapım açıldığında, bedenimi karşılayan soğuk, onun sıcak kollarının bana dolanmasıyla biraz kesildi.

Kötüydüm. Gerçekten canım yanıyordu ve kötüydüm. Ne kadar kötü olursam olayım hep kalkardım. Yürür ve yaralarımı sarardım. Ama sadece bir seferliğine kendime izin veriyordum.

Saat 12'yi geçmiş olmalıydı.

6 Eylül 2022. Ben de bir seferliğine nazlanacağım sevgilim. Ben de bir kereliğine de olsa birinin beni iyileştirmesini bekleyeceğim. Bu kez kırık kemiğim yok, içimde bir bıçak yok, silah yaram yok, iç kanamam yok, kafa travmam yok, çocuk da değilim artık, büyüdüm ve şu an yaşadığım, kalanların yanında ufacık bir şey olmasına rağmen bir kere şımaracağım. Aynı Nil gibi olacağım ben de bugün. Lacivert gibi, Mavi gibi...

"Tamam." diye fısıldadı arabasının kapısını diziyle çarparak kapatıp da kucağındaki bedenimle evine doğru yürümeye başlarken. "Hepsi geçecek tamam mı?"

Ağrıyan kolumu omzuna koyduğumda beni kendine daha çok bastırdı.

Tenime batan rüzgar sanki kemiklerime çarpıyor gibi hissettiriyordu. Bu mevsime göre fazla üşüyordum. Üstelik dağ başından inmiştik de. Burada hava normal olmalıydı.

Kapalı gözlerimin ardından Kurşun'un bir süre yürüdükten sonra açtığı kapının sesini duydum.

Oldukça ağırlaşan göz kapaklarımı zor bela aralayıp da bu zamana kadar asla iç görüntülerini bulamadığım evinin içini incelemeye çalışırken kafam omzuna yaslıydı.

Buraya tek başına, kafa dinlemeye gelirdi. Dolayısıyla diğer eve kıyasla küçük, erkeksi ve dekorasyon eşyalarından arındırılmış, sade ve minimal bir evdi.

Böyle minimal bir tasarımdan hoşlanması görmeye alışık olduğum tarafına uymuyordu.

Şimdiye dek gözüme çarpan tek renkli şey, kenardaki büyük kaktüs olmuştu.

Kurşun koridorda dümdüz ilerledikten sonra sağa dönüp de banyo olduğunu tahmin ettiğim yere girene kadar ikimiz de hiç konuşmadık.

Banyoya girerek kapıyı ayağıyla kapattığında "Önce yaralarını temizleyelim." diye mırıldandı.

"İstemiyorum." dedim sakince.

Yaralara değen su çok can yakıyordu.

Beni dinlemedi. Bedenimi musluk tezgahının üzerine nazikçe oturttuktan sonra bacaklarımın arkasında kalan dolabı bana değmeden açtı ve iki havlu çıkarttı.

Dik durmaktan yorularak sırtımı aynaya yasladığımda Kurşun gömleğinin kollarını kıvırıyordu. Kollarındaki damarlar ortaya çıktı.

Ona bakarken bu halde olmaktan ne kadar şikayetçi olduğumu düşünüyordum.

Fiziksel acı pek hayıflanacağım bir şey değildi. Ben bir prenses değildim. Bu benim hayatımdı. Ve heterekromili bakışlarımı yavaşça karşımdaki adamın üzerinde gezdirirken çok iyi biliyordum ki, eğer Okyanus gelmese, ben yine bu halde olurdum.

Kurşun karşımda durup tişörtümün ucunu tutmadan önce yavaşça sırtımı yaslandığım yerden dikleştirmeme yardım etti. "Gel bakalım."

Ona direnmedim.

Tişörtümü yavaşça ama takılmadan üzerimden çıkarttığında arduvazları çok dikkatli ve özenli(?) bakıyordu.

Karnımdaki morluk izlerine bakarken dilini yanağının içinde dolaştırdığını görmüştüm.

Birkaç saniye durduktan sonra hasar tespiti yapan bakışlarını yaralarımdan ayırdı ve parmaklarını eşofmanımın lastiğine geçirdi.

Eşofmanın bel lastiğini kasıklarıma kadar indirdikten sonra bir kolunu belime dolayarak sıfır çabayla kalçamı tezgahtan kaldırdı ve eşofmanı üst bacağıma kadar indirdikten sonra beni yeniden oturttu.

Eşofmanı indirirken dizimi geçtiğinde omzuna dokundum. "Dur."

Hafifçe eğilmiş haldeyken başını kaldırdı ve 'ne oldu' dercesine göz kırptı.

Bacağımı hafifçe çevirerek arkasında kalan yaranın olduğu bölgedeki kurumuş kanları görmesini sağladığımda bakışları önce düzce durdu, sonra öfkeyle kısıldı ve bir saniyeliğine gözlerini kapatıp yeniden açtı.

"Onu kendi bıçaklarıyla öldüreceğim." diye mırıldanırken çene hatları belirginleşmişti. Önümde eğildi ve eşofmanı dikkatli hareketlerle indirmeye devam etti.

Onu öldürecek mi cidden? Benim için mi?

Yaraya yapışan eşofmanın acısıyla dişlerimin arasından derin bir nefes çektiğimde Kurşun rahtlatmak ister gibi, parmak uçlarıyla bacağımı okşadı ve işine devam etti.

Şu an hiçbir şey düşünmek istemiyordum. Ondan başka, bizden başka bir şey düşünmek istemiyordum.

Ve düşünmedim de.

Eşofman nihayet bacaklarımdan sıyrılıp da beni karşısında sadece iç çamaşırlarımla bıraktığında zaten üşüyen bedenim, banyonun soğukluğunda iyice titremeye başlamıştı.

Günün sonunda hep yine onun önünde çıplak kalıyordum. *Her anlamda.*

Kurşun yeniden doğrulup da karşımda koca bedeniyle dikildiğinde "Gel." dedi ve beni tezgahın üzerinden indirdi.

Arduvazları yaralarımı inceledikçe koyulaşsa da bedenime bakmamaya çalışıyor, beni rahatsız etmek istemiyordu.

Elini çıplak belime yasladı ve beni küvete doğru yönlendirdi. Ürpersem de gizlemeye çalıştım.

Adımlarımı sırasıyla, bir küvet için fazla şatafatlı görünen küvete atarken Kurşun dirseğimden tutarak beni dengeliyordu.

"Otur." dedi beni tutmayı bırakmadan.

Oturdum ve bacaklarımı kendime doğru çektim. Eşofmanın yapışan kumaşı, bacağımdaki bıçak yarasından ayrılırken onu tekrar kanatmaya başlamıştı. İnce bir yol şeklinde akan kanları izleken Kurşun eline fıskiyeyi almıştı.

Fıskiyeyi bedenimden uzak tutarak suyu açtıktan sonra eliyle ısısını kontrol etti ve isteğine göre ayarladıktan sonra yavaşça omuzlarımdan başlayarak bedenime tuttu. Kendisi de bedenini eğmişti. Yüzünde ciddi, gözlerindeyse taş gibi suratına tezat ilgili bir ifade vardı.

Bacaklarıma daha çok sarılırken "Soğuk." dedim. Dişlerim titremeye başlamıştı.

"Ilık." dedi sakince, başımı hafif geriye yatırıp saçlarımı ıslatırken. "Ateşin çıkıyor, sıcak yapamayız."

Elleri saçlarıma dokunduğunda gözlerim kendiliğinden kapandı. İstemsizce bacaklarıma sarılı ellerimin yumrukları daha da sıkı bir hal almıştı.

'Baba çok sıcak!'

Henüz sadece duru suyu üzerimde gezdiriyordu. Yüzümü ıslatmamış, şampuan veya duş jelime de uzanmamıştı.

Normalde haşlak suyla yıkanırdım ve ılık suyun benim için tanımı 'buz gibi'ydi. Daha çok titremeye başlarken Kurşun nazikçe ellerimi, sardığım bacaklarımdan ayırdı.

"Alışacaksın şimdi."

Parmak uçlarını bedenimdeki yaralarda gezdirerek beni kurumuş kanlardan arındırırken morlukların üzerine geldiğinde temasını yok denecek kadar azaltıyor, canımın yanmasını engelliyordu.

Islaktım, çıplaktım, titriyordum ve onun küvetinin içinde küçücük kalmıştım. Bocalıyordum. İlgiyle nasıl başa çıkılır bilmiyordum ve bu yüzden bakışlarım dışarıdan acınası şekilde sarsılmış gözüküyor olmalıydı. Oysa dimdikti, yüzü her zamanki kadar duvar gibi, bakışları karşısındaki manzaranın cezasını keseceğinden emin olacak kadar güçlü ve ilgiliydi.

O yıkılmaz görünüyordu, bense çoktan yıkılmış.

6 Eylül 2022. Sen bu zamana kadar hayatıma giren en belki de tek iyi adamsın sevgilim.

Bacağıma uzanırken "Bu biraz acıyacak." dedi ve gözlerini bıçak yaramda gezdirdi.

Başımı salladım.

Suyu tamamen yarama tutmadan bacağımın biraz daha üstüne tuttu ve sadece kanlardan temizlenmeme yardım etti. "Çıkınca pansuman yapacağız."

Bir kez daha başımı salladım.

Kurşun'un bedenimle işi bittiğinde sıra saçlarıma gelmişti. "Duş jeli?" diye sordum halsizce. Ateşim iyice yükseliyor olmalıydı.

"Açık yaraların var. Yakar."

Bu kez başımı sallamaya halim olmadığından gözlerimi 'tamam' anlamında kırparak saçlarımı yüzüme şampuan veya su değmeden yıkayabilmesi için başımı geriye yatırdım.

İki saniye kadar bir şey düşünür gibi baktıktan sonra "Gel. Böyle dön sen, kafanı yasla. Öyle yıkayayım saçını." dedi. "Böyle boynun ağrır."

Beni istediği şekilde yönlendirmesine izin verdim. Dizini kaldırarak küvetin kenarına yasladı ve başımı yaslamamı işaret etti.

"Islanacaksın." dedim zar zor çıkan bir sesle.

"Islanayım Elfida."

Uzatmadım ve başımı yasladım. Fıskiyeyi elime verdi ve kafamı hareket ettirmeden şampuana uzandı. Bir eline sıktığı şampuanı saçıma değdirirken köpüğün yüzüme değmemesi için bir elini alnımla saçımın birleşim yerine set çekmişti.

"Suyu kendine tut, boşluğa değil."

Tuttum. Veya denedim.

Oysa saçlarımı nazikçe köpükledi.

Gözlerimi kapattım.

Elleri kocamandı. Ama bu kocaman eller korkutmuyordu. Huzur veriyordu. İlgileniyordu. Acıtmaktan korkuyordu.

Çığlık sesi. Derinden, çok yüksek. 'Baba. Yandım! Baba çok yandım! Bıraksana kolumu! Ah, anne! Abi!'

Eğilerek fıskiyeyi elimden aldı ve saçlarımı durulamaya başladı. Parmakları bir yandan masaj yapıyor, bir yandan da okşuyordu sanki. Gözlerimi aralasam, arduvazlarındaki dikkat ve özeni göreceğimden emindim.

Acaba o ne düşünüyordu tam şu an?

Bir anda alnımda bir köpük hissettiğimde yüzüme değeceğini düşünürerek panikle elimi kaldırdım, ama gözüm kapalı olduğu için elim yanlışlıkla musluğa çarpmış ve suyun ayarıyla oynamama sebep olmuştu.

Haşlak su omuzlarımdan karnıma kadar kayarak bana on üç yıl öncesinin çığlıklarından attırırken Kurşun fıskiyeyi hızlıca üzerimden çekti.

'Baba, özür dilerim. Bir daha elimi yıkarken suyu o kadar açmayacağım!' Çığlık. 'Söz!'

Su artık bana değmiyordu. Ben neden hala yanıyormuş gibi hissediyordum? Neden titriyordum? Neden bağırıyordum?

Hayatımda ilk kez kendimi dışarıdan izliyormuş gibi hissettim o an.

Kurşun'un bana doğru uzanan, eğilmiş bedenini, bama uzattığı kollarını gördüm. Kollarından kaçan, geriye yaslanan bedenimi, dehşetle bakan gözlerimi.

"Elfida." diye bağırdı bana, çok sert bir sesle.

Elfida.

Elif değil Elfida.

Elfida Alaner.

Elfida.

Bana doğru uzanan koluna tutunum dizlerimin üzerinde ona yaklaştım ve büyük ve güvenli bedenine sıkıca sarıldım.

Bir saniye bile düşünmeden kollarını bana, beni göğsüne sokmak ister gibi sıkıca sardığında ne ben onu sırılsıklam etmeyi önemsiyordum, ne de o sırılsıklam olmayı.

Bir elini saçlarıma koyarken "Şşt." diye fısıldadı. Hala titiyordum. Göğsüm hızla inip kalkarken parmaklarımı omzuna daha sıkı bastırdım.

Aptallaşıyorsun Elfida diye bağırdı içimden bir ses. *Aptallaşıyorsun. Bu korkak kız sen değilsin. Bu acınası kız sen değilsin. Ne zamandır korkuyorsun geçmişinden? Ne zamandır kaçıyorsun? Kapanmamış hesabın yok senin kimseyle. Kabuk bağlamamış yaran yok senin. Olamaz! Olursa eğer sen Elfida olamazsın.*

Alnımı Kurşun'un omzuna yaslarken çıplak sırtımdaki elini daha da bastırdı. "Korkmayacaksın." dedi sertçe, kızar gibi. "Ne geçmişten, ne gelecekten. Benim karşımda asla hiçbir şeyden korkmayacaksın."

"Korkmuyorum." dedim zar zor.

Dişlerim birbirine çarpıyordu. İş bu raddeye geldiğinde ağlayamamak gözlerimi iğrenç bir hale dönüştürüyordu. Kıpkırmızı oluyorlardı.

"Korkamazsın." dedi bastırarak. Sesi çok öfkeli çıkıyordu.

Beni kollarımdan tutarak kendinden ayırdığında neredeyse itiraz edecektim.

Çenem titriyordu. Kollarımı bırakmadan doğrudan bana bakmaya başladığında deli gibi yanan gözlerimi arduvazlarına sabitlemeye çalıştım.

Onun sesi kulaklarımda çınlarken bunu belli etmemeye çalışıyordum. İlaç düzenimi bozmak bana iyi gelmemişti. Veya yıllar geçtikçe bir şeyler tazeleniyordu. Ben onları bu kadar sık hatırlamazdım. Hatta neredeyse hiç hatırlamazdım. Kolay tetiklenmezdim. Kurşun benim kalkanlarımı indiriyordu.

Onun yanında korkutucu şekilde kendim olmaya yaklaşıyordum. Yazdığım, çizdiğim, inandığım ve oynadığım kendim değil. Sildiğim, reddettiğim, vazgeçtiğim kendim.

Nasıl geçeceğini biliyordum. Onların mezarlarına gitmem gerekiyordu. Topraklarına dokunurken gözlerimi huzurla kapatmam gerekiyordu. Hep böyle olmuştu. İnsanın anne ve babasının mezarı huzur verir miydi? Benimki veriyordu. Hayatta oldukları zamanı hatırlamak hep bugün için daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

Kurşun'un bana olmadığını bildiğim öfkeyiyle parlayan arduvazlarındaki üzerime titreyen bakışlarına baktım.

Elini yüzüme doğru kaldırdı ama dokunmasına izin vermeden başımı istemsizce geri çektim.

Normalde çekmezdim, ama geçmişin hayaletleri hala üzerimde dururken ve ben anıların tokadıyla sarsılırken o tokatların fiziksel halini çok kez yiyen yüzüme temas etmesini istememiştim bir an için.

Ne kadar kötü göründüğümü tam olarak tarif edemezdim belki. Ama açıklamam gerekirse eğer, günler önce beni dünyadaki en büyük iki korkumla sınayan adamın arduvazlarının tam şu an bana neredeyse karşısında Lacivert veya Mavi varmışçasına büyük bir merhametle bakmasına neden olacak kadar kötü diyebilirdim.

Islak saçlarıma dokundu ve yüzümü daha çok ortaya çıkarttıkan sonra elini, diğer eli gibi koluma koyarak beni iki yanımdan sabit tuttu.

"Elfida," dedi usulca. "Bunu nasıl yorumlamak istersen öyle yorumla. Belki sevdiğin biri, arkadaşın, başka bir şey veya," 'Ne bileyim' dercesine dudak büktü. "İstersen.." Durdu. "Bir abi gibi." Ağzından çıkan kelimeden nefret ettiğinin yüz ifadesine saliselik bir anda yansımasına engel olamamıştı. "Senin arkanda durmayı görev ediniyorum kendime tam şu an. Seni kim bu kadar yıprattı bilmiyorum ama, devamı olmayacak tamam mı?" Söz verir gibi bakıyordu gözlerimin içine. "Biri saçının telini kopartsa o teli bulup geri takacağım sana. Neden en ufacık bir olayda çığlıklar içinde

kalıyorsun bilmiyorum, bilmeme de gerek yok. Ama sana söz veriyorum, hayatında, sıfatım muhim değil, olduğum sürece ne kirpiğinin ucu acıyacak, ne de önceden acıdığını hatırlayacaksın. Sana, seninle olmayan kimseyi aratmayacağım. "

Kal gelmiş gibi onu dinliyordum.

Yüzüme düşen bir ıslak saçı yakaladı ve geriye itti. "Adını anarken destur çekecekler artık." Ekledi. "Herkes."

Gözlerimin içine aynı derinlikte bakmaya devam etti. "Tamam mı?"

Şimdi de o söz istiyordu sanki.

"Neden?" diye sordum sadece, düzce.

Dudaklarını ıslattı ama konuşmadı. Önce bir süre sadece baktı ve sonra dudakları aralandı. "Çünkü kıyamıyorum." Kaşları hafifçe çatıldı. "Değil aslında. İstesem kıyarım. Ama kıymak istemiyorum Elfida."

Islak saçımdan bir damla su kirpiğime, oradan da yanağıma süzüldü. Sanki ağlıyormuş gibi.

"Senin adına bile kıyamıyorum ben." dedi. "Adın Elfida. Neden Elfida mesela? Kim demiş bu çocuğa Elfida diyelim? *Gözden çıkarılmış, ölüme yakın.*"

Ne içimdeki deftere bir şeyler yazabiliyordum, ne de ağzımı açıp gerçek kelimeler kullanabiliyordum şu an.

Kurşun Alpugan, karşımda durmuş bana hayatım boyunca duymadığım, duymayacağıma inandığım, duyduğumda inanmayacağımı sandığım şeyler söylüyordu.

Ama o geçse karşıma, dünya kare dese ben ona bile inanırdım.

"Tek bir şey istiyorum senden Elfida." dedi ciddiyetle. Gözlerinin içine devam etmesini ister gibi baktım. Değil bir, bin şey istese hepsini sorgusuz sualsiz yapardım, habersizdi. "Bundan sonra bana yalan söylemeyeceksin."

Yutkundum.

Bu zamana kadar söylediklerimi ne yapacağız sevgilim?

"Şimdiye kadar ne yaptıysan, ne söylediysen hepsine eyvallah. Ama bundan sonra yalan söylemeyeceksin." Saçlarımı hafifçe okşadı. "Sana kıymak istemeyen bir adamı, sana kıymaya zorlamayacaksın. Damarıma basmayacaksın."

Üşüyordum. Gerçekten zaman geçtikçe çok daha fazla üşüyordum. Ateşim artıyordu ve ben hayal mi görüyordum yoksa?

Bir hayal kalbimi böyle çarptıramazdı.

Başımı salladım.

"Söz mü?" diye sordu, sesli bir onaya ihtiyaç duyarak.

"Söz." dedim.

İçinde yaşadığım bir yalan vardı evet, ama o benim meselemdi. Ben bundan sonra çalmayacak, dolandırmayacak, ona dolaylı yoldan veya direkt zarar verecek şeyler yapmayacaktım.

Yalan söylemeyecektim.

Elfida Alaner'den yalan söylememesini beklemek, bir balığı karaya koyup 'yaşa bakayım' demekle aynı şeydi. Ama o bana dürüstken, benim karşımda değil de yanımda kalan olmayı seçerken ben ona verdiğim sözü çiğnemeyecektim.

Hayatımda benim arkamda durmayı seçmiş tek insana yapmayacaktım en azından.

6 Eylül 2022. İlk kez benden bir söz istedin. İlk kez söz verdim bir tanem. Ve ilginçtir ki sen dolandırıcına güvenmeyi seçiyorsun.

İçime bir nefes çektim ve sakince dudaklarımdan bıraktıktan sonra "Ekrem'e evinin krokisini verdim." dedim bir çırpıda.

Bir gün öğrenebilirdi. Bugün öğrenmesi en iyisiydi. Geçmişi affettim demişti. Belki tüm detayları bilse, hayatını nasıl izlediğimi, nasıl müdahale ettiğimi, üç yıldır nasıl bir soluk ötesinde nefes aldığımı bilse affetmezdi. Ama bilmeyecekti. Onların dışında da bilmesi ve affetmesi gereken tek bu kalıyordu.

Dilini dişlerinde dolaştırırken arduvazlarına ifadesiz bir bakış yerleştirmiş, ne düşündüğünü anlamama engel oluyordu.

Üşüyordum.

Birkaç saniye sustuktan sonra "Ne zaman?" diye sordu.

"Vurulduktan sonra sen beni eve getirmiştin. Ekrem'in haberi olmuş. Ondan bir veya iki hafta sonra falan. Ama başta tereddüt ettim." Neredeyse daha beyin süzgecimden geçirmediğim yalan savunmalar ağzımdan dökülecekti ama sözümü hatırladım ve kendimi tuttum. Yalan söylemek bir refleks olmuştu benim için. 'Zorundaydım' muhabbetinin kıyısından dönmüştüm.

"Tereddüt ettin." Başını salladı. "Sonra?"

Çok ifadesizdi.

Dürüst olarak her şeyin içine mi sıçmıştım?

Her şeyi yalanla kurmuştum, dürüstlükle batmazdım umarım.

"Sonra," dedim sakince. "Sonrası yok. Çizdim işte gördüğüm kadarıyla bir taslak. Mimarlık okuyorum ya. Ama çok detaylı değildi ve açıkçası çok

da önemli bir şey gibi gelmedi."

Yine başını salladı. Bir şey düşünüyordu.

Artık dişlerim birbirine daha sert çarpıyordu. Umarım havale falan geçirmiyordum.

"Önemli olduğunu düşündüğün bir şey istese de yapar mıydın?"

Kararsızlıkla baktım gözlerine.

Dürüstlük, Elfida. Söz, Elfida.

"Ne olduğuna bağlı. Senin veya kardeşlerinin, ailenin doğrudan canına zarar verebilecek bir şey olsa hayır. Ama başka türlü.. Bilmiyorum."

Kurşun sakallarını kaşıdıktan sonra "Tamam." dedi sadece ve bana kısa bir bakış attıktan sonra elini alnıma yaslayarak ateşimi kontrol etti.

Tamam mı?

Bu kadar mıydı yani?

"Gel, çıkalım. Ateşin artıyor, bir şeyler atıştırıp ilaç içmen lazım."

O doğrulurken kolunu tutarak durdurdum onu. "Bu kadar mı?" diye sordum merakla, ifadesizliği karşısında şaşkınlığa düşerek. Az önceki kadar ilgili bakmıyordu, ama kesinlikle beklediğim tepkiyi de vermiyordu. "Kızıp, laflarını geri almayacak mısın?"

Bana düz düz baktı. "Sen bana zaten bir kez ihanet ettin Elfida. Ben de bunları sineye çektim. Önceden yaptığın diğer şeyler de buna dahil." Durdu. O da araftaydı. "Bir şekilde bana yalan söylemiş, bana maddi veya manevi fark etmez, zarar vermeyi denemiş kimseyi tutup da bağrıma basmam. Ama dediğim gibi seni bunlardan biraz ayıracağım. Belki güvenmeyeceğim, belki bundan iki hafta sonra sadece binde bir karşılaştıkça iki kelime laf eden iki insan olacağız, belki ona bile zahmet etmeyeceğiz ama her koşulda, uzağından da olsa seni yalnız bırakmayacağım. İhtiyacın varken gelmek üzere, uzak kalacağım sadece." Es verdi. "Benim ağzımdan çıkan her şey koşulsuzca gerçektir Elfida. Geri falan alınmaz yani. Ama sana birlikte yaşayacağız, hep birlikte olacağız demedim. Canını yaktırtmayacağım dedim. Yaktırtmayacağım da. Bir gözüm hep üzerinde olacak." Omuz silkti.. "Boş ver şimdi. Sonra konuşuruz bunları, daha fazla üşüme."

Hafifçe güldüm.

Aslında tam olarak bunu kastetmemişti en başında. Yani emindim ki 'yanımda olmak için' kapıma adam dikmeyi falan düşünmemişti. Ama itirafımdan sonra geri çekilmese bile araya güvenli bir mesafe koyması gerektiğini düşünmüş olmalıydı.

Belki de, Kurşun Alpugan da olsa o da bir an için duygularını ön plana almış ve sonrasında sınırlarını hatırlamıştı.

Ben onun düşmanıyla gereğinden fazla haşır neşir olmuş, onu üç yıl dolandırmış ve hayatına girdikten sonra sadece rol yapmış bir yalancıydım onun gözünde. Merhameti ne kadar onu beni göğsüne çekmeye itse de o aklını kolay kolay geri plana atacak bir adam değildi. Duvarlarını kolay kolay indirecek, belki de her an ucunun ailesine dokunabileceği şeyler yapabilme ihtimali olan bir kadını sınırlarından içeri öylece alacak bir adam değildi. Çünkü bunu bir kere yapmıştım. Bu ihmalkârlıktı. Ama ikinciye kapı açarsa bu aptallık olurdu.

Yine de benim için hep bir yerlerde durmayı kabul ediyordu. Kabul etmiyordu hatta, direkt kendisiydi bunu teklif eden.

Bu bile koca bir adımdı.

"Yani diyorsun ki uzakta yaşayan bir *abi* gibi olacağım. 'Alo' desen gelirim ama kendim aramam hesabı." Başımı salladım. Laf arasında hoşlanmayarak da olsa geçirdiği 'bir abi gibi' lafına gönderme yaptığımı anlamış mıydı?

Havlulardan birini kaldırırken ıslak gömleğinin altından belirginleşen kasları, şu anda odaklanmam gereken şey olmamalıydı.

Söylediğim cümle üzerine gözlerime onu okumamı engelleyen bir bakışla bakarken "Öyle adlandırmak istiyorsan.." dedi ve kolumu tutarak yavaşça kalkmama yardımcı oldu. Kendi kendine başını salladı. "Uzaktaki bir abi gibi." Havluyu omuzlarımın üzerinden bana sardı ve bir kez daha başını salladı. "Abi." dedi ağzının içinden.

Neredeyse gülecektim. Neredeyse.

Daha iyi rol yapabilmeyi sana öğretirim sevgilim.. Bir gün.

Küçük havluyu saçlarıma nasıl sarması gerektiğini muhtemelen bilemeyeceğinden elinden almak için uzandım ama o "Eğ başını." demekle yetindi.

"Sen yapamazsın şimdi, ver bana." dediğimde yüzüme düz düz bakıyordu 'yapamayacağım şey yok' der gibi.

İnatlaşmadım ve gözlerimi devirerek başımı eğdim.

O da havluyu düzgünce saçıma sardı ve ben başımı geri kaldırana kadar açılmaması için tutttu.

Kaşlarımı kaldırarak dudak büktüğümde o küvetten çıkmama yardımcı oluyordu.

Hayır sevgilim. Şu an ateşim var, yorgunum ve sen bugün bana karşı çok iyisin. Daha önceden kafasına havlu sardığın kadınları düşünüp seni fıskiyenin hortumuyla boğmayacağım, hayır.

Küvetten çıkıp çıplak ayaklarımı soğuk mermere bastığımda soğuk saç diplerime kadar tırmandı.

Kurşun banyo kapısını açarken eli hala sırtımda, beni destekliyordu. "Buraya sık uğramıyorum, havalar çok dengesiz bu sıra. Eylülün başında yağmur yağıyor. Yerden ısıtmayı açtım, birazdan daha iyi olur. Gel."

Banyonun bütün yerleri sırılsıklam olmuştu. Umursamazlığından, kendisinin temizlemeyeceğini varsayıyordum.

Kapıyı arkamızdan kapattı ve hızını bana göre ayarlayarak, yaşlı bir teyzeyi karşıdan karşıya geçiren bir genç gibi, eli sırtımda yürümeye başladı.

Adım attıkça dizlerimdeki kuvvet azalıyor, ayaklarımdaki soğuk bütün bedenime yayılıyordu ve daha banyodan sadece beş adım uzaklaşabilmiştik.

Kurşun ağzının içinde "Ya sabır." diye mırıldandıktan sonra eğildi ve beni kucağına alarak birkaç geniş adımda merdivenlere ulaştı. Bana kalsa bu işlem bi on dakikayı alırdı muhtemelen.

Şikayet etmeden başımı omzuna dayadım. Dik tutacak takatim bile kalmamıştı.

Çok güzel kokuyordu. Umarım kendi şampuanıyla yıkadığı için benim saçlarım da onun gibi kokardı.

Bu ev için iki katlı demiştim ama bence bir buçuk katlı demek daha doğru olurdu. Üst katta sadece kendi odası ve terası vardı.

Beni doğrudan odasına sokup, büyük dikdörtgen yatağının üzerine bıraktıktan sonra üç kapaklı gardırobuna doğru yürümeye başladığında bir yandan da konuşuyordu. "Bu evde Mavi'yle Lacivert'in falan kıyafeti yok. Benim dışımda kimse gelmez. O yüzden benimkilerle idare edeceksin."

Bir günden daha ne isteyebilirdim ki?

Kardeşlerinin bile gelmediği bir evin içindeydim şu an. Özel hissettirmişti.

Kurşun bir dakika kadar oyalandığında neredeyse uyuyacaktım. Veya belki de bayılacaktım. En sonunda elinde siyah bir baksır ve siyah tişörtle yatağın yanına geldiğine saçlarımdaki havlu açılmış, çarşafını ıslatıyordu.

Bana tepeden bir bakış attığında kolumu kaldıracak halim olmadığını anlamış olmalı ki dudakları arasından bir nefes bıraktı ve eğilerek üzerimdeki havluya yöneldi.

Yalan söylemeyeceğim diye söz vermiştim. Ama pembe küçük numaralar buna dahil olmamalıydı.

Havlumu açmasını istemiyormuş gibi söylenirken bir elimle havluyu da tuttum.

"Parmağını kıpırdatacak halin yok." dedi sabırla. "Bir an önce giyin ki inip ilaç bulayım."

"Böyle kalırım." dedim kalmayacağımı bile bile.

Bana dik dik baktı. "Kal da zaatüre ol." Havludaki elimi itip de havluyu üzerimden çektiğinde ıslak iç çamaşırlarım iyice üzerime yapışmış vaziyetteydi ama o arduvazlarını bedenime dikmiyordu.

Ondan çekinmediğim doğruydu ama kendimi tam anlamıyla rahat hissetmiyordum da.

Bunun onunla bir ilgisi yoktu.

Benimle ilgisi vardı. Bedenimle.

Beğenmediğim fiziksel özelliklerimi bu kadar net görebilecek bir konumda olması, içimde huzursuz hislere neden oluyordu.

Ama o beni rahatsız etmemek için gözlerini özellikle vücudumdan uzakta tutuyordu. Dolayısıyla fikirlerini anlamama fırsat kalmıyordu.

Kurşun baş parmağıyla sakalını kaşıdıktan sonra "İç çamaşırlarını çıkartmamız lazım." dedi tereddütlü bir sesle, beni düşüncelerimden kopartarak.

Çıkart sevgilim.

"Kalsın." diye homurdandım, gözlerim yarı kapalıydı.

Dişlerinin arasından sertçe "Sabır." dediğinde irkildim. "Ya sabır yüce Rabbim."

Üzerime eğildi ve bir oyuncakmışım gibi bedenimi yan çevirdikten sonra sütyen kopçamı bir hamlede açtı.

Daha önce çok yapmış herhalde Elfida, hiç de teklemedi.

Burada havale falan geçiriyordum ve salak iç sese kulak asamayacaktım.

Kurşun altımdan çektiği havluyu üzerime örttükten sonra sütyenimi havlunun altından çıkartıp yatağına attı ve eli külotumun kenarlarını buldu.

Gözlerimi açtığımda birden göz göze geldik.

Yutkunduğumda, arduvazları adem elmamı takip etti ve en sonunda bakışlarını ayırıp külotumu aşağı çekti. Parmakları ister istemez bacaklarıma değiyor ve değdiği yeri ürpertiyordu.

Yüzü ifadesizdi. Ama bakışlarında bir *şey,* yorumlayamadığım bir koyuluk vardı.

Külodum ayak bileklerime kadar indiğinde zorlansam da bacaklarımı hafifçe kaldırdım ve çıkartmasına izin verdim.

Onu da sütyenimin yanına yolladı.

Sadece bacaklarımı ve omuzlarımı açıkta bırakan havluyu çekmeden baksırını bacaklarımdan geçirip yukarı çıkartırken gözüme inanılmaz yakışıklı geliyordu.

Beni yıkayacak, soyacak ve giydirecek kadar ilgili, bu sürede bana kendimi rahatsız hissettirmeyecek kadar düşünceliydi.

Birhaberdi tabii ondan asla rahatsız olmayacağımdan.

Baksırını kalçamdan geçirdikten hemen sonra katlı tişörtünü açtı ve sırtımı yataktan doğrulttu.

Üstümdeki havluyu o tutmamıştı, ben de tutmamıştım. Dolayısıyla oturmamın etkisiyle paravan görevini gören havlu kaymış ve çıplak göğüslerimi gözler önüne sererek ikimizi de saniyelik bir duraksamaya mecbur etmişti.

Göğüslerime inen bakışlarını kontrol edip de gözlerime çıkarttığında tek yaptığım yeniden yatma pozisyonuna devrilmemek için ellerimi iki yanıma bastırarak oturmaktı. Bir de arduvazdan çıkıp da koyu griye dönen bakışlarına odaklanmaktı elbette.

Boğazını temizledi ve tişörtü kıvırarak parmaklarının arasında genişletti ve kafamdan geçirdi.

Kollarımı sırasıyla sokmak için bir eliye kolumu tutarken diğeriyle tişörtü tutuyordu. Aslında kolumu gayet kaldırabilir ve ona yardımcı olabilirdim ama olmadım.

Çünkü ben bugün şımarık olacaktım.

Nazlanacaktım.

Bir şeyi yapabilecek olmam illa da yapmam gerektiği anlamına gelmiyordu sonuça değil mi?

Bir bıkkınlık belirtisi göstermeden, düz bir ifadeyle kollarımı sıra sıra tişörtünden geçirdikten sonra elinin tersi yanlışıkla çıplak göğsüme değdi ve bu ufacık temas bile omurgamı uyuşturdu.

Kendisi de duraksadığında adem elması yukarı aşağı hareket etti, odayı sarmalayan enerji resmen somutlaşmaya başlıyordu.

Gözlerini gözlerimden çekti, tişörtü aşağı indirdi ve doğruldu.

Ensesini kaşıyarak mimiksiz bir şekilde yüzüme bakarken gözlerim şişen kol kaslarına bile kayamayacak kadar dikkatli odaklanmıştı bir şeyleri

perdelese de az çok anlaşılır kılan yüz ifadesine. "Ben de üzerimi değiştireyim. Sırılsıklam ettin beni. Sonra ineriz."

"Çorap." dedim cümle kurmayı bilmeyen çocuklar gibi. "Ayaklarım üşüyor."

Bakışları lacivert ojeli ayaklarıma kaydı ve başını sallayarak yirmi saniye içerisinde getirdiği bir çift çorapla önümde eğildi.

"O ne ya, dev çorabı." dedim elindeki siyah renkli çoraplara bakarak.

Bana alttan, kısa bir bakış attı ve çorabın bir tekini giydirdi.

Kurşun Alpugan temel ihtiyaçlarımı karşıladıktan sonra bir de karşımda eğilmiş çoraplarımı giydiriyordu ya, bu gözlerim daha hiçbir şeye şaşıramazdı.

Söylediğime karşılık ağzının içinden "Cüce ayağı." dediğinde sesimin çıktığı kadarıyla güldüm.

İkinciyi de giydirdi ve ayağa kalktıktan sonra yüzüme baktı. "Tamamsan ben de giyineceğim." dediğinde sesi biraz kinayeliydi.

"Giyinebilirsin, sağ ol." dedim normal bir tonla.

"Elfida." dedi uyarıcı bir tonla. "Zorlama."

Arkasını dönerken gülümsediğimi görmemişti.

Sadece beş dakikada siyah bir eşofman altı ve benim üstümdeki gibi düz siyah tişört giymiş gelmişti.

Onun varlığının diğer erkeklere bütünüyle haksızlık olduğunu düşündüm. Dümdüz bir eşofmanla bile öyle heybetli, öyle sarsıcı görünüyordu ki dünyanın en pahalı takımını giymiş etkisi uyandırıyordu.

Yatak odasının içindeki banyodan çıkıp da üç saniye boyunca bekler gibi durduğunda, hareket etmemem üzerine tek bir kelime bile etmeden yatağa kadar gelip, beni yeniden uzandığım yerden kucaklayarak odanın kapısına doğru yürümeye başladı. Bir yandan da "İyi alıştın." diye mırıldanmıştı. "Başımda üç şımarık vardı, sen de dördüncü oldun. Allah da bana sabır versin."

Sanırım kardeşlerinin arasında bir de Lila'yı da katmıştı. Sesi şikayet eder gibi değildi, takılıyordu.

Hafifçe gülerken kafamı omzuna koydum. "Hastayım hasta. Şikayet etme."

"Sen bana emir falan vermeye başladın. Ateşin var diye susuyorum da alışkanlık olmasın, o bana emir veren kelimeleri ağzından çıkartan ses tellerini kopartmayayım."

"Çok korkunç oldu ama bu."

"Elfida." dedi 'a'ları uzatarak. Sanırım bu 'sus' demek oluyordu.

Sustum.

Odasından çıkıp da aşağıya indiğimizde beni koltuklardan birine oturttu. Bedeninin sıcaklığından ayrıldığım için hiç de mutlu değildim ve burası gerçekten serindi.

"Battaniye yok mu?" diye sordum koltuklara bakınırken.

"Ne battaniyesi bu mevsimde? Olsa da örtünmeyeceksin, ateşini düşüreceğiz." Uzandı ve sehpahadaki telefonunu aldı. "Çorapları da acıdım da giydirdim, normalde onu da giymemen lazım."

Of'layarak kollarımı kendime sardım ve arkamı yaslandım. Gözleri telefon ekranındayken "Ne yemek istersin?" diye sordu. Ayakta dikiliyordu.

"Hiçbir şey."

Kaşlarını çatarak suratıma baktı. "Tok olman lazım ilaç içmek için. Yorma beni söyle, Çelebi'den isteyeceğim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Çelebi mi yapıp getirecek?"

Bana düz düz baktı. "Çelebi sana niye yemek yapıp getirsin Elfida? Malzeme isteyeceğim."

"He," dedim. "Getir'den istesene, adamı niye yoruyorsun."

Kurşun birkaç saniyeliğine gözlerini kapattı ve açtı. "Getir'den çocuk bakıcısı istesem getirir mi? Senin başına bırakır giderim." Hiç bozulmadan halim olduğu kadar güldüm. "Çelebi zaten gelecekti, aniden karar verdim buraya gelmeye koruma yok yapıda." Sonra birden durdu ve kendi kendine söylendi. "Niye de açıklıyorsam amına koyayım."

"Senin doktorun yok mu?" diye sorduğumda ne saçmaladığımı anlamıyormuş gibi bakıyordu. "Yani mafyaların falan doktoru olur ya böyle, mesela konuşturmaları gereken ama yanlışıkla vurdukları bir adamı gelir evin içinde ameliyat eder falan." Suratıma bakmaya devam ederken "Dizilerde öyle." dedim.

Ateş beni biraz çarpmıştı galiba. Çenem açılmış olmalıydı. Her aklıma geleni direkt söylememem gerektiğini kavrayabilecek kadar halim yoktu. Karşımdaki adamın sabrının bitmeye yaklaştığını anlayacak kadar da..

Dört saniyelik bir nefes verdi. "Ha, diyorsun ki gel beni vur."

"Yok, öyle demiyorum da, her mafya aynı olmuyormuş demek ki. Düşük bütçeli mafya mısın sen? Doktorun yok bir şeyin yok." Kafamı koltuğun kolçağına yasladım. "Aşçın da yok. Korumalar pişiriyor yemeği."

"Aşçım var Elfida."

"Doğru," dedim evindeki adamı hatırlayarak. "Neydi adı Hokkabaz mıydı?"

Dudakları gerildi ama gülmedi. "Hüdavendigâr." Telefonda bir şeyler yazarken "Doktorum da var. Ve ayrıca sana söyledim, ben mafya değilim. Ortalık yerde de çıkacak ağzından şu laf, başımı ağrıtacaksın." dedi.

Başımı sallayarak ağzımın içinde bir şeyler mırıldandırken ne demek istediğimi kendim bile anlamamıştım.

Birkaç dakika sonra "Yoğurtlu çorba sever misin?" dediğinde onu cevapsız bıraktım. Gözlerim kapanmıştı.

Yemek yemek istemiyordum niye anlamıyordu?

"Elfida." dedi sertleştirdiği sesiyle. "Bir şey sorduğumda bana cevap ver. Ben öğretmek zorunda kalmayayım."

"Çelebi yaparsa severim." dedim ağzımın içinden.

Gözüm kapalı olduğu için tepkisini görmemiştim ama benimle diyaloğa girmenin onu bir yere götürmediğini düşünerek kendi başına halletmeye karar vermişti sanırım. İsabet olurdu. Çünkü ben ateşten ya sarhoş olmuştum, ya da havale geçirecektim.

Bir süre sonra koltuğun, bedeninin ağırlığıyla çöktüğünü hissettim. Bilincim kapalı sayılırdı. Bacağımdaki yanma hissiyle bile gözlerimi aralamadan yatarken bana pansuman yaptığını anlamıştım.

Bir yaramı saran ilk kişiydi.

Kaç olduğunu bilmediğim dakikalar sonra zil sesi, ağırlaşan göz kapaklarımı aralamama neden olduğunda "Kapı." diye homurdandım Kurşun'a, açması için. Karşı koltuğumda oturuyordu.

Kalkıp da kapıya yürümeden önce bana kısa bir bakış attı. "Duydum, Elfida."

Bir dakika sonra elinde bir market poşetiyle geri salona girdi ve mutfağa geçti. Yanımdan geçerken "Uyuma." diye emretmişti.

Bu çok zor bir istekti.

Başımda gittikçe dayanılmazlaşan bir ağrı peydah oluyor, uyuyup da kurtulma isteği uyandırıyordu.

Ama beni alıkoyan bir şey vardı.

Ya bana çorba yapacaktı, ya da ben ateşten gördüklerimi ve doğru düzgün yorumlayamıyordum. İçeriye dışarıdan alınmış hazır çorbayla gireceğini sanıyordum, oysa içinde birkaç bir şey olduğu belli olan market poşetiyle girmişti. Koltukta yatmaya devam edersem uyurdum, ama bir

yanım uyumak için yalvarırken diğer yanım olayın gerçekliğini kavramak istiyor, beni uyanık kalmaya zorluyordu. *Gerçek miydi bu?*

Zor bela doğrulup da koltuğun kolçağından destek alarak ayağa kalarken nefes alışımın bile 'hastayım' diye bağırdığını hissediyordum. Hani olurdu ya, nefes aldıkça göğsünüzde bir ağırlık olur, en temel eylem bile zor gelmeye başlardı. Her bir dakika, bir yıl gibi geliyor ve daha da kötüleştiriyordu beni.

Yine de ayağa kalktım ve Amerikan model olan ama bir şekilde salonla arasında, yarıya kadar duvar olduğu için tam gözükmeyen mutfağa adımlamaya başladım.

Bir kamplumbağayla yarışssak, bitiş çizgisinde beni beklerken fenalık geçirmesine sebep olacağı bir hızda mutfağa ulaştığımda gözleri direkt üzerimi buldu ve kısıldı. "Niye kalktın? Bir şey mi istiyorsun?"

'Bana gerçekten çorba yapıp yapmayacağını merak ediyorum ve görmeye ihtiyacım var' diyemezdim. Ben de "Susadım." dedim tarazlı bir sesle.

"Seslenseydin." dedi ve bana bir bardak su doldurarak, yüksek kokteyl sandalyesine çıkıp oturduğum masanın üzerine koydu.

Üzerimden ayırmadığı bakışlarının altında suyu yarısına kadar içtim ve yeniden masaya bıraktım. Tezgahta yoğurt, pirinç gibi birkaç malzeme duruyordu.

"Çorbam nerede?" Gözlerim hazır paket arıyordu.

"Yapacağım." dedi. Yavaş yavaş kafamın çalışmadığını düşünmeye başlıyor olabilirdi.

Yapacak.

Kalbimdeki bu ağrılı hızlanma hissinin adı ya heyecandı, ya da grip kalbime sıçrıyordu.

6 Eylül 2022. Duyuyor musun beş, altı, yedi, sekiz, dokuz.... yirmi bir yaşındaki Elfida Alaner? Sen hastayken, senden daha hasta olduğu için seni fark bile edemeyen annen gibi yatıp uyumuyor birisi. Evde durmamak için her bahaneyi kullanan Ataner gibi hastalandığından bile bir haber değil birisi. Hastalandığını görüp 'git zıbar, iyileşene kadar ortalığa çıkıp mikroplarını bulaştırma' diyen baban gibi sana kızmıyor birisi. İyi de.. neden?

Gülmeye çalıştım.

Mutluydum. Gerçekten mutluydum. Bir çorbayla için olunabileceğinden çok daha fazla mutluydum.

"Sen mi? Çelebi bile daha mantıklı bir fikirmiş sanki." dedim alay eder gibi, bozmamam gereken bir profil olduğunu unutmayarak.

Arduvazları aynı ifadesizlikle dik dik yüzüme bakmaya devam ederken "Çelebi kadar.." diye başladığı cümlenin devamını getirmeden sustu ve yeniden hareket ederek malzemeleri açmaya başladı.

Gülüşümü gizledim ve onu izlemeye başladım.

Doya doya izledim birinin benim için harcadığı eforu. İlk kez. Tek kez.

Beni arabaya bindirirken olduğu gibi duşta da kalbine ses vermiş ve duvarlarını indirmişti. Beni kollarına çekmiş, kendi kendine beni kendisine emanet etmişti sanki. İki seferliğine.

Ama ona evinin krokisini Ekrem'e verdiğimi söylediğimden beri o duvarlar tekrar yukarıdaydı. Daha inceydi belki bu sefer, şeffaf bir duvardı. Şeffaf ama sert. Duvarın ardındakileri görmemi sağlıyor, beni özendiriyor, ama ona ulaşmamı engelliyordu.

Bu durum ona gerçekleri hatırlatmıştı. Bana asla tam olarak güvenemeyeceğini, benim asla tamamiyle masum biri olmadığımı hatırlamıştı. Mesafeli olacaktı. Özenli ama mesafeli. Burası vicdanıyla aklının buluştuğu ortak bir noktaydı.

Kızmıştı. Farkındaydım. Ama göstermemişti.

Kafam düşünemeyecek kadar ağır hissettiriyordu şu amda. Ben de erteledim. Başımı, tezgaha yasladığım koluma dayadığımda ona aklımdaki düşünceyi açmam için doğru bir an olup olmadığını tartıyordum.

"Kurşun." dediğimde yüzünü bana çevirmese de kaşını kaldırarak 'dinliyorum' der gibi bir işaret yaptı ve uğraştığı şeye devam etti.

"Senin telefonundan, Nil'i arasam olur mu?" diye sordum. "Çatlamıştır meraktan. Panik yaparsa dedeme falan haber verir, yeni hastaneden çıktı adam. Tekrar bir şey olmasın."

Benim için sana bir şey olur mu dede?

Boş ver, olmasın.

Önce bir süreliğine neredeyse beni, soruyu içimden mi düşündüm acaba dedirtecek kadar tepkisiz kaldı. Sonra cebinden telefonunu çıkarttı ve önüme itti. "Hoperlöre al, burda konuş."

Telefonunu alıp, arabadayken bana söylediği şifreyle açarken Nil ile hoperlörden konuşmanın ne kadar doğru bir seçim olduğunu düşünüyordum. Bir anlık telaşla yanlış şeyler öterse bu evden bir çıkışım olmayabilirdi.

"Beni kaçırdığını söyleyeyim mi?" diye sorduğumda aslında dalga geçiyordum ama Kurşun elbette ki gülmedi.

"Onu da yanında istiyorsan eğer." dedi ve arkasını dönerek ocağın altını yaktı.

Gözlerimi devirdim.

Nil'in bildiğim numarasını tuşlayıp da telefonu hoperlöre aldım. Ani bir tepki verebilmesiyle ilgili gerilsem de kuzenim aptal değildi. Kendini frenlerdi. Öyle umuyordum en azından.

"Alo." dedi, üç çalışın ardından.

"Nil." dedim sakince. "Benim, Elfida."

"Elfi!" diye bağırdı. "Kızım neredesin sen?" Birkaç haşırtı duyuldu. Sanırım ayağa kalkmıştı. Bulunduğu ortamdan uzaklaşıyor gibiydi. "Arıyorum, yoksun. Yazıyorum, bakmıyorsun. Kapına geldim, açmadın. Kimin numarası bu ya?"

"Kurşun'un." dedim ve hiç beklemeden ekledim. "Hoperlördesin, yanımda."

Nil birkaç saniye sessiz kaldığında sinirlerini düzenlemeye çalıştığını tahmin ettim.

"Kurşun?" dedi sorar gibi. "Alpugan mıydı neydi? Ne alaka ya?"

Konuyu toplaması ve ötmeden rolünü yapması karşısında rahatladım.

"O alaka işte Nil. Konuşuruz sonra, iyiyim. Merak etme diye aradım."

"Emin misin, Elfida?" diye sordu temkinli bir sesle. "Niye ortalıktan kayboluyorsun? Telefonun nerede? İlk birkaç gün yine kaçıp kafa dinlemeye gittin sandım her zamanki gibi. Ama bir hafta olunca korktum."

"Eminim." dedim. "Dedem aramamış dimi?"

"Yok, bir şey demedi."

Ağzımı açacaktım ki arkadan konuşan başka birinin sesi çıktı hoperlörden. "Nil." diye sesleniyordu Ataner huysuz bir sesle. "Gelsene şuraya, başlayacağım şimdi suflene. Yanacak bu."

Nil telefonu kulağından ayırdı.

"Ya kıs altını, geliyorum. Bir işi beceremiyorsun."

Gözlerimi Kurşun'un sırtına sabitleyip diyaloglarının bitmesini beklemeye başladım.

"Ne demek beceremiyorsun? Ulan, canın çekti diye bu saatte kazandibi almaya gittim, bir de sufle çıkardın başıma. Gel şuraya."

Bardağımın dibinde kalan birkaç damla suyu da içtim.

Nil of'ladı ve söylenmeye devam eden Ataner'in sesini duymama engel olarak konuşmaya başladı. "Elfida beni iki günden fazla habersiz bırakırsan seni bulurum. Bulunca da gebertirim."

Güldüm. "Tamam hadi kapat. Yiyin suflenizi."

Nil beni gücendirmemek için bu konuyla ilgili bir yorum yapmadı. "Seni seviyorum, dikkatli ol."

"Ben de. Olurum."

Telefonu kapattığımızda daha da hasta hissediyordum. Sırtım kamburlaştı.

Cihazı tezgaha koyduğumda gözüm ekrana düşen bilidirmlerdeydi. Kurşun'un arkası hala dönük, hareketleri tekdüzeydi.

Ekranda açılan sohbete baktım. Açanay yazmaya devam ediyordu ama Whastapp'a ben girmemiştim. Telefonu kaparken kulağım bildirime değip, sohbet sayfasını açmış olmalıydı.

-İstanbul'a dön.

Kurşun bu mesaji on beş dakika önce göndermiş, Açanay'sa hemen cevap vermişti.

Sohbetten çıkmalıydım.

Açanay- *Ne demek İstanbul'a dön ya? Daha yeni geldim.*

-Niye dönüyorum?

-Buradan Almanya'ya gidecektim.

-Büyük sıkıntı çıkacak bak ben diyorum. Senin uğraman lazım bir an önce.

-İz'i ara.

İşim var birkaç gün daha İstanbul'da.

-Sen gelmeden çözülecek iş değil, istihbarat giriyor işin içine. İz de ayarlayamaz tek başına.

Kadın kırmızı bülten Kurşun. Gümbür gümbür aranıyor. İstihbarat onun alanı değil. Senin gitmen lazım.

-Bana akıl verirken dikkat et de kendine de kalsın Açanay.

İşine bak. Yarın sabah da burada ol.

Henüz sadece on beş saniyedir mesajlarını okuyordum ama devam etmeden ekrandan çıkıp, Açanay'ın yeni bildirimlerini okunmamışta bıraktım. Whatsapp'ı son uygulamalardan sildim ve başımı yeniden tezgahta koluma yasladım.

Bu adamın ne iş yaptığını çözecektim.

Öyle veya böyle.

Bu merakla hayatımı sürdüremezdim.

Kurşun arkasını dönüp, biraz ilerimde ekranı kapalı halde duran telefonunu alıp yeniden cebine soktuğunda mutfakta çorba kokusu hafiften yayılmaya başlamıştı.

Bana yine arkasını döndü.

Holdingin veya Mavzer'in Almanya'da bir şubesi yoktu. Öyleyse Kurşun'un Almanya'daki işi neydi ki?

"Başakalarının telefonunu karıştırmamalısın Elfida." diyen adamın sakin sesiyle irkilirken dudaklarımı ısırdım.

Nereden anlamıştı ki?

Ben okurken arkası dönüktü. Telefonu alırken de ekrana bakmamıştı bile. Ki baksa da göremezdi.

"Kulağım değince yanlışıkla Whastapp'a girmiş. Karıştırmadım." diye açıkladım yorgun bir sesle. Kızacak olsa çoktan başlardı, kızmayacağını anlamıştım.

Omzunun üzerinden bana yemediğini belli eden, sinirsiz ama ciddi bir bakış attığında hafifçe gülümsedim.

Yeniden önüne döndü.

Kenardan aldığı demir kaşıkla çorbayı karıştırırken istemsizce güldüm. Ona uyan bir manzara değildi. Asla değildi. Ama açıklanamayacak şekilde çekici ve aşırı derecede tatlıydı.

"Komik bir şey mi var?" diye sordu yan dönerek tezgaha yaslanırken. Hem çorbayı karıştırıyor hem bana bakıyordu şimdi.

Silah tutan ellerin çorba karıştırmasından daha komik ne olabilirdi ki?

Omuz silktim. "Bırak başkasına çorba yapmayı, kendine kahve yapacak bir adam gibi bile gözükmüyorsun."

Gerçekten de öyleydi. Hayatı boyunca suyu bile eline gelmiş bir adama benziyordu.

"Elim ayağım tutuyor Elfida." dedi. "En temel ihtiyacımı gerçekleştirip beslenebilmem için birinin hizmetine ihtiyacım yok."

Hayır Elfida, sakın evlilik teklifi etme. Ağırdan sat, ağırdan sat.

"Hokkabaz neden var öyleyse?" diye sordum.

Dudaklarını ıslattı. Gülerse ölecek gibi davranıyordu. "Evdeki sekiz kişiye yemek yapmamı beklemiyorsun herhalde?"

Başımı salladım. "O kadar da değil zaten. Çorba yaparsın anca." Amacım sohbeti kızıştırmaktı. Sinir olması beni eğlendiriyordu ama laflarımı duyan

da beni dünya mutfağı aşçısı sanardı. Zira ben onun şu an yaptığı çorbayı bile yapamazdım. Hazır paket olmadığı sürece elbette.

"Karnın acıktı da sana yemek yapayım diye beni gaza mı getirmeye çalışıyorsun?" diye sorarken düzdü, ama arduvazlarında ifadesiz bakışlarını biraz gölgeleyen parıltılar vardı.

Omuz silktim. "Kalsın."

"Kalacak zaten." dedi. "Hanımköylü gibi sofra kuracak halim yok sana."

Küçük bir kahkaha attığımda gözleri ağzıma kaymıştı. Sonra yeniden çorbaya döndü.

"Kendi kendine mi öğrendin mutfak işlerini?" diye sordum. Onun hakkında bir şeyler duymak beni mutlu ediyordu. Bilginin büyüklüğü önemli değildi. Çayını şekersiz içtiğini anlatsa onu bile heyecanla dinlerdim.

"Lacivert ve Mavi ben İstanbul'a taşındığım andan itibaren hep benim yanımda kalmak istediler. Bana düşkünlerdi." Sakince anlatmaya başladığında şaşkınlığımı gizleyerek onu dinlemeye başladım. Sesi masal gibiydi. Daha çok bir gerilim masalı anlatıcısının sesine benziyordu ama olsundu. "Ara ara gelip gitmek bilmiyorlardı. Sonra ikisi de tutturunca okul kayıtlarını buraya aldık, eve yerleştiler işte." Es verdi. "Lacivert çok yemek seçer. Yemekle arası da yoktur. Annemin yaptığının dışında kolay kolay bir şey yemez. Dışarıdan yemeyi falan da sevmez. Evdeki aşçıya alışana kadar sadece meyveyle hayatta kalıyordu. O açlıktan gebermesin diye mutfağa girmek durumunda kaldım."

Hafifçe gülümsedim.

6 Eylül 2022. Bu hayatta Nil'i abimden, Lacivert'i de abisinden kıskandığım kadar kimseyi kıskanmadım. Nil'le zaten çok farklıyız. Lacivert'le ise çok aynı, ama yine çok farklıyız.

Hasta olduğum için zaten halsiz olsam da Kurşun'un bakışlarımdan herhangi bir yorumda bulunmaması, bir şeylere, iyi aile ilişkilerine özendiğimi anlamaması için heterekromili bakışlarımı düzgün tutmayı denedim.

Kıskançlık için çok büyüktüm. Arada anlık gelen hisler oluyordu ama birkaç dakikaya kayboluyordu.

Kurşun bana kısa bir bakış attı.

"Şimdi bir de sen çıktın tabii başıma." dedi düz ama sertlikten yoksun bir sesle. "Bir de seni alıştıracağız adam gibi yemek yemeye."

Göğüs kafesime bir şeyler batıyor gibi hissederken genişçe gülümsedim, rol yapmak için kendimi frenlemeden.

Onu pek zannetmiyorum bir tanem. Ama sen düşün, yeter.

Gülüşüme baktı. Bir, iki, üç saniye.

Bakışlarının ağırlığı altında huzursuzlandığımda kıpırdandım ve konuyu değiştirdim. "Lacivert, Poyraz'ı ayağınıza getirmek için intihar oyununu oynamayı nasıl kabul etti?" diye sorduğumda ortamın ağır enerjisinden kurtulmaya çalışıyordum. Değil zihnimi, kalbimin benim bile görmediğim, sesini duymadığım, hatta varlığından haberim olmayan kısımlarını görerek anlıyordu beni. Öyle hissettiriyordu yani. Ve ben onun tarafından çözümlenemediğim, öngörülemediğim sürece güvendeydim. Beni tamamen anlamamalıydı. İçimdeki *O'nun,* susturmanın yıllar aldığı çığlıklarını duymamalıydı.

"Kabul etti?" diye tekrar etti sorarcasına, ifadesiz ve hatta biraz soğuklaşan sesiyle. Lacivert'e hala çok öfkeliydi. "Ona sormadım Elfida."

"Tahmin ediyorum da, uyum sağlaması garip geldi."

Çok yorgundum.

Ocağı kapatırken, üst dolaplardan birini açarak bir kase çıkarttı. "Ona, eğer Poyraz'ı kendim bulmak zorunda kalırsam öldüreceğimi söyledim. Bu şekilde olursa olsa en azından bir yaşama şansı olacağına inanıyor."

Başımı tezgaha yaslayarak baş ağrımı unutmaya çalışırken "Var mı peki?" diye sordum.

"Yok."

Soğukkanlı bir şekilde, tereddütsüzce edilen tek bir kelime. Söz konusu bir insanın hayatıydı.

Hala daha onun katil olmasını yediremiyordum.

Bana dağdaki evdeyken alenen birini öldürdüğünü söylemişti ama ne kadar ciddiydi bilmiyordum. Beni korkutmak için kurulan bir cümleden ibaret de olabilirdi.

O bir kahramandı. Beni ölümden döndürmüştü. Başkalarını ölüme yolluyor olmamalıydı.

Sindirmesi kolay bir şey değildi ve ben hala umutsuzca inkar ediyordum. Eşelemiyor, bunun fazlasını bilmek istemiyordum. Onunla ilgili öğrenmeye hevesli olmadığım tek şeydi belki de.

Yakışmıyordu. Öldürmek kimseye yakışmazdı.

Sırtımda elini hissettim. Başım hala tezgahtaydı.

Gözlerimi aralayarak doğrulmaya çalışırken Kurşun yanımdaki sandalyeye oturmuş, elindeki kaşık ve tencereden bozma koca kaseyi önüme bırakmıştı. "İç."

İki elimle tezgahın kenarından tutunurken dönen başımın düzelmesi için gözlerimi birkaç saniyeliğine kırptım ve yeniden açtım. Bir şey yiyebilecek gibi değildim. Ama bu kez normalden farklı olarak yemek istiyordum. Hiçbir zaman istemezdim. Yine de o ilk kez bana elleriyle çorba yapmışken tadına bakmak her şeyden daha önemliydi.

İstesem de bu saatte bu çorbayı ne kadar içebilirdim veya içtikten sonra kendimi kusmamak için ne kadar tutabilirim bilmiyordum gerçi.

Alt tarafı bir griple ayakta duramayacak hale gelmemi ve şu an sarhoşmuşum gibi dönen başımı da bu yeme bozukluğuna bağlıyordum. Normalde sık sık vitamin ve sporcu takviyeleri kullanır, serum taktırırdım. Dağ evindeyse böyle bir imkanım yoktu ve bedenim çok güçsüz düşmüştü.

Kurşun dudaklarından yavaş bir nefes bırakırken kaşığı tuttu ve kaseye kaldırdı, içine sadece yarısını dolduracak kadar çorba aldıktan sonra dudaklarıma yaklaştırdı.

Yüzüne baktım.

Ama nasıl baktım.. Tahmin bile edemiyordum.

Göz göze geldiğimiz o bir saniyede ona dünyada en değer veren insan olduğumu anlatmış bile olabilirdim. Ona tüm dünyamın ondan ibaret olduğunu söylemiş olabilirdim. Kalkanlarımı, ona yaşama sebebim olduğunu gösterecek kadar kaldırmış olabilirdim.

Ağzımı açtım.

Sıcak sıvı boğazımdan aşağı akarken arduvazları sakince beni izliyordu. Kaşığı bir kez daha çorbaya daldırdı.

Tekrardan ağzımı açtım ve ikinci kez yutkundum.

"Ekmek ister misin?"

"Hayır."

Midemin bulanacağını, birkaç kaşıktan sonra yemek istemeyeceğimi düşünüyordum.

Sabırla beşinci kaşığı bana uzattığında "Bekle biraz." dedim. "Mola verelim."

Başını sallarken kaşığı tekrar kaseye bıraktı ve arduvazlarını yüzüme sabitleyip sakince beklemeye başladı. Ona sarılmak istiyordum. Sarılmak ve uzun süreler boyunca bırakmamak.

"Böyle yiyerek nasıl dövüşebiliyorsun sen?" diye sorduğunda benden cevap bekler gibi değil de sesli durum değerlendirmesi yapar gibiydi.

"Takviyeler." dedim biraz sadeleştirerek.

Kaşları hafifçe çatıldı.

"Kaç yaşında başladın?" derken, kendim yiyebilecek kadar iyi olduğumı bilmesine rağmen kaşığı yeniden çorbaya batırmış ve bana uzatmıştı.

Lokmamı yuttuktan sonra omuz silktim. "Çok oldu."

"Kaç yaşında?" dedi bastırarak.

Artık yalan yoktu. Ona da herkese söylediğim gibi küçükken ailemin beni boksa yazdırdığını ve sonra ilerlettiğim yalanını söylemeyecektim.

Sokakta yaşamış bir çocuktum ve o sokakların yolları kötü insanlara çıkıyordu.

"Bilmem." dedim. "Yedi, sekiz falan işte."

Bir kaşı yavaşça havalandı. "Mavzer'e gelmeden önce neredeydin?"

Dudaklarımı uzattığı kaşığın etrafına kapatarak bir şekilde enfes olmuş çorbadan bir yudum daha aldım.

"Birkaç yer değiştirdim." dedim yalan söylemeden gerçeğin üstünü örtmeye çalışarak. Ona bu bilgiyi vermek hakkımda haddinden fazla düşünmesine neden olurdu. Beni eskisi kadar küçümemese bile, gerçekten olduğum kadar büyük görmediği barizdi. Görmesine gerek de yoktu.

Mavzer gerçek dövüş kabiliyetimi kullandığım bir yer bile değildi.

Kurşun'la *gerçek* bir maç yapmak isterdim.

Eğer birini öldürme fikrine bu kadar uzak olmasaydım bir dövüşte asla kaybetmeyeceğimi düşünüyordum. Çünkü birisinin bilincini kapatmaya çalışırken aynı zamanda onu öldürmemeye çalışmak zordu. Ve dövüştüğüm çoğu kişide aynı etik olmuyordu. Dolayısıyla hem kendimi öldürtmekten kaçıyor, hem dövüşüyor, hem de karşımdaki ölümün kenarına itmemeye çalışıyordum.

Birini doğrudan öldürebilecek hamleler biliyordum. Gözlerimle pek çok kez işe yararlığını test etmiştim. Beş saniyede birini öldürebilecek güçte, ama bunu asla yapmayacak bir mentalitedeydim.

"Neden bir yerde sabit kalmadın?"

"Öyle gerekti."

Uzattığı bir kaşığı daha yedim.

Üsteleyeceğini düşünsem de üstelemedi ve başını sallayarak kaşığı kasenin içine bıraktı. Sanırım artık kendim yiyebileceğime kanaat getirmiş

veya bir çocukla uğraşır gibi tüm tabağı bitirmemi beklemekten sıkılmıştı. Tabağı önüme çekerek kaşığı elime aldım.

O an gözlerimi şaşkınlıkla büyütüp suratına baktığım andı.

Dudağının bir köşesi kıvrıldı.

"Ben ne ara bitirdim bu koca şeyi?"

"Afiyet olsun." dedi yavaşça ve ben şaşkın suratımla öylece otururken kaseyi alarak lavabonun içine bıraktı.

Bir çekmeceyi açıp biraz karıştırdıktan sonra çıkarttığı ilaç paketini önüme bırakırken bir bardak da su doldurdu. "İç bunu da."

Hapı yuttum.

"Sen benim yatağımda uyu." dedi karşımda durup ellerini ada tezgaha dayarken. Gözüm güçlü parmaklarına kaydı. Güzel elleri vardı. Damarları bileklerinden yukarı uzanıyordu.

"Sen?" diye sordum.

Benimle uyumasını istesem çok mu saçma olurdu?

"Salonda yatarım."

"Yerinden etmeyeyim, ben de yatarım salonda." dediğimde bunu öylesine, muhabbet olsun diye söylemiştim.

"Evimdeki kadını bahçe katı salonda yatırıp kendim yatakta mı yatacağım Elfida?"

Hafifçe güldüm. "Bahçe katı? Hırsız falan girerse kaçıramaz beni merak etme."

"Hırsız giremez." dedi sadece ve ellerini tezhagtan çekerek doğruldu. "Gel, yatırayım seni."

Ayağa kalktım ve yavaş adımlarla mutfaktan çıktım. Merdivenlere yönelirken peşimden geliyordu. Belki psikolojikti ama beş dakikada kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım.

Yatak odasının kapısını geçmem için ve ışık düğmesine basarak daha ben girmeden odanın aydınlanmasını sağladı. İçeri girdim ve yatağa yaklaşarak kendimi üzerine bıraktım.

Gözlerim tepedeki lambaya takıldığında "Çok aydınlık." dedim. "Küçük ışık yok mu, böyle uyuyamam."

Şu an tamamen sallıyordum. Zaten gece uykusu uyumazdım ben. Evin bütün ışıklarını açar, güneşin ilk ışığı cama vurana kadar baykuş gibi otururdum. Bugün de başka bir şey yapmayı planlamıyordum. Ama odasında televizyon yoktu. Telefonum da olmadığından sabaha kadar

sıkıntıdan bayılacaktım. O yüzren ne kadar yanımda kalır ve konuşursak o kadar kârlıydım.

"Ben ne yapayım küçük ışığı? Yok." derken bir çözüm düşünüyordu.

"Mum?" diye sordum yattığım yerden dev gibi gözüken bedenine bakarak. Bacaklarım yerdeydi, bedenimse saten kılıflı yorganın üzerine, yan bir şekilde duruyordum.

"Tabii, yak sonra evi."

Yapmadığımız şey değil ne de olsa sevgilim... Söz veremeyeceğim.

Of'ladım.

"Telefonumun fenerini açıp bırakayım?" dedi sorarcasına, bir çözüm sunmayı deneyerek.

Bırak ve sabaha kadar her yerini kurcalayayım sevgilim.

Ama şu an istediğim şey telefonu değil doğrudan oydu. Ve mantıklı bir bahaneye dayanarak yanıma yatması için yol yapıyordum.

Güya yalan yoktu Elfida..?

Olmamış hali de bu kadar oluyordu işte.

"O da çok az olur, yatamam öyle."

Kaşlarını çatarken sabrı tükenmeye başlıyordu. "E o zaman kapa gözünü uyuyuver bu ışıkta Elfida."

"Ya uyuyamam." dedim harfleri uzatarak.

"Uyuma, otur o zaman." dedi tersçe.

"Nasıl oturayım sabaha kadar ya? Telefonum yok bir şeyim yok. Odanda televizyon da yok. Sahi," diye ekledim. "Benim telefonum nerede?"

"Bende."

"Ne zaman vereceksin?" Etrafıma bakındım. "Ben burada yaşamayacağım herhalde bundan sonra." Yeniden ifadesiz suratına baktım. "Beni affettiysen giderim herhalde artık?" dedim sevimlice gözlerimi kırpıştırarak.

Gitmek istemiyordum. Ama eğer beni yanında yaşatmayacaksa kalmamın da bir anlamı yoktu.

"Hadi ya?" dedi alayla. "Bunu yarın konuşuruz. Bugün başımı yeterince şişirdin." Kapıya yöneldi. "Yatıyorum ben."

"Dur." dedim.

Bıkkınca bana döndü.

"Çözüm bulmadın. Misafirim ben, insan misafirini rahat ettirmeden uyur mu?"

"Misafirsin?" dedi sorar gibi, ama açık bir alayla. *Herhalde benim olan her şey sana ait, kalbimin ve evimin sahibisin demeye çalışıyordu.*

"Kaçırdım ben seni Elfida." dedi düzce.

"Bravo sana." dedim gözlerimi devirerek.

İçinden sabır çektiğini yüzüne daha iyi vuramazdı.

"Burada yat o zaman." dedim birden, uzatmaktan sıkılarak. Dünyaya bir kere geliyorduk sonuçta.

Kaşları şaşkınlıkla havalandı.

"Ne?" dedim. "Hastayım ben uyumam lazım. Uyuyamam bu şartlarda."

Bu çıkışımı beklemediği yüzünden bariz olsa da sesi ifadesizdi. "Seninle mi yatayım?" diye sordu teyit ister gibi.

Başımı salladım. Kalbim pıt pıt atıyor, ama yüzümden heyecanım asla okunmuyordu. Yanımda yatacaktı! Bu bir devrin, hatta asrın olayıydı.

Odanın içine bakındı. "Aydınlıkta uyumam ben."

"Işık açık kalacak olsa niye benimle yat diyeyim zaten." dedim hafif tersçe, sanki benimle yatacak olması fikri beni kalp krizine yaklaştırmıyormuş gibi. "Telefon flaşını ve perdeleri açarız."

Başını salladığında düşüncelerini yüzüne yansıtmamasına sinirleniyordum. Acaba o da benim gibi yatağın üzerine çıkıp zıplamak istiyor muydu heyecandan?

Daha çok bıkkınlıktan beni de yatakla birlikte sokağa atmak ister gibi duruyordu ama olsundu. Her gördüğüne inanmayacaktın bu hayatta.

"Sağa kay." dedi ışığa doğru yürümeye başlarken.

"Önce flaşı aç." dedim hafif panikle.

Cebindeki telefonunu çıkartarak flaşı açtı ve sonra ışığı kapadı. Yeniden yatağa doğru ilerlerken ben yutkunarak doğruldum ve odanın içine bakındım.

Yeteri kadar aydınlık yoktu.

"Perdeler." diye hatırlattım gergince.

Tamam, onunla yatmak için pek çok şey feda edebilirdim ama ödün veremeyeceğim bazı şeyler vardı. Işık gibi.

Yatağın hemen yanındaki perdeleri kenara çekerek bahçe aydınlatmalarının ışığını odanın içine aldığında ben tuttuğum nefesimi bıraktım, oysa yüzünü buruşturdu.

"Çok aydınlık." dedi söylenircesine.

"Ölmezsin."

Durduğu yerden bana ters bir bakış attığında yerime sindim. Bugün zaten kendine ters olacak kadar sabırlıydı, gece gece adamı kızdırmaya gerek yoktu.

Yatağa doğru yürümeye başladığında gözüm kıyafetlerine kaydı. "Genelde de gömlek ve pantolonla mı uyursun?"

O an, bunu ilk kez hatırlamış gibiydi.

Heyecandan ne yapacağını şaşırdı tabii..

"Normalde kıyafetle uyumam Elfida."

Yutkunmamaya çalıştım. *'Ben yabancı değilim, sen düzenini bozma şimdi'* desem olur muydu ki?

Bir şey demeden odadan çıktığında yattığım yerden doğrularak oturdum ve sırtımı dikleştirdim. Bu aydınlık seviyesi o varken daha tahammül edilebilirdi.

Tam kalkıp ışığı açmayı düşünüyordum ki giydiği siyhah eşofman altı ve tişörtle odaya geri geldi. Arduvazları üzerimde oyalanırken "Niye dikildin?" diye sordu.

"Işığı açacaktım."

Bir şey demeden geldi ve sol tarafıma uzandı. Yatak ağırlığıyla birlikte aşağı çökmüştü. Sırt üstü yattığı yerde kolunu başının altına koyup da birden gözlerini kapattığında heyecansızlığı beni şaşkına uğrattı. Yüzüne dik dik baktım. Ama sonra aynı yatakta olmamızın gerçekliğiyle hafifçe gülümsedim.

6 Eylül 2022. Benimle uyuyacaksın. İlk kez. Ben gece uykusu uyuyamıyor olsam da seni izlerken hiç sıkılmayacağım sevgilim.

Ben de uzanarak ince yorganı üzerime çektiğimde gerginlikten taş gibi olmuştum. Kalbim boğazımdan çıkacaktı. Yanımda yatıyordu. Yanında yatıyordum.

Kokusu burnuma doluyordu.

Derin derin nefes almaya başlarsam korkup gider diye sakin kalmaya çalıştım.

Ben onun yüzünü izlerken o kolunu uzattı ve gözlerini açmadan yorganı üzerimden çekti. "Ateşin var."

Söndürsene bir tanem.

Aksi bir yorumda bulunmadan iyice yerleştim ve yan dönerek gözlerimi üzerine diktim. Yüz hatları çok keskindi. Sakalları birkaç günlük olmalıydı. Tenimde çıkartacağı izlere muhtaç hissediyordum.

Telefonu onun tarafında duruyor, ışık onun bedeninin arkasından bana gelene kadar azalıyordu. Gözlerimi odada dolaştırdığımda huzursuzca kıpırdandım.

Birkaç dakika geçtiğinde "Kurşun." diye mırıldandım.

"Ne?" dedi kıpırdamadan.

"Biraz daha mı ışık bulsak?"

Derin bir nefes verdi. "Hayır."

"Ne demek hayır?"

"Sözlükten bak Elfida."

Gözlerimi devirirken of'layarak oturur pozisyona geldim. "Ben böyle yatmam."

Oda karanlık değildi. Dışarıdan gelen ışık ortamı loşlaştırıyor, telefonuysa biraz aydınlatıyordu. Kendi kendime olsam beni huzursuz edecek kadar karanlık, ama o yanımda yatarken çok da rahatsız hissetmeyeceğim kadar aydınlıktı.

Ama ben uyuyamazdım ve o da uyursa canım sıkılırdı.

Gözlerini açtı ve bana dik dik baktı. "Bu ışık bile gözüme giriyor Elfida."

"Yüz üstü yatarsın." dedim bacaklarımı yukarı çekmiş, çenemi de dizimin üstüne yaslamıştım.

Bana birkaç saniye baktıktan sonra o da doğruldu ve oturdu. Uyumak istediği her halinden belliydi. "Yıka, giydir, ağzına besle, bir de üstüne pışpışla anasını satayım." Söyleniyor olsa da kızgın durmuyordu.

"Alışıksındır sen kardeşlerinden." dedim huysuzluğuna gülümseyerek.

"En son Lacivert benimle uyumaya kalktığında gece kıpırdıyor diye kaldırıp halıya yatırdım Elfida." dedi dümdüz bir sesle. "Tahammül seviyesi sandığın kadar yüksek bir adam değilim."

Büyük bir kahkaha atarken "Ne?" dedim gülüşümün arasında. Gözümde canlandırınca aşırı komik olmuştu.

"Eşşek ölüsü gibi uyuyor zaten. Duymadı bile." Dudağı hafifçe kıvrıldı. "Sonra üç hafta boyunca her gün masaj yaptırdı bana senin yüzünden sırtım tutuldu diye."

Bir kez daha kahkaha attıktan sonra "Işık?" dedim sorarcasına.

"Of Elfida, of." dedi ve birkaç saniye boyunca yüzümü inceledi. "Ben bir karış ötende yatıyorum. Neyden korkuyorsun?"

"Bir karış gayet uzak bir mesafe." dedim kaşlarımı çatarak.

Yürüme, koş Elfida. Kudurdun.

Dudakları gerildi. "Sarılmak istediğini söylemek için bu kadar laf dolandırmaya gerek yoktu."

Bahsettiği şeyden bir habermişim gibi gözlerimi büyüttüm. "Ne sarılması ya?"

Yeniden yatağa uzandı ve bir kolunu kaldırdı. Özendiren bir umursamazlıkla gözlerini kapatmıştı bile. "Sesini kes ve gel. Yoksa yolun sonu halı."

Sırıttım. "Bunu söylememi bekliyordun herhalde?" diye mırıldanarak şüphesiz hayatımda yaptığım en huzur verici şeyi yaparak kolunun altına girdim. Başımı omzuyla göğsü arasındaki yere yaslarken kalbim vücudumdan çıkacak gibi atıyordu.

Elini indirerek gevşekçe belimin üzerine koydu.

Yan duran bedenimin üzerindeki kolu çok ağırdı. Bir elimi ne yapacağımı bilemeyerek karnının üzerinden attığımda "Yanımda kıpırdayan insan sevmem." dedi ağzının içinden.

"Yerleşemedim daha."

"Öyle kazık gibi yatarsan yerleşemezsin." derken gözlerini açtı ve başını aşağı eğerek yüzüme baktı. Teknik olarak başım onun bedeninin üzerinde olduğu için bu yakınlık biraz fazla akıllara zarar olmuştu. "Rahat yatsana."

Kıpırdanarak başımı biraz daha göğsüne doğru koydum ve dimdik yatmayı bırakarak bir bacağımı büktüm, dizimi onun bacağına doğru yasladım.

"Kolun çok ağır." derken homurdanıyor gibiydim.

"Uyuyunca hissetmezsin."

Ona uyumadığımı söylemeden sadece göz devirdim.

"Hala rahat değilsin Elfida." dedi içimi okur gibi.

Anlayabilmesi biraz korkunçtu.

"Niye bu kadar gerildin ki?"

Sen de üç yıldır peşinde olduğun birinin yanında, ona sarılarak yatsan sen de gerilirdin sevgilim..

"Ne bileyim." dedim bedenimi gevşetmeye çalışırken. "Alışkın değilim yanımda birine."

6 Eylül 2022. Gerçekten de yanımda birine alışkın değildim. Her anlamda.

Kaşları hafifçe havalandı. "Yatmıyor musun kimseyle?" Havalanan kaşları çatıldı. "Yani, uyumuyor musun manâsında."

"Yok." dedim. "İlk kez birisiyle uyuyacağım."

Kimseyle yatmazdım. Çünkü zaten gece uyumuyordum. Ne diye birinin yanında sabaha kadar kazık gibi bekleyecektim ki?

"İlk kez mi?" diye sorarken arduvazlarına yerleşen düşünceli ifadeyi yakından izlemek çok hoşuma gitmişti.

Başımı salladım. "Sen niye şaşırdın?" diye sordum ve alaylı bir ifadeyle devam ettim. "E tabi insan sürekli birileriyle *yatmaya* alışık olunca.." Onun az önceki cümlesine atıfta bulunarak "Her *manâda*." diye ekledim.

Kaşları çatılırken dudakları gerildi. Onun dudaklarının gerilmesi, kendince gülümsemek demek oluyordu. "Boyundan büyük laflar etme de altında kalmayasın Elfida."

"Yalan mı?" diye sordum bugün şansımı ve sınırları fazla zorlayarak. Kaşlarımı çatarak ona yargılayan bir bakış attım. Alaycı ifadem de yerindeydi. "Bir de muska falan takıyor."

"Gerektiğinde çıkartıyorum." dedi o da biraz dalga geçer bir ifadeyle. "Sen o güzel kafanı bunlara yorma."

Omuz silktim. "Banane canım. Ben çoktan çözdüm senin kafa yapını."

O kadınları bulur, en üstlerine seni koyup grup katliamı yaparım diyemedim, banane diyebildim...

"Allah allah," dedi. "Nasılmış benim kafa yapım?"

Bir elimi göğsünde, çenemin altına koyarak konuşmaya başladım. "Klasik dar görüşlü Türk erkeği işte. Ben kafama göre yaşayayım, kadınlarla takılayım, ama konu kız kardeşlerim olunca aman ha," dedim abartı bir mimikle. "Sakın onların yanına erkek sinek bile yaklaşmasın." Beni dinlerken ekledim. "Şey de diyor musun? 'Ben erkeğim, benim için ihtiyaç.'"

Kurşun bugün sinirleri alınmış gibiydi. Yine kızmadı. Hatta keyiflenmiş bile sayılabilirdi. Bir Kurşun Alpugan ne kadar keyiflenebilirse o kadar işte..

"Söz konusu kardeşlerden birinin doğru seçim yapma yeteneğini gördük Elfida." dedi. "Güya ben onları sıkarken gidip de abisinin düşmanına aşık oluyor. Bir de sıkmasam neler yapacak Allah bilir."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ha düşmanın olmasa problem çıkartmayacaksın yani Lacivert'in de senin yaptıklarını yapmasına?"

Hafifçe gülümserken, benim gözlerim şaşkınlıkla gülüşüne sabitlenmişti ki elini yüzüme götürerek bir parmağını usulca yanağıma sürttü. "O adamı alırım Elfida," dedi aşırı yumuşak bir sesle. "Başrolünde kardeşim olmak

üzere harekete geçirdiği bütün uzuvlarını yerinden koparır, yedirir, kusturur, yine yediririm. Doyana kadar artık."

Kısa bir kahkaha atarken gözlerimi devirdim. "Sana seni çoktan çözdüğümü söylemiştim." dedim. "Anlatmana gerek yok."

"Boş yapma ve uyu artık." dedi yeniden gözlerini kapatırken. "Ne konuştun."

Başımı yan bir şekilde göğsüne koyarken derin bir nefes bıraktım boynuna doğru bilinçsizmiş gibi. Elbette son derece bilinçliydim. Kurşun Alpugan'la aynı yatakta yatıyor olmam onun için ne kadar güvenliydi bilmiyordum.

Hafifçe kıpırdayarak yerine yerleşti ve bir kolunu yeniden başının altına koydu. Diğer kolu, bileği karnımın yanında duracak şekilde, ona doğru yan dönerek yattığım bedenimin üzerine ağırlık yapıyordu.

Sakin ve ritmik nefes seslerini dinlerken hayatımın en zirve anını yaşadığımı düşünüyordum.

6 Eylül 2022. Yıllardır sahip olamadığım şeyler var sevgilim. Kavuşamadığım duygular var. Oysa şimdi göğsünde yatarken her şeyim var gibi hissediyorum Kurşun. Her şeye sahipmişim, eksiksizmişim gibi. Bir gün kendi kendime demiştim ki, huzurlu bir evde büyüyen huzurlu bir çocuk olsam bugün burada, peşinde olmazdım diye. Şimdi kalbin kulağımın altında atıyor ve 'iyi ki' diyorum. Sonu sana çıkan, o yoldaki tüm engellere teşekkür ediyorum. Beni sana çıkartan herkese, en az kızgın olduğum gün bugün. Sen buna değersin.

Laf edecek diye kımıldamaya korkuyordum.

Nefes sesleri iyice düzene girerken artık uyuduğunu düşünyor, kendim de kokusuyla mayışmama izin veriyordum.

Elimi hafifçe göğsüne koydum ve parmaklarımı açarak elimin göğsünde ne kadar küçük kaldığını inceledim. Çok yavaş hareket ederek bir dirseğim üzerine doğrulduğumda çok yakındık.

Kalbim sıkışıyordu.

Elimi sakallarına değdirmek istiyordum. Ancak uyanabilme ihtimali beni geride tutuyordu.

Gözlerimi yüzünden çektim. Bakmaya devam edersem her şeyi mahvedecektim.

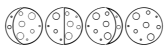
Bu yakınlık bile yeterli gelmiyordu.

6 Eylül 2022. Yanlış şeyler yaptığımı biliyorum. Ama o yanlış şeyler bugün, senin kollarımın arasında uyduğun yere getirdiyse beni.. Doğru

yoldayım sevgilim.

Başımı tekrar göğsüne koydum ve güneş doğup da ilk ışıkları camdan içeri girerek, bedenlerimizin üzerine vurana dek hiç sıkılmadan kalp atışlarını dinledim.

Hep olurdu ya, kitaplarda, filmlerde.. Uyku problemi olan başrol, diğer başrolün yanında bebekler gibi uyurdu. Bunu hep gülünç bulmuştum. Şimdi de doğruluyordum. Belki sabaha kadar uyumamış, ama huzurla, biraz bile sıkılmadan göğsünde yatmıştım. Bu uykudan daha kıymetliydi. Onun yanında bilincim açık halde yatıp da geçen saatlerin tadına varmak, uykumdan önemliydi.

Gözlerimi aralayıp da beynime batıyormuş gibi hissettiren güneşle doğrudan göz göze geldiğimde homurdanarak yüzümü yatağa gömdüm.

Pardon, Kurşun Alpugan'a gömdüm.

Başımı boynuna soktuğumun ve bütün bedenimle üzerinde yattığımın bilinciyle nefesimi tutarken nefes alışından uyumadığı anlaşılıyordu.

Bu pozisyon beni fazlasıyla ayıltsa da henüz uyku mahmurluğundan kopamamış gibi yapmayı seçerek "Saat kaç?" diye sordum boğuk bir sesle, ağzım omzuna gömükken. Bütün kaslarını kendi bedenimde hissedebiliyordum çünkü kelimenin tam anlamıyla adamın üzerindeydim!

Güne böyle başlamak hangi sevabımın ödülüydü?

"On buçuk."

Uyuduğumda saat beşi biraz geçiyor falan olmalıydı. Hemen hemen beş saat uyumuştum ve yeterliydi.

Biraz kıpırdanarak esnedim ve yeniden gözlerimi kapattım. Birden üzerinden ayağa fırlayıp 'niye üzerindeyim' falan diye carlamamı bekliyorsa çok yanılıyordu.

Daha uyanalı bir dakika olduğundan sorgulamaz diye düşünüyordum.

Kurşun düz bir sesle "Kalkacak mısın?" diye sorarken konuşma şekli ilk kez elitlikten sıyrılmış ve kelimeler dudaklarından 'kalkcan mı' şeklinde dökülmüştü.

Diksiyonu ve konuşması hep çok düzgün olduğundan komiğime giden duruma hafifçe güldüm.

Hafifçe kıpırdandı.

"Sabahları İstanbul beyefendiliğinden sıyrılıp, Ankara kırosu özüne mi dönüyorsun?" diye sordum kapalı gözlerimin ardından.

Yüzünü görmüyordum ama keyiflenmiş gibi hissettim. "Sen Ankara kırosu görmemişsin Elfida."

Yine güldüm. Keyifli bir sabahtı. "Ankaralıca konuşsana biraz. Merak ettim." dedim.

"Ankaralıca." diye tekrar etti alaylı bir sesle. "Öyle bir şey mi varmış?

Davet günü, arka sokakta adamlardan birine 'la bebe' dediği an aklıma gelirken onun muhtemelen farkında bile olmadığını düşündüm. Ankaralıcaydı işte.

Gözlerimi açtım ve göğsünde doğrularak üzerinde yatıyor olmama rağmen umursamadım ve yüzüne baktım. "Var ya," dedim. "Şey gibi mesela. Galk iki dönek de gelek la."

O an dünyamın ekseninden şaştığı andı.

Kurşun tok sesiye kısa bir kahkaha attığında üzerinde olduğum için hareketlenen göğsü benim de sarsılmama neden olmuştu.

O sarsmasa da yine sarsılırdım zaten.

Tebessüm asılı kalan suratına mala dönmüş gibi bakarken dudaklarım aralandı. Arduvazlarını gözlerime sabitledi. "Laflara bak." dedi.

Yutkundum. O kahkahanın sesi hala kulaklarımda çınlarken uyanıp uyanmadığımı idrak edebilmek çok zordu.

O sesi sürekli duymalıydım.

6 Eylül 2022. Bana kahkaha attın sevgilim. İlk kez. İlk ama asla son değil.

"Sen öyle konuşmuyor musun yani?" diye sordum toparlamaya çalışarak. Muhtemelen kahkahasını garipsediğimi fark etmişti ama yorum yapmadı.

Omuz silkti. "Herkesle değil."

"Kimle mesela?" Kaşlarımı kaldırdım.

Şimdi 'sana ne' desin de gör Elfida.

Derdi.

"Anlayacak adamlarla." Dudakları gerildi. "Lacivert bir şiveli konuşur mesela, görme yani. Toplum içinde değil tabii, utanır da onunla konuştuğum kadar kimseyle *Ankaralıca* konuşmuyorum." dedi kelimeyi bastırarak.

Biz sohbet mi ediyorduk yoksa benim duyu organlarım bugün işlevsiz miydi?

Anın huzurlu havasına kapılarak kısa bir kahkaha attım. Lacivert'i 'la gardaş' derken düşünemiyordum elbette. "O da mı?" diye sordum gülüşümün arasından.

"Ne demek o da mı?" dedi iki elini belime yerleştirerek beni üzerinden kaldırıp, yatağın yanına yatırırken. Kendisi de doğrulmuş ve oturmuştu. "Tabi o da." Suratındaki keyifli ifadeyle yüzüme baktı. "Angaralıyık, Allah'ın adamıyık Elfida."

Başımı geriye yatırarak uzun bir kahkaha atarken kafasını çevirdi ve ayağa kalktı. İçimde onun da dudaklarını kıvırdığına dair bir his vardı.

"Hadi hadi kalk. İşim gücüm var." dedi normal ifadesiyle bana dönerek. "Tepeme çıktın zaten bu sıcakta."

Yüzümde asılı kalan hafif gülümsemeyle göz devirdim ve yatakta doğruldum.

Sıra sıra odasındaki banyoyu kullandıktan sonra çıkmam için odasının kapısını açtı. "İyi hissediyor musun?" diye sorarken gözleri telefonundaydı.

"Vücudum ağrıyor biraz ama iyi sayılırım."

Gözlerini telefondan kaldırıp bir saniyeliğine bana baktı ve başını salladı. "Kahvaltı ettikten sonra bir ilaç daha içersin. Geçer iyice."

Merdivenlerin başına ulaştığımızda "Kahvaltı etmiyorum ben." dedim durarak.

Dün çorbayı içmiş olabilirdim ama her öğünü yiyebileceğim anlamına gelmiyordu. Hele bu saatte, bir lokma bir şey bile ağzıma atmak istemiyordum.

Bakışları ekrandayken "Edersin." dedi sadece.

Tam ağzımı açmış itiraz ediyordum ki alt kattan gelen sesle bakışlarım, onunla senkronize hâlde merdivenlere kaydı.

Merdivenler salonu görmüyordu.

Kurşun telefonunu cebine atarak eliyle beni kenara doğru yönlendirdi ve "Sen kal." dedi. Mimiksiz bir şekilde merdivenlere ilk adımını attığında temkinli ama korkusuzdu.

"Biri mi var?" diye sordum kolunu tutarak, sessizce.

"Bakacağım işte Elfida."

Yüzüne tereddütlü bir bakış attım. "Ben de bakayım, tek gitme."

Kurşun suratıma ciddi olup olmadığımı anlamak ister gibi baktı ve bir sabır nefesi çekerek kolunu elimden kurtarıp güçlü adımlarla aşağı inmeye

başladı.

Bana kal demiş olsa da peşinden indim ve attığı ters bakışı görmemiş gibi davranmayı seçerek etrafıma bakındım.

Bir konuşma sesi geliyordu. Kaşlarım iyice çatılırken koridorda ilerleyerek Kurşun'un hemen arkasından, netleşmeye başlayan sese doğru yürüdüm.

Elini geriye doğru kaldırarak 'dur' der gibi bir işaret yaptığında ben otomatikman durmuş olsam da o durmadı ve sağa yönelerek salonda girdi.

Diğerlerinin bu eve gelmediğini söylemişti. Öyleyse seslerin sahibi kimdi?

Merakla kaşlarımı çatarak Kurşun'un arkasından salona girdim.

Karşımda gördüğüm insanlara şaşkınlıkla bakakalırken Kurşun'un da yüz ifadesi beklenmeyen bir misafirle karşılaşmış gibiydi.

"Yavrum?" dedi koltukta oturan zarif kadın ayağa kalkarak Kurşun'a yaklaşıp beklemeden sarılırken.

Kurşun'la göz göze geldiğimizde ben hala şaşkın şaşkın bakıyordum. Oysa gözlerini iki saniyeliğine kapatıp açtıktan sonra kollarını, omzuna ancak gelen kadına doladı.

Annesine.

Rengin Alpugan'ın suratını ilk kez ekranın ardından değil de gerçekten karşımda görüyordum. Çok güzel bir kadındı.

Koltukta oturan adam, yani babası da ayağa kalkarak gülümseyen suratıyla oğluyla erkeksi bir sarılmayla selamlaştıktan sonra Kurşun kadar olmasa da onun da heybetli bir adam olduğunu fark etmiştim.

6 Eylül 2022. Sen, annen, baban ve ben aynı odadayız sevgilim. Fazla uzatmadan sebebi ziyaretinize gelip Allah'ın emri Peygamber'in kavli aşamasına geçsek mi?

*"*Hoş geldiniz." dedi Kurşun selamlaşmaktan çok sorgular bir ifadeyle. "Hayırdır?" Sesi soğuk değildi.

Rengin Hanım gözlerini devirerek "Çok saygısız bir çocuk oldu bu ya." dedi alayla ve gözlerindeki parıltılarla bana döndü. Kurşun'a yan gözle bakarken gülümsemesi büyümüştü. Ne yapacağımı bilemezcesine orada dikiliyordum. "Tanıştırmayacak mısın yavrum, arkadaşını? Kim bu güzel kız?" diye sorarken kocasına, yani İlyas Alpugan'ın gülen suratına kısa bir bakış atmıştı.

İkisinin de bakışlarının, Kurşun'un da kafasını çevirmesiyle üç olmuştu, etkisiyle gerilirken gülümsedim. "Elfida, ben." dedim tokalaşmak için

yaklaşarak elimi uzatırken.

İçimden ben henüz bunu planlamamıştım diye çığlıklar atmak, yerimde zıplamak istiyordum. Onlarla tanışmak için de bir planım vardı ve kesinlikle bu değildi. Heyecanlanmıştım.

Rengin Hanım elimi tutmadan yaklaştı ve yanaklarını bana değdirerek daha samimi bir selamlaşmayı seçti.

Gülümsemem büyürken "Maaşallah." dedi yüzümü inceleyerek. "Ne kadar güzelsin.. Rengin, ben." diye tanıttı kendini. "Annesiyim bu suratsızın."

Kurşun'un annesi olabilmek için çok genç duruyordu. Bu adam, bu kadından nasıl çıkmıştı? Belki de benden bile zayıf olabilirdi.

"Çok memnun oldum." diyerek gülümserken İlyas Bey'le de tokalaşmış, ismini ilk kez duyuyormuş gibi davranarak ona da memnun olduğumu söylemiştim.

Kurşun sıkıntılı bir nefes verirken bu karşılaşmadan hoşlanmadığı belliydi. İkisi de oğullarını evermek için fazla hevesli duran insanlara benziyorlardı ve Rengin Hanım resmen oğlunun gözünün içine bakıyordu.

"Böyledir işte Kurşun." dedi kadın yeniden bana bakarak. "Hiçbir şey anlatmaz. Kız arkadaşı olduğundan haberimiz bile yoktu. Bilsek gelmezdik böyle dan diye."

Kurşun'la göz göze geldiğimizde ne yapacağımı bilemiyordum. Ağzından bal damlayan kadına ikinci kez sarılmamak için kendimi tutarken kadının kaşları yavaşça çatıldı ve eli yavaşça yüzüme doğru havalandı. O an dün Kurşun'un pansuman yaptığı yaralarımı hatırlayarak dudaklarımı ıslattım. "Ne oldu yavrum senin yüzüne?"

"Dövüş sporlarıyla ilgileniyor anne Elfida da." dedi Kurşun düzce. Rengin Hanım anlamış gibi başını sallarken kaşları azıcık çatılmıştı. "Ayrıca dan diye gelmemeniz için evimde biri olması gerekmiyor. Niye İstanbul'dasınız siz?"

İlyas Bey lafı aldı. "Kulağımıza bir şeyler geldi. Gelip ne yapıyorlar diye bir bakalım dedik." derken kaşları biraz çatılmıştı. Muhtemelen Lacivert'le ilgili mevzudan biraz haberdarlardı. "Gece birden esti, atladık uçağa geldik Ankara'dan buraya. Gece yarısı sizin eve gitmek istemedik. Bizim evin kapıcısı da izinde, anahtar yok. Annende buranın anahtarı varmış, buraya gelelim bari dedik. Seni görmeyi beklemiyorduk biz de, uyandırmadık arkadaşın olduğunu anlayınca." Cümlenin sonlarına doğru yine hafifçe gülümsemişti.

Kurşun yavaş bir nefes vererek başını sallarken laf söyleyip de onları kırmak istemediği, ama bu durumdan hoşlanmadığı belliydi.

"Ay bir oturalım bile demiyor bu çocuk niye böyle oldu ben anlamadım," diye söylenen Rengin Hanım koltuklara doğru ilerlemeye başladı. "Gel kızım sen de. Otur bakalım."

İlyas Bey de arkasını dönerek koltuklara yürümeye başladığında Kurşun'la göz göze geldim. 'Ne yapacağım' dercesine suratına baktığımda bakışlarıyla bana hiçbir direktif vermedi. Kadın benim sevgilisi olduğumu falan düşünmüştü. Bozmayacak mıydım?

Mecburen koltuklara doğru yürümeye başlamıştım ki Kurşun üzerime kısa bir bakış attı. "Elfida sen öyle oturma." Merdivenlere yönelmeden önce "Bekle." diye de ekledi.

O an üzerimde sadece uzun bir tişört, onun tişörtü ve baksırı olduğunu yeni hatırlıyordum. Baksırı gözükmüyordu elbette ama oturduğumda tişört yukarı çıkacaktı.

"Kaç yaşındasın sen yavrum?" diye sorarken, büyükçe gülümseyen kadına çevrildi bakışlarım. Kumral-sarı karışımı omuzlarına uzanan saçları vardı. Giyimiyle, oturuşuyla modern bir kadındı. Yanılmıyorsam gözleri elaydı.

"Yirmi bir."

Başını salladı ve kocasına döndü. "Bizim kızlarla hemen hemen."

İlyas Bey de başını sallarken onun da babacan bir adam olduğunu anlamıştım. Boyu iki metreye yakın olmalıydı, yapılı, kaslı ve kısa kesimli koyu saçları olan bir adamdı.

"Seni burada görmek beni çok memnun etti." dedi Rengin Hanım. "Kahkahalarınız aşağıya kadar geliyordu. Kendi oğlum, ama o kahkahayı duyunca ben bile ne sıklıkla duyduğumu düşündüm." Tebessüm etti. "Seni bu eve getirmesinden anlamıştık zaten akşam, özel biri olduğunu ama sabah doğruladık. Kardeşleri bile gelmemiştir belki buraya, biz bile girince nasıl bozuldu baksana." Ona sadece gülümsemekle yetinebildim. Onun ailesiydi ve Kurşun beni yönlendirmemişti. Sevgilisi olduğunu düşünmelerine razı mıydı, yoksa değil miydi? "Anne baba bile olsa istemez işte özel alanında kimseyi."

Teknik olarak beni buraya getirmek durumunda kalmıştı. Keyfi değildi ama yine de sözleri hoşuma gitti.

"Siz ne zamandır birliktesiniz?" diye soran kadına ne diyeceğimi düşünmeye fırsatım kalmadan içeri girerek sırtıma koyuduğu eliyle beni

koltuğa doğru yönlendiren Kurşun "Bir hal hatır sor önce ya, hemen sorgu." diye söylenirken sesi sadece ailesine takılıyor gibiydi. Getirdiği hırkayı bacaklarıma örttü ve yanıma rahatça oturdu.

Rengin Hanım yalandan bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Başka şansım mı var çocuğum? Sorgulamasam dünyadan haberim olmayacak."

Kurşun bir bileğini, dizinin üstüne atarak kolunu arkamı yaslandığım kolçağa koyarken ailesinin yanında rahat olduğunu anlamıştım. "Sen benimle uğraşacağına o kızlarını sorgula." dedi. "Siz doğurdunuz ben bakıyorum."

Rengin Hanım gülerken "E götürelim bari Ankara'ya." dedi. "Bırakacak sanki."

Kurşun'un hafifçe gülümsediğini gördüm. Nasıl bilmiyorum ama bu ufak gülüşten, kimsenin kardeşlerini ondan ayıramayacağı anlaşılıyordu.

Ben şu an tam olarak ne yaşıyordum?

"Lacivert'le bir konuşacağım." dedi İlyas Bey, otoriter bir tonla. "Duruma göre onu alırım belki bir süreliğine Ankara'ya. Burada çok da iyi işler yapmadığı bariz."

Konunun ne kadarından haberdar olduklarını merak etmiştim.

"Yok." dedi Kurşun sadece. "Konuş. Ama İstanbul'da kalacak."

Lacivert, sen şu an n'apıyorsun bilmiyorum ama biz burada senin hayat akışını kararlaştırıyoruz.

İlyas Bey kaşlarını hafifçe çattı. "Senin elinin altındayken zaten gözüm arkada değil oğlum, yanlış anlama. Ama bilirsin onu, ne kendinde, ne sende huzur bırakmaz. Uzaklaşmak iyi gelecektir."

Kurşun "Yok." dedi tekrardan aynı ifadesiyle. "İster burada, ister Ankara'da olsun, şu şartta bende zaten huzur olmaz." Bakışları bana kaydı. "Kapatalım konuyu, baba. Benimle kalmaya devam edecek."

Rengin Hanım "Aranız nasıl?" diye sordu. "Sen ona yüz çevirirsen mahveder kendini biliyorsun."

Kurşun alaylı bir bakış attı annesine. "Eline silah versek vurur beni şimdi."

Rengin Hanım güldüğünde konuyu yeniden bana getireceğini anlamıştım, çünkü yine gözlerime bakıyordu. Yeniden Kurşun'a baktı ve o bıkkınca "Sor, tamam." diyene kadar sevimli bakışlarını üzerinden çekmedi.

"Ne zamandır birliktesiniz?"

"Değiliz." dedi.

Kadının kaşları hafifçe çatılsa bile inanmışa benzemiyordu. Anne ve babasının önünde durumu tek gecelik bir ilişkiymiş gibi yansıtmamız sonucu ani bir rahatsızlık hissederek yerimde hafifçe kıpırdandığımda arduvazları yan profilime değdi ve iki saniye kadar baktıktan sonra "İsim koymadık yani henüz." dedi. "Korkutma şimdi Elfida'yı anne. Zamana bırakalım."

Bu ortamda on dakika daha kalırsam hayalperest kişiliğimin etkisine kapılacak ve 'kayınvalidem, kayınbabam' diye kucaklarına atlayacaktım. Malum, girdiğim rollere fazla kapılmak gibi bir huyum vardı.

Rengin Hanım'ın aydınlık gülüşü yine ortaya çıkarken "Tamam tamam. Siz bilirsiniz ne yapacağınızı." dedi ve ayaklandı. "E hadi kahvaltı yapalım o zaman. Hem tanışmış oluruz iyice Elfida'yla.

Kurşun tereddüt bile etmeden "Siz edin." dedi. "Biz fazla uyumuşuz zaten, Elfida'yı okula bırakacağım. Benim de işim var."

Kadın üzülse bile bir şey demedi, sanırım oğlunu ikna edemeyeceğini biliyordu. "Tamam o zaman. Biz dönmeden bir yemek yeriz hep birlikte." Onay ister gibi gözlerimin içine baktığında başımı salladım. Şimdi 'hayır yemeyiz' denmezdi ki. Denecek olsa bile niye diyecektim, manyak mıydım?

Kurşun elini sırtıma koyarak beni merdivenlere yönlendirdi. Üzerini değiştirecek olmalıydı ve tahminimce beni anne ve babasıyla ikinci kez yalnız bırakmak istemiyordu. Benimse giyecek bir şeyim yoktu, buraya geldiğim kanlı kıyafetlerle insanların önünden geçsem baygınlık falan geçirebilirlerdi.

Odaya girip de kapıyı ardımızdan kapattığında bakışları üzerimdeydi. "Bekle ben giyineyim. Sana da yol üzerinden bir şey alırız."

Başımı sallayarak geceyi birlikte geçirdiğimiz yatağa oturdum ve gözlerimi dağılmış çarşaflara dikerek dolaptan seçtiği kıyafetlerle girdiği banyodan çıkmasını beklemeye başladım.

Elim yavaşça çarşafların üzerinde dolaştı.

Kapı açıldığında elimi çekerek, koyu lacivert gömleğinin son düğmesini ilikleyerek dışarı çıkan adamı boydan boya süzdüm. "Hadi." dedi bana bakmadan banyonun direkt karşısındaki oda kapısına doğru yürüyerek.

Yataktan kalkıp yanına ulaşana kadar açtığı kapının önünde bekledi ve ben çıktıktan sonra arkamdan çıkarak kapıyı geri kapattı.

Rengin Hanım sarılarak, İlyas Bey tokalaşarak benimle vedalaştıktan sonra kapıdan çıktık ve bahçenin içinde dümdüz yürüyerek büyük garaj kapısının önünde park halinde duran arabaya yöneldik.

Arabaya yakın bir mesafede, başka bir siyah arabanın önünde bekleyen Çelebi, Kurşun'un arkasındaki beni gördüğünde başını başka tarafa çevirdi.

Yanına vardığımızda Kurşun cebinden çıkarttığı anahtarı bana verdi ve "Bin." dedi kaşlarıyla arabayı işaret ederek.

Anahtarı aldım ve onların birkaç adım ötesinde, Kurşun'un arkasını döndüğü yerde kalan arabasının sürücü koltuğuna oturdum. Neden bilmiyordum, günlerdir sadece boş boş oturmaktan canım sıkılmıştı. Hem bayadır kavga da etmiyorduk. Biraz eğlenirdik.

Kapıyı açık bırakarak konuşmalarını dinlemeye başladım.

"Sen burada kal, çıktıklarında bana haber ver. Bir daha da ben onaylamadan annem, babam da olsa kimseyi alanıma sokma."

"Tamam Abi. Zaten izinsiz kuş uçurtmam biliyorsun da, onlara bir şey diyemedim. Gece de çok geç saatti, sana mesaj çektim ama gitmedi. Kapanmış telefonun."

Flaşı açık durduğu için, havanın aydınlanmasına dakikalar kaldığı bir vakitte telefonu kapanmıştı. Güneşin doğmak üzere olduğunun bilinciyle ona sıkı sıkı sarılarak yatmaya devam edebilmiştim.

Kurşun 'tamam' anlamında başını salladı. "Açanay geldi mi?"

"Evet, Abi."

"Teşvikiye'deki depo boş mu?"

"Boş Abi." dedi Çelebi sesinde inceden bir şaşkınlıkla.

Kurşun başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve arduvazlarını sürücü camının ardından gördüğü yüzüme sabitleyerek arabaya doğru gelmeye başladı. Şaşırmamıştı bile. Onun yaklaşmasıyla kapattığım kapıyı açarak başını hafifçe eğdiğinde sorgular bir ifadesi vardı. Bugün çok başka bir çekiciliği vardı.

"Ben süreyim mi?" diye sordum sevimlice gülümseyerek.

"Hayır."

"Niye?" diye sordum ifademi koruyarak.

"Arabalarımı kimse süremez Elfida. İn."

Omuz silktim. "İyi bir şoförüm."

İki saniye boyunca bana dik dik baktıktan sonra kapıyı sonuna kadar açtı ve eğilerek beni kucakladı. Bir yastığı kaldırıyormuş gibi gözükerek beni arabadan çıkartıp yolcu kısmına yürürken "Aman, yedik arabanı." diye söylendim. Ama pozisyonumdan çok memnundum.

Beni tek koluyla tutarak kapıyı açtı ve oturttuktan sonra geri kapatarak kendi tarafına geçti, arabaya bindi.

Arabayı çalıştırarak bahçeden çıktığında on beş dakika ilerleyip de ana yola çıkana kadar hiç konuşmadık.

Kulaklarımı ağrıtan sessizlikten yorulduğumda "Neden annene öyle söyledin?" diye sordum önüme bakarak. "İsim koymadığımızı falan yani."

"Yattığımızı düşündüler." dedi düzce. "Geceyi benim odamda geçirdik ve yarı çıplaktın." Gözleriyle dikiz aynasını kontrol ettiğinde arkasında kimsenin olmadığını görmesiyle sinyal vermeden sağa döndü ve devam etti. "Benden yana bir şey yok ama senin hoşuna gitmez diye düşündüm. Bir daha karşılaşmazsınız zaten."

E daha yemek yiyecektik..

Başımı salladım ve çoktan sorulması gereken ama amaçsızca göz ardı ettiğimiz ve yokmuş gibi davrandığımız o soruyu sordum. Belirsizliğin içinde olmayı sevmiyordum. "Bundan sonrası ne olacak Kurşun?"

Kalacak mıyım, gidecek miyim?

Başını çevirerek çok kısa bir süreliğine arduvazlarını heterekromili gözlerime sabitledi ve yeniden önüne döndü. Yüzüne yansıtmadan düşündüğü şeyleri deli gibi merak etsem de sadece sessiz kalarak bir cevap bekliyordum. Oysa bana beklediğim cevabı vermedi.

Arabayı durdurduğunda gözlerim istemsizce önünde park ettiğimiz yere kaydı ve buranın bir mağaza olduğunu gördüm. İçerisinde çeşitli lüks markaların tasarım ürünleri yoğunlukta olan kaliteli bir butikti.

Şimdilik bir cevap vermeyeceğini, belki de bir cevabı olmadığını anladığımda nefesimi bırakarak kapı koluna uzandım.

"Bekle." diyerek beni durdurdu ve birkaç şeye bastığı telefonunu kulağına götürdü. Tahminen ikinci kez çalmasına gerek kalmadan açılan telefonun ucundaki kişiyle konuşmaya başladığında kulağım ondaydı.

"Merhaba Sibel Hanım.. İyiyim, siz?... Evet, aldım haberini, tebrikler." Kapısını açıp da arabadan indiğinde şaşkınlıkla hala ifadesiz bir sesle konuşmasını izliyordum. Niye konuşmaya yanımda başlayıp beni meraklandırıyordu ki?

İşin yoksa bir de Sibel'i bul şimdi..

Kurşun arabanın önünden dolanarak benim kapımın önünde durduğunda benim için kapıyı açacağını düşünmüştüm ancak böyle bir şey olmadı. Kulağındaki telefonu indirdiğinde ona bakmadığı için görmediği anlamsız bakışlar yolluyordum.

Kapıyı kendim açmayı denediğimde bir parmaklık bir aralık oluşacak kadar açmıştım ki elini camıma yaslayarak kapıyı ittirdi.

Bu adam ne yapıyordu yahu?

Sinirle elimi cama geçirdiğimde bana sakince dönen arduvazlarıyla sinirlerim zıplamaya başlarken elimi havada sallayarak 'hayırdır' işareti yaptım.

Tamamen tepkisiz kalarak önümüzdeki beş dakikayı bu şekilde geçirmemize neden oldu. Bir şey beklediğini anlamıştım ama ne bekliyordu? Hayır o bekliyordu, ben niye bekliyordum? O sürede içeriye girip, üzerime bir şeyler alıp çıkabilirdim. Vakit nakitti ne de olsa.

En sonunda, bakışlarını kaldırımda yürüyen insan grubuna değdirmeden yanan telefon ışığına göz attı ve kapımı açarak bir centilmen gibi eliyle çıkmamı işaret etti.

Kaşlarımı çatarak arabadan indim. "Niye bekletiyorsun beni içeride bir saat ya?"

"Daha beş dakika olmadı, yürü Elfida." diyerek beni mağazanın girişine doğru yönlendirdiğinde bu kılıkta kaldırımın ortasında fazla dikilmek istemediğimden hızlı adımlarına ayak uydurarak klima serinliğini yüzüme vuran mağazaya girdim.

Kurşun da arkamdan girdi.

Kapıda bekleyen ve tabiri caizse otuz iki diş gülümseyen kadın "Hoş geldiniz efendim." diyerek bizi nazikçe karşıladı ve bir eliyle içeriye doğru yönlendirdi.

İkimiz de sadece baş selamı vermekle yetindik.

"Sen seç istediğini, ben bekliyorum." diyen Kurşun'a kısa bir bakış attım. "Kartlarım, cüzdanım falan yok.. Malum," Kaşlarımı kaldırdım. "Hazırlıksız bir kaçırılıştı." derken bunu öylesine söylemiştim. Ödeyeceğini zaten biliyordum.

"Tüh. Çıkalım o zaman." dedi alayla ve ifadesizleştikten sonra 'hadi' der gibi bir baş işareti yaptı.

"Buradan direkt evime mi gideceğim?" dedim yürümeye başlarken. Etrafıma bakındım. Burada neden bir Allah'ın kulu yoktu ki? Hem de bu saatte.. "Veya toplum içinde olacak bir yere falan mı? Ona göre bir şeyler alayım."

"Hayır." dediğinde omzumun üzerinden, ifadesiz suratına baktım. "Kısa bir işim var, şirkete uğrayacağız. Oradan sonra bakacağım duruma." Beni kısaca süzdü. "Seninle ne yapacağıma."

Şirketine mi gidiyordum yani? Bu fikirle kıyafetlere daha bir dikkatle bakmaya başlarken yeni bir ilki not almaya hazırdım.

İçeride dolanmaya başladım. Peşimize takılan hiçbir çalışan olmaması da oldukça garipti. Buraya iki kez gelmiştim ve susmak bilmeyen bir kadın, iki seferde de peşimden ayrılmamıştı.

Ne diyebilirim ki.. Peşine takılmak için yanlış kişi seçmemişlerdi.

Kısa sürede seçtiğim elbisenin takımı olan ceketin etiketine bakarken çaktırmadan yanımda telefonunda bir şeyler yazan Kurşun'u kontrol ettim. Bol sıfırlı mebla karşısında kararsız kalmıştım. Tek başıma olsam düşünmez, alırdım. Ancak adamın hesabında milyon dolarlarca delik açan bir 'dolandırıcı' olarak, mağazanın en pahalı kıyafetlerini seçen bir yüzsüz gibi gözükmek istemiyordum.

Ceketi elimden bırakıp da seçtiğim elbiseye uyacak başka bir şey ararken telefonunu cebine soktuğunu gördüm. "Al onu."

"Başk.."

"Al." dedi tekrar ve köşedeki ayakkabı rafına yürüyerek beş saniyelik bir göz atma sonucu seçtiği topuklu ayakkabıyı, ilerideki görevli kadına işaret etti. "37 numarası."

Ayakkabı numaramı gözüyle mi bulmuştu?

Sevgilim.. Sevgilim.. Boşuna sevgilim değilsin.

(Elfida'nın kombini)

Ben kabinde üzerimi giyinerek çıktıktan sonra kasaya geçip altı haneli bir mebla ödeyen Kurşun'la birlikte dışarı çıkmak için yürürken mağazaya yeni giren oldukça kalabalık bir insan grubuna şaşkınlıkla baktım. Hepsi birbirinden bağımsız duruyordu.

"Kurşun," dedim yavaşça, şaşkın bakışlarım suratına çevrilirken.

"Söyle?" dediğinde bana bakmadan yürümeye devam ediyordu.

Soracağım soruyu sormama gerek kalmadan bana cevabı veren bir adamın homurdanmasına şahit olurken kaşlarım iyice havalanmıştı. "Bu

nedir ya? Gündüz vakti içeri girmek için bir saat kapıda bekletiyorlar bunca insanı. Neyi bekledik anlamadım?"

Mağazanın çıkış kapısını eliyle itti ve önden geçmem için bana yol verdikten sonra arkamdan dışarı çıktı.

"İnsanların mağazaya girmesine sen mi engel oldun?"

Şaşkınlık, sevinç, ruhsal bir tatmin hissi.. Bütün duygular bir anda bedenimi sarmalarken gülümsememek için kendimi tutuyordum.

Mimiksiz bir şekilde arabanın yolcu kapısını da benim için açtı. "Evet."

Arabaya binerek dışarıdaki bedenine baktım. "Ni-"

Kapıyı suratıma kapattı.

Arabanın önünden dolaşıp da kendi tarafına binene kadar dik dik onu izledikten sonra "Niye?" diye sordum, yarıda kestiği kelimeyi tekrarlayarak. Centilmence hareketler yaparken bu kadar kaba olabilen tek insan olmalıydı.

"Üzerinde bir tişört ve baksır vardı Elfida."

6 Eylül 2022. Kıskanıyor musun sevgilim?

"Yani?" dedim düzce, sinir olması için ve ekledim. "Ha, dünkü *abilik* meselesinden." Anlamış gibi başımı sallarken içimden sırıtıyordum.

Bakışları bana kaydığında düz olsa bile içinden kendine küfrettiğini hissettim. O cümlenin arasına 'istersen bir abi' gibi lafını sıkıştırdığı an bu konuda ona eziyet edeceğimi biliyordum.

Kimse kolay elde ettiği şeyin değerini bilmezdi. Kimse avcunda hissettiği şeyi sevmezdi. O beni elinde hissetmemeliydi, yaptığım 'abi' imâları kafasında dönüp onu rahatsız etmeliydi ki oturup neden bu durumun onu rahatsız ettiğini düşünerek bir sonuca varabilsindi..

6 Eylül 2022. Gözlerimin içine bakıyorsun tam şu an. Neden kardeşin yaşında, öylesine bir kızın, üstelik senden çalmış bir kızın seni abi gibi görmesinden bu kadar rahatsız olduğunu düşünüyorsun değil mi, bir tanem? Seni çok sinirlendiriyorum değil mi? Çünkü beni anlamlandıramıyorsun, çözemiyorsun ve 'Elfida bu işte' deyip bir yere yerleştiremiyorsun.. Kafanı karıştırmaya, sana eziyet etmeye henüz başlamadım bile oysa..

Gözlerini gözlerimden ayırmadan hafifçe başını salladı en sonunda. Bir baş parmağıyla sakallarını kaşırken "Aynen." dedi. "Lacivert veya Mavi de olsa öyle inemezlerdi sonuçta." Gözlerini çekti, yola baktı. "Aynen."

Yanağımın içini ısırırken kucağına atlama hissiyle zor başa çıkıyordum.

Aniden aklıma bir gün sevişeceğimiz geldiğinde başımı geriye yasladım. Kalbim sadece bu fikirle bile küt küt atmaya başlarken gerçeğini yaşadığımızda olacakları hayal etmesi güç geliyordu.

Avuç içlerimi eteğime sürttüm anlamsızca.

Bunları düşünmek için yanlış bir mekan ve zamandaydık.

"Kıyafetler için teşekkür ederim bu arada." dedim. "Telefonumu alınca iban atarsın."

"Üç beş kuruşluk şeyin hesabını yapacağına çaldığın iki yüz milyonumu düşün Elfida." dedi.

Dudaklarımı ısırdım. Haklıydı vesselam.

Aramızda lafı mı olur sevgilim... Aşk olsun.

Arabaya bağlanan telefonunun sesi içeride yüksek sesle yankılanmaya başladığında ekranda yazan 'Açanay' ismine baktık aynı anda.

Benimle ilgili Kurşun'a söylediği yalandan sonra ismini görmek sinir bozucu hissettirdi.

Kurşun, direksiyondaki bir tuşa basarak aramasını reddetmişti ama beş saniye geçmeden tekrar çalmaya başladı. O da Açanay'a kızgın mıydı acaba?

Üçüncü kez aramaya başladığında Kurşun telefonu açtı. "Ne var?"

"Neden açmıyorsun?" diyen sesi arabanın içinde duyulurken ilgilenmiyormuş gibi davranıyordum.

"Hesap mı vereyim sana?" diye sordu Kurşun soğukça.

"Kurşun-" dedi Açanay ve hemen sonra bunu konuşmanın vakti değilmiş gibi derin bir nefes bıraktı. "Şu an acilen Emirgân tarafındaki limana gitmen lazım, şimdi tersleşmenin vakti değil."

Kurşun'un kaşları hafifçe çatıldı. "Sebep?"

"Tarık sevkiyat gemisini çıkartıyormuş." Bilgisayarda bir şeyler yazdığını belli eden birkaç hızlı takırtı duyuldu. "Anlaşmayı bozuyor."

Kurşun'un dişlerinin gıcırtısıyla yerimde sinerken ortamı kaplayan o huzursuz enerjiyi iliklerime kadar hissetmiştim bile. "Levent onay vermiş mi?" diye sordu direksiyonu çevirerek başka bir yola sapıp, gaza yüklenirken.

"Yok. Verir mi hiç? Ortalık birbirine girmiş zaten limanda, silahlar falan çekilmiş. Kurşun'un lafını çiğnemem diyormuş Levent ama Tarık gözünü karartmış."

"Bak sen.." dedi ağzının içinden.

"Sen acele et, gemi limandan çıkmadan yetiş. Ülke sınırından çıkarsa diğer tarafla aran bozulur."

"Benim onayını vermediğim bir şey bırak ülke sınırını, o limandan beş metre uzağa gidemez Açanay." dedi düzce.

Kurşun aramayı sonlandırmak için hareketlenmişti ki Açanay'ın sesi yeniden duyuldu. Bu kez daha sakindi. "Kurşun."

"Konuş."

"Ben bugün mezarlığa gidecektim." *Demek Açanay da birinden bir şeyler rica eder gibi, kibarca konuşabiliyordu..* "Evden çıkmamamı söylemişsin. Çıkartmıyorlar beni."

"Gitmeyeceksin." dedi ifadesizce, hiç etkilenmeden.

"Bugün yıldönü-"

"Gitmeyeceksin." diye tekrarladı ve aramayı sonlandırdı.

Bakışlarım yüzüne doğru çevirliğinde istediğinde kimsenin hiçbir duygusuna biraz bile önem vermeyecek kadar duygusuz biri olduğu gerçeğini doğruluyordum. Demek ki sadece beni zayıf halkamdan vurmuyordu. Kendine yapılan yanlışta, herkesi zayıflıklarından sınıyor ve biraz bile acımıyordu.

Açanay birinin mezarını ziyaret etmek istiyordu. Üstelik o kişinin ölüm yıldönümüydü.

"Herkesi zaaflarından mı vurursun?" diye sordum düzce.

"Kendi halinde olan veya denileni yapmakla problemi olmayan hiç kimseyi, hiç biyerden vurmadım daha önce Elfida." derken dikiz aynasını kontrol ederek, hızla ilerlediği bir sokakta sağa saptı.

İbre iki yüzü gösteriyordu. Bu dar, ara sokak için fazlaydı.

"Hak edene hak ettiği gibi diyorsun?" dedim önüme bakarak.

Hiçbir yorumda bulunmadan iki dakikalık bir sessizlik anı yaşadığımızda aklımda sevkiyatın ne sevkiyatı olduğu, bahsi geçenlerin kim olduğu, limanla Kurşun'un ne alâkası olduğu soruları sıra sıra dönüyor, ama hiçbirinin cevabı bulunmuyordu.

"Hani sen mafya değildin?"

Bana yandan bir bakış attı. "Taktın mafyaya.. Değilim, diyorum ya Elfida."

"Ne gemisi bu?" Gözlerim kısıldı. "Yoksa uyuşturucu ticareti mi?"

Bıkkınlıkla derin bir nefes verdi.

Aslında sadece şaka yapıyordum. Ama düşününce.. Olur muydu, olurdu.

Yine de umarım olmazdı.

Kılıç'ın uyuşturucu verdiği o kadını hatırladım aniden.

Ama orada, duyarsa Kurşun'un çok kızacağını falan söylüyordu. Kendi malı olsa satılmasına neden kızsındı ki? Veya belki kadın değer verdiği biri olduğu için kızacak olabilirdi ama bunu önemseyen bir adamın bu işin ticaretini yapması hiç mantıklı değildi. Zaten Kurşun'a yakışmazdı.

Ağzımı açmaya henüz sadece hazırlanma aşamasındayken "Sus." dedi.

Gözlerimi devirerek koltukta arkamı yaslandım ve kafamı yan cama çevirerek hızdan ötürü bulanık görünen ağaçları izlemeye başladım.

Sadece beş dakika sonra limandaydık.

Arabayı sert bir frenle, limanın biraz dışındaki konteynerların yanında durdurduktan sonra bana doğru eğildi ve önümdeki torpidoda duran üç silahtan birini ve kurşunları çıkarttı. Çıkarttıklarını seri bir hareketle silahına takmasını izlerken yanağımın içini dişledim.

Düpedüz mafyaydı işte.

Senin de silahın var Elfida, mafya mısın sen?

Kurşun, doğrulmadan önce arduvazlarını yüzüme çıkarttığında ben zaten onun yakınımdaki yüzünü izlediğim için göz göze gelmiştik.

Çenemi ne sert ne de yumuşak olmayacak şekilde tutarak yüzümü iyice yüzüne yaklaştırdığında şaşkınlıkla yutkundum, bakışlarım bir saniyeliğine dudaklarına kaymıştı. "Bak bana," dedi ürpertici bir sessizlikle. Yeniden gözlerine baktım. Bu yakınlıktan çok daha güzeldi arduvazları. "Bu arabadan indiğini gördüğüm an seni öldürürüm Elfida." Çok ciddi bakıyordu. "Ne görürsen gör, ne duyarsan duy. İnmeyeceksin. Korkma da, bu arabaya kimse yaklaşmaz."

Başımı sallamaya çalıştım ama çenemi tutan eli bana izin vermedi. Dikkatim söylediklerinde değil, yakınlığımızdaydı. Bir şeyi gerçekten anlamamı istiyorsa aramıza biraz mesafe koymalıydı.

Elini çekti ve gözlerime birkaç saniye daha baktı. Nefesi yüzüme vuruyordu.

En sonunda geri çekildi, arabadan çıktıktan sonra kapıyı sertçe çarpıp bir de üzerime kilitledi. Silahını beline takarak yürümesini izlerken üzerinden yayılan güce hayran kalmıştım.

6 Eylül 2022. O an anladım ki sevgilim, sen bir katil de olsan senden vazgeçmem, uyuşturucu ticareti yapıyor olsan da geçmem.. Sen bu hayatta ne yaparsan yap, beni kendinden uzaklaştıramazsın. Dünyanın en kötü adamı bile olsan, yanında kalmak pahasına dünyanın en kötü kadını olurum.

Ondan bir gün uzaklaşırsam eğer bu onunla değil, benimle ilgili olacaktı. Kurşun Alpugan her kim olursa olsun, ben hep onun tarafında olacaktım.

Dakikalar su gibi akarak beni küçücük arabanın içinde nefes alamaz hâle getirirken üçüncü kez duyduğum silah patlamasıyla kapı kolundaki elimi sabit tutmak için kendimi zorluyordum.

Birer saniyelik aralıklarla sıkılan üç silah.

Ve işte katilliği üzerine yakıştıramadığım adamın katil olmasını dilerken buluyordum şimdi kendimi. Silah sıkılan değil, sıkan olması için dua edebilecek hâle gelmişken..

Kapıyı açmadan torpidoya eğildim ve bir silah alarak içeriye düzensice torpidoya saçılmış kurşunları içine taktım.

O Kurşun Alpugan'dı, dediğini yapar, o arabadan çıktığım için beni mahvederdi.

Ama ben de Elfida Alaner'dim ve son üç yıldır olduğu gibi, her daim onun önünde ona siper olurdum. Bazen ihtiyacı olduğunda, bazen ihtiyacı olduğundan haberi bile olmadığında, bazense ihtiyacı olmadığında hep oradaydım. Hep de olacaktım.

Arabadan inip de dikkatli adımlarla, onun gittiği yolu takip ederken temkinli bakışlarımı ortalıkta dolandırıyordum.

Taşlı zeminde, topuklularımın beni yavaşlatmasına izin vermeden ilerlerken yanlarından geçtiğim konteynırların arkasından her an biri fırlayacakmış gibi tetikteydim.

İki dakikalık yürüyüşün sonucunda, tek katlı, bir ofis gibi düzenlenmiş o betondan ufak yapıyı gördüğümde yerimde durarak bakışlarımı kıstım.

Bir silah sesi daha.

Kalbim boğazımda atıyordu. Ona bir şey olmadığını tüm kalbimle hissediyordum ama olabilme ihtimali rahatlamama engel oluyordu.

Beton ofise doğru yürümeye başladım.

Ortalıkta kimse yoktu.

İçeriden boğuk konuşma, belki de bağrışma sesleri gelirken ben içeriye hangi kapıdan gireceğimi tartıyordum. Sadece iki küçük cam vardı ve birinden bakıldığında sadece boş bir deri koltuk takımı ve ayaklı, siyah bir vantilatör gözüküyordu. *Klima da taktırmamış fakirler*..

Etraftan dolanarak ön kapıyı pas geçtim, arka kapıya ulaştım. Sesler o taraftan geliyordu, bir anda dımdızlak insanların ortasına giremezdim. Silahı belime, ceketimin altına yerleştirdim. Elimdeki silahı aniden gören

biri tarafından refleksif olarak öldürülmek istemiyordum.

Kulpunu kavradığım ince plastikten beyaz kapıyı yavaşça açarken çıkan gıcırtıya küfrettim. *İnsan şunu bir yağlardı..*

Ardımdan çektiğim kapıyı kapamadan bırakırken netleşen sesler birbirine girdiğinden anlaşılması çok güçtü. Ama onun sesini nerede duysam anlardım.

"Benim onay vermediğim işe, nasıl sesinizi çıkartmazsınız siz ulan?"

"Abi, vallahi-" Birkaç değişik ses duyuldu. Ve sonra bağırış. "Biz çok itiraz ettik. Kurşun Abi'm öldürür hepimizi buraya gömer dedik. Dinlemedi."

"Dinletecektin." diye bağırdığında sesinin gücü omurgama bir titreme hissi gönderdi.

"Ah," Adamın acı haykırışıyla adımlarımı yavaşlatırken bir yandan da etrafıma bakınıyordum. Arka kapıdan bir ofisin içine girmiştim, ofisin buzlu camlu sürgülü kapısı başka bir alana, orasıysa daha büyük bir yere açılıyordu. Üç odalı olmalıydı burası.

Sürgülü camı yavaşça çektim.

Topuklularımın ahşap parkede ses çıkartmaması için ekstra bir özen gösterirken iki küçük basamağı indim ve başka bir sürgülü kapının yanındaki ufak camdan, sadece bir kısmı görünen bedenlere kısa bir bakış attım. Demek ki Kurşun tehlikede değildi. Onun karşısındakiler tehlikedeydi. Bu kesinleştiğine göre buradan çıkıp arabaya geri dönebilirdim. Fazlasını görmek, burnumu sokup kabullenirken zorlanacağım manzaralara tanık olmak istemiyordum.

Kalbimi sıkıştıran o his yok olurken geldiğim yerden çıkmak için hareketlendim ama hareketlerimi donduran bir şey oldu.

Biri veya.

Arkamdan uzanarak omzumu sıkıca kavrayan elin sahibi "Bak sen," dedi kısık sesle. "Burada ufak bir böcek buldum."

Arkama dönerek tanımadığım çirkin surata mimiksiz bir bakış attım. Şimdi beni onu burada dövmek zorunda bırakırsa, sesi duyup buraya gelen Kurşun bana lafını dinlemediğim için kim bilir neler yapardı?

"Kimsin?" diye sorduğunda "Sen kimsin?" diye sordum düz düz.

Siyah ceketinin altından çıkarttığı silahı seri bir hareketle alnıma yasladığında "Konuşmazsan ecelin." dedi. Suratında sinirli, ciddi bir ifade vardı. Tam da kör noktalarda cinayet işleyen bir adama yakışır bir tipi vardı.

Belki gülebilirdim, ama gülmedim. Adrenalin hissiyle kalp atışlarım hızlanırken, bir saniye dahi beklemeden koluna vurarak başıma dayalı silahını düşürdüğümde şokla büyüyen gözleri yerdeki silaha kaydı. Suratına yediği sert yumrukla ise kapandı.

Geriye sendelediğinde ayağının iki basamaklı merdivene takılmasıyla oturur gibi düşen adam ellerini yere koyarak devrilmesine engel oldu ama çok ses çıkartmıştı. İçeride devam eden konuşmalar ışık hızıyla kesilirken adım seslerini duymak yutkunmama neden oldu.

Şu ana dek dümdüz bakan gözlerim, Kurşun'un arkamda kalan kapıyı kırar gibi açmasıyla kısılırken silahlıya -artık silahsız- son bir bakış attım ve yavaşça arkamı dönerek Kurşun Alpugan'la göz göze geldim.

Bana öldürücü bir soğuklukla baktı. Bir, iki, üç, dört saniye ve arduvazlarını yavaşça merdivenden doğrulan adama çevirerek başını salladı. "Ne işin var lan burada?

Bakışlarından bakışlarıma sözsüz tehditler, bağırışlar akmış, korkmama neden olmuş sayılmasa da bedenimin gerilerek kaskatı olmasına neden olmuştu.

"Tarık yan çizmiş dediler geldik abi." dedi silahsız.

Kurşun, adamın yüzüne yediği yumruğun habercisi olan kanlara aşağılar bir bakış attı. "Gelmeseydin daha iyiymiş Aykan."

"Abi," dedi adam şikayet eder gibi geliyle beni işaret ederken. "Ne iş?" Sol gözünü sorgular gibi kırpmıştı. Yumruk attı bana, sıksana kafasına. Niye tepki vermedin?"

Gülmemek için dudağımı dişledim.

Kurşun sabır çeker gibi gözlerini yumdu ve yeniden açtı. "Hala yumruk yiyorsan kafasına sıkmam gereken kişi Elfida değil, Aykan."

Adam hafifçe sırıttı. Yerdeki silahını alırken "Çalışmadığım yerden geldi abi. Ne bileyim çocuğum yaşındaki kızın bana yumruk atacağını?" dedi muhtemelen otuzlu yaşlarının ortalarına bile gelmemiş adam.

Göz devirme isteğiyle dolup taşarken tam bu isteğimi eyleme dökecektim ki domino taşlarından birine dokunulmasıyla bütün bir sıranın yıkılmasını anımsatan bir olay yaşandı. Ve o yaşanan olay, peşinden yaşanan diğer olayları tetikledi.

Tahminen ön kapıdan içeriye girerek, Kurşun'un arkasında beliren ve onun başına bir silah çeviren adamı görmemle ceketimin altındaki silahı çıkartıp onun başına nişan almamın arasında saliselik bir farktan fazlası

yoktu. Üstelik isminin Aykan olduğunu öğrediğim adam da benimle aynı tarafa bakıyordu ama benim kadar hızlı davranamamıştı.

Kurşun arkasında kim olduğunu merak etmeden elimdeki silaha baktı. Sonra gözlerime. Sonra yine silaha ve yine gözlerime. Arduvazları kısılarak belirgin bir sorgulamayla birlikte başka bir hisle heterekromili bakışlarıma tutunmuştu.

Onu korumak bir refleksti.

Onun tehlikede olması ise uçurumun kenarında kollarını iki yana açmakla eş değer bir ölüm hissiydi.

"Tarık." dedi Kurşun düzce, bakışlarını bakışlarımdan ayırmadan. "O silahı indirmek için iki saniyen var."

Bana, beni ilk kez görüyor gibi bakıyordu.

Beni tanımıyor gibi.

6 Eylül 2022. Beni tanımıyorsun ve umarım hiç tanışmayız sevgilim.

Tarık olduğunu öğrendiğim sakallı adamın dudakları kaynağı keyif olmayan bir sırıtışla kıvrılırken silahını indirdi. "Geç teşrif ettiniz efendim." dedi alay eder gibi. "Gemi çoktan çıktı."

Kurşun onu umursamadan, söylediğine herhangi bir tepki göstermeden bana doğru bir adım attı ve büyük elini, silahı tutan elimin üzerine kapatarak yavaşça indirmemi sağladı. Göz temasımız hiç kesilmiyordu. Farklı bakıyordu. Silahı elimden alarak emniyetini de kapattı ve kendi beline taktıktan sonra Tarık'a döndü.

Aykan'ın kısılan bakışları eski haline döndü. Sanki devamında olacakları biliyordu. Telefonu çalmaya başladığında cihazı kulağına götürdü ve "Dur be oğlum, ortalık karıştı... Gelemem şimdi... Şurada iki fight izleyeceğim rahat vermiyorsun, kapat geliyorum." dedi ve bana baş selamı verdikten sonra ofisten çıktı.

Kurşun'un geniş sırtı göz hizzamdayken bedeni, Tarık'ı görmemi önemli ölçüde engelliyordu. İki elini de cebine soktu ve tahminimce rahat bir bakış attı. Çenesiyle açık kapıyı işaret etti. Kapıdan deniz ve ilerlemekte olan koyu mavi renkli, büyük bir gemi gözüküyordu. "Bak bakalım çıkmış mı?"

Lafının bitmesiyle Tarık'ın kaşları çatılarak başı kapıya dönmüştü. Adam henüz ağzını açamadan, kulakları sağır edecek ama Kurşun'un irkilmesine bile neden olmayacak kadar büyük bir patlama sesiyle gözlerimin önünde büyük bir yangının alevleri belirdi.

Gemi patlamıştı.

Patlatılmıştı.

Karşımdaki manzarayı donakalmış bir halde izlerken Tarık'ın da benden fazlası vardı, eksiği yoktu. Adam resmen şoka girmişti.

"Sakın kendini rakibim sanıp da benimle oynamaya kalkma Tarık." dedi Kurşun düzce. "Sana oyunun ben olduğumu hatırlatmak zorunda kalırım. Bir anda ömrün boyunca ödeyemeyeceğin bir borcun içinde bulursun kendini."

Ve hemen sonra bir domino taşı olayı daha yaşandı. Ama bu seferki kısa ve öz, iki taştan ibaret bir olaydı.

Tarık dakikalar önce indirdiği silahını büyük bir öfkeyle havaya kaldırarak emniyetini açtığı anda bir taş devrildi.

Kurşun, ondan önce davranıp kendi silahını ateşlediğindeyse ikinci taş..

İçimde devam eden devrilmelerin sesi kulaklarımda çınlarken zaman yavaşlamış gibi hissediyordum. Kan akışım yavaşlamıştı. Nefes alışım yavaşlamıştı.

Kurşun'un silahından çıkan kurşun, saliselik bir hızla ilerleyip de gözlerindeki öfke somutlaşan adamın şakağından içeriye girdiğinde ortalık bir anda kan gölüne döndü. Bir saniye bile tereddüt etmeden tetiği çeken parmağının neden olduğu hareket, iki metrelik bir adamın ölü bir halde yere yıkılmasına neden olduğunda silahının emniyetini kapattı ve beline soktu.

Beyninden vurulmuşa dönmek derlerdi ya, tam olarak onu hissediyordum şu an. Üstelik burada gerçekten beyninden vurulan biri vardı ve o ben değildim.

Sırtı hâlâ bana dönüktü.

Gözlerim yerde, kendi kanlarının ortasında yatan gözleri açık ve boş bakan cesetten ayrılmıyordu. Sanki bana bakıyormuş gibi hissetmek ürpermeme neden oldu.

Sol elinin yüzük parmağında parlayan alyansına baktım.

Bir adam ölmüştü evet. Ama aynı anda birinin kocası, belki babası, kardeşi, evladı, abisi, arkadaşı ölmüştü.

Ve buna neden olan adam bana doğru döndüğünde yüzünde hiçlik vardı, boşluk vardı, alışkanlık, duygsuzluk vardı. O birini öldürmüştü, karşısında bir ceset görüyordu. Ama ben hayatının aşkının mezarlığında ağlayan bir kadın görüyordum, başı boş çocuklar görüyordum..

Göz göze geldik.

6 Eylül 2022. Sevgilim sen birini öldürdün. Gözlerimin önünde bir cinayet işledin. Sevgilim şimdi ben seni nasıl aklayacağım?

Onu etkisiz hâle getirerek kendini vurmasına engel olabilirdi. Kolundan vurabilirdi, karnından vurabilirdi ve Tarık bir şekilde ona isabet eden kurşundan kurtulamayıp ölebilirdi. Bu başka bir mevzuydu. Direkt olarak onu beyninden vurmasıysa başka bir mezvu..

Kaç kez yapmıştı bunu?

Arduvazlarına baktım. O benden bir tepki beklerken sadece baktım, baktım.. Düşündüm.

Üç yılımı verdiğim katili düşündüm.

Belindeki silahın, az önce elimde tuttuğum silahın aldığı hayatları düşündüm.

Lafına karşı geldiği için, onun sözünden çıktığı için birini öldürmüştü. Amacı kendinin vurulmasını engellemek falan değildi. Onu direkt öldürmek istemişti. Benim önümde.

6 Eylül 2022. Senin için mi tüm bunlar?

Ben sen ölme diye kendimi onlarca tehlikeye atarken, sen soğuk kanlı bir katil misin Kurşun? Sen benim hayatımı kurtaran tek kişiyken, benim kahramanımken kimlerin celladısın böyle?

İlk kez gerçekten kötü olduğunu fark ediyorum. Sen kötü birisin.. Sen genç kızların üç yılını feda etmemesi gereken birisin.

Yeniden cesede kısa bir bakış atıp da başını eğmiş, dik duruşu ve ifadesiz suratıyla beni izleyen adamın gözlerine baktım ve dudaklarımı araladım.

"Gitmeyecek miyiz?" diye sordum. "Polis falan gelmez mi?"

Onu tanıdığım bütün zaman boyunca gözlerinde gördüğüm en büyük şaşkınlığı gizlemedi.

6 Eylül 2022. Kimin celladı olursan ol, sen benim kahramanımsın. Ve sanırım ben biraz bencil bir kadınım.

Dudaklarını ıslattı ve sayamadığım saniyelerin sonunda "Gitmek mi istiyorsun?" diye sordu. "Benimle."

Başımı salladım. "Nefsi müdafaaydı."

"Nefsi müdaafa böyle olmaz Elfida." dedi. "Bu bir cinayetti."

Bir bedeni öldürmekten daha büyük cinayetler de vardır sevgilim. Tanıdığım en acımasız insan mı sanıyorsun kendini? Sen gördüğüm en iyi insansın. Genelde insanlar herkese karşı iyi, bana kötü olurlar. Sen bana iyi, başkalarına kötüsün.

Bazı cinayetler vardır sözsüz işlenen, kan çıkmadığı için kimsenin cesedi görmediği.. Çok kez o cesetlerden oldum. Bir kereliğine de katilin yanında olacağım. Sen kim olursan ol, ben senin yanında olacağım.

Üzerime doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattığında geri adım atmamı mı bekliyordu bilmiyordum ama atmadım.

Göğüslerimiz değecek kadar yakından büyük ellerini belime indirdi ve belimi kavradı. "Korkmuyor musun?"

"Mafya olduğunu anlamıştım zaten." dedim ondan öğrendiğim bir ifadesizlikle. "Mafyalar cinayet işler Kurşun."

Belimdeki elleriyle beni nazikçe sırtım duvara yaslanana kadar geriletti. "Mafya olmadığımı kabullenmen gerekecek." Şaşkınlığı geçmiş, yerini yorumlaması güç farklı bir duyguya bırakmıştı. Sakin bir duyguydu bu.

Bu kez ifadesiz olmayan, ama ifadesi yorumlanamayan yüzü çok yakınımdaydı.

Bana ahlaki değerlerimi hiç çabasız çiğnetebiliyor olmasıydı asıl korkunç olan.. İki metre ötemizde bir ceset varken onun gözlerinde kaybolabilmemdi.

Kendimdi korktuğum tam şu raddede, o değil.

"Benim için birine silah doğrulttun bugün Elfida."

İlk değildi sevgilim.

Başımı salladığımda azıcık öne gitsem yüzlerimizin değecek olması beni geriyordu. "Refleksti." dedim. "Korktum."

İşaret parmağının tersiyle yüzümün kenarına hafifçe dokundu. "Neyden korktun?"

Onun için birine silah çevirmem hoşuna mı gitmişti?

Bu ufacık şey hoşuna gidiyorsa üç yıldır onun için yapıklarımı anlastam bana evlenme teklifi ederdi.

Yakınlık aklımı bulandırıyordu.

Dudaklarını ıslattı. Bence sakallarını kesmeliydi. Sadece birkaç günlüktü ama ellerimi kendime saklamamı iyice zorlaştırıyordu. Parmaklarımı, dudaklarımı üzerinde gezdirmek istiyordum.

Belimdeki parmakları sıkılaştı.

Arduvazlarında yer değiştiren bir şeyler vardı. En detayına kadar görebiliyordum.

"Yanlış." dedi sadece.

Dayanamadım, en sonunda ellerimi kaldırdım ve birini ensesine, birini de sakallarına yasladım. Avuç içlerimdeki pürüzlü his her şeye bedeldi. Her şeye. Bedeninin her yerine dokunmak için sabırsızlanıyordum. "Ne yanlış?"

Belki de sadece yarım saniyeliğine olsa bile bana saatler gibi hissettiren bir süre gözlerini kapattıktan sonra yeniden açtı.

Neyin içsel savaşını veriyorsun sevgilim?

Bırak dürtülerin kazansın bu savaşı. Bırak zihnin kaybetsin bir kereliğine.

"Dur de." Dediğini yapmam için gözlerimin içine bakıyordu.

Bir şey demedim.

Tekrar dudaklarını ıslattı. "Silahımda parmak izin var Elfida. Cinayet işlendiği sırada burada olduğun kameralardan kolaylıkla teyit edilebilir. Korkmuyor musun? Senin yaptığını söylesem şüphesiz bana inanırlar." Bir kaşını kaldırdı. "Bu aklına bile gelmedi ama değil mi? Benim paramı çaldın. Seni bir nedenden öldürmeyeceğim zaten bariz ama belki de bu şekilde müebbet yemene neden olup tatmin olacağım ve şu an sadece polisler gelene kadar seni oyalıyorum." Ağzından çıkan hiçbir şeyi yapmayacağını o kadar iyi biliyordum ki. "Neden korkmuyorsun? Karşında bir katil var neden tam şu an kaçmıyorsun benden?"

Kaçmam. Asla kaçmam sevgilim.

Sakallarındaki bir parmağımı oynattım. "Sen neden seni dolandıran bir hırsızı öldürmüyorsan, bu kadar yakınına giriyorsan ondan Kurşun."

Sınırı aşılmış, sabrı taşmış gibi göründü.

Çenemi sertçe tutup da dudaklarını dudaklarıma bastırdığında az önceki iki patlama sesinden çok daha büyük patlamalar gerçekleşiyordu yüreğimde.

Önce sadece durdu. Gözlerim kapandı. Dudakları sanki dudaklarımın üzerinde dinlenirken o savaşın hâlâ bir kazananı olmadığını gösteriyordu bana.

Belimdeki parmakları iyice sıkılaştı. Aynı anda boynundaki parmaklarım da sıkılaştı.

Kurşun yavaça alt dudağımı iki dudağı arasına sıkıştırıp öptüğünde tarifi imkansız şeyler hissediyordum. Nefesini dudaklarımın arasında hissederken başını eğdi ve ben onun üst dudağını emerken beni duvara daha da bastırdı.

6 Eylül 2022. Şimdi ölsem, dünyanın en mutlu insanı olarak ölürüm. Ben nefes alıyorum. Ben yaşıyorum. Ben bugün yeniden doğmuş hissediyorum sevgilim.

Aşırı yavaş bir tempoda ilerleyen ilk beş saniye geçtiğinde çenemdeki eli boynuma indi ve başımı birden yana doğru eğerek alt dudağımı sert bir şekilde çekiştirdi bu kez. Hareketleri çok kısıtlayıcı, çok alıcı, ama çok da vericiydi şimdi. Karşılık vermeyi bile imkansızlaştırıyordu.

Alttan üste geçtiğinde ensesindeki parmaklarımı canını yakacak kadar sert bastırdım ensesine ama o hissetmiş gibi bile değildi. Dillerimiz buluştuğunda sadece boğazından çıkan ses bile beni orgazma ulaştırabilirdi beni.

Dişlerim dudaklarına sürttü.

Bu dünya üzerinde ilk kez tecrübe edilen bir şeydi. Tarif bile edilemeyecek bu şeyi daha önce kimse yaşamış olamazdı, daha sonra da kimse yaşamayacaktı. Bu bize özeldi.

Ensemdeki eli yana kaymış, ne boğazıma, ne de enseme taşmıyor, sanki beni ürkütmemek istermiş gibi boğazımı sıkmaktan zorlukla uzak duruyordu.

Dudaklarımı sıkıca kavrayan ve çekiştiren dudaklarının verdiği his inanılmazdı. Ne saniyeleri sayabildim, ne de başka bir şey düşünebildim. Tek hissedebildiğim alt dudağımı emdiğinde karnımda oluşan o muazzam histi.

Karnımdaki sertliğini hissettiğimde dudaklarımdan dökülen ince inilti onun dudaklarına çarptı.

Dudaklarındaki enfes tat aklımı başımdan alırken beni öpüşündeki tutku dizlerimin bağını çözüyor, bütün konrolünün kaybolduğunu farkında olmak ruhumda inanılmaz bir tatmin hissi meydana getiriyordu.

6 Eylül 2022. Ben üç yıllık hayalimin, amacımın, hayattan zevk alma sebebimin ödülünü aldığım için ayakta duramayacak bir hâldeyim şu an. Peki ya sen sevgilim? Sen neden kendini kaybediyorsun, sen neden anormal şekilde hissettiğin bu hissi anlamamı sağlıyorsun tam şu an? Sen neden bu öpücükten en az benim kadar zevk alıyorsun?

Bunu şu an düşünmemeliydim ama birini becerirken bile görmüştüm onu. Hareketlerini, tutuşunu, bakışını, kaybetmediği kontrolünü biliyordum. Şimdi bir öpücükle hızlı kalp atışları benim göğsümün içinde atıyormuş gibi hissettirecek kadar sert çarpıyordu?

Mümkünmüş gibi onu kendime daha çok çekerken şimdi sadece elim değildi ensesinde olan, resmen boynuna tek kolumla sarılıyordum.

Ağzımın içine inlediğinde o derinden çıkan, tarazlı ses bacaklarımı titretti.

İkimizin de nefesi bitmişti ama bu öpücüğü kesemiyorduk.

Dünyam parçalara ayrılmış, yeniden birleşmiş, bambaşka bir renk almıştı. Daha yaşanılabilir bir yer olmuştu, huzurlu bir yer olmuştu dünyam.

İlk kez, hayatım boyunca ilk kez kendim olmaktan mutlu olduğum an'daydım.

Ciğerlerimin patlamasına razı olsam bile bir süre sonra benim nefesim, onunkinden daha güçsüz çıktı ve bedenim hayatta kalabilmem için kollarıma komut gönderip onu kendimden uzaklaştırmama neden oldu.

Yarıya kadar inik göz kapaklarımla neredeyse siyaha dönen arduvazlarına bakarken ikimizin sert nefesleri, birbirimizin yüzüne vuruyordu.

Ensesindeki elimi omzuna, oradan da göğsüne indirmeye çalıştığımda kalbinin üzerine gelemeden bileğimi sertçe kavradı ve hissetmeme engel oldu.

Sen bile yediremiyorsun bir öpücükle hissettiklerini.

Başımın arkasını duvara yaslayarak derin derin nefesler alırken yüzüme bakıyor, içinden bir şeyler düşünüyordu.

Başımı çevirip de yerdeki cesete bakmaya cesaretim yoktu. Bir ölü, daha fazla saygısızlık göremezdi.

6 Eylül 2022. Bugün ilk kez öpüştük. Bunu betimleyemeyeceğim. Bunları anlatabilecek bir dil de, alfabe de henüz var olmadı sevgilim.

Bir kapının duvara çarpma sesiye irkilirken bakışlarımı, daldığım gözlerinden çektim ve geleni görmek için kapıya baktım.

Kılıç'ın buz mavileri pozisyonumuzu idrak etmesiyle büyürken dudaklarının arasında oluşan boşluk başka zaman olsa komiğime gidebilirdi. Ama şu an tam olarak uyuşuktum.

"N'apıyorsunuz amına koyayım?" Bir adım geriye atan Kurşun'a baktı. "Kim öldürdü bunu?"

Kurşun yüz ifadesini stabil hâle sokmuş, Kılıç'a rahat bir bakış atmıştı. "Ben."

Kılıç'ın az önceki ifadesine şaşkın dediysem, şimdikine dehşete düşmüş demem gerekiyordu sanırım. "Ben kim?" dedi Kılıç. Bir bana, bir Kurşun'a bakıyordu. "İngiliz mi Amerikan mı?

Dudaklarımı ısırırken eğer gülersem dikkatleri üzerime çekeceğimi bildiğimden nefesimi tutarak kendimi frenlemeye çalıştım.

"Kıvırma Kılıç," dedi Kurşun. "Gördü."

Kılıç dehşete düşmüş hâlde bir ona bir bana bakarken kaşları çatıldı. Havaya kalktı ve sonra yine çatıldı. "Affınıza sığınarak bir şey soracağım.." Birden sesi yükseldi. "Siz öpüştünüz mü amına koyayım?"

Gel ambiansın içine sıç Kılıç...

Kimsenin kendisine cevap vermemesiyle yerinde şaşkın şaşkın dikilmeye devam eden adam resmen hayatını sorguluyordu.

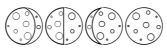
Onu anlayabiliyordum.

Ayakta durabiliyor, normal gözükebiliyordum ama içten içe dağılmıştım. Kelimenin tam anlamıyla parçalara ayrılmıştım.

Kurşun'un yan profilini inceledim.

6 Eylül 2022. Bu daha başlangıçtı sevgilim. Peki ya bir öpücükle dağılan biz, fazlasında neler hissedeceğiz..?

-
-
-

Bölüm sonuuuu, bölümü beğendiniz mi ballarım?
Son sahneyle ilgili neler düşünüyorsunuz? Hisleri size de geçti mi?

..

Bölüm 13

Oy ve yorumlarınızı bekliyorum
Keyifli okumalar

***

Kılıç, dondurucu gözüken buz mavisi gözlerini Kurşun'un gözlerinin en içine sabitlemiş, durduğu yerden tek bir adım atmadan dikiliyordu.

Omuzlarının gerginliği, gözlerinin anlatmaya çalıştığı şeyle birleştiğinde geride korkunç bir manzara bırakıyordu. Belki başka bir zaman olsa gerilebilirdim ancak bugün, hatta muhtemelen uzun bir süre bu öpücüğün etkisinden çıkamayacaktım.

Gerginlik, merak, stres gibi duyguları hissetmek için fazla mutluydum tam şu an. Dudaklarımda hala onun tadı varken fazla huzurluydum.

Ben en son ne zaman huzurlu olmuştum? Ben hiç huzurlu olmuş muydum ki?

Bugünü, az önceki birkaç dakikayı, yirmi bir yıllık mutluluk karşısında değişmezdim.

Profilini izledim. Yüz hatlarını bininci kez ezberledim.

6 Eylül 2022. Gelsinler ve desinler tam şu an.. Mutlu bir ailede doğacaksın, bir annen, bir baban, bir abin olacak. Gerçekten olacaklar. Sevileceksin. Senin de canın yansa içi titreyecek insanlar olacak etrafında. Hiç yalnız kalmayacaksın. Hiç evsiz kalmayacaksın. Hiç kimsesiz olmayacaksın. İlaçların bile olmayacak. Hiç intihar etmeyeceksin, gitmeyeceksin o uçuruma.. Hayır derim sevgilim. Ben ne o uçurumu, ne seni, onlara değişmem. Ben beni az önceki o öpücüğe getiren yirmi bir yıla tam şu an teşekkür ederim sevgilim. Ne baba, ne anne, ne Ataner, ne

başkası.. Hepsiyle olabilecek mutluluğumu, seninle olacak mutsuzluğuma değişmem. Şimdi daha iyi anladım, sen benim yaşama sebebim değilsin. Sen benim yaşamımın ta kendisisin.

Göz kapaklarımı her açıp kapadığımda daha zor kontrol edebiliyordum kendimi. Saliselik karanlığın ardından yeniden gözlerimin önünde onu gördüğüm her an daha fazla acıyordu göğsüm.

Ben daha onun tadını almadan, sesini bile duymadan ona bu kadar bağlıydım, artık her şeyi bilirken bağımlı olmaktan başka çarem mi vardı?

Artık onun benden başka çaresi mi vardı?

Kurşun'la Kılıç'ın tansiyon seviyesi yüksek bakışması, içinde barındırdığı sözsüz cümleleri, bağırışları sonlandırdı ve Kılıç'ın gözleri üzerime saplandı.

Dümdüz baktı.

Kızdığı şey Kurşun'un bir adam öldürmesi mi, onu benim önümde öldürmesi mi, yoksa öpüşmemiz miydi? Bilmiyordum.

Boğazımı temizleyerek duruşumu düzelttiğimde Kurşun da hafifçe nefesini bıraktı ve bana dönerek "Gidiyoruz Elfida." dedi düzce. Kılıç bakışlarıyla ona her ne anlattıysa canını sıktığı belliydi.

Ne yapacağımı, nasıl rol yapmam gerektiğini, nasıl bir tepki vermem gerektiğini bilmiyordum. Ayarlarım karışmıştı.

Bir şey olmamış gibi mi davranmalıydım? Öpüştüğümüz için ona yakın mı davranmalıydım, yoksa adam öldürdüğü için geri mi durmalıydım? Gitmek istiyorum diye ortalığı ayağa kaldırmak normal şartlarda benim olduğum konumda, olduklarını sandıkları biri için en normali olurdu. Gerçi normal biri, bir ceset daha soğumadan katiliyle öpüşmezdi.

Onun gibi adamları biliyordum. Dahası onu biliyordum. O onu dolandıran biriyle öpüşüp koklaşmayı kendisine yediremezdi. Şimdi soğuk davranacak, aklınca beni geri tutarak her şeyi dengeleyecekti. Hatta istediğinde kolaylıkla dönüşebildiği o kötü adamı öne sürerek bu yolla beni aşağılayabilirdi bile. Ama beni bunun anlık bir gaflet olduğuna inandıramazdı.

Karşısında onun ağzından çıkana göre şekillenen, alıştığı kadınlardan yoktu.

Hep söylediğim gibi, ben ondan adımlarca öndeydim.

Stabil bir yüz ifadesiyle kapıya doğru ilerleyerek Kılıç'ın yanından çıktığımda Kurşun'un bedeninin arkamdan geldiğini hissedebiliyordum ama

bozmadan, dakikalar önce çıkmamam için beni tembihlediği ama çıkarak hayatımın en doğru kararını verdiğim arabasına doğru yürümeye başladım.

Böyle istiyorsan, böyle oynarız sevgilim..

Hiç konuşmadan arabanın başına kadar geldiğimizde bile omuzlarımdaki gerginlik azalmamıştı. Hiç konuşmaması ortamdaki negatif enerjiyi arttırıyordu. Arkamda kaldığı için yüz ifadesini görüp yorumlayamasam da arabanın başına geldiğimizde şoför koltuğuna binmek yerine durduğunu fark ettiğimde omzumun üzerinden dönerek ona bakmak zorunda kaldım.

Gözlerim yüzüne değdiğinde o zaten iki elini de ceplerine sokmuş, düzce bana bakıyordu. Arduvazlarına yeniden yerleşen o duvarlar ortada olsa bile düşünceli ifadesini okuyabiliyordum.

Suratına bomboş bir bakış atarak çenemle arabayı işaret ettim. "Binmeyecek misin?"

Dudaklarını ıslattı. İki eli de ceplerinde, dimdik duruyor olmasına rağmen kol kaslarının kasıldığını fark ettim. Gözlerini aşağı dikmiş, sadece bana bakıyordu.

Derin bir nefes vererek "Kurşun," diye cümleye başladığım sırada o da "Elfida," dediğinde aynı anda dudaklarımızdan dökülen isimlerimiz birbirine karıştı.

Başını 'sen devam et' dercesine eğdiğinde düz ifademi bozmadım. Boğazımı temizledim ve gözlerimi kaçırmadan yalanları dudaklarımdan yuvarlamaya başladım. "Az önce olanlar benim için hiçbir şey ifade etmiyor." Soğukkanlılıkla kurduğum cümle, onun benden de soğukkanlı duran suratına çarptı.

"Sana karşı bir hata yaptım." diye devam ettim o beni izlerken. "Borcumu da bir şekilde ödeyeceğim, şüphen olmasın. Ama bu kadar. Sanmıyorum zaten senin gibi bir adamın bir öpücüğe, olduğundan fazla anlam yükleyeceğini." Kısa bir es verdim. "Sadece, o an etkilendim işte. Yakışıklı bir adamsın. Karşı koyamadım." Omuz silktim." Ama anlık bir şeydi. Senin gibi birinin hayatımda bir öpücükten fazlasına sahip olabiliceği izlenimine kapılmanı istemem."

Cümlelerim kalbini kırar mıydı? Onun bir kalbi var mıydı?

6 Eylül 2022. Sana annenden bile daha büyük bir siper olurum canının yanmaması için. Ama sadece ben, sadece ben yakarım canını. Senin cümlelerin günler önce benim göğsümü nasıl ağrıttıysa, biliyorum benim cümlelerim çeyreği kadar bile ağrıtmıyor seninkini. Ama şimdi buz gibi

suratının altından, karnına yemiş gibi hissettiğin yumruğun acısını hissederim ben sevgilim. Sen nefes alsan, ben anlarım.

Senin rolünü ben çaldım. Senin yapacağını senden önce ben yaptım. Otur düşün bakalım şimdi, önemsiz olduğuna ikna olmak isteyeceğin öpücüğü benim için önemsiz sandığında hissettiklerini. Çünkü ben, elimi koymama izin vermediğin göğsünün altında atan kalbini, kendi kalbimde duydum.

Birkaç saniyelik nefes kesici sessizliğin ardından yavaşça başını salladı. Mimiksizliği onu yorumlama engel oluyordu. "Aynılarını söyleyecektim." Sanki oraya yönelecekmiş gibi arabasına kısa bir bakış attıktan sonra arduvazları yüzümde takılı kaldı ve ben başka bir şey söylemeyeceğine ikna olduğum sırada ekledi. "Ama, benim gibi birinden kastının ne olduğunu merak ettim."

Omuz silktim ve onu kısaca süzdüm, bir saniyelik bakış bile beni ölümün kenarından alıp ölümün kenarına göndermiyormuş gibi. "Pek iyi bir ailem olmadığını biliyorsun." dedim sakince. "Bu yüzden beni kötü insanlardan uzak durmam konusunda tembihleyen kimse olmadı. Ben de senin gibi adamların içinde büyüdüm Kurşun. *Kötü adamların.*" dedim bastırarak. "Vuran, kıran, bağıran, öldüren, kaba, dengesiz, illegal işler yapan, her güne bir başkasının ahını sığdıran adamlarla. Bir iyilik yapsa, bin kötülükle örten adamlar.. Seni, iyi olabileceğine inandıran ve hayal kırıklığından başka bir şey olmayan adamlar..." Arduvazları çok büyük bir dikkat ve yorumlayamadığım başka bir duyguyla bakıyordu gözlerimin içine. "Kısacası yanından bile geçmek istemeyeceğim şeyler artık bunlar. Bırak öpüşmeyi, konuşmayı, fazlasını.. Senden o kadar çok gördüm ki ben büyürken, artık sadece midem bulanıyor."

Ne kadarı yalandı söylediklerimin?

İlginç bir şekilde çok azı.

Koca adam bile saydığım adamlardan sadece biriydi.

İyiliği bile bir şekilde kötülükle yapan adamlar..

Ve ben geçmişimde o adamları yeterince görmüştüm. Ben o adamlarla büyümüştüm.

Ellerini ceplerinden çıkartıp başını sallarken gözleri yüzümden ayrıldı ve birkaç saniye sonra yeniden yüzüme tutundu. "Sen de çok iyi biri sayılmazsın." dedi çenesini kaşırken. "Hırsızsın sonuçta."

Şimdi de kendini, beni.. benzer olduğumuza mı inandırmaya çalışıyorsun sevgilim?

"Kimse çok iyi değildir."

Dudaklarını ıslattı ve bir kez daha başını salladıktan sonra çenesiyle arabayı işaret etti. "Bin."

Ona ikinci kez bakmadan arkamı dönüp de arabaya bindiğimde, onun sürücü koltuğuna oturması birkaç saniyesini almıştı.

Bana hiç bakmadan arabayı çalıştırdı ve gaza yüklendi.

Direksiyonu sıkarken beyazlayan parmak boğumlarını izlemeye başladığımda içimden gülümsüyordum..

KURŞUN A. ALPUGAN

Safir karşımda ayakta dikilmiş, elindeki dosyadan bir şeyler okurken onu dinliyormuş gibi dahi yapmak için çaba sarf etmiyordum. Baş ve işaret parmağımı alnıma bastırmış, gözlerimi masamdaki su bardağına dikmiş halde otururken omzularımdaki kasların gerginliği başıma vurmaya başlamıştı.

Masamdaki su bardağı aklıma bir çift heterokromili gözü düşürdüğünde Safir'in elindeki dosyanın safyalarını çevirdiğini duydum.

Mavzer'deki odamda üzerine sıcak su döküldüğündeki görüntüsü gözlerimin önündeyken parmaklarımı başıma biraz daha sert bastırdım.

Ama ne o görüntü gitti, ne de Safir'in ağzından çıkanlar daha anlaşılabilir hâle geldi.

Ne vardı onda başkalarında olmayan?

Ne vardı da siktiğimin öpücüğü beni bu kadar andan soyutluyordu?

Aklımda dolanan sadece o an da değildi üstelik.

'Ama anlık bir şeydi. Senin gibi birinin hayatımda bir öpücükten fazlasına sahip olabileceği izlenimine kapılmanı istemem.'

Bilmiyordum mesela. O an, ona hayatında ihtiyacı olan tek şeyin benim gibi biri olduğunu neden anlatmak istediğimi bilmiyordum. Üstelik o

konuşmadan önce, ona yapacağım konuşma onunkinin bir benzeriyken..

Bu bir gerçekti ki Elfida Alaner, büyürken herhangi bir sıfatla yanımda olsaydı bugün böyle olmazdı.

Ama o zaten benim gibi adamlarla büyüdüğünü iddia ediyordu. Nasıl anlatabilirdim ki ona, benim gibi olmuş olsalar bundan tiksinerek bahsedemeyeceğini?

İyi olduğumu kanıtlamak gibi bir amacım yoktu. Öyle olduğumu da düşünmüyordum zaten. Yine de bildiğim şey, beni aynı kefeye koyduğu o insanlardan farklı olduğumdu. Tahmin edebiliyordum, dahası anlattığı tipleri direkt olarak biliyordum. Birilerinin hayatlarında aynı onun bugün bahsettiği gibi tiksinerek bahsettiği kişiydim. Birilerinin tam şu an bir yerlerde beddua ettiği, nefret ettiği, korktuğu biriydim. Birilerinin eceliydim. Ama o karşısında, o adamı hiç görmemişti ki.

Onu bir eve kilitlediğim, korkusuyla sınadığım, kafasına bir silah yasladığım için miydi hayatında açık açık hiçbir sıfatım olmayacağını söylemesi?

En iyi hâlimi en kötüsü mü sanıyordu?

Safir konuşmaya devam ederken içimden küfrettim. Onun hayatında bir sıfat istediğim falan yoktu zaten. Bir öpücüğü, güzel bir öpücüğü tutup da büyütecek biri değildim. Ama bu bir öpücük, diğer bin öpücükten fazlasıydı. Ve karşıma geçip de umursamazca 'olan oldu' konuşması yaptığından beri kafamda dolaşanları susturmak mümkün değildi.

Siktiğimin bir dakikalık öpücüğünü hayatımın en iyi seksine değişmezdim.

Sadece fiziksel bir arzu değildi bu. Orada aklımdaki şey göğsünü duvara yaslayıp eteğini yukarı sıyırmak değildi. Sadece öpmeye devam etmek istemiştim. Çok daha uzun bir süre, sadece öpmek istemiştim.

Gözlerimin önüne, masama düşen dosyayı bir saniye izledikten sonra boş bakışlarımı Safir'in yüzüne çıkarttım. "Abi," dedi Safir tersçe. "Ben burada ne bokuma kaç saattir konuşuyorum, dinelemeyeceksen?"

Burnumdan kısa bir nefes verdim. "Kafamda bir şey var."

"Fark ettim, ettim onu da.." dedi inceleyen bakışlarla. "Ne var?"

"Ne varsa var amına koyayım, sanane."

Safir'in kaşları çatıldığında aynı anda dudakları da gülümser gibi hafifçe gerilmişti. Teslim olurcasına ellerini kaldırdı ve kendini karşımdaki sandalyeye attı. "Tamam, sakin."

Ona ters bir bakış daha attım.

Sakindim ya işte.

Şu aşamada Elfida'yla tanıştığım güne o kadar öfkeliydim ki.. Anlatmaya kelimelerim yetmiyordu.

Çok yorucuydu. Ona ait her şey çok yorucuydu.

Belki de hırsız olduğunu öğrendiğim anda öncekilerde ne yaptıysam onu yapmalı, kafasına sıkmalıydım.

Şimdi bunun için çok geçti.

Bu fikir bile göğüs kafesimde anlamsız bir öfkeye yol açıyorken artık onu öldürmek için çok geçti.

Safir tam ağzını açıyordu ki odamın kapısı sertçe duvara çarparak sonuna kadar açıldı ve yumrukları sıkılı Kılıç'ı görünür hâle getirdi.

Gözleri doğrudan üzerimdeydi.

Sakince onu süzdüm ve "Sen çık Safir." dedim düzce, gözlerimi Kılıç'ın üzerinden ayırmadan. Bir yandan da dudaklarımdan küçük, bıkkın bir nefes bırakmıştım. Henüz ağzını açmamış olmasına rağmen ağzından çıkacak cümleleri duyabiliyordum.

Safir önce bana, sonra Kılıç'a kısa bir bakış attıktan sonra sukûnetini bozmadan ayaklandı ve Kılıç'ın yanından geçerek odadan çıktı. Kapıyı arkasından kapatması, sessizliğin ardından gelecek olan fırtınayı anladığını gösteriyordu.

Bu durum yaşanırdı.

Bazen Kılıç, bazen Açanay.. Konumları değişir ama ağızlarından çıkanlar asla değişmezdi. Bazı şeyleri benden daha iyi gördüklerini düşünür, benim için bana kafa tutmaktan asla çekinmezlerdi.

Arkasından kapanan kapıya kısa bir bakış atıp da geniş adımlarla masamın başına kadar gelen Kılıç'ı izlerken, sırtımı sandalyeme yaslayıp elimi 'buyur' dercesine kaldırdım.

Önce dudaklarını ıslattı, sonraysa bir elini kısa saçlarından geçirerek içsel savaşını dışa yansıttı. Sinirliydi. Dahası gergindi. Ve gözlerimin içine sabitlenmiş buz mavilerinden anladığım kadarıyla beni de germekten çekinmeyecekti.

Hiçbir zaman çekinmezdi.

"Sen," dedi kısık ama soğuk bir sesle, işaret parmağını bana doğrulturken. "Nasıl böyle düşüncesizse hareket edebilirsin Kurşun? Senin aklın yerinde mi amına koyayım?"

"Yerinde." dedim sadece istifimi bile bozmadan.

"Belli." diye bağırdı bu kez bir adım geri atarak masamdan uzaklaşıp odamda volta atmaya başlarken. "İki günlük kızın önünde," Bana döndü ve dişlerini sıkarak "Seni dolandıran hırsızın, yalancının tekinin önünde nasıl adam öldürürsün? Aklım almıyor ya. Aklım almıyor!"

Git gide yükselmeye başlayan sesi canımı sıkarken sandalyeme biraz daha yerleştim ve işaret parmağımı kirli sakallarımda gezdirdim.

"Tamam," dedi ellerini sallayarak konuşmaya devam ederken. "Gözlerime baktı. "Sevgisiz dedik, yalnız dedik. Ama bu kadar yalnız değil amına koyayım, Değil!" diye bağırdı. "Açanay'la bir olup da kızı tutup dağa kaldırdığınızda yapmayın etmeyin dedim, üzüldüm evet. Ama bu değil. Olması gereken bu değil." Sanki düşündükçe çileden çıkıyordu. "Şeytan gibi kız. Seni dolandırdı ya, seni. Kurşun Alpugan'ın dibine girdi kız, evine girdi, ailesinin yanına girdi." Es verdi. "Ringte karşısına çıktı. Bu kadar burnunun dibindeyken seni dolandırıyordu. Beni, Açanay'ı, hepimizi kandırdı. Sen söyle şimdi Allah aşkına? Saf salak bir şey mi bu kız? Başı da öyle çok boş sayılmaz. Andıç'ların torunu. Ne kadar sevilmezse sevilmesin, onların ailesinden." dedi heceleyerek. Sinirli bir gülüşle dilini dişlerinde gezdirdi. "Sen de gittin bu kızın gözleri önünde cinayet işledin. Birine anlatsa, ağzına kaçırsa, birinin haberi olsa.. Ne olacak lan?"

Kimseye söyleyemezdi.

Daha öyle bir niyeti olmadan anlar, öldürdüm onu.

Hayatta olmasının sebebi onu öldüremiyor oluşum değildi, bunu tercih ediyor olmamdı.

Onu öncekilerden ayıran her neyse, onu içimdeki kötü taraftan koruyan her neyse buna son vermek benim elimdeydi. Aynı onun hayatının elimde olması gibi.

Elfida Alaner'i öldürmek istemiyordum evet, ama bunu çok kolay yapardım.

O an yaşanmıştı ve bitmişti işte. Bir cinayet işlediğimi görmüştü. O an bunu neden yapmış olursam olayım, şu an düşünmenin de, üzerine konuşmanın da olana bir çaresi yoktu. Çünkü o kısacık saniyelik zaman diliminde, parmaklarıma o tetiği çekmesi komutunu veren beynimde oluşan düşünce mantıklıydı. Belki de sadece o an için, kanılmış bir zaaftı. Dürtüydü.

Aptal bir adam değildim. Elfida gibi bir hırsıza güvenecek, inanacak bir adam hiç değildim. İçimde ara ara ortaya çıkan ve onun eksiklerini kendimden vererek doldurmak isteyen bir yer vardı evet ama onun için

kendimi tehlikeye atmazdım. Onun için kimliğime zarar vermeyi göze almazdım. Elfida için kendimi feda etmezdim.

Sadece o yarım saniyelik zaman diliminde düşündüğüm şeyi yapmıştım.

"Söyleyecek olsa çoktan ortalığı ayağa kaldırırdı." dedim sakince. İşlenen bir cinayetin ardından benimle öpüşmüştü. Onu görmüştüm. Korkmamıştı bile. Kimlerle, nasıl şartlarda büyümüştü bilmiyordum. Ama bir cinayet onu korkutmuyordu. Kurbanın önünde katiliyle öpüşebilecek kadar.

Kılıç sabırsızca volta atmaya devam ederken bana ters bir bakış attı. "Sen benimle taşşak mı geçiyorsun amına koyayım?"

"Yoo." dedim sakince omuz silklerek. "Ne olacak Kılıç? Gidip karakola ifade verse beni mi tutuklayacaklar?" diye sordum sesimdeki ince alayla. "Beni hapse mi atacaklar?"

Kılıç birkaç adımda tekrardan masamın başına gelip iki elini de yaslayarak eğildi ve gözlerimin içine baktı. Şimdi sesi normal tonundaydı. "Kurşun sen kim olduğunun farkında mısın? Bir cinayetle seni ifşa falan edemeyeceğini, seni ifade vermeye bile çağırmayacaklarını ben de biliyorum. Ama bu kadarı ihmâlkârlık. Bu kadarı aptallık." dedi bastıra bastıra. "Senin asla yapmayacağın bir aptallık."

Baş ve işaret parmağımla burnumun üst kısmını sıktım. Bu konuşma sıkmaya başlıyordu.

"İz'e bak en basitinden ya. Al sana burnunun dibinden bi örnek. İz ifşalandı. Bak ne oldu sonra? Kırmızı bülten, bi dünya dert başında. Gerçekten bir dünya. Nelerle uğraşıyor görüyorsun işte en yakından. Kanser oldu amına koyayım kadın." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Başa çıkamayacak. İz bile başa çıkamayacak besbelli bu. Uzatmalara oynuyor, kendi de biliyor. Bir kez ifşalanınca geri dönüş yok Kurşun."

"İz ifşalanmadı." dedim düzce. "Kendini ifşa etti. Çünkü aşıktı. Aptallık etti."

Tanıdığım en güçlü kadındı. Hatta muhtemelen tanıdığım en güçlü insandı. Bunu dünyanın sayılı büyükleriyle aynı masaya oturan biri olarak söylüyordum. Kendimi dışarıda tuttuğumda İz'in sıralamada hep bir numarada olacağı öznel bir fikir değildi.

Ama yine de aşk onu da bitiriyordu işte.

"Neyse ne işte. Ne alaka şimdi?"

"Verdiğin örnek tutarsız." dedim, tek sıkıntı buymuşçasına.

Kılıç sıkıntılı ve biraz da sinirli bir surat ifadesiyle bana bakmayı sürdürürken sandalyemi hafifçe geriye iterek ayaklandım ve ona son bir

bakış attım. Bu muhabbet sıkmıştı. "Senin düşünebildiğin her şeyi ben de düşünüyorum Kılıç. Siz Elfida meselesinin dışında kalın."

Son cümleme Açanay'ı da dahil ettiğimi anlamıştı.

"Abi." dedi ben kapıya doğru yürümeye başlarken. "Mantıklı davranmıyors-"

Sözünü kestim. "Lafımı ikiletme."

Kapıyı açıp da odadan çıktığımda koridorda sağa dönerek yürümeye başladım. Benim ardımdan Kılıç'ın da odamdan çıktığını ve kapıyı çektiğini duyabilmiştim ama ne peşimden geldi, ne de başka bir şey söyledi.

Son sözümü söylediğimde zorlamanın bir anlamı olmayacağını bilecek kadar uzun süredir yanımdaydı.

Koridoru yürümeyi bitirirken çıktığım açık alandaki asistan masasında oturan kadın beni görmesiyle elindeki işi bitirip hızla ayağa kalktığında ona bakmadan ilerledim ve sağdaki ahşap kapıyı açtım.

Gözlerim direkt olarak, güneşin odanın tamamı cam olan bir duvarından içeriye girerek saçlarına vuran ve kumral tellerin olduğundan açık renk gözükmesine sebep olduğu kadını buldu.

Yüzünün çok azı bulunduğum konumdan gözükecek şekilde kahverengi deri koltukta oturmuş, karşısında konuşan Orhan'ı dinliyordu.

Gözlerinde dikkat yoktu. Muhtemelen dinlemiyordu bile.

"Teoride çok anlam ifade etmiyor biliyorum, ancak pratikte gördükçe öğreneceksin." dedi şirketin mimarlarından biri olan Orhan. Ellili yaşlarının ortalarındaydı ve yanlış anlamıyorsam şu an Elfida'ya ders anlatımı yapıyordu.

İçeriye girdiğimi fark etmemişlerdi bile.

Yüzüne vuran güneşten dolayı gözleri hafifçe kısılmış, yüzünde birkaç silik çizginin ortaya çıkmasına sebep olmuştu. Bir elini çenesinin altına yaslamış, kafası hafif yana yatık şekilde anlamaz gözlerle bakıyordu Orhan'ın suratına.

Bir bakana bir daha baktırtacak, göreni durdurup kendisini izletecek bir güzelliği vardı.

Ve sonra senin bütün dikkatin onun güzelliğiyle dağılmışken aklından sinsi planlar kuracak kadar her şeyin farkında olan bir de zekâsı.

Gözlerim yeni ıslattığı belli olan dudaklarına kaydığında boğazımı temizleyerek varlığımı belli ettim.

Orhan hemen oturuşunu düzeltip yüzüne saygılı bir gülümseme yerleştirirken o sadece düşünceli, durgun gözlerini bana çevirmekle

yetinmişti.

Geriye kalan her yeri gibi, gözleri de güzeldi.

Güzel suratlar kötü ruhların en güzel maskesi olurdu her zaman.

Yine de bir hırsız olmasına rağmen ona kötü diyemiyordum.

Bu maskesinin çok güçlü olduğu anlamına mı geliyordu, yoksa bu güzelliğin arkasında kötü bir ruh yatmadığına mı?

***

ELFİDA ALANER

Odaya adımını attığı saliseden beri orada durduğunu farkında olduğum adamın varlığını yeni görüyormuş gibi gözlerimi üzerine çevirdim.

Sanki olmam gerektiği üzere düşünceliymiş, yorgunmuş gibi durgun gözlerle ona bakarken o da doğrudan bana bakıyordu.

Buraya gelmemiz gerektiğini söylemiş, beni şirketine getirmiş ve başıma bu adamı dikmişti. Kibar bir dille 'aptalca bir şey' yapmamamı, şirket içinde dikkat toplamamam için başıma koruma dikmediğini, sadece bana 'eşlik etmesi' için birini yollayacağını ama tünel de kazsam buradan çıkamayacağımı anlattıktan sonra ise yok olmuştu.

Tüm çabam ona mahkum olmakken neden kaçacaktım ki?

Ben kaçmak istediğimde, beni kim durdurabilirdi ki?

Kurşun'un gelmesiyle her an gidecekmişçesine hazır ola geçen Orhan ayaklandığında bakışlarımı ona çevirdim. Bana hafifçe gülümsedi ve Kurşun'un gözlerine bakıp odadan çıkmak için sessiz bir onay alarak dışarı çıktı.

Sesli bir şekilde nefesimi bıraktım.

Dürüst olmak gerekirse gerçekten yorgundum.

Fiziksel yorgunluğum, yıllardır rutin olarak ağır makyaj malzemeleriyle kapattığım yaralarımla birlikte kaybolurdu. Yine öyle olmuştu. Yaralarıma rağmen giymek için direttiğim kısa elbiseden gözüken bacaklarımda bir ton boya olduğunu kimse anlamazdı. Yaralar kapanmış, acıları kaybolmuştu bile.

Ama şu an için mental yorgunluğum baskındı. Çok sürmezdi, biliyordum. O

bir katil olabilirdi. Kötü biri de olabilirdi. Onu aklamak ve affetmek için özüre ihtiyacım yoktu.

Önceden tanıdığım biri vardı. Birilerinin hatalarını kapatmak için zaman verirdi, çaba verirdi, kendinden verirdi. Hatayı yapanların umrunda olmasa bile, o tanıdığım kişi onları aklamak için öyle büyük bir çaba sarf ederdi ki.. Geriye kendinden bir şey kalmazdı. Benliği sürekli hatalar yapan, ama özür dilerim gibi basit iki kelimeyi bile söylemeyecek insanların günahlarıyla dolup taşardı. Nihayetinde o kişi öleli çok oluyordu.

Bu da ondan kalan bir miras mıydı bana?

Yine hiçbir şey söylemeden olduğu yerde durmaya devam eden Kurşun'a baktım..

Bu kez kontrol bendeydi. Ben istediğim için başlamıştı, ben istediğimde bitecekti.

Bu kez piyon değildim. Oyun kurucuydum.

O yüzden endişelenecek bir şey yoktu.

O eski tanıdıkla, benim aramda bir benzerlik yoktu.

"Artık gidebilir miyim?" diye sordum olduğundan yorgun çıkartmak için çaba gösterdiğim bir sesle.

Oturduğum yerde sırtımı kamburlaştırmış, durgunca suratına bakıyordum.

Sanki aklım başıma gelmiş gibi. Bir katili öpmekten pişmanlık duyuyormuş gibi. Ondan uzaklaşmak ve bir daha karşılaşmak istemiyor gibi.

Arkasındaki kapıyı ittirerek kapattı ve bana doğru ilerlemeye başladı. Birkaç adımda artık odanın aynı taraflarında durmaya başladığımızda o da karşımdaki deri koltuğa oturmuş, bana kıyasla rahat bir şekilde yayılmıştı. Bir bileğini diğer dizinin üzerine attı ve tek kolunu kaldırarak sırt yaslama yerine dayadı.

Ama konuşmuyordu.

Gözlerine ısrarla bakmayı sürdürdüm. Git dese koşarak gideceğimi düşünüyor olmalıydı.

Zavallı sevgilim... Hala bana inanıyordu.

"Kurşun." dedim diretircesine, kaşlarımı çatarak. "Gidebilir miyim artık dedim."

Sakin bir nefes aldı ve arduvazları gözlerimin içindeyken rahat konumunu koruyarak başını hareket ettiği bile zor anlaşılacak kadar küçük bir şekilde iki yana salladı.

"Sen artık hiç bir yere gidemezsin Elfida."

Huzur. Sadece huzur veren bir cümleydi.

"Ne diyorsun ya sen?" dedim ayağa fırlayarak koltukta oturan adama yukarıdan bakmaya başlarken. İki elimi de saçlarımın arasına soktum. "Ne demek gidemezsin ya?" Sesim yükselmişti. "Kurşun. Beni daha fazla zorla bir yerlere kapatamazsın." Gözlerimi odada dolaştırdım. "Sabır ya. Sabır."

Sakince oturmaya devam etti. "Basbaya. Gidemezsin."

"Kurşun." dedim neredeyse çığlık atar gibi.

Yüzü buruşur gibi olduğunda bağırmamdan nefret ettiğini fark etmiştim.

"Senden kurtuluş yok mu ya?" diye sordum bu kez bağırarak.

"Yok." dedi o da aynı sakinliğiyle.

Eğer her şey gerçek olsaydı, *ben* gerçek olsaydım şu anda muhtemelen gerçekten deliriyor olurdum.

"Elfida." dedi gözleri gözlerimdeyken. "Sen bugün bir cinayete tanık oldun." Bir gözünü sorarcasına kırptı. "Sen hâlâ ne gitmesinden bahsediyorsun?"

Odanın içerisinde telaşlı voltalar atmaya başlarken topuk tıkırtılarım kulaklarımıza doluyordu. "Ben mi dedim sana gel önümde adamı öldür diye?" Ona döndüm. "Ben mi dedim ya? Banane. Sen katilsin diye cezasını ben niye çekiyorum?"

Bahsettiğimiz şeyin gerçek bir katil, gerçek bir cinayet, gerçek bir ceset olduğu gerçeğini göz ardı etmek pek zor olmasa da huzursuz ediciydi.

"Ben senin çekmeni istiyorum." dedi bugün sahip olduğu ayrı bir gamsızlıkla. "Bir itirazın mı var?"

"Var!"

"Olamaz."

"Oldu."

Başını yana yatırarak beni izleyeme başladı. "Sana bugün söylediğim şeyleri hatırlıyor musun?"

"Hatırlamıyorum." diye bağırdım yine odanın içerisinde yürümeye başlarken. Ellerimi iki yana açtım. "Hatırlamıyorum ve mümkünse hatırlamak da istemiyorum. Sadece def olup gitmek ve mümkünse sana dair hiçbir şeyi bir daha asla hatırlamamak istiyorum ya ben."

Dudakları güler gibi kıvrıldı. Bu adam baya baya eğleniyordu şu an gerçekten de. "Onu karşıma çıkmadan önce düşünmen gerekiyordu maalesef."

"Hay ben aklıma.." diye söylene söylene ona arkamı döndüğümde dudaklarım gerilmemek için kendini zorluyordu. O gülecek gibi olduğunda ben nasıl kendimi tutabilirdim ki? Sadece gülümemesine bakıp ondan çok daha mutlu olabilirdim ben.

"Sana demiştim ki Elfida," diye cümlesine başladığında ona döndüm. Sabırsızca onu dinliyor gibi davranırken aslında kaldırarak koltuğun sırt yaslama kısmına koyduğu kolundaki muazzam kaslarının görüntüsünden koparmaya çalışıyordum kendimi.

Kurşun Alpugan kocaman bir adamdı. Neticede bir dövüşçüydü. Kolları, bacakları, karnı.. Her yeri muazzam kaslarla sarmalıydı. Boyu iki metre sınırlarında geziniyordu ve ben kelimenin tam anlamıyla ona tırmanmak istiyordum.

Bir parmak şıklatmasıyla gözlerimi arduvazlarına çevirdiğimde Kurşun gülüşünü saklamak ister gibi baş parmağını alt dudağında gezdiriyordu.

Ben o dudakları öpmüştüm.

Dizlerim titrer gibi oldu.

Ben o dudakları öpmüştüm.

"Tamam Elfida." dedi alaycı tavrıyla. "Kaçmıyorum bir yere. Doya doya bakarsın sonra."

"Neyine bakacağım be senin." diye söylene söylene az önce kalktığım koltuğa geri oturduğumda elimi 'hadi' dercesine salladım. "Ne diyordun sen?"

Bir saniye düşünür gibi olduktan sonra "Sana dün dediğim şeyden bahsediyordum." dedi ciddileşerek.

Boş bakışlarla onu dinlemeyi sürdürdüm.

"Az önce dedin ya 'sen katilsin diye cezasını niye ben çekiyorum.' Sana sabah söylediğim şeyi düşün." Başını yana yatırdı. "Cinayet saatinde orada bulunmanı, silahımda parmak izinin olmasıyla ilgili şeyleri.. Sana bir ceza çektirecek olsam, bu seni karşımda tutup benimle böyle konuşmana izin veriyor olmak olmazdı." Dudaklarını ıslattı, kolunu indirerek hafiçe öne eğildi. "Hani pişmansın ya karşıma çıktığına, hatırlamamak istiyorsun beni.. Sen yat, kalk benim karşıma çıktığına şükret Elfida. Başka kimsenin karşısında şu hâlde olamazdın çünkü."

Haklı mıydı?

Tabii ki de haklıydı.

Yıllardır karşısından geçtiğim bütün o adamları düşündüm. Hangisini dolandırmış olursam olayım şimdiye en iyi ihtimalle yaşamıyordum.

Yakalandığım takdirde elbette..

Ama Elfida Alaner yakalanmazdı. Daha önce hiç yakalanmamıştı. Ben ağa takılmazdım. Ben ancak kendi isteğimle o ağa girer, avcının biraz sevinmesine müsaade ederdim.

Ama Kurşun haklıydı. En basitinden Koca Adamı bile dolandırmış olsam, bütün geçmişimize ve ilişkimize rağmen tek bir kurşunla öldürürdü beni.

O yapmıyordu.

Onun hakkında duyduklarım çok fazlaydı. Gördüklerim değil belki ama araştırdıklarım, okuduklarım, bildiklerim.. O iyi biri değildi. Benim hayatımda nispeten iyi olabilirdi, hatta bizim aramızdaki kötü ben olabilirdim. Ama o birilerinin baş rolü olduğu hayatların en kötü karakteriydi.

Koca adam bile beni uyarmıştı ona karşı.

Hiçbir şey bilmediğimi iddia ediyordu. *Benim.*

Kurşun Alpugan'ın yüz hatlarını inceledim. Eğer benim bildiklerim hiç bir şeyse, kimdi bu adam?

"Neden peki Kurşun?" diye sordum sakince.

"Ne neden?" dedi. Anlamamıştı.

"Kimsenin karşısında şu hâlde olamayacaksam, neden senin karşında bu hâldeyim? Neden çekip vurmadın beni."

Bu gerçekten merak ettiğim bir soruydu. Gerçekten beklediğim bir cevaptı.

Onun karşısına çıkmadan önce her şeyi göze almıştım zaten. Ama o göze aldıklarımı yaşatmıyordu bana.

Kurşun sakin bir tavırla yerinde toparlandı ve düşünceli gözlerinin aksine dümdüz bir tavırla suratıma baktı. Birkaç saniyelik tepkisizliği sırasında nefesimi tutmuş, yapacağı açıklamayı dinlerken o bir cevap vermeden sadece ayağa kalktı ve odanın içerisinde yürümeye başladı.

Ağır adımlarla camın kenarına gelip de dışarıya kısaca göz attıktan sonra bana doğru dönerek kalçasını cama yasladı ve iki elini de ceplerine soktu.

"Bir cevap vermeyi düşünüyor musun?" diye sordum tersçe.

"Bilmiyorum Elfida." dedi sakince. "Cevabı bilmiyorum yani." diye ekledi.

Kaşlarım çatılırken rolden çıkmıştım. Gerçekten şaşkındım. "Nasıl bilmiyorsun?" diye sordum.

Bir nefes bıraktı. Gözleri yorgun bakıyordu. Her zaman çok net cevapları olurdu. Bu cevaplar çoğu zaman kırar dökerdi, ama o umursamazdı bile. Oysa şimdi net bir cevabı yoktu öyle mi?

6 Eylül 2022. Sevgilim. Bu kafa karışıklıkları.... Başkasının sana hiç yakıştırmayacağı ama beni sevinçten öldürecek kafa karışıklıkları... Senin aşkının başlangıcına giden yolun başlangıcı.

Biliyor musun?

Bilmiyorsun.

Ben biliyorum.

"Gerçekten bilmiyorum. Niye şu anda yaşıyorsun, karşımda oturabiliyorsun hiçbir fikrim yok." Hafifçe omuz silkti. Arduvazları hala gözlerimdeydi. "Sadece, özür dilememiş olsa da, ilk kez birini affetmeye değer buldum işte."

Ona öylece bakalaldım.

Oturduğum yerde bir milim bile kımıldayamadan, büyümüş göz bebeklerimle onun arduvazlarına bakarken kalp atışlarım kulaklarımdaydı.

Yutkunmayı bırakın, nefes alamıyordum.

6 Eylül 2022. Birine benziyor.

Cama yaslanmayı bırakarak doğruldu ve ağzından çıkanlar onun için çok sıradan, çok önemsiz bir şeymiş gibi kapıya doğru yürümeye başladı.

"Hadi. İşim bitti, çıkabiliriz artık."

Silkelenerek toparlandım ve zorlukla bulabildiğim maskeyi yüzüme oturtarak "Nereye?" diye sordum sertçe. Kurduğu cümlenin içsel değerlendirmesini kendi kendime kaldığımda yapacaktım.

Kapıya ulaştığında elini kapı koluna koydu ve omzunun üzerinden dönerek bana baktı. "Eve." dedi düzce. Kalbim sıkıştı. "Çok yorgunum Elfida. Bu saatte bir de seni koyacak, güvenliği ayarlayacak bir yer bulmakla uğraşamam. Yarın hallederiz orasını. Seninle de oturur konuşur, adam akıllı ne yapacağımıza bakarız."

Akşam olmuştu. Şirkete geldiğimizden beri Kurşun toplantılara giriyor, kendince işleriyle uğraşıyordu. Bu sabah bir gemi patlatmış bir de cinayet işlemişti. Yorulması normaldi.

Kılıç ve Açanay'ın da onun beni öpmesi ve önümde bir cinayet işlemesi konusunda onu rahatlatmayacakları, aksine bir ton laf söyleyeceklerini, belki de çoktan söylemiş olduklarını tahmin ediyordum.

Yine de.. beni evine götürecekti. Her şeye rağmen. Kendince hepsini bildiğine inandığı planlarıma, yalanlarıma, dolandırıcılığıma, hırsızlığıma

rağmen, yine ailesinin yanına sokacaktı beni.

6 Eylül 2022. Konu ben olduğumda nasıl böyle bir adama dönüşüyorsun sen sevgilim?

Başını 'hadi' dercesine salladığında ben hala olduğum yerde dikiliyordum. Biraz naz çekmem gerektiğinin farkındaydım, ama ben koşa koşa ona sarılmak istiyordum.

Bana ne kadar taviz gösterdiği ortadaydı. Bunun ben de farkındaydım, eminim Kılıç, hatta Açanay da farkındaydı. O değil miydi? Yoksa farkında olması da mı umurunda değildi?

"Elfida ben oraya gelirsem buradan hiç de kibar bir şekilde çıkmayacaksın." dediğinde sabrı taşıyor gibiydi.

Derin, oldukça sıkıntılı bir nefes verdim ve başımı havaya kaldırarak sabır dileniyormuş gibi davrandıktan sonra arduvazlarına ateş saçan gözlerle baktım. "Şu an ne sana konuşmanın duvara konuşmakla aynı şey olduğunu bildiğim için zorlamıyorum. Seninle geleceğim. Ama yarın benden bu kadar uyumlu olmamı bekleme Kurşun." dedim soğukça.

Palavra. Hepsi palavra sevgilim.

Bana düz düz baktı. Belli ki içinden 'o ne derse desin benim dediğim olacak' diye düşünüyor ama münakaşaya girecek hâli olmadığından susuyordu.

Kapının önünde beklemeye devam ederken başıyla 'geç' işareti yaptı.

Zorlamadan ayaklarıma yürüme komutunu verdim ve kokusunu genzimden içeri çekebileceğim kadar yakınından geçip de koridora çıktım. Kurşun da benden sonra kapıyı çekip yürümeye başladığında koridorun başındaki asistan kız ayağa kalkmıştı.

Sanki padişah geliyordu..

Biz Kurşun'la birlikte hiç konuşmadan yürümeye devam ederken karşımıza çıkan insanlardan bazıları, benim kim olduğumu anlamak istercesine yan gözle bizi süzüyor, Kurşun'la göz göze geldiklerinde meraklarını gülümseyerek kamufle edip baş selamı veriyorlardı.

Yüzüm ifadesiz olsa da içimden kahkahalar atıyor, zıplıyor, yerlerde yuvarlanıyor ve kabile dansları yapıyordum.

Çok yakışıyorduk.

O meraklı gözlere yansıyan görüntümüz muazzam olmalıydı.

Bitirmek üzere olduğumuz koridordun sonundaki asansörün yanındaki odanın kapısı açılıp da boyu kapı kadar olan Kılıç'ı karşımıza çıkarttığında

aramızdaki bütün uzun mesafeye rağmen keskin buz mavileri, içinde yatan bütün tehditlerle gözlerime saplandı.

Yürümüyor, dahası hareket etmiyordu. Sadece odasının kapısını açmış, kapının eşiğinden Kurşun'la yanyana yürüyen bedenlerimizi izliyor, aklındaki tilkilerin birbirlerine dolanan kuyruklarını çözmeye çalışıyordu.

Şimdi yine ilk zamanlardaki adam gibi bakıyordu bana. Hayatlarındaki bombaymışım ve patlamadan önce çıkarttığım çınlama sesini sadece o duyabiliyormuş gibi..

Kurşun'sa o yokmuş gibi davranıyordu.

Aramızdaki mesafe git gide kapanırken Kılıç'ın gözleri, sanki odanın içerisinden biri ona seslenmiş gibi içeri kaydığında dudakaları da bir şeyler söylercesine hareketlenmişti.

Tam odasının önünden geçeceğimiz sırada Kılıç'ın odasından önüne değil de elindeki kağıtlara bakarak çıkan, bir yandan da Kılıç'la konuşmaya devam eden bir silüet çıktı. Kurşun sağımdan yürüyordu, dolayısıyla kapı tarafındaki oydu ve içeriden çıkan kadın önüne bakmadığından, kadının çarptığı beden de ona aitti.

Kılıç uzanıp kadının kolunu yakalasa da kadın Kurşun'a hafifçe çarpmış ve başını kaldırdıktan sonra düz yolda tosladığı adamın Kurşun olduğunu görmesiyle yüz kasları gerilmişti. "Kurşun Bey, kusura bakmayın. Raporları okuyordum. Görmedim geldiğinizi."

Karşımdaki suratın tanıdıklığıyla kaşlarım çatıldı.

"Önemli değil Elvin. Dikkat et."

O tam yürümeye devam ediyordu ki Elvin de beni fark etti ve "Aa." dedi şaşkınca. "Elfida."

İçime anlamsızca huzursuz bir his ekilirken pek bir samimiyetim olmamasına rağmen "Elvin." dedim kıza. "N'aber?"

Aynı okulda, aynı bölümdeydik. Sessiz sakin, işinde gücünde bir kızdı. Kurşun'un bizim okula konuşmacı olarak geldiği gün, okul koridorunda seminer alanına giderken Dilara ve arkadaşıyla konuşan, onların Kurşun'u tavlama planlarına söylenen kızdı. Aynı zamanda onu Burak'ın davetinde de görmüş, içimden giydiği kıyafetin 2017'liğiyle dalga geçmiştim.

Zararsız bir tipti. Dilara ve tayfasıyla olan arkadaşlığının dışında elbette..

İçime aniden gelen huzursuzluğu ona bağlamamayı seçtim.

"İyiyim." dedi gülümseyerek. Kurşun ve Kılıç da durmuş, bizi izliyorlardı. "Sen?" Kurşun'a kısa bir bakış attı ve "Ne yapıyorsun burada? Sen de mi staj için geldin?" diye sordu.

Konuşması nazik, biraz da çekingendi.

Burada staj mı yapıyordu yani?

Kurşun'la staj için görüşmek isteyen Dilara değil miydi?

Dilara şeytanındaysa, bu avelin burada olması daha iyiydi elbette.

Son zamanlarım Kurşun'la o kadar dip dibe geçiyordu ki uzakta olup da onun hayatını didik didik araştırmama gerek kalmıyordu. Anlaşılan biraz geri kalmıştım.

Kurşun benden önce davranarak "Hayır." dedi tok bir sesle. "Elfida burada staj yapmıyor."

Ben yargılayıcı olmamaya çalışarak Elvin'in saçma çiçekli gömleği ve babetlerine kısa bir bakış atarken Elvin "Ne yapıyorsun ozaman burada?" diye sordu bana bakarak.

Şey canım, ben bu adamı dolandırdım da, sabah da bir cinayet işlediğine tanık olduğum için şimdi beni bırakmıyor. Tabii ki bırakmasını istediğim falan yok çünkü ben yıllardır bu adamın sapığıyım.

Kurşun'un düz bakışıyla pot kırmış gibi mahçup olurken "Kusura bakmayın." dedi utana sıkıla. "Bir anda görünce.. Merak ettim."

Kurşun başını salladığında arduvazları bana çevrilmişti. Bakışından net bir cevap vermemi istemediğini fark ederek Elvin'e gülümsedim. "Daha sonra konuşuruz."

Biz yeniden yürümeye başladığımızda asansörlerle aramızda sadece birkaç adımlık mesafe kalmıştı.

Kurşun'un düğmesine bastığı asansör bulunduğumuz kata ulaşıp da küçük bir sesle kapılarını açtığında sırtımda ürpertici bir bakış hissettim.

Bindiğimizde kapılar kapandı ve birkaç saniyeliğine de olsa sadece Kurşun'un kokusunu soluyabildiğim o huzurlu anda zamanı dondurmak istediğimden başka bir şey düşünemedim.

Bu eve en son geldiğimde şimdikinden bambaşka bir hava vardı.

İçeriye ilk adımımızı attığımız andan itibaren kimseden ne ses ne seda çıkmıyordu. Daha doğrusu, kimseyi görmemiştim bile.

İlk geldiğimdeki o sıcak aile ortamı dağılmış gibiydi.

Kimseden beni bağrına basmasını veya yoluma halılar sererek karşılanmayı falan beklemiyordum tabii ki ama, bu kadar sessizlik de değişikti. Oysa ben kendimi bütün laf sokmalara ve kötücül bakışlara hazırlamıştım.

Kılıç da bizim arkamızdan eve gelmişti ancak Kurşun'la tek bir kelime bile konuşmadan bir yerlere çekilmişti. Açanay zaten ortalıkta yoktu. Lacivert, Mavi, Safir, Lila.. Kimse görünmüyordu. Bir tek birkaç dakika önce holün girişinde Alkım'ı görmüştüm. O da her zamanki enerjik hallerine rağmen oldukça sakin bir şekilde birkaç saniye yüzüme bakmış ve arkasını dönüp üst katta bir yerlere çıkmıştı.

Onların gözünde hırsızın biriydim neticede. Onlar da kendilerince haklılardı kendilerini odalarına kapatmakta. Neydi bu? Kurşun'un kararlarını boykot eylemi mi?

"Aç mısın?" diye soran Kurşun'un ada tezgahın üstündeki meyve tabağında duran mandalinayı soymasını izlerken "Hayır." dedim. Ben de sandalyelerden birine oturmuş onu izliyordum.

Kaşlarını çatarken gözlerini mandalinadan ayırdı ve bana baktı. "Bir şey yemedin sabahtan beri."

"Stresten herhalde." dedim bu benim normal halim değilmiş gibi yaparak. "Acıkmadım hiç."

Kaşları çatık hâlde durmaya devam etse de sanırım stresli olmama hak vermiş olacak ki ısrar etmedi.

"Tamam. Yarım saat sonra falan akşam yemeği hazır olur zaten. O zaman yersin."

Bütün ev ahalisiyle birlikte yenecek bir akşam yemeği.. Ailelerini kandıran bir hırsız sıfatıyla.

Şahsen benim için çok eğlenceli olabilirdi. Ama sanırım biraz yüzüm kızarmış ve mahçupnuşum gibi davranmalıydım. Kurşun benim karşımda merhametini kullanabilen bir adamdı. Belki de ailesinin aksine bana karşı böyle olmasının en büyük sebeplerinden biri de buydu. Üstelik direkt olarak onu kandırmış olmama rağmen.

Kulübede olanlardan ötürü kötü hissettiği de aşikârdı.

"Kurşun." dedim usulca, inceden bir mahçuplukla. "Ben yemeğe katılmasam?"

Soyduğu mandalinayı ikiye bölüp bir parçasını bana uzatırken "Sebep?" dedi sorarcasına.

Mandalinayı aldım. Dışarıdan mimiksiz olsam da içten içe gülümsememi bastırıyordum. Sanırım bana hayatın müşterek olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Gel evlenelim seni bu eve hanım yapayım diyordu..

Veya açlıktan ölüp başına kalmayayım diye düşünüyor da olabilirdi.

"Herkes bana tepkili olacak şimdi. E haklılar da. Zaten başım ağrıyor, bi dünya şey var kafamda. Bir de senin ailenin laflarını çekemeyeceğim."

Aslında yemeğe katılmamak benim için gerçekten daha iyi olurdu. Kurşun'un yemediğimi görüp yine beni zorlamasını istemiyordum. İlk kez bir günü, hem de böyle bir günü, birbirimize hiç girmeden bitiriyorduk. Bunu kavga gürültüyle bozmak istemiyordum. Sanırım bu biraz sabah öpüşmemizden kaynaklanıyordu. Aklıma gelen anla kalp atışlarım normal olmayacak derecede hızlanırken kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Düşüncelerim karışmıştı.

Sahiden sabah öpüşmemizden dolayıydı aramızdaki bu dinginlik. İkimiz de birbirimizin üzerine gitmiyor, sanki her diyaloğumuzun başlangıcından birkaç saniye sonra o ana dönüyorduk. Biraz birbirimizle atışmaya başlasak, birimiz 'sabah beni öperken iyiydi ama' diye üste çıkacak gibiydik.

"Evet sana laf söylemekte haklılar." dedi düzce. "Neticede burası onların da evi."

Başımı salladım.

Ekledi. "Ama seni bu eve getiren benim Elfida. Sana önceden de söylemiştim, benim yanımda, ben izin vermediğim takdirde kimse sana ağzını açamaz."

Mandalinanın bir parçasını ağzıma atarken "Sağ ol." dedim bayık bir tavırla, içimdeki bütün sevince rağmen. Ne olursa olsun bugün fazla uyumlu olmak sorgulamasına neden olabilirdi. Rolümden şaşmamalıydım. "Yine de katılmak istemiyorum. Aç da değilim zaten."

"Uzatma. Yiyeceksin dediysem yiyeceksin."

Bir mandalina parçasını daha ağzıma atarken burnumdan güler gibi bir nefes üfledim. "Hadi ya?"

Bana kaşlarının altından ters bir bakış attı. "Canımı sıkmaya başlıyorsun."

Bir kaşımı kaldırdım. "Sıkılırsa ne olur?" diye sordum. "Beni de mi öldürürsün?"

Kurşun'un ruh hali aniden sakinlikten o kadar hızlı sıyrıldı ki, tezgaha sertçe vurduğu avucunun çıkarttığı ses beni hazırlıksız yakaladı. "Bir daha sakın," İşaret parmağını bana doğrulttu. "Bu evin içinde böyle bir cümle kurma. Sakın."

"Neden?" dedim pozisyonumu ve bakışlarımdaki boşluğu bozmadan. "Ailen bir katil olduğunu bilmiyor mu?"

İsmimi öyle bir şiddetle bağırdı ki, bir hassas noktaya daha dokunduğumu fark ettim. Elbette onu en çok sinirlendiren şeyler hep ailesiyle ilgili oluyordu.

Şu an özellikle damarına basıyordum, evet. Ama her şey gerçek olsa zaten böyle yapmam gerekmez miydi? Sabah cinayet işlediğine tanık olmuş, normal bir üniversite öğrencisiydim ben.

Gözlerinden çıkan ateşler yemin ederim ki somuta çok yakındı.

"Ne?" diye yükselttim bu kez sesimi ben de onun gibi. "Yalan mı? Sadece gerçekleri söyl-"

Avcunu kırmak, biraz da sakinleşmek için tezgaha bastırırken "Bırak. Gerçeklerle ne işin olur senin?" diye kesti sözümü sertçe.

Güzel bir yerden girmişti.

"Sana yüz veriyorum diye kendini bir şey sanma. Ne o? Öpüştük falan diye sana ne kadar kolay zarar verebildiğimi unuttun herhalde."

Tabii ki de. Canı sıkıldığı takdirde ağzını açıyor, gözünü yumuyordu. Ve başlıyordu dikenli cümlelerini sıra sıra yuvarlamaya.

"Verdiğimiz zararları karşılaştırmayalım istersen Kurşun." dedim soğukça. "Sen daha benim adımı bilmiyorken ben senin banka hesabının içindeydim."

Sadece banka hesabı olsa yine iyiydi.

Öfkeyle bakıyordu. "İyi bok yedin. Aferin sana."

Elimde kalan mandalinayı tezgaha bırakıp da yüksek bar sandalyesinden indiğimde ona ikinci kez bakmadan hızlı hızlı mutfaktan çıkmak için kapıya doğru yönelirken aslında buna engel olacağını çok iyi biliyordum.

Ben daha kapıya ulaşamadan dirseğimin iç kısmına sarılan parmaklarıyla beni iki adım geriletip de yüz yüze bakacağımız pozisyona getirdiğinde dişlerimi sıktım. "Nereye?" diye sordu sertçe. "Git dedim mi sana?"

Kolumu sertçe çevirerek sıkı tutuşundan çabasızca kurtuldum ve "Çekil şuradan ya." diye söylendim. "Git şu artistliklerini başkasına yap. Bana

sökmez."

Aramıza bir adımlık bir mesafe bırakacak şekilde geriye çekildiğimde Kurşun beni kısaca süzdü ve öfkesi çok belirgin olsa dalga geçer gibi bir bakışla "Ya sen kendini kim sanıyorsun?" diye sordu. "Allah aşkına, gerçekten soruyorum bak." Bana dik dik bakmayı sürdürürken ekledi. "Veya beni kim sanıyorsun da istediğim takdirde bir şeyleri sana söktüremeyeceğime inandın?"

"Ya Ku.."

"Hep aynı şey, aynı mevzu. Sen benim kim olduğumu biliyor musun muhabbeti. Yeter artık." dedi bağırmasa da ses tonuyla döver gibi. "Bu evdeki konumunun farkına var. Benim üzerime gelme." dedi bastırarak. "Gelme. Şu evdekileri haklı çıkartma."

Kapının dışından gelen ince bir gülüş sesiyle diyalogumuz son bulurken ikimizin de bakışları kapıya kaymıştı.

Lacivert'in alaylı gülüşüne baktım.

Açıkçası kötü görünüyordu. Göz altları kırmızı, yüzü bitkin ve makyajsız, saçlarıysa son derece dağınıktı.

Tipine tezat olarak dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

Her ne kadar oflamak istesem de kendimi tuttum ve bana sabitlediği mavi gözlerine dik dik baktım.

Bu evde, bana Kurşun'dan bile daha kızgın olan biri varsa bu oydu. Hatta Lacivert Alpugan benden düpedüz nefret ediyordu.

Onun umrunda olan çaldığım paralar falan değildi elbette. Abisinin Poyraz'ı öğrenmesinden beni sorumlu tutuyor, Kurşun'un Poyraz'a vereceği muhtemel zararın sebebini ben olarak görüyordu. Kurşun, Lacivert'e karşı nasıl bir tutum aldıysa, ona göre bu da benim yüzümden olmalıydı. Kısacası prenses hayatını mahvetmiştim.

Vah vah, ne de büyük dertler vardı böyle(!)

"Ne oldu abi?" dedi Lacivert omzunu yasladığı mutfak kapısından ayrılmadan. "Hırsızı tuttun eve soktun. *İkinci kez.* Bir de üstüne şikayet mi ediyorsun konumunu unutuyor diye."

Ağzımı kapalı tutmak için çaba sarf etmem gerekti. Kurşun'un önünde canından çok sevdiği biricik kardeşini ağlatırsam sanırım bu onun gözündeki itibarımı olumlu anlamda etkilemezdi.

Kurşun, Lacivert'e daha önce görmediğim kadar ilgisiz bir tavırla "Çekil." dedi. Gözleriyle bana dışarı der gibi bir işaret yapıp da mutfak kapısına doğru ilerlemeye başladığında ben de onunla birlikte yürüyordum.

Ama Lacivert pes etmedi. Bu kez koridorda bizi takip etmeye başlamıştı. "Bu evde de kimsenin doğruları duymaya tahammülü kalmamış."

Kurşun bir adım önümde yürürken arkasına bile bakmamıştı. Aynı şekilde ben de hemen arkamdan yürüyen Lacivert'i duymuyor gibi davranıyordum.

"Kurşun Alpugan dibimize kadar girip de bizi uyutan, dolandıran bir hırsızı öpebiliyor, ama ben bir benzerini yapınca 'Poyraz ölecek, Lacivert de ev hapsine çarptırılacak' oluyor değil mi." Güldü. "Pardon, bir an bu evin çifte standartlarını unutmuşum da. Abim sonuçta bu.. O ne isterse yapar değil mi?" Yine güldü. "Değil öpmek, yarın bir gün Elfida'yla yat-"

Ben nereden ulaştığı hakkında hiçbir fikrim olmayan bu bilgiyle kaskatı kesilirken Kurşun'un adımlarını durdurup da Lacivert'in sözünü bir bakışıyla kesmesi beni ikisinin arasında bırakmıştı.

Arkasına öyle bir hışımla dönüşü vardı ki ben bile bu bakışların muhattabı olmamama rağmen bir adım gerilemiştim.

"Bitir o cümleyi." dedi buz gibi bir sesle.

Muhattabı direkt olarak Lacivert'ti. Ama anlaşılan o Kurşun'un yüzüne baka baka o cümleyi bitirecek cesarete sahip değildi.

Sadece sustu.

Ama Kurşun susacak gibi durmuyordu. "Hadi Lacivert." dedi. "Bitir başladığın lafı." Arduvazlarındaki öfkenin aksine sesindeki sakinlik bir kandırmaca olmalıydı. Sadece sonradan gelecek fırtınayı gizlemeye çalışıyordu.

O lafı bitirdiğine Lacivert'in sonunun ne olacağını ön göremiyordum. Bence o da göremiyordu ki ısrarla ağzını kapalı tutuyordu. Kurşun'sa kendinden oldukça kısa olan Lacivert'e tepeden bakıyor, onun kamburlaşan sırtının aksine dimdik duruyordu.

Kurşun cümleyi onun yerine bitirdi. "Yarın bir gün ben Elfida'yla yatsam bile bana kimse bir şey demeyecek... değil mi? Bunu mu söylemek istemiştin?"

İkisinin ortasında sessizce bir Kurşun'a, bir Lacivert'e ne diyecekler diye anlamak için bakarken kendimi ebeveynleri tartışan bir çocuk gibi hissediyordum.

Ağzından çıkan cümle, kendi sözleri değil, sadece Lacivert'in ağzından çıkanların devamı bile olsa 'benimle yatma' ihtimali beni heyecanlandırmaya yetmişti.

Biri beni acilen o güne yollasa oluyor muydu?

Lacivert gözlerini kaçırıp, mermer koridorun zeminindeki desenleri izlerken Kurşun gözlerini bir saniye bile onun yüzünden ayırmıyordu.

"Elfida'yla Poyraz birse sen de Poyraz'la yatarsın, kimse sana bir şey diyemez yani. Bunu söylemeye çalışıyorsun?" dedi dan diye.

O an Lacivert'in panikle abisinin yüzüne dönen gözleri bile Kurşun'un ona daha önce böyle bir şey söylemediğini ele veriyordu. Gözlerindeki şokla birlikte "Ben öyle bir şey de-" diye kendini açıklamaya çalışırken sözü yeniden kesildi.

"İstediğin buysa çık git Lacivert. Seni tutan yok. Tutabilen de yokmuş zaten orası ayrı." Kurşun çok sinirliydi ama kendisini iyi de frenliyordu. Arduvazlarında parlayan şey hayal kırıklığıydı belki de. "Sen bunca lafın üstüne benim karşıma çıkmış hâlâ Poyraz diyebiliyorsan çık git şimdi."

"Abi-"

"Ciddi söylüyorum. Bu adam, günlerdir yiyip içmeyeceğin, yüzüme bakmayacağın kadar önemliyse gidebilirsin. "

Lacivert, hayal kırıklığını görebiliyor muydu? O muhtemelen sadece öfkeyi görüyordu.

"Ararım ben şimdi Okyanus'u, onlar dünden meraklı zaten, çok sıkıntı çıkartmazlar. İzin versinler Poyraz'a birkaç gün. Takılırsınız kafanıza göre." Cebinden telefonunu çıkarttı. "Çelebi'ye söylüyorum şimdi, git hazırlan ve çık."

İçimden o kadar da salak olmamasını umarken Lacivert'in, Kurşun'un sakinliğine kandığını gözlerimle görebiliyordum.

Sadece deniyordu. Onu kovduğu falan yoktu. O kadar konuşmanın, Kurşun'un kızgınlığının, hayal kırıklığının, ailesini attığı tehlikenin üzerine gitme şansı olsa yine gider mi diye deniyordu. Gerçekten pişman mı, herkesi attığı tehlikenin farkında mı, yoksa yine ilk fırsatta bencillik yapıp arkasını dönecek mi diye deniyordu.

"Peki gidersem eve geri gelebilecek miyim?" diye sorduğunda onun gözlerinde umut parıltıları yanarken Kurşun'unkiler söndü.

Birkaç saniye kardeşinin suratına baktıktan sonra "Tabii ki." dedi sakince. "Sen benim kardeşimsin Lacivert. Sen al bir silah eline, beni vur.. Ben yine de sırt çevirmem sana."

Lacivert gözlerime bir saniye baksa kanmaması gerektiğini görebilirdi aslında. Kurşun'un söylediğinin gerçek olmadığını falan düşünüyor değildim. O, kardeşi onu vursa bile ona sırt çevirmeyeceğini söylerken

yalan söylemiyordu. Ama Lacivert buna kanıp da Poyraz'a gitmeyi seçmemeliydi.

"Eve geri dönebilirsin." dedi Kurşun ve ekledi. "Ama Ankara'daki eve. Annemle babamın yanına."

Lacivert'in gözleri şokla açıldı. Dudaklarını kısaca dişledikten sonra "Ne-" Boğazını temizledi. "Neden?"

"Sen düşünmüyor olabilirsin ama benim bir kardeşim daha var Lacivert." dedi Kurşun. "Mavi'yi de korumak zorundayım. Poyraz'dan gelebilecek herhangi bir zarardan etkilenmesine izin veremem. Poyraz malum bizim düşmanlarımızın adamı. Bu evin içinden laf almamalı. Yorma beni abicim, düşünmesi kolay şeyler bunlar. Ama arada tabii ki gelirsin ziyarete."

Lacivert panikle "Ben bir şey söylemem ki. Gerçekten çok dikkatli olurum. Abi ben senden uzakta yaşayamam. Anne ve babamla kalamam Ankara'da." diye art arda cümleler sıralarken bu sohbetteki konumumu sorgulamaya başlamıştım. Lacivert'in akıllıca davranamayacağını anlayalı çok oluyordu. İkisinin ortasında ağırlığımı birinden ötekine verirken adeta saksı muammelesi görüyordum.

Lacivert ona 'sensiz yaşayamam' dese bile 'gitmeyeceğim' diyemiyordu. Kurşun'un beklediği tek şey buydu aslında.

Omuzlarını silkti. "Yapacak bir şey yok. Karar senin. Biraz düşünebilirsin istersen, bana yarın haber verirsin."

Salak olma Lacivert diye içimden söylenirken aslında onun umrumda olduğu falan yoktu. Kocaman kız kendi kararlarını verip sonuçlarına katlanabilirdi. O da hayatında bir kez olsun sıkıntının ne demek olduğunu öğrenmiş olurdu. Benim tek derdim Kurşun'du. Ben sadece onun üzülmemesi için Lacivert'in doğru şeyi yapıp kalmayı seçmesini istiyordum. Ama onun cevabı zaten çoktan belliydi.

Lacivert başını salladığında Kurşun da kısaca başını eğdi ve koluma bir kez dokunduktan sonra arkasını dönüp yürümeye başladı.

Bu arkamdan gel demek oluyor olmalıydı.

Ben de yeniden peşine takıldığımda kendimi saksıdan ördeğe terfi etmiş gibi gibi hissediyordum.

Holün sonundaki merdivenleri çıkıp da, iki kanatlı büyük ahşap kapıdan içeriye girdiğimizde bizi karşılayan geniş çalışma odasında etrafıma bakınmama fırsat vermeden karşımda beliren surata donuk mimiklerimi bozmadan baktım.

Kurşun önümde olmasına rağmen Açanay'ın göz göze olduğu kişi bendim.

Renkli gözleri ifadesizce benim renkli gözlerimin içindeyken onun kadar, belki de ondan daha ifadesizdim.

Kulübeye gelip beni kontrol ettiği konusunda Kurşun'a yalan söylemişti.

Doğrusu arkasını hesap edemediği, acemice bir yalandı.

Acemilikleri sevmezdim.

Kurşun omzunun üzerinden bana baktığında gözlerimi onun arduvazlarına çevirdim. O da bana doğru bir adım attı ve beni nazik sayılabilecek bir hareketle kapıya doğru yönlendirdikten sonra "Koridordun sonundaki koltuklarda oturup bekle." dedi.

KURŞUN A. ALPUGAN

Elfida odadan çıktığında kapıyı arkasından kapattım ve Açanay'a dönerek suratına baktım.

Şu anda muhattap olmak istediğim insanlar listesinin sonlarındaydı. Yine de başbaşa kalmamızla sert ifadesinden sıyrılıp da gerçek gerginliğini yansıtan mimiklerine dönerek "Konuşabilir miyiz?" diye sorduğunda başımı salladım.

"Konuş."

Beklemeden ağzını açtı. İkimiz de ayaktaydık ama kimsenin oturmakla derdi yoktu. Sadece söyleyeceklerini söylesin ve çıksın istiyordum.

Yanımda çalışan birçok insan vardı ancak bunlardan en üst statüye sahip olanı şüphesiz Açanay'dı.

Ona kızgındım evet, ama Açanay benim sağ kolumdu.

Kimi zaman başına buyruk davranışlarıyla canımı sıksa da benim önümde, ailemin önünde tereddütsüzce siper olurdu. Sadece bana siper olurken kaç silah patlamıştı üzerinde şimdi başlasam sayamazdım bile.

Kılıç da aynısını sayısız kez yapmıştı. Ama Açanay'la onu hiç bir zaman bir tutmamıştım.

Bahsettiğim şey sevgi, değer falan değildi. Kılıç benim dostumdu, Açanay sağ kolum. İkisinin arasındaki en belirgin fark buydu.

Kılıç da Mavzer'deki işlerimde sağ kolum olsa da Açanay daha geniş kapsamlı çalışıyordu. Direkt bütün hayatıma müdahale eder, susmasını söylediğimde dahi fikrinin arkasında kalmak için bütün direncini ortaya koyardı.

Belli ki birazdan yine aynısını yapacaktı. Kılıç elbette ona her şeyi yumurtlamıştı ama önce kendini aklaması gerekiyordu.

"Kurşun, öncelikle Elfida konusunda sandığın kadar kötü niyetli değildim." diye girdi konuya uzatmadan. "Tamam, iyi niyetli de değildim ama sana yalan söylememin sebebi o an başka çarem olmamasıydı. Biliyorum, çok istesem bir çare üretirdim, onu kontrol ettirirdim. Ama yapmadım. İstemedim. Önemli görmedim. Lafını dinlemem gerekirdi biliyorum, özür dilerim bunun için. Ama eğer dürüst olmamı istiyorsan, bugün olsa bugün de Ankara'daki işi, bir hırsızın bakıcılığını yapmaktan önemli bulur ve giderdim."

Böyleydi işte. Körü körüne dürüsttü her zaman. Elfida meselesi, bana söylediği nadir yalanlardandı. Bazen benimle kavga eder, sonunda ne kadar canını yakacak olursam olayım doğru bildiğinin arkasında dururdu.

Gözlerimi onun yüzüne sabit olacak şekilde aşağıya dikmiş, kollarım göğsümde beklerken bir kaşımı kaldırdım. "Sen kimsin ki?" diye sordum düzce, sakince. "Sen kimsin ki benim işlerimi kendi önemli bulduğun şekilde hallediyorsun?"

Onu azarlamıyordum, sadece soruyordum.

"Ben senin için çalışıyorum Kurşun. Ama asistanın veya sekreterin değilim. Emir kulun da değilim. Ben senin sağ kolunum. Ben senin canından sorumluyum. Ağzından çıkan her bir kelimeye ne kadar saygı duyduğumu biliyorsun ama bazen elimdeki iki işten biri, diğerinden daha önemli olduğunda ve sen bunun farkında bile olmadığında önemli olana öncelik vermek için insiyatif kullanabilecek konumdayım. Çünkü benim görevim sana para kazandırmak değil, bir hata yaptığımda, bir gecikme yaşandığında kaybolacak şeyler para değil, ne bileyim bir iş dosyası değil. Hayatın." dedi bastıra bastıra.

Başımı iki yana salladım. "İnsiyatifi ancak benim de onay vereceğimden emin olduğun anlarda kullanabilirsin. Emin değilsen de bana haber vermek zorundasın, çünkü sen ortağım değilsin. Çalışanımsın. Boşuna kıvırıyorsun, ben senin zihninin içini biliyorum."

Gözlerini gözlerimden ayırmadı. "O kız," Başını iki yana salladı. "Kurşun, o kız bu ailenin sonu olacak."

Nefesimi bıraktım. Başlıyordu.

Bana doğru bir adım attı ve gözlerinin arka planında yatan şokla birlikte koluma dokundu. Sanki onu dinlediğimden ve anladığımdan emin olmak istiyordu. Açanay gerçekten endişeleniyordu.

"Sen bugün ne yaptın?" diye sordu, ama cevap beklemiyordu.

Ben de vermedim zaten.

"Sen o kızın önünde bir adam öldürdün." Kolumdaki parmaklarını sıktı. "Sıradan birini de değil Tarık Altınsoy'u öldürdün. Bu ülkenin en ciddi iş insanlarından birini, Elfida'nın dedesinin birlikte çalıştığı bir adamı öldürdün." Elini kolumdan çekti ve sakince onu izlemem onu delirtir gibi, sanki ben işin ciddiyetinin farkında değilmişim ve bu onu çıldırtıyormuş gibi ellerini saçlarından geçirdi.

"Düşünüyorum, düşünüyorum. En son ne zaman böyle bir aptallık yaptın, düşünüyorum. Ve bulamıyorum Kurşun." dedi kocaman açtığı gözleriyle. "Seninle çok fikir ayrılığı yaşadığımız oldu, işin sonunda ben hep paşa paşa senin savunduğun en yanlış yolun bile en doğru sonuca çıktığını kabul ettim. Ama bu değil Kurşun. Sen de bu değilsin. Kimsenin hatasını hoş görmezsin sen, affetmezsin, müsamaha göstermezsin." Açanay nadiren gamsızlığı köşeye bırakıp da böyle panik içerisinde görünürdü. "Şimdi sadece soruyorum. Sen ne yapıyorsun?"

"O an öyle olması gerekti. Ben de öyle yaptım Açanay." dedim düzce. Deri, ikili koltuğa oturdum. "Kimseye hesap verecek hâlim yok."

"Hesap verme zaten." dedi kendini karşımda duracak şekilde konumlandırırken. "Sadece açıkla. Planın mı var, nasıl olsa çekip vuracaksın onu da önemi mi yok, başka bir şey mi düşündün, yem mi yapacaksın onu? Lütfen bana açıkla ki ben senin delirdiğini düşünmeyeyim."

Hiçbirini yapmadığımı biliyordu.

"Bittiyse çıkabilirsin."

"Bitmedi." dedi sesini yükselterek. "Onu eve getirmenden bashetmedim henüz." Es verdi. "Ondan önce şirkete götürmeni. Ne yapıyorsun ben gerçekten anlamıyorum? Herkesin gözüne sokuyorsun onu."

"Ne çok biliyormuşsunuz siz arkadaş ya." diye söylenirken başımı geriye yatırdım. "Bir Kılıç, bir sen. Valla, hayran kalıyorum."

"Hala dalga geçiyorsun."

"Dalga geçmiyorum."

"O zaman aklını falan kaybettin çünkü şu an karşımda duran süzme salak adam Kurşun Alpugan değil. Kaç Elfida geldi geçti ya hepsinin arkasından Fatiha okuduk uğurladık. Ne var bu kızda, ne var anlamıyorum?"

Ben de anlamıyordum ki.

"Saldım çayıra Mevlam kayıra gidiyorsun. Yarın çıkıp da onu sağ kolun yaparsan şaşırmayacağım. Bir o kaldı ya. Hayır, sıradan biri olsa yine bir nebze, bak bir nebze anlamaya çalışacağım ama hırsız bu ya. Seni dolandırdı. Ne oldu, Stockholm Sendromu'nun farklı bir varyantına falan mı yakalandın anlamadım ki?"

Başımı yasladığım yerden kaldırıp da gözlerimi Açanay'a diktiğimde artık susması gerektiğini anlayarak saçmalamayı kesti fakat hala gözlerime beni ikna etmek ister gibi bakıyordu.

Şimdi ona 'git onu öldür' desem dünyanın en mutlu insanı olurdu.

Elfida dünyanın en ölü insanı olurdu.

Bense dünyanın en öfkeli insanı olurdum.

Kısacası, hiçbirimize bu kadar büyük sorumluluklar yüklemeye gerek yoktu.

"Kes artık. Başım ağrıyor, çık dışarı."

Açanay sadece birkaç saniye sustuktan sonra söylediklerimi kâle almadan devam etti. "Sen onunla böyle bile konuşamıyorsun." dedi tespit yapar gibi.

Ben onunla böyle konuştuğumda o, Açanay'ın bile benimle konuşamayacağı şekilde cevap veriyordu.

Belki de hayatımda ilk kez uzunca of'lamak istiyordum. Açanay konuştukça kafamın içerisinde susturduğum o ses karşıma dikilmiş, konuşuyor gibiydi sanki.

"Kurşun." dedi Açanay yavaşça, gözlerimin içine bakarken bana söylenebilecek en mantıksız kelimelerle bir cümle oluşturup da ağzından yuvarlamadan hemen önce. "Sen aşık mı oldun?"

Ağzından çıkan saçma cümle yüzüme tokat gibi vururken sertçe "Kes saçmalamayı, çekil karşımdan dedim Açanay." dedim. "Aşk kim, ben kim?"

Aşık değildim.

Olsam, olmazdım ama eğer olsam.. Değil beni dolandıran kişi, dünyanın en kötü insanı bile olsa tutar elinden bunu söylerdim. Kimse bana ağzını açamazdı.

Ama ben sadece Elfida'ya değil, kimseye aşık olmazdım. Laf olsun diye demiyordum bunu. Üç günlük saçma sapan hisler uğruna ne canlar

verilmişti, ne kayıplar verilmişti etrafımda. Ben asla o aptallardan olmazdım.

En basitinden Lacivert bile aşk sandığı saçmalık uğruna bana karşı geliyordu. Kimse ne kadar gerizekalı göründüğünün farkında değildi.

"Onu bırakma diye yaptın değil mi?" diye sordu dan diye. Artık bakışlarındaki endişe gitmiş, yerini başka hislere bırakmıştı. Daha öfkeli, daha sorgulayıcı hislere. "Onun karşısında birini öldürürsen eğer onu öylece salamazsın diye yaptın. Elfida'yı elinde tutmaya mecbur kalmak için yaptın!" diye bağırdı.

Koltuktan hızlıca kalkıp da Açanay'ın kolunu sertçe kavrarken yüzümü aşağı eğerek ona biraz daha yaklaştırdım. "Kes sesini artık. Kes! Kendine gel."

Sinirle güldüğünde derdini biliyordum.

"Aşık mı oldun?" diye sordu tane tane, çenesi titremesin diye dişlerini sıkarken.

Sıkıca tuttuğum kollarındaki gerginliği hissedebiliyordum. Bu konu kapanmazsa Açanay'ı zapt etmek iyice zorlaşacaktı.

"Aşık olmadım Açanay." dedim onun aksine sakince, ikna olması için gözlerinin içine bakarken. En azından birinizin sakin kalmaya ihtiyacı vardı ve şu durumda bunu yapabilecek kişinin o olmadığı açıktı.

Bu konuda ona kızacak bir şeyim yoktu. Açanay tepkisinde sapına kadar haklıydı.

Renkli gözleri, aşık olmamış olmama çaresizce inanmak için gözlerimi tararken ona bütün netliğimle bakışlarımı görmesi için izin verdim.

Bir yandan göz bebeklerinde karşı koymaya çalıştığı intikam hissi parlıyor, aşık olma ihtimalim, onun zihnini derinliklerindeki o sesi ortaya çıkartıyordu. Açanay'ın davası kapanmamıştı. Asla kapanmayacaktı.

Kollarını ellerimden kurtardı ve bana doğru bir adım daha atarak işaret parmağını göğsüme bastırdı. Dudakları soğukça kıvrıldı. "Bence de olma. Çünkü senin bana bir aşk borcun var Kurşun... Bunu asla unutma."

Göğsümdeki elini kendi avcuma hapsettim ve yavaşça dudaklarıma götürüp sakinleşmesi için hafifçe öptüm. "Unutmam."

Kalbinin acısını yüzüne vurmamak için büyük bir çaba sarf ederken dudaklarını bir kez daha araladı.

"Sen benden aşkımı aldın, ben de senden aşkını alacağım."

Başımı salladım. Açanay'ın hayatının acısı, benim aldığım ahlardan sadece önemsiz bir tanesiydi. Bende ondan yüzlercesi vardı, Açanay'ı

anlıyordum. Acısına saygı duyuyordum. Ama onun için hiç üzülmemiştim.

Ben sadece gerekeni yapmıştım.

Bektaş'ı öldürdükten sonra, Açanay bana asla aşık olmamam için söz verdirtmişti. Gözyaşları ve çığlıkları arasında söylediği sözler kulaklarımda çınladı. *'Sakın aşık olma Kurşun. Sakın aşık olma ki sana şu an çektiğim acıyı çektirmek zorunda kalmayayım. Sakın!'*

Açanay'ı kendime çekip de o derin nefesler alarak sakinleşmeye çalışırken sadece kendine gelmesi için bekledim. Hayatta herkesin bir zaafı vardı. Açanay Zorlu'nun dahi bir zaafı vardı... Yıllar geçmesine rağmen hala ölü bir adamdı Açanay'ı bile bu hâle getirebilen o şey.

Şu anda ağlamıyordu. O ağlamazdı. Hayatımda sadece bir kez ağladığını görmüştüm. Bir mezarlığın başında saatlerce parmağındaki yüzüğe bakarak ağladığı an, son ağladığı andı.

Benden gizlice evlenme kararı almasının bir sonucu olmalıydı. O sonuç bir sondu maalesef. *Onların sonu.*

"'Seni aptal birine dönüştürüyor Açanay' dedin." dedi başı göğsüme yaslıyken usulca, benim yıllar öncesinde ona kurduğum cümleleri tekrarlayarak. "'Kafanı eskisi gibi kullanamıyorsun' dedin. 'Gün geçtikçe kafan onunla doluyor.' dedin. 'Yarın bir gün onun için kendini siper edersin, birileri beni, ailemi ve onu karşı karşıya koyar ve sen onu seçersin.' dedin. Benim tek, ufacık, kimseye zarar bile vermeyen ilk ihmalkârlığımda aşık olduğum adamı gözlerimin önünde öldürdün."

Aşık olduğu adamın katilinin göğsünde sakinleşiyordu şu an.

"Hayatımda bir kez, sadece bir kez birilerinin maşası, koruması, sağ kolu değil, birinin sevdiği birisi olmuştum. Sadece bir kez öncelik olmuştum. Sen izin vermedin."

"Ben nefes alamazken gelip bana 'Hayatta aşktan önemli şeyler vardır Açanay, ölenle ölünmez' dedin." Başını göğsümden kaldırdı ve gözlerime baktı. "Sen o gün bana dedin ki 'Ben asla aşık olacak kadar aptal bir adam olmayacağım, olursam sen de onu öldürürsün. Alırsın intikamını.'"

Başını iki yana salladı. "Şimdi aptal bir adama dönüşmeye başlıyorsun. Benim o gün yaptığım hatadan çok daha büyük hatalar, ihmalkârlıklar yapıyorsun... Ama aşık olma. Sakın olma. Olma ki, sana küçümsediğin acımın bin katını çektirmeyeyim. Bunu istemiyorum, yapma."

"Olmayacağım." dedim söz verir gibi. "Tamam mı? Hadi çık şimdi, hava al."

Bana son kez baktı ve birkaç saniye boyunca derin nefesler alıp bakışlarındaki bütün kırgınlık kırıntılarını bile yok ettikten sonra arkasını döndü ve odadan çıktı. O kimsenin yanında az önce gözüktüğü kadar güçsüz gözükmezdi. O yanını bir tek benim görmeme müsaade ederdi. Açanay Zorlu her zaman, herkesi duygularının olmadığına inandırmak zorundaydı.

Kapı ardından kapanır kapanmaz gözlerimi bir saniyeliğine kapattım ve yeniden açtım.

Kılıç, Bektaş öldükten sonra Açanay'ın delirdiği zamanlarda bana yanımda 'patlamaya hazır bir bomba' tutamayacağımı söylemişti.

Ama Açanay'ın sadakati aşkından büyüktü.

Hayatım boyunca bir an bile kendi geleceğimde 'aşk' diye bir şeyin olma ihtimalini dahi düşünmemiştim. O nedenle Açanay benim için bir tehlike olamazdı. Bana başka bir zarar zaten veremezdi. Bunu istemezdi, istese de ben müsaade etmezdim. Ancak ona verdiğim o söz, elimi kolumu bağlıyordu. Sadece aşık olursam

Açanay benim için bir tehlikeye dönüşürdü.

Topuk sesleri kaybolduğunda odadan çıktım ve Elfida'yı ararcasına gözlerimle koridor sonundaki koltukları taradım.

İstese bütün bu konuşma boyunca kapıyı dinleyebilirdi.

Ancak bir şey duyamazdı.

Çalışma odamın kapısı ses geçirmez özellikteydi.

Yine de konu Elfida olunca her şey mümkün oluyordu fakat onu tekli koltukta bacaklarını yukarı kıvırmış, başını da kolçağa yaslamış hâlde uyurken gördüğümde bu ihtimali unuttum.

Adımlarım ona yaklaşarak aramızdaki mesafeyi git gide kapatırken suratı daha net görünür hâle geliyordu.

Beyaz tenine mükemmel oranlarla serpiştirilmiş benlerini izlerken adımlarımı durdurarak başında öylece durdum.

O dudakları tekrar öpmek istiyordum.

Ama bu tek seferlik bir hataydı.

Açanay şaka yapmazdı. Yapamayacağı şeyi dillendirmezdi. İşin kötü yanı, ben bu kez Açanay'a engel olamazdım.

Ağzımdan çıkan söz, gerçekleşirdi.

Ona bir can borcum vardı ve ben bir gün aşkın a'sına düşersem, Açanay borcunu alacaktı.

Elfida'ya karşı kinli olmasını anlayabiliyordum.

Neticede Elfida'yı kontrol etmeye gitmesi hakkında bana yalan söylediği için Bektaş'ın ölüm yıl dönümünde, onun mezarlığında bile olamamıştı.

Üstelik ben Elfida'yı yaşatarak, evime sokarak, bir cinayete tanık olmasına izin vererek Açanay'ın aşkına bedel olan hatasının yüz katını yapıyorken...

Benden nefret etmemesi ilginçti.

Aslında pek de değildi.

Minnet duygusu nefretinin önüne geçiyordu.

Düşüncelerimden silkelenerek sadece bir adım önümde karakterine ters bir masumlukla uyuyan kadına bakmayı durdurmak için "Elfida." diye seslendiğimde önce uzun kirpikleri titredi, sonra göz kapakları yavaşça kalktı ve uykulu gözleri beni buldu.

Koltukta doğrulurken "Hı?" diye mırıldanmıştı. Gözlerini ovuşturdu ve başını kaldırırken "Bitti mi?" diye sordu.

"Bitti." dedim. "Gel. Sana odanı göstereyim, dinlen biraz."

Bugün onun için zor bir gün olmasını anlıyordum.

Başını sallayarak kalktı ve bu katta bulunan misafir odasına doğru peşimden gelmeye başladı.

Bense kokusunu daha az duyabilmek için daha yavaş nefes almaya başladım.

ELFİDA ALANER

Hayır, bu kez numara yapmıyordum.

Koltukta gerçekten de fazlaca mayışmış ve uykuya tam anlamıyla dalmamış olsam bile kestiriyor sayılabilirdim sanırım.

Hava yavaş yavaş kararmaya başlıyordu. Bu demekti ki uyuyabilmem için daha çok saatler geçmesi gerekiyordu. Güneş doğmaya başlar başlamaz gözlerimi kapatacaktım.

Kurşun'un arkamızdan kapattığı kapının önündeki birkaç adımlık holü yürüdüm ve bana tahsis edilen yatak odasında yatağın bulunduğu kısma

ulaştım. Kapıdan girdikten sonraki küçücük koridorda sağda lavabo kapısı vardı, onun dışında odanın içerisinde başka bir bölme yoktu. Sade, beyaz ve bej tonlarında düzenlenmiş bir misafir odasıydı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa ben kendi odamda olacağım."

"Tamam." dediğimde elini kirli sakallarında kısaca dolaştırdı ve "Şu duvardaki gece lambasını yakabilirsin, istersen." diye ekledi.

Gözlerim bahsettiği yere kaydığında dudaklarım titredi. O ışığın bu odaya ait olmadığına kalıbımı bile basabilirdim.

"Teşekkürler." dedim. "Benim için mi aldın?"

İnkâr etmesini bekliyordum ama o bakışlarıma sakince karşılık verirken "Evet." dedi. Kaşlarım havalandığında "Uyuyamayıp da yine küçük ışık, küçük ışık diye başımı şişirme diye." diye ekledi.

Dudaklarımı ıslatırken başımı salladım. "Öyledir."

Başını yana yatırdı. "Başlama yine."

Ellerimi teslim olurcasına kaldırdım ve ona arkamı dönüp yatağa doğru yürümeye başladım. En azından odada televizyon vardı da sabaha kadar sıkıntıdan baygınlık geçirmeyecektim. "Çıkabilirsin."

Sükunet beni sıkıyordu. Buna kanaat getirmiştim.

"Normal bir insanın, seni balkondan aşağıya sallandırmamak için göstermesi gereken çabanın farkında mısın?" diye sordu son derece ciddi bir şekilde, bulunduğu yerden kıpırdamadan.

Yatağın battaniyesini kaldırırken "Geçinmesi zor biri olduğumu söylerler." diye mırıldandım.

Sevmesi zor biri olduğumu, sevgilim.

Kurşun bir yorum yapmadı.

Ama sen çok seveceksin.

Sadece odadan çıktı ve kapıyı ardından kapattı.

Kurşun A. Alpugan

Elfidanın odasından çıkıp da kendi odama çıkan merdivenleri tırmanırken şakaklarım ağrıyordu.

Zihnim karışıktı.

İlk kez ev üzerime üzerime geliyor gibi hissediyordum.

Telefonuma düşen bildirim sesiyle eş zamanlı olarak merdivenleri bitirip de odama giden koridora girerken cep telefonumun ekranındaki mesajı okudum.

Safir

-Teşvikiye'deki gece kulübüne gitmemiz gerekiyor. Ercan'lar orada. Gelen habere göre Ekrem, hatta büyük ihtimalle Teo da orada olacakmış.

-Siz Kılıç'la gidin. Ben gelemem.

-Açanay?

-Onun biraz dinlenmesi lazım.

-Biz ikimiz çok dikkat çekeriz orada abi. Niyetimiz direkt belli.

-Sen neden gelemiyorsun?

-Ben gelsem dikkat çekmeyecek miyiz amına koyayım?

-Elfida'yı Açanay'la birlikte evde yalnız bırakamam.

-Onu da alıp gelsen? Kızlar gelsin hatta. Onları çıkartmışız gibi olur, dikkat çekmez. Siz takılırken ben iki dakika odadan alacağımı alırım, çıkarız. Bir daha zor denk gelir üçünü de aynı anda yakalamak.

-Teo yalnız mı?

-Okyanus'u bilmiyorum. Ama Poyraz'ı soruyorsan, o yokmuş. Ankara'ya yollamışlar iki günlüğüne.

-Tamam.

Ufak durum değişikliğiyle odama gitme planım sekteye uğrarken aşağıdakilere haber vermek için adımlarımı yeniden merdivene yönelttim.

Elfida'yla dışarıda görünmek ne kadar iyiydi bilmiyordum.

Onu, kardeşlerimle aynı masada oturtmak ne kadar iyiydi onu da bilmiyordum.

Lacivert'in yüzüne bile bakmak istememem ise iyi değildi, bunu biliyordum.

Bu akşamın benim açımdan iyiden çok uzak geçeceğini de bilmek için, yaşamama gerek bile yoktu.

••••

....

Bölümü sevdiniz mi canlarım?
Gelecek bölümde sizce neler olacak?
Lütfen panoda yaptığım duyuruyu okuyun♡

....

Bölüm 14

Oy ve yorumlarınızı bekliyorum.
Keyifli okumalar

~

ELFİDA ALANER

Artık anlamaya çalışmayı bırakmıştım.

Neden ani bir kararla, dünyanın en saçma kadrosu olarak bir bara gittiğimizi bilmiyordum. Tabiri caizse herkeste bıçak kemiğe dayanmış hâldeyken ve herkesin herkesle bir problemi varken eğlenmeye çıkmak kimin fikriydi?

Şu anda onu takip ederek odasına doğru ilerlediğim Mavi öylesine dışarı çıktığımıza inanıyor olabilirdi. Ancak ben bir aptal değildim elbette.

Muhtemelen o barda halletmeleri gereken bir iş vardı ve dikkat çekmemeleri gerektiğinden yanlarında onları sürüklüyorlardı. Kurşun bana evde tek bırakacak kadar güvenmediğinden beni de peşlerine takmış olabilirdi.

Birkaç dakika önce odama gelip bana dışarı çıkacağımızı, Mavi'den kıyafet almamı söylemişti.

Mavi'yse Lacivert'in aksine şaşırtıcı derecede... sessizdi. Bana ters bakışlar atmıyor, laf sokma çabalarına girmiyordu.

Zaten başarılı olma şansı da yoktu.

Odasının içine girdiğimizde kapıyı arkasından kapattı ve beni küçük bir kapıyla ayrılan giyinme odasına doğru yöneltti. "Sen istediğini seç."

Başımı sallayarak kıyafetlerine göz gezdirirken yüzümü buruşturmamak için resmen kendimi zorlamam gerekti.

Canlı renklerin bütün tonlarına sahip kıyafetlerinde kendime uyacak bir şey bulmak zor gibi görünüyordu. Her şey fazla cıvıl cıvıldı.

Kendim de renkli giyiniyordum elbette ama tarzlarımız pek benzer değildi. Onun kıyafetleri fazla.. 'cici' duruyordu.

Kendisi kapıya yaslanmış, sakince beni beklerken çok uzatmak istemeyerek hızlıca bulabildiğim birkaç düz parçayı gözüme kestirdim. Çok özenesim de yoktu açıkçası. Hatta onlara dahil olasım bile yoktu. Eminim herkes aynı şeyi düşünüyordu.

Lacivert'le Kurşun'un arası zaten fırtınalıydı. Kılıç'la Kurşun'un, hatta Açanay ve Kurşunun da birbirlerine gergin olduklarını biliyordum. Kendimden bahsetmeme gerek bile yoktu zaten.

Elimdekileri Mavi'ye doğru gösterdim. "Bunları giymemde bi problem var mı?" Ne de olsa onun kıyafetleriydi.

Başını iki yana salladı ve "Yok." dedi kibarca, küçük bir gülümsemeyle. "Nasıl olsa sonra çöpe atacağım."

Sanırım laf sokma konusunda biraz yanılmıştım.

Gözlerimi devirmemek için çaba sarf ettim ancak o da kendince haklıydı, ne diyebilirdim ki. Ne de olsa onu takan yoktu. "Çanta da vereyim sana." diyerek farklı bir bölmeye yöneldiğinde sadece bekliyordum.

Çantaya koyacak bir şeyim olmadığını belirtmeli miydim? Ne telefonum, ne cüzdanım, hiçbir şeyim yoktu. Kurşun'la telefon işini konuşmayı aklıma yazdım. Nil kafayı yiyor olmalıydı. Dedem de arayıp ulaşamazsa sinirlenebilirdi.

Mavi, elinde bir mini Chanel'le bana doğru yaklaşırken kısa bir teşekkür ettim ve üzerimi değişebilmem için beni yalnız bıraktığında uzun bir nefes verdim. Bu gece gerçekten de çok sıkıcı olacaktı.

***

(Kombini böyle düşünebilirsiniz ballarım.)

Kapının önüne çıktığımızda üç araç, garajlarından çıkarılmış hâlde bizi bekliyordu.

Gözlerim otomatikman köşede Safir'le birlikte dikilmiş, sigara içen Kurşun'a kaydığında içime bütün oksijeni doldurmak istedim.

Sigaradan nefret ederdim, onun yaptığı pek çok şeyden ettiğim gibi... Ama onun sigara içişine bile hayrandım, diğer bütün nefret ettiğim hareketleri gibi.

Lacivert'in de Alkım ve Kılıç'la birlikte içeriden çıktığı an, varlığımızı fark edip de buraya doğru döndükleri ve bizim göz göze geldiğimiz andı.

Arduvazları benim gözlerimde tutunduğunda bu mesafeden bile içime işlemeyi başarıyordu.

Kesik bir nefes aldığım sırada gözleri tepkisizce gözlerimden ayrıldı.

Yeniden evsiz kalmak gibi hissettirmişti.

Düşüncelerimden kopup da ana odaklanmaya çalışırken herkesin burada olmasıyla birlikte Kurşun ve Safir'in de sigaralarını söndürerek hareketlendiklerini gördüm. Arduvaz gözler kısaca, tartarcasına herkesin üzerinde dolaştıktan sonra dudakları aralandı. Zaten sanki herkes kıpırdamak için ondan komut bekliyordu. "Lacivert ve Mavi, Çelebi'yle gidiyor." Alkım, Kılıç ve Safir'i işaret etti. "Siz birlikte gidin. Elfida da benimle gelecek."

Onunla baş başa geçireceğim fazladan otuz dakika kulağa cennet gibi geliyordu.

Lacivert'tin boğazından küçük, uyuz bir ses çıktı. "Elfida'yı görünce hırsızlığa özeniyorum vallahi. Yediği önünde yemediği arkasında, baksana gece eğlencesine bile çıkarılıyor." Dudaklarını büktü, güya ifadesizce onu izleyen Kılıç'la konuşuyordu ama Kurşun'un bakışları onun üzerine

saplanmıştı bile. "Ama dikkat edelim başka hırsızlar duymasın. Maazallah sonra özenip bize dadanırlar, hepsini besleyecek yerimiz yok burada."

Salına salına Çelebi'nin onun için açtığı kapıdan arabaya bindiğinde ben çoktan Kurşun'un Jaguar'ının ön koltuğuna yerleşmiştim. Kapıyı kapattım.

Aslan ve sinek diyordum içimden. *Aslan ve Sinek.*

Hayatımın hiçbir evresinde, yediği lafa susan biri olmamıştım. Kimsenin karşıma geçip de dilediğince konuşabildiği biri olmamıştım. Şımarık bir aptalın laflarını kendime dert edinemeyeceğim kadar fazla şey görmüştüm bu hayatta ancak yine de içimde oluşan Lacivert'in ağzının ortasına bir tane geçirme dürtüsüne karşı koymaya çalışıyordum şu anda.

Onun haksız olduğunu düşünmüyordum. Sadece aptal olduğunu düşünüyordum. Ve bunun kendimle çok da bir ilgisi yoktu. Bana istediğini söyleyebilirdi, kendini yerlere atabilir, çığlıklar atarak bana küfredebilirdi.. Beni biraz bile incitmezdi.

Ama Kurşun'u incitmişti.

Lacivert'e döndüğünde hayal kırıklığıyla parlayan göz bebeklerine her baktığımda, Lacivert'in nefes alışı bile batıyordu bana.

Evet belki onlar kardeşti. Bugün küser yarın barışırlardı, bilmiyordum. Zaten ben nereden bilecektim? Ama ben Lacivert'e her baktığımda sadece bir öncekinden daha aptal birini görüyordum.

Hayatı boyunca o kadar zorluk görmemişti ki, pespembe bulutların içindeki prenses hayatında karşılaştığı en küçük engelde karşısına ailesini, abisini alabilecek bir nankördü o.

Bazı insanların hayallerinde olmak istediği o ütopik karakterdi o. Küçük bir çocuğun ıssız sokakların birinde, soğuk bir kaldırımda bir an önce sabah olması için dua ederken gözlerini kapattığı ve sahip olmayı hayal ettiği her şeydi Lacivert Alpugan.

O çocuğun asla sahip olmadığı, şimdi büyümüş ve çok değişmiş bile olsa, asla sahip olamayacağı şeylere sahipti.

Ama kıymet biliyor gibi gözükmüyordu bile.

Kurşun sessizce arabayı çalıştırırken Lacivert'i aklımdan atmaya çalıştım. İç sesim dışa vurulsa kulağa fazlaca onu kıskanıyormuşum gibi gelebilirdi.

Belki de öyleydi kim bilir.

Ben güçlüydüm. O güçsüzdü. Ben zekiydim, kurnazdım, bir dakikada bin kişinin ayağını kaydırabilirdim. Oysa aptaldı, saftı, şımarıktı. Bugün hiçbir şeyim olmadan sokakta kalsam içim bir saniye bile korkuyla titremezdi. O yanında biri olmadan karanlıkta bakkala bile gidemezdi. Ben Kurşun'u

yıllarca dolandırabilirdim, o ona hayatında söylediği ilk yalanda yakalanırdı.

Tüm bunlara rağmen onu kıskanabilmem düşüncesi mantıklı mıydı?

Mantıklıydı.

Çünkü Lacivert Alpugan'ın bu hayatta ne güçlü olmaya ihtiyacı vardı, ne de çok kurnaz olmaya. O bakkala bile tek gitse korkardı, ama asla korkmayacaktı çünkü kimse onu bakkala giderken tek bırakmayacaktı.

Gözlerim, önümde akan yolun bilincinde bile olmadan dümdüz ileriye sabitlenmişken Kurşun'un kolumdaki teması beni irkiltti. "Elfida."

Gözlerim ona döndü.

Yola çıktığımızın farkında bile değildim.

"Ne oldu?" dedim.

Arduvazları kısıldı. "Asıl sana ne oldu?"

"Bir şey yok."

Sakince kurduğum cümleye inanmadığı barizdi. Kısaca yolu kontrol edip yeniden bana baktı. "Yalan söyleme konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Omuz silktim. "Bir şey olmadı. Düşünüyordum sadece."

Kaşları hafifçe çatıldı. "Neyi?"

Sanırım bir sinir patlaması yaşamam gereken an, şu andı. Onca şeyin üzerine, bu kadar sakin kalmam dikkat çekebilirdi.

Ben daha bu sabah bir cinayete tanık olmuştum. Kim beni suçlayabilirdi ki?

Büyük ihtimalle herkes suçlardı.

Gözlerinin içine bulunduğum durumdan nefret ediyormuşçasına bir öfkeyle baktım. "Senden ve ailenden ne zaman kurtulacağımı."

Dümdüz gözlerimin içine bakarken kolumdaki tutuşu önce gevşedi, sonra yok oldu ve direksiyonda yerini buldu. Bakışları yüzümden ayrılmış, yola çevrilmişti.

Cevabım onu sinirlendirmiş miydi?

"Lacivert'e mi takıldın?" diye sordu bana bakmadan, düzce.

Sinirle gülümsedim. "Senin burnunun ucunu göremeyen şımarık kardeşin tarafından anlaşılmayı zaten beklemiyorum. Onun benim takılabileceğim bir cümle kurabilmesi için kırk fırın ekmek yemesi lazım."

"Düzgün konuş." dedi sadece, ifadesizce.

"Pardon ya," dedim alayla. "Çok ağır şeyler söyledim. Aman duymasın."

"Ne bekliyorsun Elfida?" dedi birkaç saniye bekledikten sonra. Oldukça sakindi. "Sana kucak açamaz."

"Hiçbir şey beklemiyorum Kurşun." dedim ve yılmışçasına ekledim. "Sen ve ailenle ilgili beklediğim tek şey hayatınızdan siktir olup gitmek."

Yirmi saniye boyunca sessizce araba kullanmaya devam ettikten sonra başını salladı. Ne düşünüyordu anlamıyordum. Ne hissediyordu bilmek için her şeyimi feda ederdim tam şu an.

Bunu yapmam gerekiyordu. Kurşun konu ben olduğumda herkesi haklı çıkartacak kadar bağışlayıcı oluyordu. Göz ardı ediyor, sineye çekiyor, önemsemiyordu bir şeyleri. Ama kafasını yastığa koyup her şeyi gözden geçirdiğinde 'Elfida her şeye rağmen neden bu kadar uyumlu' dememeliydi. Şüphelenmemeliydi. Bir yalan daha mı var diye düşünmemeliydi.

"Gideceksin." dedi düzce. "Sadece şimdi değil."

İlk kelimesi kalbimi nasıl çarptırdıysa cümlenin devamı öyle yatıştırdı.

Haklıydı. Bir gün gidecektim.

Şimdi değil ama bir gün.. Ne o olacaktı beni gönderen, ne de aptal ailesi. Ve bugün, hayatlarından def olmamı isteyen o insanlar, ben kapıyı çarpıp çıkarken gözlerinden düşen yaşlarla izleyeceklerdi bunu.

Ben onlardan bana bir aile olmalarını istemiyordum. Sevgilerini istemiyordum. İlgilerini istemiyordum. Onları istemiyordum. Ben Kurşun'u istiyordum. Bana verebileceği her şeyi, sahip olduğu başka hiçbir şey kalmayana kadar bütün parçalarını istiyordum.

Nasıl şuan onun için her hücremi feda etmeye razıysam, o da benim için aynılarını hissetsin istiyordum.

"Ne zaman?" diye sordum bedenimi ona doğru çevirerek. "Bir karar ver ya artık. 'Düşüneceğim' deme. Düşün! Şu gün gideceksin Elfida de. Şu olunca gideceksin de. Bir şey söyle!" diye bağırdığımda direksiyondaki parmaklarının sıkılaştığını gördüm.

"Kolay mı sanıyorsun amına koyayım?" diye bağırdı beklemediğim bir anda beni irkiltecek kadar yüksek sesle. Arduvazları bana döndüğünde bu kez sukûnetten eser yoktu. "Kolay mı hadi kalk git demek!"

"Zor olan ne?" diye çığlık attım. Bütün bedenimle ona doğru dönüktüm şimdi.

Gaza biraz daha yüklendiğinde solladığı arabalardan çıkan korna sesleri onun yüksek tonunu bastıramamıştı. Bir sahil yolundaydık, umarım birazdan denize uçmazdık. Gerçi.. Kurşun'la aynı arabada yan yana ölmek aklıma gelecek en iyi ölüm olurdu.i sanırım.

"Zor olan ne biliyor musun?" diye sordu bağırarak. "Kılıç'ın bir gün gelip, siktiğimin kadınının tekinin Mavzer'de benim karşıma çıkacağı

seviyeye ulaştığını haber verip de her şeyin içine sıçması!" Direksiyondaki parmakları daha da sıkılaştı. "Gözümde erkekten bozma bir şey olarak canlandırdığım kadının, her zaman olduğu gibi sahte olmayı bıraktığı o yüzde birlik anlarda dünyanın en güzel gülümsemesine sahip olması." derken sesini normal tonuna alçalttı. "Garip, heterekromili, normal olmayan gözlerine baktığında 'doğru' hissettirmesi." Direksiyona bir kez vurduktan sonra "Dünyada olabilecek en yanlış insanken." diye bağırdı yeniden. Bense tamamen kilitlenmiştim.

Ama durmadan devam etti.

"Zor olan bilip de susmak Elfida. Bile bile tek bir kelâm etmemek. Bir zarar vereceğini anlayıp da devam etmek." Omuzları kaskatıydı. O kadar bağırıyordu ki kulaklarım çınlamaya başlamıştı. "O zararı verdikten sonra bile bırakamamak. Daha fazlasını yapabileceğini bile bile, ağzından çıkan çoğu şeyin yalan olduğunu bile bile, kızgınlığının, üzgünlüğünün, her şeyinin sahte olduğunu bile bile, insanların gözünde salak yerine konulmama rağmen 'siktir git' diyememek zor olan!"

Arabayı sert bir manevrayla sağa kırıp da sahilin kenarındaki kumları havaya kaldırmayı umursamadan durdurup bana döndüğünde ben kalbi durmuş gibiydim.

Bir dirseğini koltuğun üst kısmına koyarak bedenini bana çevirdi ve sakinleşmek ister gibi birkaç günlük kısa sakallarını düzelttikten sonra "Niye buradasın?" diye sordu gözlerime bakarken. "Hırsızsın sen, yalancısın, gerçek bile değilsin sen Elfida. En başından beri hiçbir zaman gerçek olmadın. Ben bunu bile bile, arabamdasın, evimdesin.. Neden?"

Gözlerine bakakalırken ne diyeceğimi bilmiyordum. Bana kendini bu kadar şeffaf bir şekilde göstermesini beklemiyordum.

"Bilmiyorsun değil mi..?" diye sordu komik bir şeyden bahseder gibi. Çileden çıkmıştı. "Ben de bilmiyorum."

Parmağını bana doğrulttu. "Ve sen.. ben bunu çözene kadar benden bir karış uzağa gitmeyeceksin."

Kurşun Alpugan gözlerimin içine bakıp 'gitmeyeceksin' diye bağırıyordu bana. Bu bir rüya da değildi üstelik. Gerçekliğin en berrak hâliydi.

Gitmeyeceğim sevgilim dedim o an içimden. *Belki de hiçbir zaman, senden bir karış uzağa gidebilecek kadar cesur olamayacağım.*

"Ve sonra şöyle bakıyorsun işte." dedi öfkeyle. Arabayı bir uçuruma sürmek istiyor gibi duruyordu. Bir şeyleri çözememek onu delirtiyordu. "Ne diyorsun içinden, ne geçiriyorsun anlamıyorum. Anlamak istiyorum Elfida.

Bitsin istiyorum bu şey. Git istiyorum. Hiç tanımamışım gibi çık hayatımdan istiyorum."

Ne diyebileceğimi bilmiyordum.

Dudaklarına yapışmak dışında ne yapabileceğimi bilmiyordum.

Karakterinin hiç görmediğim bir yanını gösteriyordu bana.

Onu öfkelendirmek benim kârıma olmuştu. Ve ben onun içini açma fırsatı bulmuşken elbette bokunu çıkartacaktım.

Çünkü bu devam etsin istiyordum.

Suratıma baka baka, çırpınsın istiyordum. Beni çözebilmek için delirsin, çileden çıksın istiyordum.

Hastalıklı takıntımı, hastalıklı şekilde beslesin istiyordum.

"Eğer beni bırakacaksan ben sana anlayamadığın şeyin ne olduğunu söyleyeyim mi?" dedim ama aslında sormuyordum.

Gözlerim boş, bomboş bakıyordu. Karşısında biraz şaşkın, ama ondan hoşlanmayan bir kadın gibiydim. O kafayı yerken ben tek isteği kurtulmak olan bir tutsaktım elinde.

Dudaklarımı araladım. Nefret edeceğini bile bile o tek hecelik kelimeyi yuvarlamadan önce gözlerinin en içine odakladım doğru hissettiren ama yanlıştan başka bir şey olmayan gözlerimi.

"Aşk."

Sesim düz ve normal tonundaydı.

Ama sanki arabanın içinde yankılanmış gibi bir etki yaratmıştı.

Ani bir tedirginlik hissinin damarlarıma sızdığını hissettim.

Büyük laflarım, onun daha büyük laflarıyla birlikte ruhumu da aralarına katıp ezilmeden önce hissettiğim gibi hissediyordum şu an.

Söyleyebileceklerinden korkuyordum.

Yine de denemeye değerdi.

Düşünüp 'acaba' diyecekse, buna değerdi.

"Aşık olmuşsun Kurşun. Anlamlandıramadığın her şeyi anlamlandırmana yardımcı olduysa şimdi gidebilir miyim?"

Birçok tepki bekliyordum ondan.

Bağırma, öfke, küfür, inkâr...

Ve o yine en beklemediğim tepkiyi vererek dudaklarının iki tarafı da yukarı doğru kıvrılırken gözlerinin içi gerçekten eğlenirmiş gibi baktı bana.

Bana güldü.

Gerçek bir şekilde güldü.

"Aşk mı?" dedi küçümsercesine, bu kez daha büyük bir gülümsemeyle.

Beni bir kez süzdü ve arduvazları yolculuğunu yeniden gözlerimde tamamladığında hafifçe kısıldı.

Yutkunmamak için kendimi zorladım.

Tek bir cümle kurabilirdi, zor bela inşaa ettiğim bütün yalan özgüven duvarlarımı kırabilecek.. Tek bir kelime edebilirdi beni bir daha aynaya bakamayacak hâle getirecek.. Her hücremden nefret ettirecek kadar parçalayabilirdi beni tam şu anda, güzel ağzından dökülecek birkaç şeyle.

Bir eli omzumun üzerine dökülen bir tutam saçıma dokunduğunda nefesimi tuttum. Gözlerini gözlerimden hiç ayırmadan koltuğunda biraz öne eğilerek bana yaklaştı.

Dudaklarını araladı.

"Sen, sana aşık olsam, bu hâlde olacağını mı sanıyorsun Elfida?" dedi en sonunda, gerçekten merak eder gibi.

Gözlerimiz birbirlerine daha yakından bakıyordu şimdi, arduvazlarının içindeki ışıklar daha netti.

"Sen benim aşık olduğum kadının, üzerinde kendine bile ait olmayan emanet kıyafetlerle istemediği bir yere zorla gidebileceğini..." Ses tonu alçaktı. Sözleriyse fazla yüksek. "Beş kişinin önünde 'hırsız' damgası yiyerek aşağılanabileceğini mi sanıyorsun?"

Hafifçe güldükten sonra dudakları kulağımla omzum arasındaki boşluğa daha yakın olacak şekilde eğildi ve "Gerçekten bir hırsız olsa bile.." diye fısıldadı tenime değen nefesiyle bütün bedenimi uyuşturacak şekilde.

"Ben sana aşık olsam, dünyanın en gururlu hırsızı sen olurdun Elfida." dedi vücudumu neredeyse hiç dokunmadan esaret altına aldığının bilinciyle. "Ben sana aşık olsam, sen yaptığın aşağılık şeyi yaparken bile dünyanın en güzel ve önemli işini beceriyormuş gibi hissederdin. Ne bir kişi tek bir kelime laf edebilirdi, ne de sana baktığımda dünyanın en değerli şeyini görmeyi bırakırdım."

Saçıma değen parmağını bir tutama hafifçe doladı. "Sana aşık olsam olduğun hâlinden biraz bile değiştirmek istemezdim seni. Zihninin derinliklerindeki düşüncelerine kadar.. İyi, kötü, en iğrenç, en yanlış düşüncene bile aşık olurdum." Biraz geri çekildi ve yeniden yüzüme baktı. Kısaca inceledi. "Oysa ben sana baktığımda düzeltilmeyi bekleyen yanlışlarla dolu bir kafa karışıklığından başka bir şey görmüyorum."

Beni çıkarttığı gökyüzünden çekip uçsuz bucaksız uçurumlara düşürürken varlığını da geriye çekti ve koltuğundaki eski pozisyonunu aldı.

Aldığım nefesleri bile göğsüme sıkıştırmıştı.

Bana son bir bakış attı. "Aşık olduğum kadın değil.. Düzenbazlıklarıyla yaratmayı başarabildiği bilinmezlikle çekici olabilmiş sıradan birisin sadece Elfida."

Anahtarı çevirerek arabayı yeniden çalıştırdı.

"Benim kafamı karıştırmış olabilmen, birkaç standardımı çiğnetmeyi başarbilmen, kendine aşık etmeyi becerebileceğin anlamına gelmiyor."

Yalan mı söylüyordu?

Beni mi kandırıyordu yoksa kendini inandırmaya mı çalışıyordu?

Dürüst gözüküyordu. Gerçeklerden başka bir şey söylemiyormuş gibiydi.

Ne amaçlıyordu bilmiyordum ama kurduğu son cümleyi, kurması gereken son insana kurarak kendine ne kadar yazık ettiğini bilmiyordu, o kesindi.

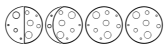
"Nereden biliyorsun?" diye sordum, kendime engel olamayarak.

Belki sesim umutsuz çıkmıştı, belki çaresiz, belki dümdüz.. Bilmiyordum.

Son zamanlarda, kafamın içinde azaldığına inandığım seslere yeniden çığlıklar attırmaya başladığını, yavaşlamaya başladığını sandığım çarkları tekrar hızlandırdığını bilmiyordu o da. Hırsımı harladığından bir haberdi. Bir tek bunu düşünebiliyordum.

Dudağının kenarı kıvrılırken beni bir kez yavaşça, baştan aşağı süzdü ve "Aşık olabileceğim bir kadın görsem, bunu anlarım Elfida." dedi arabayı çalıştırıp gaza yüklenmeden hemen önce.

Beni yıkılan bir duvarın enkazı altığında bıraktığından da bir haberdi.

Kulübe herkesten önce ulaşıp da bizim için ayrıldığı söylenen ve Kurşun'un bir kırmızı halısının eksik edildiği kalabalıktan hafifçe ayrılmış geniş alandaki masaya yerleştik.

Oval şeklindeki büyük masa orta alandan birkaç basamakla ayrılıyor, pistteki insanlara fazla tepeden olmasa da yüksekten bir görüş açısı

sağlıyordu.

Masanın üzerinde içerisine içki şişelerinin yerleştirildiği buzlu kova, kişi sayısı kadar bardakla birlikte çoktan hazırlanmıştı.

Yüzüm asık durmuyordu anca gülüyor da sayılmazdım. Bulunduğum yerde olmak bana acı veriyormuşa benziyordum sadece. Kurşun'sa bana bakmıyor, gözlerini insanların üzerinde gezdiriyordu.

Bana kendisini izlemem için ne kadar güzel bir poz verdiğinin farkında mıydı?

Yine de muhtemelen bunun farkında olacağını bildiğim için gözlerimi onun üzerinden çekip varlığının gölgesi altında hiç de ilgi çekici gözükmeyen diğer insan topluluğuna çevirdim.

Pistte dans eden insanlar gecenin ilerleyen saatlerinde yapacaklarının aksine sakin ve elit olarak tanımlanabilecek şekilde dans ediyorlardı.

Bu ortam aniden aklıma dedemin beni zorla barmen yaptığı zamanı düşürürken Aziz Andıç'ı özlediğimi hissettim.

Kurşun'la onunla görüşmek için konuşmam gerekiyordu.

İzin almak değil de, konuşmak.

İstediğim takdirde onun kendince çok güvenli olarak tamımladığı kalesinden akşam çıkıp, sabah hiçbir şey yokmuşçasına geri gelebilirdim.

Gerekirse yapacaktım da.

Dedemi uzun süre görmediğimde iyi hissetmiyordum.

Kurşun'un yaptığı işaret üzerine köşede duran garson yanımızda bittiğinde kendisine bir viski sipariş etti. Garson yüzünde saygılı bir gülümsemeyle başını eğdikten sonra gözleri bana döndüğünde benimkiler otomatikman Kurşun'a çevrilmişti.

'O içmeyecek' tarzı bir cümleyi kabaca ağzından yuvarlamasını beklerken o sakince başını eğdi ve sipariş vermemi istediğini belirtti.

Kendime hafif bir kokteyl sipariş ettiğimde yanımızdan ayrılan garson bizi yeniden kalabalığın içindeki dev yalnızlığımızda bırakmıştı.

Artık biraz yöntem değiştirmeyi düşünüyordum.

Konuşmak, onunla tartışmak, sivri hareketler beni A noktasından B'ye götürmüştü. Belki de sessiz, gizemli ve daha yumuşak durmak daha ileriye taşırdı.

Kafamın içindeki düşünceleri tartıp biçerken gözümün önünde beliren suratlar bana bunların içerisinde yumuşak kalmanın ne kadar zor olduğunu hatırlatmak ister gibi göz devirme isteğini içime yolladığında kendime

engel oldum ve Lacivert'e yol vermek için bacaklarımı kenara çekerek geçmesine müsaade ettim.

Bir tepki vermeden hatta yüzüme bile bakmadan Mavi'nin yanına oturdu.

Kılıç ve Safir de Kurşun'un yanına yerleştiğinde Alkım Mavi'nin yanına geçerek onu kolunun altına almıştı. Kılıç'sa kızların yanında kalıyordu. Böylece bütün kadro bir aradaydık. Ne hoş(!)

"Burası baya değişmiş ya," dedi Mavi etrafa bakınırken. "Güzel olmuş."

"Aynen." dedi Alkım ve gözleriyle Kurşun'u işaret etti. "Satılığa koyuyormuş Oğuz. Almayı düşünüyor Kurşun. Ondan ortamı incelemeye çıktık."

Palavra.

Mavi kaşlarını kaldırdı ve gülümsedi. Lacivert'in ise dünya umrunda değildi. Bardağına şampanya doldururken konuyla uzaktan yakından ilgisi yok gibiydi. Muhtemelen içinden abime daha fazla nasıl ihanet edip Poyraz'ın kollarına atlayabilirim diye hesap yapıyordu.

İkisinin neden cümbür cemaat burada olduğumuzu sorgulamamaları için böyle söylüyor olmalılardı. Belki de Kurşun gerçekten burayı alacaktı, ancak burada olma sebebimizin bu olmadığı çok aşikârdı.

Ben planlarının ne olabileceğini düşünürken kulağımın dibinde duyduğum sesle neredeyse yerimden zıplayacaktım.

"Elfida, nerelerdesin sen ya?" diye bağıran sese doğru döndüğümde gördüğüm İdil'e şaşkınlığımı suratımdan atarak baktım ve hafifçe ayağa kalktım.

"İdil," dedim gülümseyerek sarılışına karşılık verirken. "N'aber?"

Kocaman gülümseyerek "İyi." dedi ve gözlerini masada gezdirerek onlara da bir baş selamı verdi. "Yağız'lar da burada. Gelsene. Görüşemedik bayadır."

Birkaç yıldır arkadaşım olan bu insanları seviyordum. Biraz züppe sayılabilecek, bu zamana kadar kendime çizip oynadığım profile yakışacak insanlardı. Fazla derin değillerdi, fazla derin olduğumu da düşünmüyorlardı. Ancak özlerinde iyi olan bu insanların sığ olmakla da bir dertleri de yoktu.

"Daha sonra uğrarım." diyerek ona içten bir şekilde gülümserken Kurşun'un gözlerini yüzümde hissedebiliyordum. Şimdi gitmeye kalkıp da, Kurşun'un özgürlüğümü kısıtlamasıyla oluşacak manzaranın Lacivert ve diğerlerine vereceği keyfi izlemek istemiyordum.

Hafifçe dudaklarını büktü ancak anlayışlı bir şekilde başını eğdi. Muhtemelen masadakilerle önemli bir şeyin ortasında olduğumuzu falan düşünmüştü. "Tamam. Mutlaka bekliyoruz ama. Çok sevinecekler. Ne zamandır arıyoruz, şu telefonu bir kere açsan şaşıracağım."

Hafifçe güldüm ve tatlı bir tavırla omuz silktim. "Duymamışım."

"Bilmez miyim.." dedi kinayeyle ve masadakilere tekrar kısa bir selam verdikten sonra masadan uzaklaşarak gözden kayboldu.

"Daha önce buraya gelmiş miydin?" diye soran Alkım, şu anda masadaki en sevecen insan olmaya adım adım yaklaşıyordu. Diğerlerinin aksine yuttukları beş kilo taşı sindirmeye çalışır gibi somurtmuyordu.

"Buraya gelmedim, ama bu sıradaki mekanlara gitmiştim." diye cevapladım onu sakince.

Lacivert güler gibi bir ses çıkarttığında gözlerim otomatikman ona çevrildi ancak o bana bakmıyordu. "Elbette." dedi alay edercesine. "Kekleyecek zenginleri nereden bulacaksın yoksa?"

Onu sakince izlemeye devam ederken kimseden bir uyarı almamasıyla isminin rengindeki gözlerini masadan kaldırıp da benimkilere sabitledi.

"Doğru." dedim gülümseyerek ve bakışlarımı Kurşun'a kaydırdım. "Herkesi keklemek bu kadar basit de olmuyor gerçi ama..." *Sikerler yumuşak olmayı.* Yeniden Lacivert'e bakarken oldukça sakin gözüküyordum. "Yine de Lacivert... Abinin düşmanlarının iki güzel lafına kanıp da ailenin başına açtığın dertlerden sonra keklemek ve keklenmekten bahsetmek için fazla uygun biri olduğunu düşünmüyorum." Gülümsedim.

Lacivert'in suratı aniden taş kesilirken hızlıca abisine dönen bakışlarına bir karşılık bulamadı. Masadaki sessizliğe şaşırmış gibi dururken "Abi." dedi uyarırcasına, beni azarlamasını falan bekliyor olmalıydı zavallım.

Bu konuda Kurşun ve Lacivert'in arasına girecek kadar yürkeli kimse olmadığından cevap hakkı bir tek Kurşun'daydı.

O sırada Kurşun, Lacivert'e düzce baktı ve ağzından tek bir kelime yuvarladı:

"Haklı."

Lacivert'in gözleri kelimenim tam anlamıyla fal taşı gibi açıldığında Kurşun onunla ilgilenmeyi çoktan bırakmış, bardağında son kalan viskiyi yudumluyordu.

Gülümsememi gizlemek için bardağımdaki kokteylden bir yudum aldım.

Masaya hakim olan sessizlik içime ekilen keyif tohumlarının filizlenmesini sağlarken Lacivert tepksiziliğini korumak konusunda benim

kadar başarılı gözükmüyordu.

En azından kimsenin umrunda olduğu yoktu.

Dakikalar akıp giderken ara sıra başlayan sohbeti kendi aralarında sürdüren Alpugan ailesine dahil olmadan kokteyllerimle ilgileniyordum.

Konuşmaya dahil olmamak ve önündeki içkiyle ilgilenmek konusunda bana dahil olan bir diğer kişiyse Kurşun'du. Beşinci viski bardağından aldığı dördüncü yudumunu yutarken hareket eden adem elmasına ağzım sulana sulana baktım desem yeriydi sanırım.

Bu adamın üzerinde denenecek çok fazla şey vardı ve bünyeme giren az miktarda alkol kendimi tutmayı hiç de kolaylaştırmıyordu.

Vakti gelecekti elbet...

Daldığım düşüncelerimin içinden Kurşun'un masada duran telefonun ekranına düşen bildirimle çıkarken, onun gelen mesajı okuyan gözlerini takip ettim.

Herhangi bir cevap yazmadı, ancak Kılıç'a attığı bakış beklediğimiz vaktin geldiğini belli ediyordu.

"Ben lavaboya gidiyorum." dedi Kılıç telefonunu da alıp masadan kalkarken.

Lacivert ve Mavi onu sorgulamışa benzemiyorlardı. Kendi aralarında sohbet ederken çoktan masadan soyutlanmışlardı zaten.

Safir ve Kurşun kısık sesle aralarında bir şey konuşurken gözlerim dikkatle onların üzerlerinde kayıyor ve olası ihtimalleri tartıyordu.

Konu neydi? Birisinin mi peşindeydik, yoksa bir şeyin mi?

Sen hiç bir şeyin peşinde değilsin Elfida.

Öyleydim. Ben Kurşun Alpugan'ın peşindeydim. Doğal olarak onun peşinde olduğu her şey doğrudan benim de ilgi alanımda oluyordu.

Bu işi nasıl çözebileceğimi düşünürken masadan kalkmak için kullanabileceğim bir kaç bahaneyi sıraladım. Lavaboya gideceğim diyemezdim. Hem çok şüpheliydi, hem de muhtemelen birisi peşime takılırdı.

İdil'in yanına gideceğim desem, muhtemelen biri bunda da bir bit yeniği bulurdu.

Kokteylimin son yudumunu alırken pipetten çıkan ve daha fazla içecek bir şeyin kalmadığını belli eden sesle aklıma bir fikir daha geldi.

Fazlaca kokteyl içmiştim. Bunlar elbette beni etkilemezdi ancak biraz sarhoş rolü yapsam kimsenin sorgulamayacağına emindim. Kurşun'un sarhoşluğuma verip, benimle uğraşmak istemeyerek İdil'lerle göz önünde

biraz dans etmemi engellemeyeceğini düşünüyordum. Önemli bir şeyle uğraşırlarken kafa şişiren sarhoş bir Elfida onlara yardımcı olmazdı. Sonra bir şekilde ortalıktan kaybolabilirdim.

Bir şey yapacağımdan da değil.. Sadece merak ediyordum işte.

Zaten hali hazırda bekleyen garsona bir içki daha sipariş ettiğimde Kurşun'un attığı iki saniyelik bakışın ardından bir cümle kurmamasıyla gevşedim.

Gözlerimin olduğundan biraz daha baygın durmasına sebep olurken koltuktaki pozisyonumu çok dikkat çekmeyecek şekilde gevşettim.

Aradan on dakika daha geçtiğinde son bardağımı da kafaya dikmiş artık olduğum yerde hafifçe sallanmaya başlamıştım.

Mavi birkaç saniye beni izledikten sonra Kurşun'a kısa bir bakış attığında onun yemi yuttuğu belliydi. Kurşun bana baksa da ben ona bakmadım ve gözlerimi pistte gezdirmeye devam ettim. İdil'le göz göze gelmeyi bekliyordum.

Derken o saniye İdil'in beni görmesi ve el sallayarak 'gel gel' işareti yapması bir oldu. Pistin ortasında Yağız ile dans ediyordu. Yani o dans ediyordu, Yağız ise yanında dikiliyor ve muhtemelen bir an önce yerine geri oturmak istiyordu.

Oturduğum yerde hafifçe toparlanırken Kurşun'a baktım ve öne doğru eğilerek "Biraz arkadaşlarımın yanına uğrayacağım." dedim yumuşak fakat biraz kayık bir sesle. Pisti işaret ettim. "Şuraya."

Kurşun önce bana, sonra parmağımın işaret ettiği yere baktıktan sonra yeniden gözlerime baktı fakat bir cevap vermiyordu.

"On dakika uğra gel." dedi en sonunda. "Şüphe çekmesin."

Aslında sahip olmadığım bir hevesle yerimden kalkıp üzerimi düzeltirken tam basamağa bir adım atmıştım ki Kurşun'un oturduğu yerden yakaladığı kolumla gitme girişimim son buldu.

Geriye doğru tökezleyerek bacağımı masaya hafifçe masaya vurduğumda anlam vermeye çalışarak Kurşun'a bakıyordum ki kolumdan çekerek eğilmeme neden oldu ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Suratı buz gibiydi. "Sen beni salak mı sandın Elfida?" Suratına öylece bakakalırken kolumu bıraktı ve başıyla kalktığım yeri işaret etti. "Geç otur şuraya canımı sıkma."

Bulunduğum yerde donakalmış gibi dikilmeye devam ederken ne kadar bozulduğumu yüzüme yansıtmamaya çalışıyordum.

Aslında bunu yapması çok beklenmedik sayılmazdı. Sonuçta beni zorla alıkoyuyordu ve arkadaşlarıma bunu söyleyebilecek olma ihtimalim epey

baş ağrıtırdı.

Yine de şansımı denemiştim işte.

Ama o benim gidemeyeceğimi söylemişti, onların gelemeyeceğini değil...

Yerime geri oturmadan önce İdil'e yaptığım el işaretini izlerken yeniden dolan bardağını fondipleyen Kurşun'a bakmaktan kaçırarak yüzüme parlak bir gülümseme yerleştirdim.

İdil önce biraz şaşırsa da benim gelmeyeceğimi anlaması üzerine bulunduğumuz loca tarzı masaya gelirken birilerine bir şeyler söylediğini gördüm ancak ışıklardan dolayı kimin kim olduğu ayırt edilmiyordu.

En sonunda dibimizde bittiğinde "Neden gelmiyorsun?" diye sordu masaya bakınarak.

"Halim yok çok ya, gel sen bize katıl."

"Olur." dedi kibarca. "Elif'ler falan sigaraya çıktı, geldiklerinde söylerim uğrarlar."

"Tamam." dediğimde sanki bu masadaki herkesin ayrı ayrı nefret ettiği birisi değil de onlardan biriymişim kadar rahat bir şekilde "Ne içersin?" diye sordum.

İdil kendisine bir koktely sipariş ederken kimsenin onunla konuşmaması ve kendi hâlinde takılmasına bozulmuşa benzemiyordu. Masa oldukça büyüktü, ortamdaki müzik uzaktan uzağa sohbet etmeyi zor kılıyordu ve o da bunu buna bağlamış olabilirdi.

Benim ailelerinin biricik hırsızı olduğumu beş dakikada yorumlayabilecek insan üzeri bir zekaya sahip olmaması doğal karşılanabilirdi.

Kurşun'un yanında boşta duran sandalyeyi işaret edip de ona "Sakınca var mı?" diye sorduğunda, Kurşun beyefendi bir şekilde eliyle 'buyur' der gibi işaret yaptı ve İdil sandalyeyi benim yanıma doğru iliştirerek bir kolunu masaya yasladı. "Ay yorulmuşum ya."

İçeceği önüne geldiğinde garsona teşekkür etti ve kimsenin duyamayacağını bilmesine rağmen sesini iyice azaltarak bana doğru yanaştı. "Ne oluyor Elfida?" diye sorduğunda bunu zaten bekliyordum. "Kim bu insanlar?"

Elimi 'boş ver' dercesine salladım.

Kurşun'un kafasıyla birine bir şey işarettiğini yan gözle gördüğümde ağzımı yeni açıyordum. Sadece birkaç saniye içinde locanın müziğinin kısılmasıyla birlikte bir baloncuk patlamışçasına masadaki herkesin kendi arasında ettiği sohbet duyulur oldu.

Kurşun ortaya "Başım ağrıdı." diye bir açıklama bırakırken durumu garipseyen İdil gözümün içine endişeli bir bakış attı.

Kızcağız bunların tipine bu kadar endişeleniyorsa, Kılıç'ın kalkmış olması iyi olmuştu.

Ne yalan söyleyeyim, ona baktığımda bazen ben bile yerimde huzursuzca kıpırdanmak istiyordum.

Kurşun'un muziği kıstırmasının nedeni, bizim aramızda yaptığımız ve onun ilgilenmiyormuşçasına oturduğu konuşmaları duymaktı elbette. Yine de İdil'in işkillenip bu olayı birilerine taşımasını istemezdim o yüzden ona bir cevap vermek üzere dudaklarımı araladım.

"Dedemin işleri işte ya," dedim. Sesim alçaktı dolayısıyla bize en yakın yerde oturan Kurşun dışında diğerlerinin duyabileceğini zannetmiyordum. "Biliyorsun abuk subuk insanlarla tanıştırıyor arada beni böyle. Sosyalleş biraz falan dedi.."

İdil yemi yutarak başını salladı ve sandalyesinde geriye yaslandı. "Aman Aziz Bey de, senden sosyalini nerede bulacak?" Kısaca etrafına bakındı. "Hayret, o Nil yellozunu yollamamış mı?"

"İdil." dedim soğukça, bakışlarımdaki tatlılık anında kaybolurken.

Elini havada salladı. "Aman Elfi," dedi 'i'leri uzatarak. "Bir şey demedik. Sevmiyorum sadece çok biliyorsun. Sen de kuzenin diye laf yapma şimdi, yedi mahalleyle aramı bozdu zamanında."

"Geçti gitti." diyerek konuyu kestirip attım.

Burada oturup Nil'i kötülemeyecektim elbette.

"Öyle öyle." dedi o da en sonunda.

Lacivert ve Mavi kendi arasında konuşmaya devam ederken Safir'in de Kurşun'dan aldığı işaret üzerine ayaklanarak masadan kaybolmasıyla merakım iyice su yüzüne çıkmaya başlamıştı.

Benim bu işi çözmem gerekiyordu. Gerekiyordu ama nasıl?

Kurşun çok içmişti. Sarhoşa benzer bir hâli yoktu ama bir ayıyı bile devirecek kadar alkol geziniyordu damarlarında. Çaktırmasa da kafası güzelleşmiş olmalıydı.

Bu benim yararıma olabilirdi.

İdil'in telefonuna baktığını yakaladığımda biraz ona yaklaştım ve telefonu elinden alarak "Aa," dedim. "Bu modeli ben de çok beğenmiştim ama bitmiş mağazada." Baktığım şey babasıyla olan mesajlarıydı ancak ayağımı ayağına vurduğumda beni bozuntuya vermedi.

"Dimi," dedi. "Bir de uzunu vardı bunun."

"Aynen aynen." dedim telefonda bir şeyler yazarken ve ekranı ona çevirdim.

İdil'in renkli gözleri ekranı tararken bana yardım edeceğini biliyordum.

Notlar sekmesine birkaç kelime yazmıştım.

'Lavaboya gideceğini söyleyip kalk, ben de seninle kalkacağım. Bozuntuya verme.'

Birkaç saniye içinde İdil "Ben bir lavaboyaya gideyim." diye ayaklandığında Kurşun'un bakışları ona döndü. "Gelecek misin Elfi, rujun biraz bozulmuş?"

"Evet." derken ben de ayağa kalktım.

Kurşun, bir şahidin yanında beni masada zorla tutarsa bunun kulaktan kulağa gideceğini ve başımıza iş çıkartacağını biliyordu, o nedenle gitmeme engel olamazdı.

Onunla göz göze geldiğimde bana attığı bakışın soğukluğu dizlerimden kafama kadar tırmanıp beni esiri altına almıştı ancak bozuntuya vermedim.

İdil arkasını döndüğü an gözlerini gözlerimden ayırmadan ceketini kaldırıp da silahını görebilmeme imkân tanıdığında bir kaşını kaldırdı.

Bu yanlış bir şey yapma demek oluyor olmalıydı.

"Buradan çıkışınız olmaz Elfida." diye mırıldandığı sırada İdil'in gelip gelmediğimi kontrol etmek amacıyla arkasına dönmesiyle onunla göz göze geldi ve gülümsedi. Ceketini kapatmıştı.

Onu yanıtsız bırakarak İdil'in peşine takıldığımda Lacivert'in bir şeyler söylendiğini duysam da ne dediğini anlayamayacak kadar uzaklaşmıştım.

Locadan ayrılıp da koridora saptığımız anda İdil koluma dokunarak beni durdurdu. "Neler oluyor?"

"Bir şey yok." dedim rahatça. "Daral gelmişti sıkıcı sohbetlerinden. Ayıp olmasın diye şey yaptım işte."

"Başka bir şey yok değil mi?" diye sorarken fazla gergin olmasa da süpheli sayılabilirdi.

Gözlerimi devirirken güldüm. "Aynen, kaçırdılar beni sonra da bara getirdiler, ben de kurtulmaya çalışıyorum şimdi."

Onun da gülmesiyle birlikte "Hadi." diyerek lavabolara doğru adımlarken gözüme çarpan merdivenlerin çıktığı yeri çaktırmadan görmeye çalıştım.

Aradığım şeyin ne olduğundan haberim bile yokken onu nasıl bulacağımı nereden bilebilirdim ki? Ben sadece kendime eğlence arıyordum. O aptalların olduğu masadan kalkmak bile yeterliydi.

İdil'le lavaboyu kullandıktan sonra onu, önce telefonla konuşup masaya geri döneceğimi ve sonra yanlarına uğrayacağımı söyleyerek yolladığımda sonunda tek başıma kalabilmiştim.

Zavallı kızın bir telefonum olmadığından haberi bile yoktu.

Kurşun beni gerçekten isteğim dışında alıkoyuyor olsa İdil'e her şeyi ötebilirdim. O da birilerine haber verirdi ancak buradan yine çıkamazdık. Muhtemelen Kurşun bunun önlemini çoktan almıştı. Sadece birileri kaçırıldığımı öğrenmiş olurdu ve ben onun elinde olmaya devam ederdim. Ama o zaman beni rahatça ortalığa çıkartamaz, kendi evinde kolayca tutamazdı. Biraz daha meşakâtli bir esir olurdum.

Merdivenleri hızlı hızlı tırmanırken üst katın sadece birkaç kapısı olan boş bir koridor olduğunu fark etmiştim. Yani bir mayın tarlasıydı. Odaların birinden dakikalar önce ortadan kaybolan Kılıç veya Safir'in çıkma ihtimaline karşılık kapıları öylece açamazdım.

Toplam dört kapısı olan bu dar fakat oldukça uzun koridordaki ilk kapıya yanaşıp içeriden gelen sesleri dinlemeye başladığımda içeride konuşan iki adamın sesini duyabildim ancak bu sesleri tanımıyordum. Ne dedikleri de açıkça anlaşılmıyordu. Ciddi bir şeyden ziyade bir sohbete benziyordu.

"Yok abi, o kız daha tanımıyor beni." şeklinde bir cümleyi algılayabildiğimde göz devirerek bir diğer kapıya doğru ilerlemeye başladım. Beyinsiz erkek muhabbeti kaldırabilecek kafada değildim. Özellikle de birden fazla beyinsizle aynı evde yaşarken..

Koridordaki ikinci kapıdan bir ses gelmiyordu.

İçerisi boş gibiydi ancak emin olamıyordum. Biri telefonuyla uğraşıyor veya başkasını bekliyor olabilirdi, dan diye giremezdim ki.

Odaya girip de Kılıç'la burun buruna gelmek isteyebileceğim son şey falan olurdu.

Bu odaya girmem gerektiğini hissediyordum.

Veya his dediğim şey sadece merak da olabilirdi. Aslında Kılıç ve Safir'in yapmaya çalıştıkları şeyle çok da ilgilenmiyordum. Sadece uslu uslu oturmak ve yapma denileni yapmamak benlik değildi işte. Son zamanlarda durgunlaşan hayatım, bana aksiyonu aratıyordu. Sonsuza kadar Alpugan malikânesinde zorbalanan o masum hırsız olamazdım.

Son günlerde hayatımdaki en büyük aksiyon Lacivert'tin bana laf sokması falandı. Bana vurdulu kırdılı bir şeyler gerekiyordu.

Ne yaparsınız, benim de hayatı yaşama şeklim buydu işte..

Bir gün üzerime vazife olmayan bir şeyin içinde haddinden fazla bulunduğum için beynime saplanacak bir mermi sonum olabilirdi.

Ben odaya girip girmemek konusunda kararsızlığımı sürdürürken aksiyon arayan kalbimi ağzıma getiren sesi duymamla birlikte içeridekinin dışarıdakinden kötü olamayacağına kanaat getirip odaya dalmam bir olmuştı.

Kapıyı arkamdan kapatıp sırtımı kapıya yaslarken dışarıdan yürüyen Safir ve Kılıç'ın adım seslerinin bu odaya yönelmemesi için dua edecek hâldeydim.

Beni görmemişlerdi ve duyabildiğim kadarıyla merdivenlere doğru yürüyorlardı.

"Nerede bu amına koyduğumun belleği?" diyen Kılıç'ın sesine kulak kesilirken git gide uzaklaşmaları kalp atışlarımı yatıştırdı ve aklıma bulunduğum odayı incelemeyi getirdi.

Demek ki bir bellek arıyorduk.

Bana söyleseler on dakikada bulurdum..

Sırtımı yasladığım kapı bir koridora açılmıştı. Dümdüz karşıya baktığımda boş bir balkon görüyordum ancak odanın geri kalan kısmını görebilmem için koridoru adımlamam gerekiyordu.

Odada biri olsa kapı kapanma sesine bir tepki verirdi. Ancak her ihtimali göz önünde bulundurarak tedbirli bir şekilde sırtımı kapıdan ayırdım. Alnımın çatına ani bir kurşun yemek hiç de hoş olmazdı.

Hayatta yemek istediğim tek bir Kurşun vardı neticede.

Beş adımlık koridoru sakin adımlarla bitirip de odanın içerisine çıktığımda başta gözüme çarpan hiç kimse olmamasının rahatlığıyla derin bir nefes vermeme kalmadan beyaz halıdaki kan damlalarını takip eden göz bebeklerimin karşıma çıkarttığı silüetle çığlık atmamak için avcumu hızla ağzıma bastırmam gerekti.

Kalbim göğüs kafesimi parçalayıp ağzımdan fırlamak isterken avcumu sadece daha sıkı bir şekilde ağzıma bastırabildim.

Bütün bedenim buz keserken gözlerim odayı öyle bir hızla tarıyordu ki başım dönmeye başlamıştı.

Sırtımı bir yere yaslamam gerekiyordu.

Onun yanına gidip nabzına bakmadan önce ayakta durmak için bir dayanağa ihtiyacım vardı.

Tarihi bile hatırlayamadım.

Bugün, diyerek attım o tarihi.

Hayat seni benden alırsa, bunu yapanların her şeyi ve herkesini onlardan alırım.

"Korkma küçük." diyen o pürüzlü sesle gözlerim hızla bedenine saplandığında göğsümdeki ağrı önemli oranda hafiflemişti. Sadece bir saniyede vücuduma on binlerce kez saplandığını hissettiğim bıçak darbeleri yok olurken elimi ağzımdan indirdim. "Sadece gözlerimi dinlendiriyordum." diye bitirdi Koca Adam cümlesini.

Hızlı adımlarımla ona doğru koşarcasına ilerlerken yarasını görebilmek için dizlerim üzerine çöktüm ve sıkıca koluna tutundum. "Ne oldu?"

Ekrem güldü.

"Abi," dedim sertçe. "Kim yaptı bunu?"

Birisi onu karnından bıçaklamıştı.

Ekrem'i. Yani Koca Adam'ı...

Onu değil bıçaklamak, karşısında dik durabilmek bile insan üstü bir güç isterdi.

"Girdiğin şok ve gözlerindeki korkaklık için benden sağlam bir azar yiyeceksin." derken yarasına uzanan elimi o kadar kan kaybetmiş bir adama göre sağlamca yakaladı. "Ama önce seninle küçük bir işimiz var."

Gözlerimi yüzüne çevirirken "Ne işi?" diye mırıldandım fakat aklım yarasındaydı. "Abi, senden önemli mi. Kimse yok mu yanında? Git buradan çabuk."

"Elfida." dedi sertçe beni kendime getirmek ister gibi. "Elimi her üzerinden çektiğimde bu korkak, panik ataklı kıza mı dönüşeceksin?"

Bir cevap vermeden yüzüne bakmaya devam edebildiğimde kafamdaki ihtimalleri tartıyordum. Bunu yapan Safir veya Kılıç olabilir miydi?

Onlarda o göt var mıydı, bilmiyordum.

"Sen on yaşındayken bundan daha derin bıçaklar yiyordun. Sana bir şey olmamış, bana mı olacak?"

Haklıydı. Ölümcül bir yara olmadığı zaten belliydi ancak onu böyle görmek bana iyi gelmemişti.

"Ne işinden bahsediyorsun?" Etrafıma bakındım. "Kurşun'lar aşşağıda. Kaçtım sayılır, fark etmesine ve beni aramaya başlamasına ramak vardır şimdi."

"Bir bellek." dedi söylediklerimin üzerinde durmadan. "Alpugan'ların eline geçmemesi gereken bir bellek."

Gözlerim kısıldığında arasında kalmaktan en nefret edebileceğim iki tarafın arasında kaldığımın farkındalığıyla birlikte hissettiğim huzursuzluğu görmezden gelmeye çalıştım.

Bu hayatta Kurşun'a bir zarar gelmesine asla müsaade etmeyeceğim gibi Koca Adam'ı asla çiğneyemezdim.

O beni yetiştirendi. Severek, okşayarak beni sevgi dolu bir dünyada sevgisiz bırakmadan değil de; kanla, göz yaşıyla beni bu acımasız dünyada ayakta tutmak için büyütendi.

Bu adam bir Elif'ten, Elifda yaratmıştı.

Ben ona minnet borcumu bir gün canımla ödeyebilmem gerekeceğini bilerek yaşıyordum.

Boğazdan gelen pürüzlü bir sesle güldü ve yavaşça konuştu. "Elfida Alaner," dedi ve başını iki yana salladı.

Bu gülüşlerin sonunda yavaşça kurulan cümleler hayatım boyunca bana hiçbir zaman iyi bir şekilde dönmemişti.

"Elfida Alaner büyümüş de, söylediklerimi sorgular olmuş." dedi gözlerinin içinde hayal kırıklığına benzetebileceğim, ancak onun bir insanın sahip olacağı duygulardan yoksun bir adam olduğunu hatırlamamla vaz geçtiğim bir parıltıyla.

"Kimde bellek?" diye sordum uzatmadan. Fazla vaktim yoktu. Ve biz duygularımızı kuru cümlelerle değil eylemlerle belli ediyorduk.

"Kılıç denen herif buldu bulacaktır şimdi, engel olamayız." Onu dikkatle dinlerken bir yandan da bir kulağımı koridora veriyordum. "Kurşun'a verecek. Bellek süreli bir bellek ve yarın sabah saat 9dan önce açılamaz. O şekilde programlandı. Buraya bir dosya aramaya geldiler ancak bellekten bir şekilde haberleri oldukları an Kurşun itlerini peşine düşürdü."

"Ben ne yapacağım?" diye sordum.

Yarasından dolayı biraz bile zorlanmadan elini cebine attı ve siyah renkte küçük bir belleği elime tutuşturdu. "Onlar belleği eve götürdüklerinde, bunu onunla değiştireceksin. Asıl belleği iyi sakla, vakti geldiğinde senden alacağım."

Avcuma bıraktığı belleğin üzerine parmaklarımı kapatıp sıkıca tutarken başımı salladım.

Koca evde nasıl bulacağımı bilmiyordum, ancak Ekrem istiyorsa, bunu yapardım.

"Kurşun'a zarar vermiş olacak mıyım?" diye sorduğumda gözlerine bakmamaya çalışıyordum.

O zaman işin rengi değişiyordu.

"Hayır." Hafifçe öksürdü. "Belleği odasında tutacak, şifonyerin ikinci çekmecesinde, siyah bir kutunun içinde. Şifresi 543218."

"Sen bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Kurşun'la uzun bir mazimiz var küçük. Benim her şeyi bildiğimi unutma."

Başımı hızlıca sallarken yerden ayaklanarak ona son bir kez baktım. "Gitmem gerekiyor."

"Git."

Odadan koşturan adımlarla çıkmak üzereyken aklıma gelen şeyle yeniden Ekrem'e döndüm. "Buranın kameralarını halleder misin?"

"Oldu bil." Tam arkamı dönmek üzereyken ekledi. "Ataner buralardaydı. Haber vereceğim, Kurşun seni bulana kadar onunla konuşuyormuş gibi yap."

Bir kaşım istemsizce havaya kalkarken "Senin, Ataner'le ne işin var?" diye sordum.

Ataner onu küçükken hiç sevmezdi.

Hayatım boyunca Koca Adam'ın yanında olan bendim, o değildi. Artık işi düştüğünde Ataner mi onun yanına geliyordu?

"Üzerine vazife olmayan bir iş." diyerek kestirip attığında artık buradan çıkmam gerektiğinin bilinciyle konuyu irdeleyemeden kapıyı açtım ve hızlı fakat dikkatli adımlarla merdivenlere ulaştım ve kulaklarımı iyice açarak herhangi bir ses olup olmadığını yokladım.

Belleği sütyenimin içerisine yerleştirmiştim.

Çanta Mavi'nindi.

Çok riskliydi.

Basamakları yarıladığım sırada kulağıma ulaşan adım sesleriyle yukarıya geri kaçacaktım ancak bu adım seslerinin kime ait olduğunu tanıyordum.

Gelen sevgili abimden başkası değildi.

Göz göze geldiğimiz an, ikimizin bakışlarındaki boşluk birbirleriyle buluştu.

Ekrem onu aramış olmalıydı.

Yıllar önce bir köşeye attığı bir kardeş olduğumuz gerçeği bizden çok uzaktaydı ve şu anda ortak bir görevimiz olması dışında bizi aynı merdivende yan yana tutacak hiçbir şey yoktu.

Ne o beni gördüğünde adımlarını durdururdu, ne de ben.

Fakat bu kez ikimiz de durduk.

"Ekrem yazdı." diyerek yanımda durmasına bir açıklık getirdiğinde "Biliyorum." dedim kısaca. Başka bir sebepten ötürü benimle konuşmayacağının sinyalini mi veriyordu bana?

"Yerimi seninle mi doldurmaya çalışıyor?" diye sorarken merdivenlerden inmiştim. Kurşun birazdan beni aramaya çıkar ve bulurdu. Lavabodan çıktıktan sonra 'abimi' gördüğüm için oyalandığımı düşünmesi gerekiyordu. Gece evinde dolanıp da ona kaçıncı ihanetimi edeceğimi değil...

Ataner de beni takip ederek merdivenlerden indi ve karşımda dikildi.

Belki de bir parfüme harcayacak parası olduğu andan beri, onu her gördüğüm sayılı zamanda aynı kokuyu kullanıyordu.

Birden fazla insanda rastlamıştım bu kokuya. Ama kimsenin üzerinde, onu üzerinde durduğu gibi tiksinti ve hayâl kırıklığı yaymıyordu.

Biraz da özlem.

Çoktan ölmüş birini özlemek gibi bile değildi Ataner'i özlemek. Ölülere bile bir gün kavuşulurdu, her ölen bir gün aynı toprağın altına girerdi. Ölenlerin başlarında oturulacak ve onları hissettirecek bir mezarları olurdu. Ataner'i özlemek hiç var olmamış birini özlemekti. Dünyanın bütün karalarını, denizlerini ve okyanuslarını gezsen de bir gün bir cesede dönüşüp gömülsen de asla ulaşamayacağın bir özlemdi.

Hem çok anlamsız, hem de asla kavuşulmayacak bir özlem...

Aynı kanı taşıyor olsak bile biz asla kardeş olmayacaktık.

Elfida ve Ataner asla kavuşmayacaktı.

Bu da başlamamış bir masalın, değişmeyecek sonuydu.

"Senin yerini benimle dolduramaz." dedi alışıldığı üzere herhangi bir duygu barındırmayan söz ve gözleriyle. Ataner yaşamıyor gibiydi.

"Neden?" dedim onu tamamen alaya alarak. "Ben yeri doldurulamayacak biri miyim?"

Belki de sadece kendim kaşınıyordum, çünkü hiçbir evrende Ataner'in kurduğum bu cümleyi onaylamasının imkânı yoktu.

"Hayır." dedi. "Kimse ona senden iyi köpeklik yapamaz, ondan."

"Hayat işte." dedim sözlerinin üzerinde durmadan. "Sen de ben de ekmeğini yediğimiz kapının köpekliğini yapıyoruz günün sonunda." Neyi kastettiğimi biliyordu elbette. Başımı yana yatırdım. "Ama seni o kapının önüne çok sağlam bağlamışlar be *abiciğim*."

Yüzünü buruşturur gibi olduğunda ona köpek dememden çok cümlenin sonuna iliştirdiğim 'abi' kelimesinden iğrendiğini biliyordum.

Ona laf yetiştirmek, üste çıkmak gibi bir derdim yoktu ancak ağzımı açmamı engelleyen şey altıncı hissim oldu. Kurşun'un geleceğini adımdan eminmiş gibi hissederken iki saniye bekledim ve "Şimdi mi aklın başına geldi?" dedim Ataner'e asıl konumuzdan çok alakasız olarak. "Beni merak etmiş rolü yapmayı bırak ve 'ailenin' yanına dön Ataner."

Kurşun'un duyacak yakınlıkta olduğunu anlamıştım ve neyse ki o da bir karşılık vermemişti.

"Seninle durup konuşmak isteyende kabahat zaten." diyerek rolüme uyum sağladıktan hemen sonra işinin bittiğini anlamış olmalı ki yukarıya doğru yöneldi ve basamakları tırmanmaya başladı.

Arkamı döndüğümde Kurşun'la burun buruna geleceğimi biliyordum ama yine de onu gördüğümde irkilmiş gibi yaptım.

"Sen ne yapıyorsun burada?" diye sorarken elimi göğsüme bastırmış, ani gelişiyle korkmuş gibi davranmıştım.

İşte, bu koku tamamen huzur barındıran o kokuydu.

Biraz viskiyle karışmıştı ama her hâli aynıydı.

Yukarı çıkan Ataner'in kaybolan bedeninin olduğu yere bakarken kolumu sert olmayacak şekilde tuttu ve beni koridora doğru yöneltti. "Asıl sen ne yapıyorsun burada?"

"Ataner'i gördüm." diyerek kestirip atarken onu takip ediyordum.

"Ne diyor?"

"Beni uzun süredir görememiş, nerdeymişim?" dedim dalga geçercesine.

Adımlarımı durdurdu ve başını eğerek yüzüme baktı. "Sen ne dedin?" diye sorarken sesi temkinli olsa da ona bir şey söylemeyeceğimi bildiğini hissediyordum.

Dudağımı kıvırdığımda bu haraketteki kırılganlığı ondan başka kimse anlayamazdı. "Ondan yardım dilenmektense senin elinde ölmeyi tercih ederim. Bir şey söylemedim."

Hem abilik damarına, hem de bana karşı her ne hissediyorsa o damarına aynı anda basmıştım ve Kurşun bir şekilde bana karşı olan zaafının sesini susturamayacaktı.

Arduvazları göz bebeğimin içinde durduğunda duvarlarımı yarılamış, onun beni görmesine müsaade etmiştim.

Bunu, kırılgan ve zayıf noktalarımı görmesini istediğim için yapmıyordum.

Benim yüreğimdeki delikler onun bile dolduramayacağı kadar büyüktü.

Ama bu gece bir görevim vardı.

Koca Adam için kendimden biraz ödün vermem gerekiyordu. Kurşun'a ihanet etmek istemiyordum. Ona yalan söylemek istemiyordum. Ama onun şu an yanımda duruyor olması bile bir yalana dayanıyordu. Bizim ikimizin gerçekliğinde doğrulara çok da yer yoktu.

Günün sonunda ona bir zarar vereceğimi bilerek hareket etmemenin rahatlığıydı içimdeki. Karşımda Ekrem duruyor olsa bile Kurşun'un canını yakacak bir adım atabilecek kadar cesaretli olmadığımı biliyordum.

Belki Kurşun'u kızdıracak, sinirlerini bozacak ve bir işine taş koyacak bir hareket yapacaktım o bellekleri değiştirerek, ama yapmalıydım.

Ekrem'e itiraz etmek gibi bir lüksüm olmamıştı hiçbir zaman. Böyle bir şey yapsam dahi, Ekrem; ben ve Kurşun'la ilgili planlarım hakkında haddinden fazla bilgiye sahipti. Duyguları olan veya derinlerinde bir yerlerde insancıl hisleri olsa bile onları göz önünde bulunduran bir adam değildi. Ona itirazımı ihanet sayar, belki de Kurşun'a beni satardı.

Bu adamı elimden kimsenin almasına müsaade edemezdim.

Bizim için yapıyorum sevgilim. Sakın bana kızma. Bizim için...

"Seni öldürmeyeceğim Elfida." dedi kulağa her zamanki düzlüğünden bir ton daha yumuşak gelen bir sesle.

Senin elinden olacak bir ölüm dünyanın en kıymetli ölümü olurdu sevgilim.

Başımı salladığımda, Ataner'le konuştuğum için duygusal anlamda sarsıldığımı düşündüğünü biliyordum ve işime de geliyordu.

Bu gece odasının kapılarının bana açık olması gerekiyordu.

Kolumdaki elini sırtıma taşıdıktan sonra beni tekrardan kalabalığa doğru yönlendirmesiyle ona uyum sağlayarak yürümeye başladım. Yürürken yere boş bakışlarla bakıyor, kafamda çoktan pes edip dönmeyi bırakan çarkların sesini duymasına sebep oluyordum.

O çarklar Ataner için bırak dönmeyi, kımıldayamıyordu bile artık. Ancak bu inanması zor bir manzara değildi. Önceden beni Ataner yüzünden girdiğim bir krizin içinde bulmuşluğu vardı.

Kurşun elini sırtımdan bir an olsun çekmeden beni tekrardan masaya getirdiğinde Kılıç ve Safir'in de geri dönmesiyle tamamlanan bütün kadronun gözleri üzerimizdeydi.

Kılıç ve Safir düz, Mavi saf, Alkım şaşkın, Lacivert'se nefret dolu bakıyordu karşılarındaki manzaraya.

Sanki adamın kucağında gelmiştim.

Bu kızın ergenlikten çıkabilmek için kaç yıla daha ihtiyacı vardı?

"Kaçak geri dönmüş." dedi Alkım kötü bir ton barındırmayan sesiyle. Onun da genel olarak üzerinde dünya umrunda olmayan bir hava vardı. "Ben demiştim bizi bırakıp gidemez o diye." Bana göz kırptı.

"Ya." dedi Lacivert. "Ben de zannettim ki daha yağlı bir kapı buldu yolacak."

Ona karşı zaten ağzımı açmayı planladığım yoktu, ama kesinlikle böyle bir sahneyi de planlamamıştım.

Kurşun'un avcunun içini vurduğu masa müziği bile bastırıp herkesi yerinde zıplatırken gözleri doğrudan kardeşininkine odaklıydı. "Kes o sesini artık." diye bağırdığında nefesimi tuttum.

Lacivert şok geçirmiş hâlde bakakalırken kimseden çıt çıkmıyordu.

"Abi?" dediğinde sesi kekeler gibi çıktı.

"O çeneni kapatacaksın, yerini bilip oturacaksın. Yaptıklarının üstüne sen benim karşımda ağzını açma hakkını nereden buluyorsun halâ?"

Lacivert her ne kadar şokta olsa bile bunu kaldıramamış olacak ki iki elini de masaya bastırıp ayağa kalktı ve Kurşun'un karşısına dikildi. Bir masanın iki ucundan birbirine bakan iki kardeşi birbirlerine düşürmekten üzgünlük duyuyordum, evet.

Ama duyduğum tek üzgünlük arkadaki müziğin ambiyansı biraz bozuyor olmasıydı...

"Sana karşı hata yaptım, evet." dedi dişlerini sıka sıka. "Ama bu kızı," Bir parmağıyla bana bakmadan beni gösterdi. "Evime sokup da, bizden ses çıkartmamamızı bekleyemezsin."

Kurşun istifini bozmadı. "Rahatsız mı oluyorsun Elfida'yla aynı evde kalmaktan?" diye sorduğunda muhabbetin gittiği yeri merak etmeye başlamıştım.

"Evet." diye cevap verdi bir hışımla.

Kurşun bedenini bana doğru çevirerek "Çok mu?" diye sorduğunda arduvazları üzerimde geziniyordu.

"Çok." dedi bu kez.

Kimseden bir nefes sesi bile gelmezken Kurşun gözlerime baktı ve iki saniye bekledi.

"O zaman buraya kadar." dedi gözleri gözlerimdeyken. "Git."

Kalbimin fiziksel olarak sıkıştığını hissederken masadaki herkesin gözleri bedenimdeymiş gibi hissediyordum. Her bakış bir bıçak darbesi olarak sıra sıra bana saplanırken Lacivert'in gözleriyle buluşmak için ona dönen gözlerimdeki tereddütü sildim önce.

İç güdülerime güvenmek istiyordum.

Bu kez bir imkansızı hissediyordum ama hissediyordum işte.

Kurşun başını Lacivert'e döndürdü. "Sana diyorum."

Başımdan aşağı dökülen kaynar sular yerini buz gibi bir serinliğe bırakırken masadakiler bir fişek hızında Lacivert'e dönmüştü bu kez.

"Seni bekleyen yerler var zaten. Git abicim."

Lacivert'e attığım bir saniyelik o bakışı bir tek kendisi görmüştü. Belki de içinde gram iyi niyet ve saflık barındırmayan o bakış onu o çizgiden geçiren tek şey olurken elbette patlayabileceği tek kişi abisiydi.

"Gerçekten, ben ne yaşadığımıza anlam veremiyorum şu an ya." diye bağırırken gülmekle ağlamak arasında kalan o sinir bozukluğu hâlinin hepimize geçtiğinden emindim.

"Bağırma bana." dedi Kurşun tersçe ve eliyle kolumu sıkıca kavrayarak Kılıç'a kısa süreli bir bakış attı. "O eve geri girdiğinde herkes kendine gelmiş olacak. Gelemeyen varsa da kapı açık."

"Yürü Elfida." diyerek beni kolumdan tuttuğu gibi önce locadan, sonra da mekandan çıkarttıktan sonra arabasını getiren valeye cüzdanından bir miktar çıkarttı ve benim için çok da nazik olmayacak şekilde kapıyı açtıktan sonra binmemi bile beklemeden direksiyona geçti.

Gaza yüklenip de anladığım kadarıyla eve giden yolda ilerlemeye başladığımızda 'içi içine sığmamak' değimini tam anlamıyla yaşıyordum.

Yine de bunu belli edemezdim çünkü ben şu an sadece ailesinden hayatının kazığını yemiş, kırgın bir kızdım. Korunmaya, kollanmaya ve arkamda durulmasıma ihtiyacım vardı çünkü hayatımda benim için bunu yapmaya gönüllü hiç kimse olmamıştı.

Bir kısmı doğru olsa da Kurşun'un gözünde şimdilik bu konumda kalmanın ekmeğini yiyeceğim aşikârdı.

Belki dünyanın en iyi adamı değildi, ama Elfida'nın dünyasında başına gelebilecek en iyi şeydi. Benim dünyamda bana anne olarak, baba olarak, abi olarak biçilen o karakterlerin hepsinden daha gerçekti.

Bir zaaf olmanın duygusunu tadıyordum tam şu an.

Kardeşleri her şeyinden kıymetli olan o adamın zaafı olmayı...

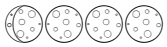
Kurşun en kıymetlilerine karşı beni savunmuştu bugün. Lacivert'i resmen evden kovmaya getirmişti konuyu.

Ve bunun kıymetini, benden başka kimse anlayamazdı.

"Teşekkür ederim." dedim sessizce kafamı cama yaslarken.

Oysa bir cevap vermedi.

Ama bana dönüp baktığını hissedebilmiştim.

Kurşun'la tek bir kelime bile konuşmadan beni odama bırakıp kapıyı üzerime kapatmasının üstünden tam olarak on altı dakika geçmişti.

Odamda kendi kendime volta atıyor, o belleği değiştirmenin yollarını düşünüyordum.

Aslında cesaret toplamaya çalışıyordum da denilebilirdi.

Odasına girmem gerekiyordu. Bu işin kolay kısmıydı.

Ancak odasına girdikten sonra yaşanacaklar, veya yaşanması gerekenler kısmında epey cesarete ihtiyacım vardı.

Halk dilince yapacağım şeye yakışacak birden fazla kelime vardı. Bunu biliyordum. Fakat ne kadar umursayabileceğim konusunda verebileceğim tek bir cevap vardı. *Hiç*.

Planımın aşamalarını sekteye uğratmadan onu biraz 'ayartacağım' diyebilirdim.

Ataner'le karşılaşmış gibi yapmamız oldukça iyi olmuştu. Bu nedenle kırgın ve kızgın olduğumu, konuşmaya ihtiyacım olduğunu düşünmesini sağlayacaktım ilk önce. Bu beni odasına sokardı.

Ancak dikkat dağıtma noktasına geldiğimizde... O kısım biraz yaştı işte.

Sonunda içime derin bir nefes çekip de kapı koluna uzandığımda öncelikle biraz koridoru dinledim. Diğerlerinin henüz geldiğini düşünmüyordum. Üzerimi değiştirerek bir şekilde aniden yatağımda belirmiş şortu saten pijama takımını giydiğim süre boyunca kimsenin sesini duymamıştım.

Sütyenimin içindeki belleği kontrol ettikten sonra kendime gaz vermeye çalışarak odadan çıktım ve kapımı çektikten sonra merdivenlere yönelerek Kurşun'un katına çıkmaya başladım.

Çıplak ayaklarımın altında hissettiğim soğuk parke beni biraz olsun kendime getirirken bu işin altından benim dokuz yaşındaki halimin bile kolaylıkla kalkabileceğini bilmenin güveninin yanı sıra Kurşun'a karşı olan hislerimin ortasında kalmak beni zorluyordu.

En sonunda yüzüme yerleştirdiğim durgun ve yorgun ifadeyi koruyarak Kurşun'un kapısın önünde dikildim ve kulak kesilerek içeriyi dinlemeye çalıştım.

Belirsiz bir uğultudan başka hiçbir şey duyulmuyordu.

En sonunda kapının kulpunu aşağıya doğru indirdim ve odaya adımımı atar atmaz arkamdan yavaşça geri kapattım.

Karşımdaki dev boyutlarda çift kişilik yatağın yanı sıra, giyinme alanı için ayrılan bölmeden ve şifonyerden başka ortalıkta bir şey yoktu. Haddinden fazla düzenli bir adamdı.

Sol taraftaki kapı büyük bir balkona, sağdaki kapı ise tahminimce banyoya açılıyordu ve uğultu olarak adlandırdığım şey duşun sesiydi.

Kapısı içerinin görünmesine müsaade etmeyecek kadar az aralık olan kapıya yutkunarak bakarken o banyonun içinde olmak için feda edebileceğim çok fazla şey olduğunu fark ettim.

Ama burada durup ağız ayırmaya vaktim yoktu.

Bugün şanslı günümde olmalıydım.

Hızlı ancak sessiz adımlarla şifonyere yaklaşıp da ikinci çekmeceyi açtıktan sonra aradığım siyah kutu karşımda duruyordu.

Kutuyu incelemekle vakit kaybetmeden Ekrem'in söylediği şifreyi girdiğimde çıkan çok küçük 'çıt' sesinin banyodan duyulamayacak olmasının rahatlığıyla sütyenimdeki belleği çıkarttım ve kutudakiyle yerini değiştirdikten sonra kutuyu kapattım. Kurşun'un tam olarak kim olduğunu düşündüğümü bilmiyordum ama her ihtimale karşı pijamamın parçasıyla kutuyu yerinden oynatmadan şifre kısmını temizledim ve böyle bir şey olmayacak olsa bile parmak izi riskini ortadan kaldırdım.

Çekmeceyi kapatıp her şeyin yerli yerinde olduğuna emin olduktan sonra bir de çekmece kulpunu sildim ve derin bir nefes vererek kendimi Kurşun'un yatağına bıraktım.

Gerçek belleği yeniden sütyenime sıkıştırmıştım fakat bunu şu an odama bırakmaya gidemezdim.

Evet çekmece ve kutu yok denecek kadar az bir sesle açılmıştı ancak Kurşun cin gibi bir adamdı. Kapının sesini duyduysa ve duştan çıktığında beni burada göremezse işkillenirdi.

En doğrusu onu beklemekti.

Ve duştan yeni çıkmış, sular damlayan bedenini görmek...

Bu kadarını hak etmiş olmalıydım.

Ben kendimi gerçeğini yaşaman için çok erken olan düşüncelerin hayaline kaptırdığım sırada suyun kesi kesilmişti. İrkilir gibi yüz ifademi düzenledim ve yatakta biraz kamburumu çıkartarak bağdaş kurdum.

Otuz saniye içinde banyonun kapısı sonuna kadar açılmış ve uğruna tapılacak varlığını gözlerim önüne sermişti.

Arduvazları anında yatağında oturan bedenimi bulduğunda ne şaşırdı, ne de sorguladı.

Belinde asılı olan havlu dışında tamamen çıplak bedenine bir saniye sonra kaybolacak bir hayâlmiş gibi bakarken dünyada buradan başka bulunmak istediğim tek bir yer bile olmadığını biliyordum.

Gözlerini yüzümden ayırarak giyinme bölümüne ilerledi ve onu görmemi engelleyen gereksiz duvarın arkasından altında bir şortla çıktı.

Yatağın karşısında dikildiğinde artık burada olmam çok normalmiş gibi davranmayı bırakarak "Uyuyamadım." dedim ince bir sesle.

"Ve?" dedi düzce. "Seni uyutmamı istemeye mi geldin?"

Başımı iki yana salladım. "Sadece yalnız kalmak istemedim." derken gözlerimi kaçırmış, ben oturana kadar pürüzsüz bir şekilde duran çarşafına bakmıştım.

Nefesini bıraktığını duydum. Bıkkınlık mıydı, yorgunluk mu bilmiyordum ama bana dışarı çıkmamı veya uyuyacağını söylemedi.

Sadece kenardaki küçük sehpahaya ilerleyerek eline bir içki şişesi aldı ve iki bardak çıkarttı.

"Bugün fazla içmedin mi?" diye sordum onun muhteşem kaslarla sarmalanmış sırtı bana dönükken.

"Lokmalarımı saymaya mı başladın?"

Gülümsedim ama o bunu görmedi. "Hayır."

Elinde biri diğerinden daha az dolu olan iki bardakla karşıma geldiğinde az olanı bana verdi ve ayakta dikilmeye devam ederek bana fazlaca üstten bir bakış attı. "Burada mı oturacaksın?"

"Yere mi oturayım?" diye sordum.

"Balkona çıkabiliriz."

Onunla bir yatakta oturma fikri çok daha iyiydi. "Hava soğuk." dedim yorgunca. "Burada oturalım."

Fazla uzatmadan bana son bir kez baktığında ben boynumu biraz geriye atmış yüzünü net görmeye çalışıyordum. Oysa tamamiyle aşağı bakıyordu. Bu pozisyon... Çok yanlıştı.

Aynı şeyi düşündüğümüze yemin edebilirdim.

Yutkunduğumda boğazımda kayan adem elmama baktı ve içkisinden büyükçe bir yudum aldıktan sonra yatakta yanıma oturdu.

Yatağı normal yataklara göre biraz daha alçaktı. İki bacağını açık halde yere koymuş, dirseklerini de dizlerine yaslamış hâlde oturduğunda ben onu, oysa duvarı izliyordu.

Şu an Ekrem'in bana verdiği görev için burada oturmama gerek kalmamıştı.

Ama dünya üzerinde herhangi bir varlık beni buradan kaldıramazdı.

"Konuşmak istiyor musun?" diye sorduğunda 'azğından her çıkan şeyi sorgusuz sualsiz yapmak istiyorum' diyemedim, "Bilmiyorum." diyebildim.

İçkisinden bir yudum daha aldı ve başını salladı.

"İstediğinde konuşmaya başla."

Görüp görmediğini bilmiyordum ama başımı salladım. İki elimi de bardağın etrafına sarıp gözlerimi halısında gezdirirken kafam çok karışıktı.

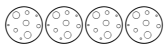
Gözlerimi yan profiline sabitledim.

Sevgilim...

Sen beni sussam da anlarsın biliyorum, ama konuşmak istiyorum. Hayatımın geri kalanında seninle bu odada sadece bir şişe viski ve senin bedeninle beslenerek sonsuza kadar konuşmak istiyorum.

Bunu sana söylesem delirdiğimi düşünür müsün?

Yoksa çoktan buna ikna oldun mu?

Bölümü beğendiğiniz mi ballarım?

Karakterler hakkında düşüncelerinizi merak ediyorum.

Kurşun?

Elfida?

Lacivert?

Ekrem?

....

Bölüm 15

Oy ve yorumlarınızı bekliyorum.
Keyifli okumalar

~~~

Konuşmak istiyordum.

Sadece nereden başlayıp ne konuşacağımı bilmiyordum.

"Ne hissettiğinden başla." dedi bana bakmadan.

İçimden söylediklerimi dışımdan mı söylüyordum yoksa aklımı mı okuyordu bilmiyordum, sadece.. Bir katilin yanında olmam gerekenden çok daha güvende hissediyordum.

"Bir şey hissetmiyorum ki." dedim ben de gözlerimi üzerinden ayırarak. "Bomboşum sadece."

Bir şey hissetmemek için yıllarca kullandığım ilaçlarım bile işe yaramayacağı kadar çok şeyi aynı anda hissediyordum aslında.

"Yalnız hissediyorsun."

İki elimle sıkıca kavradığım bardaktan boğazımı yakacak kadar büyük bir yudum aldım ve "Yalnız hissediyorum." diye tekrarladım onu.

Bu konuşmanın bir amacı yoktu. Bir gereği de.

Ama dinleyen o olduktan sonra bütün hayatımı bir çırpıda anlatabilirdim.

"Bu ev yüzünden değil, senin yüzünden de değil." dedim içini rahatlatma ihtiyacı hissederek. "Bir şekilde en kalabalık yerde bile yapayalnız
~~~

hissediyorum... Kimseye, hiç bir yere ait olamıyorum."

O da içkisinden bir yudum aldı.

Odadaki sessizlik fazla yüksek bir sese ulaştığında gözlerimi kapattım ve açtım.

Bu konuşma çok anlamsızdı.

Bana iyi gelecek şey konuşmak değildi, onu hissetmekti.

Öyle veya böyle, planımın akışına uygun veya değil... Onu hissetmek, hissettiğim yalnızlığı silip atacaktı.

Ama önce, sütyenimdeki belleği güvenli bir yere bırakmam gerekiyordu çünkü beş dakika sonra bu sütyenin üzerimde olacağının garantisini veremiyordum.

Bağdaş kurduğum bacaklarımı çözüp de bardağımı yere bırakmak için eğildiğimde bana baktı.

"Lavaboya gireceğim." dedim sadece ve ayaklandım. Hislerimi açmanın beni rahatsız hissettirdiğini ve hava almam gerektiğini düşünecekti.

"Odadakini kullanabilirsin." dediğinde başımı iki yana sallayarak kapıya yöneldim ve hışımla, sanki içimi açmak üzereyken onun bir katil olduğu gerçeğiyle birlikte içinde bulunduğumuz durumu hatırlamış ve kaçmam gerekiyormuş gibi.

Kapıyı ardımdan kapatıp da koşar adımlarla kendi odama indiğimde belleği idareten güvenli olduğunu düşündüğüm bir yere sıkıştırdım ve banyoma geçerek elimi yüzümü yıkadım.

Soğuk su beni kendime getirirken banyoda bulunan ve bana tahsis edildiğini düşündüğüm birkaç eşya arasından anlamsızca parfümü elime alıp bir fıs sıktığımda bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Kendimi sakinleştirmek için oyalanmayı deniyordum ama sakinleşmenin kıyısından bile geçmiş sayılmazdım. Kurşun Alpugan üstü çıplak bir şekilde benimle bir yatağın üzerinde otururken, tamamiyle normal bir insan bile kendine engel olmakta zorlanırdı, o hâlde benim durumum epey vahimdi.

Banyodan çıktım ve odamdan da çıkarak tekrardan Kurşun'un kapısının önünde bittim.

Tıklatma gereği duymadan içeriye girip kapıyı ardımdan kapattığımda hâlâ bıraktığım yerde, aynı şekilde oturuyordu.

Arduvazlarını üzerime çevirdi ve "Gel." dedi düzce.

Sakin adımlarla yeniden aynı pozisyonumda yatağa yerleştim ve yere bıraktığım içkimi geri aldım.

"Konuşmak istemediğime karar verdim." dedim.

Yavaşça başını salladı.

"Susarız o zaman."

Bardağında kalan son yudumu da içtiğinde gerçekten bünyesinin çok sağlam olduğuna karar vermiştim. Normal bir insanı bayıltacak kadar fazla içmesine rağmen adamda tık yoktu. Lacivert'e ani çıkışı ve şu anki sakinliği dışında içki ona başka bir etki yapmıyor gibiydi.

Bardağını az önce benim yaptığım gibi yere bıraktı.

"Parfüm sıkmana gerek yoktu." dediğinde neredeyse yüzümü buruşturacaktım.

Elbette fark etmişti.

"Zaten güzel kokuyordun."

Bardak ellerimin arasından kayar gibi olduğunda parmaklarımı soğuk camın etrafında iyice sıkılaştırdım. Kuruyan boğazımı ıslatma ihtiyacıyla yutkunurken ne diyeceğimi bilemeyerek "Teşekkür ederim." dedim sadece. Dudaklarım iki yana kıvrılmak için bütün kaslarımı zorlarken mimiksiz kalmak epey zordu.

Üzerindeki dingin havayı o kadar sevmiştim ki...

İltifat eden, sakince oturan ve dinleyen bir Kurşun Alpugan bambaşka bir histi.

Yine de sahip olduğu her duygu benim için güzeldi. Onun öfkesi bile beni heyecanlandırıyordu.

Birkaç dakikanın ardından sürmeye devam eden sessizlik dağılsın diye ortaya herhangi bir konu atmak amacıyla dudaklarımı araladım ve gündemimizden aklıma gelen ilk şeyi dudaklarımdan yuvarladım.

"Lacivert'e ne olacak?

Başını kaldırdı ve kafasını bana çevirdi. "Ne olacak?"

"Yani," dedim açıklamak ister gibi. "Git falan dedin ya. Ondan sordum. Benden dolayı aranızda ciddi bir problem oluşmasını istemem Kurşun." Arduvazlarına bakarken ekledim. "Ben bugün varım yarın yokum. Ama siz kardeşsiniz."

Evet... Ne kadar da iyi niyetli, saf biriydim değil mi..?

"Bir şey olacağı yok." dedi düzce. "Tıpış tıpış evine geri dönecek ve şımarıklık yaparak bir şeyler elde edemeyeceğini öğrenecek Elfida... Kardeşimi sokakta bırakacak hâlim yok."

Başımı salladım ve gözlerimi elimdeki bardağa indirdim. "O da kendince haklı."

Gözlerinin yüzümü incelediğini hissedebiliyordum.

"Sen de kendince haklıydın." dedi düzce.

Duyduğum cümlenin şaşkınlığıyla başımı kaldırıp da yüzüne baktığımda şaşırdığımı gizlemek gibi bir derdim yoktu. O da çoktan anlamıştı zaten.

Evet, belki tüm bu süre boyunca bana karşı biraz daha alttan alabilen bir adam olmuştu. Ama hayatının orta yerine düşüp, düzenbazlıklarımla başına binbir dert açtıktan sonra bana 'kendimce haklı' olduğumu söylemesi beni elbette şaşırtacaktı.

Neler oluyor sana Kurşun Alpugan?

Tepkisiz bir şekilde oturmaya devam ederken bardağımda kalan bütün içkiyi yuttum ve yüzümü buruştururken dudaklarımı ıslatarak kalan son damlaları da bünyeme aldım.

Sarhoş değildim, ancak yüzde yüz ayık olduğum da söylenemezdi.

Bu yüzden ters bir tepki hâlinde yaptıklarımın sorumluluğunu asla yüklenmeyecektim.

Bardağımı yere bırakmak için biraz eğildikten sonra doğrulurken bir elimi Kurşun'un omzuna koydum.

Başım az da olsa dönmüş olsa da ona tutunacak kadar değildi, ama ayağına bir top geliyorsa onu kaleye atacaktın...

Gözleri anında omzundaki elime doğru kaydığında önce çıplak tenindeki parmaklarıma, sonraysa gözlerime baktı.

Kalp atışlarım sadece omzuna dokunmakla bile hızlanıyordu.

Nereden geldiğine emin olamadığım bir cesaretle, beni yeniden yere fırlatmasına fırsat vermeden boştaki elimi de diğer omzuna koydum ve bacağımı üzerinden atarak yüzüm ona bakacak şekilde kucağına oturdum.

Kirpikleri şaşkınlığının etkisiyle hafifçe kıpırdarken kaşları çatılmıştı.

Yüzüm alkolün etkisiyle renklenmiş, belki birazcık kızarmış olmalıydı. Ama bunun utançla bir ilgisi yoktu. Utanma duygusuyla ilgili pek bir şey bilen biri değildim. Kaldı ki burası, dünya üzerinde utanacağım en son yerdi.

"Elfida." dedini elini bir koluma koyarak kendince beni kendisinden geride tutarken.

"Efendim?" dedim yumuşak bir sesle yüzünü incelerken.

"Duyduğun en ufak iyi sayılabilecek cümlede yelkenleri böyle suya indirmeyi bırakmalısın."

Bu cümlesine vereceğim tek bir cevapla açılacak konunun derinliği bu ambiyansı yok etmekle kalmayacak beni de o derinlikte boğacaktı.

Ben de konuyu kapattım.

Onu öperek.

Öpmekten kastım küçük bir buseydi.

Üst dudağı iki dudağım arasında kalacak şekilde dudaklarımı onun dudaklarıma kapattığımda taş kesilen bedeni önce hiçbir tepki vermedi.. Sonrasında o da kendi bardağını bıraktı ve diğer kolumu da tutarak beni kendisinden ayrılmaya zorlayarak bedenimi biraz geriletti.

Beni kendisinin bile tutamayacağını bilmeliydi.

"Elfida." dedi tekrardan, bu kez öncekinden daha sert bir tonda.

Fakat onu dinlemedim.

Güçlü olabilirdi, ancak ben de güçlüydüm ve kollarımdaki baskısına rağmen onu itebilecek kuvvete sahiptim.

Tekrardan dudaklarına yaptıştığımda bu kez elim ensesini kavramış, bacaklarımsa beni yana devirmemesi için sıkılaşmıştı.

Öpüşüyor değil de, dövüşüyor gibi bir çaba sarf etmemiz belki de biraz trajikomikti.

Dudaklarımı kıpırdatmamıştım bile.

Sadece onun dudakları üzerinde soluklanıyor gibiydim.

Nedense onun da fazla karşı koyamayacağını biliyordum.

En sonunda kafasını geri çekerek oldukça yakın bir açıdan suratıma baktı ve bir eliyle kendi yüzünü ovuşturdu.

"Duygusal boşluk anında ve alkollüyken yaptığın şeyden yarın pişman olacaksın."

"Sarhoş değilim." dedim elimi ensesinde dolaştırırken. "Duygusal boşluk anında olduğum da söylenemez." Başımı yana yatırdım ve gözlerimi kıstım. "Bu sadece arzudan ibaret Kurşun. Fazlasından değil.."

Bir kaşını kaldırdı.

"Benim sana karşı aynı arzuyu hissettiğimi nereden çıkarttın peki?" diye sorduğunda önce dudaklarımı ıslattım ve sonra kalçamı kucağında biraz oynattım. Saniyesinde değişen yüz ifadesiyle kendini ele verirken dudaklarımda peydah olan sinsi gülümseme hoşuna mı gitmişti yoksa sinirini mi bozmuştu anlayamıyordum.

En sonunda kollarımdaki elleri belimin iki tarafına yerleştiğinde bu ne sahiplenici ne de sıkı bir tutuştu. Gevşekçe belimde duran elleri neredeyse sırtımın yarısını kaplarken o parmaklarını sıkılaştırması için biraz daha çabaya ihtiyacım olduğunu fark ettim.

Onu geri tutan şey neydi ki?

Belki de onu dolandıran, yalanlarla birden fazla kez kandıran ve bütün ailesiyle arasının bozulmasına neden olan bir hırsız olman Elfida...

Bana yeterince büyük bir sebepmiş gibi görünmemişti.

"Sana o kadar güvenmiyorum ki..." dedi düzce, gözlerimin içine bakarken. Sanki orda bana güvenebilmek için ufak da olsa bir ışık arıyordu.

Ona alaycı bir bakış attım. "Korkma, niyetim seni kullanmak değil. Namusunu kirletmeyeceğim Kurşun." dedim elimi göğsüme yaslayarak dramatik bir tavırla.

"Şımarma." dedi, kendisi de tavrımı komik bulmuş olmasına rağmen renk vermeyerek. "Ondan bahsetmediğimi biliyorsun. Kaldı ki seninle yatacak hâlim yok."

Kaşlarım havaya fırlarken "O nedenmiş?" diye sordum fakat zaten bu gece için benim de böyle bir niyetim yoktu.

Gözlerini birkaç saniye odada gezdirdikten sonra başına bela olan küçük bir çocukmuşum gibi "Bir daha asla sana içirmeyeceğim." dedi.

İçtiğimiz viski sonradan vuruyor olabilirdi ve muhtemelen şu an içime dolan ani enerji bundan kaynaklanıyordu.

"Benim için fazla ufaksın Elfida." dedi gözlerini bir kez bedenimde dolaştırdıktan sonra. "Biraz sıksam kırılacaksın."

Gözlerimi onu teessüf eder gibi büyüttükten sonra hiç alkol almamış olsam muhtemelen söylemeyeceğim ancak o an için oldukça komik gelen bir cümleyi kurmak için dudaklarımı araladım.

"Sıkma ozaman, si-"

Kurşun büyük avcunu ağzıma bastırırken dudaklarındaki gülen ifadeyi silmeden gözlerimin içine uyarıcı bir bakış attı.

Elini çekmesi için dilimi avcuna değdirdiğimde bundan iğrenmiş gibi durmuyordu ama yine de elini çekti ve havaya kaldırarak yüzümün dibine getirdi. "Sen hiç benim dayağımı yedin mi?"

Hafifçe güldükten sonra "Yedim." dedim.

Yalan yok, yemiştim.

Yeniden içimde baharlar açtıracak şekilde güldü ve "Doğru." dedi. "Ben de seninkini yedim."

'Couple goals' dedikleri şey bu mu oluyordu?

"Hadi," dedi eliyle sırtıma iki kez dürter gibi vurduktan sonra. "İn kucağımdan."

"O zaman seninle bir oyun oynayalım." dedim, kucağından inmek için hiçbir hamle yapmadan.

"Ne oyunu?"

Kurşun bu kadar sabırlı bir adam değildi ancak bünyesindeki alkol onu da sakinleştirmiş olmalıydı.

"Şimdi ben içimden birle yüz arasında bir sayı tutacağım. Ve bilirsen seni öpeceğim..." diye oyunu açıkladığımda gülmek mi istiyordu ağlamak mı emin değildim.

"Tamam." dedi şaşırtıcı bir şekilde. "Tuttun mu?"

İçimden rastgele bir sayı tuttum.

Yetmiş iki.

"Tuttum." diyerek kafamı salladığımda iki saniye düşünür gibi yaptı ve nasıl olsa denk gelmeyeceğini düşünerek ağzından bir sayı yuvarladı.

"Doksan üç."

Gözlerimi büyüttüm ve "Oha." diye bağırdım. "Bildin!"

Gözlerinde yalan söylediğimi sonuna kadar bilen baygın bir ifadeyle yüzüme baktığında ağzını açmasına fırsat bile vermeden dudaklarımı onunkilere kapattığımda bu kez öncekiler kadar tatlı ve yumuşak değildim.

Dudaklarım onun alt ve üst dudakları arasında sıra sıra hareket ederken yeniden belime yerleşen ellerinin uyguladığı kuvvetin artmasıyla gülümsemek istiyordum ama ağzım bunu yapmak için fazla doluydu.

Kendisine sadece üç saniye engel olabildi.

Ellerinden birini bütün boynumu kaplayacak şekilde enseme bastırdığında nihayet dudaklarını aralayarak bana tam anlamıyla izin verdi ve başımı biraz yana yatırarak kendisine daha rahat bir açı sağladı.

Alt dudağım iki dudağı arasından sertçe kaydığı sırada hoyratlaşan hareketlerim tamamen onun sert tavrından kaynaklıydı.

Bütün dünya durmuştu.

Bütün dünya bizdik tam şu an.

Gözlerim kapalı olsa bile başım dönüyor, kendimi üçüncü kişi gözünden, etrafımızda son hızda 360 derece dönen bir kamera varmış gibi görebiliyordum.

Birbirine değen göğüslerimizden kalp atışlarımız birbirimizinkilere karışıyordu.

Tecrübeli dudaklarının hızlı hareketlerine yetişmekte zorlanırken bir kolunu tamamen belime doladı ve sıksa kırılacağını iddia ettiği bedenimi, bu lafını çoktan unutmuş gibi sıkıca kendi kucağına mıhladı.

Boğazımdan çıkan küçük sesle birlikte boynuna sardığım kollarımla sanki mümkünmüş gibi onu kendime daha da yaklaştırmaya çalışırken

parmak uçlarım titreyecek seviyeye gelmişti.

En sonunda ensemden tuttuğu eliyle beni bir kediyi çeker gibi geriye çektiğinde buğulu gözlerimi, rengi değişmiş arduvazlarına sabitledim. "Elfida." dedi öncekinden çok da kalın ve titreşimli bir sesle. Dudakları öpülmekten dolayı kızarmıştı.

"Bunu burada durdurmamız gerekiyor."

Başımı iki yana salladım. Ensemdeki parmakları canımı yakacak kadar sıkılaşırken bunu biraz bile umursamadan kucağında hafifçe kımıldandım.

Dudaklarından tıslamaya benzer bir ses duyulmasıyla bu kez beni ensemden çekip kendi dudaklarına bastıran oydu. Boştaki eli göğsüme tırmanıp da neredeyse can yakacak bir sertlikle bir göğsümü avuçladığında istemsizce bükülen belimle birlikte kucağındaki konumum biraz daha değişti.

Diliyle ıslattığı alt dudağımda hafif bir şekilde hissettiğim dişleri işleri sadece daha kontrol edilemez bir noktaya taşıyordu.

Aklımı kullanabildiğim o sınırı tam anlamıyla geçmiş sayılırdım.

Ellerimi boynundan çözüp de tişörtümü çıkartmak için hamle yaptığımda bana engel olmadı. İki ucundan tuttuğum beyaz tişörtü çıkarttığım o üç saniye bile onun için tahammül edilemezmiş gibi gözükürken gözlerindeki ifadeyi doya doya izlemek istiyordum. Elimdeki tişörtü hızlıca çekip odanın bir köşesine fırlattıktan sonra arduvazlarındaki alevlerle birlikte kucağında sütyenimle oturan bedenimi inceledi.

"Elfida." derken homurdanmak ve ismimi hayranlıkla söylemek arasında bir tonda çıkmıştı sesi.

Sırtıma uzanan tek eliyle sütyenimin kopçasını çözdükten sonra gözlerimin içine sanki izin ister gibi baktığında başımı salladım.

Askıları sırasıyla omzularımdan indirdiğinde sütyenim göğüslerimden kaymak üzereydi ancak tam olarak indirmek için bir hamle yapmadan önce arduvazlarını yeniden gözlerime sabitledi ve iki saniye boyunca baktı. İçinde bir şeyler kararlaştırmaya mı çalışıyordu, yoksa farklı bir şey mi düşünüyordu bilmiyordum. Ve ilk kez hiçbir şey bilmek istemiyordum.

Kollarımı biraz kımıldatmamla göğüslerimden kayıp giden sütyenin açıkta bıraktığı manzara onu aklındakilerden çekip atmış gibi dikkatini dağıttığında dişleri alt dudağında gezindi.

Bir avcu yeniden göğsüme tırmanıp da sıkıca kavradığında dudaklarımdan çıkan ses tamamen bilinçsizdi ama dudaklarıma kayan

bakışlarında gördüğüm parıtlı bundan sonuna kadar zevk aldığını gösteriyordu.

Beni çekip yeniden öpmeye başladığı sırada meme ucumu sıkıştıran iki parmağının bıraktığı his dudakları üzerindeki dudaklarımın kıpırtısız kalıp anlamsız sesler çıkartmasına neden olurken ondan destek almak için bir omzuna sıkıca tutundum.

Dudakları dudaklarımın üzerinden çeneme doğru kaydığında kendimi geriye doğru bırakmak istiyordum. Olduğum yerde oturabilmek bile fazlaca zorlaşmaya başlamıştı ve bunun farkında olup olmadığından emin bile değildim.

Çenemde hissettiğim dudaklarının bıraktığı ıslak dokunuşlar boynuma doğru kaydığında bedenime gelen ani titremeyle göz kapaklarım kapanırken beynimde birbirine giren bütün sesler arasında kaybolmaya başladığımı hissediyordum. Her şey koca bir uğultu gibiydi.

Kim olduğum. Burada ne yaptığım. Bu adamın kim olduğu. Benim bugün burada oturabilmek için yaptığım her şey...

Ne zaman ki Kurşun boynumun hassas bir noktasına ıslak bir öpücük bıraktı, bütün sesler o zaman yok oldu.

Yavaşça göğsüme doğru inen dudaklarını istediğim yerde hissedebilmek için elimi saçlarının arasına daldırdığımda göğsümün üzerinde bir noktada, tenimde dudaklarının gülümsemesini hissettiğime yemin edebilirdim.

En sonunda göğüs ucumu iki dudağı arasında sıkıştırdı ve beynimde aynı anda binlerce camın parçalanması gibi bir ses çıktı. O kadar yüksekti ki bu ses, kendi dudaklarımdan dökülen sesleri bile duyamıyordum.

Dilinin hemen arkasından hissettiğim dişleriyle yanan canımın acısını bile önemseyemezken tek istediğim daha fazlasıydı.

Çok daha fazlası...

"Kurşun." diye ismini söylediğimde soluklanmaya çalışır gibi çıkan sesim, benim kulağıma bile fazlaca istekli gelmişti.

Dilini tekrar hissettiğim anda benim kontrolümden çıkmış gibi hareket eden bedenimi kendi kontrolüne almak için elini belime koyduğunda tırnaklarımı koluna batırdığımın farkında bile değildim. Muhtemelen pazularının üzerinde hilâl izleri çıkmasına neden oluyordum ama bu elbette kimsenin umurunda değildi.

Başını kaldırıp da ağzının boşta bıraktığı yere avcunu bastırdığında arduvazlarına büyük bir beklentiyle baktım.

"Sana verebileceğimin en fazlası bu Elfida." dedi önüme düşen bir tutamı kulaklarımın arkasına sıkıştırırken.

Kaşlarım anında çatılırken girdiğim o buluttan o kadar çıkamamıştım ki onu doğru duyabildiğime emin bile değildim. "Ne?"

Dalga falan geçiyor olmalıydı.

Umarım öyleydi.

"Bunu senin istediğin şekilde yapamam." dedi beni sıkıca tutuyor olmasıyla kendini anın içerisinden çoktan çıkarttığını belli eden bir ifadeyle. "Sen de benim istediğim şekilde yapamazsın."

"Neyi senin istediğin şekilde yapamam?" diye sordum karışık bir ifadeyle. "Neyden bahsediyorsun Kurşun?"

Aslında söylemek istediği şeyi tahmin edebiliyordum ama buna bir açıklama getirmesi gerekiyordu.

"Benim zevklerim seni aşar."

Gözlerimi kendimi tutma şansım bile olmadan devirip suratına boş bir ifadeyle baktığımda "Yine mi şu saçmalık?" diye söylendim.

Onun hoşuna gidebilecek herhangi bir şeyin beni aşması gibi bir şey olamazdı bu bütün evrende.

"Bu bir saçmalık değil." dedi sakince, belki de biraz merhametli bir sesle. Yeniden yüzüme düşen tutamı bıkmadan kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ben kimseyi yumuşakça okşayıp, öperek, severek bulutların üstüne çıkartamam."

"Benim bunu istediğimi nereden biliyorsun?"

Başını anlamadığımı düşünüyormuş gibi iki yana salladı. "Bu yatakta senin canını öyle bir yakarım ki," dedi en sonunda biraz daha açık olarak. "Zannetmiyorum ama belki yine de zevk alırsın, evet. Ama buna ayak uyduramazsın."

"Kurşun-"

Lafımı bölerek sabırla konuşmaya devam etti. "Anlık düşünme. Bu gece yaşanmış ve bitmiş olsa bile, yarın sabah uyandığında, o salona indiğinde ve herkesin senin üzerine atlamaya hazır bakışlarıyla karşılaştığında... Sana her zaman davrandığım şekilde davranmaya devam ettiğimde, hissedeceğin değersizlik hissiyle baş edemezsin." Gözlerimin içine gerçekten anlamamı istiyormuş gibi bakıyordu.

"Bir seks aramızdaki ilişkiyi değiştiremez ve sen hâla vücudunda benim sana bıraktığım izleri taşıyorken karşında benim gibi bir adamı görmeyi kaldıramazsın. Benim yatağımda yaşayacağın hiçbir şey yumuşak, tatlı

veya hoş olmaz. Kaldı ki yatağımdan çıktıktan sonra kaldığın evdeki hiçbir şey de yumuşak, tatlı ve hoş olmayacak. Hissedeceğin kullanılmışlık hissini üzerinden atamazsın... Ve ben de bunu üzerinden atman için sana şefkat gösteremem."

"Anlıyor musun?" diye sorduğunda sesindeki sûkunet her şeyi daha da berraklaştırıyordu.

Yalan söylemiyordu.

Ben bunu zaten biliyordum.

Sadece kendimi düşünmeyi geri plana atmıştım ancak anlaşılan o ki, o beni düşünmeyi geri plana atmamıştı.

Bu, her ne kadar uyuz edici bir durum olsa bile tatlılığı inkâr edilemezdi.

Yine de sevgilim... Senin bu dünyada, hatta bu evrenin herhangi bir noktasında benden kaçışın asla olmayacak.

Düşünmeden hareket edecek kadar tahrik olmuştum.

Hesaplayamayacak, planlayamayacak kadar her şeyden soyutlanmıştım.

'Hissedeceğin değersizlik hissiyle baş edemezsin.'

Belki birinin bana söyleyebileceği en komik cümleydi.

Doğduğum andan beri gerçekten değerli hissettirildiğim anlar o kadar sınırlıydı ki, bir seksten sonra görmezden gelinmek kaçıncı sıraya yerleşirdi emin bile değildim. Muhtemelen o sıralamaya giremezdi bile...

Ama zorlamanın bir anlamı yoktu.

"Haklısın." dedim sadece yumuşak bir sesle.

Onun başka bir şey söylemesine kalmadan iki kez tıklatılmanın ardından sonuna kadar açılan kapının sesiyle Kurşun'un kucağında irkilirlen kapı arkamda kaldığı için içeri gireni göremesem de dönmek için bir hamle bile yapamadım.

Çıplak sırtıma kapanan çarşafın serinliğini tenimde tam anlamıyla hissedebildiğim sırada gelenin kim olduğunu tahmin edebiliyordum.

Ve kafamı çevirdiğimde gördüğüm Kılıç'ın yüzü beni doğruladı.

İçeride görmeyi beklediği manzaranın bu olmadığını yüzündeki bütün mimiklere yansıtan adamın kapının önünde belki de kalakalmış görüntüsü komik bir manzara uyandırıyordu ama odadaki herkes gülmekten fazlasıyla uzaktı.

Kurşun "Konuşacak mısın?" diyerek onu terslercesine sorduğunda Kılıç bir rüyadan uyanmış gibi yüz ifadesini toparladı.

Zavallıma ayak üstü felç indi zannetmeye başlamıştım.

"Siz ikiniz burada her ne bok yiyorsanız bunu bu odanın içerisinde tutsanız iyi olur." dedi düz bir tavırla. Sonrasında Kurşun'a baktı ve "Müsait olduğunda aşağı inmen gerekiyor." dedikten sonra kapıyı ardından kapatıp çıktı.

Kılıç'ın odadan çıkmasıyla üzerimdeki çarşafı indirip de yataktaki sütyenime uzandığımda Kurşun da bedenini hafifçe yana çevirerek beni kucağından indirdi ve ayağa kalktı.

Sütyenimi takıp da tişörtümü bulmak için odaya göz gezdirdiğimde Kurşun az önce bir kenara fırlattığı tişörtümü yerden aldı ve elinde kıvırdıktan sonra oturduğum yerde önüme dikilip bana giydirmek için kafamı eğmemi bekledi.

Tişörtü kafamdan geçirmesine izin verdikten sonra kollarımı da geçirdim ve Kurşun'un bedenine çaktırmadan kısa bir bakış attım.

Alt bedenindeki hareketliliğin elbette çoktandır farkındaydım.

Farkında olduğumu o da biliyor olmalıydı ancak bir yorum yapmadı.

Göz göze geldiğimizde "Ben aşağı ineceğim." dedi ve kısaca etrafına bakındı. "Sen burada uyuyabilirsin istersen."

Yaptığı teklif karşısında gözlerimin şokla büyümemesi için ciddi bir çaba sarf ederken zavallı kalbimin bugün fazla zorlandığını düşündüm.

"Ben geri çıkmam büyük ihtimalle. İşlerim var." diyerek bir açıklama daha getirdiğinde kısaca onu bu odaya hapsetmenin hesabını yaptım. Ancak başarılı olma şansımın düşük olduğunu fark ettiğimde plandan vaz geçmek zorunda kaldım.

Ayrıca, ne işi olabilirdi ki?

"Ne işi?" diye sordum bilinçsizce. "Dışarı mı çıkacaksın?"

Gözleri yüzüme düzce bakarken dudağının bir köşesinin kımıldadığını gördüm. "Canlı konum atayım istersen Elfida?"

Suratımı buruşturdum. "Öylesine sordum. Banane."

Ona telefonum elimde olsa bana herhangi bir konum atmasına gerek olmayacağını açıklamak isterdim fakat sanırım bu pek hoş bir durum olmazdı.

Yatakta geriye doğru kayarken "Yatayım o zaman ben burada." dedim sakince. "Geniş hem, bana küçük oda vermişsiniz, içim daralıyor."

Kurşun bir cevap vermeden yatağındaki bedenime son bir bakış attıktan sonra giyinme için ayrılan bölüme doğru ilerledi ve kısa süre içerisinde üzerinde bir tişörtle odadan çıkıp, beni burada yalnız bıraktı.

Onun yatağında, kafamın altında onun yastığıyla, kokusu üzerime sinmiş hâlde tavanı izlerken son derece huzurluydum.

Belki de tüm hatalarıma rağmen bu huzuru bana veren adama durmadan ihanet ettiğim için vicdan azabı çekiyor olmalıydım.

Ancak çekmiyordum.

Ben yapmam gerekenleri, yapmam gereken anlarda yapıyordum. Ve ortaya çıkmasını istediğim anda çıkartıyordum.

O saatten sonra iş benden kopmuş oluyor ve herkes kendi tepkilerinden sorumlu oluyordu.

Kurşun Alpugan seçimlerinin sonucunu yaşıyordu.

Bütün her şeye objektif bir yorum getirmek gerekirse bir hırzısı, güvenilmeyeceği her şekilde belli olan birini bu kadar yakında tutmak, kısmen de olsa duvarlarını biraz indirmek onun tercihiydi. Kendisi bana kapı açıyor, açtıkça ben o kapılardan düşüncesizce girmeye devam ediyordum.

Ben buydum.

Her zaman buydum.

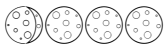
Hiçbir zaman ona yaklaştım diye bu takıntıyı bir adım ileri taşıyıp ona aşık olmayacaktım. Aşktan gözlerim kör olup sadece onu düşünerek hareket etmeyecektim.

Ben bu evden çıkarken, aynı girdiğim şekilde çıkacaktım.

Ancak bu evdeki hiç kimse aynı olmayacaktı.

Ve bu da sadece kendi seçimleriydi...

Oyunu Elfida Alaner yazmıştı, Elfida Alaner oynardı.

KURŞUN A. ALPUGAN

Merdivenleri inerken aklımı kurcalayan birden fazla şey vardı.

Her zaman olurdu.

Ancak bu seferki işin içinden çıkılmayacak bir durumdu.

Belki ben bu kez yeterince düşünmemeyi seçiyordum.

Çünkü biliyordum. Ben yeterince düşünsem, Elfida bu evde kalamazdı.

Salona indiğim anda yüzüme dönen suratlar anında tekrardan odama çıkma isteğimi geri getirirken gözlerim köşede kafasını bana bile çevirmeden oturan Lacivert'e döndü.

İlerleyerek her zaman oturduğum koltuğuma oturduğumda bir bileğimi bacağımın üzerine attım ve Kılıç'a baktım. "Ee?"

Kılıç'sa Lacivert'e baktı.

Lacivert yüzünü çevirmemekte kararlı olacaktı ki sözünü Kılıç devraldı.

Herkesin sirke satan suratından ve Lacivert'in yüzüme bile bakmamasından her şey belliydi aslında.

Şaşırmıyordum.

Bir koltukta sessizce oturan Açanay'ın kendini toparladığını gördüğümde o da bakışlarını bana çevirdi ve hafifçe gülümsedi.

Ona göz kırptıktan sonra yeniden Kılıç'a döndüm ve "Konuşacaksanız konuşun. Yoksa çıkacağım." dedim.

"Abi." dedi hafif bir tereddütle. Söz hakkı ona kaldığı için pek memnun durmuyordu ama bir şey söylemesine bile gerek olmadığını söyleyerek onun üzerindeki yükü hafifletmek yerine suratına düz düz bakmakla yetindim.

"Lacivert, Ankara'ya; ailesinin yanına dönmeye karar vermiş."

Bu sefer de yüzümü sakince Lacivert'e çevirdim.

Yine de bana bakmıyordu.

"Temelli." diye ekledi Kılıç.

Herkesin gözleri üzerimdeyken benden ortalığı yıkıp buna izin vermememi beklediklerini biliyordum.

Yine de bunu yapmadım.

"Dönsün."

İşte o an Lacivert kafasını kaldırıp şaşkın bakışlarıyla yüzüme baktı.

Lacivert hiçbir zaman bu evden temelli gidecek cesarete sahip olamazdı.

Yeni bir düzen kurmak için gereken öz veriyi gösteremez, yeni ortama, yeni okula, yeni çevreye, kendi ailesine bile alışamazdı. Ben İstanbul'a taşındığım andan itibaren benim elimin altında yaşıyordu.

Hayatın zorluğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve ben ona iki laf söylediğimde bunu hayatının travması zannedip evi terk etme kararı alıyordu.

Asıl travma yukarıda yatıyor, kendisini belki de hiç sevmemiş abisiyle yüzleştikten yarım saat sonra içinde sindirdiği şeyler yaşanmamış gibi kahkahalar atıyordu.

Yine de Elfida gibi olmasındansa Lacivert'in böyle olmasını tercih ederdim.

Zorluk görmeden büyümüştü ve öyle devam edecekti.

Yaralı değildi ve yara sandığı şeyler sonrasında varlığını hatırlamayacağı ufak sıyrıklardan ibaretti.

Abisi olarak bana düşen, dönmeye hazır olduğunda burada duruyor olmaktı ama biraz burnunun sürtmesinin zararı olmazdı.

"Yarın annemle babamı yemeğe çağırırız, orada haber veririz." dedim ayaklanırken. "Okul işlemlerini falan da şirkete söylerim hallederler."

Lacivert'in şimdiden pişman olduğunu biliyordum.

Ankara'da en fazla birkaç hafta dayanıp, geri dönmenin yollarını aramaya başlardı.

Salondan çıkmadan önce Açanay'a başımla işaret ettim. "Sen de gel, işlerim var." dediğim anda ayağa kalkıp peşime takıldığında dış kapıya doğru konuşmadan ilerliyorduk.

Kapıdan önceki koridoru bitirip kapıyı açtığım anda arkamda duyduğum sesle adımlarım durduğunda Açanay "Ben dışarıda bekliyorum." dedi anlayışlı bir sesle.

"Abi."

Arkamdan koşuşturan Lacivert'e dönüp yüzünü net görebilmek için başımı eğdiğimde isminin rengindeki gözlerine baktım.

"Efendim?"

İki elini önünde kavuşturup parmaklarıyla oynamaya başladığında gergindi.

Ufak bedenine baktım.

Hala doğduğunda kucağıma verdikleri o çirkin, kırmızı suratlı bebeği görüyordum ona baktığımda.

İlk günkü gibi korunmaya muhtaç, duygusal, biraz da dik başlı...

Minicikti.

Kalbimin bir yarısı ona aitti. Diğeri Mavi'ye.

Benim onları hayatımdan silip atmam için, önce kendi kalbimden vazgçemem gerekiyordu.

"Abi." dedi tekrardan. "Öncelikle her şey için teşekkür ederim ben."

Birazdan gözlerinin dolmaya başlayacağını biliyordum. Şimdi bile zorlukla konuşuyordu.

Başımı salladım. "Teşekkürlük bir şey yapmadım."

"Yaptın." dedi inatla. "Ben seninle büyüdüm abi. Senin doğrularınla, yanlışlarınla... Senin kararlarınla büyüdüm. Hiç de pişman değilim. Benim için en doğru seçimleri sen yaptın her zaman, beni benim bile düşünemediğim kadar düşündün."

"Biri bana aile dese, benim aklıma sen gelirsin ilk."

Bir veda konuşması yaptığını düşündüğüm kardeşimin yüzüne dümdüz baksam bile kalbimin ona ait olan yarısının pompaladığı kanı hissedebiliyordum.

"Sen benim her şeyimsin, bunu bil. Sana kızsam da, bağırsam da, sen benim kalbimin tamamısın. Ama ben biraz uzaklaşmak istiyorum. Kendimi bildim bileli hiç senin düzeninin altından çıkmadım. Bunu tatmak istiyorum." dedi sesi titremeye başlarken.

"Sarılayım mı?"

Ona kollarımı açtım.

Başını göğsüme yaslayıp bana sımsıkı sarıldığında ellerimi sırtına koydum.

"Burası senin evin abicim." dedim kendini iyi hissetmesi için hissettiğimden daha yumuşak bir sesle. "İstediğin zaman geri dönebilirsin. Bir aramanda ben yanında olurum. Hiçbir koşulda senden vaz geçmem. Bunu bil olur mu?"

"Biliyorum." dedi burnunu çekerken. "Ben de, sen o Elfida'yla evlensen bile vaz geçmem senden."

Ağzından belki de espri olarak çıkan sözler bedenimi kaskatı keserken ağzımı açtığımda verecek bir cevabım olmadığından susmayı seçtirdi bana.

Böyle bir şeyin dünyada, evrende, paralel evrende bile imkânı yoktu.

Yine de Lacivet'e yapabileceğim en büyük ihanetin bu olduğunu düşünmesi komikti.

O bir çocuktu işte.

Bana sıkıca sarıldıktan sonra geri çekildi ve gözlerimin içine baktı. "İyi ki varsın."

"Sen de bir tanem." dedim ve onu daha çok pişman etmekten başka bir şey yapmayacak cümleyi yuvarladım. "Umarım Ankara'da çok mutlu olursun."

En geç bir ay sonra buradaydı.

Ki o kadar dayanması bile mucize olurdu.

"Umarım." dedi allak bullak bir ifadeyle.

Odasına çıkıp ağlayacağını adım kadar iyi bilsem bile hayatta tercihlerinin onu götüreceği noktayı bilmesi, karar verirken birden fazla kez düşünmesi gerektiğini farkına varmaya ihtiyacı olduğunu anlaması için sessiz kaldım.

O arkasını dönerek salona girdi, bense evden çıktım ve köşede bekleyen Açanay'a 'gel' işareti yaparak garaja doğru yürümeye başladım.

Yanıma geldiği anda "Veda konuşması yaptı değil mi?" diye sordu gülen bir ifadeyle.

"Evet." dedim onu bir kolumun altına alarak.

Yeniden toparlaması iyiydi.

Güldü. "Fazla dramatik kardeşler yetiştirdin Kurşun Alpugan."

Ben de hafifçe güldüm.

"Kendi yirmi yaşımı ve onlarınkini düşününce..." dedi duygusallık barındırmayan bir sesle. "Ben de bu kadar dramatik ve şımarık olmayı seçerdim."

Elbette seçerdi.

Açanay bugünkü hâline geldiği yolda kendi dahil her şeyini kaybetmişti.

Çevremdeki en güçlü kadınların ortak özelliğiydi bu belki de. Açanay, Okyanus, Elfida...

Üçü de hayatı yaşamak yerine onunla savaşmak zorunda kalan kadınlardı.

Omzundan attığım elime kolunu ovuşturdum. "Bunun kıymetini bilmeleri için geçtiğin yollardan geçmeleri gerekirdi Açanay. Onlar bu hayata doğdu, sahip olduklarından başka hayatlar olduğunu farkında bile değiller."

"Toz pembe bir dünya..." dedi usulca. "Kurşun Alpugan'ın eline düşen katran karası kadınlar bile iyileşiyorsa, onlara hak vermek gerekir. Ne de olsa, Okyanus manyağı bile elinden geçmeden önce bir harabeydi."

Okyanus ve Açanay, bir zamanlar iyi anlaşırlardı.

Sonrasında Okyanus kendi yolunu seçmiş ve Teo dışında anlaşabileceği tek bir insan kalmayana dek çabalamıştı.

"Kendine gelmene sevindim." dedim söylediklerine bir yorum yapmadan.

"Abartıyorum bazen." dedi o da anlayışla ve kafasını göğsüme bastırdı. Açanay'ın böyle hareketler yaptığı nadir görülürdü. "Sadece bazı yaralar kapanmıyor Kurşun. İnsanın o an herkese saldırası geliyor. Ama sana asla isteyerek zarar vermeyeceğimi biliyorsun."

"Biliyorum."

Aslına bakılırsa Açanay istediğinde herkese ikinci kez düşünmeden zarar verecek bir kişilikti. Ona güveniyordum, ama o hep patlamaya hazır bir bomba olmuştu. Tepesi attığında silahını çekip beni vurmayacağının bile garantisi yoktu.

Tabi bunu başarabilirse sonrasında beni yaşatmak için kendi canını feda edecek kadar kafayı yerdi, orası ayrıydı.

Ama Açanay Zorlu asla ihanet etmezdi. İş çevirmez, kuyu kazmaz, gülümsüyor gibi yapmazdı. Kızgınsa söyler, tepesi atarsa bunu anında belli ederdi. Bir gün beni öldürmek istese, bunu hissettiği an açık açık karşıma geçer 'seni öldüreceğim' derdi.

Onu en güvenilir yapan özelliği de buydu.

Şeffaftı.

Elfida'nın aksine.

Elfida Alaner tam anlamıyla opaktı.

O güzel kafasına döndürdüğü hiçbir şeyi dışarı yansıtmadığını biliyordum.

Bu da onu Açanay'dan daha tehlikeli biri yapıyordu.

Bu zamana kadar pek çok kez Açanay'ı denemiştim. Farklı zamanlarda, farklı yollarla... Bir kez bile falso vermemişti.

Şimdiyse Elfida'yı deneme zamanıydı.

Bir insan hiç güvenmediği bir insanı denediğinde sonucu zaten bilirdi.

Sonucunu bilmeme rağmen belki de küçük bir inançtı bu. Sadece bir 'belki'ydi.

En başından beri Ekrem'le olan hikâyesi bana fazla bayağı geliyordu. Ona borçlanması, borcunu benden çalarak ödemeye çalışması...

Ekrem'in bir anda bir meleğe dönüşüp Elfida'ya o borcu ödemek için fırsat vermesi...

Şu anda odamda uyumasına müsaade ettiğim kadın, düşmanımla gerçekten karşı tarflarda mı, yoksa küçük hırsızlık planının sadece bir aşama olduğu daha büyük bir planın parçası olarak onunla aynı tarafta mı bilmem gerekiyordu.

Bu gece o barda, ben, Okyanus, Teo ve Ekrem vardı. Ve bir de Elfida.

Hepimiz aynı belleğin peşindeydik.

Fakat şöyle bir durum vardı ki, o bellek zaten bendeydi. Bu geceden öncesinde de.

Bir süreliğine Elfida'nın ortadan kaybolmasına müsaade etmiş gibi davranmış, bir iş birliği içindelerse ona Ekrem'i bulabileceği kadar zaman

tanımıştım.

Ekrem haddinden fazla şey bilirdi.

Odamdaki bir kutunun şifresine kadar.

Tek eksiği benim bunlardan haberdar olduğumu bilmemesiydi.

Gerçek belleği Kılıç muhafaza ediyordu. Ve çekmecemdeki sahte bellek, içerisinde gereksiz şeyler olan bir replikaydı.

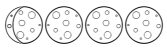
Ekrem, Elfida'yı kullanıyorsa yarın sabah gerçek belleğin açılma saatinde çekmecemdeki belleği kontrol ettiğimde saati geldiğinde uyarı veren bir replika daha olacaktı.

Elfida akıllıydı, ama o da Ekrem'in köpekliğini yapıyorsa, aklını kullanmasına gerek olmayan bir sınavdı bu.

Geçebilirdi.

Kaladabilirdi.

Ama bu sınavın sonucu daha baştan belli sayılırdı.

ELFİDA ALANER

Işıklar açık olmasına rağmen odanın içine vuran ayı seyrederken Kurşun gideli hemen hemen iki saat oluyordu.

Ne işi olduğunu bilmiyordum ve fazlasıyla yorgun hissediyordum.

Gözümü kapatsam uyuyacak gibi...

Ama bunun bir yanıltmaca olduğunu bilecek kadar fazla yaşamıştım bunu.

Gözümü kapatsam da, bu yatakta saatlerce dönsem de asla uyuyamazdım, biliyordum.

Kurşun yanı başımda yatarken bile uyuyamadıysam, beni uyutabilecek başka bir güç yoktu bu dünyada.

Güneşin ilk ışıklarını görmem gerekiyordu.

Ve bu çok sıkıcıydı.

Özellikle elimde herhangi bir teknolojik cihazı bırakın, uğraşabileceğim hiçbir şey yokken...

Bu telefon işini artık çözmemiz gerekiyordu.

Canımın sıkıntısıyla birlikte yatakta oturur pozisyona geçtiğimde uzunca of'ladım. Bari Kurşun dönseydi. Veya şu evde benimle sohbet edecek tek bir insan olsaydı da canımın sıkıntısı azalsaydı. Her şey iyi olsa da bendeki de taş değildi, candı. İnsan sıkılıyordu.

Biraz hareket etmek için yataktan çıkıp kapıya doğru ilerlemeye başladığımda mutfağa su almaya inmeye karar verdim. Ne de eğlenceliydi(!)

İn in bitmiyormuş gibi hissettiren merdivenlerden sessizce, etrafı dinleyerek inerken dikkatliydim.

Bu saatte uyanık olan biri olup olmadığını bilmiyordum. Ama Lacivert ve Mavi'nin odalarının olduğu kattan geçerken kapılarının altından ışık gelmemesiyle uyuduklarına karar verdim. Açanay'ın odası 2. kattaydı ama tam olarak nerede kaldığını kestiremiyordum. Bu evde Açanay ve Kılıç için koca bir kat ayrılmıştı.

Kendimi Açanay'ın oda tasarımını merak ederken bulduğumda sıkıntıdan kafayı çizmeye yaklaştığımı anlıyordum.

Aslında onların neden temelli olarak burada yaşadıklarını da anlayamıyordum. İkisinin de kendilerine ait evleri vardı ancak belli zamanlar dışında düzenli olarak burada yaşıyorlardı.

Belki bir güvenlik endişesi olabilirdi.

En sonunda katları tamamlayıp da zemin kata indiğimde sadece ufak bir lambanın aydınlattığı salon loştu. Cam duvarlardan içeri havuzun mavi ışığı vuruyor, romantik bir ortam yaratıyordu.

Sağa yönelerek yavaş adımlarla mutfağa doğru ilerlerken ekstra yavaş davranıyor, olabildiğince fazla vakit harcamaya çalışıyordum çünkü odaya çıktıktan sonra yapabilecek hiçbir şeyim yoktu. Kurşunun eşyalarını çoktan karıştırmış, kayda değer pek bir şey bulamamıştım. Bakmayı ertelediğim birkaç çekmece daha vardı ancak bunu gecenin ilerleyen saatlerine saklamıştım.

Mutfak kapısının hafifçe aralık kalacak şekilde kapalı olduğunu gördüğümde, buzlu cama yansıyan loş ışığın bir kişinin gölgesini yansıttığını gördüm ve adımlarımı durdurdum.

Kurşun geri dönmüş olabilir miydi? Yoksa mutfaktakiler başkaları mıydı?

Soruma cevap bulmak için çıt çıkartmayacak kadar yavaş adımlarla kapıya yaklaştım ve görülmemek için buzlu camın yanında kalacak şekilde durdum. Başımı hafifçe yana doğru eğerken kulağıma ulaşan Safir'in sesi oldukça boğuk geliyordu.

"Bilmiyorum, abi." dedi kararsız gibi duyulan bir sesle. Fısıldıyor gibiydi ancak sesinin kaba bir tonu olduğundan normal bir fısıltıdan daha yüksek duyuluyordu.

Daha iyi duyabilmek için iyice dikkat kesildim.

Aslında çok ilgilenmiyordum ama birkaç dedikodu malzemesi toplasam fena olmazdı.

"Her şey belli." dedi Kılıç kendinden emin bir sesle. "Başta çok üzerine gidiyordum. Almıştım onun kokusunu..."

Kimden bahsediyorlardı?

"Sonra bir şeyler oldu. Dedim ki, belki ben yanılıyorumdur." Sanırım bir yandan bir şeylerle uğraştığı için arada duraksıyordu. Gözümde onu sandviç yapıyor gibi canlandırmıştım. "Ve sonunda yanılmadım. Yine de o kadar sinirlenmedim biliyor musun? Tam güvenmeye başladığım anda, beni bile ikna etmeye başladığı sırada beklenmedik yerden vurdu."

Bunlar benden mi bahsediyordu?

"Kurşun ve Açanay'a bile kızdım amına koyayım bir ara... Bakma, az yapmadılar kıza. Ha hak etti mi, etti. Orası ayrı. Yine de ufak tefek bir şey ya, insanın içi acıyor."

"Dürüst olmak gerekirse para çalmak çok da büyük gelmedi kulağa, bir ton şey yaşıyoruz sonuçta. Üç beş milyon da Kurşun'u batırmazdı ama o da kandırılmayı yediremedi. Sinirini çıkarttı kendince. Sorarsa çıkartabildi mi? Bence kendine olan siniri arttı o kulübe muhabbetinden sonra."

"Bu kadar mı sence?" diye sordu Safir. "Ben çok konuşmadım, tahmin edemiyorum."

"Değil." dedi Kılıç. "Bir insanın gözünde görürsün gerçekleri derdim hep. Ama o gözlerine kadar oynuyor." Bir süre durdu. "Bir şey var ama ben de anlamadım."

"Belli ki Kurşun'un da içine sinmiyor."

"Ya yok," dedi yeniden Kılıç. "Başından beri sinmiyor da, bakma evdekilere karşı koruyor falan. Dostunu yakın, düşmanını daha yakın tut'u biraz abarttı sadece."

Kulaklarımı dört açmış her şeyi dinlerken gece yarısı bir vakitte mutfakta buluşup benim hakkımda konuşmalarında oturmayan bir şeyler vardı. Göğsüme yavaş yavaş huzursuz bir his binmeye başlıyordu.

"Anlayacağız artık sabaha." dedi Safir. "Beklediği gibi bir şey çıkarsa bu sefer biz onu, ona karşı korumak zorunda kalırız amına koyayım. İş Ekrem'e dayanıyorsa, kurtarılır yanı çıkmaz artık."

Kılıç güler gibi bir ses çıkarttı. "Elfida'yı mı koruyacağız?"

"Kurşun'un damarına basıldı mı, gözü bir şey görmez. Para muhabbetine kızı kulübelere kapattıysa işkence ustalığında Okyanus'u bile sollar bu işin üstüne... Amına koyayım erkeğe içim acımaz da, kadın olunca bir midem kalkıyor. Yaşı falan da küçük. İkna ederiz bir şekil temizce sıkar kafasına kurtulur."

Oturmayan noktalar vardı.

Çatılan kaşlarımı düzeltemeden geldiğim gibi sessizce yukarı geri çıkarken duyduklarımı bir sıraya oturtmaya çalışıyordum.

Sabaha anlaşılacak bir şey vardı ve bu benimle ilgiliydi.

Konu, Ekrem'e bağlanıyorsa Kurşun affetmeyecekti. Öyle ki Safir bile beni koruma ihtiyacı hissederdi...

Sabah ne ortaya çıkabilirdi?

Bir şey araştırıp da sonucu mu bekliyorlardı?

Ekrem'le olan geçmişimi gerçekten bulabilirler miydi?

Kendi odamın olduğu kattan geçtiğim sırada birisi bir çekiçle beynime vurmuş gibi hissederek resmen olduğum yerde titredim.

Hassiktir.

Bellek.

Bellekten bahsediyorlardı.

Ekrem'in dediğine göre bellek sabah belli bir saatte açılacak şekilde proglamlanmıştı. O gün oradaki herkes de belleğin peşindeydi. Kurşun ise beni odasında bırakıp çekip gitmişti. Odasında kalmam teklifini de kendisi yapmıştı hatta!

Hay sikeyim. Az kalsın kendi topuğuma sıkacaktım.

Kafamda yerine oturan şeyler karşısında hızla kendi odama girip onun çekmecesinden aldığım belleği sakladığım yerden geri çıkarttım ve yeniden

Kurşun'un odasına girip, hatırladığım şifreyle çekmecesindeki kutuyu açarak bellekleri eski hâline getirdim.

Her şeyi yerli yerinde bıraktığımdan emin olduktan sonra, Ekrem'in bana verdiği sahte belleği saklamak için tekrardan kendi odama indim ve bulunamayacak bir yere, en yakın zamanda bundan kurtulmayı aklıma yazarak gizledim.

Elimi göğsüme bastırmış, hızlanan kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışarak güçlükle yatağıma oturduğumda beynim resmen uğulduyordu.

Ben bunu nasıl düşünemezdim?

Ekrem sana bir şeyi yapmanı söylediğinde ne zaman düşündün sen Elfida?

Düşünmemiştim.

Düşünmemiştim çünkü Ekrem yanılmazdı.

Bir adım atıyorsa o adım asla boşluğa çıkmazdı.

Üstelik böyle basit bir şeyde, asla...

O riskli bir iş yapmazdı ki. Her şeyi tartar, yüzde yüz emin olmadan tek bir adım dahi atmaz, attırmazdı.

Gözlerim odanın içerisinde dolaşırken içimden geçen 'acaba'ya bir yanıt aramak istemiyordum.

Bunu bile bile beni bu duruma sokmayacağından emindim. Ancak eğer emin değilse ve bir ihtimal çekmecesindeki belleğin gerçek olmasına yüzde elli şans veriyorsa, beni yakmak pahasına bunu yaptırmış olabilir miydi?

Belleğin içindeki şey çok mu önemliydi?

Yoksa ben mi çok önemsizdim?

Koca adam için de mi?

Şakaklarımı ovuştururken az kalsın her şeyi, onca yılı, onca çabayı, hayatımı yok edeceğimi bir şans eseri anlamanın yükü altında boğuluyordum.

Yarın akşam bir ölü olabilirdim.

Yarın akşam, Kurşun Alpugan'ın hayatında bir Elfida Alaner olmasının ihtimali kalmayabilirdi.

Ataner'in aynı istediği gibi fiziken de ortada olmayan bir kardeşi olurdu...

Nil'in yokluğuna ağlayacağı ama iki ay sonra atlatacağı bir kuzeni...

Dedemin, Nil'e daha sıkı tutunacağı bir kaybı...

Bu evdekilerin ise rahat bir nefes alma sebebi...

Belki Koca Adam'ın hissedeceği bir pişmanlık...

Ama kimse için asla bunlardan fazlası değil.

Anne ve babamın yanına giderdim.

Asla olmak istemediğim bir yere...

Koca dünyada ölsem arkamdan mahvolacak tek bir insan bile biriktiremeden ölüp gidersem, babam yüzüme bakıp yetersizliğimi bir tokat olarak suratıma vurduğunda ben onun karşısında nasıl dik durabilirdim?

Elimi şakaklarımdan indirirken daha fazla zorladığım takdirde uzun süredir susan o seslerin bağırmaya başlayacağını ve hepsini dinlemeye çalışırken burada bayılıp kalacağımı bildiğimden zorlamadım.

Benim hatamdı.

Belki de artık Ekrem'in söylediklerine de koşulsuzca güvenmemem gerekiyordu.

Gözlerimi sıkıca kapatıp açtıktan sonra eğer dönerse Kurşun'un beni burada bulması şüphe uyandırabileceğinden odamdan çıkmak için bir hamle yaptım.

İşte şimdi gerçekten soğuk bir suya ihtiyacım vardı.

Bu kez mutfağa ulaşmadan önce geldiğimi anlayıp susmaları ve anladığımdan şüphelenmemeleri için merdivenleri sessiz olmaya çabalamadan inerken aynı anda yukarı çıkan adım seslerini duymamla yüz ifademi kontrol altına almaya çalıştım.

Basamakları sakin sakin çıkan Safir ile karşılaştığımda yüzüme kısaca baktı ve "Hayırdır?" diye sordu sol gözünü kırparak. "Yolculuk nereye?"

"Susadım." dedim kısaca.

Başka bir şey söylemeden yanımdan geçip gitti.

Ben de mutfağa ulaşan merdivenleri tamamlayıp kendimi hayatımı kurtaran kapının önünde buldum. İçeriden hala ışık geliyordu. Belki de Kılıç çıkmamıştı.

Ah be sevgilim... dedim içimden. *Sen iyisin de, yola çıktığın adamlara bir bak.*

Mutfağa girip de Kılıç'ın ada tezgahın önünde hâlâ bir sandviçle cebelleşen bedenini gördüğümde onu yeni fark ediyormuş baktım.

Oysa bana düz düz baktı ve aynı Safir gibi "Hayırdır?" dedi.

"Su alacağım."

Başını sallayarak uyuşuk uyuşuk kestiği domateslerine döndü. "Dolapta."

"Hadi canım?" dedim yorgun bir kinayeyle ve buz dolabını açıp cam su şişesini çıkarttım.

Bakmasam da gözlerini devirdiğini tahmin edebiliyordum. Su şişesini tezgaha koyup da bardak almak için üstteki dolaplara ulaşmak için parmak

ucuma çıktığımda bu dolapları kim buraya yaptıysa ona sevgilerimi gönderiyordum.

Kılıç alay eder gibi arkasını dönüp de bana üst raftan bir su bardağı çıkartıp tezgaha koyduğunda "Sağ ol." dedim ağzımın içinden, isteksizce.

Beklenildiği üzere rica etmedi.

Suyumu doldurup iki bardak içerken aynı içime serpilen su misali biraz daha rahatladığımı hissediyordum.

Bir gün, bu evdeki herkes beni çok sevecekti.

Ve ben bir gün ölürsem, bu evdekiler gerçekten de arkamdan mahvolacak o insanlar olacaktı.

Bardağımı lavaboya bırakıp yeniden tezgahın önünde durduğumda Kılıç'ın ölçe biçe kestiği domateslere kısa bir bakış attım. "Kahvaltıya hazırlıyorsun herhalde?" diye laf attığımda biraz benimle tartışması bana iyi gelecekti. "Altın oranda olmaları gerekmediğinin farkında mısın?"

Bu gidişle kahvaltıya kadar anca hazır olurdu zaten.

Yüzüme dahi bakmadan "Belki ben ölçülü domatesler yemeyi seviyorum." dediğinde komikti. Ayrıca mutfağa da hiç yakışmıyordu.

"Peki." dedim fakat gitmek için hamle yapmak yerine orada durmaya devam ettim.

"Sakın sana da yapmamı isteme," dedi bu kez. "Elimde bıçak var."

Bıçak tutan avcu sargılıydı.

"Kalsın."

Beni buradan kovmaması üzerine öylece dikilip onu izlemeye devam ederken nihayet domatesleri ekmeğin içine yerleştirdi ve dolaba doğru ilerleyerek bir turşu kavanozu çıkarttı.

Yüzümü buruşturdum. "Turşu mu? İğrenç."

Bana sanki ona hakaret etmişim gibi bakarken "İğrenç mi?" diye sordu şaşkınlıkla. Bu adamda mimik görebilmek garip olsa da gecenin bir körü yüzünü dümdüz tutmak için enerji sarf etmeye üşeniyor olabilirdi. "Sensin iğrenç. Turşu bir sandviçin olmazsa olmazıdır."

"Iyy." dedim turşunun onun hassas noktası olduğunu keşfederek.

Bana ters bir bakış attıktan sonra kavanozu tezgaha koydu ve kapağını açmak için sargılı elini kapağa koydu.

İlk denemesinde açılmayan kavanoza bakıp gülmemek için dişlerimi sıkarken cık cık'ladım. "Kaslarından utan be."

Bana ikinci kez, öncekinden de ters bir bakış attığında elini havaya kaldırdı. "Elim yaralı görmüyor musun?"

Bir çocuğu eğler gibi onaylarcasına başımı salladığımda kavanozu benim önüme itti. "Sen aç kolaysa."

Bir elimle kavanozu tutup, diğer elimle kapağı çevirdiğimde bir saniyede açılan kavanoza bakarken, Kılıç'ın kaşlarının çatıldığını gördüm.

Eğilip kavanozu biraz agrasif bir şekilde önümden aldı. "Elim yaralıydı ondan." dedi yeniden.

"Tabii."

Salatalık turşularını zavallı domateslerden daha hızlı bir şekilde ortadan ikiye kesip de sandviçe yerleştirdiğinde içinde yok yok olan ekmeğe kötücül bakışlar atıyordum.

Bunu yiyecek miydi yani?

Peynir, domates, kırmızı biber, turşu ve naneye benzer bir şeyler vardı içinde.

İkinci ekmeği karışımın üzerine kapatırken "Öyle bakma." dedi. "Bu benim özel spesiyalim."

"Şefliğe geçiş yapman gerektiğini düşünüyorum." dedim dudaklarımı onu takdir ediyormuş gibi bükerken.

Sandviçine laf gelmesini kaldıramamış olacak ki ekmeği kapatıp incelmesi için biraz bastırdıktan sonra bana doğru uzattı. "Bir ısırık al ve benden özür dile."

Tamam yeme bozukluğum vardı ve genelde yemek yemiyordum ama elbette hayatta kalacağım düzeyde yiyordum. Ve en son ne yediğimi bile hatırlayamadığımdan dolayı bu teklifi bir an için gözüme düşünülür gelmişti ancak o bol malzemeli şeyi çiğneyip yutabilmemin imkânı yoktu.

"Sağ ol. Almayayım."

"Deneyeceksin." dedi bir kaşını kaldırarak. "Zorla ağzına sokarım, boğulursun."

Ekmekle birlikte yavaş yavaş üzerime doğru gelirken mutfağın loş ışığında fazlaca korkunç görünmeye başlamıştı.

Üzerime bir silahla yürüse daha az korkacağım adamın elindeki ekmeğe endişeli bakışlar atarken tezgahtaki bıçağa uzandım ve onun gibi yalandan bir tehditkârlıkta kaldırdım. "Yaklaşma."

Başımı iki yana sallayarak geri geri ilerlerken en sonunda sırtım tezgaha değdi ve durmak zorunda kaldım.

"Son şansın." dedi boyundan dolayı bana üstten bakışlar atarken.

Kaderime mahkûm gelip de ağzımı hafifçe araladığımda ekmeği biraz fazla güçlü bir şekilde ağzıma bastırdı ve gururla geri çekildi.

Ağzımdaki zehirli karşımı çiğnerken yüzümü buruşturmuştum fakat dürüst olmak gerekirse bu çok da iğrenç değildi. Yine de bir lokmadan fazla yemeği kaldırabileceğimi düşünmüyordum ama berbat da denilemezdi.

"Nasıl?" diye sordu kendisi de bir ısırık aldıktan sonra.

Ağzım o kadar doluydu ki tepkimi kaşlarımla anlatmaya çalıştım.

"Eline sağlık, enfes olmuş mu demek istiyorsun anlayamadım?"

Başımı iki yana salladım.

"Ne demek." dedi gülümseyerek. "Afiyet olsun."

Belki de Kılıç'ın da iyi ve anlaşılabilir anları oluyordu. Yani... Kısmen.

Lokmamı bitirmeye yaklaştığım sırada o kendi lokmasını çoktan bitirmiş dirseklerini tezgaha dayamış hâlde yüzümü inceliyordu.

"Ee," dedi. "Siz, Kurşun'la sikişiyor musunuz?"

Gözlerim aniden sonuna kadar açılırken soluk boruma kaçan sandviçle birlikte öksürmeye başladığımda Kılıç da gülmeye başladı.

Kolunu uzatıp da yavaş yavaş sırtıma vururken "Aman, kibarcık." diye alay ettiğinde lokmamı zorlukla yuttum ve ona tiz bir sesle bağırdım. "Tabii ki hayır. Ne alaka?"

"Hani bugün odaya girdiğimde seni çıplak bir hâlde kucağında gördüm ya," dedi sahte bir samimiyetle. "O alakâ."

"Çıplak değildim." diye düzelttim tersçe, kendime yeni bir bardak su doldururken.

Keşke diyordum içimden. *Keşke Kılıç'ım...*

Bir anda oluşan fazla samimiyetin gazına gelmiş olacağım ki "Benimle yatmayacağını söylüyor." diye bilgilendirdim onu, ağzından bir şeyler almak umuduyla. Bir anda Kılıç'ın yanında gerçekten de rahat hissetmeye başlamıştım. Bu muhtemelen etik ve ahlaki duygulardan yoksun bir adam olmasından kaynaklanıyordu. Daha önceden onu bastığım durumları düşününce karşıma geçip beni ayıplamayacağına emin olduğum tek kişiydi.

Kılıç bana yandan bir bakış attı ve "Yatmaz." dedi ciddileştirdiği ifadesiyle. "Senin gibilerin harcı değildir o, ama ondan ziyade sen bu evde bu konumda kalıyorken seni öpmesi bile mucize diyeyim. Sen anla."

Başımı salladım ve ağzımın içinden "Onun harcını bi anlayabilsem.." diye söylendim ve konuyu değiştirme ihtiyacıyla elinde neredeyse biten koca ekmeğe baktım. "Maaşallah."

Konuyu değiştirmeye çalıştığımı anladı ve gözlerimin içine sorgular bir ifadeyle bir süre baktıktan sonra "Ona aşık olmayacaksın değil mi?" diye sordu.

"Olmayacağım." dedim tereddütsüzce.

Başını salladı. "Olma."

Kurşun'a gerçekten aşık olacağım falan yoktu ama yine de merak ettim. "Neden?"

"Asla karşılık bulamayacağın bir aşk seni bitirir Elfida." dediğinde ikinci kez Kılıç'ın yarasını bu kadar net görebildiğimi hissettim.

Alya'dan bahsedip tadını kaçırmak istemiyordum ama merak etmiyor değildim. Her şeyin çok başında Kılıç'ın evimdeki o hâlini düşündükçe şeytanla kapışacağını düşündüğüm o kızla ilgili gelişmeler aklıma geliyordu ara sıra.

"Bizimle ilgili kayda değer hiçbir gelişme olamaz." dedi durgunlaşan sesiyle, içimi okumuş gibi. Yine de ifadesi sıfır hisliydi. "Merak etme."

"O ne demek?" diye sorarken kendi merakımı mı besliyordum, yoksa konuşursa rahatlayacağını mı düşünüyordum bilmiyordum. Ama eminim Kılıç gibi insanlığı sorgulanacak insanların bile bazen anlatmaya ve dinlenmeye ihtiyacı oluyordu.

Dağıttığı tezgahı toparlarken umursamıyormuş gibi gözüken adamın içinde yaşayabileceği hisleri hesaplamaya çalıştım.

Ben bir aşk acısını anlayamazdım, sadece hastalıklı bir takıntının o çılgın dürtüsüydü benim bilebileceğim...

"Bazı insanlar göründükleri kadardır." dedi kendisine de az önce içtiğim bardaktan su doldururken. "Ne bende gördüğünden fazlası var, ne de onda gördüğümden fazlası olabilir. Biz bu kadarız ve sahip olabileceğimiz tüm ilişki en fazla bu kadar olur."

"Ama insan sevdiği için çabalamaz mı?" diye sordum.

Bardağı tezgaha geri bırakırken gülümsediğinde belki amaçladığı bu değildi ama gözüme tehlikeli gözükmüştü. Zaten öyle gözükmediği anlar çok nadirdi.

"İnsan sonuç alacağı şey için çabalar. Bende umutsuz bir kadının peşine takıp bitirecek bir hayat yok Elfida."

Farklı bir düşünce şekliydi. Kendisi de farklı bir adamdı, normal insanlar gibi rakı eşliğinde Müslüm Gürses dinleyerek aşk acısı çekecek bir kafadan çok uzaklarda olduğu zaten belliydi.

"Anladım." dedim daha fazla zorlamayarak. Ne kadar anlatırsa anlatsın hiç yaşamadığım o 'aşk'ın tanımı ikimiz için de çok farklıydı.

Ben bir gün aşık olsam bütün bir şehri o adamın şerefine yakabilirdim. Kılıç'sa bir kibrit çakar, sonra o şehir yanmıyor diye şehri terk eder

gibiydi...

"Anlamadın."

Omuz silkerek ona masum bir bakış attım. "Farklı düşünüyoruz."

İşaret parmağını omzuma hafifçe dokundurup "Sen toy düşünüyorsun." dedi tavsiye verir gibi. "Yeterince çabalarsan her şeye sahip olabileceğine, kendinden fedakârlık yaparak karşındakinin sana bakış açısını değiştirebileceğine inandığın o masal gerçek değil Elfida. Günün sonunda kimse kimse için temelli değişmeyecek. Geçici mutuluklar asla sonsuza kadar sürmez."

"Fazla karamsar bir bakış açısı."

"Seninki de fazla aptalca." dedi.

Tezgahta bıraktığı birkaç şeyi daha toplamaya başladığında aniden açılan sürgülü mutfak kapısında deccal gibi belirip karanlıktan çıkan Kurşun'u görmemle olduğum yerde irkilirken gerçekten de boş bulunmuştum.

Yüzündeki dümdüz ifadeyle içeriye girip de sürgülü kapıyı arkasından çektikten sonra ikimize de sıra sıra baktı ve beni odasında bıraktığı hâlinden çok daha soğuk gözükerek "Ne yapıyorsunuz burada?" diye sordu.

"Ben su almaya indim. Kılıç da sandviç yapıyormuş, öyle konuşuyorduk." diye açıklama yaptığımda bu onu ne derece tatmin etmişti emin değildim.

"Öyle konuşuyordunuz." diye tekrar ettiğinde bir onay beklemiyordu.

"Spesyelimi, Elfida'ya da yedirdim." dedi Kılıç gamsızca. "Bayıldı."

Kurşun'un hemen karşımda duran aşırı mimiksiz suratı omuzlarıma bir gerginlik yüklerken aniden dağılan havanın sebebini anlayamamıştım.

İçeriye, dışarının soğuğunu da getimiş gibiydi.

Kurşun sadece üç saniye kadar daha yüzüme bakmaya devam ettikten sonra "Yatıyorum." diyip ikinci kez arkasına bakmadan mutfaktan çıktı ve kapıyı bile geri kapatmadan gözden kayboldu.

Bu bir kıskançlık belirtisi olabilir miydi?

Yoksa her zamanki gibi sadece agrasiflik mi yapıyordu?

İçime ekilen heyecan tohumlarıyla birlikte bunu biraz daha deşmem gerektiğini düşünerek, Kılıç'a cevabını alamadığım iyi geceler dileğimi sundum ve mutfaktan çıkarak merdivenleri tırmanmaya başladım.

O geldikten hemen sonra meraklısı gibi odasına girmek garip olur muydu diye düşündüm.

Muhtemelen olurdu.

Ancak bu evde normal olan şeyler yok denecek kadar az olduğundan üzerinde durmadan önünde dikildiğim kapıyı araladım ve odasına girdim.

Arkası dönük olmasına rağmen odaya birinin girdiğini elbette fark etmişti ve muhtemelen bu saate bunun benden başkası olamayacağını da biliyordu. Ama arkasını dönmek yerine, ense kısmından tutup tek çırpıda çıkarttığı tişörtünü düzgünce katlayıp kenardaki sandalyesinin üzerine koydu.

Neden bir anda cansız bir cisim muammelesi görmeye başladığımı idrak edemeyerek kapıyı ardımdan çektiğimde "Uyuyacak mısın?" diye sordum görsel yorumlama becerim sıfırmış gibi.

"Sence?"

Benim biraz kırışmasına sebep olduğum yorganı kaldırıp yatağa oturduğunda arduvazları üzerime döndü.

Hep söylüyordum ama adamın kendisi kocamandı.

Yatakta otururken bile gözüme fazla güçlü ve büyük gözüküyordu.

"Neden geldin?" diye sorduğunda ayakta dikilmekten dolayı rahatsız hissetmeye başlamıştım. Üstelik bakışlarının soğuklu birer buz parçaları gibi tenime batıyor, bana bu odadan çıkmam gerektiğini gözleriyle anlatıyordu.

"Burada yatıyordum ya?"

Bir an için bıkkın gözüktü. "Benimle uyumak istediğini söylemeye çalışıyorsan sesini çıkartmadan yatağa gir ve yat Elfida ama başımı ağrıtacaksan kendi odana in."

Ne uyumak istiyordum, ne de odama inmek.

Şu an için tek amacım tavrının sebebini öğrenmekti.

Belki de ona ihanet ettiğime o kadar emindi ki, bellekleri değiştirdikten sonra yüzsüzce mutfakta Kılıç'la sohbet ediyor olmam onu kızdırmıştı.

"Sen benimle uyumaktan rahatsız olmayacak mısın?" diye sorarken aslında sadece konuşmayı uzatmaya çalışıyordum.

"Uyuduktan sonra varlığının farkında bile olmayacağım."

Yatağa doğru ilerlemeye başladığımda lambayı kapatmadan yatağa yerleşti ve sırt üstü uzanarak rahatça gözlerini kapattı.

Benim az önce yattığım tarafa, yani sol tarafa yatmıştı. Dolayısıyla yatağın sağına yerleşmem gerekti ama ben uzanmıyordum. Sırtımı yatak başlığına yaslamış, bacaklarımı öne uzatmış hâlde yüzüne bakarken "Neden böyle davranıyorsun?" diye sordum istemsizce, sanki her zaman mükemmel bir iletişimimiz varmış gibi.

Gözlerini açarak yüzüme baktı.

"Nasıl davranıyorum?"

"Garip." diyebildim sadece.

"Garip." diye tekrar etti o da. "Ne bekliyorsun?"

Omuz silktim. "Her neyse Kurşun."

Gözlerini yeniden kapattı.

Gecenin karanlığına rağmen fazlasıyla aydınlık odanın içerisine bakınırken derin bir nefes vermek istiyordum ama yapmadım.

Aradan belki on, belki de on beş saniye geçtiğinde Kurşun söylemek istediği fakat kendisini tuttuğu bir şey içinde kalmış gibi gözlerini bile aralamadan, o acımasız tonuyla bir cümle kurdu.

"Aradığını Kılıç'ta da mı bulamadın?"

İmâ edebileceği sınırlı sayıda şeyi göz önünde bulundururken "Neyi?" diye sordum istemsizce sertleşen sesimle.

Yeniden gözlerini açtığında zaten suratına baktığım için göz göze gelmiştik.

"Azgınlığın konusunda ilk ona gitseydin beklediğin sonucu alabilirdin belki." derken sesi özellikle canımı yakmak ister gibi çıkıyordu.

Dudaklarım aralanıp yüzüne resmen bakakalırken ona verebileceğim bütün o cevapları kafamın içinde tarttım. Fakat etraflıca düşününce, ağzından çıkan iğrençliğe verebileceğim daha iğrenç bir cevap bile yoktu.

Gözlerime tamamiyle yansıdığına emin olduğum bütün hislerimle gözünün içine son kez baktıktan sonra yataktan hızlıca kalktım ve kapıya doğru yürümeye başladım.

İçimde kırılan şeyin çıkattığı sesi somut olarak duymuştum.

Henüz yatağın yanından ilerleyememiştim ki seri bir hareketle yatakta doğrularak kolumu yakaladı ve beni olduğum yere mıhladı.

"Bırak." dedim soğukça.

"Elfida." dedi az öncekinden çok daha az soğuk duyulan bir tonla.

"Bırak." dedim yeniden, dişlerimin arasından.

O lafların üzerine bu odada kalmak sadece kendime saygısızlıktı.

Beni geriye çekip de yatağa oturmama sebep olduğunda kendisi de oturur pozisyondaydı. Yine de yüzüne bakmayı reddettim.

"Öyle söylemek istemedim."

Kendisini bana bir cümleyle açıklaması karşısında suratına dönüp de gözlerimdeki bütün öfkeyi onun arduvazlarına yansıttığımda "Bırakacak mısın kolumu, zorla bıraktırayım mı?" diye sordum sertçe.

"Gitmeyeceksin."

İsmini bağırıcasına söyleyerek sertçe kolumu kıvırdığımda parmakları tenimden ayrılmak zorunda kalmıştı.

Fakat ayağa kalkmama bile izin vermeden beni yatağa yatar konuma getirip, iki omzumdan tutarak yeniden uzanan kendi bedenine bastırdı. Kendisi sırt üstü uzanırken, bedenimi resmen kendi yanına hapsetmiş, kollarını sırtımda kitlemişti. Sarılmak gibi değildi de... Onu andırıyordu. "Burada kalacaksın."

Bu kez "Kurşun." diye bağırdım sinirle.

"Özür dilerim."

Ağzından çıkan iki kelimenin bedenimde yarattığı şok benim tenimden ona geçerken "Bir anlık sinirle söyledim tamam mı? Gerçekten düşündüğüm bir şey değildi. Seni öyle bir kefeye koymam." dedi, ses tonunda inandırıcı bir tınıyla.

Gerçekten söylemek istemediği bir şeyi, sinir anında karşısındakini yaralamak için ağzından atmış gibiydi.

"Sen bana böyle bir imâ yapamazsın."

"Haklısın." dedi bir elini sırtımda sakinleştirmek ister gibi dolaştırırken. "Haklısın Elfida. Özür diledim."

Kaskatı kesilen bedenim onun teninin sıcaklığı, elinin rahatlatıcı teması ve sözlerinin güvenilirliğiyle biraz gevşerken "Bir kere daha böyle bir şey söylersen, seni ağzından çıkan her bir harf için ayrı ayrı pişman ederim Kurşun."

Bir şey söylemedi ama nedense onun da gevşediğini hissediyordum.

"Uyu, tamam mı?" dedi normalden daha sakin bir tonda. "Söylemeyeceğim."

İki dakika içerisinde o kadar çok duygu değişimi yaşamıştım ki beynim ambale olmuş gibiydi, ne tepki vereceğimi bile şaşırmıştım. Ama her ne olursa olsun bana karşı tavırlarında bir şekilde bu adamı tam anlamıyla suçlayamıyordum. Hele kendim daha birkaç saat önce iyi niyetinden istifade edip tereddütsüzce ona kaçıncı olduğunu sayamadığım kez ihanet etmeyi seçmişken.

Bir yerde o da bende bir yanlışık olduğunu hissediyor olmalıydı. Çözemediği hisler de bir noktada patlamasına neden oluyordu belki de...

"Kolunu üzerimden atar mısın?" diye sorduğunda iki kolum da kendi bedenimin iki yanında, kazık yutmuş gibi duruyordu.

"Sana sarılmamı mı istiyorsun?" diye sordum gerçek bir şokla.

"Kolun batıyor." dedi. "Karnımın üzerinden at işte sadece."

Hayatımın hiçbir anında zekâmı sorgulamamıştım. Ama bazen bu evde olan çoğu şeyi anlayamıyor, verebileceğim tepkileri bile tartamıyordum. Kurşun Alpugan çok bilinmezli bir denklem gibiydi ama ne kadarını çözersen çöz hiçbir ilerleme kaydedemiyordun.

Çok zordu. Başından beri en kötüsü değildi ama kendi iyiliğini bir şekilde geri plana attıracak kötülükler buluyor, ardından şaşırtıcı bir şeyler yaparak kötülüklerini de unutturuyor, ortaya çözülecek yeni bir şey atıyordu.

Bana karşı ne hissettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sahiplenme iç güdüsü olabilirdi, kendisi bile çözemediği bir aşkın başlangıcı olabilirdi, bir zaaf olabilirdi...

Ama onu anlayamadıkça kendi adımlarımı hesaplayamıyordum.

Sadece ayak uydurmaya çalışıyordum. Fakat onun adımları da o kadar dengesizdi ki, kendisi şaşırmasa bile onu takip etmeye çalışırken benim adımlarım birbirine dolanıyordu.

Benim daha büyük bir oyuna ihtiyacım vardı.

Saniyelik bir anda beyninde şimşekler çaktıracak, içindeki hislerini dışarı çıkartıp onu benim peşime takacak bir oyuna.

Ama kendi oyun alanımın içerisinde değildim. Onun alanında, onun sınırlarının içinde oynarken bunu sağlamak için gerçek bir plana ihtiyacım vardı.

Hakkında çözebildiğim tek bir şey varsa bu da karmaşanın onu çektiğiydi. Kafası karıştıkça, ben uğruna düşünmesi gereken bir şey yaptıkça bana istemeyerek de olsa çekiliyordu.

Kolumu, istediği şekilde karnının üzerinden attığımda hissettiğim kaslarının dikkatimi dağıtmasına izin vermeden daha rahat edeceğim bir konum aldım ve onun uyuyacağımı düşünmesini istediğim için gözlerimi kapattım.

Sabah olduğunda ve o belleği kontrol ettiğinde, hiçbir şeyin değişmediğini görecekti.

Ama beni sınamaya karar verdiğinde bile cevabı biliyordu. *Gerçeği* biliyordu. Benim o belleği değiştireceğimi biliyordu.

Şu andaysa kendisine bana, benimle geçireceği son vakit için izin veriyordu.

Altı dakika boyunca sessizce, nefes alışlarımı düzenleyerek uyuduğuma ikna olmasını sağlmaya çalışırken bedenimi iyice gevşetmiş, sırtımdaki kollarının bunu hissetmesini sağlamıştım.

Yine de kıpırtısızca, bir şey yapmadan durmaya devam ediyordu.

Onun kulağımın altındaki nefes seslerini dinlerken beynimden o kadar fazla şey aynı anda geçiyordu ki, bir karara varmak zordu.

Tek bir soru vardı 'Onu aşık etmek için ne yapacağım?'

Ve birden fazla cevap...

O cevaplardan kimisi elendi, kimisinin yerine yenileri eklendi.

Elimin altındasın sevgilim. Tenimdesin. Ama benim değilsin işte... Olacaksın. Çünkü başka çaren yok.

Saymayı bıraktığım dakikalar belki de bir saate yuvarlanmıştı, emin değildim ama hâlâ aynı şekilde yatıyorken saçlarımda onun soluğunu hissettim.

Sırtımdaki eli çok hafifçe kıpırdadı ve hissetmek ister gibi çok yavaşça sırtımda dolandı.

Bir hayal gibi hissettirecek kadar kısık bir sesle kurduğu cümle mantığımda bir yerlere oturmazken neyden bahsettiğini anlayamamıştım.

"Gitme diye yaptım."

"Seni tutmak için bir sebebim olsun diye."

Neyş beni tutmak için yapmıştı?

****

Bölüm sonuu

Bölüm hakkındaki fikirleriniz neler ballarım?

Gelecek bölümler için veya karakterler için tavsiyeleriniz, önerileriniz var mı?

Hoşlanmadığınız ve hoşunuza giden şeyler...?

***

Bölüm 16

Oy ve yorumlarınızı bekliyorum
Keyifli okumalar

Güneşin ilk ışıklarını gördüğüm andan kaç dakika sonra uykuya dalmıştım bilmiyordum ama uyandığımda saat erken olmalıydı.

Odanın içerisine vuran güneş ışığıyla gözlerimi kısarken, içinde tek olduğum yatakta rahatça gerindim.

Kurşun çıkmış olmalıydı.

Odadan herhangi bir ses gelmiyordu.

Biz dün gece sarılarak mı uyumuştuk?

Hem de onun isteği üzerine...

Cennette bir sabaha uyanmışım gibi hissediyordum. Kalbimi sıkan hiçbir zincir olmadan, bir evin içinde yalnız başıma olmadan, ilaçlarımın varlığına bağımlı olmadan, her anımı bilmek isteyen bir psikoloğum olmadan, Kurşun'u bir bilgisayar ekranından izlemek zorunda kalmadan, sıcak bir yatakta...

O kadar huzur kokuyordu ki her şey...

O kadar sonuca yaklaşmış hissediyordum ki...

Özgürlüğümün kapısının eşiğinde gibiydim.

Dünya'nın hiçbir köşesinde, hiç kimsenin erişemeyeceği bir mutluluk hissini ilk kez hissediyordum. Hayatımda daha mutlu bir sabaha hiç uyanmamıştım.

Dün birden fazla kez içimi paramparça edecek cümleler kurmuştu.

Ama hiç önemi yoktu.

Kendi içimi yoklamaya çalıştım, biraz bile kırgınlığım var mı diye?

Yoktu.

Olması gerekip gerekmediğinden emin değildim. Ama bugün burada uyandığımda, hiçbir şeyi değiştirmek istemiyordum.

O sözleri söylemese, benimle sarılıp uyumayacaktı belki de...

Herkes böyle değil miydi?

İnsanlar sevdiklerini, en yakınlarını hep kırardı. Hep çok kötü şeyler söylerlerdi, bazen eyleme döker gözünden gelen yaşları sayamayacakları kadar incitirlerdi. Kimi zaman isteyerek, kimi zaman istemeyerek... Herkes, herkesi üzerdi. Değil mi?

Ben başka türlüsünü bilmiyordum.

Tek fark... Kurşun'un kırıp döktükten sonra tamir ediyor olmasıydı.

O özür diliyordu.

O beni kırdığını *fark ediyordu.*

Pişman oluyordu.

Çaba gösteriyordu.

Hayatım boyunca, bana en az zarar veren ama tek özür dileyen kişiydi.

O benim için çok değerliydi.

Varlığından haberim olmadığı için yokluğuna hasret kalamadığım o özrü, bana sunan tek insandı.

Kurşun Alpugan, benim yanında kalmam için çaba gösteriyordu. Kırıp, bir kenara atmıyor, beni koruyordu. Bir yerde üzülmemden hoşlanmıyordu. Hem ona yaptıklarım için beni affediyor, hem bana yaptıkları için benden özür diliyordu.

Af ve özür.

Kimsenin kıymetini bilemediği için küçümsedikleri iki şey, kalbimi huzurla dolduran en büyük etkendi.

Benim ilaçlara bile ihtiyacım yoktu artık.

Onlar olmadan hayatta kalabiliyordum. Ayağa kalkabiliyor, gülümseyebiliyor, yaşayabiliyordum...

Ben bunu hiçbir zaman yapamamıştım.

Eflatun hep o ilaçların düşüncelerimi bir çizgide tutacağını söylerdi. Oysa şimdi öyle değildi. Ben gayet düzgün düşünebiliyordum. Ben ilk kez *iyiydim*.

Bugün yapabiliyorsam, tek sebebi Kurşun Alpugan'dı.

Hissetmemi sağlıyordu. Yaşamamı sağlıyordu. Beni mutlu ediyordu. Ve bana sağladığı mutluluğun yanında kalbimi kırması o kadar küçük bir şeydi ki... Herkesinkileri unuttuğumdan bile hızlı unutuyordum onun yaptıklarını.

İçimdeki dipsiz kara kuyuda gömülü kırgınlıkları ben oraya gömmeyi seçmiştim hep. Kimse özür dilememişti, kimse pişman olmamıştı, kimse durup ikinci kez düşünmemişti. Ama ben onları affetmiştim. Ve şimdi benden özür dileyen, gitmeme izin vermeyen, bana sarılıp uyuyan *onu* mu affedemeyecektim?

Elbette affediyordum.

Yataktan doğrulup çıplak ayaklarımı soğuk parkelere yasladığımda yüzümde sebepsizce oluşan gülümsemeyi, birinin görüp de delirdiğimi düşünmemesi için silmek zorunda kaldım. Ama sonsuza kadar gülümsemek istiyordum.

Onun kollarında uyuduğum bir gecenin sabahında sadece gülmek istiyordum.

Kurşun odada olmadığına göre uyanmış olmalıydı, belki de yürüyüşe falan çıkmıştı. Ama saat erken olduğundan dolayı evdeki herkesin uyanık olup olmadığından emin değildim.

Odadan yavaşça çıkıp önce kendi odama indiğimde, lavaboyu kullanarak ihtiyaçlarımı hallettim ve tipimi biraz toparladıktan sonra amaçsızca salona inmek için hareketlendim.

Üzerimdeki şort ve tişörtü değiştirmek için birden fazla kıyafete sahip olmam gerekiyordu ve bu malikanede henüz o kadar lükse sahip değildim.

Halletmem gereken iki öncelikli iş vardı. Telefonum ve kıyafetler. Bunları aklımın bir köşesine yazdım.

Salona inen merdivenleri tamamladığım sırada salonda gördüğüm, arkası dönük sarı kafanın Mavi'ye mi yoksa Lacivert'e mi ait olduğunu algılayamamıştım. Yüzleri aynı olmasa da vücut ve saç olarak birbirlerine oldukça benziyorlardı.

Salona girdiğim anda sesi duyup yana dönen kızın Mavi olduğu anlaşılırken bu huzurlu günümü iki tane şımarığın bozamayacağının bilinciyle odada ilerleyip bir koltuğa oturdum.

Koca salonda bir tek o vardı ve pijamalarının içinde telefonuyla uğraşırken huzurlu gözüküyordu. Ta ki ben gelene kadar...

"Günaydın." dedim gamsızca ve "Saat kaç?" diye sordum.

Parmağını ekranın üst kısmına dokundurdu ve "8.20." diye cevapladı beni.

Başımı geriye yatırdım ve tavanı izlemeye başladım.

Yapabileceğim başka hiçbir şey yoktu neticede.

Mavi'nin yan bir şekilde oturduğu koltukta bana doğru döndüğünü duydum. "Akşam annemle babam gelecek." diye bilgilendirdi beni bunun beni neden ilgilendirdiğini anlamlandırmaya çalışırken.

Kafamı kaldırıp suratına düz düz baktım.

"Abim, bir ilişkiniz olduğuyla ilgili numara yaptığınızı söyledi. Sana kendisi de söyleyecektir muhtemelen, ama hepimiz buna uygun davranacağız. Sen burada isteyerek kalıyormuşsun gibi."

Ben zaten burada isteyerek kalıyordum.

Sadece bu benimle benim aramda ufak bir sırdı.

Başımı onaylarcasına salladım. "Tamam."

Ama o mavi gözlerini üzerimden çekmeden suratıma bakmaya devam etti. Bir şey mi söylemek istiyordu, yoksa sadece düşünüyor muydu anlayamamıştım.

Yine de Mavi, Lacivert kadar sivri değildi.

Çok daha yumuşak ve sakin bir karakteri vardı. Muhtemelen şu anda karşımda oturan Lacivert olsa ayak üstü kırk kez laf sokup, kalkıp gitmişti.

"En başında seni gerçekten sevmiştim biliyor musun Elfida?"

Aniden kurduğu cümle karşısında şaşkınlıkla duraksamak durumunda kalırken sözlerinin samimiyeti gözlerine yansıyan o kıza baktım.

"Lacivert de öyle. Hatta Açanay ve Alkım da..."

Gerçekten beni sevmişler miydi?

"Keşke sonu bu şekilde olmasaydı." diye ekledi.

Yutkunurken başımı salladım ve hissetmeyerek de olsa "Keşke." dedim, ona böyle olması gerektiğini açıklayamayacağım için. "Ama niyetim size zarar vermek değildi, sadece mecburdum."

O kadar fazla yalan söylüyordum ki benim bile gerçeklik algım bozulmaya başlamıştı.

Başını iki yana salladı. "Biliyorum. Kimse sana para çaldığın için kızmıyor ki."

Lacivert, Poyraz meselesinde tek suçlunun ben olduğumu düşündüğü için bu kadar kızgındı. Beni sürekli hırsızlıktan vurmaya çalışırken aslında gerçekten bununla bir derdi yoktu bile. Ancak abisinin yanında bana o olayla ilgili laf sokamayacağından dolayı konuyu çeviriyordu.

Peki ya diğerleri neye kızgındı.

"Bir yerde seni anlayamayacak insanlar değiliz biz. İhtiyacın vardı, seçeneğin yoktu ve kendince bir yol buldun. Ben eminim ki bunca iş çevirmek yerine daha abim seni tanımıyorken ondan yardım istesen o sana yardım ederdi zaten."

Herkesin bütün iyi niyetini sömürüyormuşum gibi hissetmeme sebep olan cümleleri kurma nedenini anlamasam da ona hak verecek şekilde konuşmak üzere dudaklarımı araladım.

"Bilemezdim Mavi. O an en çıkar yol olarak gördüğüm şeyi yaptım."

Yeniden başını salladı. "Biliyorum. Ben seni suçlamıyorum. Biliyor musun Lacivert de o konuda suçlamıyor. Ayrıcalıklı hayatımızda oturup, senin yaşadıklarını yaşamamışken seni yargıladığımızı ve nefret ettiğimizi düşünmeni istemedim sadece."

Mavi hassas bir karakterdi. Büyük ihtimalle dünkü tavrı aklına takılmış ve vicdan azabı çekmişti. Bu duvarların dışındaki hayat onun için çok zor olurdu diye düşündüm bir an. Herkesin birilerinin ayağını kaydırmak için koşuşturduğu dünyada, Mavi bir melek gibi kalırdı.

Ona bu kez gerçekten içten bir şekilde gülümsedim. "Herkes kendi penceresinden bakıyor sadece." dedim. "Öyle düşünmüyorum."

"Bakılacak başka bir pencere varmış gibi..." diye bir ses duydum basamakların hemen önünden. Kafamı Lacivert'e çevirdiğim anca gördüğüm iğneleyici bakışlarıyla derin bir 'of' çekmek isterken sadece susup oturmaya devam etmeye zorluyordum kendimi.

Mavi, Lacivert'e sebebini anlayamadığım şekilde üzgün bir şekilde bakmaya başlarken kaçırdığım bir şeyler olduğunu hissediyordum.

"Lütfen şu hırsız muhabbetine başlama şimdi." diye bıkkın bir sesle rica ettikten sonra kafamı yeniden arkaya yasladığımda Lacivert oturma grubuna doğru yürümeye başladı ve benim oturduğum üçlü koltuğum diğer ucuna oturarak bana baktı.

"Sen ne hırsızlığından bahsediyorsun Elfida ya." dedi. "Hırsız olman kimin umrunda?"

Kafamı kaldırıp da ona anlamsız bir bakış attığımda gelecek şeyi çok iyi tahmin ediyordum. Ama bu konuda ona ne açıklama yapabileceğimi bilmiyordum.

İkisinin karşısında oturup da 'abiniz bana işkence çektiriyordu, bana bunları yaptı ben de söylemek zorunda kaldım' diyerek Kurşun'u gözlerinde cani birine dönüştürmek istemiyordum.

Onlar bir aile olsalar da bu iki kardeşin ne kadar el bebek gül bebek büyütüldükleri aşikârdı. Kurşun'un hayatının veya kişiliğinin ne kadarından haberleri olduğunu bilmiyordum. Bunları onlara anlattığım takdirde Kurşun'a alacakları tavır onu yaralardı.

Ben bunu istemiyordum.

Belki de abilerinin istediğinde dönüşebildiği kişilikten haberleri vardı... Ama kim bilir, ya yoksa?

"Para benim umrumda bile değil." dedi gözlerimin içine sert ama kendini açıklamak ister gibi bir şekilde bakarken. Bana doğru eğilmiş, ellerini de kullanarak konuşuyordu. "Sen benden istesen, ben bile çıkartır verirdim sana o parayı. Veya benim kartımdan çalıp çeksen, yemin ederim sana kızmazdım bile."

Sözlerini bitirmesine izin vererek onu dinliyordum.

"Bak ben anlayışsız bir insan değilim. Mavi de değil. Abim bile değil ya. Mesele dolandırıcılık, hırsızlık değil. Sen çok küçük bir pencereden bakıyorsun... Mesele güven." dedi son kelimeyi bastırarak. "Biz sana güvenmiştik. *Abim* sana güvenmişti."

"Abim bana bile güvenmez Elfida."

Bana zaten bildiğim şeyleri anlatıyordu ama benim onu macubiyet ve hüzünle dinlemem gerekiyordu tam şu an.

"Soframıza oturdun, bizimle oturdun sohbet ettin, bize dahil oldun... Herkes sana ısındığı anda, ki Kılıç'tan falan söz ediyorum. Dünyanın en geçimsiz ve ılımsız insanıdır, o bile bir yerde güvenmişti sana. Belki abimle bizim bilmediğimiz, daha farklı bir samimiyetiniz olmuştur... Ve sen hepimizi arkadan bıçakladın."

"Beni de arkamdan bıçakladın." dedi gerçekten hayal kırıklığına uğramış bir tonla, işaret parmağını kendine çevirirken.

Bana gerçekten de bir şeyleri sakince açıklama derdindeydi şu an.

"Tamam çok bir samimiyetimiz yoktu ama, kaçırıldık bile biz birlikte ya... Ben sana içimi açtım, kardeşime bile anlatmadığım bir şeyi anlattım. Senden yardım istedim. Aile yapımızı biliyordun az çok..." Gözlerinin renginin açıldığını fark ederken ekledi. "Poyraz'ı abime söylemenin yol açacağı şeyleri biliyordun."

"Elfida ben aşıktım." dedi bastıra bastıra.

"Gerçekten aşıktım. Tamam doğru kişi değildi, olabilecek en yanlış kişiydi hatta. Bana zarar verebilirdi, aileme zarar verebilirdi... Ama dün söylediğin gibi 'keklenmedim' ben. Güvendim. Gerçekten güvendim. Sence ben bilmiyor muyum Okyanus'u, Teo'yu, Poyraz'ı... Benim hayatım onların varlığıyla geçti ya. Anlat desen anlatamayacağım kadar çok şey yaşadık biz onlarla. Senin bildiğinden ve tahmin edebileceğinden çok daha iyi tanıyorum hepsini."

"Aşık oldum sadece." Gözleri dolmak üzereyken omuz silkti. "Sana abimin bilmemesi gerektiğini çok net bir şekilde anlatmıştım. Ben ona zaten söylerdim, ama o bu şekilde öğrenmemeliydi."

"Belki hiç aşık olmamışsındır ve bana hala bir salak gözüyle bakıyorsundur ama ben günlerdir burada nefes alamıyorum ya. Nefes alamıyorum. Senin üzerine gelmek mi mutlu ediyor beni? Ankara'ya taşınmak mı? Ailemin her şeye rağmen beni sevdiğini bilmem mi?"

"Poyraz ölebilir Elfida." dedi. "Belki de ölmüştür bile." Saçını başını yolmak istiyor gibi görünüyordu ve beni bile üzmeyi başarmıştı şu an. "Bilmiyorum anlıyor musun? Düşünebiliyor musun ne kadar zor bir şey olduğunu?"

"Ve benim aşık olduğum adam öldüyse suçlusu sensin şu an."

Suçlusu ben miydim?

Düşmanına aşık olan kendisi değil, aşık olduğu adamı öldüren abisi değil de ben miydim?

"Lacivert." dedim düz bir sesle, bedenimi biraz daha ona doğru çevirerek.

"Bekle." dedi elini kaldırarak. "En çok sinirlendiğim noktaysa her şeyin farkında olmam."

Kaşlarım çatılırken bu kez neyden bahsettiğini bilmiyordum.

Anlamsız ifademe ince bir alayla baktı. Salağa yattığımı düşünüyor olmalıydı.

"Elfida ben kör değilim. Ben abimi tanıyorum. Sana aşık olacağını anlıyorum. Seni çok anlayamıyorum ama sen de ona aşık olacaksın. Biliyorum işte. Sen bu eve bir hırsız olarak girdin, hepimizi kandırdın, ama Kurşun Alpugan'ın sevgilisi olarak çıkacaksın."

Kalbimi ne kadar sıkıştırdığının ve beni ölüme ne kadar yaklaştırdığının farkında değildi şu an. Az önce onun söylediği gibi nefes alamıyordum.

Ben gerçekten nefes alamıyordum.

"Sen de bizim düşmanımızsın." dedi sesinin tonunu yükseltmese de sertçe. "Yanlış anlama bunu, önceden yaptığım gibi sinirimi atmak için söylemiyorum ama ne olduğun da belli değil. Yarın kime ne kazık atacağın belli değil mesela? Ama konu abim olduğunda ben de dahil, hepimiz göz yumacağız, o yapıyorsa vardır bi bildiği diyip de kapatacağız. Siz mutlu mesut olacaksınız. Senin gerçekten tehlikeli biri olman, arkanda kimin olduğu, daha büyük bir planının olup olmadığı, hepsi unutulacak. Ama ben..." Sinir ve acı karışımıyla gülümsedi. "Lacivert salağın teki, düşmanına kandı, o zaman Poyraz gebersin, Lacivert de üç gün ağlayıp unutsun... "

"Ben bunu kaldıramıyorum."

"Ne bana, ne Poyraz'a, ne ilişkimize... Hiçbir şeye şans verilmeyecek. Sadece Kurşun Alpugan bir karar verecek. Bu kadar da öyle çetrefilli bir şey değil. Ölüm ya da kalım.. Karardan kastım bu."

"Ama senin sonsuz kredin olacak biliyor musun?" Gözünden bir damla yaş düşerken artık duruşu da kamburlaşmıştı. "Bunu kimseden duymamış olabilirsin, benden duy. Özür dilerim bir şeylerin heyecanını da kaçırıyorsam ama abimi benden daha iyi Mavi bile tanıyamaz şu dünyada. Bir bakışından değil, bir bakmayışından bile tanırım ben onu. Aşık oluyor sana bu kadar basit. Onun aşkı öyle basit bir şey de olmaz..."

"Sana bir şans verildi. Düzgün kullanacaksın, ya da kullanmayacaksın. O, senin elini tutup 'aşığım' dedikten sonra hiçbir şeyin önemi kalmayacak. Bu evi yak ya, şirketi yak, yık, ağzımıza sıç... Senin kredin bitmeyecek. Senin kim olduğunun önemi kalmayacak. Sen çok mutlu olacaksın. Ben olamayacağım. Poyraz olamayacak. Çünkü Kurşun Alpugan'ın yaptıklarını Lacivert Alpugan yapamaz." Yutkundu. "Bu benim zoruma gidiyor."

"Bilmiyorum şu an sana ne kadar güveniyor, şu aşamada güveni zedelense ne olur... Kapının önüne mi koyar yoksa yine bağrına mı basar? Ama gelecekten bahsediyorum ben. Hem de çok yakın bir gelecek. Sınırda şu an, tartıyor, kendisi de çok şaşkın bak biliyorum ben. Kendine kızıyor, geri durmaya çalışıyor ve bununla mücadele etmeye çalışırken eminim bir

gün yüzüne gülüp öbür gün ağzına sıçıyor. O da biliyor yanlış yaptığını, fakat yanlışlarının ne kadar kolay silineceğini de biliyor... Ama söylediklerimin hepsi olacak."

Her bir cümlesiyle kalbim kan pompalamayı unutmuş gibi göğsüme batarken kafam o kadar karışmıştı ki. Damarlarımda dolaşan duyguyu adlandıramıyordum bile.

Başarı, huzur, saf mutluluk...

Olmasını planladığım, hep hayalimde inandığım şeyler somuta dönmüş, Kurşun Alpugan'ın kardeşinin ağzından dökülüyordu.

Ortada gerçek bir şeyler oluşmaya başlamıştı.

Bana kendi yarasını anlatırken benim içimdeki yaraları kapatıyordu bir bir.

Ve ben onun yaşlar akan gözlerine bakarken içimde yaşadığım saf mutluluğu dışa yansıtamamanın stresiyle olduğum yerde ölüyordum şu an.

Olduğum yerde ölüyordum.

Fakat şu an toplanmam gerekiyordu. Bir nefes almam, gerçekliğe dönmem ve Lacivert'e biraz olsun iyi gelecek bir şeyler söylemem gerekiyordu.

Derin bir nefes aldım ve verdim. Kalbimdeki sıkışıklık azalmasa da, göğüs kafesimde açan çiçekler solmasa da, soluk borumdaki iğneler, midemdeki kelebekler, beynimdeki uğultular kaybolmasa da toparlanmaya çalıştım.

"Bak," dedim uzanıp bir elimi, dizindeki elinin üstüne koyarken. An'a girmeye çalışıyordum. Elimin temasıyla şaşırsa da geri çekilmedi. "Ben abine seni şikayet etmek için, sana zarar vermek için, senin kötülüğün veya Poyraz'ın kötülüğü için bir şey söylemedim."

Beynimdeki karışıklık nedeniyle cümleleri kurmak zor olsa da gözlerimin içine beklentiyle bakan gözleri kendimi kendimde tutmama yardımcı oluyordu.

"Ben sadece zorundaydım Lacivert."

"Neden?" diye sordu, ne gibi bir zorunluluğum olabileceğine aklı eremiyormuş gibi.

"Canımı kurtarabilmek için." dediğim anda vücuduna giren kasılmayı, sadece elinin üzerinden bile hissedebilmiştim. "Abin, beni sana zarar vermekle suçladı. Bunun da planımın bir parçası olduğunu düşündü. Bunları size anlatmak ne kadar doğru bilmiyorum ama gerçekten canımı düşünmem gereken bir durumdaydım. Bir depoda, bir sandalyede bağlı

hâlde oturup abinin üzerime yıktığı şeyleri toparlamaya çalışıyordum sadece."

Mavi'nin oturduğu yerde biraz toparlandığını yan gözle fark etsem de aslında Lacivert'e odaklanmıştım.

Dünyanın en iyi niyetli abisine sahip olduklarını düşünüp de duydukları karşısında şoka girmiş iki kardeş profili yoktu şu anda karşımda. Onlar da elbette Kurşun hakkında bir şeyler biliyorlardı fakat beni öldürecek raddeye geldiğinden haberleri yoktu sanırım.

"O gün, birlikte kahvaltıdayken, senin Poyraz'ın olduğu odaya gittiğin görüntülere ulaşmış. Yani ben bir şey söylemesem bile eninde sonunda öğrenirdi, ama benim seni bir plandan ötürü oraya gönderdiğimi düşündü. Size ne kadar düşkün olduğunu biliyorsunuz... Kısacası, gerçekten zorundaydım Lacivert."

Lacivert bakışlarını gözlerimden kaçırdıktan sonra boğazını temizledi ve söyleyecek bir şeyi yokmuş gibi, camdan dışarı odakladı bakışlarını.

Bu işi halletiğimiz de iyi olmuştu, çünkü ona olan sabrım bitmenin sınırındaydı.

Birkaç saniye sessizce bahçeyi izledikten sonra yeniden bana baktı ve yaşlı gözlerini kırpıştırdı. "Anlıyorum."

'*Hayret*' demek istesem de sadece sustum.

"Ben işin tam olarak böyle olduğunu tahmin edememiştim. Kimse de bana böyle bir şey anlatmadı. Bunu akıl edebilmek için fazla sinirli ve üzgündüm Elfida... Sadece kendi yalanların ortaya çıktı ve dikkati üzerinden atmak için beni yaktın zannetmiştim."

Başımı iki yana salladığımda koltukta biraz öne doğru kayarak şaşırtıcı bir şekilde kollarını boynuma doladı.

Fazla sıkı değildi veya bunu bana olan aşırı sevgisinden yapmıyordu.

Sadece Poyraz konusunda, Mavi dahil olmak üzere kimse sırtını sıvazlayıp onun içini dökmesine izin vermediği için bir desteğe ihtiyacı vardı.

Şaşkınlığımı üzerimden atmaya çalışarak bir elimi hafifçe sırtına koyduğumda burnunu çekti.

Kötü bir kız değildi esasında. Sadece yetiştiği hayat dolayısıyla bir şeylere tahammül ve tepkileri benimkilerden farklıydı. Buna alıştırıldığından dolayı onu yargılayamazdım sanırım.

Kaldı ki gerçekten söylediği gibi aşıksa yaşadıklarına da kolay denilemezdi.

"Vay." diyen kalın bir ses duymamızla ayrılıp da açıldığını fark etmediğimiz bahçe kapısından giren Kılıç ve Kurşun'u gördük.

İkisi de kısmen spor kıyafetler içerisinde, bir yürüyüşten gelmiş gibi gözüküyorlardı ve karşılarında bulmayı bekledikleri son manzarayı bulmuşlar gibi bakıyorlardı.

Kurşun'un bakışları ben ve Lacivert arasında mekik dokuyarak bir şeyleri anlamlandırmaya çalışırken Lacivert çaktırmadan gözündeki yaşları silerek gülümsedi.

Kurşun'un üzerindeki siyah düz eşofman takımı, düzlüğünden utanacak kadar şatafatlı gözüküyordu onun bedenine temas ederken. Tek odaklanabildiğim şey, kısa kollu tişörtünün altından gözüken şişkin kaslarıydı.

"Rüyanızda birbirinizi mi gördünüz?" diye soran Kılıç, alaylı ifadesiyle birlikte kendini Mavi'nin yanına atıp onu kolunun altına aldı. "Seni dışladılar mı?"

Mavi gülerek başıyla onu olaylarken Kılıç küçük bir çocukla uğraşır gibi saçlarını karıştırdı.

Kurşun kolundaki saati kontrol ettikten sonra, sanki bir şey bekliyormuş da daha vakit varmışçasına salona girerek tekli koltuğa oturdu. Lacivert'in üzerinde dolanan bakışları, bir açıklama beklerken bunu dile getirmesine bile gerek olmadan, Lacivert konuşmaya başladı.

"Bir yanlış anlaşılmayı çözdük."

Kurşun tek kaşını kaldırdı. "Sevindim."

Bu evdeki işler iyice garip bir hâl almaya başlamıştı. Kurşun, sürekli benimle 'ne olacağım' hakkındaki konuşmayı ertlemiş, sanki bunu unuttuğumu düşünerek konuyu bir rafa kaldırmış gibiydi.

Lacivert'in söylediklerinin haklılık payı kaç olabilirdi?

Neticede abisi hakkında bir şeyler söylüyorsa, bu onun gözlemlerine dayanıyordu. Hepsini kafasında kurmuş olamazdı demek istiyordum ama kafasının çalışma şekli biraz ilginç olduğu için insan sorgulamadan da edemiyordu.

"Acıktınız mı?" diye sordu Kurşun. "Dışarıda edelim isterseniz bugün. Hüdavendigâr izinli."

Bu adamın ismini duymayalı uzun zaman oluyordu. Onu toplasan anca üç kez görmüş olmalıydım. Fazla ortalıklarda dolanmıyordu.

"Olur." dedi önce Mavi ve arkasından Lacivert de onayladı.

Kılıç bir şey söylemese de her türlü plana uyacağı belliydi.

Kurşun'un gözleri bana dönüp de "Elfida?" dediğinde diğerleri de bana bakmış bir cevap bekliyorlardı.

Bir kahvaltı planı için fikrimin merak edildiği bu anın içerisinde oldukça garip hissederken "Ben de mi geleceğim?" diye sordum istemsizce.

"Yok." dedi Kılıç. "Biz artıklarımızı getireceğiz, sen onlarla beslenirsin. Enayi misin kızım?"

Mavi gülmeye başladığında "Ben aç değilim." dedim kısaca. "Fark etmiyor."

"İyi, çıkarız yarım saate." dedi Kurşun konuyu kestirip atarak.

"Of, canım uruş kapama çekti ya." derken koltukta rahatça yayılan Lacivert karnını tuttu. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da kulağa hiç de hoş bir şeymiş gibi gelmemişti.

"Midesiz misin?" diye söylendi Kılıç. "Kahvaltıda et mi yenir kızım?"

"Sen nereden bileceksin ya?"

"Ankara köylüsü." diye alay etti Kılıç ağzının içinden.

Lacivert ona kötücül bakışlar atarken tam ağzını açacaktı ki "Başlamayın sabah sabah." diye uyaran Kurşun'un sesiyle konu noktalandı. "Lila ne zaman dönüyor?"

Lila'nın etkisiz varlığını o kadar unutmuştum ki yokluğunun farkında bile olmadığımı yeni fark ediyordum.

"İki güne dönecekmiş." dedi Kılıç.

Bir anda Kılıç'ın nereli olduğunu merak etmiştim. Onları araştırırken onun nereli olduğuna dair bir bilgi görmediğimi hatırlıyordum. Kurşun'u araştırmak her zaman önceliğimdi fakat ara ara çevresindekilere de bakmıştım. Yine de Kılıç'ın çocukluğu, ailesi, memleketi hakkında bir bilgiye ulaşamamış, fazla önemsemediğimden de çok bir çabaya girmemiştim.

Kapı zilinin çalmasıyla birlikte düşüncelerimden sıyrılırken aradan dört saniye geçti ve zile yeniden basıldı.

Sanırım Hüdavendigâr ile birlikte diğer görevliler de izinliydi.

Kurşun, Kılıç'a başıyla kapıyı işaret ettiğinde Kılıç şaşkınca "Ben uşak mıyım lan?" diye sordu ve etrafına bakınarak Lacivert'e kaş göz işaretiyle kapıyı açmasını anlattı. Ancak Lacivert bunu bir hakaret olarak karşılayıp Mavi'ye gözlerini diktiğinde Mavi kaşlarını çattı.

O sırada zile bir kez daha basıldığında Mavi'nin bana baktığını fark ettim. Herkesin bakışları üzerimde asılı kalırken topun elime atıldığını anlamıştım.

Yine de yerimden kalkmak için bir hamle yapmadan hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi camdan bahçeyi izlemeye başladığımda yüksek tondan bir kadın sesi duyuldu.

Baktığım camın dışında aniden Okyanus'un yüzü belirdiğinde kaşlarım şaşkınlıkla havalanmıştı. Diğer herkesin kaşlarının çatıldığını görebiliyordum.

Okyanus bu eve elini kolunu sallayarak girebiliyor muydu yani?

Salona açılan cam kapıdan içeri rahat rahat yürüyerek girerken onu gördüğüne biraz bile olsa sevinen tek kişiydim sanırım.

Ne de olsa komik kadındı. Eğlence anlayışı buradakilere uymasa da kafasında eksikliği belli olan birkaç tahta, onu benim için fazlasıyla anlaşılabilir biri kılıyordu.

Kısa süreli geçmişimizdeki şiddet oranını bir düşününce... Kesinlikle eğlenceliydi.

"Kulaklarda bir sıkıntı mı var?" diyerek salona ilk adımını attığında elinde, içinde ne olduğuna anlam veremediğim beyaz poşetler vardı. Parlak gözleri Kurşun'a döndü ve "Müsaade var mı?" diye sordu bir koltuğu işaret ederek.

Kurşun eliyle koltuğu işaret ettiğinde Okyanus, beyaza yakın sarı bir tona boyattığı saçlarını geriye attı ve rahatça üçlü koltuktaki Kılıç'ın yanına kuruldu.

Çok garip bir enerjisi vardı ve bu kesinlikle görünüşüne de yansıyordu. Fazlasıyla egzotik bir suratı vardı.

"Hüvardengaridar'ın izinli olduğunu duydum. Aç kalmayın diye size poğaça aldım." dedi elindeki poşetleri sallayarak.

Hüdavendigâr'ın ismini söyleme şeklinin komiğime gitmesiyle sırıtışımı saklamaya çalışırken Kurşun onu düzelterek "Hüdavendigâr." diye düzeltti.

Okyanus elini salladı. "Ben de öyle dedim."

Kurşun ona düz bir bakış atarken "Getirdin mi?" diye sordu, neyden bahsettiğini belirtmeyerek.

Okyanus başını salladı.

Bunların arasındaki ilişkiyi merak ettiğim kadar hiçbir şeyi merak etmiyordum sanırım. Edindiğim bilgilere göre Kurşun'un onların görevlerine son verme yetkisi vardı ama bu neye dayanıyordu bilmiyordum. Açıkça düşmanlardı, fakat bir yerlerde Kurşun'a mı çalışıyorlardı? Yoksa çıkara dayalı bir ilişkileri mi vardı?

"Sen saçına n'aptın?" diye sordu Kılıç, kafasına iğrenç bir şey görmüş gibi bakarken.

"Beğenmedin mi?"

"Çingeneye benzemişsin."

Okyanus göz kırptı. "E sen seversin, hayatım."

Kılıç ona göz devirerek dikkate almadığını belli eden bir şekilde telefonuna odaklandığında Lacivert'in de çoktan kendi telefonunu çıkarttığını ve ortamla hiç ilgilenmiyor gibi davranmak için kendisini kastığını fark ettim.

Muhtemelen Okyanus ve Poyraz arasındaki bağlantıdan dolayı şu anda oturduğu yerde fazlasıyla rahatsızdı.

Açıkçası şu an kimse beni Okyanus'un patavatsızca Lacivert'e 'gelin' diye seslenmeyeceğine ikna edemezdi.

"Kalkabilirsin artık." diyen Kurşun'a alınmış bir tavırla bakan Okyanus kaşlarını çattı.

"Çaktırmadan beni kovuyor musun?"

"Gayet çaktırarak kovuyorum."

Okyanus yine de kalkmak için bir hamle yapmadan bacak bacak üzerine attığında Kurşun ona düz bir bakış attı fakat bir şey söylemedi. Umursamazca "Bellek kaçta açılıyordu?" diye sorduğu anda Kılıç kafasını uyarıcı bir şekilde ona çevirerek baktı.

"Ay, gizli miydi?" diyerek fısıldayan Okyanus salondaki iki adamdan da ters bakışlar kazanırken olduğum yerde gülmemek için kendimi gerçekten de zor tutuyordum.

"Yirmi dakikası var."

Eğer dün Kılıç ve Safir'in konuşmalarına denk gelmemiş olsam bitişime yirmi dakika kaldığının bile farkında olmayacaktım şu an.

Sanırım yaratıcının Elfida diye de bir kulu olduğunu hatırlamış ve yüzüme bir kez gülmeye karar vermişti.

Okyanus of'ladı. "Sizin niye böyle içiniz geçik ya?"

"İçimiz geçik değil." dedi Kılıç telefonuyla ilgilenmeye devam ederken. "Seni sevmiyoruz."

"Niye?" diye sordu Okyanus şaşırmış gibi. "Bilmeden sizi kıracak bir şey mi yaptım?"

Kurşun, Kılıç ve hatta Mavi bile ona dik dik bakmaya başladığında kendime engel olmama fırsat kalmadan dudaklarımdan kısa bir gülüş sesi döküldüğünde Okyanus'un bakışları üzerime kaydı.

"Mini Arsen Lüpen," diyerek bana kurgusal bir hırsızın ismiyle seslendiğinde Lacivert dudaklarını birbirine bastırdı. Her şeye rağmen buradaki kimse Okyanus'un ne kadar komik bir kadın olduğunu inkâr edemezdi sanırım. "Bir sen anlıyorsun dilimden. Olaylara da yeni hakim oluyorum, hatırlat bir ara öpeceğim seni."

Emin değildim ama sanırım dolandırıcılık olayını öğrenmişti.

Yine de bu evdeki imajım adına sessiz kalmayı seçerken Okyanus gerçekten sıkılmış gibiydi. Suratını buruşturdu. "Seni de kendilerine mi benzettiler? Oysa ki çok da iyi anlaşıyorduk..."

Kurşun ayağa kalkarak Okyanus'a da bakışlarıyla 'kalk' işareti yaptığında Okyanus "Aa, atacak beni sokağa." dedi teesüf edercesine.

"Boş konuşmayı kes artık." derken sesini yükselten Kurşun'un, kafasının Okyanus'u kaldıramadığı belliydi. "Çalışma odasına gel, bakalım şu getirdiğin şeye."

Okyanus şaşırtıcı şekilde yorumsuz kalarak Kurşun'un peşine takıldığında Kılıç'ın arkalarından "Deli amına koyayım." diye söylendiğini duydum. Aynı anda Mavi'nin poğaça poşetine uzanan eline vurdu. "Üstüne müstüne tükürmüştür bunların. Yeme."

Aklıma dolaşan tek şey Kurşun ve Okyanus ile Teo'nun ilişkisiydi tam şu an. Üstelik odada ne konuştuklarını, ona getirdiği şeyin ne olduğunu çok merak ediyordum.

Bunu derinlemesine araştırabilmek için kendi kaynaklarıma, kendi kaynaklarıma ulaşabilmek içinse özgürlüğüme ihtiyacım vardı ve bu şu an hiç de çekici bir fikir değildi.

Dolayısıyla bu iş biraz daha ileriye atılıyordu sanırım.

~

Yakut Okyanus Rozarin

Kurşun'un çalışma odasına girdiğimizde masasının ardına geçerek sandalyesine oturdu ve bana da 'otur' der gibi bir işaret yaptı.

Bu adamın kibiri o kadar büyüktü ki, karşısındaki insanlara ite komut verir gibi davrandığının farkında bile değildi yüksek ihtimalle.

Ona arkamı dönüp odada turlamaya başladığımda etrafı inceliyor gibi yapsam da tek amacım onu sinir etmekti. Raflarının yanından geçerken elimi kaldırdım ve birkaç kitaba dokundum. Bir yandan hevesle atacağı lafı bekliyordum. Sevmezdim falan ama, adamla tartışmak eğlenceliydi be.

İsmimi seslendiğinde özellikle ona bakmadım.

"Ya otur amına koyayım şuraya, edeceğiz kavga sonra tamam."

Sırıtarak topuklarımın üzerinde ona döndüğümde öf'ledim. "Hemen de anla."

Karşısına geçip oturduğumda ve bacaklarımı, masasının karşısında konumlandırılmış iki sandalyenin ortasında kalan sehpanın üzerine uzattığımda dik dik bana bakıyordu.

Elini masanın üzerinden uzattı ve beklemeye başladı. "Ver."

"Ödül maması da koklat istersen."

Suratıma boş boş baktı.

Hep böyle oluyordu. İçimden düşündüğüm şeylerin yorumunu dışımdan yaptığımda kulağa çok mantıksız geliyordu ve kimse anlayamıyordu.

Bir ihtimal içinden sorun bende olabilir mi diye düşündüm.

Ve sonra dışımdan buna güldüm.

Elbette bende değildi.

"Her gördüğümde biraz daha kafayı sıyırıyorsun."

"Alış artık be çiçeğim." derken çantamdan çıkarttığım kağıtları eline tutuşturdum. "Al, kıymetimi de bil."

Verdiğim kağıtları incelemeye başlarken "Görevini yapmanın tam olarak nesinin kıymetini bileceğim?" diye sordu.

Masasının üzerindeki kalemlikte duran otuz dört adet tükenmez kalemin hepsini gözlerine saplamak, kitaplığındaki kırk beş kitabı kafasına fırlatmak istiyordum. Bunları dört buçuk saniyede yapabilirdim, elbette onun insan üstün reflekslerinin dört buçuk saniyeliğine yok olacağını düşünürsek...

"Tatlım." dedim kibarca, dirseklerimi masasına yaslayıp ona doğru eğilirken. "Biz artık sana çalışmıyoruz hatırlarsan. Görevlerimiz senin emirlerinle dönmüyor."

Bakışlarını kağıttan kaldırıp da kahverenginin griye çalan bir tonu olan gözlerini bana dikti. "Bir kere de sen ol be Okyanus." dedi. "Siz olmayı bırak, sen ol."

Bu cümleye bir yorum yapmayacağımı, hatta bunu duyduğumu dahi kabul etmeyeceğimi bilecek kadar iyi tanıyordu beni. O nedenle asıl konumuza döndü. "Ayrıca *sizin* çalıştığınız o adam da bana çalışıyor. Bunu unutma."

Omuzlarımı silktim. "Biz," dedim bastırarak. "Seninle direkt bir ilişkimiz olmayacağına dair bir anlaşma imzaladık. İstihbarattaki görevimizi yapıyoruz sadece."

Sol gözünü sorarcasına kırptı. "İstihbarat kimin?"

Ağzımın içinde "Ebenin." diye homurdandıktan sonra sandalyede yeniden arkamı yaslandım ve gözlerimi üzerinden çekerek odasının farklı bir noktasına diktim.

"Teo'nun haberi var mı?" diye sorduğunda aradan birkaç dakika geçmişti. Kağıtları okumayı tamamlamış olmalıydı.

Beni kızdırmak için cevabını bilerek sorduğu soruyu duymazdan geldim.

Tahmin edilesi bir şekilde "Gerçi sen ondan habersiz su içemezsin, doğru." dedi.

Ona baktım. "İçmem."

"İçersen o su burnundan geri çıkar çünkü."

"Nereye varmaya çalışıyorsun Kurşun?"

"Ben bir şeye varmaya çalışmıyorum." dedi düzce. "Sen varacağın yere vardın zaten."

Karşımdaki adamla ilk tanıştığımız zamanları anımsadım istemsizce. O aynıydı belki, ama ben çok farklıydım.

Belki de söylediği gibi, ben diye bir şey bile yoktu artık.

Teo vardı, bir de Teo'nun Okyanus'u...

Hafızamda fazla yer tutamayan o anları sadece parça parça kesitler hâlinde hatırlıyordum. Bundan birkaç sene öncesinde hiçbir anını hatırlayamasam da, belki de tüm kişiliğim, kimliğim ve hafızamın silinmesinin üzerinden daha fazla zaman geçtiğinde her şey berraklaşıyordu.

Yine de biliyordum.

'Ben' diye bir şey olduğunu ve o ben'in, bugünkü biz'den nefret edeceğini.

Ben sadece seçmiştim. Teo'yu bir zamanlar olduğum insana karşı seçmiştim.

İstediğim hayatta, istediğim konumdaydım.

Eskiye dönmek gibi bir arzum yoktu çünkü bir şekilde kötü olmayı sevmiştim.

Çok basit bir denklemdi aslında.

Teo'yu sevmiştim, Teo çok kötüydü.

Teo'nun beni sevmesi için kötü olmam gerekiyordu.

Ondan bile kötü olmuştum.

Kötülüğü sevmiştim.

"Her neyse Kurşun Alpugan," dedim elimi havada sallayarak. "Bir küçük meselemiz daha var."

"Öyle bir mesele yok artık."

"Ya bir kere de dramatik olma be adam." diye söylendim gözlerimi devirerek. "Ne yani Poyraz'ımı geri vermeyecek misin senin sümüklü kardeşine iki aşık oldu diye?"

Kardeşine sümüklü demem karşısında sinirleri gerilen Kurşun'un attığı bakış, ortamı fazlasıyla alevlendirecek kadar kızgındı.

"Bak, her türlü pisliği yaparım. Ama ağzıma yalan sürmem biliyorsun. Yahu vallahi bizim bir ilgimiz yoktu. Çocuk kendince görmüş beğenmiş, biz de sonradan öğrendik. Tamam bitti gitti, sen ver onu bana ben kulağını çekerim."

"Haberiniz olmadığını zaten biliyorum."

"Ee? Sonuç?"

"Poyraz'ın yerini dolduracak başka bir adam bulacaksınız." dedi soğukkanlılıkla.

Onu öldürmüş müydü acaba?

Ama bu kadar kısa süreceğini düşünmüyordum. Muhtemelen öncesinde ona günlerce işkence eder, ağzından 'öldür beni' lafını duymak isterdi.

Her şey iyiydi hoştu da, Poyraz'ı çok sağlam eğitmiştik be... *Gel de Poyraz kadar iyi bir sağ kol bul şimdi işin gücün yoksa.*

Ellerimi iki yana açtım. "Ee?" dedim yeniden. "Biz ne yapalım yani o zaman? Bizi kim koruyacak şimdi Alpugan? Bak kalbimi kırıyorsun, köşede sıkıştırır haklarlar beni, arkamdan ağlarsın bir ömür."

Konuya objektif bir bakış açısı katmak gerekirse, Kurşun Alpugan bizden nefret ederdi.

Bir an öldüğümü düşündüm... Gelir mezarıma falan işerdi.

"O günler yakın olsa bari." dedi bahsi geçen adam. Her şeye rağmen, sözlerimi çoğu zaman komik bulduğunu biliyordum. İşte, yiğitliğine bok

sürülmesin diye gülmüyordu. "Seni köşeye sıkıştıracak adamın hâline yanarım ben."

"Ayıp ediyorsun." dedim kısa bir kahkaha atarken ve sonrasında hemen ciddileşerek suratına makineleşmiş bir bakış attım. "Poyraz'ı ver."

"Poyraz'ı unut."

"Bulamam mı sanıyorsun?"

"Bulsan da alabileceğini mi sanıyorsun?" diye sordu aynı şekilde.

"Kurşun vallahi çok sıkılıyorum ya, ne bu kıro kıro konuşuyoruz." Ayağa kalktım. "İyi tamam, al senin olsun."

Ona arkamı dönüp de kapıya doğru yürürken gözlerinin üzerimde olduğunu biliyordum. Bir saniyelik bir hareketimi bile gözden kaçırmayacak kadar temkinliydi. Akıllı adamdı neticede.

Onun sandalyesinden kalktığını hissederken herkesin oldukça garip ve kötücül olarak adlandırdığı gülümsememle ona doğru döndüm. "Ha bu arada, bir adamını öldürdüm."

Önemsiz bir şeyden bahseder gibi "Mavzer için önemli biriydi sanırsam." dige eklediğimde kasılan surat ifadesinin her bir anı içime sular serpiyordu.

"Kim?" diye sordu ifadesiz tuttuğu tavırlarıyla.

Dudaklarımı büktüm. "Erdem miydi neydi..."

Sıkılan yumruğuna bakmasam da bunu fark edebiliyordum ve yere oturarak kahkaha atma isteğimi gerçekten zor bastırıyordum.

İşte kötülüğü sevdiğimi söylerken tam olarak bundan bahsediyordum.

Zevk alıyordum.

Filmlerdeki o kötü olduğunu iddia eden, sadece kötülere zarar veren ve buna rağmen yastığa başını koyduğunda uyuyamayan o çakma kötülerden değildim ben.

"O adamın bir kız çocuğu vardı Okyanus."

Mesela... Kurşun Alpugan buydu.

Ellerimi iki yana kaldırdım. "Yapmasını ben söylememiştim."

Kurşun masasının ardından çıkıp da üzerime doğru yürümeye başladığında sadece yanıma ulaşacağı anı beklemeye başladım.

"Bütün anlaşmaları unutup canını almadan önce siktir git şu evden."

"Aşırı tepki veriyorsun." dedim düzce.

Yanıma yaklaşıp da bir koluma parmaklarını tüm gücüyle doladığında öteki eli yüzüme doğru havaya kalkmıştı ama son anda yumruğunu sıkarak elini geri indirdi. "Ulan, çocuk diyorum. Çocuk."

Kolumu elinden sakince çekerken onun aksine benim ruh halim epey dingindi. "Çocukları bu kadar düşünüyorsan, git ve düzgün bir iş adamı olarak devam et hayatına." Bu kez ben üzerine doğru bir adım attım. "İki yüzlü olmayı bırak artık. Poyraz da birilerinin çocuğu ona bakarsan. Onun da arkasında masum ve her şeyden habersiz bir anne baba var."

Açıkçası Poyraz'ın anne ve babası şimdi aklıma gelmişti. Ben kendi götümün derdindeydim. Ama Kurşun'la, onun anlayacağı dilden konuşmak gerekiyordu.

Sıktığı dişleri çene kaslarını belirginleştirdi.

"İyi bir kötü olmaya çalışma. Bu dünyada öyle bir şey yok." Ellerimi havaya kaldırdım. "Bu ellere bulaşan her kan aynı. Çoluklu, çocuksuz, anne, baba, evlat... Fark etmiyor."

"Okyanus." dedi sabrının sınırındaymış gibi. "Çık. Bunun hesabını sonra göreceğim."

"Pekalâ." dedim arkamı dönüp odanın kapısına doğru yürümeye başlarken. "Yine birilerin evlatlarını öldürerek göreceğin hesap, bana hiç bir duygu hissettirmeyecek ama. Bunu bil. Hatta kız kardeşinin aşık olduğu adamı öldürerek bile, bana değil, sadece kendi kardeşine zarar vereceksin."

Ona sırtım dönükken mengene kadar güçlü parmaklarıyla ensemi sıkıp yürümeme engel olduğunda göğsü sırtıma değiyordu.

Parmaklarının hareketini o kadar güçlendirdi ki, sadece bir hareketiyle boynumu kırabilirdi.

"Kardeşimle ilgili," dedi tehlikeli olacak kadar sessiz bir tonla. "Ağzını açmayacaksın."

"Neden?" diye sordum düzce. Canım acıyordu. Ama bu acı öldürmezdi. "Sen işine geldiğinde herkesin tüm aile fertleriyle ilgili ağzını açıp gözünü yumuyorsun. Dünyadaki en önemli aile senin ailen değil Kurşun. Büyü."

Ensemden tuttuğu eliyle beni öyle bir güçle itti ki, karşımdaki kapıya çarpmaktan son anda kurtuldum. Normal insan refleksine sahip bir insan bunu yapamaz ve en iyi ihtimalle burnunu kırardı.

"Siktir git lan şurdan."

Ona sakin bir bakış attım. "Gidiyorum."

Benimle birlikte çalışma odasından çıkıp, bir adım arkamda bütün hareketlerimi izleyerek yürürken salona indik.

Tahminimce biricik ailesini endişelendirmemek için yüz ifadesini düzenlemiş olmalıydı. Benimkisi zaten bozulmadığından bir sorun görmedim.

Kimseye bir şey söylemeden girdiğim bahçe kapısına doğru yürüken, kapıya yakın yerde oturan Elfida'ya kaydı gözlerim.

Masum bakışlarla camdan dışarıyı seyrediyor, suratında makyaj yokken, pijamadan hallice bir şeylerin içinde masum gözüküyordu.

Tek bir şey biliyordum.

Bu kız, Kurşun'un en büyük cezası olacaktı.

ELFİDA ALANER

Okyanus gideli ve herkes bir süreliğine ortadan kaybolalı yaklaşık bir saat oluyordu.

Kimsede kahvaltıya çıkması hevesi bırakmayan kadın geldiği sakinlikle, gerisinde bıraktığı herkesin sinirlerini gerdiğini biraz bile umursamadan çıkmış, herkese kocaman bir gülümsemeyle el sallayarak kaybolmuştu.

Lacivert ve Mavi odalarına çekilmiş, Kurşun ve Kılıç ise çalışma odasına kapanmışlardı.

Bense tek başıma bahçede dolanıyor, havuz suyunun durgun yüzeyini seyrediyordum.

Hava o kadar huzurluydu ki... Hayatımın hiçbir anında yemyeşil ağaçlardan, güneş ışığından ve kuşların cıvıltısından bu kadar keyif almamıştım.

Dünyaya yeni bırakılmış ve hayatımda ilk kez gördüğüm doğaya hayran kalmış gibiydim.

Çıplak ayaklarımın altındaki çimenlere bedenimdeki bütün gerginliği bırakmak ister gibi küçük adımlarla yürürken arkamdan iki kolumu kavrayan güçlü parmakların ani temasıyla yerimden zıpladım.

Arkamı dönüp de Kurşun'la burun buruna geldiğimde iki elini değiştirdiği şortunun ceplerine koydu ve "Korkuttum mu?" diye sordu.

Belki de bugün gözlerim hayatı bir farklı güzel görmeye başlamıştı ama Kurşun da gözüme her zamankinden daha yakışıklı gözüküyordu.

Üzerine onda görmeye alışık olmadığım üst düğmelerini açık bıraktığı beyaz keten bir gömlek giymiş, kollarını katlamıştı. Ona arkadan vuran güneş ışığı benim gözlerimi kısmama sebep olurken gözümü alan asıl şeyin kendisi olduğundan haberdar mıydı?

Kirli sakalları yüzünde mükemmel duruyordu.

"Dalmışım." dedim.

"Ne düşünüyordun?"

"Öyle, genel." Başımı geriye doğru yatırdım ve gözüm kapalı olmasına rağmen ışıktan etkilenen gözlerimi kırıştırarak "Hava çok güzel." diye ekledim.

"Öyle." dedi arduvazları, yüzümün her bir santimini ezberlemek ister gibi bakarken. Bakışları öyle bir içime işliyordu ki, şu güneş ışığının verdiği sıcaklık, yüreğime verdiği sıcaklıkla kapışamazdı bile.

Yutkunma isteğime karşı koymaya çalışırken bana doğru bir adım daha yaklaşmasıyla, beni bedeninin gölgesi altında bırakarak güneş ışıklarıyla temasımı kesti. Böylece artık gözlerimi kısmama gerek kalmadan yüzünü görebiliyordum.

Etrafına birkaç saniye boyunca bakındıktan sonra gözleri az önce izlediğim havuzda takıldı kaldı. "Yüzmek ister misin?"

Teklifi karşısında şaşkınlığa uğrarken bir peri masalında yaşayıp yaşamadığımı sorgulamaya başlıyordum?

Kurşun Alpugan evinde bana yüzme teklif ediyordu.

Ya ölmüştüm ve cennetteydim, ya da komaya girmiştim ve hayal görüyordum. Çünkü bunun başka bir açıklaması olamazdı.

Başımı kararsızca salladım. "Yüzerken giyebilecek bir şeyim yok."

Kurşun bana bir kaşını kaldırarak bakarken yüzünde sorgular ve gülümser karışımı bir ifade vardı ama asla tam anlamıyla gülümsemek sayılmıyordu. Sadece o da keyifli gözüküyordu.

Yüksek ihtimalle belleği açmışlardı ve ona ihanet etmemem karşısında keyiflenmişti.

Belki de kendisini bırakmaya başlayacaktı. Öyle *umuyordum.* Aklının bir köşesinde beni koyduğu 'tehlike' kefesinden çıkartmaya çalışıyordu.

Bana bakmaya değil, *görmeye* çalışıyordu.

Tanımaya...

Ve bu kelimelerle anlatılamayacak kadar destansı bir histi.

"Sen ne ara bu kadar masum bir şeye dönüştün?" diye sordu. "Benim ilk zamanlar tanıdığım Elfida, şimdi soyunmuş, çoktan suyun içindeydi."

"Soyun mu demek istiyorsun, anlamadım?" diye sordum şakayla karışık.

Ellerini ceplerinden çıkartıp gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında "Yok... Öyle bir şey söylemiyorum." dedi. "Bir öneri sundum sadece." Bütün düğmelerini açtığı gömleği üzerinden çıkartıp bir kenara fırlatırken bütün insansı olmayan kasları gözler önüne serilmişti. "Keyfin bilir Elfida."

Yarı çıplak bedeniyle bir saniye bile tereddüt etmeden suya balıklama daldığında, suyun yüzeyine yansıyan sırtını tabiri caizse ağzım sulanarak izliyordum.

Bu adam insan olamazdı.

Bu, en yetenekli ressamın parmaklarından bile çıkamayacak bir çizime benziyordu.

Suyun dibinde profesyonelce hareket ederek sadece saniyeler sonra koca havuzun diğer ucundan çıkan bedenine bakarken açılan dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım.

Kafasını iki yana sallayarak saçlarındaki suları silkeledi ve iki kolunu, sırtı havuzun kenarlarına değecek şekilde kenara yasladı. Bu hareketi omzundaki ve kollarındaki bütün kaslarını iyice belirginleştirmiş, beni daha suya girmeden boğulacak raddeye getirmişti.

"Herkes dışarıda." dedi havuzun köşesinden.

Sorun bende miydi, yoksa gerçekten de çekiciliği bugün beş yüz katına falan mı çıkmıştı?

"Çekineceğin biri yok." diye eklediğinde çoktan ona uymaya karar vermiştim zaten. Burada oyalanmam bile numaraydı aslında. Onun yaptığı herhangi bir teklifi reddedebilecek kadar yürekli değildim.

Üzerimdeki tişörtü bir çırpıda çıkartıp mor sütyenimle karşısında kaldığımda gözleri sadece yüzümü inceliyor, bedenime kaymıyordu bile.

'Belki de bedeninde onun ilgisini çekebilecek bir şeyler yoktur' diyen ses o kadar derinlerde ve kısıktı ki... Kendim bile şaşırıyordum.

O ses her zaman çığlıklar atar, beynimi tamamen kemirene ve kendimi adım dahi atamayacak kadar yetersiz hissettirene kadar asla susmazdı.

Kurşun Alpugan bana iyi geliyordu.

Kendi tişörtümü, şaşırtıcı bir şekilde katlayıp bir kenara koymak yerine yere fırlattığı gömleğinin üzerine attığımda altımdaki şortu çıkartabilmek için biraz eğildim.

Şortum da yerde oluşan küçük kıyafet yığınına dahil olduğuna karşısında tamamen iç çamaşırı takımımla duruyordum ama bundan biraz bile rahatsız

değildim.

Belki de kimse sorsalar benim hakkımda 'özgüvensiz' olduğumla ilgili bir yorum yapamazdı. Hatta tam aksini söylerlerdi ama kendimle, bütünüyle kendimle ne kadar barışık olmadığımı bir tek ben ve belki psikoloğum biliyordu.

Yine de dünyada daha rahat hissedebileceğim herhangi bir yer yoktu şu an.

Havuzun kenarına yaklaşıp da tek hamlede aynı onun gibi suya balıklama daldığımda tenimi ısıtan güneşin üzerine bedenimi titreten soğuk suyun içinde ilerlemeye başladım.

Hiçbir zaman suyun altında gözlerini açabilen biri olmamıştım ve açıkçası bir insanın bunu yapabiliyor olmasını bile akıl kârı bulmuyordum.

İlerisini göremediğim suyun içerisinde en az onun kadar hızlı ve profesyonelce ilerledikten sonra, köşeye çarpmamak için yeterli olduğunu tahmin ettiğim bir mesafede suyun yüzeyine çıktım ve göz kapaklarımı kaldırdım.

İçime bir nefes çekmiştim ki, gördüğüm manzarayla nefesimin geri kesilmesi bir oldu.

Kurşunun bedenine sıfıra sıfır olacak bir yakınlıkla çıktığım suyun içindeki bütün serinlik kaybolmuş, aksine fazlasıyla ısınmıştı.

Kolları iki yana yaslanmış hâlde duran adam, dibindeki bedenime yarım bir gülümsemeyle baktığında yemin ederim ki en az bu havuz kadar ıslak olduğumu hissediyordum.

Saçlarımdan gözüme damlayan suları elimle silerken hareketlerimi dikkatle inceliyordu. Şaşkın suratıma alaylı bir bakış attı. "Bana bunu bilerek ayarlamadığını söyleyemezsin."

Kurşun'un garip bir huyu vardı. Söylediğim yalanların gerçekliğine inanıyor, bilerek yaptığım şeylerin tesadüf olmasını mantığına yatırabiliyordu. Ancak doğruları söylediğimde ve bir şeyler gerçekten tesadüf olduğunda bana inanmayası tutuyordu.

Sanırım dürüstlük ve gerçeklik üzerimde o kadar abes duruyordu ki insanın sorgulayası geliyordu.

"Gözlerim kapalıydı." dedim onu ikna etmek ister gibi.

"Öyle mi?" diye sorduğunda inanmadığı o kadar barizdi ki, içime aniden gelen sinir olma hissine engel olamadım.

Yalan söyleyip yalancı muammelesi görmek neyse de, dürüst olup da yalancı muammelesi görmek harbiden de sinir bozucuydu. Sayesinde bunu

da tatmıştım.

"Neden kişisel alanının içerisinde olmak gibi bir arzum olsun?"

"Orasını sana sormak gerekiyor Elfida..." dedi başını yana yatırarak. Benim yüzümden akan su damlalarının aynıları onun da yüz hatlarından kayıp gidiyor, bir su damlasına dönüşme arzumu tetikliyordu. "Ama yaşına veriyorum. Ergen sayılırsın, normal böyle şeyler." Sağ gözünü kırptı.

Aşırı çekici, bir o kadar da uyuzdu ve beyin hücrelerim bu ikilem arasında hayata tutunma çabası veriyordu.

Gözlerimi devirdiğimde yarım ağız güldü.

"Hıhı," diye mırıldandım ağzımın içinden. "Bütün 'ergenler' olarak ölüp bitiyoruz sana."

Başıyla 'zaten' dermiş gibi bir hareket yaptığında suratına dik dik bakmam karşısında gülümsemesi genişledi. "Senin okuluna konuşma yapmaya geldiğimde, yaş grubunun bakışlarından da anlamıştım onu."

Bu kez ben de gerçekten gülerken aynı anda suratımı buruşturdum. "Bahsettiğin yaş grubum, konuşmaya gelen yetmiş yaşındaki dedelere bile aynı şekilde bakıyor emin ol."

"Sahi," diye sordu aklına yeni gelmiş gibi. "Senin o konferansta ne işin vardı? Konferans kovalayacak kadar hevesli bir öğrenciye benzemiyorsun."

"Değilim zaten. Arkadaşımı yalnız bırakmamak için gelmiştim."

"Belli." dedi. "Derslerin nasıl?"

Sohbetin normalliği ve havanın sakinliği karşısında bedenim hiç olmadığı kadar gevşemişti.

"İyi." dedim kısaca.

Gerçekten de öyleydi.

Ama elbette bunun çalışkan olmamla pek bir ilgisi yoktu...

"Kesin orada da soruları falan çalıyor, parayla proje yaptırıyorsundur."

Dürüst olmak gerekirse tespit gibi tespitti yine de "Ne alaka?" dedim bu ithamı asla kabul etmez gibi.

Bir kaşını havaya kaldırdı ve suratıma itiraf etmemi istiyor gibi bakmaya başladı.

Yalan göbek adımdı, yine de hayatımdaki gereksiz yalanları azaltmaya çalışmaya karar vermiştim. Çünkü gerekli olanlar o kadar fazlaydı ki neredeyse hiçbir konuda doğru söylemez bir hâle gelmiştim.

"Olabilir." dedim gözlerimi birazcık kısarak.

Başını iki yana sallarken güldü. "Ah, Elfida ah."

"Ne yapayım?" dedim kendimi savunma ihtiyacıyla. "Mimarlık falan... Abuk subuk şeyler. Kafam yatkın değilse benim suçum ne?"

Mütevaziliği bir kenara bırakacak olursak eğer üzerine uğraştığım bir şeyi anlamama gibi bir şansım yoktu. Zekiydim, günün sonunda. O derslere biraz önem versem sınıfımdaki bütün inekleri sollardım.

Ancak hayatta başka önceliklerim vardı işte...

Psikopatlık ve sapıklık gibi, dedi iç sesim.

İşaret parmağını hafifçe şakağıma vurdu. "O kafanı başka şeylere yatırmasan, altından kalkarsın da... İnsanda heves olacak işte."

"Yok bende."

"Çalıştırayım seni bir ara." diye bir teklif sunduktan sonra güneş ışıklarını hissetmek ister gibi kafasını biraz geri yatırdı ve gözlerini kapattı.

Anlamıştım ki bu adamı çekilmez ve agrasif yapan bu evdekilerdi. Etrafta kimse olmadığında biz gayet de huzurluyduk.

Sanki ders çalışmaya çok hevesliymişim gibi "Çok isterdim ama.." dedim. Kafasını kaldırarak ne geleceğini merak eder gibi yeniden yüzüme baktı. "Malum ben kaçırıldım falan. Özel ders ücretini ödeyecek param yok. Tüh."

Dudağının kenarını kıvırırken "Ayıp ediyorsun." dedi. "Düşündüğün para olsun. Bütün banka hesaplarım senin."

Söylediği şeyin ironikliği ve gerçekliği karşısında başta mahçup gözükmek istesem bile bunu başaramayıp kahkaha attığımda o da sinirli gözükmeye çalıştığı ama gülümsemesine engel olamadığı bir tavırla beni izliyordu.

Kenardan çektiği bir koluyla bedenimi suyun altına batırıp çıkattığında kahkaham içime kaçmış hâlde suratına ters bir bakış attım.

"Dalga geçeceğine paramı öde paramı." dedi.

"Vallahi," dedim dalga geçmeye devam ederek ve orta parmağımla baş parmağımı boğazıma vurduktan sonra ellerimi iki yana açtım.

"Alıştın bakıyorum buraya." dedi. "Artık kovsam da gitmeyeceksin sanki."

"E, karar vermemi bekle dedin bekliyorum. Ne yapsam suç."

Havuzun kenarına yasladığı kollarını indirerek suyun içindeki belimi kavradığında nefesimin kesildiğini anlamaması için ekstra bir çaba sarf ediyordum.

"Sen ve söylediklerimi yapmak?"

"Bir de böylesini deneyeyim dedim." derken sesim biraz kısılmıştı ve bunu konuştuktan sonra fark edebilmiştim.

Suyun kaldırma kuvvetinin yanı sıra onun temasıyla suda biraz daha yukarıdaydım artık.

"Dene bakalım."

"Hadi." dedim suda kendimi geri itip ondan uzaklaşırken. Her zaman da her hareketine meraklıymış gibi olmamak gerekiyordu sonuçta. "Yarışalım."

"Yarışalım?" diye sordu aramızdaki mesafeyi kapatmak için bir çaba bile sarf etmeden. "Bir yetmişlik boyun ve serçe parmağım kadar kollarınla sen beni mi geçeceksin?"

Başımı yana yatırarak ona tek kaşımı kaldırdım.

Ceylan taklidi yapınca karşındakiler kendilerini aslan zannetmeye başlıyordu işte...

İddiali tavrım karşısında iki saniyede yanımda bittiğinde havuzun bir ucunda yan yana duruyorduk.

Üçten geriye saydığım anda son hızda karşıya doğru kulaç atmaya başlarken ikimizin de kolları sanki yüz yıllık yüzücülermişiz gibi suyu dövüyordu. Ne de olsa ikimiz de ciddi kas gücü gerektiren bir spor yapıyorduk ve eminim ki havuzda durmadan beş tur atsak da nefeslerimiz bile hızlanmazdı.

Hemen yanı başımda olduğunu gördüğüm bedenini geçebilmek için hızımı sonuna kadar arttırdığımda kazanacağımı çok iyi biliyordum.

Ta ki biri beni ayak bileğimden yakalayıp suyun dibine sokana kadar.

Gözlerime, burnuma ve ağzıma aynı anda kaçan su karşısında yüzeye çıktığım saniye öksürmeye başlarken çoktan havuzun diğer köşesine ulaşmış, beni seyreden Kurşun'a baktım. Daha doğrusu bakmaya çalıştım, çünkü sanırım görme yetimin yüzde yetmiş beşini kaybetmiştim.

Gözlerimi ovuştururken "Hile var ya." diye bağırdım eş zamanlı olarak.

Kaslı omuzları yukarı aşağı oynadı. "Rol çaldım sanki biraz... Ama önemli olan süreç değil sonuçtur, değil mi?"

"Ben ne zaman hile yapmışım?" diye söylenirken hala gözlerimdeki suları silmeye çalışmakla meşgul olduğumdan yüzüne çok fazla odaklanamıyordum.

"Yalan, dolan, hile... Bunlar senin göbek adların Elfida."

Doğruluk payı olan sözleri karşısında 'sessizliğim asaletimdendir' mottosuyla susmayı tercih ettiğimde bir yandan havuzun kenarına ulaşmış

dışarı çıkabilmek için ona güzel bir manzara sunduğumun bilinciyle kendimi yukarı doğru çekmiştim.

Kalçamı havuzun kenarına koyup da hâlâ havuzun içerisindeki bedenine döndüğümde bacaklarımın dizden aşağısı hala suyun içerisindeydi.

Beni baştan aşağı süzdü ve "Yemek ye biraz yemek." dedi homurdanırcasına.

Yapmaması gereken bir yorum yapıyordu. Uzun zamandır susan taraflarımı uyandırmak için en ufak bir fısıltı yetecekken o bağrıyordu ama gelin görün ki o taraf hala sessizdi.

Dirseklerimi dizlerime yaslayacak şekilde öne eğildiğimde dudaklarımı alaycı bir tavırla büktüm. Kaybetmekten nefret ederdim. Her anlamda.

Elbette hayatta her daim kazanmak da kaybetmek de vardı fakat ben sadece rol yaptığım zaman kaybederdim.

Kendi isteğimle...

Yani şu durum beni biraz bozuyordu.

"Kıyamam. Beni mi düşünüyorsun?"

"Bakım sorumluluğun bana ait şu anda." dedi sakince.

Bakım sorumluluğu mu?

"Hayvan mıyım ben? Emin ol açlık son derdim bile değil şu anda."

Suda bana doğru ilerlemeye başlarken "Başka ne dertlerin varmış?" diye sordu, sanki evimizde havuz sefası yapan normal iki insanmışız gibi.

"Bir düşüneyim." dedim suyun içerisindeki bacaklarımı sallarken. Parmaklarımı kaldırarak saymaya başladım. "Ödemem gereken iki yüz milyon lira borcum var. Kaçırıldım. Tanımadığım kalabalık bir ailenin içerisinde yaşamak zorundayım. Dedemle iletişim kuramıyorum ve muhtemelen senin yüzünden gidemediğim yaz okulundan atıldığım için bana aşırı sinirli. Bir telefonum bile yok ve tüm gün sıkıntıdan ölüyorum... Yeterli mi?"

Sanırım belirtmeme herek bile yoktu ama saydıklarımın hiç biri derdim değildi.

Suyun içerisinde, bacaklarımın dibinde durduğunda ellerini bacaklarımı kollarının ortalarına alacak şekilde iki yanımdaki havuzun kenarına yasladı. "Bu kadar mı?"

"Eh," dedim. "Birkaç küçük kafa karışıklığı daha var ama..."

"Mesela?"

"Mesela beni kaçıran adamla birlikte uyumam, havuza girmem ve her şey çok normalmiş gibi davranmamız."

Bir yorum yapmadan kendisini de havuzun dışına çekti ve sudan tamamiyle çıkarak ayağa kalktı. "Hadi kalk."

Elbette, konu ikimize dokunduğu an kestirip atmak zorundaydı. Kendisine bile itiraf etmeyi bırak, en ufak bir yorum dahi duymayı kaldıramayan adamı nasıl açacaktım?

Belki de bütün kilitlerini kapattığı kapıları biraz daha zorlamam gerekiyordu. "Kaçtığında ve konuşmayı reddettiğinde hiçbir şey yok olmuyor Kurşun." dedim sakince ayağa kalkarak.

Şimdi yine karşı karşıyaydık.

"Yok olacak bir şey yok."

Bir kaşımı kaldırırken "Yok mu?" diye sordum işaret parmağımı üzerinden sular damlayan bedenlerimiz arasında sallayarak.

"Hep böyle zorlamak zorundasın değil mi Elfida?" diye sorarken sıkıntılı gözüktü. Bahçeye kısaca bakındıktan sonra gözleri yeniden gözlerimi bulmuştu. "Bir şeyleri zamana bırak."

Reddetmiyordu.

Aksine... Kabul ediyordu.

Zamana bırakılacak bir şeyler olduğunu kabul ediyordu.

Yutkunmak istedim. Ama bunu yapmayacaktım.

"O kadar fazla zamanımız olduğunu nereden biliyorsun?"

"Zamanı ben belirliyorum." derken kendinden emin gözüküyordu. "Daha buradasın."

Zamanı belirleyen biri varsa o da bendim ancak şimdi konumuz bu değildi. Onu zorlayarak, ufak yemler atarak ağzından alacağım her kelimeye muhtaçtım şu an. Kafasını karıştırdığımı bilmek, beni daha fazla tutmak istediğini bilmek bile yetip artıyordu.

"Neden?" diye sorma zorunluluğu hissettim.

Gözleri hafifçe kısılırken bana başını eğerek bakması bile karnımda bir şeyleri yerlerinden oynatırken konuya odaklanmak epey zordu.

"Seni kırmak için söylemiyorum ama kendi hayatında da burada olduğundan daha mutlu değildin Elfida. Sorgulama," dedi kıyafet yığınına doğru yürümeye başladı. "Kal işte."

Yirmi bir yıllık hayatımın, ilk doğduğum anında bile burada olduğum kadar mutlu değildim.

Yerdeki gömleğine eğilip de bana doğru döndüğünde bir kolumu düz bir ifadeyle tutarak kollarımı kendi gömleğine geçirmeye başladı. "Üşürsün."

Üşürsün.

Tek bir kelime ama binlerce histi.

Belki de yüz binlerce...

İçime aniden gelen ağlama isteğinin gerçekleşmeyeceğini bilsem de anlamını çözemediğim bir şekilde sadece ona sarılıp ağlamak istiyordum.

Değil üşümek, ıssız bir sokakta soğuktan hipotermi geçirmeye yaklaştığım zamanlarda bile bunu düşünen tek bir insan dahi yokken yaz havasında ıslak kıyafetler içerisinde üşüyebileceğimi düşünen adamdı o.

Sahip olmadığım her şeydi Kurşun Alpugan.

Sahip olamadığım her şeyi bana sunacak adam.

Sadece ortadan üç düğmesini ilikleyerek önümü kısmen kapattığında kollarım iki yanımdan bir çocukmuşum gibi sarkıyor, gözlerim suratını tarıyordu.

"Gel." diyerek sırtıma koyduğu eliyle beni eve doğru yönelttiğinde onu takip etmeye başladım.

Fazlası lazımdı... Fazlası.

"Zaten kalıyorum." dedim beni afallatacak o kelimeyi söylemeden önce kurduğu cümleye ithafen. "Tek bilmek istediğim senin neden bunu istediğin?"

Yanımda yürürken kafasını bana çevirmedi bile. "Bilmiyorum." dedi. "Anlamaya çalışıyorum. Seni tanımaya çalışıyorum."

"Beni tanıdığında ne olacak?" diye sorduğumda bahçenin mutfağa açılan kapısından içeri giriyorduk. Önden geçmem için bana yol verdikten sonra kendisi de içeri girdi ve sıkıntılı bir nefes verdi.

"Seni hiçbir zaman tanıyabileceğimi düşünmüyorum Elfida."

Belki bir gün beni gerçekten tanıyacaktı ama bundan hiç memnun olmayacaktı.

Sırtımı ada tezgahın kenarına yaslayarak ona bakarken "Neden?" diye sordum yeniden, kendisini daha fazla açmasını sağlamaya çalışarak.

Tam karşımda, aramızda belki de üç adımlık mesafe olacak şekilde kendisi de tezgaha yaslandığında göz gözeydik. Kafasında bir şeyler tartıyor gibi gözüküyordu.

"Kafamı her çevirdiğim an, seni tanımaya yaklaştığımı hissettiğim her an başka bir şey yapıp her şeyi mahvedeceğini düşünüyorum çünkü."

Haklıydı.

Ama bunu söyleyemezdim.

Her daim arkasından iş çevirdiğimi, yüzümdeki mimiklerin bile planlı olduğunu ama asla ona zarar vermeyeceğimi anlatamazdım.

Anlatsam da anlayamazdı.

Belki de bir an her şeyden yorulduğumu hissettim. Bu oyunu da, planları da burada bitirmek, bir çırpıda her şeyi ortaya dökmek, *gerçek olmak istedim.*

Ama ben gerçek olursam beni sevemezdi.

Gerçek olan Elfida'yı en sevmesi gerekenler bile sevememişken onu bu yükün altında ezemezdim.

Beni tanıdığı an o da giderdi.

"Yapmayacağım Kurşun." dedim dürüst gözükerek. "Daha ne yapabilirim?"

Çok şey sevgilim...

"Çok şey Elfida."

Başımı iki yana salladım.

"Sınırlarımda gezindiğini en başından beri biliyordun ve güvenimi kırdın."

"Bir daha kırmayacağım." dediğimde o kadar ifadesizdi ki inanıyor mu inanmıyor mu anlayamıyordum bile.

"Ben bunu nereden bileceğim?"

"Bilemeyeceksin." dedim bu kez gerçekten dürüstçe. "Sadece güvenebilirsin."

"Peki sence sen güvenilmesi gereken biri misin?"

Başımı iki yana salladım.

Buna 'evet' demenin hiçbir faydası olmayacaktı.

Gözleri beni tartıyor, sanki gözlerimin içerisinde tutunacak bir şeyler arıyordu. Uzak görünüyordu.

"Ama bir daha güvenini kırmayacağım Kurşun. Sana karşı bir hata daha yapmayacağım."

"Bunu sadece yaşayarak görebiliriz." dediğinde gözlerini gözlerimden çekmek istediğini hissediyordum. Sanki daha fazla bakarsa o bile inanacağını biliyor, bunu istemiyordu.

"Yaşayalım." dedim sakince.

Sanki her şeyin tohumlarını atıyorduk şu anda burada. İnkâr yoktu, kısmen yalan yoktu, üzeri örtülen hisler yoktu. Başlayacak şeylerin temellerini oturmaya çalışıyorduk.

Yangınlar olan yüreğime yağmurlar yağıyordu.

Bir şeyler başlıyordu.

Bir ilişki, bir flört bile değildi elbette. Sadece kafasındaki karışıklıkları çözme çabasıydı başlayan şey. İkimiz hakkında düzgünce konuşabildiğimiz ilk andı belki de.

Onun kabulleniş çabasıydı.

Beni tartacağını, beni anlamaya çalışacağını, düşüneceğini söylüyordu. Sadece bana güvenmeyi...

Tezgahtan ayrılıp bana doğru yaklaşmaya başladığında ıslak ve makyajsız bir hâlde nasıl göründüğüm hakkında endişelenemeyeceğim kadar an'ın içine mıhlanmış gibiydim.

Zihnim başka bir şeylere kayarak ona olan odağımı kaybetmek istemiyordu.

Tam karşımda durduğunda "O zaman bir söz ver." dedi ifadesizce.

"Ne sözü?"

Sakin ve biraz da yavaşça dudaklarını araladı.

"Çok büyük bir etken de olsa, karşındaki insan en 'hayır' diyemeyeceğin kişi de da, zorunda kalsan da, yapman gereken şey sadece evimdeki bir vazonun yerini değiştirmek kadar basit bir şey bile olsa bana geleceksin. Anlatacaksın. Ve ben çözeceğim. Söz mü? Benden gizli iş çevirmeyeceksin."

"Söz." dedim düşünmeden.

Ondan gizli iş çevirmememin imkânı yoktu.

Bir an Ekrem'in belleğini değiştirmiş olsam şu an benden beklediği söz karşısında içten içe ezileceğimi düşündüm. Pişman olmayacaktım ama onun için üzülecektim.

Söz vermeliydim. Ve söylediklerini yapamayacak olsam da sadece yakalanmamalıydım.

Haberi olmadığı sürece sözümün de yalan olduğunu bilmeyecekti sonuçta.

Başını salladığında gözlerimin en içine bakıyordu sanki. "Ve ben de söz'üne inanmaya çalışacağım."

Bu kez başını sallayan bendim.

Kalbim bedenimden çıkıyor, onun bedenine doğru akıyordu sanki. Tüm varlığım ve benliğimle ona doğru çekiliyor, ona karışmak istiyordum.

"Şimdi, sana yiyecek bir şeyler hazırlayalım."

Yüzümü anında buruşturarak başımı iki yana sallarken "İstemiyorum." dedim.

Açlığımı düşünmesi beni sarsacak kadar etkiliydi elbette ama bir şeyler hazırladığında onu yemek zorunda kalacaktım ve şu an gerçekten de bunu yapamayacağımı hissediyordum.

Ona daha fazla zaafımı açık edemezdim.

Bunu bir kez yapmıştım ve hayal kırıkladığına uğradığı an zaaflarımın altında beni ezmekten çekinmediğini görmüştüm.

Birkaç saniye duraksadıktan sonra "Kılıç hazırlasın mı isterdin?" diye sorduğunda bütün vücudumun kasıldığını hissettim.

Dünkü konuşma yaşanmasa bunu bir kıskançlık olarak algılar ve sevinçten deliye dönerdim muhtemelen. Ama onun üzerine aynı konu açıldığında hissettiğim tek şey rahatsızlıktı.

Değişen yüz ifademi fark ettiği an gözlerini kırptı ve bir saniye sonra tekrar açarak "O anlamda söylemedim." dedi.

"Dün yeterince açık konuştuğumu sanıyordum."

Bana doğru bir adım daha atarak aramızdaki bütün mesafeyi kapattıktan sonra bedenimi kolayca kendi bedenine doğru çekti ve kollarını etrafıma sardı. Başım göğsüyle buluştuğu an idrak ettiğim eylem yere basan ayaklarımdaki bütün gücü almış gibiydi.

Bana sarılıyordu.

Kurşun Alpugan bana sarılıyordu.

Yavaşça beni çekmiş ve bir anda sarılmıştı.

Bunu sabaha kadar tekrar etmek, her yere yazmak, herkese söylemek istiyordum.

Bana sarılıyordu.

Bir krizde olduğum için veya herhangi bir şey olduğu için değil.. Belki de sadece kalbimi kırdığını düşündüğü için şefkat göstermek amacıyla sarılıyordu.

"Kötü bir düşünceyle söylemedim Elfida. Dün senden özür dilemiştim. Bir daha yapmayacağımı söylediğim bir şeyi yapmam."

İki yanımda sarkan kollarımı zorlukla kaldırabilip de sırtına yumuşakça koyduğumda buraya yerleşmek, kokusu burnumdayken tüm yaşamımı burada tamamlamak istemiştim.

"Tamam." diyebildim sadece yumuşakça.

Sırtımdaki elini güçlü fakat yavaş bir hareketle bir kez kaydırdıktan sonra geriye çekildiğinde bu ölüm gibi hissettirmişti. Tam anlamıyla ruhun bedenden ayrılması gibi...

"İstemiyorsan yemek zorunda değilsin." dedi. "Git bir duş al istersen. Diğerleri gelebilir, böyle durma."

Dünyanın en mutlu insanıydım.

İlk kez, içimden de olsa bu cümleyi kullanabiliyordum.

Ben dünyanın en mutlu insanıydım.

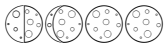
Yanından ayrılıp duşa girdiğimde, saçıma akan her bir su damlasından daha fazla kez tekrarladım belki de aynı cümleyi. On, yüz, bin, beş bin kez...

Buharla dolan banyonun içerisinde, buğulu bir şekilde yansımamı görebildiğim aynaya bakarken iki yana kıvrılan dudaklarımın yüzüme oluşturduğu görüntü çok yabancıydı.

Güzel durması için çabalanan, sahte bir gülümseme değildi bu.

Gerçek, kalpten gelen bir gülümsemeydi.

Benim bile kendi yüzüme yabancıladığım, ama benim bile kendi yüzüme çok yakıştırdığım bir gülümseme...

Saatler öncesinden,
KURŞUN A. ALPUGAN

Çalışma odamdaki bilgisayar ekranını görebilmek için masanın etrafından dolanıp da başıma dikilen Safir, Kılıç ve Açanay da dahil olmak üzere kimse ağzını açıp bir şey söylemiyordu.

Okyanus gideli beş dakika olmuş veya olmamıştı.

Kızları aşağıda bırakmış, Elfida'nın bellek sınavını geçip geçemediğini görmek için çalışma odasına çıkmıştık.

Ve sonuçla karşı karşıyaydık.

Elfida'dan ne beklediğimi de beklemediğimi de çok iyi biliyordum. Ne yapacağını biliyordum, ne yapmayacağını biliyordum.

Gel gör ki, bilmekle görmek farklı şeylerdi.

Gözlerim doğrudan, oturduğum sandalyenin tam karşısına konumlanmış laptobun üzerindeyken artık ezberlediğim yazıyı son bir kez okudum.

Ortaya tepkisi koyan ilk kişi masanın etrafından dolanıp da karşıya geçerek kendisini rahatça sandalyeye atan Açanay oldu. "Bir de şaşırmış gibi davranamazsınız şu an ya."

Belleği taktıktan sonra ekranda açılan yazı bir uyarı yazısıydı.

Zırvalıktan ibaret olan, benim orada bıraktığım bellekle alakası bile olmayan bir uyarı sekmeseydi.

Elfida'nın dün gece değiştirdiği bir kopyaydı.

Laptobun yanında duran elim kendiliğinden yumruk hâline geldiğinde kafamı kaldırıp kimsenin tepkisine bile bakmıyordum. Açanay'ın saçmalıklarını dinlemiyordum, Kılıç'ın kasılan bedenini umursamıyordum.

Sadece kafamın içerisindeki senaryolarda Elfida'yı birden fazla yez yıkıp döküyordum. Tek bir zerresi kalmayana kadar onu parçaladıktan sonra yeniden birleştiriyor, yeniden dağıtıyordum.

Bu döngünün ne kadar devam etttiğini bile sayamayacağım kadar dakika geçtiğinde Safir ve Kılıç başımdan ayrılmış, odanın içerisinde başka bir yerlerde dikiliyorlardı. Açanay tırnaklarıyla oynuyor, hepsi benden çıkacak bir cümleyi bekliyorlardı.

Ama bende artık Elfida'nın düzenbazlıklarına edecek tek bir kelâm bile kalmamıştı.

Yapmak istemiştim.

Güvenmek istemiştim.

Yanımda kalsın istemiştim.

Kendisi olsun, o da yanımda kalmak istesin istemiştim.

Elbette yanımda o da kalmak istiyordu. Ama sadece ihanet edebilmek ve vakti geldiğinde her şeyi dağıtıp çekip gidebilmek için.

Ben bir aptalmışım gibi ona verdiğim onuncu şansı güzel değerlendirsin istemiştim.

Ama o son oyunu, yanlış tarafa atmıştı.

Yemin ediyordum ki yapacaktım. Olduracaktım. Tüm hatalarına rağmen haftalar öncesinde onu o kulübeden çıkarttıktan sonra bana bir daha yalan söylemeyeceğine söz vermesinin üzerine bana tekrar ihanet etmeseydi elini tutacaktım.

Açanay'a rağmen, Lacivert'e rağmen, kendime rağmen bizden olduracaktım.

Tüm laflarımı çiğneyip gittiği yere kadar götürecek, Elfida'yla deneyecektim.

Fakat bu saatten sonra ne tolere edilebilir bir tarafı, ne de sineye çekilebilecek bir hatası kalmamıştı.

O hata yapmıyordu.

Hatalar affolurdu.

O başlı başına hataydı.

Tepeden tırnağa yalan dolandı.

Ona bıraktığım en ufak boşlukta düşmanımla iş birliği kurup, odamda kalıp belleği değiştirebilmek için yatağıma girmeyi göze alabilecek kadar kafası bulanmış, yolunu seçmiş bir kadındı.

Bir dolandırcı olduğu patladıktan sonra, karşısına geçip yalandan yüzüme gülmesine ne kadar sinirlendiğimi ona bağıra bağıra anlatmıştım.

Ama o bir basamak daha çıkmıştı.

Bir daha söylemeyeceğine söz verdiği yalanlarının üzerine yenilerini, yüzünde bir gülümsemeyle koymuştu.

Görevine o kadar kodlanmıştı ki bu yolda kendi bedenini bile feda ederdi.

Odamda şüphe çekmeden kalabilmek için beni öpmüştü, kucağıma çıkmıştı, fazlasını istemişti.

O bana ihanet ederken, bunu yapacağını bildiğim hâlde onu ve sonrasını düşünen bendim.

Her zaman bendim.

En başından beri onu o kadar alttan almıştım ki...

Her şeyini sineye çekmiştim, kıyamamıştım, evime sokmuştum, en değerli varlıklarımın, ailemin yanına sokmuştum.

Elfida Alaner'e hiçbir zaman kıyamamıştım.

Yaptıklarının cezasını kestikten sonra bile geri adım atan da benim, her şeye izin veren de...

Buydu işte. Fazlası yoktu onda. Düzeltilebilecek yanı yoktu, eksikleri benim bile tamamlayamayacağım kadar fazlaydı, onu düzeltmek imkansızdı.

Sinirliydim evet. Ama bu sinir onu karşıma alıp suratına bağıracağım, onu tutup sarsacağım, bir kulübeye kapatıp geçmişiyle acı vereceğim türden bir sinir değildi.

Ona geçmişiyle acı veremezdim. Çünkü onu zaten yaşamıştı. Annesinin, babasının, abisinin, herkesinin acısını zaten çekmişti. Buna direnci vardı.

Ben onun geleceğindeki acı olacaktım.

Yepyeni, hiç tatmadığı, nasıl baş edebileceğini bilmediği bir acı.

Hayatımdaki herkesin yanlış yapmak için tek bir şansı olurdu. Lacivert'in bile Poyraz konusunda tek bir şansı olmuştu. Onun acısını, duygularını düşünmeden, ona tekrar güvnmeyeceğim için Poyraz elimin altında, onu öldüreceğim günü bekliyordu.

Lacivert'in bile bende ikinci şansı yoktu, ama Elfida'nın olmuştu.

Ve o ikinci şansını da bir öncekinden de kötü bir şekilde tüketmeyi seçmişti.

Bu saatten sonra ben ne yapabilirdim ki?

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Kılıç sessizliğin gerginliğinden bunalmış bir hâlde.

Onun da hayal kırıklığını görebiliyordum. Ama bu kez, Elfida'ya her ne olursa olsun o bile ses çıkartmayacaktı.

Çünkü Ekrem son raddeydi.

Elfida, Ekrem'in elindeyse kurtarılamazdı. Hayatı boyunca onun köpekliğini yapacak, bu uğurda her şeyini bırakacaktı. Belliydi. Benden istediği şey para değildi. Belki de en başından beri bu sadece bana yakın olmak için bir oyundu. O, Ekrem'e çalışıyordu. Konu hırsızlık kadar basit değildi.

Odadaki üç kişi de gözlerimin içine bir cevap bekler gibi bakmaya devam ederken koruduğum bütün mimiksizliğimle sorusuna bir cevap verdim.

"Onunla, onun anladığı dilden konuşacağız."

Açanay derin bir nefes alarak dikleştirdiği bedenini yemiden kamburlaştırıp ayaklarını, aynı bu sabah Okyanus'un yaptığı gibi sandalyeye uzatırken "Oh be," dedi. "Bir an çok korktum yine süper kahramancılık oynayacağız ve susup oturacağız diye."

"O nasıl olacak Abi?" diye soran Safir'in Açanay'ı dikkate almadığı belliydi.

"Sizlik bir şey yok." dedim. "Ben halledeceğim."

"Ne yapacaksın?" diye sordu Kılıç.

Sandalyemde geriye yaslanarak ona yarım ağız bir gülümsemeyle baktım. Bitmişti. Bendeki bütün kredisini bitirmişti. Ona karşı olan öfkemi bile tüketmişti. Karşısında sadece mantığım vardı artık.

Onunla baş edemezdi.

"O oynuyorsa, ben de oynayacağım."

Açanay'ın tek kaşı anında havalanırken iki adamın aksine çoktan anlamıştı bile. Suratına benimkine benzer keyifli bir sırıtış yayıldı.

"Elfida da kendi zehrinin tadını tatsın bakalım."

"Yüzüne gülüp arkasından iş çevrilmesini, kullanılmayı, kandırılmayı tatsın. Aptal muammelesi nasıl yapılır görsün."

"Onu öldürmeden önce öyle bir tüketeceğim ki... Aklını, kalbini, bedenini. Alabileceğim her şeyini aldıktan sonra, o gün depoda yaptığı gibi karşısına oturup güleceğim ben de."

Ne demişti o?

'Demek sonunda uyandın Kurşun Alpugan.'

Gülüşünün sesi kulaklarımda çınladı.

Bir gün onu hayatında gördüğü en güzel rüyasından uyandırdıktan sonra ben de aynı şeyi söyleyecektim.

'Demek sonunda uyandın Elfida Alaner.'

Yalancı bir kadının karşısında ondan daha yalancı bir adama dönüşmem sadece bir dakikamı alırdı.

Yüzüne gülerdim, ellerini tutardım, ona hayatından kimsede duyamayacağı cümleleri kurar, Ekrem'in asla yapmadığı kadar büyük bir merhametle avuçlarıma sokardım.

Kimsesizliğine kimse olacaktım.

Ve günün sonunda o yeniden kimsesiz kalacaktı.

Bu gerekli değildi. Çekip vurabilir, derdimi Ekrem'le çözebilirdim. Ama bu iş artık kişiselleşmişti. Onun benim hayatıma sızdığı gibi bütün hayatına sızacaktım.

Öyle bir hâle gelecekti ki...

Aklı, kalbi, ihanetleri uğruna açmaya çoktan hazır olduğu bedeni... Hepsi elimde oyuncağım olacaktı.

Safir bir anda "O olduğuna eminiz dimi?" diye sorduğunda hepimizin bakışları suratına ifadesiz bir hâlde döndü.

"Yani belleği başkası değiştirmiş olamaz..?"

"Olamaz."

"Of, şimdi de aptallık sırası sana mı geçti?" diye söylendi Açanay. "Kılıç'ın, benim veya Mavi'nin falan Ekrem'e çalışacak hâli yok herhalde. Diğer adamlardan da kim Kurşun'un odasına girecek ve çekmecelerini falan karıştıracak?"

"Yok." dedi Kılıç da şaşırtıcı bir şekilde Elfida'yı hassas noktası bellemiş gibi suskunluk yemini etmesinin üzerine ilk kez. "O akşam ben girdim Kurşun'un odasına amına koyayım, gördüm ne hâlde olduklarını." Bana izin ister gibi kısa bir bakış attıktan sonra başımı salladığımda haberi olmayan Açanay için daha fazla detaylandırdı. "Elfida, kucağındaydı Kurşun'un. O gece de duşa girmiş Kurşun bir ara, ondan sonra gece boyu Elfida tamamen odasındaydı zaten. Kurşun dışarıdaydı. Her şey açıkken başka şüpheli aramak bu kez harbiden aptallık olur."

"Yarabbi şükür." dedi Açanay.

Safir de ikna olmuş gibi başını salladı. "Her şey tamam da çekip vuralım anasını satayım. O bu evin içindeyken her dakika tetikte olup oynayacağız diye... Uğraşa değer mi?"

"Değer." dedim. "Dışarıdan biri olsa ve Ekrem'e çalışırken bir şeyler yapmaya çalışsa sikimde olmazdı. Farklı yollar deniyor, güya benimle oynuyor. Bu sefer Ekrem'in derdi ne kadar büyükse artık, git kendine aşık et falan dedi herhalde."

"Tersine döndü yani iş?" dedi anlamak ister gibi. "Sen onu aşık edebilecek misin peki?"

Başımı salladım. "Orası kolay."

Safir sakallarını kaşırken "Et bırak bari abi." dedi. "Başka yerlere kaydırma."

Neyden bahsettiğini anlıyordum ama Kılıç detaylandırmasını ister gibi "Ne yeri?" diye sordu.

"Ya beden meden diyince... Seks falan girme o işlere abi. Olayın arkası başka olunca iş farklı bir şeye dönüyor."

Kastettiği şey sinirime dokunurken Açanay'ın lafa girmesine müsaade etmeden konuşmaya başladım.

"Gidip de istemediği bir şeyi yapacak hâlim yok amına koyayım. Bir bellek değiştireceğim diye kırk takla attı karşımda, ben ittikçe o öptü. Koymaz ona öyle şeyler. Yine de geçsin beni öldürmeye kalksın yine de zorla morla," Konuştuğumuz konumun iğrençliği karşısında kaşlarımı çattım. "Öyle bir şey olmaz."

"Ya zaten," dedi Açanay. "Kime ne anlatıyorsun, Kurşun öyle bir şey yapar mı?"

Başımı salladıktan sonra ellerimi iki yana açtım. "Ama gelir bana der ki 'istiyorum' bu sefer durmam. O da zevk alır ben de. Bunda bir şey yok."

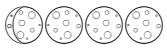
"Orası öyle." dedi o da.

Açanay keyifle sardığı sigarayı yaktığında "Ne zaman başlıyoruz?"

Tütün bağımlılığını aşmak konusunda pek yol kat edemeyen kadına elimi uzatarak ağzındaki sigarayı bana vermesini istediğimde kendim içmek istediğim için aldığımı düşünerek sigarayı bana verdi.

Dudaklarıma götürerek bir nefes çektim ve üfledikten sonra "Hemen." dedim.

İşin iyi yanıysa, Elfida o kadar sevgi görmemiş bir kadındı ki, sahtesiyle gerçeğini birbirinden ayırt edemezdi.

BÖLÜM SONU

Düşünceleriniz neler ballarım?
Sizce belleği kim, nasıl değiştirdi?
Gelecek bölümle ilgili tahminleriniz ne?

Karakterler hakkında ne düşünüyorsunuz?
Elfida?
Kurşun?
Okyanus?
Diğerleri?

~~